DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

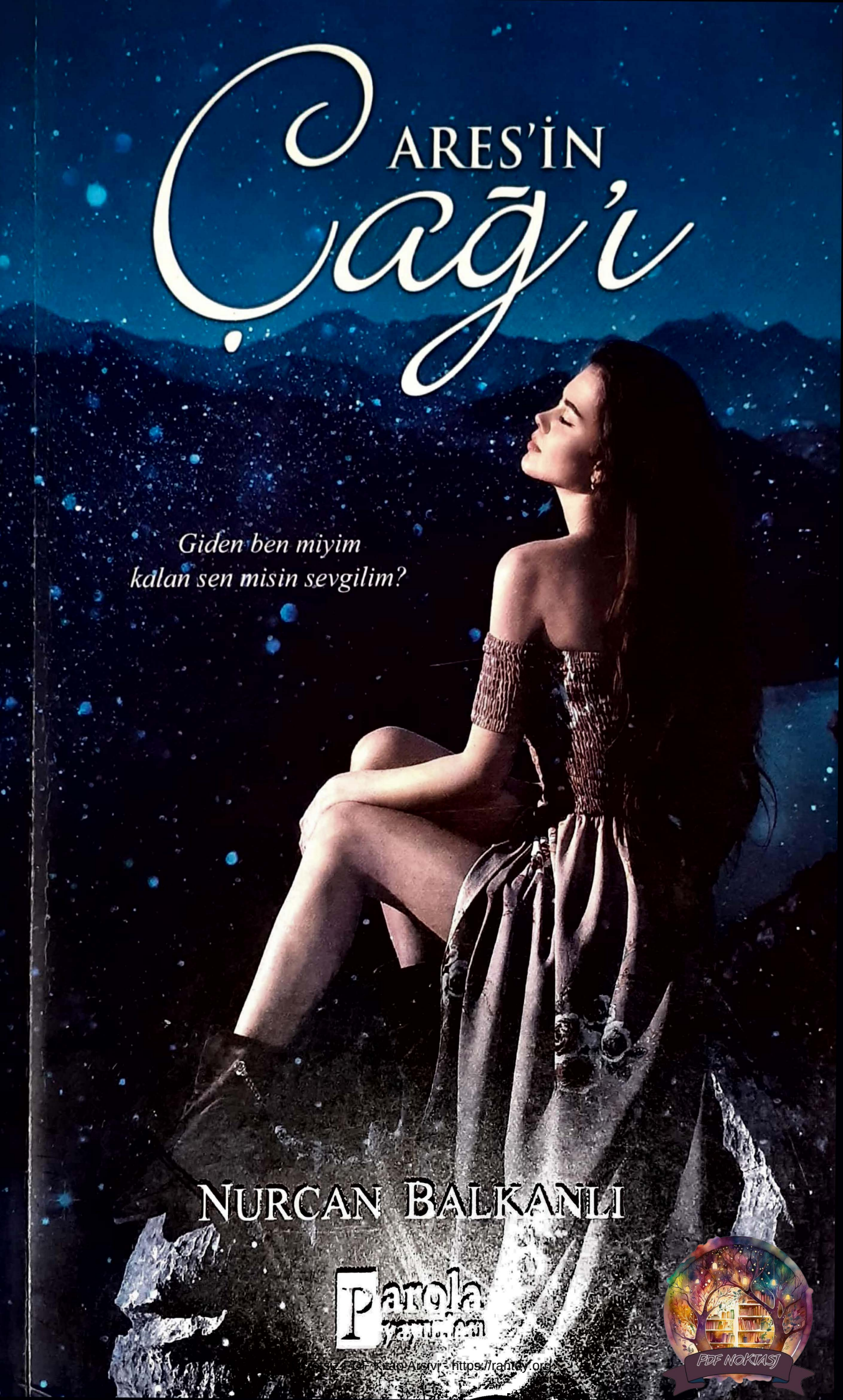
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ARES'İN Çağı

Giden ben miyim
kalan sen misin sevgilim?

NURCAN BALKANLI

Parola Yayınları

PDF NOKTASI
Kitap Arşivi - https://randy.org

Ares'in sessizliği genç kadının kendini kötü hissetmesine sebep olmuştu. Çağ ay ışığının denizde yansıyışına dikkat kesilirken, "İşleri yoluna koyar koymaz gelirim," diye tekrar etti.

Ares kollarını onun etrafından çözüp geri çekildi. Çağ arkasına dönüp baktığında Ares yatakta oturarak ona sırtını dönmüştü. Çağ da yatakta doğrulup sırtını yatak başlığına yaslayarak, "Neden bir şey söylemiyorsun?" diye sordu.

Ares sıkıntıyla öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. Gözleri ormanın içinde gezerken Çağ'ın söylediklerini düşündü. Elbette tekrar gelmesini istiyordu. Tekrar, tekrar ne kadar isterse gelebilirdi ama nereye kadar sürecekti. Bir zaman sonra umutla onu beklerken, Çağ sıkılacak ve artık gelmemeye karar verecekti.

Ayağa kalktı. Çağ, "Ares!" diye sitemli bir sesle adını seslenirken yerdeki şortunu alıp giydikten sonra, "Buraya bir daha gelmeyeceksin!" dedi.

Çağ'ın ağzı açık kaldı. "Sen ne demek istiyorsun?" diyen genç kadın şaşkınlıkla fısıldarken Ares ona dönüp, "Gelemezsin Çağ. Kaç defa gelebileceksin ha, bir defa, iki defa? Sonunda ne olacak? Sıkılacak ve artık gelmek istemeyeceksin. Sonra…" diye bağırdı.

Çağ'ın gözleri doldu, nefes alışları sıklaşmıştı. Kafasını eğdi. Gözyaşları kucağına damlarken "Tamam," diye fısıldadı.

Küçük bir adada yaşanan on dört günlük aşkın ardından biri kalmak, diğeri gitmek zorundaydı. Ama bilmiyorlardı ki hikâyeleri ayrılığın ardından başlıyordu.

ISBN: 978-605-7522-95-5

40₺

facebook.com/ParolaYayinevi

instagram.com/parolayayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Ares hazırladığı boyaları alarak iskeleye doğru ilerledi. Güneş henüz doğmamış, gökyüzü alacakaranlığının son demlerini yaşıyordu. Derin bir nefes alarak denizin tuzlu havasını içine çekti. Arkasındaki dağdan gelen serin esintiyle denizden gelen ılık meltem teninin üstünde kayıyordu. Ares'in hayatını burada geçirmesine sebep olan işte bu güzel havaydı. Bu adaya bir kere gelmiş ve bir daha geri dönmek istememişti. O sıra hayatındaki değişikliklerden dolayı da hayatını bu adaya adamıştı.

İskelenin üstüne çıktı, yeni değiştirdiği tahtalar güçlü ve sağlamdı. İskelenin sonunda ki iki beton direğin üstünde duran panter heykellerine yaklaştı. Pusuya yatmış avını bekleyen iki panter misafirlerini karşılıyordu. Yakıcı güneşin altında renkleri solmuştu. Uzun zamandır misafiri olmadığı için bakımlarını da biraz aksatmıştı.

İskelenin tahta korumasına tırmandı. Panter heykelinin üstüne eğilirken fırçasını boya paletine sürttü. Aldığı boyayla heykelin vücudunu siyaha boyadıktan sonra boya paletinin ucunda karıştırdığı yeşil ve sarı renk karışımıyla heykelin gözlerini boyadı. Panter gerçek yaşamında olduğu gibi asil ve yırtıcı görünüyordu. Diğer panterin boyasını da bitirdiğinde güneş doğmuş ve sıcaklığını hissettirmeye başlamıştı.

Ares boya paletiyle fırçasını iskeleye bıraktıktan sonra üstünü çıkartıp denize atladı. Soğuk suda attığı birkaç kulaç bedeninin zindeliğini geri kazandırmıştı. İskeleye çıkıp eşyalarını eline aldıktan sonra ağaçların gölgelendirdiği yoldan eve doğru ilerledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adadaki tek ev kendisine aitti. Tüm ada büyük bir dağdan oluşuyordu ama dağın küçük bir kısmında muhteşem bir koy vardı. Ares bu koyu keşfettiğinde henüz yirmi üç yaşındaydı. Babasıyla çıktığı mavi turda burayı şans eseri keşfetmişler ve kısa bir süre sonra gerekli işlemleri yaparak adayı satın almışlardı. Burayı satın almak babasının tüm servetine hatta hayatına mal olmuştu. Üç yılın sonunda adaya istedikleri gibi bir ev inşa etmişler ve babasının çöken servetiyle başları büyük belaya girmişti. Babası öldürülmüş Ares ise buraya kaçmıştı. O günden beri adada yaşıyordu. On yıldır adadan sadece alışveriş yapmak için ayrılmıştı. Ayrılmakta istemiyordu. Adada yaşamayı sevmişti. Kötülüklerden uzak burada kendine sakin bir yaşam kurmuştu. On yıl içerisinde Ares bulunduğu yerin farkına vararak para kazanmaya da başlamıştı. Ada özel ve farklı bir tatil isteyen zenginlerin tercih ettiği bir yer olmuştu. Ares geçmiş bağlantılarını kullanarak gizli bir sistem kurmuştu, işlerinden ve çevresinden bunalan insanların kaçış noktası olmuştu.

Yılda bir ya da iki defa misafir kabul ediyordu. Her şehre gittiğinde arkadaşı Hector ile iletişime geçiyor ve o yılın misafirlerinin işlemlerini yapıyordu. Dünyanın her yerinden misafiri oluyordu. Hector gelecek olan kişileri ayrıntıyla inceliyor ve onun geçmişiyle bir bağının olmadığından emin oluyordu. Gizlilik ve diğer evrak işleriyle de ilgileniyor, payını da fazlasıyla alıyordu. Ada genelde sevgilileriyle kaçamak yapmak isteyen iş adamlarının tercihi oluyordu. Ama bazen macera arayan ve sevgilisini şaşırtmak isteyen genç, şımarık zengin çocukları da geliyordu. Misafirler geldiğinde adada bir çalışan rolü üstleniyor, temizlik ve yemekle ilgileniyordu. Geri kalan zamanlarda ise misafirlerini yalnız bırakıp ormanda kendisi için yaptığı tek kişilik kulübeye geçiyordu.

Bu sefer gelecek olan misafiri yalnız bir kadındı. Ares evinde ilk kez bir kişiyi ağırlayacaktı. Hector'a bunun doğru olup olmadığını birkaç defa sormuş ve arkadaşı kızın tek başına geleceğine emin olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Eve geldiğinde ayaklarının ahşap zeminin üstünde kumlu izler bırakmaması için kapıdaki terliklerini giydi. Alt kattaki odasına

gidip duşa girdi. Çatı katındaki odasını misafirleri geleceği zaman temizler onlar için hazır hale getirirdi.

Duştan çıktığında mutfağa girip saati kontrol ederek kahve makinesine kahve koydu. Kızın gelmesine henüz iki saat vardı. Masanın üstünde duran dosyayı eline aldı. Kızın resmine baktıktan sonra kafasını iki yana sallayıp, "Şımarık zengin çocuklarından biri daha," diye mırıldandı. Kahve makinesinin uyarı sesini duyduğunda bir kupa alarak kahvesini doldurdu. Kızın dosyasını alıp odasına giderken kahvesini içtikten sonra misafiri için hazırlık yapması gerektiğine karar verdi.

***

Aynı saatlerde Çağ bavulunun üstünde oturmuş, kavurucu sıcaktan korunmak için kafasına tişörtlerinden birini sarmıştı. Oflayarak sağa sola bakıyor elindeki çekmeyen telefonu önündeki mavi sulara atmak istiyordu. Bu tatile çıktığı için şimdiden pişmandı. Asya'nın aklına uyarak kabul ettiği için kendine küfrediyordu. Tüm işlerini bırakıp bu yere geldiğine inanamıyordu. Bunu kabul ederken aklından ne geçtiğini dahi hatırlamıyordu. Büyük ihtimalle *sarhoş* olduğu bir ana denk gelmişti.

Oflayarak sırtını geriye attı. Yarım saattir bavulunun üstünde oturmaktan sırtı ağrımıştı, hem arkadaşı da görünürde yoktu. Zaten ortaya çıksa o beyaz teniyle bu esmer tenli insanların arasında parlardı. Gerçi buradaki yerli insanların arasında kendisi de süt kadar beyaz kalmıştı.

Etrafına baktı, ona bakıp gülüşerek kendi aralarında konuşan balıkçıları görmezden geldi. Birkaç dakikadır onu rahatsız etmez olmuşlardı. Limana geldiği ilk dakika, aslında buraya bir liman demek saçma olurdu küçük bir iskeleden başka bir şey yoktu, yanına gelip ona bilmediği dilde bir sürü şey söylemişlerdi. Çağ da onlara İngilizce olarak cevap vermişti ama aralarında İngilizce bilen yoktu. Sonunda onu rahat bırakarak gitmiş, Çağ'ı da bavuluyla baş başa bırakmışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://frantev.org

Elinde sıkıca tuttuğu telefona tekrar baktı. Şebekenin olması gereken yer koca bir boşluktu. Ortasından çizgi geçen yuvarlak işaret bile yoktu. Ne yapacağını bilmiyordu. Arkasına baktı, buraya geldiği toprak yol şimdi boştu. Onu getiren üstü ve yanları açık eski arabayı düşündü. Etrafı küflü demirlerle çevrili yürüyen bir kafesi andırıyordu. Engebeli toprak yolda tangur tungur gelirken resmen içi dışına çıkmış, arabadan indiği an yolun kenarına kusmuştu. Şimdi ona bakıp konuşan balıkçılar o kusarken yanından kahkaha atarak geçmişlerdi. Bir dahaki aracın ne zaman geleceğini bilmiyordu. Kimseye de soramıyordu. Telefonuna tekrar baktı. Ona ulaşmak isteyip ulaşamayan asistanının halini düşündü. Şirkette neler olduğunu merak etti. Şirketin şimdiden birbirine girdiğini hissedebiliyordu. Ona ulaşmak isteyen herkes dört senedir ilk defa telefonunun kapalı olduğuna şahit olacaktı. İçi sıkıntıyla doldu. Bir an önce geri dönmesi gerekiyordu. Asya tatili anlatırken hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti. Hoş kendisi de ortalarda yoktu. Üstelik bir gün öncesinden burada olması gerekiyordu. Şimdi hatırladı. Dün Asya ile konuşmuş ve çoktan otele yerleştiğini onu beklediğini söylemişti. Onun telefonu nasıl çekmişti? Kafası gittikçe karışırken yanlış bir yere gelip kaybolmuş olmaktan korktu. Kalbi deli gibi atıyordu. O an yanına yaklaşan bir başka yerliyi gördü. Elini hızla kaldırırken İngilizce, "Dilinizden hiçbir şey anlamıyorum. Lütfen beni yalnız bırakın. Arkadaşımı bekliyorum," dedi. Anlamayacağını bilse de kendini ifade edecek kelimelere ihtiyacı vardı.

Karşısındaki iri adam esmer tenine inat bembeyaz parlayan dişlerini göstererek gülümsedi. "Çağ Laçin?" diyerek adını garip bir şekilde telaffuz ettiğinde Çağ'ın ağzı açık kaldı.

"Evet," diye mırıldandı.

Adam elini uzatıp düzgün bir İngilizceyle "Adım Jawad. Sizi almak için geldim," dedi.

Çağ'ın dudakları kıpırdandı ancak bir şey diyemedi. "Ben arkadaşımı bekliyordum," dediğinde Jawad "Arkadaşınız sizi almamı söyledi," dedi. Çağ etrafına kuşkuyla baktı. Onu gerçekten Asya'nın gönderdiğine emin olamıyordu. Ama adam adını biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Adam onun düşüncelerini anlayarak "Arkadaşınız Asya Öztürk değil mi? Eğer bana inanmıyorsanız size arkadaşınızın gönderdiği belgeyi gösterebilirim," derken cebinden bir kâğıt çıkardı. Çağ adamın elindeki kâğıdı alıp inceledi. Bir mail çıktısıydı. Arkadaşının mailinden gelen mesajı okuduktan sonra adama uzattı.

Kafasını onaylarcasına salladıktan sonra ayağa kalktı. Oturduğu küçük bavula bir göz attı. Asya iki haftalık bir tatil ayarlamıştı ama üç günde kaçacağını düşünerek küçük bir valiz hazırlatmıştı. İçine bakım malzemelerinin anca sığdığı bir valizdi. Dünyanın bir ucuna geleceğini bilseydi bu valizi hazırlamak bir yana, bu tatile hayatta çıkmazdı. Şu an tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyordu. Önce uçakla on beş saatlik bir yol gelmişti. Özel uçağı ve işlemleri Asya hallettiği için nereye gittiğini bile sormamıştı. Uçak küçük bir pistte indikten sonra özel bir araçla başka bir yere gelmiş, daha sonra da o garip otobüse binmişti. Yolculuğun sadece ilk on beş saati güzeldi. Uçaktan indiği an kâbusu başlamıştı. Bütün gece uyuduğu için lanet olası bir yol levhası bile görmemişti. Geldiği toprak yolda ise zaten levha yoktu.

Adam bavulunu alıp "Bu taraftan," dediğinde onu takip etti. Ayağındaki yüksek topuklular bozuk yolda yürümesini zorlaştırsa da inat ederek çıkartmıyordu. İşi geç bittiği için uçağa şirketten geçmişti. Valizini asistanına hazırlatırken içine sadece bakım malzemelerini koymasını söylemişti. Neyse ki Leyla ondan daha akıllı davranarak içine birkaç parça kıyafet koymuştu. Asya'ya bir kez daha küfretti. Hayatında ilk defa bu kadar iğrenç bir yere tatile gelmişti.

Adam üstü mavi bir brandayla kaplı küçük teknenin önünde durdu. İskeleden tekneye atlayıp valizi ayaklarının dibine koyduktan sonra Çağ'a dönerek elini uzattı. Çağ ayaklarına ve dalgalardan sallanan tekneye baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra adamın elini tutarak tekneye adımını attı.

Adım attığı an ayağı burkulurken adamın geniş omuzlarına can simidi gibi yapıştı. Adam gülerken "Otursanız iyi olacak," diyerek onu valizinin yanına bıraktı. Daha sonra teknenin arkasına geçip oturarak motoru çalıştırdı. Tekne iskeleden uzaklaşırken Çağ "Pardon tam olarak neredeyiz?" diye sormayı akıl edebilmişti.

Derbtsiz PDF Kitap Arşivi - https://sanlev.org

Adam yine genişçe gülümsemiş ve "Karayipler'e hoş geldiniz hanımefendi," demişti. "Ah!" diye inlerken "Seni öldüreceğim Asya..." diye fısıldadı.

Adam gülerek önüne dönmeden önce "Merak etmeyin tatilinizden çok keyif alacaksınız. Gittiğiniz yer çok özel," dedi.

Çağ elinde olan telefonunu fark ettiğinde heyecanla "Orada telefon çekiyor mu?" diye sordu. Adam ona dönmeden kafasını iki yana salladı. "Kasabamız da bile telefon çekmez efendim," dediğinde kasabanın onu aldığı yer olduğunu tahmin etti.

Yaklaşık bir saat süren deniz yolculuğunda Çağ'ın midesi yine alt üst olmuştu. Bir iki defa boş midesini mavi sulara boşaltmıştı. Artık midesinde hiçbir şey kalmadığına emin olsa da bulanmaya devam ediyordu. Neyse ki sonunda kara göründü.

Yaklaştıkça yeşil bir dağdan oluşan adayı daha net görebildi. Denizin hemen dibinden başlayan kayalıklar neredeyse göğe kadar yükseliyordu. Kayalıkların üstünde ise ağaçlar diziliydi. Çağ buranın neresinde tatil köyü olduğunu anlayamadı. Tekne adaya yaklaştıkça adanın ortasına doğru ilerleyen mavi yolu gördü. İki dağ içe doğru ayrılmış ortasından geçen mavi sulara izin vermişti. Tekne o yolu takip ettiğinde Çağ'ın dudaklarından şaşkın bir inleme döküldü. Masmavi su dar yoldan girer girmez genişliyordu. İleri de ise beyaz kumlarla süslü bir koy vardı. Dağ sanki o koyu kucaklamış gibi kollarını etrafına sarmıştı. Çağ etrafında yükselen kayalıklara baktı. En üst korkutucu görünüyordu ve güneş henüz tam tepeye ulaşmadığı için deniz gölgede kalmıştı. Dağdan gelen esintiyle serinleyince kafasına sardığı tişörtü çıkarttı. Önüne döndüğünde teknenin küçük bir iskeleye yaklaştığını gördü. İskelenin iki yanındaki büyük panterler ise olağanüstü görünüyordu.

Çağ panterlerden gözlerini çektiğinde evin olduğu taraftan onlara doğru yaklaşan adamı gördü. Jawad kadar iri yarı biriydi ama buranın yerlisi olmadığı her halinden belliydi.

Jawad tekneden atlayıp iskeleye çıktı. Tekneyi iskeleye çekip ipini bağlarken adam da iskeleye gelmişti. Yerlilerin dilinde Jawad'a bir şeyler dedi. Jawad ayağa kalkarak aynı şekilde karşılık vermiş ve iki adam birbirlerini uzun zamandır görmüyormuş gibi sarılmıştı.

Ücretsiz PDF kitap arşivi - https://kantkyndr/

Çağ ayağa kalktı. Tekne sallanınca dengesini kaybettiğinde çığlık atarak tutunacak bir yer aradı. İki adam da ona doğru döndüğünde Çağ bedenini öne itmiş ve iskeleye sıkıca tutunmuştu. Nefes nefese düşecek olduğu mavi sulara bakarken "Size yardım edeyim," diyen sesi duydu. Kafasını hızla önüne çevirdiğinde duyduğu Türkçe kelimelerle şaşkındı. "Ama siz..." demişti ki adam gülümseyerek "Hoş geldiniz," dedi.

Çağ kendisine uzanan eli tuttu. Şaşkınlıktan adama cevap bile vermemişti. İskeleye adım attığında adam ayağındaki topuklulara kaşlarını kaldırarak baktı. "Buraya kadar ayağınızı kırmadan geldiğinize göre ya çok şanslısınız ya da bir cambaz kadar marifetlisiniz."

Adamın yaptığı yorum karşısında sinirlendi. Elini sertçe geri çekerken "Topuklu ayakkabılarla yürümek için cambaz olmak gerekmiyor," dedikten sonra öne doğru bir adım attı. Ama attığı an pişman oldu. Ayakkabısının topuğu iskeledeki tahtaların arasına girdiğinde ayağı yana doğru burkuldu. Acıyla çığlık atarken kendisini adamın kollarında bulmuştu.

Çağ ayağının acısıyla gözlerini sımsıkı yumdu. İki adam onun haline gülerken o acıyla kıvranıyordu. "Cambaz değil şanslı olduğunuzu kanıtladınız," diyen tok sesle gözlerini açıp adama öfkeyle baktı. Burnundan solurken adam ona sırıtıyordu.

Bir eli belindeyken diğerini bacaklarının altına yerleştirerek onu kucakladı. Teknesine geri binmiş olan Jawad'a dönerek bir şeyler söyledi. Jawad kahkaha atarak adama el salladıktan sonra Çağ'a bakıp "İyi tatiller efendim," diyerek teknesiyle oradan uzaklaşmaya başladı.

Çağ arkasından, "Bir dakika beni bırakıp nereye gidiyorsun?" diye bağırırken adam, "Onun işi sizi buraya getirmekti ve işini yaptı. Tatil süreniz bittiğinde sizi almaya gelecek," dedi.

Çağ kafasını kaldırıp şaşkınca adama baktı. "Ama ben bir tatil köyü göremiyorum," derken kafasını çevirip koyun gerisinde görünen üç katlı ahşap eve baktı. Kesinlikle burası bir tatil köyü değildi.

Adam kıkırdarken eğilip küçük bavulunu da aldıktan sonra iskeleden eve giden yola çıktı. "Tatil yeri seçerken sarhoştunuz sanırım," dediğinde Çağ onun boynuna sıkıca tutunup "Arkadaşıma

Ücretsiz Pdf Kitap Arşivi - https://ilkpdf.com

güvenmiştim. Beni onun yanına götürdüğünüz an, bunun hesabını soracağım," dedi.

Adam, kumsala indiği an durup ona baktı. Çağ kafasını kaldırdığında adamın gözlerinin panter şeklindeki heykellerin gözleriyle aynı renk olduğunu fark etti. Sarı ve yeşil karışımı değişik bir renkti.

Adam "Burada sizden başka kimse yok hanımefendi," dediğinde Çağ'ın gözleri irileşti. "Aaa-ama Asya benden önce gelmişti," diye kekelerken eve doğru tekrar baktı. Asya'nın evin içinden fırlayıp "Sürpriz!" diye bağırmasını bekledi. Ama hiç kimse çıkmıyordu. Bomboş görünen ev ona tüm gerçeği anlatıyordu. Arkadaşı tarafından kandırılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Çağ yaşadığı şoku henüz atlatamamıştı. Arkadaşının ona böyle bir oyun oynadığına inanmak istemese de bütün bunların gerçek olduğunu biliyordu. Asya ile havuz başında yaptıkları konuşmayı çok net hatırlıyordu. İşlerin yoğunluğundan ve kendine vakit ayırmadığından şikâyet etmiş iç çekerek "Keşke ıssız bir adada tek başıma geçirebileceğim bir günüm olsa..." demişti. O zaman bile Asya'nın bir şeyler çevireceğini anlamalıydı. "Bu isteğini gerçekleştirmek çok kolay," diyen arkadaşı onun için planlar yaparken Çağ kahkaha atarak "Şirketi bırakıp hiçbir yere gidemem Asya. Artık kendime ait tek bir saniyem bile yok," demişti.

Ayağında hissettiği sızıyla inledi. Adam kafasını kaldırıp ona baktıktan sonra kafasını tekrar eğerken "Kötü incitmişsiniz," dedi. Adamın parmakları teninin üstünde ustaca geziyordu. Daha önce birçok defa bu tür yaralarla ilgilendiği belliydi.

Yüzünü buruştururken "O sürdüğünüz ne?" diye sordu. Adam bileğine ince bir kumaş parçası sardıktan sonra ayağa kalkarak "Ağrınızı hafifletecek uyuşturucu bir bitkiden yapılma merhem," diye açıkladı. Çağ kafasını kaldırmış adamın yüzüne şaşkınca bakıyordu. Saçı ve sakalı uzundu. Çoğu insanı barbar gibi gösterecek olan bu tarz adama yakışmıştı. Hatta haddinden fazla yakışmıştı. Adamın yeşil gözleri sanki neşeyle parlıyordu.

Çağ gözlerini kırpıştırıp kafasını eğdi. Ayağına bakarken düşüncelerini toplamaya alıştı. Tekrar kafasını kaldırdığında vücudunu dikleştirerek "Adınız neydi?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Adam hâlâ ilgiyle ona bakıyordu. O adını sorunca "Ah size kendimi tanıtmadım," diyerek elini tişörtüne silip genç kadına uzattı. "Ares Kosta." Çağ adamın merhemli ellerine baktı. Elini tişörtüne silmişti ama merhem kalıntıları hâlâ oradaydı. Tedirginlikle elini uzatıp adamın elini sıkıp "Çağ Laçin," diyerek kendini tanıttı.

"Biliyorum," diyen adam elini kuvvetli bir şekilde sıkıp bırakarak ellerini beline yerleştirdi. "Bana bir program vermeniz gerekiyor Çağ Hanım," dediğinde Çağ anlamayarak adamın yüzüne bakmıştı.

Ares iç çekerek "Buraya gelenler genelde rahatsız edilmek istemeyen insanlardır. Bunun için bir program oluşturuyoruz. Yemek saatlerini ve temizlik saatlerini siz belirliyorsunuz. Ben de o saatler haricinde eve gelmiyorum," diye açıkladı. Kızın yaşadıkları karşısında hâlâ şaşkın olduğunu, henüz neler olduğunu kavrayamadığını fark etmişti.

Çağ da derin bir nefes alırken "Bakın bence siz beni anlamadınız. Ben burada kalmayı düşünmüyorum. Hemen geri dönmem gerekiyor. İki hafta burada telefon ve internet olmadan yaşayamam," dedi. Sona doğru sesi telaşla yükselmişti. Çağ bir an iki hafta boyunca ona ulaşmak isteyip ulaşamayan iş ortaklarını ve asistanını düşündü. Aklını kaçıracak gibi olurken "Bu imkânsız," diyerek kafasını iki yana salladı. Nefesi sıklaşmış başı dönmeye başlamıştı.

Ares, onun bu kadar telaş yapmasına gülmek istese de kızın, ciddi bir şekilde strese girdiğini fark ettiğinde bir bardak su doldurup ona uzattı. Çağ suyu minnetle kabul ederken bardağı kafasına dikti. Boş bardağı geri uzatırken "Beni anladınız mı?" diye sordu.

Ares gülümsedi. Karşısındaki bu iş koliğe burada iki hafta geçirmek zorunda olduğunu anlatmak hiç kolay olmayacaktı. Kafasını sakince onaylarcasına salladı. Dudakları düz bir çizgi olurken "Ben sizi çok iyi anladım ancak siz beni anlamadınız" diyerek tane tane konuştu.

Ellerinin önünde birleştirip kıza doğru hafifçe eğilirken, "Üzülerek söylüyorum ki iki hafta burada kalmak zorundasınız," dediği an kız öfkeyle ayağa fırladı.

"Ne demek burada kalmak zorundasınız. Nesiniz siz mafya mı? Beni nasıl burada alıkoyabilirsiniz?" diye bağırmaya başladı. Ares

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kaşlarını kaldırıp geriye doğru bir adım attı. Kız öfkeyle "Sizi dava edeceğim" diye bağırmaya devam ediyordu. Sakinliğini korumaya özen gösteren Ares burnundan derin bir nefes alarak "Bakın anlamıyorsunuz. Adaya tek ulaşım deniz yoluyla. Jawad adaya tekrar sizi geri götüreceği gün gelecek," dedi.

Çağ kollarını göğsünde bağladı. "Siz buradan nasıl ayrılıyorsunuz?" diye sorduğunda Ares "Aynı şekilde Jawad gelip alıyor," dedi.

Çağ bir elini öne doğru sallarken "Tamam işte haber verin Jawad'a gelip alsın," dediğinde Ares sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. "Hanımefendi!" derken sakince bağırıyordu. "Jawad adaya her geldiğinde ona tekrar geleceği tarihleri bildiririm ve o tarihler haricinde adaya gelmez. Ona başka türlü haber ulaştırmanın imkânı yok. Sizin de fark ettiğiniz gibi burada ne telefon ne de internet var."

Çağ ağlamak üzereydi. Adamın ağzından çıkanlarla sanki hayatı kararıyordu. Bir umut "Telsiz?" dediğinde adam kafasını iki yana salladı.

Çağ duyduklarıyla kalktığı koltuğa çöktü. Kafasını çevirip ahşap dolapların üstüne monte edilmiş parlak mermerden mutfak tezgâhına baktı. Dolaplara uygun kahverengi bir renk tercih edilmişti. Adanın tüm ilkelliğine rağmen ev moderndi. Daha doğrusu modern yaşamla ilkel yaşam bu evde birleşmişti.

Adamı sözleri ona inandırıcı gelmiyordu. Ne yani buradan ayrılmak istese Jawad'ın gelip onu alacağı günü mü bekliyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

Adama tekrar dönüp "Anlamıyorum," diye sızlandı. Ares bıkkınlıkla kafasını eğip sinirle sakalını kaşıdı. Bu zamana kadar evine gelen en zor insandı karşısındaki. Aslında kızın bir suçu yoktu. Tatil köyüne geldiğini düşünürken ıssız bir adaya düşmüştü. Elbette bunun hesabını Hector'dan soracaktı. Hector'u düşününce aklına birden kızın imzasının bulunduğu gizlilik sözleşmesi geldi. Yoksa o da mı sahteydi? Eğer öyle bir şey varsa kız onu dava etmeye kalksa haklı çıkardı. Başına açılacak dertleri düşünüce öfkeyle soluyup mutfaktan çıktı. Hızla odasına girip masanın üstüne attığı dosyayı alarak sözleşmeyi çıkardı. Tekrar mutfağa girdiğinde kız kafasını yere eğmiş eliyle alnını ovuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://ilkarsiv.org

Ares sözleşmeyi kıza doğru uzattı. Çağ önüne uzatılan kâğıda bakarken "Bu imza sizin, değil mi?" diye sordu. Çağ, Ares'in elindeki kâğıdı alıp en alta baktı. Kendi el yazısıyla adı, soyadı ve imzası vardı. Evet asıl evrak değildi ama bu evrakın aslı orada bir yerlerdeydi.

Kız "Benim," diye mırıldandığında Ares rahatladı. "Güzel. O zaman önce neye imza attığını iyice oku, sonra ayrıntıları konuşmak istersen ben kumsalda olacağım," diyerek mutfaktan çıktı.

Evden çıktığında ayağındaki terlikleri çıkartıp kumsalda yalınayak gezmeye başladı. Güneş tepeye yükselmişti. Sıcak kum ayağının altında kayarken Ares rahatlamaya başladı. Bir an kızın onu şikâyet ettiği an başına açılacak belaları düşünerek gerilmişti. Ama şimdi elinde onu şikâyet edebileceği hiçbir şey yoktu.

Ares dışarıda gerilen sinirlerini gevşetmeye çalışırken Çağ okuduğu her satırla geriliyordu. İngilizce düzenlenmiş olan sözleşme resmen onun ölüm fermanıydı. İki hafta boyunca buradan ayrılmasının imkânı yoktu. Bu sözleşmeye göre bu şartları kabul etmişti. Üstelik kendi hatası yüzünden meydana gelecek ağır yaralanmalar sonucu adadan ayrılamadığında da şikâyetçi olma hakkı yoktu. Resmen sorgusuz sualsiz hayatını dışarıdaki adama teslim etmişti. Önemli olan şuydu ki bu evrakı ne zaman imzaladığını hatırlamıyordu. Prensip gereği kendi şirketinde bile hiçbir belgeyi okumadan imzalamazdı. Ama işte daha önce hiç görmediği bir evrak karşısındaydı.

Çağ arkasındaki masaya döndü, kağıdı önüne bırakırken dirseklerini masaya yerleştirmiş parmaklarıyla alnına masaj yapıyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu düşündü. Aklını zorlarken Asya ile sarhoş olduğu zamanları hatırlamaya çalıştı. Şu an Asya'yı eline geçirse kesinlikle hiç düşünmeden boğazını sıkardı. Lanet olsun kız organize çalışmış her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Önündeki sözleşmeyi tekrar tekrar okurken sakinleşmeye çalıştı. Kabullenmesi gereken ciddi bir mesele vardı. İki hafta boyunca burada mahsur kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranlev.org

Çağ kâğıdı eline alıp ayağa kalktı. Aksak adımlarla dışarı çıktığında Ares'in kumsalda oturmuş denizi izlediğini gördü. Derin bir

nefes alıp karşısındaki manzarayı inceledi. Güneş tam tepeye yükseldiği için geldiğinde gölgede kalan deniz şimdi güneş ışıklarıyla parlıyordu. İki dağın birleştiği noktadan mavi bir yol ileride gökyüzüyle birleşiyordu. Burası kesinlikle harikaydı. Kendini altın kafese konulmuş bir kuş gibi hissetti. Farklı şartlarda olsa bulunduğu bu yerden keyif alırdı ama geride bıraktığı hayatını düşündükçe kalbi hızlanıyor, korkuyla titriyordu.

Kapıdan çıkıp Ares'e doğru yavaşça ilerledi. Ahşap verandayı geçip iki basamak inerek kuma çıktı. Çıplak ayakları kuma battığında ayağını yakan sıcaklık hoşuna gitti.

Ares'in yanına geldiğinde genç adam kafasını kaldırıp tek gözünü kapatarak ona baktı. Çağ oturmak için eğilince elini tutup oturmasına yardımcı oldu. İkisi yan yana bir süre denizi izledikten sonra Çağ kâğıdı ona uzatıp "Anladım," dedi.

Ares kıkırdarken Çağ iç çekerek "İki hafta sonra döndüğümde umarım her şeyi bıraktığım gibi bulurum," diye mırıldandı.

"İki hafta kısa bir süre," diyen Ares'in sözleriyle kahkaha attı. Kafasını iki yana sallarken gözleri yaşardı. Bakışlarını gökyüzüne kaldırıp güneş ışıklarından korunmak için gözlerini kapatırken "Dört yıldır ilk defa bu kadar uzun süre işten ayrı kalıyorum," dedi.

Ares bakışlarını onun yüzüne dikmişti. Gergin kahkahası bile hoş bir tınıyla kumsalda yankılanmıştı. Ares'in ilgisini çeken bunlar değildi. Kızın görünenin altında farklı bir doğası olduğunu hissetmişti. Sanki istemediği bir hayatı yaşamaya zorlanmış gibiydi. Üstelik genç ve oldukça güzeldi. Kumral teni, yanaklarının üstünde tenini renklendiren küçük çiller vardı. Kahverengi saçlarının arasında kızıl tonlar dalgalanmıştı. Bal rengi gözleri insanı etkiliyordu.

Çağ kafasını çevirip Ares'e baktı. Bakışlarıyla karşılaşınca yutkundu, gözleri şimdi sarıya çalıyordu. Yeşil renk sarıyı çevreleyen bir çerçeve gibi geri çekilmişti. Evdeyken gözlerinin yeşil olduğuna yemin edebilirdi. Adamın gür sakalı yüzünün çoğunluğunu kaplıyordu. Uzun saçlarını ensesinde toplamıştı. Bir tutam önüne doğru hafif düşmüş korkutucu görüntüsünü biraz olsun yumuşatmıştı. Çağ normalde bu tip insanlardan korkardı ama Ares'in gözleri ona güven veriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://raptey.org

Gözlerini kırpıştırdı. Uzun zamandır birbirlerinin gözlerinin içine bakıp kalmışlardı. İkisi de bir anda bakışlarını kaçırıp önüne döndü. Ares boğazını temizlerken "Evet, Çağ Hanım..." dediğinde Çağ sözünü keserek "Lütfen bana Çağ diye seslenin," dedi.

Ares gülümserken, "Aynı şekilde bana Ares demeni tercih ederim," dedi. Çağ da gülümseyerek onayladı. Ares tekrar boğazını temizledi. "Pekâlâ Çağ kötü bir başlangıç yaptığımızın farkındayım. Buraya kendi rızan olmadan geldiğin konusunda bir bilgim yoktu. Bu durum senin kadar beni de şaşırttı ancak şu an bunun için yapabileceğimiz bir şey yok. Bu yüzden bunu geride bırakıp, burada geçireceğin tatilin tadını çıkartmanı tavsiye ederim."

Çağ yüzünü buruştururken "Başka çarem yok sanırım ha," dediğinde Ares güldü.

Derin bir nefes alan Çağ "Tamam, ne yapacağız?" dediğinde Ares "Daha önce de dediğim gibi bana bir program söylemelisin" dedi.

Çağ kafasını sallarken "Tamam, sabah kahvaltımı genelde saat sekiz gibi yaparım" dedikten sonra sustu. Yoğun bir şekilde çalıştığı için sabah kahvaltısı haricinde diğer öğünlerinin belli bir zamanı yoktu. Bazen yemekli toplantılarda yer bazen bütün gün hiçbir şey yemezdi.

Yüzünü buruştururken "Öğle ve akşam yemekleri için belli bir saatim yok," dedi. Ares onun ne demek istediğini anlıyordu. Karşısındaki kadın düşündüğünden daha işkolikti. "Öğlen bir, akşam sekize ne dersin?" dediğinde Çağ gülümseyerek, "Süper!" dedi.

"Tamam o zaman," diyen Ares ayağa kalktığında Çağ da kalkmak için hareketlendi. Ares onu elinden tutup ayağa kaldırdığında diğer elini düşmemesi için dirseğine yerleştirmişti. Çağ dengesini kaybedip öne doğru yalpalarken birbirlerine daha çok yaklaştılar. Kafasını kaldırdığında Ares'in dudakları dudaklarından birkaç santim uzaklıktaydı. Sakallarının arasından görünen kalın dudaklardan gözlerini ayıramadı. Daha önce sakallı bir erkeği öpmemişti. Birden bunu merak ederken buldu kendini. Farkında olmadan bedeni Ares'e yaklaştı. Ares kızın bakışlarının bilincindeydi ama o bakışların etkisinden çıkamıyordu. Kızın bedeni bedenine yaklaştığında

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://lanteyyo.org

kıpırdamadı. Ufak bir hareketle dudaklarını birleştirebilirdi ama kendine engel oldu.

Çağ gözlerini kaldırdığında onu ilgiyle izleyen sarı gözleri görünce irkildi. Ne kadar yaklaştığını fark ederken hızla geri çekildi. İncittiği ayağına gücünü verince acısıyla yüzünü buruştursa da dudaklarını sıkıp acıyla çığlık atmasına engel oldu. Ares onun dirseğini tutmaya devam ederken "İyi misin?" diye sordu.

Çağ kafasıyla onaylarken arkasına doğru bir adım attı. Ares onun dirseğini bırakıp eve dönerken "Ben sana öğle yemeği hazırlayana kadar odana yerleşmek ister misin?" diye sordu.

Çağ "Çok iyi olur," derken neredeyse tek ayağı üstünde zıplayarak yürüyordu. Ares kolunu omzuna atıp onu kendine çekti. Çağ birden çekilmesiyle elini atıp onun beline sıkıca sarılırken Ares "Böyle daha kolay ilerlersin," dedi. Ares'in beline sıkıca tutunurken eve doğru ilerleme başladılar. Çağ vücudunun yan tarafından onun bedeninden yayılan sıcaklığı hissediyor. Bunun hissettirdikleriyle savaşıyordu.

Eve girdiklerinde Ares onu serbest bırakırken "İstersen akşam yemeğini de hazırlayıp bırakabilirim. Böylece yarın sabaha kadar beni görmek zorunda kalmazsın," diyerek gülümsedi. Bu sözleri söylerken bir yanı Çağ'ın kabul etmesini istiyor diğer yanı ise onunla biraz daha vakit geçirmeyi umuyordu.

Çağ telaşla "Nereye gideceksin?" diye sorduğunda Ares "Ormanın içinde küçük bir kulübem var. Ada da misafirlerim olduğunda genelde orada kalırım," dedi.

Çağ şiddetle kafasını iki yana salladı. "Burada tek başıma kalmam mümkün değil. Evde kalabileceğin bir oda yok mu?" diye sordu. Ares parmaklarını sıkıntıyla sakalının içinde gezdirdikten sonra "Var ama belki yalnız kalmak istersin," dedi.

Çağ gözlerini büyütürken "Tek başıma ne yapacağım burada?" diye sordu. Ares bilmiyorum dercesine omuzlarını kaldırırken "Çıplak güneşlenebilir, denize girebilirsin..." diye öneride bulunduğunda Çağ'ın gözleri kocaman olmuştu.

Ares, Çağ'ın yanaklarının hızla kızarıp çilleriniin daha da belirginleşmesini izledi. "Ah, daha önce böyle bir şeyi hiç yapmadım,"

Ücretsiz PDF Kitap Yükleme Platformu

diye mırıldanırken gözlerini kaçırdı. Ares gülümsedi. "İşte sana fırsat," dediğinde Çağ da gülerek "Bunu aklımda bulunduracağım ama yine de akşamları bu evde tek başıma kalmak istemiyorum," dedi.

Ares onaylarcasına kafasını eğip "Tabii ki. Küçük hanım nasıl isterse," diye cevap verdi. Çağ gülümserken "Pekâlâ odam neresi?" diye sorduğunda Ares onun valizini almış koluna girerek çatı katına kadar eşlik etmişti. Çağ'ı odasında bırakıp aşağı indiğinde uzun zamandır hissetmediği bir neşeyle yemeği hazırlamaya başladı.

Çağ odanın ortasındaki büyük yatakta oturmuş etrafını şaşkınlıkla inceliyordu. Çatı katı büyük bir odadan oluşuyordu. Üçgen çatının tam altına büyük boy yatak yerleştirilmişti. İki yanı cam duvarlarla kaplıydı. Çağ bir tarafında yemyeşil dağın esrarengiz görüntüsünü, diğer tarafında masmavi denizin dinlendirici görüntüsünü izleyebiliyordu. Bu yaşadıkları gerçek miydi? Şu an kendini garip bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Burada iki haftayı her şeyden uzak nasıl geçirecekti? Kafasını kaldırıp cam duvardan onu kendine çeken maviliğe baktı. Ayağa kalkıp cama doğru ilerleyip alnını camın serin yüzeyine yasladı. Gözlerini kapattığında karanlığın içinde bir çift sarı göz parladı. Aklındaki tüm kötü şeyler silindi. Tek istediği bu tatilin tadını çıkartmaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Çağ gözlerini açtığında odanın içi henüz aydınlanmamıştı. Kollarını arkaya atıp tüm bedenini esnetirken vücudunun ilk defa bu kadar dinlenmiş olduğunu hissetti. Yataktan doğrulduğunda etrafına baktı. Henüz gün doğmamıştı. Yatağın karşısında neredeyse tüm duvarı kaplayan yuvarlak saate baktı. Henüz sabahın beşi bile değildi. Normalde de güne erken başlayan biriydi ama bu kadar erken kalktığı hiç olmamıştı.

Ayağa kalktı, üstünde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı. Küçük valizini dün açmış ve içindeki her şeyi çıkartmıştı. Toplasan üç gün giyecek kıyafeti anca vardı. Günlerce aynı kıyafetle gezecek gibi görünüyordu. Odadaki büyük dolabın içindeki rafta duran sınırlı sayıdaki kıyafetlerine baktı. Neyse ki bir tane bikinisi vardı. Sarı bikiniyi alıp giydikten sonra üstüne kısa ve bol beyaz elbisesini giydi. Leyla'nın koyduğu tüm kıyafetler fazla yer kaplamayan ince plaj elbiseleriydi. Küçük valize bunları sığdırabilmiş olmalıydı.

Denize girmeyi planlayarak odadan çıktı. Merdivenden inerken ayağının düne oranla daha iyi olduğunu fark etti. Merdivenleri rahatlıkla inebiliyordu.

Alt kata indiğinde ev sessizdi. Merdivenlerden sağa dönerek çıkışa ilerledi. Evin kapısı her zaman olduğu gibi açıktı. Ares ona kapıyı hiçbir zaman kapatmadığını söylemişti. Çağ bugün bir ara evi gezmeyi de düşündü. Henüz mutfak ve odasının haricinde hiçbir yeri görmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

Kapıdan çıktığında dün olduğu gibi manzara karşısında durakladı. Şimdi koyu mavi olan deniz göl kadar sakindi. İç çekerek denizi izlerken tam karşısında denizin içindeki hareketlilik dikkatini çekti. Denizin içinden hava kabarcıkları çıkarak durgun suyu dalgalandırdı. Çağ nefesini tuttu. Gözünün önüne vahşi köpek balıkları gelirken suyun içinde dalgalanan saçları gördü. Daha sonra Ares'i yüzü açığa çıktı. Çağ rahat bir nefes aldı. Ares ona doğru yaklaşıyor her adımında vücudu biraz daha ortaya çıkıyordu.

Saçları tamamen sudan çıktığında elini saçlarına atıp arkaya doğru düzeltti. Islak saçları omuzlarına dökülürken sakalından sular damlıyordu. Sakalından damlayan sular geniş göğsünden aşağıya doğru ıslak bir yol çizerken denizle tekrar buluşuyordu. Çağ gözlerini ondan ayıramadı. Hayatında ilk defa bu kadar kaslı bir erkek görüyordu. Ve o erkek gittikçe ona yaklaşıyordu. Ağzı kuruyarak yutkundu. Bakmaması gerektiğini biliyordu ama kendini alamıyordu. Şekilli karın kasları geniş ve sert görünen göğsü fazlasıyla dikkat çekiciydi. O yaklaştıkça Çağ gözlerini ilgiyle onun vücudunda gezdirdi. Her adımında ortaya biraz daha kas çıkıyordu. Ares bir adım daha atmış ve Çağ'ın gözleri daha aşağılara kaymıştı. Fark ettiği ayrıntıyla kendine gelirken bir anda gözlerini kapatıp arkasına döndü. Ares çıplaktı.

Arkasından yükselen kahkaha tüm adada yankılandı. Çağ'ın kalbi ritmini kaybederken "Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum," diye seslendi Ares. Sesinde eğlenen bir ton vardı. Çağ rezil olduğunun farkında olarak sinirle "Uyarabilirdin!" diye bağırdı.

"O zaman yüzünün şeklini göremezdim, bir zevki kalmazdı," diyen ses omzunun üstünden gelince olduğu yerde sıçradı.

"Artık bakabilirsin," diyen Ares yanından geçerken "Bu kadar erken kalkacağını düşünmedim," diye devam etti. Ares holü geçip mutfağa ilerlerken Çağ hayranlıkla onun sırt kaslarını ve dik poposunu izliyordu. Giydiği şort belinden düşmek üzereymiş gibi duruyordu. Belli kısımları ıslanmış ve üstüne yapışmıştı, ana hatları fazlasıyla belli oluyordu. Çağ birden kafasını iki yana sallayıp "Ne oluyor bana ya?" diye fısıldadı. Tekrar önüne baktığında Ares ona bakıyordu. Hem de yüzünde bilgiç bir gülümsemeyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Kahvaltını hemen hazırlamamı ister misin diye sordum?" dediğinde Çağ yutkunarak "Önce denize girmeyi planlıyordum," dedi.

Ares sırıtarak, "Çıplak girmek istiyorsan seni yalnız bırakabilirim," deyince Çağ telaşla "Hayır!" diye bağırdı.

Ares tek omzunu silkti. "Çok şey kaybediyorsun," dedikten sonra arkasını dönüp "Duş alıp kahvaltıyı hazırlamaya başlarım," diyerek gözden kayboldu.

Çağ arkasını dönüp denize doğru ilerlerken kendi kendine kızıyordu. Elbisesini çıkartıp ayağını denize soktuğu an çığlık attı. Su o kadar soğuktu ki tüm bedeni ürpermişti.

Ares duyduğu çığlıkla duştan nasıl çıktığını bilemedi. Şortunu yeni çıkartmış duşa girmek üzereyken Çağ'ın sesini duymuş askıdaki havluyu alarak kapıdan çıkmıştı. Antreye çıkarken havluyu beline sarma fırsatını yakalamıştı.

Dış kapıya gelince Çağ'ın denizin kenarında ayakta durduğunu gördü. "Ne oldu?" diye telaşla sorduğunda Çağ ona dönüp "Su çok soğuk," diye cevap verdi. Ares'in bedeni gevşedi. Bir an dağdaki yılanlardan birini gördüğünü sanmıştı. Çağ kumsala çıkıp eğilerek elbisesini alırken Ares onu izledi. Sarı küçük bikinisi çok fazla yer kapatmadığı için bedeni olduğu gibi gözler önündeydi. Kumral teni sarı bikinin içinde dikkat çekici görünüyordu. Küçük ama dik göğüsleri çillerle süslenmişti. Ares teninin göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak etti.

Çağ elbisesini giyip genç adama doğru yaklaştığında "Sanırım denize girmeyi öğleden sonraya bırakmalıyım," dedi. Ares gülümseyerek evin içine geri çekildi. "Birazdan kahvaltını hazırlarım," dedikten sonra odasına doğu yönelmişti. O merdivenin yanındaki koridorda kaybolurken Çağ tam tersi yöne hareket ederek merdivenin karşısındaki koridora geçti. Kısa koridorun ardında tek bir kapı vardı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde etrafını hayranlıkla süzdü. Bu odanın büyük penceresi denize değil dağa doğru bakıyordu. Çağ boydan boya cam olan pencerenin ardından dağa tırmanan patika yola baktı. Ağaçların ardından belli bir yol dağın tepesine kadar uzanıyordu. Çağ kafasını çevirip raflarla süslü olan duvarlara baktı. Yerden tavana kadar zikzaklar şeklinde raflar yerleştirilmişti. Ve rafların

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafkey.org

üstü kitaplarla doluydu. Oturacak tek alan pencerenin kenarındaki sallanan sandalye ile yerdeki büyük minderlerdi.

Çağ karşısındaki rafa ilerleyip kitaplardan birini aldı. Eline aldığı an burnuna gelen kitap kokusuyla iç çekti. Çok uzun zaman olmuştu kitap okumayalı. Parmaklarının eski sayfaların üstünde gezdirdi. İlk sayfayı açıp basım tarihine baktı. Kelimeler yabancı olsa da rakamlar roma rakamlarıydı. Kâğıdın neden bu kadar kaliteli olduğu anlaşılmıştı. Yaklaşık elli yıllık bir kitaptı. Çağ içinde yazılanlardan hiçbir şey anlamadı. Kitap bilmediği bir dilde yazılmıştı.

Kitabı yerine koyup başka bir tane aldı. Aynı sıradan aldığı kitap da aynı dildeydi. Geri çekilip diğer raflara baktı. Sağ tarafındaki duvarda daha yeni gibi görünen bir kitaba doğru ilerledi. Raftan kırmızı siyah ciltli kitabı eline aldığında İngilizce yazılmış dinler tarihi ile ilgili olduğunu gördü. İlk sayfayı açtığında konusu ilgisini çekti. Önüne gelen saçını kulağının arkasına atarken ilk sayfayı okumaya başlayarak yerdeki minderlere ilerleyip oturdu. Kabarık yumuşak minder onun ağırlığıyla çökerken Çağ bağdaş kurup kitabı okumaya devam etti.

Ares kahvaltı hazırlığını bitirdiğinde eve girip Çağ'ı aradı. Odasına olduğunu düşünerek ilk başta üst kata çıkmıştı ama kapıyı çalıp karşılık alamayınca odaya girip orada olmadığını görmüştü. Aşağı indiğinde bu sefer arka bahçeyi kontrol etti ama orada da kimse yoktu. Elleri belinde ağaçların altını dikkatle inceledikten sonra arkasını döndüğünde onu gördü. Kütüphanesinin ortasında oturmuş kitap okuyordu. Elindeki kitaba doğru eğilmiş gözlerini satırlardan bir an olsun ayırmıyordu. Ares hangi kitabı okuduğunu merak etti. Şiirden felsefeye, felsefeden tarihe birçok kitaptan oluşuyordu kütüphanesi. Çağ bunların hiçbirini okuyacak birine benzemiyordu. İçeri girip kütüphaneye ilerledi. Kapıyı açtığında Çağ onun geldiğini duymadı. Ares kısa bir an onu izlemek için durdu. Kızdan etkilenmeye başladığının farkındaydı. İstemeden ona doğru çekiliyordu. Çağ önüne düşen bir tutam saçı nefesiyle yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı. Saç yüzünden uzaklaşıp tenine geri çarptığında tekrar üflemişti. Bu hareketi Ares'i gülümsetti. Yavaşça yanına yaklaştı. Çağ onun varlığını yanında eğildiği zaman fark etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://raptoy.org

Ares yanında eğilip bir kolunu dizine yasladı, diğer eliyle onun saçını kavrayıp kulağının arkasına attı. "Ne okuyorsun?" diye sorduğunda gözlerinin içine bakıyordu. Çağ dalgın halde onun gözlerine bakarken sorusuyla bakışlarını kitaba çevirip "Dinler tarihi," diye mırıldandı.

Ares de bakışlarını okuduğu sayfaya çevirdi. En eski dinlerden biri olan Şintoizm ile ilgili kısmı okuyordu. "Bu tarz kitapların ilgini çekeceğini düşünmezdim," dediğinde Çağ kafasını kaldırıp ona baktı. "Hangi tarz kitapların ilgimi çekeceğini düşündün?"

Ares sorusuna karşılık kafasını hafifçe yana yatırdı. Dudaklarını bükerek "Aşk romanları," cevabını verdiğinde Çağ güldü ve onaylarcasına kafasını salladı. "Evet, onlar daha çok dikkatimi çeker ama dinler tarihi de ilginçmiş. İnsanlar yaratılışından beri ne çok farklı şeye inanmışlar."

Bakışlarını tekrar Ares'e çevirdi. Ares "Evet," diyerek ona katılırken Çağ "Senin inanışın ne?" diye sordu. Ares ona gülümseyerek baktı. Gözlerinin kenarları kırışmış, gözleri kısılmıştı. "Bu aç karnına konuşmak için fazla derin bir konu," dediğinde Çağ ne kadar aç olduğunu fark etti.

"Haklısın," dediğinde Ares ayağa kalkarak ona elini uzattı. Çağ kitapta kaldığı yeri işaretleyip minderin üstüne bırakarak onun elini tuttu. Bugün buraya tekrar geleceğini biliyordu. Ayağa kalktığında Ares ile göz göze geldi. Yine birbirlerine fazlasıyla yakınlardı. İkisi de aynı anda geri çekilirken bakışlarını birbirlerinden kaçırdılar. Ares önden ilerlemesi için eliyle kapıyı gösterdiğinde Çağ kafasını eğerek kapıya yönelmişti.

Dışarı çıktıklarında hava biraz daha aydınlanmıştı ama güneş ışıkları henüz kumsala inmemişti. Çağ kumsaldaki kahvaltı masasını gördüğünde hızla oraya doğru yaklaştı. Kahvaltı masası yerden biraz yüksekti ve yanına tek bir minder konulmuştu. Ares'e dönerek "Sen yemeyecek misin?" diye sordu.

"Benim kulübeye gitmem gerekiyor. Akşam yemeğinden önce döneceğim. Öğlen için marine edilmiş et çıkarttım. Sanırım kendin hazırlayabilirsin," diyen Ares'in sözleriyle Çağ'ın canı biraz sıkılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://turkey.org

"İyi de ben burada tek başıma ne yapacağım?" dediğinde Ares omuz silkerek "Bu senin tatilin ne istiyorsan onu yapabilirsin" dedi.

Çağ iç çekerek mindere oturdu. Önündeki kahvaltılıklara bakarken kenarda duran küçük yumurtalar dikkatini çekti. "Bunlar ne yumurtası?" diye sorduğunda "Kaplumbağa," cevabını alınca yüzünü buruşturdu. Ares onun haline gülerken eğilip yumurtalardan birini aldı. Çatalın arkasıyla yumurtanın kabuğunda delik açtıktan sonra "Ağzını aç," dedi.

Çağ dudaklarını sımsıkı kapatarak kafasını iki yana salladı. Ares onun bu çocuksu haline gülümsedi. "Bana güven," dediğinde Çağ kararsız bir şekilde gözlerine bakmıştı. Sonra elindeki yumurtaya baktıktan sonra dudaklarını araladı. Ares yumurtayı dudaklarına yaklaştırırken "İçine çekmelisin," dediğinde kaşlarını kaldırarak genç adama tekrar baktı. Yumurta dudaklarındayken yüzünü buruşturdu. İçinden bir iki üç diye saydıktan sonra yumurtayı içine çekti. Ağzına dolan hafif sıvının ardından gelen katı sarısını çiğnedi. Gözlerini sımsıkı kapatmış ağzındakini kısaca çiğneyip hemen yutmuştu.

Ares "Nasıl?" diye sorduğunda tekrar yutkunup gözlerini açarak "Tavuk yumurtası gibi ama yine de daha değişik bir tadı var," diye cevap verdi. Ares gülümseyip ayağa kalktı. "O zaman afiyet olsun" dedikten sonra eve doğru ilerlemeye başladığında Çağ arkasından bakıyordu. Ares eve girmek üzereyken "Ares!" diye seslendi. Ares arkasını dönüp bakınca gülümseyerek "Kahvaltı için teşekkür ederim," dedi.

"Önemli değil küçük hanım, işimi yapıyorum," diyen Ares eliyle ona selam verdikten sonra gözden kaybolmuştu. Çağ denize dönerek kahvaltısını yapmaya başladı. Kahvaltı da her şey vardı ama ekmek yoktu. Çok fazla ekmek yiyen biri olmasa da sabahları bir dilim buğday ekmeği yemeyi severdi. Sonra ıssız bir adada olduğunu hatırladı. Burada bu kadar çeşit peynir ve reçeli bulmuş olması bir mucizeydi.

Yeteri kadar yedikten sonra kahvaltılıkları mutfağa taşıyıp dolaba yerleştirdi. Minderi ve masayı nereye koyacağını bilemediği

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

için onları yerinde bıraktı. Hem belki öğle ve akşam yemeğini de burada yiyebilirdi.

Deniz suyunun sıcaklığını bir kere daha kontrol etti ve hâlâ soğuk olduğunu hissettiğinde eve ilerledi. Kitabı kaldığı yerden okumaya devam etse iyi olacaktı.

Çağ kitabını okurken Ares patika yolda tepeye doğru tırmanıyordu. Kulübesi hemen tepenin ardındaydı. Dağın diğer tarafında farklı bir saklı cennet vardı. Adada başka kimsenin görmesine izin vermediği gizli bir sığınaktı. Tepeyi aşmak yürüme hızına göre bir saati buluyordu. Yarı yolda dinlenmek için durdu. Sırt çantasındaki sudan bir yudum içtikten sonra arkasında kalan eve baktı. Çağ'ın şu an ne yaptığını merak etti. Kahvaltısını bitirmiş olmalıydı. İlk geldiği andaki hırçınlığı bugün tamamen kaybolmuştu. Bulunduğu yerin şartlarını kabullenmiş görünüyordu. Yine de aklının bir köşesinin hâlâ işinde olduğunu anlayabiliyordu. Eğer söylediği kadar çok çalışan biriyse bu normaldi.

Ares düşüncelerini Çağ'dan uzaklaştırıp suyunu çantasına atarak yoluna devam etti. Kız adadaki sakin hayatına bomba gibi düşmüştü. Buraya gelirken hiç böyle bir şeyle karşılaşacağını tahmin etmemişti. Aklının yine kıza kaydığını fark ettiğinde iç çekti. Bir an önce kulübesine gidip kendini heykellerine vermeliydi.

Sonunda kulübesine yaklaştı. Belli bir mesafeden sonra kulübesine giden yolun iki tarafı kendi yaptığı heykellerle süslüydü. Tepeden aşağıya inerken heykeller başlıyordu. Ares hızlı adımlarla çıktığı yamacı geri indi. Kulübe yağmur sularının birikmesiyle oluşan küçük gölün hemen yanındaydı. Ares içeri girer girmez çantasını bir kenara bırakıp daha önce başladığı ahşap heykelin başına geçti. Odaklanması gereken tek şey buydu.

Çağ öğlene kadar kitap okudu. Öğlen karnı acıktığında Ares'in bıraktığı eti pişirip yedikten sonra kumsala çıktı. Deniz sıcaklığını test ettiğinde girebileceği sıcaklığa geldiğini hissetti. Elbisesini çıkartıp kumların üstüne bıraktıktan sonra dizlerine kadar denizin içinde girdi. Arkasına dönüp boş eve baktıktan sonra bir cesaretle bikinisini çıkarttı. Elinde toplayıp kıyıya doğru fırlattıktan sonra tekrar denize döndü. Bir iki adım daha attıktan sonra deniz derinleş-

Dönersin PDF Kitap Arşivi - https://ramiyazgi

mişti. Kalçasının altına kadar gelen su tenini şimdiden serinletmişti. İçine derin bir nefes çektikten sonra ellerini başının üstüne kaldırıp serin suya balıklama daldı. Çıplak teninde hissettiği serin suyun rahatlatıcı bir etkisi vardı. Denizin içinde bir süre ilerledikten sonra yüzeye çıktı. Ayakları artık yere değmiyordu. Kafasını eğip suyun içine baktı. Berrak su da denizin içi net bir şekilde görünüyordu. Taşların üstündeki yosunların renklerini bile seçebiliyordu. Çağ gülümseyerek kafasını arkaya atıp suyun üstüne uzandı. Kollarını iki yana açarken gözleri açık mavi gökyüzündeydi. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar huzurlu hissediyordu. Bu sakinlik dört yıldır gerilen sinirlerine çok iyi gelmişti.

Uzun süre denizde yüzdü. Koyu çevreleyen dağların bir ucundan diğer ucuna yüzerek tüm koyu keşfetti. Onunla birlikte hareket eden küçük balıkları gülümseyerek izledi. Kendini akvaryuma girmiş denizkızı gibi hissediyordu. Bazı balıkların yanına kadar yaklaşıp tenine sürtünmesi kıkırdamasına sebep oluyordu. Sonunda yorulduğunu hissettiğinde dışarı çıktı. Ayağına değen sıcak kum hoşuna giderken elbiselerinin yanına geldiğinde hiç düşünmeden yüzüstü uzandı. Kollarını iki yana açıp aşağı yukarı oynatarak tenini okşayan kumun keyfini çıkartırken halinden memnun bir şekilde gülümsedi. Kollarını başının altına yerleştirip gözlerini kapattıktan sonra kısa sürede uykuya dalmıştı.

***

Çağ iç çekerek sırt üstü döndü. Teninde hissettiği sızıyla inlerken gözlerini biraz daha sıkı kapattı. Kollarını arkaya atıp esnerken teni daha çok sızlamıştı. Arkasından gelen gürültüyle gözlerini açıp bir anda doğruldu. Eve doğru baktığında Ares kapıda durmuş öylece ona bakıyordu. Siyah sırt çantası ise ayaklarının dibinde duruyordu.

Çağ ilk başta onun bakışlarının anlamını çözemedi. Sonra teninde hissettiği hafif sızıyla kafasını vücuduna eğdi ve beyaz kumlarla kaplı çıplak tenini gördü. Gözleri kocaman olurken bir anda yan tarafındaki elbisesine atılmış ve çıplak göğüslerini örtmüştü. Şimdi

Yazar PDF Kitap Arşivi - http://fikriyat.com

sırtı Ares'e dönük bir şekilde oturuyordu. Ne yapacağını bilemez halde denize baktı. Sırtı ise git gide daha fazla acımaya başlamıştı.

"Lütfen orada öylece durmaktan vazgeçer misin?" diye seslendiğinde Ares'in boğazını temizlediğini duydu. "Üzgünüm! İçerideyim," diyen Ares'in sesi gergindi. Çağ arkasını dönüp baktığında onun içeri girdiğini görünce ayağa kalktı. Bikinisini giymeye uğraşmadan direk elbisesini giyerken tenine sürten kumaş canını oldukça acıtmıştı. Sonunda akıl ederek kafasını arkaya atıp omuzlarına baktı. Teni koyu bir kızıllıkta parlıyordu. Feci şekilde güneş yanığı olmuştu. İçeri doğru adım attıkça poposu ve bacaklarının arka kısmı da sızım sızım sızladı. Kahretsin bunu nasıl geçirecekti.

Ares çantasını alıp içeri girdiğinde erken geldiği için kendine küfrediyordu. Uzun süre aklını heykele vermeye çalışmış ancak sürekli Çağ'ın neler yaptığını merak ederek kafası dağılmıştı. Sonunda heykelin üstünde yaptığı hatayla sinirleri bozulmuş ve eve dönmek için çantasını toplamıştı. Normalde dönüş yolu bir saat sürerken bu sefer yarım saatte eve ulaşmıştı. Çağ'ın denizde olacağını tahmin ederek direk kumsala çıkmıştı ama gördüğü manzarayla kapıda durmuştu. Yüzüstü kuma uzanmış olan Çağ çıplaktı. Teninin güneşte yandığı bulunduğu yerden bile anlaşılıyordu. Ancak yanık kırmızı ten bile bedeninin çekiciliğini gizleyemiyordu.

Çağ kıpırdanıp sırtüstü döndüğünde Ares'in dudaklarının arasından ufak bir inilti kaçtı. Bedeninin ön tarafı ince beyaz kumlarla kaplanmış olsa da küçük ama dik göğüsleri gözler önündeydi. Tek omzuna asılı duran çantası gürültüyle ayaklarının dibine düştüğünde bile gözlerini karşısındaki manzaradan ayıramıyordu. Çağ doğrulup ona döndüğünde bile utanıp bakışlarını çekmesi gerekirken gözlerini yüzünde ve bedeninde gezdirdi. Sonunda çıplak olduğunu fark eden Çağ üstünü kapattığında kafasını eğip ayaklarına bakmıştı.

Odasına girip kapıyı arkasından kapattı. Çağ'ın merdivenleri çıkan ayak sesini duyduğunda çantasını yatağın kenarına bırakıp banyoya girdi. Üstündekileri çıkartıp soğuk duşun altına girince gözlerini kapatır kapatmaz karşısına gelen tek görüntü çekici çıplak bedendi. Dişlerini sıkıp farklı şeyler düşünmeye çalışsa da olmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kattev.org

Kasıklarındaki sertlik canını acıtacak noktaya gelmişti. Eli kasıklarına kayarken küfretti. İki hafta onun için çok sancılı geçecekti.

Çağ odaya çıktığında elbiseden hemen kurtulup banyoya ilerledi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde dün olduğu gibi kısa bir an bu manzaranın da tadını çıkarttı. Duşa kabinin bir duvarı komple cam ve orman manzarasına bakıyordu. Evin farklı köşelerinden dört bir yandaki manzarayı izlemek mümkündü. Çağ şimdi kayalık tepelerden oluşan evin yan tarafındaki dağın manzarasını izliyordu. Dikkatle baktığında sanki kayaların üstünde hareket eden bir geyik vardı. Çağ duşa kabini açıp içeri girerek cama biraz daha yaklaştı. Çok uzaktaydı ama orada hareket eden bir şeyin varlığına yemin edebilirdi. Ormanda başka nelerin olduğunu merak etti. Teni ürperirken gözlerini aşağıdaki ağaçların üstünde gezdirdi. Aklına korkunç şeylerin gelmesine izin vermeden duş başlığına dönüp suyu açtı. Üstelik Ares buradaydı. Onu korurdu. Ares'i düşünür düşünmez vücudunun üstünde gezen bakışlarını hatırladı. Bedeni ürperirken kalbi heyecanla çarptı. Vücudunda uyanan arzuya anlam veremedi. Soğuk su sırtındaki sızıya iyi gelirken Çağ yutkunarak düşüncelerini şirkete ve döndüğünde yapması gerekenlere yönlendirdi. Aklına gelen edepsiz düşünceleri zihninin gerisine atmalıydı.

Ares odadan çıktığında mutfağa girince kirli kahvaltı tabakalarını ve tavayı gördü. Demek Çağ öğlen etini yemişti. Akşam için ne yapacağını düşünürken Türkiye de kaldığı süre boyunca öğrendiği bir Türk yemeği aklına geldi. Mutfaktan çıkıp kilere inerek gerekli malzemeleri aldıktan sonra yukarı çıktı. Neredeyse her şeyi hazırlamış bitirmek üzereyken Çağ içeri girmişti. Ares kafasını kaldırıp ona baktı. Yüzünde canının acıdığı her halinden belli olan bir ifade vardı. Hatlarını belli eden ince askılı elbise giymişti. İç çamaşırı giymediği açıkça belliydi. İçeri girdiğinde yüzünü buruşturup kollarını iki yana açarak arkasını döndü. Elbisenin derin sırt dekoltesi yanmış sırtı gözler önüne seriyordu.

Ares kısık bir ıslık çaldıktan sonra "Çıplak güneşlen derken saatlerce güneşin altında yat demek istememiştim," dedi.

Çağ yüzünü buruşturdu. Ona doğru dönerken "Uyuyakalmışım," diye mırıldandı. Ares gülerek kafasını iki yana salladı. Çağ

İmzasız PDF Kitap Arşivi - https://antetyo.com

onun yanına gelip ne hazırladığını görünce hayretle "Mercimek çorbası mı yaptın?" diye sordu. Ares "Evet," diyerek ona gülümsedikten sonra "Sever misin?" diye sordu.

"Bayılırım. Aysa ile bazen geceyi geç bitirdiğimiz zaman çorbacıya gideriz," diyen Çağ da o günlerin anısıyla gülümsüyordu. Asya ile geçirdikleri her andan keyif alırdı. Tabii ki bu döndüğünde ona kızmayacağı anlamına gelmiyordu. Asya ondan kaçacak delik arayacaktı.

"O zaman masanızı hazırlayayım küçük hanım," diyen Ares dışarı doğru hareketlendiğinde Çağ "Sen yemeyecek misin?" diye sordu. Ares kapıda durup ona dönerken "Mutfakta yemeyi planlıyordum," dedi.

Çağ kaşlarını kaldırdı. Belirgin bir şaşkınlıkla "Neden?" diye sordu. "Seni rahatsız etmek istemiyorum." Aldığı cevap karşısında gözlerini devirerek, "Lütfen birlikte yiyelim tek başına yemek çok sıkıcı," dedi. Ares memnuniyetle gülümsedi. "Peki küçük hanım," dedikten sonra arkasını dönüp mutfaktan çıkmıştı.

Kısa süre sonra kumsaldaki masa hazırlanmıştı. Hava henüz kararmamış güneş son ışıklarıyla gökyüzünü aydınlatıyordu. Güneş dağın arkasında son ışıklarını sunarken kumsala serin bir hava hâkimdi. Çağ bir an ürpererek kollarını göğsünde birleştirdi. Ares çorba kâsesiyle evden çıktığında minderlerin üstünde diz üstü duruyordu.

Ares kâseyi masaya bırakırken onun halini görerek "Üşüdün mü?" diye sordu. Çağ "Biraz," diye cevap verdiğinde kafasını sallayıp eve geri girdi. Biraz sonra elinde ince bir şalla geri gelmişti, şalı Çağ'ın omuzlarına bırakıp karşısına geçti. Çağ hâlâ dizlerinin üstünde duruyordu. Oturmaya kalkarsa poposunda hissedeceği acıdan korkuyordu. Ares ona merakla bakarken neden oturmadığını da açıklamak istemiyordu.

İç çekip yerden destek alarak yavaşça oturdu. Poposu ve bacakları mindere değdiği an sızlamıştı. Elinde olmadan yüzünü buruşturdu. "O kadar çok mu acıyor?" diye soran Ares'e baktı. Derin bir nefes alırken "Tahmin bile edemezsin," dediğinde Ares kıkırdadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://Ares.org

Genç adam "Güneş yanıkları için krem var istersen getirebilirim," dediğinde Çağ, "Yanımda getirmiştim sürdüm ancak pek işe yaramadı." diye cevap verdi. Ares kendi kreminin onun sürdüğü kremle alakası olmadığını biliyordu ama üstelemedi.

Yemeklerini yerken Çağ ona bakmamaya çalışıyordu ama Ares hiç çekinmeden gözlerini dikmiş onu izliyordu. Çağ bunun farkında gözlerini çorbasından kaldırmıyordu.

Ares, genç kadının kafasını kaldırmadan yemek yemesini izledi. Bakışlarından haberdar olmalıydı ki yanaklarında tatlı bir kızarıklık oluşmuştu. Neden kafasını kaldırıp gözlerine bakmadığını merak ediyordu. Utanıyor muydu yoksa gözlerine bakmak istemiyor muydu? Aralarında uzayan sessizliğe daha fazla dayanamadı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

"Çağ Laçin'in şehirdeki hayatı nasıl?" diye sorduğunda Çağ sonunda kafasını kaldırıp ona baktı. Utangaç bir şekilde gülümserken tek omzunu kaldırarak "Sıradan," diye cevap verdi.

Ares genç kadının cevabına karşılık gülümsedi. "Sıradan nasıl oluyor? Üzgünüm şehirde yaşamayalı uzun zaman oldu merak ediyorum"

"İnan bana senin hayatın daha heyecanlıdır," diyen Çağ güldükten sonra iç çekerek "Sabahları yedi gibi kalkarım, kahvaltımı yaptıktan sonra şirkete geçip asistanımla günlük programımı incelerim. Daha sonra akşama kadar bir toplantıdan diğerine koşarım..." dedi.

Ares genç kadının sözlerini "Oldukça sıkıcıymış," diyerek onayladı. Çağ da gülümseyerek "Sana söylemiştim" dediğinde Ares tek kaşını kaldırdı. Genç adam yanağının içini kemirirken "Özel hayatın hiç yok mu?" diye sordu. Çağ bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemeyerek alt dudağını ısırıp bıraktı. Tedirgin bir şekilde "Yok diyebilirim," diye mırıldandı. Ares hâlâ daha fazla detay bekleyerek ona bakıyordu. "Yani fırsatını bulduğumuzda Asya ile gece dışarı çıkar biraz eğleniriz ama genelde benim evimde oturup bir iki kadeh bir şeyler içmeyi tercih ederiz," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Büyük ihtimal bu tatilde o akşamların birinden çıktı," diyerek kahkaha attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://manyey.org

"Nasıl yani?" diye soran Ares'e "Asya bir akşam bana gelmişti. Bir iki kadehten sonra, işlerin yoğunluğundan ve kendime vakit ayıramamaktan dert yanıyordum. Gözlerimi kapatıp ıssız bir adada olduğumu ve her şeyden uzak birkaç gün geçirdiğimi hayal ettim. Bunu da Asya'ya söyledim. Tabii ki o her zaman ki tavrıyla bunu gerçekleştirmek çok kolay diye cevap vermişti. Ama benim için o kadar kolay olmadığını biliyordu. Bende ona şirketi bırakamayacağımı açıklamaya çalıştım. Ama sonuç buradayım," diye açıkladı.

"Neden senin için bu kadar zor?"

"Çünkü şirketi bırakamıyorum. Dört sene önce hiç beklemediğim bir anda şirketin başına geçtim. Ailemi kaybettikten sonra buna mecburdum. O günden beri kendime ayıracak tek bir dakikam bile olmadı. İlk iki yılım şirkete alışmakla geçti. Sonraki iki yılımda ise şirketi kalkındırmak için uğraştım. Her şey daha yeni düzene otururken tatil için biraz daha zamanın geçmesini bekliyordum"

Ares "Ailen için üzgünüm," dediğinde Çağ gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Üzülme bu onların tercihiydi," dediğini duyan Ares kaşlarını çatmıştı. Merakla ona baktığında Çağ açıkladı. "Annemle babamın tek çocuğuyum, uzun süre çocukları olmamış. On yedi yıl sonra ise ben dünyaya gelmişim. Annem beni doğurduğunda kırk üç yaşındaymış, ben on yaşındayken rahim kanseri teşhisi konuldu. Rahmi alındı yıllarca tedavi gördü ve atlattı ancak dört yıl önce kanser bu sefer göğsünde ortaya çıktı. Aynı süreci tekrar yaşamak istemedi. Kanser teşhisi konulduktan bir hafta sonra annemle babam hayatlarına son verdi."

Çağ o günleri hatırlayarak duygusallaşırken "Sabah olduğunda evin çalışanı onları birbirlerine sarılmış halde bulmuş. Akşamdan yüksek doz ilaç içip birbirlerine sarılarak hayata gözlerini yummuşlar," dedi. Anne babası için mükemmel bir ölümdü. Sadece birbirini seven iki insan birbirinin kollarında can vermişti.

Çağ sustuğunda Ares söyleyecek bir söz bulmakta zorlandı. En iyisinin konuşmamak olduğuna karar vererek bakışlarını denize çevirdi. Artık hava kararmış, deniz lacivert bir tona bürünmüştü.

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra Ares ayağa kalkıp masayı toplamaya başladı. Çağ ise denize doğru dönmüş karanlık suları izli-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://ilmfen.org

yordu. Ares masayı topladıktan sonra verandanın ışıklarını açarak kumsalı aydınlattı. Çağ denize yansıyan turuncu ışıklarla kafasını kaldırıp arkasına baktı. Evden yan taraftaki ağaçlara doğru giden küçük turuncu lambalar birer yıldız gibi parlıyor, evi sihirli gibi gösteriyordu.

Ares yanına gelip otururken elindeki şişelerden birini ona uzattı. Çağ birayı alıp teşekkür ederek denizi izlemeye geri döndü. Bir süre sonra "Ares Kosta'nın bu adada ne yaptığını da ben merak ediyorum?" dedi.

Ares kumsala uzanarak dirseklerine yaslandı. Ona doğru yan dönüp elindeki birasından büyük bir yudum aldı. Çağ da onun gibi kumsala uzanırken teninin sızlamasıyla yüzünü buruşturdu ancak kıpırdamadan durunca acısı hafiflemişti. Kafasını bir eliyle desteklerken diğer eliyle de önündeki birasını tutuyordu.

"Bu adayı babamla birlikte keşfettik. İlk keşfettiğimizde bir ayımızı burada geçirmiştik. Daha sonra babam yetkililere başvurarak adayı satın aldı. Bu gördüğün her şeyi inşa etmemiz üç yılımızı aldı. Daha sonra babamı kaybettim. İki yıl Türkiye dâhil birçok ülkeyi gezdikten sonra adaya yerleşmeye kadar verdim. On yıldır burada yaşıyorum."

Çağ ona hayretle bakıyordu. "On yıldır buradan hiç ayrılmadın mı?" diye sorduğunda Ares gülerek "Arada bir şehre giderim," diye cevap verdi. Çağ gözlerini kırpıştırırken "Türk değilsin, değil mi?" diye sordu.

Ares sırıtarak "Babam Portekizli annem Yunan," diye cevap verdi. Çağ'ın şaşkınlığı daha da artıyordu. Aklında bir sürü soru vardı. "O zaman nasıl bu kadar iyi Türkçe konuşabiliyorsun?"

"Babam küçükken babasının işi sebebiyle uzun zaman Türkiye de yaşamış. Türkçe bildiği dört dilden biriydi. Annem ise büyük bir Türk hayranıymış, hatta babam ilk başta anneme Türk olduğunu söyleyerek onu kandırmış." Ares annesiyle babasından bahsederken gülümsüyordu. Son kelimeleriyle Çağ da kahkaha atmıştı.

"Evimizde Türkçe en çok konuşulan dillerden biriydi. Annemle babam bazen kendi dillerini unutup Türkçe konuşmaya başlarlardı." Ares o günlerden bahsederken sesindeki özlem belli oluyordu. Çağ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - ntpdfarsiv.org

sessizce "Babanı kaybettiğini söyledin, ya annen?" diye sorduğunda Ares bakışlarını elindeki şişeye indirerek "O bizi terk etti!" diye mırıldandı. Çocukluğunun en güzel anıları annesi ile babasının birlikte geçirdiği zamanlarıydı ancak annesi onları bırakıp gittikten sonra babasıyla yalnız kalmışlardı. Ares annesinin sebeplerini anlasa da onu bırakıp gitmesini hiçbir zaman kabullenememişti. Artık otuz sekiz yaşında büyük bir adamdı ama hâlâ annesinin ihaneti kalbini acıtıyordu.

"Özür dilerim. Sormamalıydım," diyen Çağ uzandığı yerden doğrulunca canı yandı. Bacaklarının arkası kuma sürtüp acıdığında iç çekti. Ares de uzandığı yerden doğruldu. "Canın çok yanıyor gibi bendeki kremden sürebilirim," diyerek öneride bulundu.

Çağ kendi kreminin hiçbir işe yaramadığını düşünerek kabul etti. Ares bitmiş bira şişelerini alarak eve gittikten sonra kremle geri gelmişti. Çağ elindeki kavanoza iğrenerek baktı. İçindeki şey balçığa benziyordu.

Ares yanında dizlerinin üstüne çöktüğünde "Bu ne?" diye sordu. "Bilmek istemezsin," diyen Ares'in sözleri onu daha çok kuşkuya düşürmüştü. "Ama güven bana," dediğinde Çağ ona güvenmeyi seçti. Elbisesinin eteğini kavramıştı ki iç çamaşırı giymediğini hatırladı.

Elleri elbisesinin eteğinde dururken Ares'e bakmadan "Kremi ben sürsem iyi olacak," dedi. Ares "Tüm sırtına sürebileceğine emin misin?" diye sorduğunda sıkıntıyla "İç çamaşırı giymedim," diye mırıldandı.

Ares "Ah!" dedikten sonra elindeki kreme bakıp, "İçini rahatlatacaksa gözlerimi kapatabilirim. Ama bugün yeterince görmüştüm," dedi. Genç adamın açık sözlülüğüyle Çağ'ın gözleri büyüdü. "Sen çok arsızsın," diye tısladığında Ares kahkaha atarak arkasını dönüp, "Elbiseni çıkartıp yüzüstü uzan ve elbiseni poponun üstüne ört. Belki bu seni rahatlatır," dedi.

Çağ kararsızca onun sırtına baktı. Bir süre sonra canının acısına daha fazla katlanamayacağına karar verdi. Ares'in söylediklerini yaptıktan sonra "Tamam," dediğinde Ares, genç kadına döndü. Kavanozu açıp parmaklarına yoğun kıvamdaki kremi alarak onun sır-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kitap.com

tına sürmeye başladı. Fazla bastırmamaya çalışıyordu, karşısındaki kırmızı ten turuncu ışığın altında parlıyordu. Ares tüm sırtına kremi sürdükten sonra bacaklarına geçtiğinde Çağ gözlerini kapattı. Canı felaket acısa da onun dokunuşlarından etkilenmemek elinde değildi. Gözlerini sımsıkı yumup Ares'in işini bitirmesini bekledi.

Ares elinin altındaki yumuşak teni hissetmekten zevk alıyordu. Çağ'ın kaslı bir yapısı yoktu. Zayıftı ve eti yumuşaktı. Bacaklarına kremi sürerken tenini okşadı. Elleri yukarı çıktığında nefesi hızlanmıştı. Kafasını kaldırıp Çağ'a baktığında gözlerini sıkıca yummuş olduğunu gördü. Hislerinde yalnız değildi. Elini elbisenin altına sokup kalçalarına da krem sürmek istedi ancak bu kadarının sınırı fazlasıyla aşacağından emindi.

Boğazını temizleyerek "Kollarına sürmemi ister misin?" dediğinde Çağ gözünü aralayıp ona baktı. Ares şimdi başucunda durmuş ona bakıyordu. "Evet," diye mırıldandığında "Kalkman lazım" diyen Ares arkasını döndü. Çağ dizlerinin üstüne doğrulduğunda elbisesi üstünde kayarak çıplak poposunu açığa çıkardı. Neyse ki Ares arkasını dönmüştü. Elbiseyi alıp giydikten sonra "Dönebilirsin," dediğinde Ares genç kadına döndü. Kavanozdan biraz daha krem alırken Çağ kolunu uzattı. Ares'in parmakları yavaşça kremi tenine sürerken yüz yüzeydiler. Ares diğer koluna geçerken bir ara gözlerine baktı. Kısa süren bakışma ikisinin de heyecanlanmasına yetmişti. Ares diğer koluna da kremi sürdüğünde tekrar gözlerine baktı. Birbirlerinin gözlerine bakarken bedenleri oldukça yakındı. Çağ çok az çenesini kaldırsa dudakları Ares'in sakallarına sürtebilirdi.

Ares kafasını çevirip yerdeki kavanozu almak için eğilince Çağ'ın dudakları yanağındaki sakalına sürttü. Çağ nefesini tutarken Ares ona bakmadan kavanozu alıp geri çekildi. "İyi geceler," diye mırıldandıktan sonra ayağa kalkıp eve doğru ilerlemeye başlamıştı. Çağ ise bedeninde uyanan arzunun şaşkınlığıyla olduğu yerde kalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Çağ bir önceki gün olduğu gibi yine erkenden uyanmıştı. Yataktan kalktığında ilk yaptığı şey aynanın karşısına geçip vücuduna bakmak oldu. Akşam odasına çıktıktan sonra elbiseyi çıkartıp çıplak yatmıştı. Neyse ki sırt üstü dönmemişti de rahat uyuyabilmişti.

Aynadaki yansımasına baktığında poposu hariç tüm arka kısmı yeşil bir renge bürünmüştü. Ares'in sürdüğü krem teninin üstünde kurumuştu ama canı yanmıyordu. Elini omzuna atıp kontrol etmek için dokundu ve hiçbir sızı hissetmedi. Ancak poposu hâlâ sızlıyordu. Keşke kremi alıp poposuna sürmeyi akıl edebilseydi. Yine de halinden memnun bir şekilde gülümsedi. Arkasındaki yeşil renkten kurtulmak için banyoya gitti. Ilık suyu ayarlayıp kremden kurtulmak için tenine ovarak masaj yaparken bir yandan da ormanı izliyordu. Dünkü gibi başka bir canlıya rastlayıp rastlamayacağını merak ediyordu. Bugün Ares'e adada ne tür hayvanların olduğunu soracaktı. Ağaçların altında bir hareketlilik hissettiğinde kafasını eğip aşağıya baktı. Ares sırt çantasını almış patika yola doğru ilerliyordu. Çağ onun arkasından bakarken Ares evin arkasında gözden kayboldu. Hissettiği hayal kırıklığına engel olamadı. Birlikte kahvaltı edeceklerini akşamki gibi sohbet edeceklerini düşünmüştü ama Ares'in farklı planları var gibiydi.

Banyodan çıktığında tekrar boy aynasının karşısına geçerek arkasına baktı. Teni mükemmel bir bronzluğa sahip olmuştu. Önüne döndüğünde arkasına göre neredeyse beyaz olan tenini görünce kendi kendine güldü. Bugünde sırt üstü güneşlenmesi gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bikinisini giyip aşağı indi. Ares olmadığına göre çıplak bile gezebilirdi. Mutfağa gittiğinde kahve makinesinin üstünde bir not buldu. "Kahveni nasıl içtiğini bilmediğim için süt koymadım, istersen dolapta var. Kahvaltın kumsalda hazır," yazıyordu. Çağ gülümseyerek dolabı açıp sütü çıkardı. Kahvesini bol sütlü şekersiz severdi.

Büyük bir kupa kahve aldıktan sonra kumsala çıktı. Kahvaltı masasının üstüne ince bir tül örtülmüştü. Çağ tülü kaldırdığında masanın ortasında duran tek kırmızı gülü gördü. Minderin üstüne oturup güle uzandı. Eline alana kadar gerçek bir gül olduğunu sanıyordu. Hatta Ares'in gülü neden sapıyla koparmadığını merak etmişti. Eline aldığında ise onun ahşaptan oyma bir gül olduğunu fark etti. Kırmızı rengi o kadar gerçekçi görünüyordu ki Çağ hayretle bir süre onu inceledi. Gülü kenara bırakıp gülümserken kahvaltısını yapmaya başladı.

Kahvaltıdan sonra dün başladığı kitabı alarak kumsalda okumaya devam etti. Güneş yükseldiğinde ise denize girip biraz serinlemişti. Bir süre yüzdükten sonra odasına çıkıp bronzlaştırıcı kremlerini sürerek aşağı indi. Bikinisini çıkartıp sırtüstü kumsala uzandığında bu sefer yakıcı güneş için hazırlıklıydı.

Ares gölde yüzdükten sonra kenarındaki yüksek kayaya çıkıp oturdu. Gölün durgun sularını izlerken aklında Çağ vardı. Kafasını kaldırıp güneşe baktığında onun şu sıra güneşlendiğini tahmin edebiliyordu. Dünkü görüntü gözünün önüne gelirken iç çekti. Elinin altındaki yumuşak teni unutması kolay olmayacaktı. Ona çekildiğini hissediyordu. Akşam az kalsın hayatındaki tüm ayrıntıları onunla paylaşacaktı. Elinde olmadan ona her şeyi anlatma ihtiyacı hissetmiş, son anda kendisine hâkim olmuştu. Çağ ise dürüstçe ailesi hakkında olanları onunla paylaşmıştı. İlk defa gördüğü birine bu kadar güvenip duygularını açması Ares'i şaşırtmıştı. Çağ gördüğü kadarıyla her zaman güçlü görünmek isteyen kadınlardandı. Onun yanında duvarlarını yıkması Ares'i etkilemişti. Sadece bu değildi Ares'i etkileyen, onu ilk gördüğü andan beri kıza karşı bir merak içerisindeydi. Hatta onu görmeden bile merak etmiyor muydu? Bu tatile tek başına çıkan çılgın kızı merak etmişti ama karşısındaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiçte düşündüğü gibi biri değildi. Bir kere tatile kendi isteğiyle çıkmadığı en başta anlaşılmıştı. Ares karşısında şımarık ve her şeyden şikâyetçi olan mızmız bir kız beklerken Çağ adaya ayak uydurmakta zorlanmamıştı. Her yönüyle Ares'i etkilemişti.

Ares elini saçlarının içinden geçirip saçlarını karıştırdı. Çağ'dan mümkün olduğu kadar uzak durmalıydı. En başta aralarında on üç yaş gibi büyük bir yaş farkı vardı. Bu kadar küçük bir kızdan hoşlandığı için kendinden utanmalıydı.

Çağ iki saat boyunca güneşlendikten sonra eve girip kendine sandviç hazırladı. Mutfakta yemeğini yerken gözleri ormanın derinliklerine giden yoldaydı. Ares hâlâ gelmemişti. Dün bu saatlerde dönmüştü ama bugün ondan herhangi bir iz yoktu. Yolu takip edip onu bulmayı düşündü. Sonra karşısına çıkabilecek hayvanları hayal edince bu fikri aklından sildi.

Sandviçini yedikten sonra biraz daha yüzdü. Gözü sürekli eve kayıyor Ares'in geldiğin belirten bir iz arıyordu ama yoktu. Hava kararmaya başladığında Çağ kütüphanede yeni bir kitap okuyordu. Dinler tarihinden sıkılmıştı. Ares hâlâ ortada yoktu. Onun için endişelenmeye başladı. Akşam yemeğini hazırlamak için çoktan gelmiş olması gerekiyordu.

Sinirlerini yatıştırmak için mutfağa gidip üç şişe bira alarak sahile çıktı. Karnı açtı ama bir şey yemekte istemiyordu. Verandanın ışıklarını açtıktan sonra evin önündeki tahta koltuklara oturup onu beklemeye başladı. Üç birayı da bitirdiğinde saat epey geçmişti. Dördüncüyü almak için ayağa kalktığında başı döndü. Sarsak adımlarla içeri girerken Ares'i birden karşısında görerek çığlık attı. Korkarak geriye doğru bir adım attığında koridordaki küçük palmiye ağacının saksısına çarptı. Geriye doğru sendelerken Ares hızla öne atılıp onu tutmuştu.

Ares'in kollarını sertçe kavrayarak "Ödümü patlattın," diye mırıldandı. Ares onu doğrultup bir koluyla belinden destek oldu. Genç adam endişeyle "İyi misin?" diye sordu.

Çağ kafasın kaldırıp ona kaşlarını çatarak baktı. "Neredeydin?" diye sorduğunda Ares nefesinden yükselen alkol kokusunu almıştı. "Kulübedeydim, gündüzleri seni yalnız bırakacağımı söylemiştim."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantlev.org

Çağ sinirle burnunu havaya kaldırıp "Senden yalnız bırakmanı isteyen oldu mu ha?" diyerek sesini yükseltti. "Seni merak ettim. Bir şey oldu sandım," diye yakındıktan sonra "Hem akşam yemeğimi hazırlamak için geciktin. Öğlen içinde hiçbir şey hazırlamamışsın. Bak ücretini keseceğim sonra," diyerek içindekileri döktü.

Ares genç kadının alkolün etkisiyle küçük bir çocuğa dönüşmesine gülümsedi. "Neyse ki paramı peşin almıştım." dediğinde Çağ dudaklarını bükerek "Yaaa!" dedi.

"Yaa" diyen Ares genç kadını taklit ettikten sonra "Hadi seni yatıralım artık," diyerek Çağ'ı merdivenlere yönlendirmeye çalıştı. Çağ onu tutan ellerden kurtulup genç adama doğru dönerek "Neredeydin Ares?" diye tekrar sordu.

"Kulübemdeydim dedim ya Çağ," diyen Ares'in gözlerine bakan genç kadın "Ne var o kulübede?" diye sordu bu sefer.

"Hiçbir şey yok," diyen Ares, genç kadını çevirip merdivenleri çıkarmaya başladı. Her iki basamakta bir dururlarken Çağ kafasını kaldırıp ona bakıyor, "Seni merak etmiştim," diyerek yoluna devam ediyor, başka bir şey demiyordu.

Çatı katına geldiklerinde Ares onu yatağa yatırdı. Çağ iç çekerek "Yarın beni de götüreceksin tamam mı?" dedi.

Ares "Ben seni yalnız bırakmaya çalışıyorum," dediğinde Çağ onun yakasını kavrayıp kendine çekerek "Beni yalnız bırakma," dedi. Ares onun gözlerine baktı. Çağ'ın gözleri yarı açıktı. Genç kadına o kadar yakındı ki nefesi tenine değiyordu. Bakışları dudaklarına kaydığında "Çağ bırak beni!" dedi.

Çağ da onun dudaklarına bakıyordu. "Daha önce sakallı birini hiç öpmedim," dediğinde Ares elinde olmadan kıkırdadı. Genç kadını öpme isteğine karşı çıkararak elini yakasından çözüp geri çekildi. "Bir gün öpersin," derken gözleri komodinin üstündeki güle kaydı. Sabah bıraktığı gülü başucuna koyduğunu görünce gülümsedi.

Çağ iç çekip ona arkasını dönerek yüzüstü uzandı. Üzerinde hâlâ minik sarı bikinisi vardı. Ares, genç kadının bedenini beğeniyle süzdükten sonra arkasını dönerek kapıya ilerledi. Kapıdan çıkmadan önce dönüp baktığında Çağ çoktan uykuya dalmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranteyi.org

Ertesi gün kalktığında Çağ'ın başı felaket ağrıyordu ama yine de erkenden uyanmıştı. Ayağa kalkıp üstüne bir şey giyme gereği duymadan hemen aşağı koştu. Hâlâ alkolün etkisinde başı hafif dönüyordu. Merdivenden inerken küçük bir düşme tehlikesinin ardından yoluna devam etti. Mutfağa girdiğinde yine boşlukla karşılaştı. Omuzlarını düşürürken kahve makinesine doğru ilerledi. Üzerindeki notta "Kahveyi sütlü sevdiğini fark ettim. Senin için hazır. Öğlen ve akşam yemeğinde dolapta küçük hanım..." yazıyordu.

İç çekip kafasını kaldırarak dağ yoluna baktı. Bugün yine yalnızdı. Kahvaltısını yapmak için dışarı çıktığında masası her zamanki gibi hazırdı. Ayaklarını kumun içinde sürükleyerek gidip mindere oturdu. Akşam yanık tenine Ares'in merhemінden sürmediği için teni biraz acıyordu. Neyse ki güneş kremi ilk günkü kadar kötü yanmasına engel olmuştu.

Masanın üstündeki tülü açtığında bu sefer kahvaltılıkların arasında bir tane mor menekşe vardı. Çağ elini uzatıp menekşeyi aldı. Yine ahşaptan yapılmış, gerçek bir görünüm sağlanmıştı. Ortasındaki sarı polenler bile gerçek gibiydi. Çağ ipeksi yaprakların üstüne parmağını gezdirdi. İnce bir işçilikle yapılmıştı.

Ares yola çıktığında bugün de çalışamayacağını anlamıştı. Patika yolu tırmandıktan sonra kulübeye doğru inerken kararını değiştirerek yolunu çevirip vadiye ilerledi. Kafasını dinleyip düşüncelerine kulak vermesi gerekiyordu. Bu yüzden vadi onun için en iyi seçenekti.

İlerledikçe yeşillikle çoğaldı. Biraz ilerisinde adada bulunan geyiklerden bir tanesini gördü. Ares'in bastığı bir dal parçası ses çıkartınca geyik onu duyarak kaçmıştı. Ares yoluna devam ettikçe yeşillikler artmış kelebekler kendini göstermeye başlamıştı. Genç adam adanın bu kısmına kelebek vadisi adını koymuştu. Yeşilliğin en yoğun olduğu kısım sarı yeşil kanatlı kelebeklerle kaplıydı, Ares adada başka renk kelebek görmemişti.

Açıklığa ulaştığında havada uçuşan kelebekleri gördü. O ilerledikçe kelebekler kondukları yerden uçmaya başlamış sarı yeşil kanatları bir toz kümesi gibi gökyüzünü kaplamıştı. Ares açıklığın ortasına ilerleyip yeşil çimlerin üstüne oturdu. Çantasını çıkartıp

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | https://rantev.org

kafasını altına koyarak yere uzandı. Onun varlığıyla kaçan kelebeklerin bir kısmı hâlâ havada süzülüyordu. Ares onları izlemekten keyif aldı. Aklı biraz olsun dağılmıştı. Kelebeğin biri gelip karnının üstündeki eline konduğunda yavaşça elini kaldırıp yüzüne yaklaştırdı. Kelebek kanatlarını titrettikten sonra iki yana açtı. Ares onun kanatlarının güzelliğini hayranlıkla izlerken parmağını kıpırdattığında kelebek bir anda uçmuştu. İç çekip elini karnının üstüne geri koyarak gözlerini kapattı. Çağ'ı buraya getirdiğini hayal ettiğinde gülümsedi. Şaşkın bakışlarını ve vereceği tepkiyi gözlerinin önünde canlandırabiliyordu.

Ares derin bir nefes aldı. Çağ zaman geçtikçe içine işliyordu. Genç kadının akşamki sarhoşluğu sayesinde duygularının karşılıksız olmadığını anlamıştı. Çağ akşama kadar onu bekleyip merak etmişti. Kulübede çalışırken dağlardan gelen sesi duyduğunda çantasını alıp hemen yola koyulmuştu. Yol engebeli olduğu için gidişi ve dönüşü biraz sıkıntılıydı. Hava kararmaya başladığında Çağ'ın korkacağını düşünerek daha hızlı hareket etmişti ama yine de geç kalmıştı. Çağ'ı alkollü bulmayı hiç beklemiyordu. Gözlerinin içine bakıp onu merak ettiğini söylemesi Ares'in daha önce hiç hissetmediği şekilde kendini değerli hissetmesine sebep olmuştu. Yıllardır burada yalnız yaşamaya alışmıştı. Elbette arada bir şehre gidiyor, orada insanlarla vakit geçiriyordu ama hepsi geçiciydi. Onu merak eden kimsesi yoktu. Belki Jawad ile Hector onu merak edebilirdi. Bu yüzden Çağ'ın sözleri daha önce hiç özlemini hissetmediği bir duyguyu açığa çıkartmıştı. *Sevilmek.*

Ares bundan sonrasını iyi düşünmeliydi. Atacağı adımların sonuçlarına kendini hazırlamalıydı. Çağ'ı adada yaşamaya ikna etmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Yaşadığı kayıptan sonra aile şirketine nasıl bağlandığını tahmin edebiliyordu. Onun da bu adadan ayrılması mümkün değildi. İlk başta zorunlu olan ada hayatını yaşamaya o kadar çok alışmıştı ki tekrar insanların arasında nasıl yaşayabileceğini bilemiyordu. Şehre gittiği o kısa zamanda bile bir an önce adaya dönmek istiyordu. İkisinin hayatları birleşemeyecek kadar zıttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ares derin bir iç çekti. Karar vermesi gerektiğini biliyordu. Bugün üçüncü gündü. Çağ'ın adadan ayrılmasına on bir gün kalmıştı. On bir gün boyunca kulübeye kaçabilirdi. Veya on bir gün boyunca onunla vakit geçirir, gittiğinde arkasında bıraktığı hatıralarla kendini avuturdu.

On bir gün boyunca Çağ'ı görmezden gelemeyeceğini biliyordu. O zaman yapılacak şey belliydi. Ares tüm sonuçlarını göze alarak Çağ'ını yaşayacaktı.

Çağ o gün bir önceki gün gibi yapacak bir şey bulamadı. Sıkıntıdan bir ara merdiven altındaki küçük dolapta bulduğu paspası alıp kendi ayak izlerinin lekelediği ahşap zemini bile temizledi. Paspası alırken bodruma açılan kapıyı gördüğünde oraya inip inmemekte tereddüt etse de sonunda merakına yenik düşerek kapıyı açmış ve merdivenleri inmişti. Bodrumun tamamı Ares'in yiyecek stokuyla kaplıydı. Bir tarafta etlerin saklandığı soğuk hava deposu diğer tarafta kiler, kilerin yanında ise şarap mahzeni vardı. Çağ çok eski tarihlere sahip olan şarapları hayranlıkla incelemişti.

Bodrumda düşündüğü bir seri katile ait gizli bir yer bulamadığında rahat bir nefes alarak yukarı çıkmıştı. Yanında yıllanmış şaraplardan birini de almayı unutmamıştı. Öğle yemeğini bir kadeh kırmızı şarap eşliğinde yedi. Yemekten sonra kütüphaneye giderek kendine bir kitap seçti. Farklı dillerdeki birçok kitaptan sonra Türkçe çevrilmiş bir kitap dikkatini çekmişti. Fernando Pessoa'nın Huzursuzluğun Kitabı adlı eserini alıp okumaya başladı. Kitaba başladıktan kısa süre sonra aklı Ares'e kaydı. Akşam onu yatağa kadar genç adamın götürdüğünü hatırlıyordu ama onun harici görüntüler çok silikti. Akşama kadar genç adamı merak ederek korkuyla beklemişti. Yıllardır bu adada yaşayan adamı merak etmesi saçmaydı ama... Büyük ihtimal her yerini en ince detayına kadar biliyordu. Sonuçta yıllardır tek başına burada hayatta kalmıştı.

Çağ minderlere uzanıp tavana ilk defa baktı. Tavandaki resmi görünce iç çekti. Vahşi doğanın benzersiz bir portresi vardı karşısında. İki büyük kuş pençelerini ve gagalarını birbirlerine doğru açmış karşılıklı duruyorlardı. Evin bu dekorlarının kimin yaptığını merak etti. Ares babasıyla birlikte evi inşa ettiklerinden bahsetmişti

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://fantezy.org

ama bunları yapan kişileri dışarıdan tuttuğunu tahmin ediyordu. Tavandaki resmi kim yaptıysa yetenekli bir ressamdı. Kuşun sarı gözleri yine Ares'i hatırlattı. Güneşte parlayan sarı gözleri unutmak mümkün değildi. Ares ile daha fazla vakit geçirmek isterdi. Yıllarca tek başına burada nasıl yaşadığını ondan dinlemek isterdi. Yalnızlıktan hiç sıkılmamış mıydı? Çağ geldiği üçüncü günde yapacak bir şey bulamıyordu. Ares onca yılı nasıl geçirmişti. Bütün bunları dinlemeyi çok isterdi ama en çok Ares ile daha fazla vakit geçirmek isterdi.

Akşam yemeğini de tek başına yedikten sonra içtiği şarapların etkisiyle bikinisini çıkartıp kendini serin sulara bıraktı. Soğuk su alkolün etkisini dağıtırken zihnini berraklaştırdı. Yarın Ares'in ondan kaçmasına izin vermeyecekti. Telefonunun saatini kurup o henüz evden ayrılmadan kalkacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

Telefonu çalmaya başladığı an Çağ yataktan fırladı. Koşarak kapıya gittiğinde hava henüz karanlıktı. O sıra odasından yeni çıkmış olan Ares ise sessizliğin içinde yukarıdan gelen gürültüyle kafasını kaldırmış merdivenlere bakmıştı. Ve Çağ göründü. Üstünde içini gösteren ince elbiseyle koşarak merdivenleri iniyordu. Ares ellerini beline yerleştirip onu bekledi. Çağ nefes nefese karşısında durdu.

"Sonunda seni yakaladım," dediğinde Ares gülümsedi. Gülümseyerek ona bakıp dudaklarını yalarken "Neden? Benimle çıplak denize girmek için mi?" dediğinde Çağ "Tabii ki hayır!" diye bağırdı.

Ares güldü. "O zaman neden bu kadar erken kalktın?" diye sorduğunda Çağ başını kaldırıp "Sen kaçıp gitmeden seni yakalayabilmek için," dedi.

"Ama ben bir yere gitmiyorum ki, hem bugün işim yok," diyen Ares'in sözlerinden sonra Çağ "Yaaaa!" diyerek esnedi. Eliyle ağzını kapatırken "Ben şimdi boşuna mı erken kalktım," dediğinde Ares onaylarcasına kafasını sallamıştı. Çağ'ın göz kapakları kapanıp açıldı. İnanmaz bir sesle "Gerçekten gitmeyecek misin?" diye sordu. Ares kafasını iki yana salladığında Çağ "Tamam o zaman ben gidip yatayım," diyerek arkasını döndü. Bir iki basamak çıktıktan sonra dönüp Ares'e baktı. "Söz mü?" diye sorduğunda Ares "Söz," deyince gülümseyip merdiveni tırmanmaya devam etti.

Ares onun arkasından bakıp gülerek kafasını iki yana salladı. Denize girmek için kapıya ilerledi. Çağ'ın hâlâ çocuksu halleri

Ücretsiz PDF Kitap Evi ©: https://kitapevi.org

vardı. Bu halleri Ares'i neşelendiriyordu. Ona söz mü diye sorar. kenki masum yüz ifadesi Ares'in hoşuna gitmişti.

Evden çıkıp iskeleye doğru ilerledi. Kumsaldan değil direk so. ğuk sulara kendini atması gerekiyordu. Üstündekileri çıkartıp saçın. daki tokayı çözdükten sonra eliyle saçlarını dağıttı. İskelenin ucuna geldiğinde derin bir nefes alıp soğuk havayı içine çekti. Çağ ise evin girişinde durmuş onu izliyordu. Odasına çıktığı an vazgeçip aşağı inmişti. Yaptığı şeye cesaret edebildiğine inanamıyordu. Odasının kapısına geldiğinde zihninde Ares'in sorusu yankılanıyordu. *'Benimle çıplak denize girmek için mi?'* Günaha davet olan sesi zihninden gitmiyordu. Çağ kapıda uzun süre bekledi ve sonunda arkasını dönüp merdivenleri inmeye başladı. Uzaktaki iskelede duran Ares'in vücudu havanın alacakaranlığında tam olarak seçilmiyordu ama Çağ onun üstünü çıkarttığını görmüştü.

Ares kollarını havaya kaldırdı. Parmak ucunda yükselirken neredeyse iki metre olan boyu biraz daha uzamıştı. Genç kadın bir seksen olan boyuna şükretti, daha kısa olsaydı onun yanında oldukça küçük kalacaktı. Ares'in bedeni suların altında görünmez olduğunda sanki suyun soğukluğunu hissetmiş gibi Çağ titredi. Buz gibi suyun düşüncesini bir kenara bırakıp kumsala inerken Ares'in yüzü de suyun üstünde görünmüştü.

Ares suyun üstüne çıkar çıkmaz kumsala inen Çağ'ı fark etti. Bedeni buz gibi suyun içindeyken gözleri kararlı adımlarla iskeleye ilerleyen Çağ'ı izledi. Çağ iskeleye çıkıp en uca gelene kadar gözleri onu takip etmişti. İskelenin ucunda duran Çağ, "Teklifini kabul etmeye karar verdim," derken dudağını ısırıp ona baktı.

Genç kadının parmakları tedirgince elbisesinin eteğinde dolandı. "Arkanı dönecek misin?" diye sorduğunda Ares "Teklifimi kabul edecek cesaretin varsa, elbiseni çıkartacak cesaretin de olmalı..." diye cevap verdi.

Çağ ona gözlerini kısarak bakıp "Arsızsın!" dedikten sonra el.. ...in eteğini kavrayıp yukarı doğru sıvadı. Yukarı sıyrılan elbisenin görüntüsüyle Ares yutkundu. Bu manzara kendisi için daha kötü sonuçlara yol açacaktı. Daha fazlasını görmeden küfrederek arkasını döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - kitapcinarbey.org

Çağ elbisesini çıkartıp Ares'in kıyafetlerinin yanına bıraktı. Onun arkasını döndüğünü görünce gülümsedi. Çıplak halde iskelenin ucunda durduğunda serin esinti tenini yalayarak geçip titremesine sebep oldu. Göğüs uçları sertleşirken ısınmak için kollarını göğsünde bağlayıp kararsızlıkla suya baktı. Ares biraz ilerisinde arkasını dönmüş halde onu bekliyordu. Dudağını sertçe ısırdı. Öne doğru bir santim kadar daha ilerleyip eğilerek suya baktı. Çok soğuk görünüyordu. İlk geldiği gün ayağına değen suyu hatırlayınca tekrar titredi.

"Atlamayı düşünüyor musun?" diyen alaycı sesle kafasını kaldırıp genç adama baktı. Ares'in hâlâ arkası dönüktü. "Çok soğuk mu?" diye sorduğunda Ares kahkaha atarken "Kıçın donacak!" dedi.

Çağ gözlerini devirdi. "Açık sözlülüğün için teşekkürler."

Genç kadın iç çekip eliyle burnunu kapattı. Dizlerini büktü. Bedenini ileri doğru attıktan sonra gözlerini sımsıkı kapatıp soğuk suyun vücudunu içine çekmesini bekledi. Denizin içine daldığı an tenine binlerce iğne batıyormuş gibi hissetti. Elini burnundan çekip hızla su üstüne çıkmak için yüzdü. Yüzeye çıktığı an çığlık attı. Onun çığlığına eşlik eden kıkırtıyı duyduğunda gözlerini açtı. Önünde kimse yoktu. Arkasını döndüğünde Ares kendisine doğru yüzüyordu ve biraz sonra yanındaydı. Ares'in yakınlığıyla Çağ titreyen vücudunu unuttu.

Ares gülümseyerek gözlerinin içinde bakarken "İyi misin?" diye sorduğunda kafasını sallayarak cevap verdi. Ares onun titreyen dudaklarına bakarak yutkundu. Çağ suyun üstünde durmak için çırpınan ayaklarıyla bedenini öne doğru ittiğinde Ares'e daha çok yaklaşmıştı. Ares'in saçlarından inen bir damla su alnından kirpiklerine kirpiklerinde yanağına damlayarak sakalının arasında kayboldu. Çağ'ın gözleri o damlayı takip ederken gözleri dudaklarında takılı kalmıştı. Çağ iç çekip titredi. "Üşüyor musun?" diye soran Ares ona yaklaşmış teninin sıcaklığını hissettirmişti. Göğüsleri birbirine değdi, su üstünde durmak için çırpınan ayakları birbirine dolanınca Çağ telaşa kapılıp suyun altına batmıştı.

Ares onu belinden kavrayıp suyun üstüne çekti. Aralarındaki tüm mesafeler kapanmıştı. Çağ bir eliyle onun omzunu tutunurken

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantex.org

kafasını kaldırdığında öpmeyi birçok defa hayal ettiği o dudaklarla karşılaştı. Gözlerini adamın kısılmış gözlerine kaldırdı, Ares gür kirpiklerinin ardından ona bakıyordu. Genç kadın yutkundu ve çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Ares de ona ulaşmak istercesine kafasını eğdiğinde burunları birbirine sürttü. Aynı anda derin bir nefes çektiler ciğerlerine, gözleri birbirini bulurken aynı anda istekle ürperdi iki beden. Çağ suya batıyormuş gibi hissedince ayaklarını hızla çırptı. Bacağı genç adamın bacaklarının arasına sürtünce Ares dişlerini sıkıp kafasını çevirdi. Dişlerinin arasından "Sen kıpırdama, ben seni suyun üstünde tutarım," dediğinde Çağ anında hareket etmeyi kesmişti.

Çağ, Ares'in tekrar kendisine dönmesini istedi. Ares ise bu yakınlıktan dolayı gergindi. Genç kadını yan tarafına çekerek göğsünden uzaklaştırdı. Çağ bir eliyle onun omzundan tutunuyor, diğer eli suyun üstünde salınıyordu. Ares'in yan profilini incelerken genç adam karşısına bakmaya devam etti. Gözleri donuklaşmış sanki düşünce denizinin içinde kaybolmuştu. Çağ onu bu kadar düşündürenin ne olduğunu merak etti. Aptal değildi. Ares'in de kendisinden etkilendiğini hissediyordu ve genç adamın onun hislerinin farkında olduğuna emindi. Çağ aslında Ares'e karşı hissettiklerinden utanıyordu. Hislerini bu kadar açığa çıkarmak istemese de bedeni onu ele veriyordu. Aynı şekilde Ares'in de ondan uzak durmak için çabaladığını görebiliyordu. Günlerce ondan kaçmasının başka sebebi olamazdı.

Kafasını kaldırdığında dağın arkasında açığa çıkmaya başlayan güneşi gördü. Gökyüzünün ne kadar aydınlandığını daha yeni fark etmişti. "Ares bak," dediğinde genç adam gözlerini kırpıp kafasını gökyüzüne kaldırdı. Çağ'ın gözleri Ares'e kaydı, genç adamı net bir şekilde görmesine engel olan saçlarını parmağıyla kulağının arkasına çektiğinde Ares'in bakışları ona döndü. Çağ gözlerini kaçırıp tekrar güneşe bakarken "Çok güzel değil mi?" diye sorduğunda Ares ona bakmaya devam ederek "Evet," diye cevap verdi.

Çağ denizin soğukluğunu neredeyse tamamen unutmuştu. Tek hissettiği Ares'in sıcaklığıydı. Suyun üstünde duran elini kaldırıp Ares'in boynuna attı. İki eliyle birden ona tutunurken bakışlarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözlerine dikti. Kararlı bir şekilde Ares'e doğru uzandığında, iki eliyle birden belini kavrayarak birbirine değen bendelerini ayırdı. Çağ ona şaşkınlıkla baktı. "Acıkmış olmalısın, artık çıkalım," diyen Ares genç kadını suya bıraktı. Çağ net bir şekilde reddedilmenin hayal kırıklığıyla kollarını geriye atıp ondan uzaklaştı. Şimdi denizin soğukluğu tüm etkisiyle bedenini buz gibi yapmıştı. Belki de Ares'in tavrıydı bedenini buz gibi yapan.

Ares onun bakışlarındaki kırgınlığı görebiliyordu. Yine de onu teselli edecek tek bir kelime ağzından çıkmadı. Aralarındaki şeyi açıkça dile getirmek için henüz erkendi. Ares onun verdiği karardan emin olmasını istiyordu. "Önce sen çık," dedikten sonra arkasını döndü. Çağ genç adama öfkeyle baktıktan sonra iskeleye doğru yüzdü. Dışarı çıktığında buz gibi olan bedeni çıkan güneşin etkisiyle biraz ısınmıştı. Elbisesini giyip orada oyalanmadan eve doğru yürümeye başladı. Ares'in gözlerine tekrar bakmadan önce yaşadığı hayal kırıklığını üstünden atmalıydı.

Genç kadın eve girerken Ares üstünü giyinip eve doğru ilerledi. Bir hata yapıp yapmadığından emin olamıyordu. Ona göre doğru olan bir şeyi yapmıştı ama Çağ gibi genç bir kadının gururunu da kırmak istememişti. Oflayarak odasına gidip duşunu aldı. Kahvaltıda Çağ'ın ne kadar kırıldığı belli olurdu.

Ares duştan sonra kahvaltıyı hazırlamıştı ama Çağ uzun süre aşağıya inmedi. Kumsalda onu bekleyen Ares endişelenmeye başladı. Verdiği hasarın düşündüğünden fazla olduğunu anladı.

Çağ ise duşunu aldıktan sonra yatağın kenarına oturmuş, komodinin üstüne bıraktığı menekşe ile gülü eline alarak düşünmeye başlamıştı. Ares'in de ondan etkilendiğini düşünerek saçmalayıp saçmalamadığını merak ediyordu. Belki de adam sadece işini yapıyordu. Ona böyle ufak jestler yaparak tatilinin iyi geçmesini sağlamaya çalışıyordu. Peki ya bakışlarındaki derinlik... Çağ, Ares'in gözlerine ne zaman baksa içi titriyordu. Gözlerinden bakışlarını çekemiyor, derin ve bilge bakışlarındaki anlamları çözmek istiyordu.

Karnı acıktığını belli edercesine guruldadığında iç çekip çiçekleri komodinin üstüne bırakarak ayağa kalktı. Sabah yaşananları bir kenara bırakması gerekiyordu. Derin bir nefes alarak kapıyı açıp

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: http://kitap.org

odadan çıktı. Yüzüne sade bir gülümseme yerleştirerek merdiven-leri indi.

Kumsala çıktığında kahvaltısı hazırdı. Ares söz verdiği gibi onu bekliyordu. Çağ kumsala ayak basınca kafasını kaldırıp genç kadına baktı. Genç adam oturduğu yerden kalkarken gülümseyerek "Acık-madığını düşünmeye başlamıştım," dedi.

Çağ da gülümsedi. "Çok açım," dediğinde Ares "Kahvaltınız hazır küçük hanım," diyerek örtüyü kaldırdı. Çağ her zamanki gibi eksiksiz olan kahvaltıyı gördü. Yerine oturduğunda iki sabahtır yap-tığı gibi önce ortada duran çiçeğe uzandı. Bugünün çiçeği beyaz zambaktı.

Eline alıp yapraklarını okşarken kafasını kaldırdığında Ares'in dikkatle onu izlediğini gördü. "Bunları sen yapıyorsun değil mi?" Diye sorduğunda Ares onaylarcasına kafasını salladı. Çağ'ın yü-zünde sinsi bir gülümseme oluştu, Ares onun ne soracağını tahmin etmişti.

"Adaya gelen her misafirine çiçek yapar mısın?"

Bu soruyla Ares'in yüzünde de alaycı bir ifade belirdi. "Sadece küçük hanımlara," diye cevap verdiğinde Çağ yüzünü buruşturup "Bana *küçük hanım* deme!" dedi.

Ares "Aramızdaki yaş farkı düşünülürse bu şekilde seslenmem normal," dediğinde Çağ onun tam olarak kaç yaşında olduğunu bil-mediğini fark etti. En fazla otuz yaşındaymış gibi gösteriyordu ama sözlerinden daha fazla olduğunu anladı.

"Kaç yaşındasın ki?" Diye sorduğunda Ares "Otuz sekiz," de-yince kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Ares onun ifadesine gülerken Çağ "Hiç göstermiyorsun," dedi.

Genç adam, "Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," dedikten sonra kahvaltılıkları işaret ederek "Hadi ye artık aç olduğunu sanı-yordum," dedi. Çağ gülümsedi. Çatalını alıp kahvaltısına başlarken Ares'in aralarındaki yaş farkı yüzünden ondan uzak durup durma-dığını merak etti. Aralarında on üç yaşın olması Çağ'ın da beklediği bir şey değildi. Düşününce aslında Ares'in o yaşlarda olması nor-maldi. Bakışlarındaki bilgelik, sözlerindeki açıklık ve güven belli bir tecrübe edinmiş insanlara özgüydü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sessizce kahvaltılarını yaparken arada bir gözleri buluşuyordu.

Bir süre sonra Ares "Huzursuzluğun kitabına başlamışsın," dediğinde Çağ'ın karnı doymuştu. Portakal suyunu eline alarak "Evet," diye mırıldandı. "Nasıl buldun?" Sorusu karşısında Çağ dudak büktü.

"Henüz çok başındayım ancak kütüphanende Portekizli bir yazarın Türkçe çevirisini bulmak beni şaşırttı"

"Pessoa sevdiğim bir yazar. Kitaplarının bildiğim dillerdeki çevirilerini topluyor ve çevirmenlerin kattıklarıyla eserlerini tekrar okuyorum. Bazen çevirmen yazarın düşüncesine çok fazla katkıda bulunabiliyor"

"Aynı şeyleri okumak sıkıcı gelmiyor mu?" diye soran Çağ'ın sözleriyle Ares güldü. "İnan bana hiçbir şey okumamak daha sıkıcı," cevabını aldığında Çağ gözlerini devirdi.

"Tabii ki ama hiçbir şey okumamak yerine farklı şeyler okuyabilirsin demek istedim."

"Burada zamandan başka bir şey yok Çağ. Hem farklı kitapları okuyacak hem de sevdiğim yazarın kitaplarını tekrar tekrar okuyacak çok vaktim oluyor."

"Evet on yıllık kütüphanenin ne kadar geniş olduğunu gördüm. Çoğu kitap tarihi eser gibi"

Ares onaylarcasına kafasını salladı. "Eski metinleri toplamayı seviyorum."

Genç kadının düşünceleri tekrar huzursuzluğun kitabına kayarken "Aslında kitaptan çok beni yazarın hayatı etkiledi. Kendi yarattığı birden fazla yazarın oluşturduğu eserlerin ortaya çıkışı şaşırtıcı," dedi.

"Evet. Her biri farklı düşüncelerdeki insanların anlatıları ve şiirleri," diyen Ares'in sözleriyle "Sanırım asıl yazarlık bu olmalı. Kendi düşüncelerin ne olursa olsun farklı düşünceleri de kaleme alabilmek. Onlar hakkında yazabilmek yazarlığın bir parçası olmalı," diye atıldı.

"Kesinlikle, insan yazdıklarından kendi düşüncelerine ait bir parça mutlaka buluyor," diyen Ares'i kafasını sallayarak onayladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi | kitapcanteveni

"Kalp düşünebilseydi atmaktan vazgeçerdi..." diye aynı anda mırıl. dandıklarında birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Şu ana kadar beni en çok etkileyen cümle bu oldu," diye mırıl. dandı Çağ. Ares de gülümserken "Okudukça daha fazla etkilenecek. sin," diye karşılık verdi.

Çağ ayağa kalktı. "O zaman okumaya devam etsem iyi olacak," dediğinde Ares de kalkmıştı. Genç kadın, "Kahvaltı için teşekkür ederim," diyerek arkasını döndüğünde Ares "Rica ederim." diye karşılık verdi.

Çağ gözden kaybolana kadar Ares onu izledi. Biriyle aynı şeyleri paylaşmayalı, sevdiği şeylerden bahsetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Çağ ile yaptıkları bu kısa sohbet onun içindeki yeni bir özlemi gün yüzüne çıkardı. Paylaşmak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 5

"Tamam. Bir soru daha..." diyen Çağ parmağını çenesine vurarak düşündü. Kahvaltıdan sonra Ares'e ev hakkında tüm merak ettiklerini sormaya başlamıştı. Bu kadar yiyeceği nasıl getirdiğini, mobilyaları nasıl temin ettiğini hepsini sormuştu. Evin yiyecekleri Jawad tarafından getiriliyordu. Mobilyalar ise ev ilk kurulduğunda babası tarafından getirilmişti. Bazı ahşap eşyaları ise Ares'in yaptığını öğrenmişti. Dışarıdaki tahta sandalyeler, yemek yedikleri yer sofrası ve daha onun gibi birçok şey Ares'in imalatıydı.

Heyecanla "Elektrik! Evin elektriği nereden sağlanıyor?" diye sorduğunda Ares çamaşırları makineye atmış kapağını kapatarak doğrulmuştu.

Ares onun oturduğu dolaba yaklaştı. Elini Çağ'ın yan tarafındaki boşluğa yerleştirip dolaba yaslanırken "Güneş panelleri," diye cevap verdi.

Çağ kaşlarını kaldırıp "Paneller nerede?" diye sorduğunda Ares geri çekilip genç kadının elini tutarak "Gel!" dedi. Çağ oturduğu yerden aşağı atladığında giydiği şort düşmesin diye belini kavramak zorunda kaldı. Üç elbise, bir tişört ve bir bikiniden oluşan kıyafet koleksiyonu çamaşır makinesinde olduğu için Ares'in şortu ile tişörtünü giymişti. Şortu belinden düşmemesi için iple bağlamış olsa da bol geliyordu. Ares onu peşinden sürükleyerek kumsala çıkardı. Elini beline atıp arkasına geçerken Çağ'ın omzunun üstünden kolunu uzatıp dağın uç noktasını gösterdi. "Gördün mü?" dediğinde Çağ dikkatle bakınca güneşte parlayan panelleri görmüştü.

"Aaaaa!" derken ağzı açık kaldı. "Ya kablolar?" dediğinde "Yerin altından geliyor," cevabını aldı. Çağ gözleri kocaman açılarak Ares'e döndüğünde "Oradan buraya kadar mı?" diye sordu. Ares gülümseyerek "Evet hanımefendi, sadece elektrik hattını döşemek bir yılımızı almıştı. İlk başlarda hattın döşendiği yerler çok belliydi. Ama zamanla üstünü bitki örtüsü kapattı ve artık tam olarak nereden geçtiğini bilemiyorum," dedi.

Çağ "Yaaa!" diyerek yeni bir soru ararken Ares onu gülümseyerek izliyordu. Bir kolu hâlâ Çağ'ın belindeydi. Birbirlerine çok yakın durduklarının farkında değillerdi. Çağ elini, onun beline sardığı kolunun üstüne koydu. Genç adamın gözlerine bakarak "Neden geri dönmedin Ares?" diye sordu.

"Çünkü daha fazla kötülüğe şahit olmak istemedim." Genç kadın Ares'in sesindeki hüzünle yutkundu. "Nasıl yani?" diye fısıldadığında Ares onun gözlerine bakarak "Asla şahit olmak istemeyeceğin, çok fazla kötülüğe şahit oldum Çağ. Senin duyunca bile kendini kaybedeceğin çok fazla vahşete tanıklık ettim. İnsanların arasında daha fazla kalamazdım. Tek başıma yapamazdım. Babamı kaybettikten sonra kötülükle savaşacak gücüm yoktu," diye dürüstçe cevap verdi.

Çağ'ın kalbi korkuyla attı. Ares kolay kolay bir şeyden kaçıp saklanacak birine benzemiyordu. Onu bu kadar etkileyen vahşeti bilmek bile istemedi. Yaşadıklarını hayal etmeye çalışmadı. Zaten hayal etmesi imkânsızdı. Ares o konuda hiçbir açık vermiyordu.

Ares, genç kadını bırakıp uzaklaşırken "Ben öğle yemeğini hazırlayayım," diyerek eve döndü. Çağ ise derin bir nefes alıp güneş paneline tekrar baktıktan sonra Ares'i takip etti. Mutfağa girdiğinde Ares balıkları kızartmak için hazırlıyordu.

Yanına gidip tezgâha yaslandı. "Kaçacak bir adan olduğu için şanslısın." Sesinde Ares'in hayatına karşılık ufakta olsa bir özlem vardı. Ares bunu fark ederek "Sende kaçmak istersen ada yeterince büyük," dedi. Aslında kalbindeki dileği dile getirmişti. Çağ'ın gözlerindeki parıltıyı yakaladı. Ama aklına ne geldiyse parlaklık çabuk söndü. Genç kadın kafasını yere eğerken "Keşke yapabilsem," diye mırıldandı.

"İstedikten sonra yapamayacağın hiçbir şey yok..." diyen Ares dolaptan bir tava alarak ocağın üstüne yerleştirdi. Çağ sessiz kaldı. Küçük bir an şirketi ve oradaki hayatını bırakıp burada Ares ile yaşadığını hayal etti. Kalbi öyle hızlı çarptı ki nefesi kesildi. İçine çektiği kesik nefesin sesini duyan Ares ona dönerek "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, ben gidip kitaba devam edeyim," diyen Çağ arkasını dönüp oradan kaçtı. Gözleri anlamsızca dolmuştu.

Kütüphanenin cam duvarının önündeki sallanan sandalyeye gidip oturarak kitaba kaldığı yerden devam etti. İki sayfa sonra sanki onun için yazılmış paragraf karşısına çıktı.

"Hiç değişmeyen, her anı aynı yoğunlukta akan bir hayatta, içine gömülü olduğum durgunluğu bir temizlik kusuru, değişmezliğin yüzeyine yapışmış bir kir ya da toz olarak değerlendirebilirim ancak.

Bedenimizi nasıl yıkıyorsak, yazgımızı da öyle yıkayabilmeli, çamaşır değiştirebilir gibi hayat değiştirebilmeliydik..." [1]

Çağ iç çekerek kafasını kaldırıp karşısındaki dağa baktı. Her anı aynı yoğunlukta olan hayatını değiştirip buraya gelebilmeyi çok isterdi. Son dört yılda yaşadığı stresin onu ne kadar yıprattığını burada geçirdiği beş günde fark etmişti. Artık iş aklına eskisi gibi sık gelmiyor, şirkette ne yaptıklarını merak etmiyordu. Bir şekilde işlerin devam ettiğini tahmin edebiliyordu. Onun iki haftalık yokluğunda şirketin batacağı yoktu fakat o artık geri dönüp dönmemekte kararsızdı. Burada kalmayı her şeyden çok istemeye başlamıştı. Ama bu istek arttıkça üstlendiği sorumluluğun altında eziliyordu. Şirketi bırakması mümkün değildi. Babasının yıllarca emek harcayıp büyüttüğü şirketi bırakamazdı. Bu ona yakışmazdı, ailesinin mirasına ihanet edemezdi.

Ares öğle yemeğini arka bahçeye hazırladıktan sonra Çağ'a haber vermek için kütüphaneye gitti. İçeri girdiğinde Çağ kafasını sandalyenin arkasına yaslamış uyuya kalmıştı. Yanına yaklaştığında kitabın açık sayfasından kaldığı yere baktı. Hayatı değiştirmekle olan kısmı okuduğunda düşüncelerine umut doğmuştu. Belki de

1 Huzursuzluğun Kitabı 42. Metin Fernando Pessoa

Çağ dokuz gün sonra buradan gitmek istemezdi. Ares bunun için elinden gelen her şeyi yapmaya karar verdi. Adanın tüm güzelliğini ona gösterecekti.

Gözleri Çağ'a takıldı. Üstündeki tişört onun olduğu için Çağ'a oldukça büyük gelmişti. Geniş yakası sola doğru kaymış, Çağ'ın artık daha bronz olan tenini açığa çıkartmıştı.

Ares ona doğru eğilip "Çağ!" diye seslendiğinde genç kadın hafif uykusundan sıçrayarak uyandı. Kafasını kaldırdığında Ares ile göz göze geldi. Geri çekilen Ares, "Yemek hazır," dedi.

Genç kadın esneyerek "Uyuyakalmışım," diye mırıldandı.

Ares, "Kitabı neden bu kadar yavaş okuduğun belli oldu," diyerek ona takıldığında Çağ, "Hayır. Düşünerek okuduğum için yavaş okuyorum," diye itiraz etti.

"Tabii," diyen Ares ona gülerek elini uzattı. "Hadi gel acıkmış olmalısın." Çağ genç adamın elini tutarak ayağa kalktı. "Normalde bu kadar çok yemek yemem ama burada acıkıyorum."

Mutfağa doğru giderken Ares omzunun üstünden ona baktı. "Çünkü normalde yemek yemeye vaktin olmuyor," dedi bilgiç bir sesle. Çağ'ın ilk geldiği gün ona anlattığı hayatını hatırlamıştı.

Bahçeye çıktıklarında Çağ yerine otururken gülümsedi. "Bugün dağ manzarası bize eşlik ediyor yani," dediğinde Ares de gülümseyerek "Adanın tüm güzelliğini görmeni isterim," cevabını verdi.

Çağ önündeki balığı yemek için çatalına uzandığında genç adam eline vurarak "Balığı elle yersen tadını alabilirsin," dedi. Genç kadın, "Ama..." diyerek itiraz edecekti ki Ares'in meydan okuyan bakışını gördüğünde sustu. "Tamam," diyerek balığına uzandı. Parmakları yağ olunca balığı ayıklamakta zorlandı. Ares onun haline gülerken kendi balığını afiyetle yiyordu. Çağ ise balıkla uzun bir savaş vermişti. Sonunda pes ederek omuzlarını düşürüp ofladı. Ares karşısında kahkaha atarken o surat asıyordu.

"Aç kaldım," diye yakındığında Ares onun önündeki balığı alıp kılçıklarını ayıklamaya başladı. "Balık ölürken bile bu kadar işkence çekmemiştir," dediğinde genç kadın, "Çatalımı elimden almayacaktın." dedi onu suçlayarak.

"Bence çatalla balığa daha çok işkence çektirirdin," diyen Ares'in eğlenen yüzünü izleyen genç kadın gülümsedi. Karşısındaki esrarengiz adamla geçirdiği her andan keyif aldığını fark etti.

Ares balığı ayıklayıp "İşte şimdi yiyebilirsin," diyerek geri çekildiğinde Çağ "Teşekkür ederim, şimdi çatalımı alabilir miyim?" diye sordu. Genç adam kafasını iki yana salladı. "Balığı elle yemeye alışmalısın, ada yaşamına çatal bıçak kuralı getirmene izin veremem."

Çağ "Lütfen," diyerek ona masum bir ifadeyle bakarken Ares onun önündeki balığa uzandı. Bir parça alıp genç kadının ağzına doğru uzattığında Çağ inlercesine "Ares!" diyerek kafasını yana çevirdi. Ares kararlı bir şekilde balığı burnunun dibinde tuttuğunda Çağ'ın ağzını açmaktan başka çaresi yoktu. Dudaklarını aralayıp balığı ağzına aldığında genç adam geri çekilip memnuniyetle gülümsedi. "Gördün mü? Çok kolay," diyerek kendi balığını yemeye devam ederken Çağ ona dil çıkartıp Ares'in ayıkladığı balığı yemeye başladı.

Aç olduğu için kısa sürede balığı bitirdi. Ares ona bilmiş bir ifadeyle bakarak "Güzel miydi?" diye sorduğunda ağzında hâlâ balık olduğu için kafasını sallayarak cevap verdi. Önüne gelen bir tutam saç elinin tersiyle çekmeye çalıştı, başaramayınca pes ederek saçı serbest bıraktı. Genç adam uzanıp yağlı parmaklarıyla saçını kulağının arkasına sıkıştırdığında "Ares!" diye bağırdı. Ares ona inat yağlı parmaklarını yanağına sürterek geri çekince Çağ ona öfkeyle baktı. Ares sanki onun öfkesiyle daha çok eğleniyordu. Ayağa kalkarken "Adada yüzündeki yağı kimse önemsemez," diyerek göz kırpıp içeri gitti. Çağ onun arkasından kendi kendine gülüp kafasını iki yana salladı. Ares tam bir arsızdı.

Elini yıkamak için mutfağa gittiğinde Ares de elini yıkamış havluyla kuruluyordu. Çağ onun önüne geçip elini yıkamaya başladığında genç adam, "Sana adayı gezdirmemi ister misin?" diye sorunca gözleri parlayarak ona baktı.

"Ama dün tehlikeli olabileceğini söylemiştin," dediğinde Ares omuz silkerek, "Sen tüm tehlikeleri göze alıyorsan sorun yok," dedi.

Çağ, Ares'in elindeki havluyu alarak ellerini kuruladı. Koca. man gülümseyip "Tüm tehlikeleri göze alıyorum," dedi.

"O zaman yarın size adayı gezdirmekten büyük keyif alırım hanımefendi," diyen Ares önünde eğilip ona selam verdiğinde Çağ kıkırdadı. Genç adam doğrulduğunda göz göze kaldılar bir süre. İki. sinin de gözleri neşeyle parlıyordu. Sonra Ares boğazını temizle. yerek "Ben çamaşırlara bir bakayım," dedi. O mutfaktan çıkarken Çağ kollarını iki yana açıp üstüne dört beden büyük gelen tişörtü ortaya çıkarttı. "Aslında ada modasına ayak uydurmaya başlamış. tım," dediğinde Ares arkasına dönüp ona baktıktan sonra gülerek gözden kayboldu.

Onun arkasından mutfaktan çıkan Çağ kitabını okumaya devam etmek için kütüphaneye gitti. Ares adanın yan tarafındaki ağaçlara çektiği tellere çamaşırları asarken Çağ ile aralarındaki iletişimi dü. şünüyordu. İki gündür onunla yaptığı sohbetlerden keyif alıyordu. Bu kadar farklı hayatlar yaşarken ortak düşüncelerinin fazla olması onu şaşırtıyordu. Çamaşırları astıktan sonra eve geri girdi. Çağ'ın kütüphanede kitap okuduğunu bildiği için onu rahatsız etmek is. temedi. Yanına gidip sohbet etmek istese de bodruma inip akşam yemeği için hazırlayacağı yemeğin malzemelerini aldı. Akşam ona özel bir sofra kurmak istiyordu.

Çağ üç saat sonra kitap okumaktan sıkılarak kütüphaneden çıktı. Ares'i bulmak için mutfağa baktı ama orada yoktu. Arkasını dönüp kumsala çıktığında orada da olmadığını fark etti. "Ares!" diye bağı. rarak eve geri girdi. Cevap alamadığında tekrar onu yalnız bırakıp gittiğini düşünerek surat astı. Belki de verdiği sözden vazgeçmişti.

Mutfağa geri döndüğünde mutfağın ortasında duran şeyle son ses çığlık attı. O sıra odasından çıkan Ares onun sesini duyarak mut. fağa koştu. Çağ mutfaktan kaçmak için arkasını dönmüştü. Ares'in göğsüne sertçe çarparken hâlâ çığlık atıyordu. Ares onu belinden kavrayıp "Çağ sakin ol ne oldu?" dedi. Çağ kollarını onun boynuna dolayıp kucağına tırmanarak "Yılan!" diye çığlık attı. Ares onun omzunun üstünden mutfağa bakınca kapıdan kıvrılarak çıkan yılanı gördü.

"Tamam. Sakin ol, gitti," dediğinde Çağ hâlâ yüzünü onun boynuna gömmüş duruyordu. Ares gülerek "Alt tarafı küçük bir yılandı," deyince Çağ kafasını kaldırıp ona kocaman gözleriyle baktı.

Genç kadın hayretle "Küçük mü? Kocamandı," diye bağırdı. Sonra hızla arkasına bakıp içeriyi kontrol etti.

"Bana burada yılan olduğundan bahsetmedin," diyerek genç adama geri döndüğünde Ares "Bir adada olduğunun farkında olduğunu sanıyordum," dedi.

"Evet. Ama geldiğimden beri böcek bile görmedim," diyen Çağ aslında söyledikleriyle farkına varmıştı adada böcek olmadığını.

"Çünkü evin etrafını böceğe karşı ilaçlıyorum. Normalde hayvanlarda evin etrafına çok yaklaşmaz ama yılan seni görmek istemiş olmalı."

Ares onunla dalga geçiyordu. Genç adamın omzuna sertçe vurup "Ares dalga geçme. Burada başka hangi hayvanlar var?" diye sordu. Ares onun bedenini biraz havaya kaldırdı. "Bu sohbeti kucağımda devam ettirmeyi mi düşünüyorsun?" dediğinde Çağ kafasını eğip onun beline doladığı bacaklarına baktı.

"Ahhh! Özür dilerim," diyerek bacaklarını çözüp, kucağından indikten sonra arkasına korkuyla baktı. "Bence kumsala çıkalım," diyerek Ares'i itip evden çıktı.

Ares peşinden gittiğinde "Adada geyik, keçi, maymun ve kuş türleri var," diyerek Çağ'ın sorusuna cevap verdi. Çağ kaşlarını kaldırarak "Aslan, kaplan filan yok yani," dediğinde ellerini beline yerleştiren genç adam gülerek kafasını iki yana salladı. "Hayır. Diğerlerini de ben getirdim zaten," diyen Ares'in sözleriyle Çağ'ın kaşları biraz daha kalktı. "Nasıl yani kendine vahşi doğa ortamı mı yarattın?"

"Yaşam alanı oluşturdum. Bir aksilik olduğunda hayatımı bir süre devam ettirebilecek kadar yiyeceğimin olmasından emin oldum"

Çağ'ın gözleri hayretle irileşti. "Maymun eti mi yiyorsun?" Diyerek adeta çığlık attı. Ares onun tepkisine kahkaha ile karşılık

verdi. "Hayır onları sevdiğim için getirdim," diye cevap verdiğinde genç kadın rahatlamış görünüyordu.

Çağ'ın içi şimdi rahatlamıştı. Bir an geldiği günden beri yediği etlerin maymun eti olup olmadığını merak etmişti. Arkasını dönüp eve yönelen Ares, "Ben akşam yemeğini hazırlamaya gidiyorum," dediğinde Çağ aceleyle onu takip ederek "Ya tekrar içeri girerse?" dedi.

"Merak etme zehirli değil," diyen Ares umursamazca ilerlerken Çağ, "Ah çok rahatladım," diye homurdandı.

Ares'in arkasından mutfağa girip sandalyeye oturdu. Ayaklarını yukarı kaldırdığında genç adam ellerini beline yerleştirip ona döndü. "Yemek hazır olana kadar burada oturmayı düşünmüyorsun herhalde?"

"Tam olarak öyle yapmayı düşünüyorum," diyen Çağ karalı bir ifadeyle kafasını salladı. Ares, "Yemek yaparken ayağımın altında birinin dolaşmasından hoşlanmam," diyerek onu kabaca kovdu.

"Ayağının altında dolanmıyorum bak burada sessizce oturuyorum."

"Olmaz Çağ git odanda biraz uzan. Yemek hazır olunca sana haber veririm."

Çağ açık açık kovulunca morali bozulsa da itiraz etmeden ayağa kalkıp koşar adım üst kata çıktı. Odasına girdiğinde kapısını arkasından kapatıp odanın her yerini kontrol ederek herhangi bir sürüngenin olmadığından emin oldu. Yatağına uzandığında ise Ares'in bir anda değişen tavrını düşündü. Onu böyle kovmasının nedenini merak etti.

Akşam yemeğinde merakı giderilmişti. Ares yemeğin hazır olduğunu haber verdiğinde surat asarak aşağı inmişti. Mutfaktan geçip bahçeye çıktığında ise ağzı açık kaldı. Masanın dört bir yanı meşalelerle aydınlatılmıştı. Büyük bir dağ çiçeği masayı süsülüyordu. Çeşitli mezelerin bulunduğu hoş bir rakı sofrası kurulmuştu.

Ares onun elini tutup masaya doğru çekti. "Rakı en iyi balıkla gider. Ama öğlen yediğimizi için et pişirdim," diye açıkladı. Çağ onaylarcasına kafasını salladı. Ares önüne geçip masadaki iki mumu

yaktıktan sonra kenardaki meşaleleri söndürdü. Şimdi karanlığın içinde parlayan iki titrek mumla birbirlerini görebiliyorlardı. Çağ minderin üstüne diz çöktüğünde Ares de karşısındaydı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandığında Ares gülümseyerek, "Önemli değil küçük hanım..." dedi. Genç kadın, "Bana *küçük hanım* deme!" diye itiraz ettikten sonra "Doldur bakalım bardakları," diyerek boş bardağını alıp Ares'e uzattı. Genç adam kıkırdayarak isteğini yerine getirdi.

Keyifli bir sohbet eşliğinde yemeklerini yediler. İkisi de küçükken yaşadıkları anıları anlatırken ne çok şey paylaştıklarının farkında değillerdi. Ares annesi ile ilgili anılarını anlatırken Çağ babasıyla ilgili kısa hatıralarını anlatıyordu.

Yemek bittiğinde Çağ ayağa kalkmak isteyince rakının etkisini gösterdiğini anlamıştı. Başı dönerek yerine geri oturduğunda kıkırdadı. Ares onun sarhoş olduğunu anlayarak yerinden kalkıp ellerini tutarak kalkmasına yardım etti. Çağ sallanarak ayağa kalktığında onun kollarına sıkıca tutundu.

Ares onun yürüyemeyeceğini anladığında kucağına aldı. Çağ kollarını boynuna dolayıp kafasını göğsüne yasladığında Ares, genç kadını bırakmak istemedi. Yukarı çıkıp Çağ'ı yatağına yatırdığında işte bu yüzden genç kadının isteğine karşı koyamadı. Çağ "Gitme!" diye fısıldamıştı. .

BÖLÜM 6

Çağ gözlerini açtığında yatakta yalnızdı. Etrafına bakıp Ares'i aradı ama odanın içinde kendisinden başka birinin varlığını hissedemedi. Yataktan kalktığında yıkanmış çamaşırların katlanmış bir şekilde kapağı açık olan elbise dolabının içinde olduğunu gördü.

Ares'in kıyafetlerini üstünden çıkartarak dolaba doğru ilerledi. Genç adam geldiği gün üstünde olan iş kıyafetlerini de yıkamıştı. Onları düzgün bir şekilde askıya asmış, giderken giymesi için hazırlamıştı. Çağ iç çekti. Ne çabuk altıncı gün olmuştu. Geriye sadece sekiz günü kalmıştı. İlk geldiği gün dakikaların bu kadar çabuk akıp geçeceğini hiç düşünmemişti.

Bikinisini giydikten sonra üstüne beyaz elbisesini giydi. Bugün adada keşfe çıkacakları için heyecanlıydı ama bir yandan da korkuyordu. Dün gördüğü yılandan sonra ilk başta olduğu kadar heyecanlı değildi. Yine de hiçbir yeri görmese de Ares'in kulübesini görmek istiyor, orada ne yaptığını merak ediyordu.

Aşağı indiğinde Ares mutfaktaydı. Onu görünce gülümseyerek "Günaydın," dedikten sonra hazırladığı sandviçlerden birini genç kadına uzatarak açıkladı. "Erkenden yola çıkmak için bugünkü kahvaltımız için sandviç hazırladım."

Çağ sandviçi alıp ısırmadan önce "İyi yapmışsın," diye mırıldandı. Ares'in akşam ile ilgili tek bir imada bulunmayacağını anlamıştı. Sanki hiç birlikte yatmamışlar gibi davranıyordu.

Genç kadın sandviçini yerken Ares sırt çantasını hazırlıyordu. Çağ onun çadır da aldığını fark edince ağzındaki lokmasını yutup

"Çadır da mı aldın?" diye sordu. Ares çantasından kafasını kaldırıp ona bakarak "Dağa tırmanacağız eve geri dönerken akşama kalırız, bu yüzden kamp kurmamızın daha iyi olacağını düşündüm," diye açıkladı.

"Anladım," diye mırıldanan Çağ aynı çadırda kalıp kalmayacaklarını merak etmeye başlamıştı. Ares çantayı hazırlarken o sandviçini bitirdi.

Ares onun çıplak ayaklarına bakarak "Dağı yalınayak mı tırmanacaksın yoksa cambaz ayakkabınla mı tırmanmayı planlıyorsun?" dediğinde Çağ da kafasını eğip ayaklarına baktı. İlk gördüğünde aklına gelen adanın ayaklarına hiç iyi davranmadığıydı. Geldiğinden beri yalınayak gezmekten ayaklarında pedikürden eser yoktu. Ama daha önemli sorunu vardı. Ares'in dediği gibi dağa bu şekilde tırmanması mümkün değildi.

Dudağını bükerek kafasını kaldırdığında genç adam "Neyse ki ben düşündüm," diyerek göz kırptı. Yanından geçip mutfaktan çıktıktan kısa süre sonra elinde açık pembe bir spor ayakkabıyla geri dönmüştü. Çağ ayakkabıyı görünce kaşlarını çattı. Ares'in ayaklarına olmayacak kadar küçüktü ve üstelik rengi pembeydi. İnce bir sızı kalbini ele geçirdi. İlk defa bir kadının varlığını hissetmişti. Bunu düşünmek kötü hissetmesine sebep oldu. Ares'i hep burada tek başına hayal etmişti ama şehre gittiğinden de bahsetmişti. Belki de arada özel misafirleri de oluyordu.

Ares "Giyecek misin?" diyerek ayakkabıları ona uzattığında Çağ hâlâ çatık kaşlarla ayakkabıya bakıyordu. Tedirginçe "Sahibinin kızamayacağına emin misin?" diye sordu.

Genç kadının sorusuyla Ares sırıttı. "Sahibinin bir daha buraya geleceğini sanmıyorum. Geçen sene gelen müşterinin, giderken burada unutmuş"

Çağ bunu duyunca memnun bir ifadeyle gülümsedi. Ares'in elindeki ayakkabıyı aldıktan sonra sandalyeye oturup ayakkabıları giydi. Genç adam "İlk başta ayakkabıyı neden sakladığımı bende anlamamıştım ama demek ki bir sebebi varmış," diye mırıldanırken Çağ ayağa kalkıp mutfakta bir iki adım attı. Ayaklarına tam

olan ayakkabıya bakıp Ares'e dönerek "Yoksa kaderci misin?" diye sordu.

Ares omuz silkip çantasını yerden aldı. "İnanç sahibi biri değilim ama bazen her şeyin bir sebebi olduğuna inanıyorum," diye açıkladı. Çantasını omzuna asıp elini Çağ'a uzatarak "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Çağ gülümseyerek elini tuttu. Birlikte evden çıktıklarında patika yolda ilerlerken genç kadın merakla "İnançlı biri değilim derken ne demek istedin?" diye sordu. Ares hâlâ onun elini sıkıca tutuyordu. Kafasını kaldırıp yolun sonuna doğru baktı. Çağ da onun baktığı yere baktı ve güneşin dağın arkasında yükseldiğini gördü. Ağaçların arasından güneş ışıkları adayı aydınlatmaya başlamıştı.

Ares, genç kadına döndüğünde "Ateistim!" diye cevapladı sorusunu. Çağ güldü. "Ne yani insanların bir mikroorganizmadan evrimleştiğini mi düşünüyorsun?" diye alayla karşılık verdiğinde Ares de gülümsedi. "Aslında ben maymunlardan geldiğimize inanıyordum ama..." diyerek takıldığında genç kadın kahkaha attı.

Genç adamın, "Aslında insanların nereden gelip nereye gittikleriyle çok fazla ilgilenmiyorum diyelim. Sadece bu hayatın varlığına inanıyorum," dediğini duydu. Ares'in bu düşüncesine Çağ da katılıyordu. Bu yüzden Ares "Senin inancın ne?" diye sorduğunda "Bu konuda sana katılıyorum," diye cevap verdi.

Genç kadın "Yani her şeyin bu hayattan ibaret olduğuna inanıyorum ama bir tanrının olmaması bana olası gelmiyor," diye açıklarken olduğu yerde durdu. Kafasını kaldırıp etrafındaki doğaya baktı. En son gözleri gökyüzünde yükselen güneşe döndüğünde "Söylesene Ares bir tanrı yoksa bunca güzellik nasıl meydana geldi?" dedi.

"Teorilerden birine göre dünya galaksideki yıldızların patlaması sonucu oluşturduğu toz bulutlarının çekim kuvvetiyle bir araya gelmesi sonucu oluşuyor. Eğer dünya bu şekilde oluşuyorsa senin deyiminle insanlar neden bir mikroorganizmadan oluşmuş olmasın?"

"Tamam. Ama yıldızların patlamasına sebep olan, onları bir araya getiren çekim kuvveti nasıl oluştu?"

Bu sözlerle birlikte Ares omuz silkti. "Bilmiyorum. Dediğim gibi nereden geldiğimizi veya nereye gittiğimizi çok fazla düşünmüyorum. Bu hayatımı nasıl yaşayacağımı düşünüyorum."

"Peki nasıl yaşayacaksın? Kendini bir adaya mahkûm edip diğer insanlardan uzakta durarak mı?"

Çağ son sözlerinin biraz eleştirel olduğunun farkındaydı ama elinde değildi. Son sekiz günü kalmıştı ve sürekli Ares ile ilgili aklı karışıyordu. Burada tek başına daha ne kadar yaşayacağını merak ediyordu.

"İnsanların birbirini öldürmelerini izlemektense bu adaya mahkûm olmayı tercih ederim"

Genç adamın sert sesi ve sözleri Çağ'ın soluğunu kesti. Ares geçmişinde ne yaşadıysa bu düşündüğünden çok daha derindi. Ama yine de çaresizce direnmeye devam etti. "Geçmişinde yaşadıkların yüzünden bütün insanlardan uzak duramazsın."

Ares yürümeyi bırakıp ona döndü. "Geçmişte başıma gelenler sadece bir sebepti Çağ. Benim arzuladığım dünya ile şimdiki yaşam çok farklı. İnsanların para için, din, dil veya ırk farklılıkları için birbirini öldürmesinden bıktım. Devletlerin bir toprak parçası için savaş çıkartıp, çocukları öldürmesinden bıktım. Bunları izleyip seyirci kalmak beni tüketti."

"Sende buraya kapanıp, üç maymunu oynamaya karar verdin yani..." diyen Çağ onun elini bırakıp hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Aslında Ares'e hak veriyordu ama onun böyle her şeyden kaçması sinirini de bozuyordu. Söylediklerini düşündü. Belki de Ares en doğrusunu yapıyordu ama herkesin kaçacak bir adası yoktu. O burada kendini gerçeklere kapatsa da o hayat hâlâ devam ediyordu.

Yukarı tırmanırken biraz nefes nefese kalmıştı. Ares ise hiçbir şey olmamış gibi rahattı. Onun bu yolu on yıldır gidip geldiği düşünülürse normaldi. Ares genç kadının yorulduğunu fark ederek durdu. Çantasındaki su şişesini çıkartıp Çağ'a uzattı. Çağ suyu içip şişeyi ona geri uzatırken "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ares şişeyi alıp çantaya koydu. "Bana kızma," diye mırıldandığında Çağ kafasını iki yana sallayıp iç çekti. "Seni anlıyorum ama yine de bu yaşamak değil Ares!"

Ares arkasını dönüp patika yoldan ayrılarak sağ tarafa saptı. Genç kadın arkasından geldiğinde kısık bir sesle "Biliyorum ama ben böyle mutluyum," dedi. Çağ karşılık vermedi. Nereye gittiklerini merak ederek Ares'i takip etti.

Bir saat kadar daha yürüdükten sonra Çağ artık terlemiş ve yorulmuştu. Ama sonunda gelecekleri yere varmış olmalılar ki Ares durdu. Genç adamın yanında durup karşısındaki manzaraya baktığında ise ağzı açık kaldı. Geniş bir yeşillik alan önünde uzanıyor, binlerce kelebek havada süzülüyordu.

Ares, "Ben buraya Kelebekler vadisi diyorum," derken Çağ huşu içinde ilerlemeye başladı. Gözleri hayranlıkla uçan kelebekleri takip etti. Havada süzülen bir kelebek çok yakınına geldiğinde hareketsizleşti. Kelebeğin sarı yeşil renkleri onu şaşırttı. Ares gerçekten bu ada ile bütünleşmiş gibiydi. Adadaki özel olan her şey genç kadına Ares'i hatırlatıyordu. Kelebeğin kanatları genç adamın gözlerinin rengindeydi.

Önünde uçan kelebek burnuna konup uçtuğunda Çağ, Ares'e dönerek güldü. Ares yüzünde mutlu bir gülümsemeyle onu izliyordu. Çağ iki elini havaya açıp açıklığın ortasına doğru ilerledi. Etrafında uçan kelebeklerin kanatları ılık bir esintiye sebep oluyordu.

Açıklığın ortasında diz çöküp Ares'e döndükten sonra yere uzandı. Gözlerini gökyüzüne kaldırdığında üstünde uçuşan kelebekleri izlemek büyüleyiciydi. Ares çantasını yere bırakıp yanına oturduğunda genç adama bakarak "Bu ada büyülü," diye fısıldadı.

Ares gülerek kafasını iki yana salladı. "Belki neden burada kalmayı tercih ettiğimi anlarsın." Çağ iç çekti, bu güzellikleri bırakıp dönmemesi şimdi daha normal geliyordu. Uzun süre kelebekleri izledikten sonra bakışlarını Ares'e çevirdi. Bir eliyle yerden destek alırken diğerini büktüğü dizinin üstüne yerleştirmiş, gözleri karşısındaki bir noktaya odaklanmıştı. Çağ elini uzatıp ona doğru uzandı. Parmakları göğsüne değdiğinde Ares kafasını çevirerek genç kadına baktı. Çağ parmaklarını onun boynuna sürtüp sakalını okşarken

Ares'in gözleri dikkatle onu izliyordu. Parmaklarını sert kılların üstünde gezdirdi. Çenesine doğru okşadıktan sonra parmaklarını kalın dudaklarına yönlendirdi. Ares kıpırdamadan duruyordu. Çağ dirseklerinin üzerinde doğrulmak isterken açıklığın diğer tarafından acı dolu bir çığlık yükseldi. Ares hemen dizlerinin üstüne kalktı. Çağ da doğrulup otururak arkasına doğru baktı. Ses tekrar yükseldiğinde Ares çantasından bir dürbün çıkartarak sesin geldiği tarafı kontrol etti. Bir süre sonra yüzünde bir gülümseme oluştu. Ayağa kalkıp Çağ'ın elini tutarak "Gel," dedi.

"Ares neler oluyor?" diyen genç kadın korkarken, Ares gülümseyerek "Merak etme gördüğünde anlayacaksın," dedi. Ares yere doğru eğik bir şekilde yavaşça ilerlemeye başladığında Çağ da onu taklit ederek genç adamı takip etti. Biraz ilerledikten sonra Ares, genç kadına yere eğilmesini işaret etti. Sessiz olmasını istercesine parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Çağ'ı önüne alan Ares, dürbünü ona vererek karşılarında bir noktayı işaret etti. Çağ dürbünü ondan alıp gösterdiği yere baktığında ilk başta neyi izlediğini anlamadı. Daha sonra yeni bir yaşamın nasıl dünyaya geldiğinde şahit olduğunu fark etti. Boynuzlu büyük bir dağ keçisi doğum yapıyordu. Duydukları çığlık doğumun habercisiydi. Çağ bütün süreci hayranlıkla izledi. Yavrunun anne karnından çıkışını, yorgunlukla yere uzanan annenin yavrunun üstündeki sıvıyı yalayarak temizleyişini nefesini tutarak izledi.

Dürbünü indirip omzunun üstünden Ares'e baktığında gözleri dolmuştu. "Bu bir mucizeydi," derken Ares ona doğru yaklaşıp yanağını öptü. Çağ gözlerini kapattığında Ares uzaklaşmadı. Çağ genç adamın nefesini yanağında hissediyordu. Kafasını çevirip dudaklarını birleştirmeyi arzuladı. Ares de aynı şey istermiş gibi kafasını hafifçe iki yana oynatıp sakallarının tenine sürtmesine sebep oldu. Çağ iç çekerken tüm cesaretini toplayarak kafasını çevirdi. Dudakları Ares'in sakalına sürttüğünde nefesini tuttu. Kalbi son kez çarpıyormuş gibi atarken cesareti kırılarak durdu. Onun durmasıyla Ares harekete geçti. Kalan kısa mesafeyi de genç adam kapattığında dudakları buluştu.

İlk başta tüy gibi hafif bir dokunuşla buluştu dudakları, ikisi de daha fazlasına cesaret edemiyor gibiydi. Sonra Ares onu belinden kavrayıp kendine çevirdiğinde gözleri buluştu. Aynı istek, aynı arzuyla... Dudakları tekrar birleştiğinde bu sefer ne istediklerini biliyorlardı. Tutkuyla öpüşürlerken birbirlerini ilk gördükleri andan beri aralarında gelişen yakınlaşma hayat buldu.

Ares geri çekildiğinde ikisi de nefes nefeseydi. Birbirlerine baktılar, dudakları kısa bir an tekrar birleştikten sonra Ares geri çekilerek, "Artık yolumuza devam etsek iyi olacak," dedi. Çağ yutkunduktan sonra kafasını onaylarcasına salladı.

Genç adam elini tutup onu ayağa kaldırdıktan sonra el ele çantayı bıraktıkları yere doğru ilerlediler. Ares dürbünü çantaya koyup içinden birer sandviç çıkarttıktan sonra yola çıktılar. Çağ sandviçini yerken hâlâ az önceki öpüşmenin etkisindeydi. Ares'e kaçamak bakışlar atmaktan kendini alamıyordu. Hissettikleri sadece bedeninin tutkusundan ibaret değildi. Ares'i öperken kalbi daha önce hiç hissetmediği bir duyguyla çarpmıştı. Sanki sadece dudakları değil kalpleri de birleşmişti.

Uzun süre yürüdüler. Yukarı tırmandıkça yol dikleşti ve engeller arttı. Çağ'ın tırmanmasına çoğu zaman Ares yardım etti. Genç kadın bir iki defa dizini kayaya sürterek kanatmıştı. Sonunda tepeye ulaştıklarında ise çektiği tüm zorluklara değmişti. Ares'in elini bırakıp öne doğru bir iki adım attı. Kendi etrafında dönerek sonsuz gibi görünen maviliğe baktı. Etrafta başka hiçbir kara parçası görünmüyordu. Adanın etrafı yüksek kayalarla çevrilmişti. Adaya ulaşan tek yol Jawad ile geldikleri girişti. Onun harici bu yüksek kayaları tırmanıp adaya girmek imkânsız görünüyordu. Denizi izledikten sonra gözlerini adaya çevirdi. Yaşadıkları koyu şimdi tepeden seyrediyordu. Ev ağaçlardan görünmüyordu ama koy şimdi küçük bir göl gibiydi. Bakışlarını adanın ortasındaki boşluğa çevirdi. Koydan daha küçük olan gölü fark etti. Hemen kıyısında ise nokta gibi görünen bir yapı vardı. Geldikleri yolu fark ettiğinde ne olduğunu anladı. Hızla Ares'e dönerken "Beni kulübenin etrafından dolandırdın!" dedi.

"Evet," diyerek kabul eden Ares çantasını çıkartıp çadırı kurmak için hazırlıklara başlamıştı. Çağ ellerini beline yerleştirerek "Neden?" diye sordu. Ares, genç kadına bakmadan "Çünkü orası benim atölyem," dedi.

"Yani..." diyen Çağ onun yanına diz çöktüğünde Ares kafasını kaldırıp genç kadına baktı. "Yani eserlerimi görmeni istemedim!" Çağ buna bozulmuştu. Yüzü asıldığında Ares "Son çalışmam bitmeden görmeni istemiyorum," dedi.

Çağ hâlâ memnun olmasa da "Tamam," diyerek kabul etmişti.

Ares çadırı kurarken Çağ ayağa kalkıp tepenin kenarına doğru yaklaştı. Çok fazla yaklaşmaktan korkarak geride durdu. Kollarını iki yana açarak kafasını gökyüzüne kaldırdı. Tepede o kadar güzel bir esinti vardı ki insanın ruhunu okşuyordu. Gözlerini kapatıp serin havanın tadını çıkartırken Ares'in kolları etrafını sardı. Çağ güvenle sırtını onun göğsüne yasladı. Ellerini beline dolanan kollara yerleştirdi. Ares boynunu öptükten sonra "Beğendin mi?" diye sordu.

"Harika bir yer," diye fısıldayan Çağ kafasını çevirip onun gözlerine baktı. Dudakları birleşmeden önce "Teşekkür ederim," diye mırıldanmıştı.

Bulundukları tepeden güneşin batışını izledikten sonra Ares ateş yakarak yanında getirdiği etleri pişirdi. Çağ onun bir dal parçasında pişirdiği eti eliyle yerken "Umarım eve döndüğümde her şeyi elimle yemeye kalkmam," diye dalga geçti. Sonra şirket sahipleriyle yaptığı toplantılarda eti eliyle yediğini düşününce kahkaha atmaya başladı.

"Toplantıda böyle bir şey yaptığımı düşünsene," dediğinde Ares de gülerek ona eşlik etti. Önlerinde yanan ateşin ışığında yemeklerini yedikten sonra yan yana uzanıp yıldızları izlediler. Ares yıldızları daha net görebilmeleri için ateşi söndürmüştü. Karanlıkta yan yana uzanırken ikisi de farklı düşüncelere dalmıştı. Ares, Çağ'ın kalmayacağını, o gittikten sonra adadaki hayatına tekrar nasıl adapte olacağını düşünüyor, Çağ ise adadan nasıl ayrılacağını düşünüyordu. Aklında sürekli Ares'in sözleri vardı. Her şeyden kaçıp buraya saklanabilir miydi? Ne kadar kolay olurdu? Hayatındaki her şeyden kaçmak istese de bir çırpıda bırakabileceği bir hayatı yoktu.

Soğuk esintiyle titrediğinde Ares, "Üşüdün, çadıra girelim artık," diyerek cebindeki el fenerini çıkardı. Küçük lambanın ışığında çadıra girdiklerinde ikisinin de bedeni beklentiyle gerilmişti. Çağ ne yapacağını bilemezken Ares, genç kadının etrafına kollarını sarıp yere uzandı. Çağ'ı göğsüne yatırıp saçını öptükten sonra "İyi geceler." diye fısıldadı.

BÖLÜM 7

Ares kolunun üstünde duran ele uzandı. Elini Çağ'ın narin elinin üstüne yerleştirdikten sonra parmaklarını parmaklarının arasına aldı. Çağ iç çekerek kafasını onun omzuna yasladı. Uçurumun kenarına oturmuş denizin arkasından yükselen güneşi izliyorlardı. Güneş daha görünmeden, gökyüzünde izleri belirmişti. Gökyüzü eflatun renginden yavaşça kızıla dönerken güneş denizin ardından göründü. Yükseldikçe kızıl renk dağıldı ve güneşin ışığı denizin üstüne yansıdı. Her yükselişte renk açılırken sonunda mavi gökyüzü aydınlanmıştı.

Güneş epey yükseldiğinde ani bir rüzgâr esti. Ares kafasını kaldırıp arkasına baktığında gördüğü bulutlarla hızla ayağa kalktı. Çağ'ın elini tutup kalkmasına yardımcı olurken "Hadi! Hemen gitmeliyiz," dedi.

Arkasını döndüğünde kara bulutları gören Çağ'ın nefesi kesildi. Bir tarafta güneş tüm asaletiyle göğü aydınlatırken, diğer taraftan kara bulutlar sanki onu gizlemek için yaklaşıyordu.

Ares çadırı önceden topladığı için şanslıydı. Bulutların hızına bakılırsa saatler sonra fırtınanın ortasında kalacaklardı. Genç adam çantasını sırtına aldıktan sonra Çağ'ın elini tutarak, "Hızlı olmamız gerekiyor, fırtına gelmeden eve ulaşmalıyız," dedi.

Çağ onun yönlendirmesiyle Ares'in önüne geçti. Büyük kayadan atlarken "Fırtına mı?" diye soludu. Aynı anda şiddetli bir rüzgâr esmiş ve aşağıdaki ağaçları sallamıştı.

Kayaların üstünden indikten sonra ormanın içine girdiklerinde tepeyi koşarak inmeye başladılar. Bir süre sonra Çağ soluk soluğa kalmıştı. Saatlerce çıktıkları yolu bir saatte inerek vadiye ulaştılar. Bu sürede rüzgâr şiddetini arttırmış, etraflarını toz bulutuyla sarmıştı. Vadiyi geçerlerken hiçbir yerde görünmeyen kelebeklerin nereye saklandığını merak etti Çağ. Umarım sığınacak bir yer bulmuşlardır diye düşündü. Sonra aklına daha dün dünyaya gelmiş küçük keçi geldi. Annesinin onun koruyor olduğunu umut etti.

Vadiyi koşarak geçtikten sonra tepeyi tırmanmaya başladıklarında ilk yağmur damlası düştü. Kara bulutlar artık tüm gökyüzünü kaplamıştı. Tepeyi tırmanmaları daha fazla zamanlarını aldı. Rüzgârdan önlerini net göremezken etraflarındaki ağaçların dallarından çıkan sesler Çağ'ı korkutuyordu. Ares elini tutup onu yönlendirmese, bu havada yolunu bulabilmesi imkânsızdı.

Tepeye ulaştıklarında yağmur ve rüzgâr şiddetini daha da arttırdı. Ağaçlar önlerinde neredeyse yere kadar eğiliyor, Çağ artık hiçbir şeyi net olarak göremiyordu. Üstlerinde bir dal çatırdadığında Ares'in çevikliği sayesinde kırılan dalın altında kalmaktan kurtulmuşlardı. Ares onu hızla sağa doğru çekmeseydi dal tam üstüne düşüyordu.

Tepeden aşağı koşarken yağmurdan dolayı kayganlaşan zemin işlerini daha da zorlaştırıyordu. Sonunda eve ulaştıklarında ikisi de yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Mutfaktan koşarak içeri girdiklerinde Çağ öne doğru eğilip derin nefesler almaya çalıştı. Bacakları titriyor ciğerleri acıyordu. Üstüne baktığında dizlerine kadar çamur olmuş, pembe ayakkabılarının rengi de çamurdan görünmez olmuştu.

Ares sırt çantasını yere bıraktıktan sonra mutfak kapısını kapatıp kilitledi. Çağ doğrulurken genç adam yanından geçerek evin giriş kapısına gitti. Peşinden giden Çağ koridorda durarak onun kapıyı kapatıp kilitleyişini izledi. Hâlâ göğsü derin nefeslerle inip kalkıyordu. Ares arkasını döndüğünde göz göze geldiler. İkisinin de uzun saçları yüzlerine yapışmış dağılmıştı. Ares gözlerini onun vücudunda gezdirdi. Beyaz elbise tenine tamamen yapışmış içindeki sarı bikiniyi gözler önüne sermişti.

Göz göze geldiklerinde Ares kararını vermişti. Genç kadına doğru giderken üstündeki ıslak tişörtü çıkartıp bir kenara attı. Çağ onun açığa çıkan vücudunu zevkle izledi. Ares, genç kadına ulaştığında dudakları tereddütsüz sertçe birleşti.

Çağ, genç adamın güçlü kollarına tutunduğunda Ares, genç kadını kalçalarından kavrayıp kucağına aldı. Dudaklarını çenesinden boynuna doğru kaydırdı. Çağ'ın teninden yağmur damlalarının tadını aldı. Çağ onun saçlarını kavrarken boynundaki dudakların etkisiyle kafasını arkaya atıp inledi. Ares'in tenini çizen sakalları tüm bedenini ürpertirken dudakları en gizli arzularını gün yüzüne çıkartıyordu.

Ares kalçalarını iri elleriyle sıktı. Islak elbiselerin üstünden göğsünü sertçe ısırdı. Çağ haz dolu bir çığlıkla onun saçlarına asılırken genç adam inledi. Kafasını kaldırıp Çağ'a baktığında genç kadın da kafasını eğerek ona bakmıştı.

Ares kucağında Çağ ile birlikte merdivenleri çıkmaya başladı. Gözleri birbirine kilitlenmiş dudakları tekrar birleşmek için bekliyordu. Çağ iki elini onun yanağına yerleştirip kafasını yan çevirerek dudaklarını yakınlaştırdı.

Ares çatı katının kapısından içeri girip kapıyı arkasından kapatırken gözleri bir an olsun ayrılmadı. Kapının kapanma sesi Çağ için bir işaret olmuştu. Ares kapıyı kapatır kapatmaz dudaklarını birleştirdi.

Genç adam elbisesinin eteklerini kavrayıp yukarı sıvadığında dudakları kısa süreliğine birbirinden ayrıldı. Genç adamın dudaklarını tutkuyla öperken eliyle boynundaki bikinisinin ipini çözdü. Bikini göğüslerinden aşağı sıyrılırken Ares de sırtındaki bağı çözerek bikiniden kurtulmuştu.

Ares, genç kadını yavaşça yatağa yatırdığında geri çekildi. Gözleri açlıkla kadının vücudunda dolaştıktan sonra bir eliyle göğsünü kavrayıp sıktı. Çağ'ın sırtı yataktan yükselirken Ares eğilip göğsünü ağzına alarak sertçe emdi. Çağ, genç adamın ıslak saçlarına asıldı. Ares diğer eliyle bikinisinin altının iplerini çözerek onu çırılçıplak bıraktı.

Tutku dolu dudaklar göğsünden boynuna çıktıktan sonra tekrar dudaklarıyla buluştu. Çağ'ın elleri genç adamın geniş sırtını okşuyordu. Ares onu belinden kavrayıp yatağın ortasına doğru taşıdı. Üstündekilerden kurtulduğunda iki çıplak ruh tutkuyla birleşti. Ares dudaklarını Çağ'ın tüm bedeninde gezdiriyor sonra tekrar dudaklarıyla buluşuyordu. Çağ ise elleriyle onun tüm vücudunu keşfetmişti. Ara ara buluşan gözleri birbirlerini en saf haliyle görüyordu. Vücutlar hazza ayak uydururken ruhlar aşka doyuyordu.

Çağ daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Eğer seks buysa daha önce yaşadıkları neydi? Ares'in dokunuşlarında sadece vücudu değil tüm benliği kendini kaybediyordu.

Odanın içinde dışarıdaki fırtınanın sesi yankılanıyordu. Çağ parmağını Ares'in çıplak karnında gezdirirken ikisi de sessizdi. Saatlerce seviştikten sonra bedenleri yorgun düşmüştü. Genç kadın parmaklarını arsızca daha aşağıya kaydırıp Ares'in kasıklarındaki ince tüyleri okşadığında genç adam elini yakaladı. Çağ yaramazlık yaparken yakalanan bir çocuk gibi kıkırdarken Ares elini daha yukarı çekip karnının üstüne yerleştirdi. Sessiz kaldığında Çağ kafasını kaldırıp ona baktı. Genç adam gözlerini kapatmış sanki derin bir uykuya dalmıştı. Az önce elini tutup çeken o olmasaydı Çağ uyuduğunu düşünebilirdi.

Genç kadın onun yüzünü dikkatle inceledi. Yanağına dökülen kirpikleri uzun ve kıvrıktı. Kirpiklerinin dibi sanki sürme çekilmiş gibi koyu renkti. Sakalının arasında görünen kalın dudakları ise davetkârdı. Ares gözlerini açtı, rengi yeşile dönmüştü. Çağ dirseğinin üstünde biraz daha doğrulup ona doğru eğildi. Ares'in belindeki eli yukarı çıkarak ensesini kavrayıp onu dudaklarına bastırdı. Çağ diğer elini genç adamın elinden kurtarıp bedenini kaldırarak Ares'in üstüne çıktı. Bacaklarını iki yana açıp kucağına yerleşirken Ares'in göğsünden destek alarak doğruldu. Aynı anda dışarıdaki fırtınanın sesini bastıracak kadar yüksek sesle karnı guruldadı.

Çağ gözlerini irice açarken Ares kahkaha atarak yataktan kalktı. Elini Çağ'ın karnına koyarak, "Hadi gidip karnını doyuralım," dedi. Genç kadın dudak bükse de itiraz edecek halde değildi.

Ares kucağında Çağ ile birlikte ayağa kalktı. Çağ'ın dudak bükken çocuksu haline gülerek yanağını öptü, genç kadın kollarını sıkıca boynuna doladığında merdivenleri iniyordu.

Mutfağa girdiğinde Çağ'ı sandalyelerden birine oturtarak dolaba gidip yiyecekleri çıkarttı. Daha önceden hazırladığı köfteleri kızartacaktı. Ares mutfakta ustalıkla çalışıyor, Çağ ise onun dik poposunu beğeniyle izliyordu. Ares yemeği hazırlarken arada bir yanına geliyor, dudaklarını öptükten sonra işine devam ediyordu.

Karşılıklı oturmuş yemeklerini yiyorlardı, Ares bakışlarını genç kadının üstünden ayırmıyordu. Çağ ilk başlarda olduğu gibi kafasını öne eğmiş onun bakışlarından kaçıyordu. Ares, genç kadının ne düşündüğünü merak etti. Yanaklarındaki hafif pembelik utandığının göstergesiydi ama dudaklarındaki küçük gülümsemenin nedenini çözememişti.

Çağ kafasını kaldırmadan "Yemek yerken birine gözlerini dikip bakmak ayıptır," diye mırıldandığında Ares gülerek, "İnsanlardan uzun zamandır uzakta olduğum için görgü kurallarını unuttum. Kusura bakma," dedi.

Çağ gülümseyerek kafasını kaldırıp ona baktı. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Diye sorduğunda Ares elindeki çatalı bıraktı. Genç kadının gözlerinin içine bakarak, "Çünkü çok güzelsin," dedi. Çağ'ın yanakları biraz daha ısındı.

Ares ayağa kalkıp onun yanına geldi. Elini tutup ayağa kalkmasını sağladıktan sonra Çağ'ın belini kavrayıp kucağına aldı. Genç kadın gözlerinin içine bakarken, "Şimdiden gittiğinde ne yapacağımı düşünmeye başladım. Beni kendine nasıl bağladığının farkında değilsin küçüğüm," dedi.

Çağ, genç adamın yüzünü okşadı. "Daha yedi günümüz var," diye fısıldadığında Ares mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmanmaya başlamıştı.

Ares onu odadaki banyoya kadar taşıdı. İçeri girince Çağ'ı yere bırakıp duşu açtı. İkisi de duşun altına geçtiğinde dudaklarının tutkuyla birleşmesi gecikmedi. Ares, Çağ'ı kucağına alıp arkasındaki cam duvara yaslarken usulca içine kaydı. Aynı anda ağızlarından zevk dolu bir inileme döküldü. Bedenlerindeki karşı konulmaz tutku

her seferinde biraz daha artıyordu. Bir hafta sonra kapılarını çalacak olan ayrılık ikisi için de zor olacaktı.

Çağ gözlerini açtığında hava kararmıştı. Sırt üstü dönüp yatağı kontrol ettiğinde yalnız olduğunu fark etti. İki yanına baktığında dağ ile koy karanlık ve ürkütücü görünüyordu. Devam eden fırtınanın sesi ise daha çok korkmasını sağladı. Dirseklerinin üstünde doğrulduğunda karanlık odayı loş bir ışıkla aydınlatan mumları gördü. Kalın silindir şeklindeki mumlardan kapıya kadar yol yapılmıştı. Mumlar uzun zamandır yanıyor olmalıydı ki eriyen mumlar ahşap zeminde toplanmıştı.

Çağ yatağın ucuna doğru kayıp yataktan kalktı. Üstüne bir şey giyme gereği duymadan kapıya gitti. Kapıyı açtığında merdivenlerden aşağı kadar mumların dizili olduğunu gördü. Normalde hoşuna gidebilecek olan bu görüntü dışarıdan gelen korkutucu seslerle korku filmindeymiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Karanlık ve ürkütücü ev loş mum ışığıyla parlıyordu.

Çağ basamakları hızla inerken onun ayak seslerini duyan Ares oturduğu yerden ayağa kalktı. Çağ mumları takip ettiğinde kendini kütüphanede buldu. İçeri girdiği an karşısında duran Ares'i görünce rahatladı. Mumlarla aydınlatılmış kütüphanenin ortasında bir yunan tanrısı gibi dikiliyordu. Ah evet tam adına yakışır vücudunun görkemiyle karşısındaydı. Ares kaşlarını kaldırıp ona gülümsediğinde Çağ derin bir nefes aldı. "Karanlık bir ev fırtınada fazlasıyla korkunç oluyormuş," dediğinde Ares kahkaha attı.

"Aklımda kalan romantik fikirlerle sana sürpriz hazırlıyorum ve sen korkuyor musun? İnsanlarla ilgili düşündüğümden daha fazla şey unutmuşum" diyen Ares, genç kadının yanına gelmiş, elini tutup dudaklarına götürerek yavaşça öpmüştü.

Çağ gülümseyerek ona doğru sokulurken "Aslında harika bir sürprizmiş ama hava şartları müsait değil," dedi. Kollarını Ares'in beline sarıp dudaklarını omzuna bastırdı. Ares kafasını eğip onun yanağını öptü. "O zaman karnını doyurarak telafi edebilirim sanırım," dediğinde Çağ, "Kesinlikle!" diyerek onaylamıştı.

Genç kadın geri çekilip Ares'in hazırladığı masaya baktı. Her yere taşıdığı portatif masası şimdi kütüphanenin ortasında kuru-

luydu. Etrafı ise kütüphanedeki minderlerle kaplanmıştı. Ares onun elinden tutup minderlere yöneldikten sonra yere oturup Çağ'ı kucağına çekti.

Çağ, Ares'in kucağına otururken ürperdi. Ares onun tepkisinden habersiz önündeki eti eliyle alıp Çağ'ın dudaklarına doğru uzattı. Çağ gülmemek için kendini zor tutarken Ares "Ne oldu?" diye sordu. Çağ, genç adamın elinde tuttuğu ete gülümseyerek bakıyordu. "Böyle ilkel insanlar gibi olduk, çıplağız ve elle yemek yiyoruz."

Ares onun ne demek istediğini anlayınca güldü. "Özgür değil mi?" diye sorduğunda Çağ, "Özgür..." diyerek onaylayıp etten bir parça ısırdı. Çağ ilk geldiği günkü gibi Ares'in yanında çıplaklığından utanmadığını fark etti. Birlikte geçirdikleri özel anlardan sonra bu belki normaldi. Ama yine de evin içinde çıplak dolaşıp çıplak yemek yemek onun için fazla ileriydi. Ares'in deyimiyle fazla özgürdü ama güzel hissettiriyordu. Ares veya ada kesinlikle içindeki ilkel insanı ortaya çıkarmıştı.

Karınları doyduğunda Ares'in elleri yağ içindeyken, Çağ'ın elleri tertemiz kalmıştı. Ares onu elleriyle beslediği için Çağ halinden memnundu. "Ellerimi yıkayıp ev yanmadan diğer mumları da söndürsem iyi olacak" diyen Ares genç kadını yan taraftaki mindere oturttu. Çağ karanlık ormana bakıp korkuyla Ares'e dönerken "Çabuk gel," dedi. "Emredersiniz küçük hanım!" diyen Ares gülerek kütüphaneden çıkmıştı.

Genç adam geri döndüğünde Çağ masayı kenara çekmiş ortaya minderleri dizerek üstlerine uzanmıştı. Ares getirdiği yeni mumlarla diğerlerini değiştirirken "Kalktığımda çoğu erimişti," dedi Çağ.

Ares mumları değiştirip yanına uzandı. "Yemeği yaptıktan sonra kütüphaneye inip kalkmanı bekledim," diye açıkladı. Genç kadının yanına uzanıp kafasını dirseğiyle desteklediği eline yerleştirmişti. Çağ elini uzatıp onun sakalını okşayarak, "Keşke beklemek yerine beni uyandırmayı düşünseydin," dedi.

"O zaman sürprizin bir anlamı olmazdı!" diyen Ares de onun yanağını okşadı. Çağ loş ışıkta genç adamın o an sarı renkte parlayan gözlerine bakarak iç çekti. Kalbi şimdiye kadar hiç hissetmediği

duygularla çarpıyordu. Ares'in dokunuşundaki duygu yoğunluğunu daha önce hiç hissetmemişti.

Çağ dalıp gitmişken genç adamın gözlerine, Ares aklına gelen bir şiiri onun gözlerine bakarak mırıldanmaya başladı.

Sen el kadar bir kadınsındır
Sabahlara kadar beyaz ve kirpikli
Bazı ağaçlara kapı komşu
Bazı çiçeklerin andırdığı
İş bu kadarla bitse iyi
Bir insan edinmişsindir kendine
Bir şarkı edinmişsindir, bir umut
Güzelsindir de oldukça, çocuksundur da
Saçlarınla beraber penceredeyken
Besbelli arandığından haberli
Gemiler eskirken, deniz eskirken limanda
Sevgili.[2]

2 Cemal Süreya - Balzamin

BÖLÜM 8

10. Gün

Gördüğüm şeylerin boyundayım! *Sinirlerimdeki olanca dikkati toplayarak bu cümleyi her okuduğumda, evreni yıldızlarıyla yeni baştan kurmak için yazıldığını daha iyi hissediyorum.* ***Gördüğüm şeylerin boyundayım!*** *En derin heyecanlarımızın kuyularından çıkıp en uzak yıldızlara kadar yükselen ve yıldızlardan yansıyarak bir şekilde onlarda da var olan güç, nasıl da sınırsız bir zihin gücüdür!* [3]

Ares'in boğuk ve dingin sesi odanın içinde yükselirken Çağ onu huzurla dinliyordu. Sabah kahvaltısını yaptıktan sonra kitaplardan konu açılmış, Ares ona okuduğu kitaptaki sevdiği kısımları okumayı teklif etmişti. Son bir saattir, genç kadına sevdiği kısımları okumuş ve okurken ki heyecanı sesine yansımıştı. Dışarıda fırtına hâlâ devam ediyordu. Bugün üçüncü günüydü ve durmaya niyeti yok gibiydi. Yağmur dünkü gibi çok yağmasa da rüzgâr hızından hiçbir şey kaybetmemişti.

Ares okuduğu metni bitirdikten sonra kafasını kaldırıp Çağ'a baktı. Çağ yatağa uzanmış gözlerini kapatmış halde gülümsüyordu. Genç adam da gülümsedi. Çağ, genç adamın bakışlarının bilincinde gözlerini açmadan "Okumaya devam edecek misin?" diye sordu.

Ares kitabı komodine bırakıp onun yanına uzandı. "Evreni yeni baştan kurmak isteseydin ne yapardın?" diye sorduğunda Çağ gözlerini açtı. Ares gibi yan yatıp genç adama bakarak "Sanırım ilk başta

---

3 Huzursuzluğun Kitabı 46. Metin

ülkeleri ortadan kaldırırdım," dedi. Ares de aynı şeyi düşünüyormuş gibi gülümsedi.

"Dünya baştan sona harikalarla dolu ama insanlar zamanla bütün güzelliğini yok etti. Geriye kalan sınırlı güzelliklerde zamanla yok oluyor. Dünyadaki güzelliklerin her birine birbirinden farklı değer biçtiler, aslında hepsi değerli ama dünyanın güzelliklerini bile ayrıştırmanın bir yolunu bulduk. İnsanları birbirinden ayırdığımız gibi..."

Genç adam iç çekerek sustuğunda Çağ, "Eğer para bulunmasaydı ne olurdu hiç düşündün mü?" diye sordu. Ares güldü. "Düşünmediğim tek bir an bile yok."

Çağ sıkıntıyla derin bir iç çekti. "Ben de bazen bunu düşünürken buluyorum kendimi. Gelişen toplum ve teknolojiyle sanki artık tüm insanlar para kazanmak için dünyaya geliyor. Bir bebek doğduğu günden itibaren yaşamını para endeksli nasıl devam ettirileceği planlanmaya başlıyor. Ben yaşamanın bu olduğunu düşünmüyorum. Hayat keşfedilmeli. Ama maalesef artık herkes bu dünyaya para kazanmak için gelinmiş gibi davranıyor."

Ares de genç kadına hak vererek "Eğer ülkeler arasında sınır olmasaydı, para olmasaydı, herkes dünyanın onlara sunduğu yaşam kaynaklarını paylaşıp bir arada yaşasaydı nasıl olurdu düşünsene..." dedi.

Çağ bunun hayalini kurmaya başlarken Ares, "Şehirlerin olmadığı ilkel zamanı düşün, insanlar hayatlarını devam ettirecek besinleri kendileri yetiştiriyor ve istedikleri her yeri gezebiliyorlardı. Farklı yerler keşfediyor, gördükleri her güzelliğin tadını çıkartıyorlardı," dedi.

"Dünyada şu an insanoğlu tarafından keşfedilmemiş hiçbir kara parçası yok, kutuplardan ekvatora her kara parçasına isimler vererek keşfettik. Dünyaya gelen kaç kişi buraları gezebiliyor?"

Ares'in sorusuyla Çağ güldü. "Ekonomik durumu müsait olmadığı sürece kimse gezemiyor. Üstelik çoğu ekonomik durumu iyi olsa da gezemiyor çünkü daha çok para kazanabilmek için gezmeye vakit ayıramıyor."

"Senin gibi mi?" diyen genç adam ona gülümsediğinde Çağ da burukça gülümseyerek karşılık verdi. "Evet. Ailemi kaybettiğimden beri çok fazla gezdiğim söylenemez, iş gereği sürekli farklı ülkelere gidiyorum ama gördüklerim sadece şirketler, lüks restoranlar ve uyuduğum otel odaları. O ülkelerin tarihi veya doğası hakkında hiçbir bilgim yok."

Bunları dile getirdiği an genç kadının içi sıkıntıyla doldu. Eve döndüğü an yoğun bir maraton başlayacak ve yine kendini toplantıdan toplantıya koşarken bulacaktı. Burada geçirdiği dokuz gün cennette gibiydi. Bugün buradaki onuncu günüydü ve son dört günü kalmıştı. Ares ona hayatında hiçbir zaman unutamayacağı bir tatil sunmuştu. Üstelik genç adam ile konuşup daha fazla şey paylaştıkça ona bağlanıyordu. Çağ, genç adamla sohbet ettiği gibi daha önce kimseyle sohbet etmemişti. Aklına gelebilecek her düşünceyi Ares ile rahatlıkla paylaşıyor, karşılığında genç adam doğru veya yanlışlarını görmesini sağlıyordu. İş hayatında onun gibi birinin yanında olup yol göstermesini isterdi. Ama Ares'in bir daha insanların arasına döneceğini sanmıyordu. Burada hayallerindeki yaşamın bir kısmını tek başına da olsa yaşıyordu.

Ares, "Babamla Güney Afrika'dan Norveç'e kadar birçok yeri gezdik. Bir ara dünyadaki tüm ülkeleri keşfetmeyi hedeflemiştik," derken sesi o zamanların heyecanını taşıyordu.

Genç kadın Ares'in sözleriyle ailesi hakkında daha fazla şey merak etmeye başladı. On senedir burada yaşadığına göre yirmi sekiz yaşına kadar anlattığı yerleri gezmiş olmalıydı. O yaşa kadar dünyanın yarısından çoğunu gezebildiğine göre genç adam varlıklı bir aileden geliyordu. Gerçi adada kurduğu bu yaşamda herkesin kurabileceği bir şey değildi. İçindeki merakı bastıramadan "Baban ne iş yapıyordu?" diye sordu.

Sorusuyla Ares'in yüzündeki gülümseme değişti. İfadesi sertleşirken "Ticaret yapıyordu," diye cevap verdi. Çağ onun üstü kapalı cevabını fark etti. Bilerek verilmiş bir cevaptı. Genç adam daha fazla açıklama yapmak istemiyor gibiydi. Yine de "Ne ticareti?" diye sordu. Ares ona bakarak "Bunun bir önemi var mı?" diye kar-

şılık verdi. Usulca omuz silken Çağ, "Öylesine sordum," dediğinde Ares gülümseyerek "O zaman önemi yok!" dedi.

Çağ iç çekip konuyu değiştirmek istercesine "Sence şirketim batmış mıdır?" diye sordu. Ares gülerek "Bence sana bu tatili ayarlayan arkadaşın iki haftalık yokluğunun çaresini de bulmuştur," dedi. Çağ yüzünü buruştururken "Evet umarım bulmuştur," dedikten sonra aklına gelen iş temposuyla içi bunaldı. Ares onun yüzünün şekilden şekle girmesini gülümseyerek izledi. "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda Çağ "Döndüğümde başıma gelecekleri," diye cevap verdi.

Genç adam ona doğru uzandığında Çağ kafasını kaldırdı. Dudakları birleşirken Ares, "Burada kalabilirsin..." diye fısıldadı. Bunu ikinci defa dile getiriyordu ve Çağ kendini baskı altında hissetmeye başlamıştı. Önünde iki tercih vardı ve Ares'in teklifi açık ara farkla en iyisi olsa da kabul edecek konumda değildi.

Çağ onun dudaklarını tutkuyla öperek cevap vermedi. Ares'i omuzlarından itip yatağa sırt üstü yatırdıktan sonra üstüne tırmandı. Bedenleri arzuyla birleşirken gözler istek ve beklentiyle doluydu. Çağ'ın bedeni Ares'in üstünde hızla hareket ediyordu. Ares genç kadının gözlerinden teklifinin kabul olmayacağını görebiliyordu. İçinde hissettiği öfkeyle yataktan doğruldu. Çağ'ı belinden kavrayıp yatağa yatırarak altına aldıktan sonra hırsla dudaklarına saldırdı. Ares'in sert hareketleriyle Çağ altında kıvrandı ve zevkle inledi. Tırnaklarını sırtına geçirip Ares'in davranışlarının öcünü alırken ikisinin de hareketleri sert ve vahşiydi. İki bedenin de doruğa ulaşmasıyla öfke benliği terk ederken geriye aşk kalmıştı.

Genç adam, kadının yüzünü okşayıp alnını öptü. Kadın, adamın boynuna sıkıca sarıldı. Ares onu ağırlığıyla ezmemek için yana doğru kaydığında Çağ ondan uzaklaşmak istemeyerek göğsüne doğru sokuldu. Gözlerini kapatıp birbirlerini sıkıca sararken ikisi de o gün geldiğinde nasıl ayrılacaklarını düşünüyordu.

Çağ'ın gözleri dolmaya başlamıştı. Ares'in kollarında hareket edip genç adama arkasını döndü. Gözlerini açıp karşısındaki büyük pencereden dışarı baktığında etrafındaki fırtınadan habersizmiş gibi

durgun görünen denizi gördü. Koy bir göl kadar sakindi. Rüzgâr ise etrafındaki ağaçları kıracak kadar vahşiydi.

Ares'in parmaklarını omzunun üstünde hissetti. Kolunu yavaşça okşarken, "Özür dilerim. Sana baskı yapmak istemedim," dedi.

Çağ gözlerini kapatıp yutkunarak, "Burada kalmayı çok istiyorum," diye itiraf etti. Ares bir şey demeden "Ama yapamam Ares. Yerine getirmem gereken sorumluluklarım var," diye ekledi.

Ares sessiz kaldı. İkisi de bir süre sessizce yatakta uzandıktan sonra genç adam ondan uzaklaşarak yataktan kalktı. Dolaba gidip kıyafetlerini alırken Çağ onu izledi. Bir gün önce Ares'in aşağı kattaki odasından eşyalarını yukarı taşımışlardı.

Ares üstünü giyindikten sonra "Gidip elektriği kontrol etmeliyim. Bugün üçüncü gün yakında elektriksiz kalabiliriz" diyerek odadan çıktı.

Çağ ona tam olarak nereye gideceğini bile soramadan Ares gitmişti. Yataktan kalktı. Kısa süre sonra aşağıda kapanan kapının sesini duyduğunda dağ taraftaki cama doğru ilerledi. Ares fırtınaya aldırmadan patika yolda ilerliyordu. Yağmur durmuş olsa da rüzgâr şiddetliydi. Çağ elini cama yaslayıp Ares'in arkasından bakarken yanaklarından süzülen yaşlara engel olamadı. Daha önce kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Ares rüzgârın uçurduğu tozlardan korunmak için ağzını ve burnunu tişörtüyle kapatmıştı. Fırtına ne kadar şiddetli olsa da hava çok soğuk değildi. Ada da hiçbir zaman dondurucu bir soğuk olmazdı zaten. Fırtına geldiğinde birkaç gün hava kapanır, sonra tekrar eski haline geri dönerdi. Jawad bir keresinde adadaki fırtınaya yakalanmış ve daha önce Karayipler de hiç böyle bir şey görmediğini söylemişti. Bir anda kapanan hava veya bir anda açan güneş sadece adaya has bir özellikti.

Ares kulübeye geldiğinde kapıyı arkasından kapatıp ağzındaki tişörtü indirdi. El fenerini çıkartıp kulübeyi aydınlattı. Köşede asılı olan gaz lambasını yaktıktan sonra fenerle işi bitmişti. Feneri tekrar cebine attı. Çantasını kulübedeki küçük yatağın üstüne bırakıp çalışma masasının başına geçti. Üstünde duran heykeli bir kenara iterken eline tığı ile küçük bir ağaç parçasını aldı. Aklını dağıtmak için

yapabileceği en iyi şey buydu. Evden elektriği kontrol etmek için çıkmamıştı. Tek istediği Çağ'dan biraz uzaklaşmak ve düşünmekti. Onsuz geçireceği zamanı düşünmeliydi. Onsuz geçireceği zamana alışmalıydı.

Çağ, Ares gittiğinden beri dağ taraftaki camın önünde oturmuş onu bekliyordu. Sol yanı cama yaslanmış, dizlerini göğsüne çekerek kollarını etrafına sarmıştı. Gözleri sürekli ağaçların altında bir hareket arıyordu ama yoktu. Hava kararmaya başlamıştı ve Çağ korktuğu için ışığı açmış, odanın daha aydınlık olmasını sağlamıştı ama lamba on dakikadır titreşiyor, elektriğin gitmek üzere olduğunu haber veriyordu.

Çağ kafasını dizlerinin üstüne yerleştirdi. Hava artık kararmıştı. Gözleri kapanırken ağaçların arasındaki cılız ışığı fark etti. Kollarını dizlerinden çözüp tamamen cama dönerek daha dikkatli baktı. Ağaçların arasında yaklaşan fener ışığını görünce yerinden kalkıp kapıya doğru koştu. Aşağı indiğinde karanlıkta düşmeden yolunu bulabildi. Mutfağa geçip bahçe kapısını açtığı an Ares de karşısındaydı. Hızla üstüne atıldığında onu belinden kavrayan Ares şaşkındı.

Çağ, Ares'in boynuna sıkıca sarılırken, genç adam onu kucağına alarak içeri girip kapıyı ardından kapattı. "Gelmeyeceksin sandım," diyen Çağ'ın nefesi boynunu ısıtıyordu. Ares omzunda asılı olan çantayı yere bırakıp feneri kapattı. Kollarını genç kadının beline sararak "Seni yalnız bırakmazdım," dedi.

Çağ kafasını kaldırdı. Ellerini Ares'in yanaklarına yerleştirirken parmaklarıyla sakalını okşadı. Karanlıkta Ares'in gözleri parlıyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadığında Ares gözlerini kapatıp açtı. Çağ hıçkırarak ağlamak istiyordu. Ares'in karşısında dağılmamak için kendini tutarken boğazındaki yumru nedeniyle kalınlaşmış sesiyle "Sana âşık oldum Ares!" dedi.

Ares onun yaşlarla parlayan gözlerine baktı. "Ama yine de gideceksin," dediğinde Çağ hıçkırarak boynuna kapanmıştı. Ares yutkundu ve ağır adımlarla genç kadını üst kata taşıdı. Çağ gözyaşlarını genç adamın omzuna döküyordu. Gözyaşları tişörtünü ıslatmıştı. Odaya çıktığında ışığın azalmasıyla yakında elektriksiz kalacakla-

rını anladı. Çağ'ı yavaşça yatağa yatırdığında son ışıkta kaybolmuş, oda karanlığa gömülmüştü.

Genç adam, Çağ'ı bırakıp üstündeki tozlu kıyafetlerden kurtulduktan sonra yanına uzandı. Çağ'ı kollarına alıp sıkıca sarıldı. Teselli vermek istercesine saçlarını usulca okşarken "Üzülme küçüğüm elbet bir gün yine seversin. Bir gün yine aşkı tadar kalbin, belki de çok daha büyük bir sevgi vardır seni bekleyen," dedi.

Çağ onun göğsüne sertçe vurarak kendinden uzaklaştırdı. Karanlıkta bile öfkeyle parlayan gözleri görebiliyordu Ares. "Senin için bu kadar basit mi?" diye soran hayal kırıklığı dolu sesi duyduğunda adam burukça gülümsedi.

"Basit olan ne Çağ, sana olan sevgim mi?" diye sordu usulca.

"Beni seviyorsan nasıl başkasını sevebileceğimden söz ediyorsun." Çağ'ın sesi tüm kalp kırıklıklarını yansıtıyordu. Genç adam bu sefer yüksek sesle güldü. Çağ daha da sinirlendi "Giden ben miyim, sen misin sevgilim?" diyen Ares'in sözleri genç kadının derin bir nefes almasına sebep oldu. Çağ "Kalan ben miyim, sen misin sevgilim?" diye karşılık verdi.

Ares, Çağ'a uzanarak parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Ensesini kavrayıp genç kadını kendine çekerken "Gitmek senin canını nasıl yakıyorsa kalmakta benim canımı öyle yakıyor Çağ. Söyle bana var mı başka çaresi?" dedi.

Çağ gözlerini kapatıp burnunu çekti. Çağ sessizce "Bilmeye ihtiyacım var," dediğinde Ares derin bir nefes alarak genç kadının kokusunu soludu. "Seni seviyorum küçük kadınım!" diye fısıldadı. Çağ yutkundu. Ares'e yaklaştığında burunları birbirine değdi. "Seni seviyorum ilkel adamım!" dediğinde Ares'in hoş kahkahası odada yankılanmış, dudakları aşkla birleşmişti.

BÖLÜM 9

Çağ uyandığında yatakta yalnızdı. Gözleri hemen dışarı kaydı. Aydınlık gökyüzünü görünce gülümsedi. Sonunda güneş açmıştı. Çağ güneşin epey yükselmiş olduğunu fark ettiğinde karşısındaki büyük saate baktı. Şaşkınlıkla dudakları aralandı. Adaya geldiği günden beri ilk defa bu kadar uzun süre uyumuştu, saat öğlen on ikiye geliyordu.

Yataktan kalkıp koyun olduğu tarafa ilerledi. Fırtınadan sonraki durumu merak ediyordu. Camın önünde durduğunda aşağıda yaprakları toplayan Ares'i gördü. Üstünde şortundan başka bir şey yoktu. Elinde tırmıkla fırtınadan dökülen ağaç yapraklarını kumsaldan temizliyordu. Denize baktığında suyun üstü yapraklarla kaplıydı, kıyıya boydan boya ağ çekiliydi. Akıntıda kıyıya vuran yapraklarda o ağda birikmişti. Ares belli ki bu fırtınayı daha öncede yaşamıştı.

Çağ bir süre gülümseyerek genç adamı izledi. Ardından banyoya giderek ılık suda duş aldı. Üstünü giyinip aşağı inerken derin bir nefes alıp evin kendine has ahşap kokusunu içine çekti. Sanki ev bile Ares kokuyordu.

Kumsala çıktığında Ares'in arkası ona dönüktü. Çıplak ayakla kuma bastığında adımları sessizdi. Ayakları yanınca genç adama doğru koşup Ares'in sırtına atladı. Genç adam onun ağırlığıyla başta dengesini kaybetse de sonra kollarını arkaya doğru atıp genç kadını sırtına aldı. Elindeki tırmığı bıraktı. Çağ sıkıca genç adamın boy-

nuna sarılırken Ares'in yanağına sulu bir öpücük kondurup, "Günaydın," dedi.

Genç adam kafasını yana çevirerek "Günaydın," diye mırıldandığında Çağ uzanıp dudaklarını öptü. Geri çekilip Ares'in gözlerine baktıktan sonra onu öpmek için tekrar uzandı. Dudakları bu sefer daha uzun süre birleştiğinde genç kadın ayaklarını yere sürterek genç adamın sırtından indi. Ares onu bıraksa da dudakları ayrılmak istemiyordu. Çağ'ı önüne aldığında genç kadın kollarını boynuna sarıp kucağına çıktı. Ares bir eliyle kalçasını kavrarken diğeriyle ıslak saçlarını kavramıştı.

Dudakları tutkuyla sevişirken Çağ geri çekilip "Ares!" diye inledi. Ares arzu dolu bakışlarla genç kadına baktı. Çağ elbisesinin eteğini kavrayarak yukarı sıyırıp çıkarttı. Ares genç kadının çıplak boynunda dudaklarını gezdirirken sıcak kumun üstüne diz çöktü. Adam, kadının kalçasındaki elini yukarı kaydırarak tenini yavaşça okşuyordu. İki eliyle birden göğüslerini kavrayıp sıktığında genç kadın inledi. Ares daha fazla vakit kaybetmek istemeyerek onu kumların üstüne yatırdığında Çağ sırtında hissettiği sıcak kumların etkisiyle ürperdi. Ares şortundan kurtulup Çağ'ın içine girerken Çağ'ın bedeni sıcak kumların üstünde kaydı. İki eliyle birden Ares'in saçlarına tutunurken genç adam yavaşça içini doldurmuyor, Çağ zevkle inliyordu.

Ares tamamen içine girdiğinde üstünde doğrularak Çağ'a baktı. Bir eliyle uzanıp şakağındaki saçları okşadığında parmağındaki kumlar saçında takılı kaldı. Çağ gözlerini kapatmış, aralık dudaklarıyla genç adamın dudaklarını bekliyordu. Ares bu manzarayı unutmak istemeyerek aklına kazıdı. Parmaklarını yanağında gezdirdikten sonra boynuna indirdi. İki göğsünün arasını okşadıktan sonra sağ göğsünü avuçlayarak sıktı. Çağ inlerken eğilerek dudaklarını diğer göğsünün üstüne kapattı. İçinde yavaşça hareket etmeye başladığında Çağ sıkıca onun omuzlarını kavramış kalçalarını kaldırarak darbelerine karşılık vermeye başlamıştı. Ares kafasını kaldırdı. Hareketlerini hızlandırırken altında zevkle inleyen Çağ'ı izledi. Her darbesinde Çağ'ın altında kıvrılan bedenini izlemek ona daha çok zevk veriyordu. İkisinin de bedenleri zevkle titredi. Çağ başını ar-

kaya atıp çığlık attı. Ares son kez içine girdiğinde aynı anda tutkuyla haykırmışlardı. Ares'in ağır bedeni üstüne yığılırken Çağ nefes nefese ona sıkıca sarıldı. Gözlerini kapatıp yaşadığı bu özel anla gülümsedi.

Ares kafasını genç kadının göğsüne yerleştirip soluklanırken, Çağ onun terden ıslanmış saçlarını okşadı. İkisinin de bedeni ter içinde kalmıştı. Elini Ares'in sırtına kaydırdığında teni de terden sırılsıklamdı. Kıkırdayarak "Sanırım erimeden içeri girmeliyiz," dediğinde Ares kafasını kaldırıp ona baktı. Genç kadının terden ıslanmış alnını eğilip öptüğünde Çağ "Iyyy Ares!" diye bağırdı. Ares gülerek geri çekilip onunla birlikte ayağa kalktığında "Benden mi iğreniyorsun?" dedi. Çağ yüzünü buruşturunca "Madem öyle seni temizleyelim," dedi. Genç kadının aklına birlikte yapacakları köpüklü güzel bir banyo gelirken Ares ayaklarına dolanan şortundan kurtulup iskeleye doğru yönelmişti. Çağ, genç adamın gittiği yöne bakıp hızla önüne döndü. "Hayır Ares!" diye bağırarak belinin etrafına sarılı sıkı kollardan kurtulmaya çalıştı. Genç adam umursamadan ilerlemeye devam ettiğinde "Ares su soğuktur," dedi.

"Biraz soğuk," diyen Ares gülümsedi. Çağ sıcak bedeninin buz gibi suya değdiğini düşünerek titredi. Genç adam iskeleye çıktığında Çağ inledi. Son birkaç adımda koşmaya başlayan Ares'in kahkahası koyda yankılanırken Çağ son ses çığlık atıyordu.

İkisi birlikte suyun altına battığında Çağ tahmin ettiğinden daha soğuk suyu bedeninde hissetti. Tenine batan suyun etkisiyle titrerken denizin üstüne çıktıklarında Ares'i omzundan iterek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Genç adam gülerek ona sarılıp yanağını öperken Çağ "Üşüyorum," diye inledi.

Ares ona daha sıkı sarıldı. "Hâlâ mı?" diye sorduğunda Çağ da ona sarılıp genç adamın sıcaklığıyla ısınmaya çalıştı. Bir süre sonra bedeni suyun soğukluğuna alıştı. Onun gevşediğini fark eden Ares geri çekilerek Çağ'a baktı. Genç kadının saçlarındaki yaprağı gülümseyerek alıp suya bırakırken "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu. Çağ ona sarılıp kafasını omzuna yaslayarak "Evet," diye mırıldandı. İkisi de durgunlaşmıştı. Akıllarındaki tek şey üç gün sonra kapılarını çalacak ayrılıktı.

Ares iskeleye doğru yüzüp merdivenlere tutunduğunda Çağ genç adamı bırakarak merdivenleri tırmandı. Yukarı çıktığında dağdan gelen serin esintiyle ıslak vücudu titredi. Kollarını kendine sardığında iskeleye çıkan genç adam onu kucağına aldı. Ares'e sarılıp kafasını omzuna yaslarken genç adam tarafından taşınmaktan oldukça memnundu.

Duş aldıktan sonra merdivenleri inerken Çağ, "Ekmek yemeyi özledim," diye yakındı. Önden giden Ares omzunun üstünden ona bakarak "Neden daha önce söylemedin?" dediğinde Çağ şaşkınlıkla "Ekmek var mı?" diye sordu.

Ares gülümsedikten sonra önüne dönerek hızla merdivenleri indi. "Sen mutfağa git geliyorum," diyerek bodruma yöneldiğinde Çağ sevinçle ellerini çırpmıştı.

Mutfağa girdiğinde masanın üstüne oturup Ares'i beklemeye başladı. Ares kısa süre sonra elinde un torbasıyla içeri girince kıkırdayarak "Ekmeği sen mi yapacaksın?" diye sordu. Ares bilmiş bir ifadeyle gülümserken, "Normalde yediğin ekmeklere benzemese de seni tatmin edeceğine eminim," diye cevap verdi.

Çağ kaşlarını kaldırarak ona baktığında Ares, genç kadına göz kırpıp hamuru hazırlamaya başladı. Genç adam işe başladığında Çağ masadan inip onun yanına giderek ne yaptığını izlemeye başladı. Ares dikkatle hamuru hazırlamaya çalışırken Çağ parmağını una batırıp genç adamın yanağına un sürdü. Ares ona yalancı bir sinirle bakıp işine devam ettiğinde Çağ kıkırdayarak parmağını tekrar una batırıp bu sefer unu burnuna sürdü. Ares genç kadının parmağını ısıracakmış gibi saldırdığında Çağ gülerek elini geri çekti. Genç kadın alt dudağını ısırarak önünde açık olan un torbasına bakarak sırıttı. Genç adama baktığında ilgisinin hamurda olduğunu görünce elini uzatıp bir avuç unu almıştı. Genç adam ise hamuru yoğururken bir yanda da göz ucuyla onu izliyordu. Çağ'ın unu aldığını görünce elini hamurun içinden çıkarttı. Aynı anda Çağ onun yüzüne unu attığında Ares, genç kadını yakalayıp elindeki cıvık hamuru Çağ'ın yüzüne sürdü. Çağ çığlık atarken un torbasına uzanıp biraz daha un alarak Ares'in üstüne attı. Ares öksürerek geri çekildiğinde Çağ fır-

sattan istifade kaçmıştı. Un torbasını eline alan Ares, "Sen şimdi görürsün," diyerek genç kadını takip ettiğinde Çağ çığlık atarak kaçtı.

Genç kadın koridoru geçip verandaya çıktığında Ares onu yakaladı. Elindeki un torbasını Çağ'ın başından aşağı boşalttığında genç kadın gözlerini kapatıp nefesini tuttu. Un torbası boşaldığında Ares geri çekilerek eserine baktı.

Çağ kafasını kaldırıp genç adama öfkeyle bakarken Ares gülerek onu izledi. Saçları ve yüzünün bir bölümü unla kaplanmıştı. Omuzlarından aşağı kayan unlar nemli tenine yapışmıştı. "Un kurabiyesine benzedin," diyen Ares kahkaha attığında Çağ, genç adama dil çıkarttı. Ares gülerek onu yakalayıp kendine çekerek sarıldı. Çağ'ın üstündeki unlar kendi tenine de yapıştığında tekrar kahkaha attı. Küçük birer çocuk gibi yaramazlık yapmış ve üstlerini kirletmişlerdi. Ares, Çağ sayesinde kendini daha genç hissediyordu.

Çağ kafasını kaldırdığında Ares'in mutlulukla parlayan gözlerini görünce gülümsedi. Ares Çağ'ın unla kaplı yanağına parmağını sürtüp alnını öperek geri çekildi. Genç kadın gülerek Ares'in sakalına ve dudağına bulaşan unu temizledi.

İkinci duşun ardından Ares, Çağ'dan önce mutfağa inerek hamuru hazırlamış ve fırına atmıştı. Güneş çıktıktan bir saat sonra evin elektriği geldiği için şanslıydılar. Çağ merdivenleri inerken Ares merdivenlerin altındaki dolaptan paspası çıkartıyordu. Koridora çıktığında Çağ'ı görünce "Al balkım küçük hanım temizlik sana ait," dedi. Çağ ona umursamaz bir bakış attıktan sonra tek omzunu silkip "Hiçte bir kere ben burada misafirim unuttun mu?" diyerek kütüphaneye doğru ilerledi. Ares onun arkasından gülerek kafasını iki yana salladıktan sonra yerleri temizlemeye başladı.

Genç kadın kütüphaneye girdiğinde bir süre rafların önünde gezerek okumak isteyebileceği bir kitap aradı. Baktıklarının hiçbiri ilgisini çekmediğinde oflayarak camın önüne gidip sallanan sandalyeye oturdu. Kafasını arkaya atıp ormanı izlerken üstüne büyük bir hüzün çöktü. Gideceği gün yaklaştıkça başka bir şey düşünemez olmuştu. Eski hayatıyla burada geçirdiği günleri karşılaştırıyor, kendine geri dönüşü için haklı bir sebep arıyordu. Hayatını oraya adayacak güçlü bir sebep arıyordu ama yoktu. Tek sebebi babasının

şirketiydi. Burada geçirdiği huzur dolu anlardan sonra o sebepte artık gözüne boş geliyordu.

Ares işini bitirdikten sonra kütüphaneye gittiğinde Çağ'ı boş gözlerle ormanı seyrederken buldu. Bakışları sanki ormanın derinliklerinde kaybolmuştu. Genç kadını izlerken bir fotoğraf makinesi almadığı için pişmanlık duydu. Onun her anını çeker, odasını genç kadının fotoğraflarıyla kaplardı. Yokluğunu şimdiden hissetmeye başlamıştı. Kalbinde hissettiği sancıyla elini göğsüne attı. Genç kadını böyle hüzünlü görmek istemiyordu. Üst kattaki müzik çaları hatırladığında arkasını dönüp kütüphaneden çıktı.

Çağ düşüncelere dalmışken arkasından gelen müzik sesiyle irkildi. Dönüp baktığında Ares gülümseyerek ona doğru yaklaşıyordu. Yanına geldiğinde genç kadına doğru eğilip elini uzatarak, "Benimle dans eder misiniz küçük hanım?" diye sordu. Çağ gülümserken onun elini tutup ayağa kalktı.

Ares, genç kadını kütüphanenin boş olan kısmına çektikten sonra elini öpüp bir kolunu beline sardı. Çağ bir elini adamın omzuna yerleştirdikten sonra ağır hareketlerle dans etmeye başlamışlardı. Çağ kısık sesle çalan şarkıyı dikkatli dinlediğinde bir zamanlar severek izlediği Leon filminin Shape of My Heart adlı parçası olduğunu fark etti.

Çağ, genç adamın göğsüne alnını yasladığında ikisi de kısık sesle şarkıya eşlik etmeye başladı. Ares, Çağ'ın elini daha sıkı kavrarken, genç kadın sanki düşecekmiş gibi adamın omzuna sıkıca tutunmuştu. Genç kadın derin bir nefes aldığında Ares'in orman kokusunu içine çekti. Gözlerini sımsıkı kaparken bir kez daha derin bir nefes aldı. Ares de Çağ gibi gözlerini kapatmış genç kadının kokusunu içine çekiyordu. Birkaç gün sonra hayatına hiç girmemiş gibi yok olacaktı kollarının arasındaki narin beden. Onu hiç tanımamış gibi buradan gidecek ve geride bıraktığı hayatına geri dönecekti. Kolay olmayacaktı biliyordu ama yine de Çağ'ın kısa sürede kendini iş temposuna bırakıp hayatına devam edeceğine emindi. Ares asıl kendisinin ne yapacağını bilemiyordu. İlk zamanlar günlerce atölyesinden çıkmayacağına emindi. Ona gitme arzusuyla savaşacaktı. Belki de bu arzuya karşı gelemeyecek ve adadan ayrılacaktı.

Bunun için önlem almalıydı. Uzun süre kendini hâkim olabilmek için Jawad'ın adaya dönüş tarihini uzun tutmalıydı.

Çağ'ın sıcak nefesi göğsünü ısıtırken ıslak gözyaşlarını hissetti. Eliyle ensesini kavrayıp ovarken "Gitmek bu kadar zor geliyorsa... gitme!" dedi. Ares daha önce hiç kimseye bu kadar çok yalvardığını hatırlamıyordu. Son birkaç gündür durmadan Çağ'dan aynı şeyi istiyordu.

Çağ elini bırakıp kollarını beline sardı. Yüzünü göğsüne saklamaya devam ederken cevap vermedi. Ares her seferinde reddedilmekten bıkmamış, sürekli aynı şeyi istemekten vazgeçmiyordu.

Şarkı bittiğinde birbirlerine sarılmış halde durdular. Çağ geri çekilip elini yüzüyle kuruladıktan sonra Ares'e baktı. Genç adam iç çekip ona tekrar uzandığında, Çağ bir adım geri atıp, "Senin için kalmamı istiyorsun ama benim için bu adadan ayrılmak istemiyorsun," dedi.

Ares gözlerini kapatıp açarak "Çağ aynı şey değil" dedi. Çağ kırgınlıkla ona bakarken "Bu kadar zor olan ne Ares? Yaşadığın nasıl bir hayattı ki seni bu adaya hapsetti," diye bağırdı.

Ares sinirle elini saçlarının arasından geçirip genç kadına arkasını döndü. Kapıya doğru bir iki adım atmıştı ki geri dönüp "Hiçbir şey senin yaşadığın tozpembe hayat gibi değil!" diye bağırdı.

Sözleri Çağ'ı da çileden çıkarttı "Öyle mi? Nasılmış benim tozpembe hayatım ha! Söylesene!" diye bağırdığında Ares tekrar genç kadına yaklaşıp "Kaç çocuğun açlıktan öldüğünü gördün? Kaç kişinin gözlerinin önünde patlayan bombada paramparça oluşuna şahit oldun?" diye sordu.

Çağ yutkunurken "Ya ölecektim ya da öldürecektim Çağ. Bu yüzden bu ada tek kurtuluşumdu!" diye devam etti Ares. Çağ nefes almaya çalışarak "Sen tehlikede misin?" diye sordu.

Ares geri çekildi. Kafasını eğip iki yana sallarken "Hayır. Artık değil," diye mırıldandı. Çağ gözlerini kırpıştırıp ona dikkatle baktı. Derin bir nefes alıp Ares'e yaklaşarak elini yanağına yerleştirdi. Ares'in yüzünü kendine çevirirken "Neyden kaçtın Ares?" diye sordu. Ares'in gözlerine baktığında artık kalbi daha büyük bir kor-

kuyla çarpıyordu. Aklından sayısız düşünceler geçiyor, hiçbirinden emin olamıyordu.

"Bilmezsen güvende olursun," diyen Ares onun elini tutup avucunu öptükten sonra bıraktı. "Ben yemeği hazırlayayım," dedikten sonra Çağ'ı karmakarışık düşünceleriyle baş başa bırakarak oradan ayrıldı.

BÖLÜM 10

Ares'in ağaçların arasına kurduğu hamakta uzanıyorlardı. Araları bir gergin bir barışıktı. İkisi de çok fazla ayrılık gününe takmıştı. Son iki günü kalmıştı artık. Bu süreç ikisinin de nefesini kesiyordu. Ares'in göğsüne biraz daha sokulurken genç adam kolunu okşadı. Yüzünde huzurlu bir gülümseme olan Çağ derin bir nefes aldı. Orman havası ile Ares'in kendine has kokusunu içine çekerken meditasyon yapan bir Budist kadar huzurluydu.

Ares, parmağını Çağ'ın çenesine yerleştirip kafasını yukarı kaldırarak alnını öptü. Çağ onun sakalıyla gıdıklandığında kıkırdadı. Gözlerini açıp doğrulurken Ares gülümseyerek onu izliyordu. Eliyle genç adamın sakalını okşadı. Ares parmağını onun yanağında gezdirirken "Bana çocukluğundan bahset," dedi.

Çağ bu soruyla biraz gerilse de gülümsemesini bozmadan "Neden?" diye sordu. Ares onun gözlerinin içine bakarak "Çünkü nasıl bir çocuk olduğunu merak ediyorum. Şimdi bile yaramaz bir çocuk olduğun düşünülürse, o zamanlar neler yaptığını merak ediyorum," dedi.

Çağ önce yalandan bir sinirle genç adamın yüzüne baksa da sonra gülmeye başladı. Ares, "Çok yaramazdın değil mi?" diye üstelediğinde gözlerini kaçırıp ormana baktı. Yüzündeki gülümseme durgunlaşırken "Üzgünüm hayallerini yıkmak istemezdim ama çok sıkıcı bir çocuktum," dedi.

"İnanmam!" diyen Ares'in şaşkın sesiyle tekrar gülümsedi. "Gerçekten, kendimi bildim bileli bir eğitimdeydim. Dil dersleri,

sanat dersleri, matematik dersleri... Alfabeyi öğrenmeden önce sayıları öğrenmiştim. Daha on yaşındayken en zor problemleri bile çözebiliyordum. Ama dil becerilerim her zaman en kötüsü olmuştu. Annemle babamın baskısına rağmen çok fazla dil öğrenemedim. İngilizce, İtalyanca ve biraz da Fransızca biliyorum"

Ares hayalindeki Çağ'ın çocukluğuyla onun anlattıklarının birbirine hiç benzemediğini fark etti. Çağ'ı sürekli yaramazlık peşinde koşan küçük bir kız çocuğu gibi düşünmüştü. "Hiç yaramazlık yapmadın mı?" diye tekrar sorduğunda Çağ buruk bir gülümsemeyle kafasını eğip "Liseye geçtiğimde artık baskı altında yaşamaktan bıkmıştım. Ailem beni yatılı okula vermişti ve ben orada özgürlüğümü ilan ettim. Tabii bu senin düşündüğün gibi yaramazlıklar değil, sonuçları yine benim için ağır oldu," dedi.

Ares, Çağ'ın hayatı hakkında git gide daha çok meraklanmaya başlamıştı. "Dur biraz, hemen liseye geçme. Küçükken hiç arkadaşın yok muydu?" diye sorduğunda Çağ kafasını iki yana salladı. "Arkadaşlarım kitaplar, oyuncaklarım sayılardı," dediğinde Ares ne diyeceğini bilemedi.

"Hiç oyuncağında mı olmadı?" derken sesi hayret içindeydi. Çağ ona baktığında gözleri dolmuştu. "Evimizin çalışanı Handan Hanım vardı. O... bazen kimseye göstermeden kızının oyuncaklarından oynamam için getirirdi," Çağ o günleri hatırlayarak dişlerini sıktı. Uzun saçlı Barbie bebekleri ilk gördüğünde onlarla ne yapacağını bile bilememişti. Sonra ders çalışmadığı zamanlarda bahçede oynayan Handan Hanım'ın kızını izleyerek oyuncaklarla nasıl oynanacağını öğrenmişti.

"Anlamıyorum, annenle babanın yıllarca bir çocuk sahibi olmak için beklediğini, sahip oldukları tek çocuğu da yalnız ve oyuncaksız büyüttüğünü mü söylüyorsun?"

Ares bunları söylerken düşüncelerini toparlayamıyor gibiydi. Çağ ise güldü. "Tam olarak bunu söylüyorum," dediğinde Ares ona gözlerinde okunan bir acımayla bakıyordu. Çağ bu bakışları küçükken yeterince gördüğü için alışkındı.

"Annemle babam birbirinden başka bir şey görmeyen bencil insanlardı. Sahip oldukları tek çocuğu mükemmel biri haline getir-

meye çalıştırlar ancak ellerinde patladı." Çağ bunu der demez pişman oldu, dudaklarını birbirine bastırarak sustu.

Ares ondaki değişimi fark ederken yavaşça sırtını okşayıp "Neler oldu?" diye sordu. Çağ kafasını kaldırıp derin bir nefes aldı. Kendini toparlamak için biraz bekledikten sonra Ares'in gözlerinden kaçınarak bakışlarını ormana yöneltti.

"Liseye geçtiğimde her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Onların baskı düzeni yerini yeni bir baskıya bırakmıştı. Okuduğum yatılı okul onların eğitim takviminden çokta farklı değildi. Lisede Asya ile tanıştığımda onun gibi çılgın biri adeta başımı döndürmüştü. Benim tam tersimdi. Hiçbir şeyi umursamıyor, hayatı kafasına göre yaşıyordu. Aynı odayı paylaşıyorduk. Geceleri o okuldan kaçarken ben onun arkasından bakıyordum. Bir gün onunla gitmeye karar verdim ve o zamana kadar ne kadar boş yaşadığımı fark ettim. Asya ile o gece tüm şehri gezdik, eğlendik. Okula nasıl döndüğümüzü hatırlamıyorum ama uyandığımda yatak odamızdaydım. Asya hiçbir şey olmamış gibi rahattı. Kimseye yakalanmadığımızdan emindi. Sonra bu durumlar devam etti. Asya sevgilisiyle buluşmak için beni yalnız bıraktığında bende tek başıma idare ediyordum. Bu akşamların birinde tehlikeli bir iki arkadaş edindim."

Çağ susarak alt dudağını ısırdı. Ares'e kaçamak bir bakış attıktan sonra, "Uyuşturucuyla tanıştım..." diye itiraf etti. Ares bunu bekliyormuş gibi onaylarcasına kafasını salladı. Çağ iç çekerek devam etti.

"Lise ikideydim. Asya'ya bile söylemiyordum ama bir gün yakalandım. Sevgilisiyle buluşacağını söyleyerek beni kandırmıştı. Ben aldığım yere giderken beni takip etmişti. İçeri girip uyuşturucuyu alırken beni buldu. O an onun öfkesine şahit olmuştum. Her zaman çılgın, güler yüzlü her şeyi dalgaya alan kız gitmiş, yerine bir anda öfkeli bir savaşçı gelmişti. Paketi elimden alıp yüzüme çarptı. Bardaki adamlara bağırıp çağırmaya başladı. Reşit olmadığımı onları dava edeceğini söyleyerek adamlara tehditler savuruyordu. Sonunda ikimizde oradan hırpalanarak atıldık. Dışarı çıktığımızda Asya beni adeta sürükleyerek okula götürmüştü. Hem utanıyordum hem de onun bu hali karşısında şaşkındım. Beni okuldaki yetkililere

teslim etti. Ertesi günü ailem beni almaya geldi. Benimle konuşmadılar. Her zamanki tavırlarını alarak bir hiçmişim gibi davrandılar. Okuldan alınıp sahte evraklarla hastaneye yatırıldım."

Çağ, Ares'in göğsüne uzandı. Genç adamın güvenli kollarına uzanarak devam etti. "Bir yıla yakın tedavi gördüm. Aslında tedavim daha kısa sürede bitmişti, doktorlar beni tam bağımlı olarak adlandırmıyorlardı çünkü Asya beni yakaladığında uyuşturucuyla tanışalı henüz iki ay olmuştu. Yine de ailem beni orada tutmaya kararlıydı. Benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Ellerinde patlamış defolu bir üründüm," sustuğunda ağlamamak için yanağının iç kısmını ısırdı.

"Senin hiçbir suçun yok," diyen Ares'in sesi kalınlaşmıştı. Çağ için üzülüyordu. Anlattıklarıyla boğazında koca bir yumru oluşmuştu. Onun çocukluğunu hayal etmeye çalıştıkça düşünceleri yetersiz kalıyordu. Hiçbir çocuk bu kadar yalnız büyümeyi hak etmezdi. Nasıl bir anne baba bunu çocuğuna yapabilirdi.

"Her şeye rağmen onları hayal kırıklığına uğratmıştım. Evet, belki büyürken beni yalnız bırakmışlardı ama sonuçta onlarda benim için en iyisini düşünüyorlardı. Üstelik on yaşımdayken annem ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı. Benim daha aklı başında olmam gerekirdi."

Çağ yine sustu. Ares onun ailesinin yaptıklarına haklı gerekçeler bulmaya çalıştığının farkındaydı. Ama onları haklı gösterebilecek hiçbir gerekçe olamazdı. Çağ doğduğundan itibaren yalnız büyüyen bir çocuktu. Daha doğrusu hiçbir zaman çocuk olamamıştı. Ares onun arada ortaya çıkan çocuksu davranışlarını hatırlayınca bu davranışları normal buldu. Hatta keşke hayallerimdeki gibi şımarık bir zengin kızı olsaydı diye düşünüyordu.

"Her neyse sonuçta lise hayatımı eve kapalı halde geçirdim. Okulu uzaktan bitirdim. Evden dışarı çıkmadım. O sürede Asya bana tekrar ulaştı. Hastaneden çıktıktan sonra bana mail atmıştı. Evden çıkmam yasak olduğu için onunla sürekli mail aracılığıyla görüşmeye devam ettik. Zaten o da hâlâ okuldaydı. Aynı üniversiteyi yazdık. Ailemi üniversite konusunda ikna etme işini de Asya yaptı. Gözlerini sürekli üstümde tutacağına söz verdi. Böylece daha özgür

ama kontrollü yeni bir hayatım başlamıştı. İki sene sonra ailemi kaybettiğimde ise, hapishanem şirket oldu."

Ares onu hayretle dinliyordu. Esaretin birinden kurtulmuş, birine yakalanmış gibiydi. O bunları düşünürken Çağ, "Yine de üniversitedeki iki yılım eğlenceliydi. Asya ile gezdik ve eğlendik," dedi. Sesindeki neşe yapay duruyordu.

Genç kadın gözlerini kapattı. Bu zamana kadar kimseyle paylaşmadığı sırrının sonunda açığa çıkartmıştı. Asya ve ailesinin haricinde uyuşturucuya bulaştığından kimsenin haberi yoktu. Duyulsaydı hem onun için hem de şirket için iyi şeyler olmazdı. Hakkındaki en ufak bir skandalın hisse senetleri üstünde nasıl etki yapacağını düşünmek bile istemiyordu. Aklı günler sonra ilk defa işe kaydı. Yokluğunun fark edilip türlü dedikodulara sebep olmadığını umdu.

Aklını dağıtmak için "Senin çocukluğunun çok daha eğlenceli geçtiğini düşünüyorum." dediğinde Ares, "Annem bizi terk edene kadar evet," diye cevap verdi.

Çağ kafasını kaldırdı. Ares'in gözlerine bakarken "Annen neden gitti?" diye sordu. Şimdi gözlerini kaçırma sırası ondaydı. Çağ onun uzun süre sessiz kalmasından bu konuda konuşmak istemediğini anlamıştı. Aslında Ares genç kadına ne kadarını anlatabileceğini tartıyordu. Gözünün önüne gelen görüntülerle hiçbirini anlatamayacağını fark etti. Çünkü birini söylese devamı gelecekti.

"Kendine başka bir hayat kurmak istedi," diyerek geçiştirdi.

"Kaç yaşındaydın?"

"Sekiz."

"Onu bir daha hiç görmedi mi?" diye sorduğunda Ares iç çekip "Lise de askeri okula yazıldığımda karşıma çıktı, onu görmek istemedim. Bir daha da görüşmedik." diye cevap verdi.

Çağ, genç adam hakkında öğrendiği yeni bilgiyle şaşkındı. "Asker miydin?" diye sorduğunda Ares kafasıyla onayladı. "Eğitimimi tamamladıktan sonra orduya katıldım. Babam ölene kadar da orduda görev yapıyordum. Tatillerde de sürekli babamla seyahat ederdik."

"Evet burayı bulmanı sağlayan meşhur seyahatler. Ben senin heykeltıraş olduğunu düşünmüştüm. Ordu hiç aklıma gelmezdi ama

şimdi mantıklı geliyor. Vahşi doğada hayatta kalmakla ilgili söylediklerinin nereden geldiği ortada..."

Çağ'ın sözleriyle Ares güldü. "Ortaokuldayken heykellerle ilgili yeteneğimi keşfetmiştim ancak istediğim bir meslek değildi. Hep asker olmak istemiştim. Görevlerim genelde ormanlarda olduğu için nöbette yapacak bir şey bulamadığımda elime geçen dal parçalarına bıçakla şekil vermekten hoşlanırdım. Adaya geldikten sonra ise heykellerle uğraşacak çok fazla vaktim oldu."

Çağ onun hayatla ilgili söylediklerini hatırlayarak "Bahsettiğin vahşetlere orduda tanık oldun sanırım," dedi. Ares bakışlarını genç kadının gözlerine çevirdi "Evet. Ayrıca askerlikte bana uygun bir meslek değilmiş," diye cevap verdi.

Çağ'ın daha sormak istediği çok şey vardı ancak Ares yattığı yerden biraz doğrularak hamağı sallayınca ona korkuyla tutundu. Gözleri neşeli bir parıltıyla ona bakan Ares "Sen şimdi hiç oyuncaklarla oynamadın mı?" diye sorduğunda Çağ yüzünü buruşturup "Hayır," diye cevap verdi.

Genç kadının cevabıyla Ares tamamen doğrulup ayaklarını hamaktan sarkıtınca Çağ düşmemek için onun sırtına tutundu. Ayağa kalkan Ares, genç kadını kollarından tutup beraberinde kaldırırken, "Hadi o zaman seninle biraz oyuncak oynayalım," dedi.

Çağ ayaklarını yere bastığında kahkaha atarak, "Sakın bana saklı bir Barbie koleksiyonunun olduğunu söyleme," dedi.

Genç adam sırıtarak, "Tabii ki Barbie değil. Büyük bir ordum var," dediğinde Çağ kafasını iki yana salladı.

"Hadi gel," diyen Ares onu elinden tutup içeri götürürken genç kadın onun ciddi olduğunu fark etmişti. "Sen ciddisin?" dediğinde Ares kahkaha attı.

Birlikte kütüphaneye girdiklerinde Ares rafların en altındaki dolap kapaklarından birini açtı. Çağ kütüphaneye geldiğinden beri o dolaplarda ne olduğunu merak ediyordu ama karıştırmakta istememişti.

Ares dolaptan aldığı kutuyla ona döndüğünde Çağ merakla genç adamı izliyordu. Ares yerdeki minderlerin üstüne oturup onu yanına

çağırdı. Genç kadın karşısına oturduğunda kutuyu ortalarına açarak askerleri çıkarttı. Çağ, Ares'in elinden çıkma olduğu belli olan tahta askerlere hayranlıkla bakarken kutunun altından asker olmayan bebekler çıktı. Asker şekillerinin kafalarında şapkalar varken bunlar kel yapılmıştı. Hepsi aynı renk olsa da Ares'in kusursuz işçiliği sayesinde Askerlerle diğerleri arasındaki farklılıklar belli oluyordu.

Çağ diğerlerinden birini eline alarak "Bunlar kim?" dediğinde Ares kafasını kaldırıp "Yamyamlar!" diye cevap verdi.

Çağ kaşlarını havaya kaldırırken gülmemek için kendini zor tutuyordu. Ares'in yıllarca burada oturup askerlerle yamyamları savaştırdığını düşünmek komik gelmişti. Çağ sonunda kendini tutamayarak kahkaha atmaya başladığında Ares onu gülümseyerek izliyordu.

Çağ gülmekten yaşaran gözlerini silerken "Yıllarca burada oturup askercilik mi oynadın?" diye sordu. Ares gülümsemeye devam ederken omuz silkerek, "İçimdeki askeri eğitmeye devam etmem gerekiyordu," dedi.

Çağ iç çekerken "Tamam dalga geçmeyeceğim," dedikten sonra önündeki tahta oyuncaklara bakıp "Evet ne yapıyoruz?" diye sordu.

Ares onun önüne yamyamları bırakarak "Benimle dalga geçtiğin için sana ceza, yamyamları sen yöneteceksin," dedi. Çağ gülümseyerek kabul etti. Kutuyu tamamen boşalttıklarında en alttan büyük bir harita çıkmıştı. Ares onu açtığında Çağ'ın bilmediği bir dilde bir sürü yer isimleri yazıyordu. "Bu nerenin haritası?" diye sorduğunda Ares "Öylesine bir harita," diye cevap verdi. Yemyeşil bir alana sahip olan harita bir orman haritası gibi duruyordu. Çağ onun öylesine bir harita olmadığını düşünse de üstelemedi. Ares de bir an haritayı açmakla hata yaptığını düşündü ama yazanları okuyamayacağını bildiği için sonradan önemsememişti. Uzun zamandır haritayı açmıyordu. Strateji kurmanın artık hiçbir anlamı yoktu. On yıl olmuştu buraya geleli. Hiçbir şeyin hatırladığı gibi olmadığına emindi. Yaptığı askerler en azından bir işe yaramıştı. Çağ yamyamlarını yerleştirirken fazlasıyla eğleniyor gibi görünüyordu.

Saatlerce orada oturup oyun oynadılar, askerler arasında anlaşma imzalamak için görüşmeleri seslendirirken özellikle Çağ çok

eğlenmişti. Kendince uydurduğu yamyam dilini konuşurken Ares de kahkahalarla gülüyordu.

Akşam olduğunda Ares onun isteği üzerine yemekte yine mercimek çorbası yapmıştı. Bir gün daha biterken artık zamanları kısıtlıydı. Yatmaya çıktıklarında konuşmadan sevişmeye başladılar. İkisi de duygularını sözcüklerle aktaramayacak kadar yoğun yaşıyordu. Saatleri tükendikçe kalplerindeki yük daha da ağırlaşmıştı.

BÖLÜM 11

Çağ gözlerini ay ışığı ile aydınlanan koya dikmişti. Sonunda bekledikleri gün gelip çattı. Sabah olduğunda Jawad gelecek ve onu eski hayatına geri götürecekti.

Ares'in kolunu okşayan eli beline dolanıp onu biraz daha geriye doğru çekti. Genç adamın nefesi ensesini ısıtırken Çağ gözlerini kapatıp iç çekti. Ares dudaklarını omzuna bastırdığında Çağ gözlerini geri açmıştı. Boğazındaki yumruyu geçirmek için yutkunduktan sonra, "En kısa zamanda tekrar gelirim," diye fısıldadı.

Ares'in dudakları teninden uzaklaştı. Sessizliği genç kadının kendini kötü hissetmesine sebep olmuştu. Çağ ay ışığının denizde yansıyışına dikkat kesilirken "İşleri yoluna koyar koymaz gelirim," diye tekrar etti.

Ares kollarını onun etrafından çözüp geri çekildi. Çağ arkasına dönüp baktığında Ares yatakta oturarak ona sırtını dönmüştü. Çağ da yatakta doğrulup sırtını yatak başlığına yaslayarak, "Neden bir şey söylemiyorsun?" diye sordu.

Ares sıkıntıyla öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. Gözleri ormanın içinde gezerken Çağ'ın söylediklerini düşündü. Elbette tekrar gelmesini istiyordu. Tekrar, tekrar ne kadar isterse gelebilirdi ama nereye kadar sürecekti. Bir zaman sonra umutla onu beklerken, Çağ sıkılacak ve artık gelmemeye karar verecekti. Belki de Ares'in ona gitmesi için baskı yapacaktı. Bunu kaldıramazdı. Her seferinde yeni bir ayrılık yaşayıp, geleceği günü umutla beklerken

hayal kırıklığına uğramayı kaldıramazdı. Bu yaştan sonra böyle bir oyunun içine girmeye cesareti yoktu.

Ayağa kalktı. Çağ "Ares!" diye sitemli bir sesle adını seslenirken yerdeki şortunu alıp giydikten sonra "Buraya bir daha gelmeyeceksin!" dedi.

Çağ'ın ağzı açık kaldı. "Sen ne demek istiyorsun?" diyen genç kadın şaşkınlıkla fısıldarken Ares ona dönüp "Gelemezsin Çağ! Kaç defa geleceksin ha? Bir defa, iki defa... Sonunda ne olacak? Sıkılacak ve artık gelmek istemeyeceksin. Sonra..." diye bağırdı.

Çağ'ın gözleri doldu. Nefes alışları sıklaşmıştı. Kafasını eğdi. Gözyaşları kucağına damlarken "Tamam!" diye fısıldadı.

Ares elini saçına atıp sinirle asılarak derin bir nefes aldı. Çağ'ın iç çekişlerini duydukça söylediklerinden pişman oldu. Onunla kötü ayrılmak istemiyordu. Yanına gidip yatağa oturarak Çağ'ın yüzünü kavrayıp kaldırdı. Gözyaşları çilli yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Yapma Çağ! Anlamıyorsun, sen daha gençsin. Yılda bir defa geldin diyelim, kaç yıl böyle idare edeceksin. Dışarıda sana ait bir hayat var, o hayatın seni içine çekmesi ne kadar sürecek? Belki sen kaldırabilirsin ama her yıl aynı ayrılık acısını bu kalp kaldırmaz. Yaşlıyım ben!" Son kelimeleriyle Çağ'a buruk bir gülümseme gönderdi. Genç kadın da gözyaşlarına aldırmadan gülümseyebilmişti.

Ares ona doğru eğilip burnunun üstünü öptü. "Hayatımdaki en güzel anlar için teşekkür ederim," diye fısıldayarak geri çekilecekken Çağ uzaklaşmasına izin vermeyerek kafasını göğsüne yasladı. Omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılırken "A-res çok a-cı-yor!" dedi kesik kesik.

Ares, genç kadının saçlarını öptü. Kollarını titreyen narin omuzların etrafına sararken "Biliyorum küçüğüm," diye fısıldadı. Gözlerini kapattığında göz pınarlarına biriken yaşlar akmaya başladı. Ne kadar acıdığını çok iyi biliyordu. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Babası önünde can verirken bile kendini bu kadar çaresiz hissetmemişti. Çağ'ı buraya hapsetmek istiyordu. Gitmesine izin vermemek, o ikna olana kadar onu bir odada tutmak istiyordu. Elbette bunların hiçbirini yapamazdı. Gitmek veya kalmak Çağ'ın kendi tercihi olmalıydı.

Birbirlerine sarılı halde yatakta öylece uzandılar. Gökyüzü aydınlandıkça yürekleri daraldı. Sonunda saat sekiz olduğunda Ares yataktan kalkarak, "Jawad öğlen on iki gibi gelir. O gelmeden bir şeyler yiyelim," dedi.

Çağ kıpırdamadan yatakta yatarken Ares onun dolabın önünde hâlâ boş olan valizine bakarak, "Sen de belki valizini toplarsın," dedi. Çağ hâlâ kıpırdamamıştı ve sesini çıkartmıyordu. Ares ona baktı. Gözleri açık halde denizi izliyordu. Ares endişeli bir şekilde bir süre orada durdu. Sonunda Çağ gözlerini kırpıştırıp yataktan kalkarken "Keşke hiç gelmeseydim!" diye fısıldadı.

Ares iç çekerek arkasını döndü. Odadan çıkarken kendin kendine "İyi ki geldin!" diye fısıldadı.

Çağ donuk bir halde valizini topladı. Yanında getirdiği çeşit çeşit hiç kullanmadığı kremleri valizin içine atıyordu. Onları topladıktan sonra dolaba gidip sınırlı sayıdaki kıyafetlerini valize yerleştirdi. Ares'in onun için yaptığı çiçekleri koyduğu çekmeceyi açtığında gördüğü yeni şekille gözleri doldu. Titreyen elleriyle uzanıp küçük heykeli elinde aldı. Anne keçi önünde yerde yatan keçisine uzanmış yalıyordu. Anneyle yavrunun doğumdan sonraki hallerini öyle güzel yapmıştı ki Ares, Çağ onun yeteneğine hayran kaldı. Onları valizinde özel bir köşeye koyup etrafını kıyafetleriyle sardı. Kırılmalarını istemiyordu. Ayağa kalktığında düzenli bir şekilde askıda duran iş kıyafetlerine baktı. Dar kısa eteği ve siyah gömlekten oluşan takımı alıp giydi. Gelirken ayağında olan topuklu ayakkabılarını görünce yüzünü buruşturdu. Burada terlik bile giymeden geçirdiği günlerden sonra o ayakkabıları giymeyi düşünmek bile işkence gibi geliyordu.

Eğilip ayakkabıları eline aldıktan sonra giymek için yatağa yöneldi. Tam oturmuş ayakkabıları giyecekti ki komodinin önünde duran temiz pembe spor ayakkabıları fark etti. Adayı gezdikleri gün giydiği ayakkabıları Ares temizlemiş ve kullanması için ona bırakmıştı. Çağ hiç düşünmeden alıp onları giydi. Kendi ayakkabılarını valize yerleştirip valizi kapattı. Artık gitmek için hazırdı. Odanın ortasında durup iki yana baktıktan sonra önce orman tarafındaki cama ilerledi. Dağın arkasından yükselmeye başlamış güneşin ağaçları

aydınlatışını, ağaçların yapraklarının hafif esintiyle sallanışını izledikten sonra arkasını dönüp koyun olduğu tarafa ilerledi.

Kumsal ve deniz artık yapraklardan arındırılmıştı. Ares'in kıyıya çektiği ağ bir gün boyunca yerinde durmuş ve daha sonra onu toplayarak yaprakları ormanın içindeki ağaçların arasına bırakmıştı. Deniz parlak bir maviliğe bürünmüştü. Kıyıya yakın yerleri ise yeşile çalıyordu. Beyaz kumlara vuran dalgalar yok denecek kadar azdı. Çağ, Ares'i özleyeceği kadar adayı özleyeceğini de biliyordu. Buradaki huzura ve doğanın güzelliğine de âşık olmuştu.

Ares kahvaltıyı hazırladıktan sonra yukarı çıktığında genç kadını koyu izlerken buldu. Kapıyı açıp kapı pervazına yaslanırken kollarını göğsünde bağlayarak onu izledi. İlk geldiği günkü kıyafetleri üstündeydi, yüksek topuklular yerine spor ayakkabılarını tercih etmişti. Onu gördüğü ilk an nasıl biri böyle bir kıyafetle tatile çıkar diye düşünmüştü.

Çağ'ın dalgın halde koyu izleyişini bölmek istemese de Jawad gelmeden karnını doyurmasını istiyordu. Parmağını kapı pervazına vurduğunda Çağ gözlerini kırpıştırarak ona döndü. "Kahvaltı hazır," dediğinde Çağ kafasını sallayıp dolabın önündeki valizine yöneldi.

Ondan önce harekete geçen Ares, "Ben alırım," diyerek valizin yanına gitmişti. Çağ bir şey demeden kapıya yöneldi. Ares arkasından valizle birlikte geldiğinde Çağ kapıdan çıkmadan önce dönüp iki haftasını geçirdiği odaya baktı. Kafasını kaldırıp Ares ile göz göze gelince dolan gözleriyle hızla önüne döndü. Amacı merdivenleri hızla inmekti ama yapamadı. Eliyle merdivenin korkuluğuna dokunup evin kokusunu içine çekerek yavaşça indi. Her adımda eve veda ediyordu.

Aşağı indiklerinde Ares, "Kumsala hazırladım," diye mırıldandı. Çağ kapıdan çıktığında temiz havayı içine çekerek derin bir nefes aldı. Ares valizi verandaya bırakıp onu takip etti. Karşılıklı oturup kahvaltılarını ederken ikisi de sessizdi. Çağ önündeki kahvaltılıkları yavaşça tüketirken Ares onu izliyor, Çağ ise ilk günkü gibi kafasını kaldırıp onunla göz göze bile gelmiyordu. Kahvaltı bittiğinde Ares masayı topladı. Çağ ayakkabılarını çıkartıp ayaklarını suya soktu. İşini bitiren Ares dışarı çıktığında onun yanına gitti.

Çağ'ın dirseğine dokunduğunda genç kadın ona dönünce cebinde duran kolyeyi çıkarttı. Çağ'a doğru uzatırken "Bunu senin için yaptım," dedi.

Çağ kolyeyi genç adamın elinden aldığında avucuna yerleştirip inceledi. Ahşaptan yapılma beyaz bir baykuştu. Gözlerine ise pembe elmas şeklinde taşlar yerleştirilmişti. Baykuş kanatlarını iki yana açmış kanatlarının en ucundan siyah deri birer ip çıkmıştı. "Çok güzel teşekkür ederim," diye fısıldadığında Ares elinden alıp boynuna takmak için arkasına geçti. O kolyeyi takarken Çağ elini baykuşun üstüne attı. Parmaklarını kanatlarının tırtıklı yüzeyinde ve gözlerinin üstünde gezdirdi. Baykuş en sevdiği hayvandı. Kolyeyi bir daha boynundan çıkartmayacağına emindi.

Ares karşısına geçtiğinde boynundaki kolyeye baktı. Göz göze geldiklerinde Ares ona doğru eğilip alnını alnına yasladı. Elleri Çağ'ın kolunu okşarken "Mutlu ol!" diye fısıldadı. İkisi de gözlerini kapatıp bir süre öyle durdu. Koyun içinde yankılanan tekne motorunun sesiyle birbirlerinden ayrılıp koyun girişine baktılr, Jawad iki dağın arasından hızla yaklaşıyordu.

Ares geri çekilip Çağ'ın valizini almak için verandaya gitti. Çağ ayakkabılarını giyip ağır adımlarla iskeleye doğru yürüdü. Ares ona yetişerek elini tuttu. Birlikte iskeleye çıktıklarında Jawad da tekneyi yanaştırmıştı. İkisine gülümseyerek baktıktan sonra Çağ'a, "O ayakkabıları çıkarmakla akıllılık etmişsiniz hanımefendi," dedi. Çağ ayağındaki spor ayakkabılara bakıp gülümsedi.

Ares, Jawad'a Çağ'ın bilmediği bir dilde bir şeyler diyerek valizi ona uzattı. Jawad'ın kaşları çatılsa da Ares'in dediklerini onayladı. İkilinin konuşması bittiğinde Ares, Çağ'a döndü. Bakışları kilitlendi. İkisinin de gözleri doldu. Ares eğilip son kez dudaklarını birleştirdi. Çağ'ın gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken geri çekildi. Jawad'ın uzattığı eli tutarak tekneye bindiğinde "Hoşça kal," diye fısıldadı. Ares konuşamadı.

Genç kadın tekneye bindikten sonra Jawad kararsızlıkla genç adama dönerek "Patron emin misin?" diye sordu. "Evet, üç ay gelme!" diyerek verdiği emri tekrar etti Ares. Genç kadın dikkatle onlar dinlese de konuştukları dilden hiçbir şey anlamıyordu.

Jawad kafasıyla onayladıktan sonra Ares "Onu havaalanına kadar sen götür, iyi olduğundan emin ol!" dediğinde adam, "Merak etme," diyerek onu onayladı.

Jawad arkaya geçip motoru çalıştırırken Ares, Çağ'ın gözlerine baktı. İkisinin de gözleri kızarmıştı. Çağ'ın yaşları çoktan akmaya başlamıştı. Ares'in göğsü sıkıştı. Tekne uzaklaşırken iskelenin ucuna doğru bir adım attı. Çağ elini kaldırıp hafifçe sallarken eli kalkmış parmakları titreyerek ona hoşça kal demişti.

Tekne görünmez olana kadar dimdik durmaya devam etti. Göğsü sıkıştı, nefes almaya çalıştıkça ciğerleri battı. Sonunda tekne gözden kaybolduğunda dizlerinin üstüne çökerek haykırdı. Yaşadığı acının kuvvetiyle boğazından çıkan haykırış tüm ada da yankılanırken ses Çağ'ın kulaklarına kadar gelmişti.

Çağ kollarını kendine sarıp hıçkırırken Jawad arkasını dönmüş adaya endişeyle bakmıştı. Tekneyi geri çevirmek üzereyken Çağ "Dönme!" diye bağırdı. Ağlayarak Jawad'a bakıyordu. "Devam et!" diye haykırdı. Jawad karşısındaki kadının gözlerinde gördüğü gibi bir hüzne daha önce hiç şahit olmamıştı. Kafasını onaylarcasına sallarken önüne dönüp tekneyi sürmeye devam etti.

Çağ dizlerini göğsüne çekip kollarını etrafına sardı. Alnını dizlerine yaslayıp gözyaşlarını serbest bıraktı. Artık hayatının eskisi gibi olması imkânsızdı. Ares'le iki haftada hayatında kimseyle paylaşmadığından daha çok şey paylaşmıştı. Hayata dair her şeyden konuşmuşlardı. İnsanı rahatlatan ve düşündüren sohbetler etmiş birbirlerini yakından tanımışlardı. Ve şimdi bir daha hiçbirini yaşayamayacaktı.

Çağ, Jawad'ın yardımıyla tekneden inerken bitkindi. Ayakları bedenini taşımakta zorlanıyormuş gibi titriyordu. Jawad kolunu tutarak yürümesine yardım etti. Çağ şehre kadar yapacağı yolculuğu hatırlayınca kendini daha kötü hissetti.

Yanlarından geçtikleri balıkçılar ona tuhaf bakışlar atarken Jawad'a selam veriyorlardı. Buraya gelirken otobüsün onu bıraktığı yola ayak bastıklarında Çağ durarak Jawad'dan ayrılmaya çalışınca adam, "Araba biraz daha ileride hanımefendi oraya kadar yürüyebilecek misiniz?" diye sordu.

Çağ kafasını kaldırarak "Ne arabası?" diye sorduğunda Jawad, "Havaalanına kadar size eşlik edeceğim," dedi. Çağ'ın bedeni onun sözleriyle gevşedi. Biraz olsun rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Hadi hanımefendi," diyen Jawad onun koluna girerek arabaya doğru yönlendirdi. Çağ biraz olsun kendi başına yürümeye çalıştı. Zavallı adam bir elinde valizini taşırken diğeriyle ona destek olmaya çalışıyordu. Hem neden bu kadar güçsüz hissediyordu anlamıyordu, sonuçta ne yaralanmış ne de hasta olmuştu. Bütün yol boyunca hıçkırarak ağlamak dışında bir şey yapmamıştı.

Jawad'ın kolunu bırakacağı anda adam, "Az kaldı," dedi. Çağ kafasını kaldırdığında her tarafı açık olan arazi jeepini gördü. Evet, az kalmıştı.

Arabaya ulaştıklarında Jawad onu yolcu koltuğuna yerleştirdikten sonra valizini arka tarafa koydu. Çağ kafasını arkaya yaslayıp gözlerini kapatırken şimdiden döndüğünde olacakları düşünüyordu. Şirketin halini hayal etmeye çalıştı ve midesi korkuyla kasıldı. Onun yokluğunda neler olduğunu düşünmek istemiyordu. Aslında döndüğü an kendini eve kapatıp bir süre yaşadığı acının izlerini atmak istiyordu. Bu düşünce ona daha iyi geldi. Arkadaki valize uzanıp fermuarı açarak içindeki telefonu çıkarttı. Şebekenin çektiği yere ulaştığı an telefonunun hiç durmadan çalacağını bildiği için telefonu tamamen kapattı. Bir süre daha insanlar için ulaşılmaz olmak istiyordu.

Yol boyunca sessizdi. Jawad da çok sohbet eden biri değil gibiydi. Sakince arabayı kullanıyor arada bir ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Çağ her seferinde onu reddediyordu. Yol boyunca manzaranın tadını çıkarttı. Gözlerinin önünden geçip giden insanların hayatlarını düşündü. Burada nasıl yaşadıklarını merak etti. Gördüğü kadarıyla bu küçük kasaba fakirdi. Tek geçim kaynakları balıkçılık gibi görünüyordu. Teknolojiyle hiçbir bağları yoktu. Kısaca Ares'in adasından bir farkı yoktu. Adını aklından geçirmek bile gözlerinin dolmasına sebep oldu. Burnunu çekip gözlerini kapatırken Jawad yıkık dökük bir benzin istasyonunda mola vermişti. Tuvalet ihtiyacını karşılamak için arabadan indi. Eski kulübenin arkasındaki pis tuvalete girdiğinde midesi kalksa da bir daha ne zaman duracaklarını bilmediği için ihtiyacını gidermesi gerekiyordu.

Ellerini yıkarken puslanmış eski aynada yüzünü gördü. Ona benzemeyecek kadar çökmüştü. Gözlerinin altı çirkin bir mora dönüşmüş ve gözlerinin beyazı bir keş gibi kıpkırmızı olmuştu. İhtiyacını giderip, yüzünü de yıkadıktan sonra oradan çıktı. Jawad işini bitirmiş onu bekliyordu. Tekrar yola çıktıklarında yine aynı süreç başladı. Sessizlik.

Çağ gelirken yolun büyük kısmında uyuduğu için şehrin bu kadar uzakta olduğunu fark etmemişti. Gece havaalanına vardıklarında uçağının hazır olduğunu öğrendi. Görevli onun valizini alırken Çağ, Jawad'a döndü. Onu sadece iki defa görmüştü ama şimdi onunla ayrılarak Ares ile olan son bağını da koparacaktı.

"Her şey için teşekkür ederim," derken yutkundu. Jawad gülümseyerek, "Rica ederim hanımefendi," diyerek elini uzattığında Çağ burukça gülümseyip elini sıktı. Elini bıraktığında arkasını dönüyordu ki "Jawad!" diye seslenerek esmer adamı durdurdu. Jawad ona döndüğünde Çağ dolu gözleriyle "Ona iyi bak," dedi.

Jawad gülümseyip asker selamı verdikten sonra arkasını dönerek ilerlemeye başladı. Çağ "Beni takip edin," diyen görevlinin arkasından giderken hayatının sonsuza kadar değiştiği hissine kapılmıştı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı, değiştirmesi gereken çok şey vardı.

Özel uçağa bindiğinde pilotlarla ve uçuşa eşlik edecek hostesle tanıştıktan sonra yerine oturdu. Kalkış için hazırlanırken Çağ'ın kalbi hızlı bir ritimle atıyordu. Uçaktan inmesi için çırpınan bedenine engel olmak için koltuğun kenarlarını sıkıca kavradı. Onun bu halini yanlış anlayan Hostes gülümseyerek, "Merak etmeyin hava şartları çok iyi sorunsuz bir uçuş olacak," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Çağ kafasıyla onaylayıp gözlerini kapattı. Sonunda uçağın motorları çalıştığında bedeni sakinleşti. Artık uçaktan inmesi mümkün değildi. Eli boynundaki baykuşa gitti. Parmaklarını üstünde gezdirirken gözyaşları tekrar süzülmeye başladı.

Çağ uçuş boyunca uyumuştu. Hostesin iniş için onu uyandırmasıyla yattığı yerden kalktı. Koltuğa geçtiğinde kemerini bağlarken pilot saatin sabah ona geldiğini söylüyordu. Çağ aradaki saat

farkına alışmaya çalıştı. İniş saatini hesaplarken saat farkını unutmuştu. Uçağın akşama doğru ineceğini düşünmüştü ama işte sabah erkenden buradaydı. Evine giderken kimsenin karşısına çıkmamasını umdu ancak umutları uçağın kapıları açılıp dışarı adım attığı an yok oldu.

Uçaktan indiğinde asistanı Leyla ve şoförü onu bekliyordu. Leyla onu görür görmez sevinçle koşarak yanına gelip kollarını boynuna doladı. Çağ ilk defa kendisini saran kolların arasında şaşkınca dikildi. Eskiden olsa Leyla'nın böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdi. Hatta Leyla da böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi ama bir süre sonra Çağ gözlerini kapatıp onun kollarında rahatlamaya çalıştı.

Sonunda Leyla ne yaptığını fark etmiş olacak ki hızla geri çekilip Çağ'ı serbest bıraktı. Çağ doğrulurken asistanı, "Çok özür dilerim. Çok, çok, çok özür dilerim Çağ Hanım. Ben bir anda sizi karşımda görünce çok sevindim. Çok üzgünüm. Haddimi aşmak istemedim," diye telaşla konuşmaya başladı.

Çağ, "Sorun değil Leyla," diyerek sert bir sesle cevap verdikten sonra arabaya doğru ilerledi. Uzun bacakları ve ayağındaki spor ayakkabıları sayesinde Leyla'dan daha hızlı yürüyordu. Leyla ona yetişmeye çalışırken, "Siz yokken çok şey oldu efendim. Asya Hanım dönüş saatinizi bildirdiği için şanslıyız, bugünkü tüm programınız hazır. Üstünüz için hiç telaşlanmayın, arabada sizin için yeni bir takım var. Kuaförünüzden de randevu aldım. Bir saat bakımın ardından çok iyi olacaksınız. İlk önce İtalya'dan gelen..." Demek burada olmalarının sebebi her şeyin mimarı arkadaşıydı. Leyla konuşuyordu ama Çağ onu dinlemiyordu. Arabaya ulaştığı an arkasını döndüğünde Leyla da nefes nefese ondan biraz uzakta durdu.

"Tüm programı iptal et. Birkaç gün daha bensiz idare edebilirsiniz," diyerek arabaya bindiğinde Leyla ağzı açık halde onun arkasından bakıyordu. Şoför kapıyı kapatırken onun "Ama Çağ Hanım," dediğini duysa da camı açıp açıklama yapmadı.

Araba havaalanından çıkarken "Eve gidelim," dediğinde adam "Hangisine efendim?" diye sorunca gözlerini kapatıp düşündü. Şehirden uzak yalnız kalabileceği tek yer vardı. Gözlerini açmadan

"Çiftliğe," diye cevap verdi. Şimdiden nefesi daralmaya başlamıştı. Leyla işten bahsetmeye başladığı an işe karşı hiçbir ilgi duymadığını hissetmişti. Tek istediği şey Ares'in yanında olmaktı. Daha geldiği ilk dakikadan döndüğü için pişmandı.

Çiftliğe geldiğinde içeri girince çalışanlar onu karşıladı. Çağ hiçbirine bakmadan yukarı çıkan merdivenlere yöneldi. En üst kata bir zamanlar annesi ile babasına ait olan kata çıktığında direk yatak odasına gidip kendini yatağa attı. Yastığı kucağına alıp sıkıca sarıldı. Tüm bedeni sanki yoksunluk krizine girmiş gibi sızlıyordu, bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Bu sefer uyuşturucuya değil, Ares'e bağımlı olmuştu.

Saatlerce uçakta uyuyan o değilmiş gibi tekrar uykuya daldı. Aslında tam olarak deliksiz bir uyku uyuduğu söylenemezdi. Garip bir uyuşukluk içerisindeydi. Uyuşturucunun etkisini vücudundan atarken girdiği krizlerdeki gibi bedeni uyanık ama beyni uyuyordu. Daha doğrusu rüyalar âlemine sıkışıp kalmış, çıkamıyordu. Ares ile yaşadıkları anlar sürekli zihninde canlanıyor onu oraya hapsediyordu.

Sonunda midesinde hissettiği dayanılmaz açlıkla yataktan kalktı. Aynı zamanda mesanesi de aşırı derecede şişmişti. Önce tuvalete gidip ihtiyacını giderdikten sonra ayaklarını sürüyerek odadan çıktı. Saat kavramını tamamen yitirmişti. Odasının geniş salonunu geçtikten sonra koridora çıktı. Başarılı ressamların eserleriyle süslü koridordan bir zombi gibi geçti. Merdivenleri inerken kafasını çevirip ailesinin resimlerine bile bakmak istemedi. Oysa bu merdivenlerden her inip çıktığında babasının gözlerine bakmak ona ayrı bir güven verirdi.

Evin çalışanları ortalıkta görünmüyordu. Ailesinin bir zamanlar misafirlerini ağırladığı yemek salonundan geçerken büyük pencerelerden havanın aydınlık olduğunu gördü. Ancak gökyüzü tam olarak aydınlanmamıştı.

Mutfağa girmeden önce sesleri duydu. "Buz Prenses sonunda döndü," diyordu Leyla'nın sesi. Handan Hanım kızını azarlarcasına "Çağ'a şöyle seslenmekten vazgeç," dedi. Leyla yardımcısı aynı zamanda evlerinin otuz yıllık çalışanı Handan Hanım'ın kızıydı.

Konuşmaları duyduğunda Çağ'ın adımları olduğu yerde kaldı. Elini duvara yaslayıp destek alırken Leyla "Öyle ama anne. Dün iki hafta sonra onu gördüğüm için kendimi tutamayarak sarıldım. Tek yaptığı gözlerime buz gibi bakışlar atmak oldu. Neden sarıldığımı bende bilmiyorum gerçi," dedi. Çağ konuşmaları dinlerken dün ayrıntısına takıldı. Neredeyse bir gündür uyuyordu.

Handan Hanım kıkırdayarak "Birlikte büyüdünüz sayılır. Sen onun ablası gibisin özlemiş olabilirsin," dediğinde Leyla itiraz etti. "Kusura bakma ama anne hiçbir zaman senin söylediğin gibi bir yakınlığımız olmadı. O her zaman soğuk ve kendini beğenmişti. Küçükken iki kelimeden fazlasını konuştuğumuzu hatırlamıyorum."

"Çünkü hiçbir zaman çocukluğunu yaşamadı. Yine de seni işe o aldı, hiçbir tecrüben olmamasına rağmen sana yanında iş verdi."

"Anne lütfen daha fazla Buzlar Prensesini savunma. Her seferinde aynı şeyi yapıyorsun. Senin kızın benim, o değil," dedikten sonra "Değil mi Ezgi? Hep onu savunuyor," dedi. Sorunun sorulduğu kişi güldüğünde sesi çok yakından gelmişti. Çağ elini duvardan çekip doğrulurken kız mutfaktan çıkıyordu. Arkasına bakarken gülümseyerek "Evet Leyla!" dedikten sonra önüne döndü ve Çağ'ı gördü.

Elinde tuttuğu örtüleri az kalsın düşürüyordu. "Çağ Hanım!" diye solurken Çağ ismini yeni öğrendiği kıza "Günaydın Ezgi," dedi. Kız her an kalp krizi geçirecekmiş gibi ona baktıktan sonra hızlı adımlarla yanından geçip gitti.

Çağ içerideki sesin kesilmesiyle kapıdan içeri girdi. Leyla masanın yanında kızarmış bir yüzle dururken Handan Hanım ona bakıp gülümsemeye çalıştı.

"Günaydın Çağ Hanım," dediğinde Çağ da ona gülümseyerek, "Günaydın Handan Hanım," dedi. Gözleri Leyla'ya kaydı. Kafasını eğmiş masanın üstündeki dosyaları düzeltiyordu. Kafasını kaldırdığında göz göze gelince "Sizin için dosyaları da getirdim," dedi.

Çağ dosyalara bir kere bile bakmadan kafasını onaylarcasına sallayıp Handan Hanım'a "Yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu. Leyla bu davranış karşısında şoka girmişti. Patronunun bu hallerine

alışık değildi. Tatilde her ne olduysa işkolik Çağ Hanım gitmiş yerine hayaleti gelmişti.

"Hemen hazırlarım Çağ Hanım, siz oturun," diyerek masayı işaret eden Handan Hanım'a gülümseyen Çağ, Leyla'nın yanına gidip sandalyelerden birini çekerek oturdu. Normalde odasına çıkmak istiyordu ama az önceki konuşmayı duyduktan sonra arsızca Leyla'yı rahatsız etmek istedi.

Leyla olması gerektiği gibi suçlu bir ifadeyle yanında ayakta duruyordu. Çağ masada duran kahveyi işaret ederek "Bir tane de ben alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki Çağ Hanım," diyen Leyla hızla kahve makinesine doğru giderken Handan Hanım kızına yandan bir bakış atıp gülümsedi. Çağ onun kızına cesaret vermeye çalıştığını anladı. Kalbinde hissettiği kıskançlıkla iç çekti. Hiçbir zaman annesinin ona bu şekilde baktığını hatırlamıyordu. Annesinin gözlerinde her zaman bir küçümseme vardı. O sıra Handan Hanım ona da bakıp gülümsedi. Çağ farkında olmadan kendini bu gülümsemeye karşılık verirken buldu. Küçükken en büyük kahramanıydı Handan Hanım. Her fırsatta ona küçük sürprizler yapar, oyuncaklar getirirdi. Handan anne derdi bir zamanlar ona. İçinden öyle demek gelmişti. Annesinden çok onunla vakit geçiriyordu. Ve bir gün annesi bunu duymuş, hem Handan Hanım hem de o ağır ceza almıştı. Bir daha bir kere bile ona öyle seslenmedi.

Leyla kahveyi önüne bıraktığında Çağ sıcak kupayı iki eliyle birlikte kavradı. Dumanı tüten kahvenin kokusunu içine çekti. Bu koku bile ona Ares'i hatırlatırken gözleri anlamsızca dolmaya başladı. O sıra Leyla "Bay Fabiano dünkü toplantının iptal olmasından hiç memnun kalmadı," diye başlamıştı ki Çağ, "Sus lütfen Leyla!" dedi.

Onun sesindeki sertlikle Leyla sustuğunda Handan Hanım arkasına dönüp baktı. Çağ gözlerini kapatıp kafasını eğerek kahvesini koklamaya devam etti. Anne-kız birbirine baktıktan sonra Leyla sandalyede duran çantasını alarak, "Ben şirkete geçiyorum Çağ Hanım, istediğiniz bir şey olursa bana ulaşırsınız..." dedi.

O mutfaktan çıkmadan Çağ, "Özür dilerim," dedi. Hâlâ kafasını kahveye eğmiş şekilde dursa da Leyla onu duymuş ve arkasını dönmüştü. Çağ'ın haline kaşlarını çatarak baktıktan sonra annesine baktı. Annesi gülümseyerek kafasını eğdiğinde Leyla iç çekerek, "Önemli değil Çağ Hanım. Ben de özür dilerim," dedikten sonra mutfaktan çıktı.

Çağ derin bir iç çekerek kahvesinden bir yudum aldı. Aroması Ares'in yaptıklarından çok daha farklıydı. Gözünden bir damla yaş süzülüp yanağından çenesine doğru indi. Bardağı masaya bırakıp yaşı elinin tersiyle sildi.

Önüne bırakılan peynirli salatayla kafasını kaldırdı. Geri çekilip Handan Hanım'ın servisi açması için yer açtı. Handan Hanım servisi bitirdikten sonra davet beklemeden karşısına oturduğunda Çağ çatalı eline alarak salatasından yemeye çalıştı.

Gözlerini Handan Hanım'ın dikkatli gözlerinden inatla kaçırdı. Bir iki çatal aldıktan sonra daha fazla yiyemedi. Midesindeki acı veren açlığa rağmen iştahı yoktu. Kahvesini eline alıp yudumlarken "Neyin var kızım?" diye sordu Handan Hanım.

Bu küçük cümle Çağ'ı yıllar öncesine götürdü. Gözlerini kapattı. O günleri hatırlarken yeni bir hüzünle sarmalandı. Annesi ile babası yine tatile çıkıyorlardı. İkisi de valizlerini hazırlamış, yüzlerinde belirgin bir neşeyle kol kola girmişlerdi. Çağ dış kapıda onların arkasından bakıyordu. Annesi ile babası arabaya binip giderken o minik elini kaldırmış karşılık bulamayacağını bildiği halde arkalarından sallıyordu.

Sonra dadısı yanına geldi. Sert ve ağır ellerini onun omuzlarına koyarak "Şimdi ders zamanı Çağ Hanım," dedikten sonra onu arkasına döndürdü. Çağ onun önünde hızlı adımlarla içeri girip çalışma odasına çıktı. Öğretmeni onu içeride bekliyordu. Hemen derse başladılar ancak Çağ ilgisini vermiyordu. Öğretmen bunu fark ederek dersi bıraktı. Onunla konuşmaya çalıştı ancak Çağ, adama tek kelime etmedi. Tek düşündüğü neden onun da ailesiyle birlikte tatile gidemediğiydi. Sonunda Handan Hanım geldi. Karşısına oturup yumuşak ellerini onun elinin üstüne koyarak, "Neyin var kızım?" diye sormuştu.

Çağ kafasını kaldırıp Handan Hanım'a baktı. Yıllar sonra aynı gözler aynı şefkatle ona bakıyordu. "Yok, yok bir şey," diye mırıldandı. Kahve kupasını masaya bıraktığında Handan Hanım'ın eli onun elini kavradı. Çocukluğunda olduğu gibi elinin üstünü hafifçe okşadıktan sonra "Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa çekinmeden bana söyleyebilirsin," dedi. Çağ kadının gözlerine sabit bir ifadeyle bakmaya devam ederken Handan Hanım elini geri çekti ancak gülümsemeye devam ediyordu. "Belki bir çözüm bulamam ama çok iyi dinlerim," dediğinde Çağ hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı.

"Kahvaltı için teşekkür ederim," dedikten sonra kapıya doğru ilerledi. Kendini çok bitkin hissediyordu. Yemek salonundan geçerken kış bahçesinden çıkan Ezgi'yi gördü. Kız onu fark ettiği an kış bahçesine geri kaçtı.

Çağ bu davranışı görmezden geldi. Çalışanları üstünde böyle bir etkisi olduğunu biliyordu. Özellikle sabah yaşananlardan sonra kızın ondan kaçmaya çalışması normaldi. Herkes ondan çekiniyordu. Leyla'nın dediği gibi o *Buz Prensesti.*

Odasına girdiğinde tekrar yatağa uzandı. Kalın siyah perdeleri açmadığı için içerisi hâlâ karanlıktı. Gözlerini kapattı. Ares'in gülümseyen yüzü gözlerinin önüne geldi. Kalbi sıkıştı. Dayanamayacaktı. Tahmin ettiğinden çok daha fazla acıtıyordu. Onunla geçirdiği günler bir peri masalı gibi hatıralarında kalmıştı. Onun için büyülü bir peri masalıydı ada. Hiç bitmesini istemediği bir masal...

Yeniden uykuya dalmıştı. Teninde hissettiği sert sakallarla yumuşak dudakların dokunuşuyla uyandı. Gülümsedi. "Yapma," derken sesi neşe doluydu. Dudaklar onu dinlemedi ve devam etti. Boynunu sertçe emdiğinde Çağ inlerken eli yatak örtüsünü kavrayarak yumruk oldu. Elini arkasına doğru atıp Ares'in saçını kavramak isterken gözleri aralandı. Önce karşısında gördüğü karanlık perdelerle kaşları çatıldı. Sonra eline gelen saçların kısa olduğunu fark etti.

"Seni özledim bebeğim," diyen ses Ares'e ait değildi. Çağ elini geri çekip onu tutan kollardan sıyrılarak yatakta doğruldu. "Altan? Senin ne işin var burada?" derken sesinde belirgin bir şaşkınlık vardı.

BÖLÜM 12

Altan "Nişanlımı özlemiş olamaz mıyım?" derken Çağ üstünü düzelterek yataktan kalktı. Üstünde hâlâ adadan ayrıldığı kıyafetleri vardı. Duvardaki düğmeye basarak perdelerin açılmasını sağladığında havanın kararmış olduğunu gördü.

Pencerenin önüne gidip karanlık bahçeyi izlerken, Altan arkasından gelerek ona sarıldı. Dudaklarını boynuna bastırarak "Seni özledim," dedi. Çağ nefes almaya çalıştı. Altan geri çekilip onu omuzlarından kavrayarak kendine çevirdi. Parmağıyla yanağını okşarken "Neyin var? Tatilden yeni dönmüş gibi değilsin. Üstelik döner dönmez kendini eve kapatmışsın," dedi.

Çağ yüzünü geri çekip onun ellerinden sıyrılarak banyoya doğru ilerledi. "Duş almam gerekiyor, sonra konuşalım. Seni Londra'dan neyin buraya getirdiğini merak ediyorum." Arkasından yaklaşan adım sesleri gelmediğinde biraz olsun rahatladı. Altan "Henüz hiçbir şeyden haberin yok değil mi?" dediğinde banyonun kapısındayken dönüp adama baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorduğunda Altan kafasını iki yana salladı. "Duş alıp gel. Seni içeride bekliyorum," diyerek kapıya ilerlediğinde Çağ huzursuzlaşmıştı.

Banyoya girip duş alırken aklı Altan'ın söylediklerindeydi. Onu buraya getirecek ne olmuş olabilirdi. Altan ile bir yıldır nişanlıydılar. Asya'nın abisiydi Altan. Üniversite de Asya sayesinde tanışmış ve ilk başta arkadaşlıkla başlayan ilişkileri sonunda birlikteliğe dönüşmüştü. Ailesini kaybettiği sırada en büyük destekçisi bu iki

kardeş olmuş ve Çağ, Altan'dan başka biriyle evlenebileceğini düşünmemişti. Saygılı, iyi kalpli ve her zaman anlayışlıydı. Üstelik işinde de oldukça başarılı bir yöneticiydi. Çağ şirketteki ilk yıllarını onun sayesinde başarıyla atlatmıştı.

Ilık su, başından aşağı akarken Çağ gözlerini kapatıp duvardan destek aldı. Ares'in varlığı sanki hemen yanındaydı. İki hafta boyunca Altan bir kere bile aklına gelmemişti. Bir yıldır çıkarmadığı nişan yüzüğünü iş yerindeki banyoda unuttuğunu uçağa bindiğinde fark etmişti. Sonrasında Asya'ya sinirinden ve işleri düşünmekten Altan'ı unutmuş, Ares'i gördükten sonra ise tamamen aklından çıkmıştı.

Suyu kapatıp askıdaki bornoza sarındıktan sonra banyodan çıkıp giyinme odasına geçti. Eşofman takımı giyip saçlarını havluyla sararak Altan'ın ne demek istediğini öğrenmek için hızlı adımlarla salona geçti.

Altan kitaplığının önündeki tekli koltukta oturmuş onu bekliyordu. Odada sadece iki koltuk arasındaki okuma lambası açıktı. Altan'ın elinde tuttuğu bardaktaki amber renkli sıvı ışığın yansımasıyla parlıyordu.

Diğer taraftaki boş koltuğa oturup bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. Altan'a dönüp "Seni dinliyorum," dediğinde Altan gülümseyerek ona elini uzattı. Genç kadına doğru uzattığı elinin avucunda nişan yüzüğü parlıyordu.

Çağ içine derin bir nefes çekerek yüzüğü aldı. Parmaklarında tuttuğu büyük pırlanta yüzüğü inceledikten sonra aralarındaki sehpaya bıraktı. Bakışlarını Altan'ın yüzüne çevirdiğinde dikkatle onu izlediğini gördü.

Çağ onun gözlerine bakarak "Sen anlatmadan önce benim de sana söylemek istediklerim var," dedi. Altan bardağı sehpaya bırakarak ayağa kalktı. Ceketini düzelterek kitaplığın önüne gidip genç kadına döndü. Kollarını göğsünde kavuştururken "Benim söyleyeceklerimin senin hoşuna gitmeyeceği gibi, senin söyleyeceklerin de benim hoşuma gitmeyecek değil mi?" dedi.

Çağ iç çekti. "İkimizde nişanlanırken mantıken doğru olan şeyi yaptığımızı düşünüyorduk," diye başladığında Altan, "Sanırım

sen öyle düşünüyordun" diyerek araya girdi. Çağ kafasını kaldırıp adama şaşkınca baktı.

Altan gözlerini kısmış sanki önemli bir finans raporunu inceler gibi ona bakıyordu. Ve bir süre sonra iş adamı kimliği analizini bitirerek karşısındakini ikna etme metotlarını kullanmaya başlamıştı.

Çağ'ın yanına yaklaşıp önünde eğildi. Bir elini Çağ'ın bacağına koyarken "Çok çalıştığım için seni ihmal ettiğimi biliyorum. Ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Fırsatını bulduğum her an yanına gelmeye çalışıyorum bebeğim. Bana ihtiyacın olduğunu hissettiğimde işlerimi bırakıp sana geliyorum. Şu an olduğu gibi... Haberleri görür görmez ilk uçakla buraya geldim. Seninle tatile çıkamadığım için kendimi suçlu hissediyordum ama şimdi iyi ki gitmemişim diyorum. İkimizde burada olmasaydık neler olurdu bilmiyorum," dedi.

Onun söyledikleriyle Çağ'ın dudakları aralandı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye telaşla sorduğunda Altan "Doğru ya senin hâlâ haberin yok," diyerek ayağa kalktı.

Cebindeki telefonu çıkartıp aradığı şeyi bulduktan sonra ekranı ona çevirdi. Çağ internet gazetesinin yayınladığı haberi okurken nefessiz kaldı. Gözleri dolarak elleri titremeye başlamıştı.

Altan tekrar onun önünde eğilip ellerini kavradı. "Hayatım sakin ol her şeyi kontrol altına aldım." Çağ'ın elindeki telefon düşmeden telefonunu alıp sehpaya koyduktan sonra onu kendine çekip sarıldı. "Çağ merak etme her şeyi düzelttim," derken onu öpüyor, saçlarını okşuyordu.

Çağ ise o andan tamamen soyutlanmıştı. Altan'ın ne dokunuşlarını hissediyor ne de söylediklerini duyuyordu. "Nasıl öğrendiler?" diye haykırıyordu beyni. Ailesi her şeyi o kadar gizli yapmıştı ki öğrenmeleri mümkün değildi.

Birden boğulduğunu hissetmeye başladı. Nefes alamıyordu. Ani bir hareketle Altan'ı iterek ayağa kalktı. "Lütfen beni yalnız bırak," derken sesi hırçındı. Altan ayağa kalkıp, "Çağ konuşmalıyız," dediğinde "Çık dışarı Altan!" diye bağırdı.

Altan arkasını dönüp gitmeden önce uzun bir süre genç kadına baktı. Adamın kovulmaktan memnun kalmadığı her halinden bel-

liydi. Altan gibi her istediğini elde eden bir adamın nişanlısı tarafından kovulmak hazmedebileceği bir şey değildi. Yine de sessizliğini koruyarak odadan çıktı.

O çıkar çıkmaz Çağ kalktığı koltuğa hıçkırarak geri çöktü. Yazan kelimeler gözlerinin önünden gitmiyordu. '*Bir zamanların bağımlısı ülkenin en önemli iş kadını oldu!*' Yazıyordu haberde. Günlerdir ortada görülmediği için tekrar uyuşturucuya başladığı iddia edilmişti. Tedavi olmak için tekrar hastaneye yattığını bile söylemişlerdi.

Öne doğru eğilip iki eliyle ensesini kavradığında elinin altında deri ipleri hissetti. Parmakları ipi takip ederek boynundaki baykuşa ulaştı. Çağ gözlerini sımsıkı kapatıp "Ares!" diye inlerken arkasına yaslandı. Bacaklarını kendine çekip alnını dizlerine yasladı. Parmakları güç almak istercesine baykuşu sıkı sıkı kavramıştı.

Sabaha kadar koltukta oturup ağladı. Düşünceleri oradan oraya savrulurken tek istediği, her şeyi ardında bırakıp Ares'in yanına gitmekti.

Uzun süre döktüğü gözyaşlarının hiçbir şeye faydası olmamıştı. Güneş ışıkları gökyüzünü aydınlatmaya başladığında oturduğu yerden kalktı. Kontrolünü tekrar kazanmalıydı. O en ufak bir şeyde yıkılıp boyun eğecek biri değildi.

Odasına gidip üstünü değiştirdikten sonra telefonunu aradı. En son valizine koyduğunu hatırladı. Valizinin nerede olduğunu düşünürken dalgın halde yatak odasından çıktığında salonda çalan telefon dikkatini çekti.

Ses Altan ile oturdukları yerden geliyordu. Oraya yaklaşınca Altan'ın telefonunun sehpada olduğunu gördü. Nişan yüzüğü de hemen yanında parlıyordu. Asya'nın aradığını görünce telefonu eline alıp cevapladı. Asya telaşlı bir sesle "Abi Çağ'ın yanında mısın? Ne yaptı? Çok kızgın mı?" diye sordu.

Çağ derin bir nefes alarak "Altan burada değil Asya. Telefonunu unutmuş," diye açıkladı. Asya "Çağ!" diye soluduktan sonra sessiz kaldı. Çağ o sıra koridora açılan kapının önünde duran valizini gördü. Valizine doğru giderken "Sana neden kızgın olayım?" diye sordu.

"Sana o lanet tatili ayarladığım için tabii ki. Eğer gitmeseydin haberler çıktığında burada olurdun ve bir açıklama yapardın. Lanet olsun Çağ tek istediğim senin biraz nefes almanı sağlamaktı. Çok özür dilerim. Böyle bir şey olacağını bilseydim asla seni o tatile göndermezdim. Şimdi iyi ki abim teklifimi kabul edip seninle gelmemiş diyorum"

Asya ağlamaklı bir sesle konuşurken Çağ güldü. Onun gülüşü Asya'yı susturdu. "Sana kızgın değilim," dedi Çağ. O sıra valizinden telefonunu çıkartmıştı. Bir yandan telefonunu açarak "Tam aksine hayatımın en güzel günlerini yaşamama sebep olduğun için sana teşekkür etmeliyim." dedi.

Asya iyice sessizleşmişti. Neredeyse nefes alışları bile duyulmuyordu. Çağ "Asya orada mısın?" diye sorduğunda "Çağ kafanı bir yere mi çarptın?" diye sordu.

Çağ neşeyle güldü. "Hayır arkadaşım gayet iyiyim. Merak etme birazdan şirkette olacağım, o zaman neler olduğunu ve ne yapmamız gerektiğini ayrıntılı olarak konuşuruz."

"Ah!" diye inledi Asya onun sözleriyle. "Abim sana olanları anlatmadı mı?" diye sorduğunda Çağ telefonunu açmıştı. Telefonu gelen binlerce bildirimle dondu. Çağ kaşlarını çatarken "Akşam haberi gördüğümde çok iyi değildim. O yüzden yalnız kalmak istedim. Altan da anlayış göstererek beni yalnız bıraktı," dedi.

Asya bir şeyler homurdandı. Çağ onun küfür ettiğini anladığında "Sorun ne?" diye sordu. "Hiçbir şey konuşulması gereken çok şey var. Bir an önce şirkete gel," diyen arkadaşına veda ederek telefonu kapattı.

Odaya geri dönüp ayakkabılarına uygun bir çanta seçtikten sonra Altan'ın ve kendi telefonunu içine atarak hızlı adımlarla oradan çıktı. Koridoru aynı hızda geçtikten sonra merdivenin en üst basamağına yakın kendi fotoğrafından sonra gelen babasının fotoğrafını gördüğünde durdu. Hemen yanındaki annesinin resmiyle göz göze gelmek istemedi. Bugün aşağılayıcı bakışlara değil destekleyici bakışlara ihtiyacı vardı. Babasının gözlerinin içinde bakarak "Özür dilerim baba. Söz veriyorum hatamı düzelteceğim," dedi. Parmakla-

nını dudağına götürdükten sonra babasının yanağına bastırıp sözünü mühürleyerek merdivenleri inmeye başladı.

Aşağı indiğinde çalışanları mutfakta bulacağını düşünerek o tarafa ilerledi. Mutfağa girdiğinde içeride sadece Leyla vardı. Leyla yere doğru eğilmiş vücudunu esnetirken Çağ kaşlarını kaldırmış şaşkınlıkla ona bakıyordu. İlk defa onu spor kıyafetlerinin içinde görüyordu. Leyla doğruldu ve onu gördü. Yaptığı hareketlerle kızarmış olan yüzünde gözleri irice açılarak, "Çağ Hanım!" diye bağırdı.

"Günaydın Leyla, bende seni arıyordum. Tüm yönetim kurulunu acil toplantıya çağır," dediğinde Leyla hemen kolunda asılı olan telefonu eline almıştı. "Çağ Hanım saat sabahın altısı..." derken bir yandan da maili yazıyordu.

"Güzel bir saat sonra herkes toplantı odasında olsun," diyerek arkasını döndü. Leyla koşarak onu takip ederken "Şoförünüze haber vermemi ister misiniz?" diye sordu.

"Evet kapıda bekliyorum," diye cevap verirken yemek odasını geçmişlerdi. O sıra karşılarından gelen Handan Hanım'ı gördüler. Handan Hanım içten bir gülümsemeyle onlara yaklaşarak "Günaydın Çağ Hanım, kahvaltınızı hemen hazırlayayım mı?" diye sordu.

"Teşekkürler Handan Hanım hemen çıkmalıyım," dedikten sonra arkasını dönüp telefonla konuşan Leyla'ya "Sen hâlâ burada mısın? Gidip üstünü değiştir ve beş dakikaya kapıda ol!" dedi. Leyla ona cevap vermeden telefon kulağında arkasını dönerek odasına doğru koşmaya başladı. Bir yandan da "Buz Prenses, katmer katmer buzlarıyla geri döndü..." diye homurdanıyordu.

Çağ, Handan Hanım'a iyi günler diledikten sonra yoluna devam etti. Evden çıktığında ne arabasından ne de şoförden bir iz vardı. Çantasını açıp telefonunu çıkarttı. Telefon bildirimlerden hâlâ kullanılamaz haldeydi. Sürekli mail ve mesaj ışıkları yanıp sönüyordu. Çağ birini açmak için dokundu ancak telefon sürekli yeni bir bildirim aldığı için ekranı kararttı.

Sinirle solurken telefonu çantasına attı. Sonunda arabası araç yolunda görüldüğünde rahat bir nefes aldı. Araba önünde durduğunda şoför hızla inerek yanına doğru koştu. "Günaydın Çağ Ha-

nım. Geç kaldığım için özür dilerim," diyen adam ona kapısını açtığında Çağ, "Önemli değil," diye mırıldanarak araca bindi.

Şoför yerine geçtiğinde "Leyla'yı bekleyeceğiz," diye bildirdi. "Leyla Hanım geliyor," diyen şoförün sözleriyle kafasını kaldırdı. Leyla evin yan tarafındaki çalışanların kullandığı kapıdan çıkmış arabaya doğru koşuyordu. Bir yandan eliyle saçlarını düzeltirken diğer yandan çantasını ve ceketini düşürmemeye çalışıyordu.

Sonunda Çağ'ın yanındaki yerini aldığında nefes nefese, "Beklettiğim için özür dilerim Çağ Hanım!" dedi. Çağ ona baktığında gülmemek için dudaklarını sıktı. Leyla duş almış ancak kurulanmayı unutmuştu. Saçlarından damlayan sular gömleğinin omuzlarını ıslatırken tenindeki ıslaklıkta beyaz gömleğinin göğüslerine yapışmasını sağlamıştı. Leyla ceketini hızlı bir şekilde üstüne giyerek göğüslerine yapışan gömleğin görüntüsün kapattı.

Çağ önüne dönerek "Şirkete gidelim lütfen," dediğinde yola çıkmışlardı. "Seni dinliyorum Leyla, ben yokken şirkette neler oldu?"

Leyla'ya doğru döndü. Leyla çantasının içinden dosyaları çıkartmaya çalışırken elini uzatıp onu durdurarak, "Senden dinlemek istiyorum. Şu an dosyaları karıştıracak durumda değilim. Hakkımda çıkan haberlerin şirketi nasıl etkilediğini merak ediyorum," dedi.

Leyla yutkundu Çağ'ın gözlerine bakarak "Sonuçları ağır oldu," dediğinde Çağ kafasını eğerek devam etmesini istedi.

"Haberler ilk çıktığında burada olup basın açıklaması yapsaydınız her şey bu kadar kontrolden çıkmazdı ama siz yoktunuz. Asya Hanım da ne yapacağını bilemedi. Basın açıklaması geciktikçe hakkınızda atılan iddialar çoğaldı. Hisse senetleri yeni çıkan her haberle birlikte daha da düştü. Şirket olağan üstü kurul toplantısı yapmak zorunda kaldı."

Çağ "Ne?" diyerek onu susturdu. Leyla yutkundu, "Evet efendim, senetlerin düşüşüyle çok fazla finans desteğine ihtiyacımız oldu. Bu sıra da Altan Bey devreye girdi," dediğinde bundan sonra söyleyeceklerini dile getirmeden önce derin bir nefes aldı.

"Olağanüstü kurul toplantısında hisse senetlerinin yüzde otuzunu Altan Bey'e satma kararı alındı"

Çağ'ın dudakları şokla açıldı. Önüne dönüp derin bir nefes aldı. Hâlâ rahatlayamıyordu. Altan'ın ani gelişinin ve akşamki sözlerinin sebebi ortaya çıkmıştı. İlk fırsatta şirketinin başına bir akbaba gibi çökmüştü. Bunu yaptığına inanamıyordu. Çağ yumruklarını sıktı. Bunun hesabını soracaktı.

***

Çağ şirkete geldiğinde Asya odasında onu bekliyordu. Öğrendikleriyle Çağ odasına öyle bir giriş yapmıştı ki Asya, "Of sanırım öğrendin!" dedi.

Çağ elindeki çantayı onun karşısındaki koltuğa atarak "Nasıl böyle bir şeye izin verdin?" diye sordu.

Asya oturduğu yerden kalktı. "Çağ, babanın mirasıyla ilgili ne kadar hassas olduğunu biliyorum ama abim o hisse senetlerini satın almasaydı şu an şirket batmıştı."

Çağ sertçe ona baktı. "Tablolara baktım! Evet, durum oldukça kötüymüş ama üstesinden gelinmeyecek gibi değil. Şahsi hesabımı kullanarak üstesinden gelebilirdim"

"Ama burada değildin. Şahsi hesabını kullanabilmek için senin yetkine ihtiyacımız vardı. Bunda büyütülecek ne var? Sonuçta abimle nişanlısınız. Hayatınızı birleştirdiğiniz gibi şirketleri de birleştirdiniz işte," diyen Asya kendince haklıydı. Ama Çağ, Altan'ın iş adamı kimliğini ondan daha iyi biliyordu. Altan ayağına gelen fırsatı hiç çekinmeden kullanmış, yardım adı altında yaptığı kurnazlığı başarıyla örtmüştü.

Sabit telefonu çalmaya başladığında Çağ öfkeli adımlara masaya gidip telefonu açtı. "Çağ Hanım, Altan Bey geldi..." diye bildiren sekreterine "İçeri gönder," diyerek telefonu kapattı.

Masasına yaslanıp kollarını göğsünde bağlayarak Altan'ın içeri girmesini bekledi. Yüzünde memnun bir gülümsemeyle içeri giren Altan "Günaydın Hanımlar," diyerek önce kardeşinin yanına gidip onu yanağından öptü ve Çağ'a yöneldi.

"Günaydın sevgilim," diyerek Çağ'ı öpmek için eğilmişti ki Çağ elini aralarına uzatıp ona engel olarak geri çekildi. Buz gibi bakışlarını Altan'ın üstüne dikerken "Bunu bana nasıl yaparsın?" diye sordu.

Altan'ın bakışları da değişti. Neşeli yüzü gerilirken "Ne yaptım? Batmak üzere olan şirketini kurtardığım için mi suçlanıyorum?" dedi.

"Kurtarmak mı? Yapma Altan, resmen akbaba gibi çökmüşsün şirketin başına."

Onun sözleriyle Altan'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Dışarı çık Asya!" diyerek kardeşini odadan kovdu.

Asya çantasını alarak ayağa kalktı. "Yapmayın ama fazla büyütüyorsunuz," dediğinde Çağ çenesini hafifçe kaldırıp "Abin aldığı hisse senetlerini satmayı kabul ederse büyütülecek bir şey kalmaz," dedi. Meydan okuyan bakışlarını Altan'ın öfkeli yüzüne dikmişti.

Altan sessiz kaldığında Çağ, "Ama bunu yapmazsın değil mi?" diye sordu.

Asya "Abi?" diyerek Altan'a seslendi. Genç adam alaycı bir ifadeyle gülümseyip ikisine baktı. Çağ'dan bir iki adım uzaklaşırken ellerini iki yana açıp, "Yapmayın ama ben bir iş adamıyım," dedi.

O an Çağ'ın çantasından yükselen telefon sesi gergin ortamı böldü. Çağ koltuğun üstündeki çantasını alıp içinden Altan'ın telefonunu çıkartarak ona uzattı. Altan telefonu elinden aldı ancak diğer eliyle Çağ'ın elini tutup yüzük parmağına baktı. Telefonu cevaplarken başparmağıyla Çağ'ın yüzük parmağını okşuyordu.

Çağ elini geri çekti. Altan'a arkasını dönüp odanın içinde gezerken kollarını göğsüne bağladı. Kafasını eğdi. Düşünceli bir şekilde eli boynuna giderek baykuşu kavradı. İçi sıkıntıyla dolarken kafasını kaldırdığında Asya'nın bakışlarını üstünde hissetti. Gözleri kesiştiğinde Asya ona üzgün bir şekilde baktı.

Altan konuşmasını bitirip Çağ'a döndüğünde "Yönetim kurulu toplantısına katılmıyor muyuz?" diye sordu. Çağ dişlerini sıksa da artık onunda bu toplantıya katılma hakkı olduğunu biliyordu. Ama yine de denemekten vazgeçemezdi.

Leyla'yı çağırmak için masasındaki telefona doğru ilerlemişti ki kapı çaldı. "Gel," diye seslendiğinde Leyla içeri girdi. "İstediğiniz evrakları hazırlattım Çağ Hanım."

Çağ kafasını onaylarcasına salladıktan sonra Altan'ı işaret ederek "Altan Bey'e ver Leyla," dedi.

"Bu nedir?" diyen Altan dosyayı eline aldıktan sonra ne olduğunu anladığında gülmeye başladı. Asya merakla Çağ'a baktığında Çağ onun da anlaması için açıkladı.

"Senin nasıl bir iş adamı olduğunu çok iyi bildiğim için asistanımı evrakları hazırlaması için göndermiştim. Hisse senetlerimi aldığın fiyatın iki katıyla geri alıyorum. Sana yüzde yüz kar elde etme şansı veriyorum."

Altan gülerek dosyayı onun masasına attı. Çağ öfkeyle burnundan solurken "Söylesene sevgili nişanlım. Aldığım hisse senetlerinin kısa sürede üç katı hatta biraz daha beklersem belki de dört katı değer kazanacağını bildiğim halde neden iki katına razı geleyim?" dedi.

Çağ sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Altan bana bu kadar güvenmen gururumu okşadı ancak çıkan haberler ve bu süreçteki kayıp düşünülürse şirketin kısa sürede o kadar kara geçmesi söz konusu olamaz."

Altan bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Bunları toplantıda konuşmaya ne dersin sevgilim?" dediğinde Çağ onun gözlerine baktı.

Altan'ın gözlerinde elde ettiği başarıdan gurur duyan bir ifade vardı. Çağ bir zamanlar ona her koşulda yardımcı olan adamın şimdi böyle bir tavır almasına anlam veremiyordu. Altan'ın iş adamı kimliğini çok iyi biliyordu elbette hisse senetlerini kar elde etmeden vermeyeceğini tahmin etmişti ama bu kadar uzatacağını tahmin edememişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kararlılıkla. Altan sırıtarak kafasını iki yana salladı.

"Hâlâ anlamıyorsun değil mi?" diyerek ona yaklaştı. Çağ'ın önünde durduğunda "Yakında evleneceğiz ve birlikte bu şirketi çok daha iyi yerlere getirebiliriz. Üstelik aile kurduğumuzda sen şirkete

yeteri kadar vakit ayıramaz olacaksın. Çocuklarımız büyürken annelerine ihtiyaçları olacak," diyerek gülümsedi. Onun sözleri Asya'nın da Leyla'nın da gözlerini devirmesine sebep olmuştu. İkisi de Çağ'ı çok iyi tanıyordu. Çağ şirketten kopup evde çocuk büyütecek biri değildi. Şirketi asla bırakmazdı. Gerekirse evini şirkete taşır ama yine de işinin başında olurdu.

Çağ gözlerini kıstı. Duruşunu dikleştirerek onun karşısında sağlam durması gerektiğini düşündü. Şimdi söyleyeceklerinin hoş karşılanmayacağını tahmin edebiliyordu.

"Evlenmeyeceğiz!" dediği an Altan'ın kaşları öfkeyle çatılırken burun delikleri genişledi. Asya ile Leyla ise şaşkın bir tepkiyle "Ne?" diye bağırmıştı. İkili aynı anda ağızlarından çıkan soruyla birbirine baktı. Altan, "Çıkın dışarı!" diye bağırınca aynı anda irkilmişlerdi. Asya zaten daha önce çıkmaya hazırlandığı için hızla arkasını dönmüş ve kapıya ilerlemişti. Leyla ise hemen arkasındaydı.

Altan burnundan solurken Çağ dik durmaya devam etti. Adam ona doğru yaklaştığında geriye çekildi ancak Altan onu belinden kavrayarak kendine çekmişti. Çağ ellerini genç adamın omzuna yerleştirip kafasını çevirerek dudaklarına yaklaşan dudaklardan kurtuldu.

Atlan onun çenesini kavrarken zorla kafasın kaldırıp yüzüne bakmasını sağladı. Çağ'ın gözlerine bakarak "Sorun ne?" diye sordu. Çağ cesaretini kaybetmemeye çalışarak onun bakışlarına karşılık verirken, "Âşık oldum!" dedi.

Altan onu birden bıraktığında Çağ hızla geri çekildi. Duyduklarını hazmetmeye çalışır gibi ellerini beline koyup odanın içinde dolanan Altan sonunda tekrar karşısına dikilerek "Kim?" diye sordu.

Çağ derin bir nefes alarak "Bir önemi var mı?" diye karşılık verdiğinde Altan "Evet! Bir tatil macerası mı yoksa daha fazlası mı öğrenmek istiyorum!" diye bağırdı.

Çağ ona şaşkınlıkla bakarken "Altan âşık oldum diyorum, bu sorduklarının bir önemi yok. Başka bir adamı severken seninle evlenemem!" dedi.

"Ama benimle nişanlı olman başka bir adamla yatmana engel olmamış"

"Bana bunun hesabını soramazsın. Londra da kaç kadın dönüşünü bekliyor? Biz hiçbir zaman birbirimizi sevmedik. En kötü zamanlarımızda birbirimize destek olduk ama hiçbir zaman âşık olmadık bunu biliyorsun."

Altan ona doğru yaklaştığında Çağ onun gözlerinde gördüğü öfkeyle kaçmak istedi. Yine de sağlam duruşunu bozmayarak onun gözlerine bakmaya devam etti. "Şu an sahip olduğun kişilik benim sayemde oluştu," diye sakin ama sert bir sesle konuşmaya başladı. "Sürekli kendine acıyıp elindeki fırsatları değerlendirmeyen acınası bir kızdan güçlü bir kadına dönüşmeni sağladım. Benim sayemde şirketinin başına geçip güçlendin. Seni kendime layık bir kadın haline getirdim."

Son sözleri Çağ'ın gözlerinin hayretle açılmasına sebep oldu. "Sen hastasın! En zor zamanımda yanımda olup beni ayağa kaldırdın. Eve,t iş konusunda bana yol gösterdin ama hiçbir zaman kişiliğimi sen oluşturmadın"

İşaret parmağını göğsüne bastırırken "Bu kişiliği kazanmak için çocukluğumu yaşamadım ben. Eğer şu an güçlü bir iş kadındıysam bu senin sayende değil, bana çocukluğumu yaşatmayan ailem sayesinde Altan!" diye bağırdı.

Altan birden onu kolundan kavrayıp kendine çektiğinde hazırlıksız yakalandı. Dengesini kaybedip onun göğsüne doğru düşerken Altan saçlarını kavrayarak yüzünü yukarı kaldırmış ve dudaklarını birleştirmişti. Çağ dengesini sağlayarak çırpınıp onun ellerinden kurtulmaya çalıştı. Altan onu bırakmıyordu. Saç dipleri adamın güçlü tutuşuyla acırken gözleri yaşardı.

Bir süre sonra geri çekilen Altan şehvet ve öfkeyle kararmış gözlerini onun üstüne dikti. "Sen istediğini düşünebilirsin sevgilim," diyerek ona doğru eğildi. Çağ "Bırak beni!" derken o yanağını onun yanağına yaslayarak "Sen benimsin!" diye fısıldadı.

Altan onu bırakıp geri çekildiğinde Çağ'ın bacakları titredi ama tüm öfkesiyle yumruk yaptığı ellerini onun göğsüne vurdu. "Hayvan herif," derken tüm bedeni öfkeden gergindi. "Sen de istediğini düşünebilirsin ama seninle evlenmeyeceğim..." diye bağırdığında

Altan alayla gülüp saatine bakarak "Yönetim kurulu toplantısına geç kalıyoruz," dedi.

Çağ onun umursamaz davranışıyla şaşkına döndü. "Bir daha sakın bana dokunmaya kalkma!" diye bağırarak masasına gidip üstündeki evrakları topladı. Kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlerken az önce yaşananların öfkesiyle hâlâ titriyordu. Altan ise elleri cebinde ıslık çalarak onu takip ediyordu.

Çağ kapıyı açıp odadan çıkmadan önce adama hayretle baktı. Altan sırıtırken Çağ yüzünde oluşan tiksinme ifadesine engel olamadı. Bunca yıl hayatına aldığı adamı bu kadar yanlış tanımış olduğuna inanamıyordu.

Yönetim toplantısına yeterince gergin giren Çağ toplantı boyunca daha da gerildi. Herkes Altan Bey taraftarı olup çıkmıştı. Durmadan kriz süreci boyunca Altan'ın her şeyi nasıl kontrol ettiğiyle ilgili konuşmalar yapılıyordu. Çağ sakin kalmaya çabalarken eli sürekli baykuşun üstündeydi. Parmakları baykuşun tırtıklı kanatları üzerinde geziyor, rahatlamasını sağlıyordu.

Basın sözcüsü "Artık sizde geldiğinize göre gerçekleri açıklayabilir ve bu sürede Altan Bey de yanınızda durarak size destek olduğunu gösterebilir," dediğinde Çağ araya girerek "Altan Bey üstüne düşeni yeterince yapmış bence Fatih Bey. Bırakalım da artık kendi işlerinin başına dönsün," dedi.

Altan elini onun elinin üstüne yerleştirerek "Hiç sorun değil sevgilim. Sen zor durumdayken Londra'ya dönmeyi düşünmüyorum. Bu süreç atlatılana kadar buradayım," dedi.

Çağ elini yavaşça çekerek onun elinden kurtarıp arkasına yaslandı. O sıra boş yüzük parmağı Fatih Bey'in dikkatini çekerken "Çağ Hanım nişan yüzüğünüz nerede?" diye sordu adam telaşla. Çağ parmağının üstünü diğer eliyle kapattığında adam "Yüzüğünüz olmadan basının karşısına çıkamazsınız. Birde ayrılık haberleri ortaya atılırsa tam bir felaket," diye devam etti.

Çağ "Neden felaket olsun?" derken Altan elini tuttuğunda ona baktı. "Nişanlım eski yüzüğünden sıkıldığı için ona yeni yüzük almıştım ama acil toplantı yapmamız gerekince vermeye fırsatım olmadı," diyerek cebinden çıkarttığı yüzüğü rahat hareketlerle Çağ'ın

parmağına taktı. Çağ şaşkınca onu izlerken "Bu sayede nişanımızı tazelemiş olduk," diyerek elini dudaklarına götürerek parmaklarının üstünü öptü.

Toplantıdakiler onun yaptığı bu şovu alkışlarken Çağ dişlerini sıkarak Altan'ın gözlerine öfkeyle baktı. O ise umursamazca gülümsemeye devam ediyordu.

"Fevkalade, fevkalade..." diyen Fatih Bey, Altan'dan sonra bu işten en çok memnun kalan kişiydi.

Öğleden sonra yapılacak basın toplantısında Çağ'ın söyleyecekleri üzerinde konuşularak toplantı sonlandı. Altan basın toplantısına kadar yapması gerekenler olduğunu söyleyerek yanlarından ayrıldığında Çağ biraz olsun rahatlamıştı.

Odasına geçtiğinde bir an yalnız kalmanın etkisiyle rahatladı. Toplantı boyunca başına giren ağrıyı azaltmak için iki elini birden şakaklarına bastırarak masaj yapmaya başladı. Önünde hazırlanmış metni okurken Altan'ın olduğu kısımlarda homurdanıyordu.

Telefonu çaldı, sekreteri Asya'nın geldiğini bildirdiğinde içeri almasını söyledi. Telefonu kapatıp yerine koyarken Asya içeri girerek, "Yemin ederim kafayı yiyeceğim, sabahtan beri sana doyasıya sarılamadım bile..." dedi.

Koşar adım yanına geldiğinde Çağ da gülümseyerek ayağa kalktı. Ona doğru eğilip Asya'ya sıkıca sarıldığında "Abini öldürsem beni suçlar mısın?" diye sordu.

Asya kahkaha atarak geri çekilirken "Ah sabahki yaptığından sonra sana yardım bile edebilirim," dedi. Çağ gülümsedi. Genç kadını en çok sinirlendiren şey Altan'ın onu zorla öpüşüydü. Gözlerindeki bakış ve davranışı Çağ'ı korkutmuştu.

Asya masanın önündeki koltuğa oturduğunda Çağ da onun karşısına geçti. Bir süre aralarında sessizlik olduktan sonra Asya "Özür dilerim Çağ, bütün bu olanlardan dolayı kendimi sorumlu hissediyorum," dedi.

"Senin bir suçun yok kendini suçlama. Ben daha çok basının bunları nereden öğrendiğini merak ediyorum."

Asya, "İnan bilmiyorum. Sen gittikten bir gün sonra ortaya çıktı ve her şey birbirine girdi" diye açıkladığında Çağ artık alışkanlık yaptığı şekilde kolyesini okşadı. Asya'nın gözleri onun elini takip ettiğinde "A&K tasarımı mı o?" diye sordu. Arkadaşı heyecanla yerinden kalkıp karşısına dikilerek ona doğru eğildiğinde Çağ neyden bahsettiğini anlamayarak ona baktı.

Asya onun parmaklarını itip baykuşu incelerken "Ah değil, tasarımcı imzası yok," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diyen Çağ elini baykuşun üstüne örttü. Asya, "Ünlü elmas tasarımcısı yok muydu? Sen tatile çıkmadan önce ortaklık için görüşmüştüm," dedi. Çağ anımsayarak kafasını salladığında arkadaşı "Onların çıkartacağı yeni koleksiyona çok benziyor, elması metallerle kaplamak yerine yeni tasarımlarında küçük heykelleri süsleyecekler," diye açıkladı.

"Ben orada seyyar bir satıcıdan aldım," diyen Çağ dalgınlaştı. "Zaten koleksiyon henüz satışa çıkarılmadı," diyen Asya ona dikkatle baktıktan sonra Çağ'ın karşısındaki yerine dönerek "Neyin var?" diye sordu. Çağ gözlerini ona odaklamaya çalışırken "Anlamadım?" dedi.

"Neyin var Çağ? Gözlerindeki hüznün sebebi ne? Başta çıkan haberlerden dolayı olduğunu düşündüm ama şimdi daha fazlasının olduğunu hissediyorum"

Dikkatli bir arkadaşın gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor diye düşündü Çağ. Asya'nın gözlerine bakarken bir an Altan'a söylediği gibi ona da söylemeyi düşündü. Ama içinden gelen ani isteğe engel oldu. Asya her ne kadar onun en iyi arkadaşı olsa da Altan'ın kardeşiydi. Onun abisini desteklemesi normal bir durum olurdu.

Gözlerini kaçırıp kafasını iki yana sallayarak, "Yok bir şey," dedi. Asya kafasını yana yatırıp ona gülümserken "Geçirdiğin muhteşem günlerle ilgili bir şey mi?" dediğinde Çağ ona bakmasa da gülümsedi. Sessizliğini koruduğunda "Pekâlâ benim artık gitmem gerekiyor, sen döndün, kriz çözüldü. Yeni avlar yakalamam lazım. Çok fazla kayıp yaşadık. Umarım abimle olan sorunlarınızı da en kısa zamanda çözersiniz," diyen Asya ayağa kalktı. Çağ da kalktı-

ğında "Ne kadar garip değil mi? Şirketleri avlayan bizken, abinin avı konumuna düştük," dedi.

Asya iç geçirirken "O konuda abime senin kadar öfkeliyim. Hisse senetlerini alırken sana devretmeyeceğini hiç düşünmemiştim," dedi.

"Önemli değil, her şeyi yoluna koyduktan sonra onunla da ilgileneceğim," diyerek aslında kendi kendine bir söz veriyordu Çağ. Asya dudaklarını büzerken "Nişanı bozacak mısın?" diye sorduğunda genç kadın, "Evet ama dediğim gibi önce işleri yoluna koymalıyım," diye cevap verdi.

"Ayrılmanızı istemiyorum ama bu konuda söz söylemeye hakkımın olmadığını da biliyorum. Ne olursa olsun yanında olduğumu bil," diyen Asya ona sarıldıktan sonra odadan çıktı.

Çağ o çıktıktan sonra koltuğuna oturup kafasını iki elinin arasına aldı. Beyni patlayacakmış gibi ağrırken kalbi özlemle sızlıyordu. "Ares... Aşkım!" diye fısıldarken gözlerini kapatarak gözyaşlarının akmasına izin verdi. Adadaki yaşam şimdi ona bir serap gibi geliyordu. Sanki hiç yaşanmamış bir hayaldi.

BÖLÜM 13

Ares elindeki ağır çekici kenara bırakarak zımparayı aldı. Elinin altındaki ağaç gövdesinin yüzeyini istediği pürüzsüzlüğe getirene kadar zımparaladı. İşi bittiğinde zımparayı kenara koyup eğilerek zeminin üstünde kalan tozları üfledi. Yoğun ahşap kokusu etrafa yayılırken elini pürüzsüz zeminin üstünde gezdirdi. Gözleri kapandı. Parmakları heykelin üstünde kayıyor, elinin altındaki tüm detayları hissedebiliyordu. Zemin onun teni kadar pürüzsüzdü ancak yumuşak değildi.

Ares gözlerini açtığında Çağ'ın siluetinin boş bakılarıyla karşılaştı. Henüz heykele renk vermemişti. Boyun ve köprücük kemiğinin muhteşem görüntüsünü henüz bitirmişti.

Ares oturduğu taburede dikleşti. Karşısında ona boş gözlerle bakan heykelin yerine Çağ'ın bal rengi gözlerini hayal etti. Bedeni özlemle titredi. Gözleri dolmaya başladığında derin bir nefes alarak gözlerini kapatıp geçirdikleri zamanı düşündü. Onunla avundu. Onun hatıralarıyla kendini avuttu. Son iki haftadır yaptığı tek şey buydu ama aklını kaybetmenin eşiğine gelmişti. Jawad'a üç ay gelme dediği için pişmandı. Tekne adayı çevreleyen dağın arasından geçip açık denizde gözden kaybolduğu an pişman olmuştu. Pişmanlıkla haykırmıştı. İçindeki tüm pişmanlığı atmak için haykırmıştı. Hiçbir işe yaramadı. O gittiği andan itibaren her gün yüzerek adayı terk etmemek için kendiyle savaşıyordu. Hâlâ mantıklı davranan bir yanı hayatta kalamayacağını biliyordu. Ama o yanını da kaybetmek üzereydi.

Ares helikopterin sesini duyduğunda daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Oturduğu tabureden hızla kalkıp dolaba giderek dürbününü aldı. Kulübenin kapısına çıkıp dürbünle helikoptere bakarak kontrol etti. Üstünde hiçbir işaret olmayan siyah helikopteri gördüğünde kaşlarını çattı. Helikopter hızla alçalıyordu. Aceleyle içeri girip dolabı açarak biri makineli diğeri uzun menzilli silahlarını aldı. İki silahı da omzuna attıktan sonra kulübeden çıkıp koşarak ormanın içine daldı.

Ağaçların arasından hızla giderken helikopterin kelebekler vadisine doğru inişe geçtiğini gördü. Hızını arttırdı. Pilot helikopteri oraya indirebildiğine göre profesyoneldi. Ares ilerlerken adaya gelenlerle ilgili olasılıkları düşündü. Hector olabilirdi ama onun kendi helikopteriyle geleceğini tahmin ediyordu. Yakıtı tükenen ve buldukları ilk yere iniş yapan biri de olabilirdi ama etrafta inebilecekleri çok daha büyük adalar vardı. Ares'in içindeki asker gelenlerin onun için geldiğini söylüyordu.

Nefes nefese durdu. Açıklığın hemen kenarında daha önce hazırlamış olduğu gizlenme yerinin arkasına çöktü. Adada davetsiz misafirler için hazırlanmış birçok tuzak ve onu gizleyebilecek birçok alan vardı. Ares yere çöküp silahını yerleştirerek dürbününden helikopterin inişini izledi.

Helikopter henüz inmeden iki adam yere atlayıp eğilerek helikopterin rüzgârından kaçmak için koşmaya başladı. Üstlerinde takım elbise olsa da Ares onların görünüşlerinden asker olduklarını anlamıştı. İkisinin de saçları tıraşlıydı. Ağır antrenmanların sonucu oluşan vücut yapısına sahiplerdi. Adamlardan biri diğerinden daha uzundu ama kısa olanın omuzları daha genişti. Helikopter onları bıraktıktan sonra tekrar havalandığında Ares misafirlerinin belli bir süre kalıcı olduğunu anladı. Adamlar git gide yaklaşırken işte beni buldular diye düşündü.

Adamlar ağır adımlarla yürüyerek ona doğru yaklaşmaya başladığında Ares varlığını belli etme zamanının geldiğini anlamıştı. Uzun boylu olanın kalbine nişan aldığı an adam olduğu yerde durarak arkadaşını da kolundan tutup durdurdu. Kısa boylu olan arkadaşının kalbinin üstündeki kırmızı noktayı gördü ve hızla etrafını ta-

ramaya başladı. Ancak uzun boylu olan onun durduğu açıyı tahmin etmişti. Parmağı Ares'in olduğu kısmı işaret ederken ikisi de ellerini havaya kaldırıp telsim olduklarını ifade etti.

Ares durduğu yerden ayağa kalktı. Nişan almaya devam ederek adamlara yaklaştı. Aralarındaki mesafeyi korurken uzun adam, "Bulunması zor bir adamsın Ares Kosta," diye seslendi. Ares, "Burada olduğunuza göre o kadar da zor değilmişim," dedikten sonra "Üstünüzdekileri çıkartın!" diye ekledi.

Uzun boylu adamın yüzünde ukala bir gülümseme oluşsa da söylenileni yapmaya başlayarak ceketini çıkarttı. Onun üstündekileri çıkartmaya başladığını gören diğeri önce şaşırsa da o da ceketini çıkarttığında Ares uzun boylu adamın kıdemli olduğunu anlamıştı.

Adamlar iç çamaşırlarına kadar soyunduğunda durdu. Ares istifini bozmadığında uzun boylu kahkaha atarak kafasını iki yana sallayıp iç çamaşırının belini tutarak aşağı indirdi. Kollarını iki yana açıp kendi etrafında dönerken "Gördüklerinden memnun kaldın mı?" diye sordu alayla. Diğer adam da çıplak bir şekilde kendi etrafında döndüğünde Ares onların silahsız olduğuna inanmıştı. Adamların vücudu kaslarla kaplıydı ama uzun boylunun sağ karın boşluğundaki derisi ağır bir yanık iziyle süslenmişti. Kısa boylu olanda da yara izleri vardı ancak uzun boylu olandakilerle ölçüşemezdi.

"İç çamaşırlarınızı giyin ve ilerleyin" diyerek kafasıyla ormanı işaret ettiğinde uzun boylu "Hadi ama yalınayak mı yürüyeceğiz?" diye itiraz etti. Ares diğer omzundaki makineli tüfeği onlara doğrulturken "Ayağına diken batmasından mı korkuyorsun? Daha önemli sorunların var, bir dakika içinde söylediklerimi yapmazsan büyük çabalar sonucu sahip olduğun muhteşem vücudunu kevgire çevirebilirim" dedi.

Adam sırıttı. "Aha seni etkilediğimi biliyordum," derken eğilip iç çamaşırını alarak giydi. Ares adamın rahat tavırlarıyla kaşlarını çattı. Sesinin tonunda ve adamın konuşmasında tanıdık bir aksan vardı.

Adamlar elleri havada onun gösterdiği yöne ağaçların arasına doğru yürüdü. Ares dikkatlerini üstlerinden ayırmazken onları takip etti. Belli bir süre ilerledikten sonra "Durun ve bana dönün," dedi.

Ares silahını indirdi. Karşısındaki adamlar tamamen silahsızdı ve onu çıplak elde öldürebileceklerinden şüpheliydi. Üstelik buraya onu öldürmek için gelmedikleri de belliydi. Silahlarını yere bırakıp kollarını göğsünde bağladı. Uzun boylu olan sırıtırken "Bana bir zamanlar kötü bir ev sahibi olabileceğini söylediğinde sana inanmamıştım ama haklıymışsın," dediğinde Ares kaşlarını çattı.

Adam "Beni hatırlamadın değil mi?" diye sorduğunda Ares kafasını iki yana salladı. Adam sağ tarafındaki yanığı işaret ederek "On bir yıl önce Kongo da oldu," dedi. Ares'in burun delikleri genişlerken "Beni sen kurtarmıştın," diye ekledi adam.

Ares kafasını onaylarcasına salladı. O zamanki genç askeri hatırlamıştı. Hatıralarında ancak yirmisinde olan delikanlı karşısında duran adamdan oldukça farklıydı. Daha ince yapılıydı ama aynı uzun boya sahipti. Ares onu sağanak yağmurun altında kilometrelerce sırtında taşımıştı. Genç ölmek üzereydi. El yapımı bombanın yanında patlamasıyla kıyafetleri alev almış ve sağ karın boşluğuna birçok yabancı madde isabet etmişti. Ares onu taşıdığı süre boyunca gencin bilincini açık tutmak için konuşmuştu. Delikanlı sürekli öleceğini söylerken Ares ona yaşayacağını söylüyordu. Yardım kampına yaklaştıkları sıra gencinde umudu artmış ve "Buradan kurtulduğumda sizin evinize geleceğim ve bana bir kahve ikram edeceksiniz efendim," demişti. Ares gülerek "Seni uyarmalıyım kötü bir ev sahibiyimdir" diye karşılık vermişti. Ares onu yardım kampına bıraktıktan sonra gence ne olduğunu öğrenememişti. Çünkü ormana tekrar daldıktan sonra geriye dönmemişti. Görünen o ki delikanlı hayatta kalmanın bir yolunu bulmuştu.

"Seni buraya getiren nedir?" diye sordu Ares. Adam omuz silkerek "Kahve içmeye geldim," diye cevap verdi. Ares, "Kelime oyunlarından hoşlanmam asker. Seni buraya kimin gönderdiğini ve neden geldiğini açıkla!" dedi sert bir sesle.

"Yüzbaşı Dean Fisher efendim. Buraya sizden yardım talep etmek için gönderildim," diyerek asker selamı veren adamın ardından hiç konuşmayan kısa boylu da selam vererek "Üsteğmen Fred Hall," dedi.

Ares iki adama bakıp derin bir nefes aldı. Eğilip silahlarını aldıktan sonra "Beni takip edin," diyerek patikaya doğru yola koyuldu. Askerleri kulübesinden uzak tutarak evin yolunu takip etti. Sonunda eve ulaştıklarında içeri girmeleri için kenara çekildi. Adamlar toz içinde kalmış çıplak ayaklarıyla içeri girdi. Ares onları kütüphaneye yönlendirirken silahlarını mutfaktaki masanın üstünde bıraktı.

Adamlar içeri girerken Ares tam arkalarındaydı ve ilk saldırı kısa boylu olandan geldi. Adam beklenmedik bir hızla Ares'in karın boşluğuna yumruğunu savurduğunda darbeden son anda kurtulabilmişti. Ondan kurtulmak için sola doğru yaptığı hamlede sırtını diğerine dönmüş ve kendini savunmasız bırakmıştı. Dean vakit kaybetmeden kolunu Ares'in boynuna doladığında Fred karnına doğru hamle yapmış ve Ares adamın çıplak göğsüne güçlü bir tekme indirmişti. Ardından büyük bir güçle arkasındaki adamı geriye doğru iterek adamın sırtını kitaplığa çarptı. Raflardaki kitaplar yere düşerken adam hoşnutsuzlukla homurdandı. Ares ona doğru gelen Fred'i fark ettiğinde ellerini arkaya atıp Dean'in kafasını sertçe kavrayarak ayaklarını havaya kaldırdı. Fred'in boynunu iki bacağının arasına kıstırdığında adamın boynunu kırmak için ufak bir hareket yeterliydi. Fred bacaklarını yumruklasa da Ares tutuşunu gevşetmedi. Dean uzun zamandır nefes almasını engelliyordu ama Ares tüm gücünü korumaya devam ediyordu. Sonunda Dean pes ederek kolunu gevşetti. Ares derin bir nefes alırken önce Fred'in boynuna attığı tekmeyle onu etkisiz hale getirdi. Sonra Dean'i kolundan kavrayıp adeta havada takla açmasını sağladı. Dean sırt üstü sert zemine düştüğünde haykırdı. Ares onun boynuna dizini koyarken eli hâlâ Dean'in geriye bükülmüş kolunu tutuyordu. Dean acı içinde kıvranarak "Binbaşı Nelson'ın selamı var!" diye haykırdı. "Karl!" diye fısıldayan Ares onu serbest bırakarak geri çekildi. Ayağa kalkıp iki askerin başında dikilirken Fred boynunu ovarak doğruldu. Ardından Dean birkaç küfür savurduktan sonra ayağa kalktı.

Ares adamın gözlerine bakarak "Seni buraya Karl mı gönderdi?" diye sordu. Dean "Evet efendim. Size teklifimizi yapmadan önce hâlâ formda olup olmadığınızı ölçmemizi istedi" diyerek ona

saldırmalarını açıkladı. Daha sonra sırıtarak "Fazlasıyla formda olduğunuzu gördük," diye ekledi.

Ares, "Sizi buraya neden gönderdi asker?" diye sorduğunda Dean "Son on bir yılda Kongo da bir değişiklik olmadı. Oradaki düzeni özellikle bozan biri var. Sizin de yakından tanıdığınız biri. Van Kierk" dedi.

Ares ismi duyar duymaz kasıldı. Dean onun bakışlarındaki değişimi fark ederken "Binbaşı sizden *Cellatı* ortadan kaldırmanızı istiyor," dedi. Van Kierk'in Kongo'daki lakabı *Cellattı.* Karl akıllı bir adamdı. Her zaman öyle olmuştu. Ares ekibin güç dengesini sağlarken Karl her zaman stratejileri ve beyin gücünü yönetirdi. Bu zamana kadar Karl'ın onu bulamamış olması bile bir mucizeydi.

Ares gözlerini kütüphanenin içinde dolaştırdıktan sonra "Kütüphanemi eski haline getirin, bunu biraz düşüneceğim," diyerek kapıya ilerledi.

"Helikopter iki saat sonra bizi almak için gelecek efendim," diyen Dean'e omzunun üstünden bir bakış atarak "O zaman geldiğin gibi gidebilirsiniz Yüzbaşı. Benim bitirmem gereken işlerim var" dedi.

Ares evden çıkıp kulübeye giden yolu tırmanırken düşünce arasında boğulmuştu. Eski dostlar ve düşmanlar hortlamıştı. Ça suçlayıcı sesi zihninde yankılandı. "Burada üç maymunu oyna sun!" diye bağırıyordu. O günü hatırlarken dişlerini sıktı. Ça dış dünyadan kaçıp buraya saklandığı için kızıyordu. O gün o vermişti ancak geriye dönüp nereden başlaması gerektiğini bi mişti. Belki de fırsat ayağına gelmişti. Üstelik Cellat ile ka mış bir hesapları vardı.

Kulübeye geldiğinde ışıkları açıp tabureye oturdu. Çağ'ın heykeline baktıktan sonra boya paletini eline alara karıştırmaya başladı. Önce Çağ'ın kumral tenini oluştu sonra bal rengi gözlerini renklendirdi. Araya kızılların ka verengi saçlarını renklendirirken gülümsüyordu. En so nın ve burnunun üstündeki çilleri oluşturdu. Geriye ç ğında Çağ karşısındaydı.

İşi bitmişti. Yaklaşık bir saat önce helikopterin gelip gittiğini duymuştu Ares. Askerlerin gidip gitmediğini merak etti. Eğer onları gerçekten Karl göndermişse gitmemişlerdir diye düşündü. Dolabına gidip oradaki teçhizatını büyük sırt çantasında doldurdu. Çantasını alıp dışarı çıktıktan sonra kulübenin dışına yerleştirdiği heykelleri içeri taşımaya başladı. Bazıları son çıkan fırtına da hasar görmüştü ama onarılmayacak bir şey yoktu. Ares oluşturduğu her esere değer verirdi. O yokken onların zarar görmesini istemiyordu. Sadece kulübe yolunun iki tarafını süsleyen ağır heykelleri orada bırakarak kulübesinin kapısını kilitleyip sırt çantasını alarak eve doğru yola çıktı.

Eve ulaştığında hava kararmıştı. Mutfağın ve kütüphanenin ışıkları yanıyordu. Ares mutfak kapısından içeri girdiğinde Dean kendisine kahve dolduruyordu. Takım elbisesine geri kavuşmuştu. Onu görünce gülümseyerek "Sizde ister misiniz efendim?" diye sordu.

Ares, "İyi olur" diyerek çantasını duvar kenarına bıraktı. Masanın önünde duran sandalyenin birini çekerek otururken "Takım elbisene kavuşmuşsun," dedi. Dean kahveyi onun önüne bırakıp gülümseyerek açıkladı. "Evet, Üsteğmen pilota yarın sabah gelmesini söylemek için gittiğinde kıyafetlerimizi getirdi."

Ares sıcak kahveden büyük bir yudum aldıktan sonra "Beni nasıl buldu?" diye sordu.

Dean oturduğu yerde kıpırdandı. "Beni kampa bıraktıktan sonra bir daha görülmemiştiniz. Bir yıl sonra babanızın cesedini bulan ekipte bende vardım," dediğinde Ares ona bakıp "Çabuk toparlanmışsın," dedi. Ares onun ölümcül şekilde yaralandığını biliyordu. Bir yıl içinde göreve geri dönmesi büyük bir başarıydı. Dean de bunun farkında olarak gülümsedi. "Aslında beni geri göndermek için çok uğraştılar ancak sizin kayıp olduğunuzu öğrendiğimde bunu reddettim. Tedavim kamptaki hemşireler ve bir *Nada*[4] tarafından gerçekleştirildi"

4 Nada: Kongo da büyücülere verdikleri isimdi. Ormanın içindeki birçok kabile hâlâ büyücülere inanıyordu.

"İşe yaramış görünüyor" diye bir yorumda bulundu Ares. Askerin kendi için hayatını riske attığını görmezden geldi. "Hayatımı size borçluydum. Teşekkür etmek için sizi bulmaya kararlıydım ve sizi arayan ekibe katıldım. Ekibin başında Karl vardı."

Dean konuşurken Ares gülümseyerek "Aptallık etmişsin. Beni bulmanız imkânsızdı," dedi.

"Bizde öyle düşünmeye başlamıştık. Ta ki babanızın cesedini bulana kadar..." Dean durarak onun yüzünü inceledi. Ares'in yüzü katılaşırken o anlatmaya devam etti. "Onun cesedini bulduk ama sizden hâlâ bir iz yoktu. Aramalar bir sene daha devam etti ancak sonunda yetkililer bizi geri çekmek zorunda kaldı. Çünkü Cellat çoğu kabileyi ele geçirmiş ve ormanı tam bir cehenneme dönüştürmüştü. Yakalanan askerler görüldükleri anda öldürülüyorlardı. Döndükten sonra Karl'ın ekibinde kalmaya devam ettim. Sürekli sizden bir iz arıyordu ama bulamıyordu. Sonunda o da öldüğünüze inanmaya başlamıştı. Arkadaşınız yeni koleksiyonunu ortaya çıkartmasayd sizin yaşadığınızı öğrenemezdik"

Ares, Hector'a içinden küfretti. Hector'un teklifini kabul ettiğ için kendine de küfretti. Dean, "Baykuşları keşfetmek Karl'ın faz zamanını almadı," dediğinde Ares gülümseyerek "Tahmin edebi yorum," dedi. Hector'un gönderdiği elmaslar adaya baykuşlar yesinde ulaşıyordu. Ares baykuşlardan elmasları alıp yaptığı kü heykelleri süsleyerek baykuşlarla geri gönderiyordu. Baykuş bir kısmı Çağ buradayken gelmiş geri kalanıysa üç gün önce a ulaşmıştı.

Ares biten kupasını alarak ayağa kalktığında "Bizimle gi siniz değil mi efendim?" diye sordu Dean. Ares kupasını du tezgâhtaki rafa koyarken "Evet ama bir şartım var," dedi.

"Tabii ki efendim. Ne isterseniz," karşılığını aldığın Dean'e dönerek "Önce Türkiye'ye gitmek istiyorum. Ora mem gereken bir işim var," dedi. Asker şaşkınlıkla "Tür diye sorarken Ares gülümsüyordu.

BÖLÜM 14

Çağ bilgisayarın ekranına şaşkınca bakarken gördüklerine anlam veremiyordu. Kafası karışmıştı. İşleri yoluna soktuktan günler sonra Ares'i araştırmayı akıl edebilmişti. Önce onun soyadını arama motoruna yazarak araştırmasına başlamıştı. Kosta soyadının oldukça meşhur olduğunu bu sayede öğrenmişti. Elmas ticareti yapan büyük bir şirketin ortaklarından birinin adıydı. En çok şaşırdığı şey ise bu ortağın elmasın çıkartıldığı madeni ziyarete gittiği sıra vahşi bir hayvan tarafından feci şekilde öldürülmesiydi. Çağ, Diogo Kosta'nın resmine dikkatle bakarken Ares'in genlerini kimden aldığı belli diye düşündü. Şık takım elbisesinin içindeki adam omuzlarının duruşu ve bakışıyla etrafa güç ve otorite yayıyordu. Çağ, Ares'i de tarayıcıda aratmıştı ancak onun hakkında hiçbir şey bulamamıştı. Bu da ayrı bir kafa karışıklığına sebep oluyordu.

İç çekerek tekrar Diogo Kosta'nın ölüm haberini açtı. Ares'in birçok defa tanıklık ettiği vahşette babasının ölümünün de bir parçası olduğunu düşünmüştü ama bir yırtıcı havanın buna sebep olduğunu sanmıyordu. Nedense bu haberin daha büyük bir vahşeti gizlediğini hissediyordu.

Kapısı çalıp gel diyemeden açıldığında Çağ bilgisayarını kapatıp gelene baktı. Bu ani baskınla kaşları çatıldı. Asya'yı görünce biraz rahatlamış hissetse de "Işıl yerinde değil mi?" diye sordu. Sekreterinin neden onu arayıp Asya'nın geldiğini bildirmediğini merak etmişti. Asya kafasını iki yana salladığında "Leyla?" diye sordu.

Asya ona gülümseyerek "İkisi de çoktan öğle yemeğine gitmiş olmalı bende seni almaya geldim," dedi. Çağ kolundaki saati kontrol ettiğinde öğlen olduğun gördü. Yine de sekreterinin ve asistanının ona haber vermeden yemeğe çıkmış olmaları sinirini bozdu. Her an bir şey isteyebilir, onlara ihtiyaç duyabilirdi. Işıl önemli değildi ama Leyla ona haber vermeden çıkmazdı bu durum canını sıktı.

Asya, "Eee hadi toparlansana," dediğinde Çağ telefonunu alıp programını kontrol etti. Asya onun yanına gelip telefonu elinden alırken "Programını çoktan kontrol ettim, bir saat boşluğun var. Sonra gidip o yakışıklı İtalyan büyüleyebilirsin," dedi.

Çağ istemeyerek de olsa yerinden kalktı. "Aç değilim," diye mırıldandığında Asya omzunun üstünden ona ters bir bakış atarak "Geldiğinden beri zayıfladın. Bundan sonra seni beslemeyi kendime görev biliyorum," dedi.

Çağ gözlerini devirse de çantasını alarak onu takip etti. Asya telefonunu geri uzattığında telefonu alıp Leyla ile Işıl'a mesaj göndererek çantasına attı.

Asya'nın yer ayırttığı restorana doğru giderlerken "A&K markasıyla olan görüşmeler nasıl gidiyor?" diye sordu Çağ. Araştırmalarından elde ettiği bilgilerden sonra aslında Ares ile aralarında oluşacak yeni ortaklığı da keşfetmişti. Alves ve Kosta ailelerinin kurduğu şirket Asya'nın son zamanlarda peşinde koştuğu şirketti.

"Hector Alves ile görüşmelerimiz sürüyor. Tabii ki şirketin tamamını bize satmak gibi bir düşüncesi yok. Zaten şirketleri fazlasıyla yüksek kar elde ediyor, tek istedikleri Türkiye piyasasına girerken köklü bir şirketle anlaşmak. Adam zeki ve kurnaz biri, bizim ona neler getireceğimizi hesaplıyor. Tabii yaşadığımız kısa süreli kriz onu da biraz geri çekti ama aşamayacağım bir sorun değil."

Çağ parmaklarını baykuşun üstünde gezdirdikten sonra "O şirketi istiyorum Asya!" dedi. Asya ona dönerken gözleri Çağ'ın parmaklarını bulunduğu yere takıldı. Çağ elini geri çekip dışarıya bakarak "Gerekirse Hector Alves ile benim için bir görüşme ayarla," dedi.

"Ah adam geçen hafta Portekiz'e ailesini ziyarete gitti. Oradan da Amerika'ya gidip yeni tasarımlarını sergileyecekleri Fransa defilesinden önce işlerini halletmeyi planlıyor. Şimdilik beklemedeyiz."

Asya sustuğunda Çağ kaşlarını kaldırarak ona baktı. Asya onun bakışını fark ederek "Ne?" diye sorduğunda "Adamın tüm programını biliyorsun?" dedi. Asya'nın yanakları kızarırken "Adam ayrıntı vermekten çekinmiyor," diye açıkladı.

Çağ "Yaaaa!" diyerek ona gülümserken Asya oflayarak "Tamam sen burada değilken çok yalnız kaldım ve Hector Alves de etkileyici bir adam..." diye itiraf etti.

"Ah yeni ortağımız olma potansiyelindeki bir adamla yattın mı?" diyen Çağ ona yalancı bir kızgınlıkla baktı. Genç kadın telaşla kendini açıklamaya çalıştı. "Ben öyle olmasını planlamadım tamam mı? Adam ile yemeğe çıkmıştık sonra her şey karıştı. Gecenin sonunda adam ile ne için buluştuğumu bile unutmuştum. Ah Çağ görmelisin bir yunan tanrısı gibiydi." Çağ hüzünle gülümsedi. Görünen o ki Ares'in ortağı da kendisi kadar etkileyiciydi.

Çağ, Ares'i düşünürken Asya koluna dokunarak "Hey bundan sakın abime bahsetme," dedi. Çağ, Altan'ı hatırlayarak burnundan soludu. "Abinin Londra'da olduğunu unutuyorsun. Üstelik son zamanlarda aramızın çok iyi olmadığını sen de biliyorsun"

"Ah biliyorum," diye mırıldanan Asya sessizliğe büründü. Restorana geldiklerinde arabadan inen Çağ, Asya'nın yanına gelmesini beklerken ürperdi. Asya ile içeri girerlerken olduğu yerde durdu. Garip bir içgüdüyle bakışlarını arkasına çevirerek akan trafiğe ve karşıdaki kalabalık caddeye baktı. Hiçbir şey dikkatini çekmezken Asya "Gelmiyor musun?" diye seslendiğinde önüne dönerek onu takip etti.

Asya'nın ayırttığı masaya doğru ilerlerken Çağ onları bekleyen kişiyi görerek gerildi. Altan kafasını kaldırıp onları gördüğünde gülümseyerek ayağa kalktı. Çağ'ın yüzü asılınca Asya "Çağ lütfen biraz olsun gülümse, aranızı düzeltmek istiyor," diye fısıldadı.

Altan'ın yanına geldikleri için Çağ cevap vermek zorunda kalmadı. Altan ona daha yakın duran kardeşini öptükten sonra elini Çağ'a uzattı. Çağ istemeyerek de olsa elini ona uzatırken Altan onu

kendine çekerek yanağını öptü. Dudaklarını Çağ'ın yanağına uzun süre bastırıp kokusunu içine çekti. Çağ'ı biraz daha kendine yaklaştırırken "Seni özledim," diye fısıldadı. Çağ hissettiği tiksintiye engel olamadı. En son onu zorla öptüğünü ve gözlerindeki bakışı net bir şekilde hatırlıyordu.

Genç kadın, adamı iterek kendinden uzaklaştırdı. Asya'nın yandaki boş sandalyeye ilerlediğinde Altan sandalyesini çekmek için arkasındaydı. Yerlerine oturduklarında aralarında belli bir mesafe olunca Çağ daha rahat hissetti.

Garson siparişlerini almak için geldiğinde Çağ salata sipariş ederken Asya onun siparişini değiştirerek et istedi. Genç kadın ona öfkeyle baksa da Asya gülümseyerek "Hiç öyle bakma, sağlıksız bir şekilde zayıflıyorsun," dedi.

"Evet bana da çok zayıflamış göründün" diyerek lafa karışan Altan'a dönüp bakmadı Çağ. Onun yerine gözlerini denize çevirerek Ares'i düşündü. Yemek sessiz bir şekilde ilerlerken Asya "Çağ'ın köpeğimizle tanıştığı anı hatırlıyor musun abi?" diye sordu. Altan kıkırdarken Çağ da hatırladığı anıyla istemsizce gülümsemişti. Daha önce hiç evcil hayvanı olmadığı için Asya'nın köpeğiyle karşılaşması tam bir komediydi. Köpek üstüne atlayıp onu yalamaya kalktığında Çağ az kalsın kalp krizi geçirecekti. Üstelik köpek Chihuahua cinsi bir süs köpeğiydi.

"Ah sanırım korkudan üstüme çıktığın an sana âşık olmuştum," diyen Altan'ın basit yorumu Çağ'ın surat asmasına sebep olmuştu. Onun yüzündeki değişimi dikkatle izleyen Altan'ın da gülümsemesi azaldı. "Çağ seni mutlu etmekten başka bir şey istemiyorum."

Çağ su bardağına uzanıp bir yudum içtikten sonra Altan'ın gözlerinin içine bakarak, "O zaman hisse senetlerimi bana geri ver," dedi.

Çağ sanki anlamsız bir şey demiş gibi Altan gülerek kafasını iki yana salladı. Çağ'ın gözlerine bakarak öne doğru eğildi. Genç kadının elini kavrayıp masanın ortasına çekti. Çağ'ın nişan yüzüğünü okşarken "Hisse senetlerini sana verdiğim an bu yüzüğü çıkartıp atarsın," dedi.

Çağ, "Hisse senetlerini versen de vermesen de bu yüzüğü çıkartıp atacağım," diye karşılık verdi. Elini sertçe geri çekip arkasına yaslanırken Asya, "Çağ yapma ama siz senelerdir birliktesiniz. Evlenmenize bu kadar kısa bir süre kalmışken bu ayrılıkta neyin nesi?" diye sordu.

Altan kardeşine dönerek "Ah sevgili arkadaşın sana başka birine âşık olduğundan bahsetmedi mi?" diye sordu. Çağ gerilerek yanında oturan Asya'ya baktığında genç kadın hayretle ona bakıyordu.

"Kim?" diye solurken Altan kahkaha atarak "Yılın sorusu! Cevabını öğrenebilirsen bana da bildir," dedi.

O sıra yanlarına gelen garsonla hepsinin dikkati dağıldı. Garson elinde şampanya şişesiyle masanın yanında durarak Çağ'ın önüne küçük bir kutu bıraktı. Çağ "Bu ne?" diyerek kutuyu aldı. Altan garsona "Biz şampanya istemedik," diyordu.

Çağ gümüş renkli parlak kutuyu açtığında nefesi kesildi. Elleri titreyerek kutunun içindeki sarı yeşil renklerdeki kelebeği dışarı çıkarttı. Garson "Şuradaki beyefendinin ikramı," diyerek arkasındaki bir noktayı işaret ettiğinde Çağ hızla ayağa kalktı. Garsonun gösterdiği yere baktığında boş bir masayla karşılaştı.

"Nerede?" diye sorarken garson şaşkınlıkla "Az önce oradaydı," diye mırıldandı. Çağ durmadı. Kelebeği avucunun içinde sıkıca tutarken koşmaya başladı. Restorandan çıkan uzun saçlı birini görür gibi oldu ama emin olamadı. Nefes nefese dışarı çıktığında caddenin iki yanına da aceleyle baktı ama kimseyi göremedi.

Kafasını eğip avucundaki kelebeğe baktı. Gözyaşlarına boğulurken kelebeği avucunun içine alıp göğsüne bastırarak dizlerinin üstüne çöktü. Hıçkırarak ağlarken "Çağ iyi misin?" diyen Asya'nın sesini duydu. Kafasını iki yana sallayarak cevap verebildi. Güçlü kollar onu yerden kaldırıp arabaya taşırken Çağ, Ares'i kaybetmiş olmanın korkusuyla titriyordu.

***

Ares yumruklarını sıkmış karşısındaki manzarayı öfkeyle izliyordu. Günler önce Çağ'ın nişanlı olduğunu öğrenmişti. Onu görmek için sabırsızlanırken Dean, Çağ'a gizlice yaklaşabileceği anı bulabilmek için onu araştırmış ve öğrendiği gerçeği Ares ile paylaşmıştı. Ares ilk öğrendiğinde gerçeği inkâr etmişti. Çağ'ın onu hayal kırıklığına uğratmasını hazmedememişti. Oysa onunla her şey nasılda farklıydı. Sonra kendi araştırmasını yapmış ve kendi gözleriyle görmüştü.

Sessizce çekip gidecekti aslında. Çağ'ın karşısına hiç çıkmayı düşünmemişti. Sonra onu uzaktan da olsa görmek istedi. Dean, Çağ'ın peşine adam takarak onu izletirken Ares'e genç kadını görebileceği bir an ayarladı. İşte o an gelmişti. Çağ şu an karşısında nişanlısı ve arkadaşıyla birlikte yemek yiyordu. Asya adındaki kızı Çağ'ın anlattıklarından tanıyor gibiydi ama karşılarında oturan adam tamamen yabancıydı. Ares, Çağ ile geçirdikleri iki hafta boyunca ne gariptir ki adamın varlığını bile hissetmemişti. Çağ muhteşem bir oyuncuydu.

Adam Çağ'ın elini tuttuğunda Ares burnundan soluyarak cebindeki kutuyu çıkartıp garsonu çağırdı. Bir şişe şampanya siparişi verdikten sonra garsona kutuyu da teslim ederek yüklü bir bahşişle masaya gönderdi. Ardından arkasına bakmadan hızlı adımlarla çıkışa ilerlemişti.

Restorandan çıktığı an yolun karşısındaki siyah minibüste onu bekleyen Dean'in yanına gitti. Dean hemen yola çıkacaktı ki Ares arkasından çıkan Çağ'ı görerek onu durdurdu. Çağ'ın telaşla sokağın iki tarafına bakışını daha sonra hıçkırarak dizlerinin üstüne çöküşünü izlerken Ares'in gözyaşları da akmaya başlamıştı.

Asya ile Çağ'ın nişanlısı restorandan çıktığında kız onun yanına çökerken adam dikkatli gözlerle etrafa baktı. Gözleri minibüse odaklandığında Ares, "Gidelim!" emrini vermişti.

Ares son kez gözlerin Çağ'ın narin bedenine çevirirken "Hoşça kal sevgilim," diye fısıldadı.

Çağ arabaya bindikten kısa bir süre sonra kendine gelmeye başlamıştı. Altan'ın kucağında olduğunu hissettiğinde onu iterek uzaklaşmaya çalıştı. Altan kollarını onun etrafına daha sıkı sararak "Sa-

kin ol sadece seni eve götürüyorum," dedi. Çağ onunla savaşacak kadar güçlü hissetmediği için çabalamayı bıraktı. Avucunda batan ahşap kelebeği hissederken "Ah Ares neden karşıma çıkmadın?" diye düşündü. Ama onu suçlayabilir miydi? Durumun Ares açısından nasıl göründüğünü tahmin etmek hiçte zor değildi.

Çağ bir süre sonra arabanın durduğunu hissetti. Altan onunla birlikte arabadan çıktığında Çağ kafasını kaldırmaya çalıştı. "Kendim yürüyebilirim," diye itiraz etti. Altan onu duymazdan gelerek ilerlemeye devam etti. Asansöre bindiklerinde Çağ gözlerini kapattı. Şehirdeki evine gelmişlerdi. Son zamanlarda kaldığı ailesinin çiftlik evine gitmeyi tercih ederdi.

Yukarı çıktıklarında Altan onu yatağına yatırınca Çağ yastığını kucağına çekerek gözlerini sıkıca yumdu. Kelebek hâlâ avucundaydı. Arkasında hissettiği hareketle kafasını çevirip baktı. Altan yanına uzanmak için hazırlanıyordu. Öfkeyle onun yüzüne bakarken "Yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Altan cevap vermeden adama arkasını dönüp gözlerini kapattı. Genç kadın onun gideceğini düşünürken Altan'ın dudaklarını boynunda hissettiğinde midesi bulandı. Sıcak nefesi tenine çarpıp "Sana onu unutturabilirim," diye fısıldadı. Çağ öfke dolu bir çığlıkla arkasını dönüp Altan'ın yüzüne sertçe vurdu.

Altan küfrederek yataktan kalkarken yanağından kan sızıyordu. Çağ'ın sıkıca kavradığı kelebeğin kanadı yanağında derin bir çiziğe sebep olmuştu. Altan burnundan soluyarak elini yanağına atıp kanı sildi. Çağ onun bakışlarındaki saf öfkeyi hissedebiliyordu. Altan hiçbir şey demeden arkasını dönüp gittiğinde rahat bir nefes aldı.

Tüm bedenini bir ürperti kaplarken tekrar dönüp yastığına sarılarak gözlerini kapattı. Kalbi acıyla sızladı. Ares'in özlemiyle tekrar gözyaşlarına boğuldu. Kelebeği kendi kanını akıtacak kadar sıkarken gergin bir halde uykuya daldı.

Genç kadın gördüğü kâbusun etkisiyle ter içinde uyandı. Karanlık odada korkuyla etrafına baktı. Uzanarak başucu lambasını açtı. Kalbi sertçe göğsünü döverken elini göğsüne koyarak sakinleşmeye çalıştı. Hâlâ iş kıyafetleri üstündeydi. Gördükleri saçma bir kâbustu. Yine de bu deli gibi korkmasına engel olmuyordu. Yatağın

üstündeki kelebeği gördüğünde gözleri sulanarak minik figürü alıp okşadı. Avucunun içindeki figürü sanki canlıymış gibi diğer eliyle okşarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Kelebeği komodinini üstüne bırakarak yataktan kalktı. Banyoya gidip terden ıslanmış kıyafetlerini çıkartarak duşa girdi. Ilık suyun altında kıpırdamadan dururken Ares'i düşündü. Buradaydı. Ares buradaydı ama ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Onu Altan ile gördüğünü düşündükçe nefesi kesiliyordu. Ne hissettiğini tahmin etmeye bile dayanamadı yüreği.

Duştan çıktıktan sonra üstünü giyinirken gördüğü rüyanın etkisiyle titredi. O kadar gerçekçiydi ki Çağ hâlâ etkisini hissedebiliyordu. Rüyasında Altan ona zorla sahip oluyordu. Üstünü giyindikten sonra yaşadığı korkuyla odadan çıkıp hızlı adımlarla kapıya gitti. O yürüdükçe aydınlanan koridoru hızla geçtikten sonra nefes nefese kapıyı açtı. Kapıda bekleyen güvenlik görevlileri genç kadına döndü. Çağ içine derin bir nefes çekti.

"Bir sorun mu var Çağ Hanım?" diye soran güvenliğe bakarken yutkundu. "Ben..." dedikten sonra susarak söyleyeceklerini düşündü. Tekrar derin bir nefes aldıktan sonra "Bundan sonra Altan Bey'in iznim olmadan evime girmesini istemiyorum," dedi.

İki adam şaşkın halde birbirine baktıktan sonra genç kadına döndüler. Ancak gözleri onun üstünde değildi. Genç kadının omzunun üstünden arkasına bakarak "Altan Bey'i dışarı çıkartmamızı mı istiyorsunuz?" dediklerinde Çağ arkasını dönmüş hemen arkasında duran Altan'ı görmüştü.

"Sorun ne Çağ?" diyen Altan ona doğru yaklaştığında Çağ irkilerek bir adım geriledi. Onun tepkisini fark eden Altan durdu. Güvenlik görevlisi "Çağ Hanım, Altan Bey'i evinizden çıkartmamızı ister misiniz?" diye sordu.

Çağ'ın ürkek gözleri Altan'ın yüzünde gezindi. Yanağındaki iz loş ışıkta çok kötü duruyordu. Altan'ın ona bakan gözleri çatık kaşlarının altında ifadesizdi.

"Çağ Hanım?" diyen güvenliğin sesiyle irkildi. Ne yapacağını bilemeyerek adamlara baktığında Altan "İçeride biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu. Çağ arkasındaki kapıyı sıkıca kavrarken ka-

rarsızdı. Güvenlik onun tedirginliğini fark ederek "Altan Bey, bu akşam Çağ Hanım'ın dinlenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor. Size arabanıza kadar eşlik edelim," dedi.

Altan adama öfkeyle baktıktan sonra Çağ'a dönerek "Çağ ne demek oluyor bu?" diye sordu. Çağ gözlerini ondan kaçırdı. "Lütfen şimdi git Altan. Yarın konuşuruz." Altan yerinden kıpırdamazken Çağ onun bakışlarını üstünde hissediyordu.

"Senin için endişelendim. Yüzüme yaptığın şeye rağmen seni merak ederek yanında kaldım ve sen beni kovuyor musun?"

Altan'ın şaşkınlıkla karışık öfkeli sesini duyduğunda kafasını kaldırıp adama baktı. "Üzgünüm tamam mı? Tek istediğim biraz yalnız kalmak."

Altan ağzının içinde homurdandıktan sonra içeri gitti. Biraz sonra elinde ceketiyle birlikte geri gelmişti. Çağ'ın önünden geçerken durdu. Çağ onun yüzüne bakmak istemezken Altan "Ben senin nişanlınım Çağ, günlerdir bir yabancıymışım gibi davranmanı anlamıyorum," dedi.

Çağ yutkunarak "Altan git!" dediğinde adam öfkeyle oradan uzaklaştı. Çağ kafasını kaldırdığında güvenlikten birinin asansöre doğru onu takip ettiğini gördü. Altan güvenlikle birlikte asansöre binip gözden kaybolduğunda Çağ rahat bir nefes aldı. Geride kalan adama bakarak "Teşekkür ederim," dedikten sonra "Bundan sonra Altan Bey'in evlerime giriş iznini kaldırın lütfen. Ben onay vermediğim sürece içeri girmesini istemiyorum," dedi.

"Nasıl isterseniz Çağ Hanım," diyen adama iyi geceler dileyerek kapıyı kapattı. Çağ biraz da olsa huzur bulmuş bir halde mutfağa doğru ilerledi. Tezgâhın üstündeki kahve makinesine kahve koyduktan sonra pencerenin önüne gitti. Şehrin ışıklarından yıldızların görünmediği karanlık gökyüzüne bakarken adadaki manzarayı hayal etti. Özlemle titreyerek kollarını kendine sıkıca sardı. Ares'e tekrar ulaşmak için ne yapabileceğini düşünürken aklına bir anda Asya geldi. Tatili o ayarladığına göre Ares ile iletişime geçebilecek biri olmalıydı.

Heyecanla odasına doğru koştu. Telaşla ışıkları açıp odanın içinde çantasını aradı. Hiçbir yerde göremeyince restoranda kalmış

olabileceğini düşündü. Odadan çıkıp koridoru koşarak geçtikten sonra dış kapıyı açtığında korumaların ikisi de kapıdaydı. "Bir sorun mu var Çağ Hanım?" diye soran adamın sorusuyla birkaç dakika önce yaşananlar sanki tekrarlanıyordu.

Çağ kafasını iki yana sallayarak "Çantam restoranda kalmış olmalı," dediğinde korumalardan diğeri "Asya Hanım çantanızı getirmişti," dedi. Çağ adama cevap vermeden kapıyı yüzlerine kapatarak içeri geri döndü.

Odaların arasında koşarak telefonunu aradı. Aynı yere defalarca baktı ama bir türlü bulamıyordu. En sonunda mutfak tezgâhına yaslanıp soluklanırken elini saçlarının arasına atarak etrafına tekrar baktı. İşte o an mutfağın ortasındaki bar tezgâhının üstünde duran çantasını gördü. Homurdanarak hızla oraya gitti. Bar taburesine oturup çantasını önüne çekerek içinden telefonun çıkarttı. Titreyen parmakları ekranın üstünde kayarken telaşlıydı. Sonunda ekranı açtı ve ilk aramada görünen Asya'nın ismine tıkladı. Telefonu kulağına götürürken kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu.

Asya "Efendim Çağ," der demez "Beni gönderdiğin tatil için kiminle iletişime geçtin?" diye sordu. Asya "Anlamadım?" dediğinde Çağ sabırla "Asya gittiğim tatil yerine ulaşmam gerekiyor, iletişim bilgilerini verebilir misin?" diye sordu.

"Aaa, şey..." diyen Asya sessiz kaldıktan sonra "Aslında o tatili sana Hector Alves ayarlamıştı," dedi. "Tabii ya!" diye fısıldayan Çağ fark ettiği gerçekle "Hector Alves ile ne zamandır görüşüyorum demiştin?" diye sordu.

Asya telaşla "Düşündüğün gibi değil. Sen daha buradayken şirket için görüşmeye başladığımızı biliyorsun. Görüşmelerimizin birinde senin durmadan çalıştığını ve molaya ihtiyacın olduğunu söylemiştim o da bu tatili tavsiye etti. Eh bende senin böyle bir tatil aradığını bildiğim için fikre balıklama atladım," diye açıkladı. Onun telaşla açıklamaya çalıştıklarıyla Çağ gülümsedi. "Her neyse Asya, önemli değil Hector Alves'in iletişim numaralarını bana yollayabilir misin? Onunla konuşmam gerekiyor."

"Tabii ki hemen gönderiyorum. Daha iyi misin? Restorandan sonra yanında kalmak istedim ama abim izin vermedi."

"İyi olacağım." diyerek kısaca cevap verdiğinde Asya "Çağ abim sana zarar verdi mi? Yüzüne yaptığın şeyi gördüm. Eğer senin canını yaktıysa..." diyerek sustu.

Yutkunarak "Hayır!" diyen Çağ'ın sesi boğuk çıkmıştı. Boğazını temizledikten sonra "Aslında gördüğün gibi ona zarar veren ben oldum. Asya, Altan ile konuşmanı istiyorum. Bu nişanı daha fazla sürdüremeyeceğim, ben defalarca söyledim ama anlamıyor," dedi.

"Benim yüzümden her şey daha kötü oldu değil mi? Ben sizi bir araya getirerek barıştırmaya çalışırken her şeyi daha kötü hale getirdim."

"Senin bir suçun yok Asya. Ben çoktan kararımı vermiştim, Altan anlamamakta ısrar ediyor."

"Yani abimin dediği doğru mu Çağ? Başka biri mi var?"

Çağ onun sesindeki incinmişliği hissederek gözlerini kapattı. "Evet, Asya ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Şimdi Hector'u aramam gerekiyor."

"Tamam. Umarım en kısa zamanda hâlâ en yakın arkadaşın olduğumu hatırlarsın," diyen Asya'nın kırgınlığı bu sefer sesinde değil kelimelerinde hissediliyordu. Çağ, "Asya..." demişti ki telefon kapandı. "Lanet olsun," diye homurdandıktan sonra telefonu kulağından çekerek ekrana baktı. Asya'nın gönderdiği mesajdaki telefon numarasına dokunarak arama yaparken arkadaşı ile olan konuşması geride kalmış kalbi tekrar heyecanla atmaya başlamıştı. Sanki hattın diğer ucundan Ares'in sesini duyacakmış gibi heyecanlıydı.

Telefon uzun uzun çaldı ve sonunda kalın ve boğuk bir ses cevap verdi. Adam direk "Kimsiniz?" diye telefonu açmıştı. Çağ oturduğu yerde dikleşirken "Ah ben Çağ Laçin," diyerek kendini tanıttı.

"Çağ Laçin! Laçin Holding?" diyen sesteki şaşkınlığı duyan Çağ hiç vakit kaybetmeden "Evet, sizinle bir konu hakkında konuşmam gerekiyor," dedi.

"Eğer konu Şirket yöneticinizin yaptığı teklif ise böyle bir teklifi kabul edilemez," diyen adamın sert sesine karşılık Çağ iç çekti. Asya'nın şirketlerini satın almak için yaptığı tekliften bahsediyor

olmalıydı. "Konu iş değil. Benim Ares Kosta ile görüşmem gerekiyor."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. "Gittiğiniz tatille mi ilgili?" diyen adamın meraklı sorusu Çağ'ı kızdırmaya başlamıştı. Parmaklarını masanın üstüne sertçe vurmaya başlayarak "Bay Alves, size bunu açıklayacak vaktim yok. Ares'e ulaşabileceğim bir iletişim numarası var mı?" diye sordu.

"Adada ona ulaşabileceğiniz bir iletişim aletinin olmadığını çok iyi biliyor olmalısınız. Ares benimle iletişime geçmediği sürece ona ulaşmam mümkün değil. En son haberleştiğimizde sizin adaya gidiş tarihinizi vermiştim."

"İyi ama Ares adada değil ki. Birkaç saat önce onunla karşılaştım. Bakın ona açıklamam gereken şeyler var. Ona ulaşmam çok önemli"

Çağ telaşla konuşuyordu ama adamın şaşkınca "Siz emin misiniz?" diyen sesiyle kalbi sıkıştı. Umutsuzlukla gözyaşlarına boğulmak üzereyken "Evet, sizin haberiniz yok mu?" diye sordu.

"Hayır." Ses net bir şekilde reddetmişti. Çağ parmaklarını gözpınarlarına bastırıp yutkunarak "Anlıyorum, bu numara bana ait eğer ona ulaşabilirseniz lütfen aradığımı söyleyin. Ona açıklamam gereken çok önemli şeyler var. Lütfen ona aradığımı söyleyin," dedi.

"Eh bana ulaşırsa iletirim," diyen adamın sesi öfkeli geliyordu. Telefonu kapattıklarında Çağ telefonu sertçe tezgâhın üstüne bıraktı. Alnını tezgâhın üstünde duran ellerinin üstüne defalarca vururken "Lanet olsun!" diye haykırdı. Gözyaşları gözlerini yakarken kendini sıktı. Öylesine çaresizdi ki...

Ares'e ulaşabilmek için o kadar çok şey düşünmüştü ki sonunda yorgunlukla başını koyduğu yerde uykuya daldı. Sabah olduğunda telefonunun sesiyle irkilerek uyanırken az kalsın oturduğu sandalyenin üstünden düşüyordu.

Gözlerini ovuştururken sabah olduğunu fark etti. Telefon ikinci defa çalmaya başladığında "Efendim," diyerek cevapladı. Esnemesini eliyle bastırdı. Hattın diğer ucundaki Leyla "Çağ Hanım, bugün işe gelecek misiniz?" diye sordu. Çağ tutulmuş kaslarını esnetmeye

çalışırken kaşlarını çatarak "Tabii ki geleceğim Leyla, o nasıl soru?" dedi.

"Dün Asya Hanım öğleden sonra rahatsızlandığınızı söyleyince, bugün de geç kalınca ben öyle düşündüm. Yoksa toplantıyı kaçırmazdınız."

Leyla'nın ürkek sesi konuşmaya devam ederken Çağ "Ne toplantısı?" diye sordu. Leyla sessizleşti. Aldığı derin nefesin sesi Çağ'ın kulaklarına doldu. "Leyla şirkette neler oluyor?" diye sorduğunda "Size mail gelmiş olmalı. İsterseniz kontrol edin ve tekrar görüşelim," cevabını aldı.

Çağ hemen telefonu kapatıp maillerini açarak "Yine ne oldu?" diye homurdandı. Mailinin açılmasını beklerken saate gözü takıldı. Neredeyse öğlene geliyordu. Oturduğu yerde bu kadar uzun uyumuş olmasına şaşırdı.

Mailleri açılır açılmaz Leyla'nın neyden bahsettiğini gelen son mailden anladı. İki ay önce büyük bir çabayla satın aldığı şirket fazla kar elde etmediği gerekçesiyle satışa çıkartılmıştı. Öfkeyle yerinden fırladı. Onaylayanları kontrol ettiğinde kendisi ve Asya'nın imzası hariç yönetim kurulundaki herkesin onayladığını gördü. İlk imza ise Altan'a aitti.

Çağ öfke dolu bir çığlık attıktan sonra Asya'yı aradı. "Çağ!" diyerek telefonu açan Asya'nın konuşmasına izin vermeden "Toplantıda mıydın?" diye sordu. "Evet," cevabını aldığında genç kadın "Buna nasıl izin verdin Asya? Benim katılmadığım bir toplantıda böyle bir kararın alınmasına nasıl müsaade ettin?" diye bağırdı.

"Çağ herkes abimle hem fikirdi. İtiraz ettim ama kimse beni dinlemedi. İnan ne olduğunu bende anlamadım," diyen Asya'yı dinlerken koşarak odasına gitti. "O şirketi almak için gece gündüz çalıştık. Rakiplerimizi alt edebilmek için uygulamadığımız strateji kalmadı ve sen şimdi satılmasına izin verdiğini mi söylüyorsun?"

Telefonu hoparlöre alıp giyinme odasındaki koltuğun üstüne bırakarak dolapları açtı. "Çağ sen onaylamadan karar almamamız gerektiği konusunda hepsini uyarmaya çalıştım ama beni kimse dinlemedi diyorum sana," diyen Asya'nın sesi odanın içinde yankılandığında Çağ homurdandı.

Siyah tasarım elbisesini giyerken "Yönetimi tekrar topla, hisse payım düşmüş olabilir ama o şirket hâlâ bana ait!" dedi.

"Çağ bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Son değişiklikten sonra abimle neredeyse aynı ortaklık payına sahipsiniz ve ikimiz hariç kuruldaki herkes satışı onayladı. Satışı geri çekmek hem piyasanın dikkatini üstümüze çeker hem de yönetimle ters düşmemize sebep olur."

Çağ elbisesinin fermuarını kapatırken zorlandığında Asya'nın söylediklerinin de etkisiyle "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Yumruk olmuş elini ardı ardına karşısındaki dolabın kapağına çarptı. Asya, "Çağ lütfen sakinleş," derken genç kadın telefona doğru öfkeyle dönüp "Benden intikam almak için yaptığını biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Biliyorum ve bu durum beni endişelendirmeye başladı. Aranızdaki çekişmenin şirkete zarar vermesini istemiyorum Çağ. Abim beni bile dinlemiyor artık."

"Altan şirkette mi?"

"Evet, odamı ele geçirdi. Kendine yönetim katında oda ayarlatana kadar benim odamı kullanacakmış. Lanet olsun Çağ, seni o tatile gönderdiğim için öyle pişmanım ki..."

Çağ derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Gariptir ki yaşadığı bunca strese rağmen o pişman değildi. Orada geçirdiği iki hafta için her şeyi feda edebileceğini o an anladı. Bunu fark etmek daha çok sakinleşmesini sağladı. Kısa sürede kararını vermişti. Şirkete gidip Altan ile konuşacak ve gerekirse tüm hisselerini ona satacaktı. Burada daha fazla vakit kaybetmesine gerek yoktu. Planlar yapmaya başladı. Hemen pilotu aramalı ve uçağını hazır bekletmeliydi. Gerekli işlemleri halleder halletmez yola çıkardı. Ares şimdi burada veya başka bir yerde olabilirdi ama onun adadan çok fazla uzak kalamayacağını biliyordu. Jawad'ı bulup onu adaya götürmesini ister ve adada Ares'i beklerdi.

"Çağ orada mısın?" diyen Asya'nın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Evet. Birazdan şirkete geliyorum," diyerek telefonu alıp aramayı sonlandırdı. Askıdan mürdüm renkli kabanını alıp giyerken gülümsedi. Verdiği bu karar yüreğini ferahlatmıştı.

Çantasını alıp odadan çıktı. Az önceki sinirinden eser kalmamıştı. Koridoru gülümseyerek geçerken kapı çaldı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak kapıyı açtığında karşısında Leyla ile tanımadığı bir adam duruyordu. Hemen arkalarında kapısında duran korumaları vardı. Hepsi ciddi bir yüz ifadesiyle ona bakıyorlardı.

Çağ, Leyla'ya baktı. Leyla'yı daha önce bu kadar soğuk bir ifadeyle gördüğünü hatırlamıyordu. "Leyla? Bir sorun mu var?" dediğinde genç kadının yanındaki adam elindeki kimlik kartını kaldırarak "Komiser Enver Özkan. Sizinle konuşmamız gereken önemli bir konu var Çağ Hanım," dedi.

BÖLÜM 15

Çağ sıkıntıyla elini ensesine atıp sıktı. Önündeki dosyaları dakikalardır sessizce okuyordu ve tüm kasları gerilmişti. Ensesine hafifçe masaj yaptı. Okuduğu her evrakla başına ağrılar giriyordu. Annesi ile babası intihar etmemiş öldürülmüştü. Senelerdir cinayetlerinin davası sürüyordu ve baş şüpheli oydu. Polisin kendi hakkında tuttuğu kayıtlara hayretle baktı. Bu kayıtların oluşmasını sağlayan asıl kişi ise özel asistanı Leyla'ydı.

Kafasını kaldırarak dik bakışlarını Leyla'ya çevirdi. Leyla ifadesiz bir yüzle gözlerine bakmaya devam etti. "Aslında Polissin yani..." dediğinde Leyla "Evet Çağ Hanım," dedi. Çağ genç kadını dikkatle süzdü. Leyla'nın arada bir ortadan kaybolması, sabahın erken saatlerinde yaptığı ağır sporların nedeni şimdi anlaşılmıştı.

Çağ sinirle gülerek "Handan Hanım'ın da bu işe karıştığına inanmıyorum," dedi. Leyla telaşla araya girdi. "Aslında annemin haberi yok. O hiçbir zaman polis olmamı istemedi. Akademiyi kazandığımda ona halkla ilişkiler kazandığımı söyledim."

Çağ kaşlarını kaldırdı. Enver komiser boğazını temizleyerek "Göreve kabul edildiğinde Leyla akademiden yeni mezun olmuştu. Size yakınlığı açısından da bu görev için en uygun kişiydi," dedi.

Genç kadın sinirle güldü. "Tabii ki annemle babamı öldürüp şirketin başına geçmiş olabilirim değil mi?" dediğinde Enver komiser "Çok daha fazlasını yapabilen kişilerle karşılaşabiliyoruz" dedi.

Çağ adama şaşkınlıkla bakarken "Onlar öldüğünde ülkede bile değildim. Okumak için yurtdışındaydım," dedi.

"Çağ Hanım, ifadeniz bu yöndeydi ancak ifadenizi güçlendire-cek tanıklarınız yoktu. Tatil zamanı eve gelmeyip okulda olmanız ve size şahitlik edecek kimsenin olmaması şüpheleri üstünüze çe-kiyordu."

Çağ bunu düşündü. Annesi ile babası öldüğünde tüm arkadaş-ları tatil için evlerine gitmişti. Çağ ailesinin yanında rahat olmadığı için gelmek istememişti. Komiser haklıydı. Bütün tatili evde tek ba-şına geçirmişti. Asya da yanında olmadığı için evden dışarı çıktığını bile hatırlamıyordu.

"Yine de ülkeye giriş kaydımın olup-olmadığını kontrol edebi-lirdiniz."

"Sizin konumunuzdaki kişilerin sahte belgelere ulaşmasının ko-lay olduğunu biliyoruz."

Duydukları karşısında Çağ'ın ağzı açık kaldı. Adama şaşkınca bakarken "Şimdide sahte evrak düzenlemekle mi suçlanıyorum?" diye sordu sinirle.

"Hiçbir şeyle suçlanmıyorsunuz Çağ Hanım," diyen Leyla araya girdi.

Çağ derin bir nefes alarak ona döndüğünde "En başta şüpheliler arasındaydınız ancak kısa süre sonra sizin suçsuz olduğunuzu ispat ettik. Güvenliğiniz açısından da cinayetle ilgili bilgi vermedik. Ka-tili yakalayabilmemiz için her şeyi gizli yürütmemiz gerekiyordu, çünkü katilin ailenize yakın biri olduğunu düşünüyoruz," dedi.

Çağ buna güldü. "Ailemin yakın dostu olmadığını çok iyi bili-yorsun Leyla."

"Evet Çağ Hanım, bu yüzden bizde çalışanlardan şüphelendik."

"İyi ama o gün evdeki tüm çalışanlara izin verildiği söylendi."

Leyla onaylarcasına kafasını salladı. "Evet. Biliyorsunuz biz yıllardır çiftlikte yaşıyoruz. O gün annemin bile çiftlikte kalmasına izin vermemişlerdi."

"Bu da şüpheli başka bir durumu ortaya çıkartıyor. Biz o gün ailenizin eve özel bir misafir çağırdığını düşünüyoruz. Gelecek kişi her kimse çalışanların dahi görmesini istemediler," diyen Enver

Bey'in sözleri Çağ'ın aklını daha da karıştırdı. Düşünceleri o kadar dağılmıştı ki anlatılanlara mantıklı bir açıklama bulamıyordu.

Annesi ve babasının otopsi raporunu tekrar eline alarak okumaya başladı. Enselerinden enjekte edilen özel bir zehirle öldürülmüşlerdi. İğnenin ucu o kadar inceydi ki gözle görülemeyecek kadar küçük bir iz bırakmıştı.

Enver Bey'in, "Çağ Hanım," diye seslenmesiyle kafasını kaldırdı. Adam gözlerine dikkatle bakarken "Bilmeniz gereken bir şey daha var," dedi. Çağ "Daha ne olabilir?" diyerek sinirle güldüğünde Leyla ile komiserin birbirine bakması onu gerdi.

Sakin kalmaya çalışarak "Söyleyin lütfen," dediğinde Enver Bey devam etti. "Anneniz Sema Hanım, öz anneniz değil."

Çağ adamın yüzüne bir süre baktı. Dudaklarından dökülen kelimeleri anlaması birkaç saniyesini aldı. Gözlerini kırpıştırdı. Yaşaran gözlerini gizlemek için bakışlarını masanın üstündeki evraklara kaydırdı. "Çağ Hanım?" diyen Leyla'nın sesiyle kafasını kaldırdı. Parmakları hızlıca gözaltlarını kurulurken burnunu çekerek "Bu bilgiye nereden ulaştınız?" diye sordu.

Enver Bey sorusuna cevap vermek yerine "Buna çok şaşırmadınız, biliyor muydunuz?" diye sordu. Adamın bakışlarından hâlâ onunla ilgili şüpheleri olduğunu görebiliyordu.

Çağ boğazını temizledi. Kafasını iki yana sallayarak "Hayır, bilmiyordum. Böyle bir bilgi kesin olmasaydı bana söylemezdiniz," dedi.

Adamın gözleri kısıldı. "Evet, annenizin siz doğmadan önce gittiği bir doktor kaydına ulaştık. Rahmindeki sorun nedeniyle çocuk sahibi olamadığı belirtilmiş."

Çağ derin bir nefes aldıktan sonra "Tamam. Anlıyorum," dedi. Sinir sistemi çökmek üzereydi. Elini sıkıntıyla boynundaki kolyeye götürdü. Parmakları baykuşu yavaşça okşadı. Komiser "Öz annenizin kim olduğunu tespit edemedik ancak bir kişiden şüpheleniyoruz," dediğinde merakla "Kim?" dedi.

"Linda Hanım!" Cevabını aldığında Çağ ayağa fırladı. Oturduğu sandalye yere düşerken dengesini sağlayabilmek için masadan

tutundu. Hızlı hareketi başını öyle bir döndürmüştü ki az kalsın düşüyordu. İki eliyle sıkıca masanın kenarını kavradığında Leyla da ayağa kalkarak "Çağ Hanım sakin olun," dedi.

Çağ ise gözlerini Enver Bey'den ayırmadı. "Altan ve Asya'nın annesinden bahsediyorsunuz değil mi?" diye sordu emin olmak istercesine. "Evet." Cevabını aldığında başına ağrı saplandı.

Bedeni titremeye başlarken "Siz ne dediğinizin farkında mısınız? Ben o zaman..." diyerek sustu. Altan ile olan ilişkileri aklına geldiğinde başı dönmeye başladı. Gözlerinin önünde siyah noktalar oluştu. "Çağ Hanım sadece bir şüphe," diyen Leyla kolundan tutarak ona destek oldu. Yerinden kalkan Enver Bey, Çağ'ın düşen sandalyesini kaldırdı. Leyla onu tekrar oturturken Çağ "Bu durumda Asya ile ikiz olmamız gerekiyor. Bu imkânsız," diye mırıldandı.

"Aslında Asya Hanım sizden bir yaş büyük," diyen Leyla'nın hatırlatmasıyla Çağ'ın midesi bulanmaya başladı. Başını ellerinin arasına aldı. "Bu gerçek olamaz," diye mırıldandı.

Çağ parmaklarıyla şakalarını ovdu. Düşündükçe bu durumun imkânsızlığına daha çok inandı. Kafasını kaldırıp tekrar yerine oturmuş olan Enver Bey'e sinirle bakarken "Bununla ilgili elinizde bir kanıt var mı?" diye sordu.

"Hayır." Cevabını aldığında daha da rahatladı. Leyla "Ama ailelerinizin eskiden çok yakın olduğunu ve ne olduysa bir süre sonra iletişimi tamamen kestiklerini öğrendik," diye devam etti. "Tam da sizin doğumunuza denk gelen yıl iki aile bir daha görüşmemiş," diyerek onun sözlerini vurguladı Enver Bey.

"Yine de bu Linda'nın annem olduğunu göstermez. Lanet olsun bu durumda abimle nişanlı oluyorum. Bunun ne kadar iğrenç olduğunu görmüyor musunuz? Eğer böyle bir şey olsaydı Linda buna izin vermezdi."

"Çağ Hanım biz sadece ihtimalleri değerlendiriyoruz. Çünkü ailenizin cinayetinin arkasında yatan gerçeğin sizin öz annenizle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz."

Çağ öfkeyle ayağa kalktı. Önündeki kâğıtları eliyle dağıtırken "Yıllardır hiçbir şey bulamamışken, evime gelip saçma sapan varsayımlarınızı bana söylüyorsunuz," dedi.

"Daha saygılı olmanızı tavsiye ederim. Karşınızda bir çalışanınız yok!" diyen Evren Bey de öfkeyle ayağa kalktığında Çağ adama baktı. Burnundan solurken "Siz özel hayatıma izinsizce girip, hakkımdaki her şeyi araştırırken ne kadar saygılıydınız?" dedi.

Leyla "Çağ Hanım!" demişti ki Çağ'ın tüm öfkesini üstüne çekti. Bakışlarını sertçe ona çeviren Çağ "Seni bir daha şirketimde görmek istemiyorum. Lütfen evimden çıkın," diyerek odanın diğer tarafındaki mini bara hızla ilerledi. Sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

Çağ dolabın kapağını açıp içki şişesini çıkarttı. Bardağını doldururken "Çağ Hanım, daha konuşmamız gerekenler bitmedi," diyen adama doğru döndü. Bir elinde şişe diğer elinde içki dolu bardağıyla adama baktı.

"Konuşmamız gereken bir şey kalmadı. Evime gelip şirketime nasıl sinsice adam yerleştirdiğinizi, ailemin aslında cinayete kurban gittiğini, annemin öz annem olmadığını ve nişanlımın annesinin öz annem olabileceğini çok iyi anlattınız. Ha bir de bütün bunları sakince kaldırmamı bekliyorsunuz. Benimde bir sınırım var!"

Leyla ile komiser bakışınca bardak tutan elini onlara doğru savurup "Birbirinize şu bakışları atmaktan vazgeçin. Ben kendimdeyim ama daha fazla şey duymak istemiyorum. Anladınız mı? Şimdi evimden çıkın yoksa güvenliği çağıracağım. Polis olmanız evimde isteğim dışında bulunmanızı gerektirmez. Arama emriniz yoksa evime iznim olmadan giremezsiniz. Şimdi gidin," dedi. Konuşmanın başından beri bağırıyordu. Boğazı kuruduğunda tutuğu bardağı titreyen elleriyle kafasına dikti.

Enver Bey cebinden çıkarttığı bir kâğıdı masaya bırakırken "Burada telefonum yazıyor. Sakinleştiğiniz zaman ararsanız sevinirim. Çünkü hâlâ dışarıda bir katil var ve sıradaki hedefin siz olduğunuzu düşünüyoruz," dedi.

Çağ hiçbir şey demedi. Karşısındaki ikiliye dik dik baktığında ikisi de "İyi günler," dileyerek arkasını dönüp çalışma odasından çıktı. Çağ onlar çıktıktan sonra derin nefesler almaya çalıştı. Bardağı tutan eli sıkılaşırken titredi. Bardakta kalan son yudumu kafasına diktikten sonra boş bardağı tüm gücüyle karşı duvara fırlatmış ve öfkeyle haykırmıştı.

İçeriden gelen öfke dolu haykırışı duyan ikili koridorda durakladı. Leyla komiserine endişeyle bakarken "Efendim siz gidin, ben Çağ Hanım'ın yanında kalayım," dedi.

Adamın "İlk başta seni kovdu Leyla," diye hatırlatmasıyla hafifçe gülümseyen Leyla, "Beni bir çalışanı olarak şirketten kovdu," dedi. Onun cevabına gülen komiser "Sen bilirsin, Buz prensesinle başarılar," diyerek kapıya doğru ilerledi.

Çağ elindeki şişeyle içki dolabının önünde yere çökmüştü. Kapı açıldığında kafasını kaldırdı. Leyla'nın içeri girdiğini görünce "Sana gitmeni söylemiştim!" dedi.

Leyla onu umursamadan yanına yaklaştı. Dolabın üstündeki raftan bir bardak alarak yere oturdu. Çağ'ın karşısında sırtını duvara yaslandı. Bardağı genç kadına doğru kaldırıp "Bana da ikram eder misiniz?" diye sordu gözleriyle şişeyi işaret ederek.

Çağ şişeyi kaldırıp ona doğru uzattı. Leyla şişeyi alıp bardağını doldurduktan sonra Çağ'a geri verdi. Çağ şişeyi alarak kafasına dikti. Uzun süre konuşmadılar. Çağ gözlerini çalışma masasının ayağının yanında duran cam kırığına dikmişti. Çocukluğunu ve hayatını düşünüyordu. Yalnız geçen çocukluk günleri gözlerinin önünde canlanıyordu.

Uzun sessizliğin ardından "Bana hayatımdaki tek gerçek şeyi söyle Leyla!" dediğinde Leyla önce irkildi. O da farklı düşüncelere daldığı için Çağ'ın birden konuşmaya başlaması ürkmesine sebep olmuştu.

"Babanız..." diye cevap verdiğinde Çağ gözlerini ona çevirdi. Yüzünde öyle bir gülümseme oluştu ki Leyla daha önce onun duygularını böyle içtenlikle yansıttığına hiç şahit olmamıştı. Her zaman duygusuz bir ifadeyle gezen buzlar prensesi karşısında dağılmış haldeydi. Gözleri kızarmıştı. Kafasını duvara yaslamış, saçları başının etrafında dağınık halde iki yana saçılmıştı. Elbisesi kalçasına kadar çıkmış, bir eli yanına düşmüş diğer eliyle içki şişesini sıkıca kavramıştı. Sokakta gezen bir ayyaşa benziyordu.

"Babam..." diyen Çağ'ın yanağından bir damla yaş süzüldü. Leyla onu dikkatle izlerken Çağ kafasını yana çevirip gözlerini tek-

bir cam kırığına dikti. "Ben küçükken..." diyerek anlatmaya başladığında sesi boğuk ve kısıktı.

"Annemle babam hayatımda çok az vardı. Babam bazen beni kucağına alırdı. O gün eğer şanslıysam belki saçımı okşardı. Ama hiçbir zaman sıkıca sarılmadı. Beni kucağına aldığında hep bana sarılmasını isterdim. Ödevlerimi yaptığım için beni takdir etsin, sıkıca sarılarak kutlasın isterdim ama o bana hiç sarılmadı." Çağ hüzünle iç çekti. "Annemle olan hatıralarım daha da kötü. O bana sadece uzaktan bakardı. Derslerimle ilgili sorular sorar başka bir şey konuşmazdı. Ona anne derken bile korkardım."

Çağ sustuğunda Leyla'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Çağ ona baktı. Islak yanaklarını gördüğünde gülümsedi. "Ne o, buzlar prensesinin acı dolu hikâyesi seni ağlattı mı?" diye sorduğunda Leyla utanarak bakışlarını eğdi.

"Ben küçükken bunların farkında değildim. Daha sonra da sen okumak için gitmiştin," diyen Leyla kendini savunma isteğiyle doldu. Çağ şişeyi kafasına dikip büyük bir yudum aldıktan sonra "Sizinle konuşmam yasaktı Leyla," dedi.

Leyla'nın kaşları şaşkınlıkla kalkarken "Ama neden?" diye sordu. Çağ omuz silkti. "Sizin patronunuz olarak yetiştirildim. Doğduğum andan itibaren bir patron olarak yetiştirildim. Çalışanlarıyla her zaman mesafesini koruyan sert bir patron olmamı istediler. Sanırım annemin isteğiydi. Çünkü babamın bana kiminle konuşup, konuşmamamı söylediğini hatırlamıyorum. Ama annem, Handan Hanım'a gülümsediğimi gördüğünde bile beni cezalandırırdı."

Bir süre sustuktan sonra "Sanırım öz annem olmadığını öğrenmek rahatlamama sebep oldu," diyerek güldü.

Leyla da gülümsedi. Bir süre sessizce içkilerini yudumladıktan sonra Çağ ailesinin ölümüyle ilgili devam eden dosyayı sordu. Leyla ona bilmek istediklerini anlatırken ikisi de fazlasıyla içmişti. Sonunda Leyla eve gitmek için ayağa kalktı. Çağ onu kapıya kadar geçirmek için ayağa kalkmak istediğinde başı dönerek yalpaladı. Leyla'ya çarptığında ikisi de ayakta durmakta zorlandı ve iki sarhoş beden birbirine sıkıca tutundu. Düştükleri hâl ikisini de gülme krizine sokarken, gözlerinden yaş gelene kadar gülmüşlerdi.

Birlikte odadan çıkıp ağır adımlarla kapıya gittiler. Çağ kapıyı açtığında ayakta durabilmek için kapıya yaslandı. Kapıda bekleyen güvenlik onlara merakla baktı. Çağ dili dolanarak "Biriniz Leyla'yı çiftliğe bırakabilir mi?" diye sordu. Leyla itiraz etmeye başladığında elini havaya kaldırarak "Sus Leyla! Patronun konuşuyor," dedi. Leyla kıkırdayarak "Birkaç saat önce beni kovdunuz," dediğinde Çağ tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Doğru ya!" dedikten sonra gülmeye başladı. Ardından "Şimdi tekrar işe aldım," diyerek güvenliğe döndü. "Evet, Leyla'yı çiftliğe bırakın," dediğinde "Nasıl isterseniz Çağ Hanım," karşılığını alınca gülümseyerek Leyla'ya dönüp, "İtirazın var mı?" diye sordu.

Leyla ellerini havaya kaldırdı. Dudaklarını büzerken "Yok Çağ Hanım," diyerek kıkırdayıp dışarı doğru bir adım attı. Ayağı yerdeki çıkıntıya takılınca öne doğru yalpaladı. Ona yakın olan koruma öne atılıp yakalamasa yere çakılacaktı. Onun düşme tehlikesiyle Çağ çığlık atarken Leyla düşmediğini fark ettiğinde gülmeye başlamıştı. Onun güldüğün gören Çağ da kahkahalara boğuldu. Leyla'yı kolundan tutan koruma doğrulmasına yardım etti. Gülerek Çağ'a dönen Leyla, "Hoşça kalın Çağ Hanım," diyerek korumanın yardımıyla asansöre ilerlemişti.

Çağ diğer güvenliğe rahatsız edilmek istemediğini söyleyerek kapıyı kapattı. Ayaklarını sürükleyerek yatak odasına girdiğinde üstündeki elbiseden ve iç çamaşırlarından kurtuldu. Bedeni bir alev topu gibi yanıyordu. Serin örtüleri teninde hissettiğinde iç çekti. Yastığına sıkıca sarılırken gözlerini kapatarak uykuya daldı.

Uykunun arasında çıplak teninde hissettiği dokunuşla kalbi korkuyla attı. Ensesinde hissettiği sıcak nefesin hemen ardından aldığı orman kokusu onu rahatlattı. Yumuşak dudaklar tenini okşarken sakalları hafifçe tenini çiziyordu. Çağ, "Ares!" diye inlerken kollarının arasındaki yastığa daha sıkı sarıldı.

Dudaklar yavaşça sırtından aşağı doğru kaydı. Kalçasında hissettiği hafif ısırıkla titredi. Nasırlı parmaklar bacaklarını okşayarak tenindeki tüm tüylerin ürpermesine sebep olduğunda Çağ gözlerini sımsıkı kapatıp bu tatlı rüyadan uyanmak istemedi.

Eller kalçalarını sıkıp belini kavradı. Vücudunu yavaşça çevirirken Çağ kollarını havaya kaldırdı. Elleri sert ama sıcak tenle buluştu. Gözlerini açtı ama zifiri karanlıktan başka bir şey göremedi. Ama dokunduğu ten hâlâ oradaydı. Bacaklarının arasında hissettiği baskıyla "Ares?" diye soludu. Titreyen parmakları tenini okşayarak daha yukarı çıktı. Sakallarını hissettiğinde iki eliyle yüzünü kavradı. Gözlerinden yaşlar süzülürken "Seni çok özledim," diye fısıldadı. Ares ona doğru eğildi. Dudakları sertçe birleştiğinde bedenleri de tek beden olmak için harekete geçmişti. Ares tamamen içindeki boşluğu doldurduğunda Çağ kollarını sıkıca onun etrafına sardı. Bir eli uzun saçlarını kavrarken dudakları tutkuyla savaşıyordu.

Ares birden geri çekildi. Çağ itiraz ederek ona tutunmaya çalıştı ama Ares bileklerini kavrayarak yatağa bastırdı. Sertçe içine girip çıkmaya başladığında Çağ gözlerini sımsıkı kapatıp kafasını yana çevirdi. Ares'in hareketlerindeki öfkeye boyun eğdi. Çağ onu sakinleştirmek için ona dokunmak istiyordu ama Ares buna izin vermiyordu. Bileklerini kelepçe gibi kavrayan elleri bir süre sonra ellerine kaydı. Parmakları parmaklarına geçerken tahrik olmuş göğüs uçlarına kapanan dudakların etkisiyle inledi. Ares şişen göğüs uçlarını sertçe emerken çığlık attı. Kalçaları havaya kalkıp bedeni daha fazlası için çırpınırken Ares ona daha fazlasını verdi. Dudakları tekrar birleşti. Bedenleri tutkuyla bütünleşirken ruhları birbirine aktı.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Çağ. Kendi sesinden başka ses duymadı. Kelimeleri karşılık bulmadı. Bedenleri tutkuyla sevişmeye devam etti. Vücudu orgazmın etkisiyle sarsılmaya başladığında gözyaşlarına hâkim olamadı. İç çekerek ağlarken "Şişttt" dedi kulağındaki yatıştırıcı ses. Bir el yavaşça saçını okşadı. Çağ'ın nefes alışları sakinleşti.

Çağ titreyerek yataktan fırladı. Buz gibi çarşafların arasında çırçıplak oturarak etrafına baktı. Büyük yatağın ortasında dizlerinin üstünde dururken Ares'ten bir iz aradı. Ellerini teninde gezdirirken gözleri onları takip etti. Beyaz teninde onun varlığını hissettirecek küçükte olsa bir iz aradı. Ama hiçbir şey yoktu. Bacaklarının arasındaki hafif sızı gördüğü rüyanın tahrik edici etkisinden miydi yoksa Ares gerçekten orada mıydı?

BÖLÜM 16

Çağ dalgın halde üstünü giyiniyordu. Bakışları durgun, görüşü bulanıktı. Parmakları yavaşça gömleğinin düğmelerini iliklediı. Gözleri hâlâ aynı noktada sabitti. İşi bittiğinde askıdaki ceketini alıp giydi. Ceketin altında kalan saçlarını iki eliyle birden savurarak kurtardı. Saçları omuzlarına dökülürken gözlerini kırpıştırıp koltuğun üstünde duran çantasına doğru ilerledi.

Çantayı omzuna takıp giyinme odasından çıktığında gözleri dağınık yatağa takıldı. Kalbi öfke ve heyecanla attı. Bir yanı gece yaşananların gerçek olmasını diliyordu. Ares'in gerçekten yanında olduğunu bilmek istiyordu. Ama bunu düşünmek aynı zamanda genç kadını öfkelendiriyordu. Evine bir hırsız gibi girmiş, onunla kaçak bir şekilde sevişerek gitmişti. Hiç konuşmadan, onun yakarışlarına bir kere bile karşılık vermeden. Bu yüzden diğer yanı bu gecenin bir rüya olmasını istiyordu. Ares gelseydi onunla konuşacağını, onu sevdiğini söyleyeceğini düşünüyordu.

Sıkıntıyla nefesini verdikten sonra odadan çıkıp koridorda ilerledi. Kapıyı açtığında korumaları onu bekliyordu. "Günaydın Çağ Hanım," dediklerinde aynı şekilde karşılık verdi.

Asansöre bindiklerinde iki yanda duran adamlar da sabit bir yüzle karşıya bakıyordu. Çağ önlerindeki ayna kapıdan onların yansımalarını inceledi. İkisi de duygusuz bir ifadeyle kendi yansımalarına gözlerini dikmişti. Çağ akşamı düşündü. Kalbi yeni bir heyecana kapılırken onu sorması için zorladı. İç çeken Çağ sonunda kalbinin isteğine karşı gelemeyerek "Akşam olağanüstü bir durum

oldu mu?" diye sordu. İki adam önce birbirine baktı. Ardından bakışlarını yansımadaki Çağ'ın gözlerine diktiler. Sağındaki konuştu. "Hayır Çağ Hanım. Bir sorun mu var?"

Çağ çantasının sapıyla oynadı. Adamın gözlerinin içine bakarken "Gece kaç kişiydiniz?" diye sordu. Adamın gür kaşları çatıldı. "Ben tektim efendim. Yakup, Leyla Hanım'ı bıraktıktan sonra evine geçmişti," diye karşılık verdi.

Çağ işin ucunu bırakmadı. "Evime kaç giriş var?"

"Günlük kullandığınız kapı ve acil çıkış kapısı olmak üzere iki tane Çağ Hanım," diyen adam durakladı. Bedenini hafifçe Çağ'a döndürürken "Çağ Hanım, evinize birinin girdiğinden mi şüpheleniyorsunuz?" diye sordu.

Çağ kafasını iki yana salladıktan sonra "Acil çıkış kapısından neden benim haberim yok?" diye sordu. O sıra asansör durarak kapıları açıldı. Üçü birlikte dışarı çıkarken adam "Evi aldığınız zaman güvenlik şefinizin size göstermiş olması gerekiyordu," diye cevapladı.

"Hayır, acil çıkış kapısını ilk defa duyuyorum," diyen Çağ şoförünün açtığı kapıdan içeri girdi. Kapıda duran güvenlik bir eliyle kapıyı tutup diğeriyle aracın tavanından destek alırken ona doğru eğildi. "Acil çıkış kapısı giyinme odanızda dolabınızın hemen yanındaki büyük tablonun arkasında efendim. Kapı apartmanın içindeki merdivene açılıyor."

Adam onu bilgilendirdikten sonra "Çağ Hanım sizi koruyabilmemiz için bizden bir şey saklamamanız gerekiyor," dedi.

Çağ kafasını kaldırıp adamın gözlerine baktıktan sonra "Sizden bir şey gizlemiyorum," dedi. Yerine geçen şoförüne dönerek "Gidelim!" dediğinde koruma geri çekilerek kapısını kapattı.

Araba hareket ettiğinde Çağ çantasından telefonunu çıkartarak açtı. Dün polisler geldikten sonra telefonunu kapatmış, kimsenin ona ulaşmasına izin vermemişti. Telefonu açılır açılmaz mesajlar gelmeye başladı. Asya'nın defalarca ona ulaşmaya çalıştığını gördü. Onu merak ettiğine dair atılan mesajları okuduktan sonra maillerini açtı. Şirkette yeni bir kararın alınmadığını gördüğünde biraz olsun rahatladı.

Şirkete geçtiğinde hiç kimseyle göz göze gelmeden odasına çıktı. Korumaları şirketin içine kadar kadına eşlik etmişti. Sekreteri onu görünce hemen ayağa kalkıp "Günaydın Çağ Hanım," dediğinde Çağ kızın yanına giderek "Günaydın Işıl, Leyla geldi mi?" diye sordu.

"Evet efendim. Odasında sizin için hazırlaması gereken bir dosya varmış."

Çağ kafasını onaylarcasına sallayarak odasına yöneldi. "Geldiğimi haber ver," dedikten sonra kapısını açıp odaya girerken "Bir tane de sade kahve getirir misin?" dedi.

Masasına oturup bilgisayarı açtıktan beş dakika sonra Leyla bir elinde dosyalar diğer elinde sade kahveyle odaya girdi. "Kahveniz Çağ Hanım," diyerek fincanı masaya bıraktı.

"Teşekkürler Leyla ama senin getirmene gerek yoktu. Yani artık asistanım gibi davranman gerekmiyor."

Leyla önüne getirdiği dosyaları bıraktıktan sonra gülümseyerek geri çekildi. "Hayır Çağ Hanım. Ben hâlâ sizin asistanınızım, hatta dün bir ara kovup tekrar işe aldınız unuttunuz mu?" Çağ kaşlarını kaldırıp şaşkınca onun yüzüne baktı. Leyla'nın yüzündeki itiraz dolu ifadeyi gördüğünde tedirgin oldu. Onun polis kimliğiyle ilgili konuşmasını istemiyor gibiydi.

Çağ iç çekerek ona oturması için karşısındaki koltukları işaret etti. "Pekâlâ, dün kaçırdığım toplantıları ve bugünkü programımı söyler misin?"

Dün Leyla da onun yanında olduğu için ayrıntıları Işıl'dan almıştı. Çağ'ın şirkete gelmeyeceği belli olduktan sonra dünkü toplantıların hepsine Altan katılmıştı. Toplantı sonuçları iç açıcı değildi. Görüştüğü şirketler karşılarında Çağ yerine Altan'ı görmekten memnun kalmamıştı.

"Hepsine dün için özürlerimi iletip en yakın zamana yeni görüşmeler ayarla. Bugün ne yapıyorum?"

"Aslında bugünkü programınız sakin," diyen Leyla devam edemeden masadaki telefon çaldı. Çağ telefonu cevapladığında Işıl "Asya Hanım geldi efendim," diye bildirdi. "Toplantıdayım. İşim

bittikten sonra ona haber veririm," diyerek telefonu kapattı Çağ. Asya'nın sorgusundan ne kadar kaçabilirse o kadar iyiydi.

Telefonu kapattıktan sonra Leyla'nın kucağındaki dosyaya bir şeyler yazdığını gördü. Çağ merakla onu izlerken Leyla yazdıklarını bitirerek dosyayı önüne bıraktı. "Lütfen dün size açıkladığımız dava ile ilgili kimseyle konuşmayın. Polis kimliğimde aynı şekilde gizli kalmalı."

Çağ ona baktı. Gerçekten odasında bir dinleme cihazı olmasından mı şüpheleniyordu? "Pekâlâ, bugünkü programımı bırakıp çıkabilirsin," dediğinde Leyla ayağa kalkarak "Sabah bir toplantınız yok, öğleden sonra yeni aldığınız gazetenin yönetim kurulu toplantısına katılacaksınız. Daha sonra açtığınız okuldaki yardım etkinliğine katılmanız bekleniyor," dedi.

"Güzel, ilk defa bu kadar sakin bir gün geçireceğim sanırım," diyerek gülümsedi. Leyla "İyi günler Çağ Hanım." diyerek kapıya ilerlediğinde "Öğle yemeğinde bana katılmanı istiyorum Leyla, seninle konuşmak istediklerim var," diye seslendi Çağ. Leyla "Nasıl isterseniz Çağ Hanım," diyerek kapıdan çıktığında Çağ iç çekerek arkasına yaslandı.

Leyla'nın getirdiği dosyayı açtığında içinden çıkan zarfla doğruldu. Zarfı yırtarak açtığında içinden kısa bir not ile kartvizit çıktı.

"Müsait olduğunuzda bana ulaşmanızı bekliyorum Çağ Hanım. Konuşmamız gerekenler var." Komiser Enver Özkan

Çağ dudaklarını büzerek nota ve kartvizite baktı. Nedense Enver Komiserden hiç hoşlanmamıştı. Belki adamın bakışlarındaki küçümsemeydi onu bu kadar sinirlendiren. Belki de hayatındaki gerçekleri yüzüne çarpan kişi olduğu için öfke duyuyordu. Sebep ne olursa olsun Çağ adam ile görüşmek istemiyordu.

Kapı birden açıldığında Çağ elindekileri dosyanın üstüne bırakarak kapağını kapattı. Asya hızlı adımlarla ona yaklaşırken "Işıl yerinde değil mi?" diye sordu. Asya cevap vermeden arkasında Işıl göründü. "Çağ Hanım, ben engel olamadım," dedi suçluluk dolu bir sesle. Çağ kıza anlayışla bakarak "Önemli değil Işıl, bizi yalnız bırak," dedi.

Gözlerini öfkeyle karşısında dikilen arkadaşına çevirdiğinde arkasına yaslanarak "Odama habersizce girmenin nedenini öğrenebilir miyim Asya?" dedi.

Asya kollarını göğsünde bağlarken sinirle güldü. "Seni merak ettiğim için olabilir mi Çağ? Dün sabah telefon açıp şirkete geleceğini söylüyorsun ve sonra sana ulaşamıyorum. Seni deli gibi merak ederek evine geliyorum ve binaya bile alınmıyorum. Her şeye rağmen seni görmek için iş çıkışı tekrar geldim ancak yine alınmadım. Üstelik Leyla'nın korumanla birlikte çıktığını gördüm. Yakın arkadaşın bile içeri giremezken asistanının nasıl girdiğini merak ediyorum. Sabah yine Leyla Hanım ile toplantı yaptığın için beni geri çevirdin."

Asya konuşurken nefes nefese kalmıştı. Çağ gülümsedi. "Leyla'yı mı kıskandın?" diye sorduğunda Asya küçük bir çocuk gibi olduğu yerde tepinip "Arkadaşımı geri istiyorum!" dedi.

Çağ ayağa kalktı. Gülümseyerek arkadaşının yanına gidip onu kollarının arasına aldı. Asya'yı biraz rahatlatmak umuduyla sırtını okşarken "Arkadaşın hâlâ burada," dedi. Asya geri çekilip kafasını kaldırarak ona baktı. Gözleri nemliydi. "Gerçekten mi? Çünkü son zamanlarda abimle yaşadıklarınızın aramızı bozmasından endişeleniyorum."

Çağ arkasındaki koltuğa oturup onu da yanına çektiğinde "Böyle bir şey hiçbir zaman olmayacak," dedi.

Asya dudaklarını büzerek "O zaman neden yanında olmama izin vermiyorsun?" diye sordu.

Genç kadın iç çekti. "Asya dün sabah seninle konuştuktan sonra şirkete gelmek için evden çıkarken kendimi kötü hissettim," derken ondan gözlerini kaçırarak yere baktı. İki elini önünde açarak "Bilmiyorum, bir anda her şeyden kaçmak istedim. Bütün her şey üstüme gelip beni boğdu sanki..." dedi. Omuz silkip devam etti. "Şirkete gelip Altan ile kavga etmek istemediğim için korumalara rahatsız edilmek istemediğimi söyleyerek eve girip bütün gün içtim."

Asya onun elini kavradı. "Neden beni aramadın? Konuşmak istemesen de yanında sessizce oturur, sana destek olurdum."

Çağ diğer elini kızın elinin üstüne koyarken "Teşekkür ederim iyi ki varsın," dedi.

Asya ona şüpheyle baktı. "Leyla nasıl girdi o zaman?" dediğinde Çağ kahkaha atarak "Gerçekten onu kıskanıyorsun," dedi. Arkadaşı surat asıp omuz silktiğinde "Leyla aynı zamanda Handan Hanımın kızı biliyorsun. Bana yemek getirmişti," diye açıkladı.

"Sabah da bana dün kaçırdıklarımı aktarıyordu," diye ekleyince şüpheci arkadaşı "Dün o da işe gelmedi sana neyi aktarabilir ki?" dedi.

"Evet ama Leyla iyi bir asisten işe gelmese de her şeyden haberdar oluyor," diyerek kızı savundu Çağ.

Asya ayağa kalktı. "Tamam, bu seferlik seni affediyorum ama bir şartım var," dedi. Çağ da ayağa kalkarak "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim zaten," dedi.

Asya ona sinsice sırıtırken "Madem kafa dağıtmak istiyorsun hafta sonu dışarı çıkacağız," dedi.

Çağ hiç istemese de onu daha fazla kırmamak için kabul etti. Asya öfkeyle girdiği kapıdan gülümseyerek çıktığında genç kadın rahat bir nefes almıştı.

Öğle yemeğinde Asya'ya yakalanmamak için Leyla'yı da alarak şirketten biraz erken çıktı. Şoför Leyla'nın tarifiyle onları rahatça konuşabilecekleri şehir dışında bir restorana getirdi.

Çağ arabadan indiğinde etrafına bakarak derin bir nefes aldı. Şehrin egzoz kokusundan uzak mis gibi orman kokusu ciğerlerine dolarken rahatladı. Bunu fark ederek şaşırdı. Ne zaman şehirden sıkılmışta sakinliği arar olmuştu ruhu? Ada aklına düştü. Gözleri doldu. İçi tarifsiz bir özlemle titredi.

"Çağ Hanım?" diyerek ona seslenen Leyla'nın sesiyle kendine geldi. Arkasını dönüp restorana doğru ilerlerken nemli gözlerini genç kadından sakladı.

Restoran büyük bir ahşap kulübe gibiydi. Koruması önlerine geçip iki yana açılan ahşap çerçeveli cam kapıları onlar için açtı. Kapının üstünde bulunan çan onların geldiğini haber verircesine çaldı.

Dışarının soğukluğunun aksine restoranın sıcaklığı Çağ'ın içine işledi. İçeride onlardan başka kimse yoktu.

Tahta sandalye ve masaların yanından geçerek pencere kenarına ilerlediler. Masanın üstündeki kırmızı beyaz kareli örtüler Çağ'ı gülümsetti. Restoran eski zamandan fırlamış gibiydi.

Pencere kenarındaki bir masanın önünde durduklarında Leyla sandalyesine geçerken Çağ korumasının ceketini almasını bekledi. Adam ceketi alıp boştaki sandalyenin arkasına astıktan sonra diğer sandalyeyi onun için çekerek Çağ'ın oturmasını bekledi. Çağ yerine oturduğunda adama uzaklaşmasını işaret etti. Karşısında oturan Leyla'ya baktığında dudaklarındaki buruk gülümsemeye şahit oldu.

"Yüzündeki ifadenin nedenini öğrenebilir miyim?" diye sorduğunda Leyla gözlerini kaldırıp ona baktı. "Sizi böyle bir yere getirdiğim için utandım." Duyduğu sözlerle Çağ kaşlarını kaldırdı.

Etrafını tekrar süzdü. İçeride belki yirmi masa anca vardı. İçeriyi restoranın ortasında gürül gürül yanan odun sobası ısıtıyordu. Çağ burada olmaktan memnundu. Leyla'ya dönerek "Böylesi güzel bir yerden neden utanıyorsun?" diye sordu.

Leyla şaşkındı. Çağ'dan böyle bir karşılık beklemiyordu. Kendini sorguladı. Onu çok iyi tanıdığını düşünürken aslında yıllardır patronu olan kadını hiç tanımıyor muydu?

Çekinerek "Alışık olduğunuz yerlere benzemiyor," dediğinde Çağ gülümsedi. Onun ne demek istediğini anlamıştı. Kafasını iki yana salladı. "İnsan alışık olduğu yerleri sevmek zorunda değil Leyla. Evet, böyle bir yere ilk defa geliyorum. Fakat burayı keşfetmemiş olmam böyle yerleri sevmediğim anlamına gelmez. Hayatımı biliyorsun. Çevremde beni böyle bir yere getirecek kimse yok. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim"

Leyla'nın dudakları belirgin bir şaşkınlıkla açıldı. Hızla kendini toplarken "Rica ederim Çağ Hanım," dedi.

Çağ hâlâ onlarla kimsenin ilgilenmediğine şaşırarak "Burada kimse çalışmıyor mu?" diye sorduğunda Leyla gülümseyerek "Ömer amca birazdan gelir," dedi. Sözlerinin bitmesiyle restoranın içindeki küçük kapı açılarak yaşlı zayıf bir adam onlara doğru gelmeye başladı.

Adamın yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Hoş geldiniz hanımlar!" diyerek yanlarında durdu. Leyla'yı tanıdığında "Ooo Leyla kızım, yolunuz düştü sonunda fakirhanemize," dedi. Leyla gülümseyerek ayağa kalkıp yaşlı adama sarıldı. "Bu ara işlerden fırsat bulamadım Ömer amca."

Geri çekildiğinde adama Çağ'ı işaret ederek "Patronum Çağ Hanım," diye tanıttı.

Yaşlı adım Çağ'ın önünde reverans yaptıktan sonra "Benim adım Ömer, güzel hanımları pek sever. Şahane bir et yapar, kadınlar parmaklarını yer," diyerek göz kırptı. Çağ adamın şirinliğiyle kahkaha atarken "Çok memnun oldum Ömer Bey," dedi. Adam kaşlarını kaldırarak Leyla'ya döndü. "Bana Bey dedi," derken yüzündeki ifade Çağ'ı tekrar güldürdü. Adam gülümseyerek ona döndüğünde "Bizde Beyler çok yaşamaz güzelim. O yüzden sen bana Ömer veya Ömer amca de. Hiç olmadı ihtiyar de ama Bey deme," diyerek göz kırptı.

Çağ kafasını onaylarcasına eğip, "Nasıl istersen Ömer amca," dediğinde "İşte şimdi oldu" diyerek ellerini birbirine vurdu. Leyla yerine oturduğunda adama bakarak "Bugün ne var menüde?" diye sordu.

Adam ikisine de baktı. "Seçim konusunda bana güveniyor musunuz?" diye sorduğunda Çağ, Leyla'ya dönerek dudak büktü. Leyla onay verince Çağ da adama dönerek "Evet, restoranınıza ilk defa geliyorum beni şaşırtın," dedi.

Yaşlı adam ona doğru biraz eğilip bir sır verirmişçesine sesini alçalttı. "Ah tatlım, seni öyle bir şaşırtacağım ki, yaşadığın en büyülü orgazmdan bile daha çok zevk alacaksın!" dediğinde Çağ'ın gözleri ve ağzı kocaman açılmıştı. Daha tepki bile veremeden adam doğrulup onlara göz kırparak uzaklaştığında utançla ona bakan Leyla ile göz göze geldi. Hemen ardından kendini tutamayarak kahkahalara boğulmuştu.

"Çok özür dilerim Çağ Hanım, Ömer amca biraz şeydir," diyen Leyla ağzının içinde kelimeleri geveleyerken Çağ gülerek "Ne? Patavatsız mı?" diye sordu. Leyla yüzünü buruşturarak kafasını salladığında Çağ'ın gülmekten gözleri yaşarmıştı.

Gözaltlarını parmaklarıyla kurularken "Ah Leyla çok teşekkür ederim. Gldiğimden beri böyle eğlenmemiştim," dedi.

Leyla onu şaşkınlıkla izliyordu. Çağ'ın sözlerine takılı kaldı. Geldiğimden beri demişti. Evet Leyla şimdi farkına varmıştı. Çağ tatilden döndükten sonra değişmişti.

Çağ onun dikkatli bakışlarını fark ederek "Ne oldu Leyla?" diye sordu. Leyla gülümsedi. "Döndüğünüzden beri sizde bir farklılık var."

Çağ yutkundu. Dudağını bükerken "Nasıl bir farklılık?" diye üsteledi. Leyla daha geniş gülümserken "Artık duygularınızı belli ediyorsunuz," dedi. Çağ'ın gözleri bulutlandı. "Çok güzel bir tatil yapmış olmalısınız," diyen Leyla'nın sözlerini "Hayatımda yaşadığım en güzel günlerdi," diyerek onayladı.

"Öyle mi? Özel olmazsa nasıl bir yer olduğunu anlatır mısınız? Asya Hanım bir adaya gittiğinizden bahsetmişti."

Leyla'nın isteğiyle Çağ yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle ona adayı anlattı. Adadaki büyülü evden orada geçirdiği rüya gibi günlerden bahsetti. Anlattıklarıyla Leyla bazen şaşırdı bazen gülümsedi. Bazen de gözleri saklı bir kıskançlıkla titredi. Öyle bir adada tatil yapmayı çok isterdi.

Çağ adadaki her şeyi anlatmıştı ama Ares'i hiç anlatmadı. Anlatacakları bittiğinde neredeyse yarım saattir konuştuğunu fark etti. "Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım. Ah buraya ne için gelmiştik, ne konuştuk."

O sıra restoranın kapısının açıldığını belirten çan çaldı. Çağ kapıya baktığında Enver Komiseri görünce yüzünü buruşturdu. Leyla onun tepkisini fark ettiğinde "Üzgünüm Çağ Hanım, dava hakkında en iyi bilgiyi Komiserimden alabileceğinizi düşündüm." dedi.

Çağ yanlarına gelen adama kaşlarını çatarak baktı. Bu adamdan hiç hoşlanmıyordu, belki de uzun saçı ve sakalıyla Ares'i hatırlattığı içindi. Çağ adamı ilk gördüğünde kalbi heyecanla atıyor, sonra o olmadığını anladığında hüzünle sancıyordu.

Enver Komiser yanlarına gelerek selam verip Leyla'nın yanına oturdu. "Bugün bizi sonuna kadar dinleyebilecek misiniz Çağ Ha-

nım?" diyen adamın alaycı ses tonu Çağ'ın daha çok sinirlenmesine sebep oldu.

"Gerçeklere dayalı düzgün bilgi aktarırsanız dinlemeye hazırım Enver Bey," diyerek gözlerini adamın kahverengi gözlerine dikti.

Ömer Bey yemekleri servis etmek için yanlarına geldiğinde adamı görünce gülümseyerek "Hoş geldiniz Komiserim. Sizin de geleceğinizi bilmiyordum. Bilseydim kuzu çevirme hazırlardım," dedi.

Enver Bey de yaşlı adama gülümserken "Bugün aç değilim Ömer abi teşekkür ederim," dedi.

Leyla ile Çağ'ın etleri servis edildikten sonra yaşlı adam muzip bir ifadeyle Çağ'a bakıp göz kırptı. Çağ onun yaptığı şakayı hatırlayarak kızarırken gülümsedi.

Yaşlı adam uzaklaştıktan sonra alışkanlık olarak çatal bıçak aradı ama göremedi. Enver Bey'in oturduğu tarafdan alaycı bir gülüş geldiğinde kafasını kaldırıp adama baktı. Adam kafasını çevirmiş başka bir yere bakıyordu. Çağ sinirle burnundan solurken önündeki ete döndü. Ares'in ona öğrettiği şekilde eti eline alıp yemeye başladığında Leyla ile Enver şaşkınlıkla genç kadını izliyordu. Çağ ise onların farkında değildi. Gözleri yemeğindeydi ama aklı çoktan başka bir zamana gitmişti, Ares ile paylaştıkları o sihirli günlerdeydi.

Gözlerini kapattı. Kirpiklerinin arasından süzülen bir damla yaş tabağına düştü. "Çağ Hanım?" diyen Leyla'nın sesiyle kafasını kaldırdı. O an gözlerindeki yaşı fark etti. Ağzındaki eti yuttu. Elindeki kemiği tabağa bırakarak masadaki peçeteye uzandı. Ellerindeki yağı silerken gülümsemeye çalışarak "Et gerçekten güzelmiş," dedi. Sözlerinde samimiydi. Etin üstünde kullanılan baharat damakta karşı konulmaz bir tat bırakıyordu.

"Sizi ağlattığına göre öyle olmalı," diyen adamın kaba yorumuyla Çağ ona döndü. "Enver Bey, sizin benimle alıp veremediğiniz nedir?" diye sordu hiç çekinmeden.

Adam kollarını masaya koyup omuzlarını kaldırırken "Sizinle ne alıp veremediğim olabilir Çağ Hanım?" diye karşılık verdi.

Çağ dudaklarını büktü. Kaşlarını kaldırırken "Bilmiyorum. Ama evime geldiğiniz günden beri, bakışlarınızdaki küçümsemeden ve sesinizdeki alaydan benimle bir derdiniz varmış gibi hissediyorum," dedi.

Adamın yüzünde yine alaycı bir sırıtış belirdi. "Kendinizi fazla önemsiyorsunuz," dediğinde Çağ "Hayır. Yıllardır edindiğim tecrübeyle insanların davranışlarını yorumlayabiliyorum," dedi.

Adam bu sefer kahkaha attı. "Yıllardır ne tecrübe etmiş olabilirsiniz Çağ Hanım? Aileniz ölene kadar sırça köşkünüzde yaşayıp insanlara emir vermekten başka bir şey yapmamış. Ailenizi kaybettikten sonra imparatorluğunuzun başına geçerek, emir vermeye devam etmekten başka bir şey yapmamışken ne tecrübe etmiş olabilirsiniz?"

Leyla, "Komiserim!" diyerek araya girip adamın daha fazla konuşmasına engel olmak istedi. Çağ adamın yüzüne bir süre baktı. Sonra kafasını çevirip pencereden dışarı gözlerini dikti. Çam ağaçlarıyla kaplı ormanın görüntüsü onu biraz olsun rahatlattı. Cevap vermek zorunda değildi. Hayatının herkes tarafından bu şekilde görüldüğünü biliyordu. Leyla bile gerçekleri bilmezken dışarıdan onu gören bu adamın bilmesi imkânsızdı. Derin bir nefes aldı.

Enver Bey, "Buraya ailenizin cinayetini konuşmaya geldik. Bir an önce konuşmaya başlasak iyi olur. Leyla bir saat sonra toplantınız olduğunu söylemişti," dediğinde Çağ önüne dönüp "Evet," dedi.

Adamın yüzüne bakamadan "Sizi dinliyorum," dediğinde Enver Bey "Öncelikle öz annenizin kimliğini saptamamız gerektiğini düşünüyorum. Siz küçükken sizinle özel olarak ilgilenen biri var mıydı?" diye sordu.

"Öğretmenlerim ve bakıcımdan başka kimse yoktu. Bakıcım günlük alacağım dersleri belirler, öğretmenlerimde öğrenmem gerekenleri bana öğrettikten sonra giderdi. Sizin bahsettiğiniz anlamda özel ilgi hiç görmedim."

"Daha küçük yaşlarda, okul çağınızdan önce?" diyen adamın sesiyle Çağ ona döndü. "Eğitimimin kaç yaşında başladığını hatırlamıyorum Enver Bey. İlk öğretmenim dil öğretmenimdi diye hatırlıyorum sanırım dört yaşındaydım. Çocukluğuma dair hatırladığım

her şey bundan ibaret. Öğretmenlerim ve bakıcım," dedikten sonra durakladı. Gülümseyerek Leyla'ya bakarken "Bir de Handan Hanım vardı, bazen gizli gizli kızının oyuncaklarından getirirdi," dedi.

Leyla da buruk bir gülümsemeyle ona baktı. Çağ tekrar adama dönüp ciddileşerek "Ama bu da uzun sürmedi. Bir gün yakalandı ve o da, ben de ceza aldık. Bir daha bana yaklaşmadı," dedi.

Adam kafasını iki yana salladı. "Handan Hanım'ı kontrol ettik DNA testi negatif çıktı." dediğinde Çağ gözlerini kocaman açarak "Benim bilgim olmadan böyle bir şeyi nasıl yaparsınız?" dedi.

"Çağ Hanım siz hâlâ durumun ciddiyetinin anlamadınız sanırım. Ortada bir katil var ve belki de sizin peşinizde. Bu olayı çözmek için her şeyi yapıyoruz."

"Belki de katili yanlış yerde arıyorsunuz bunu hiç düşündünüz mü? Öz annemle hiçbir alakası olmayabilir."

Adam sessizleşti. "Haklı olabilirsiniz," diyerek onun söylediklerini kabul ettiğinde Çağ şaşırdı. "Elinizde başka neler var?" diye sorduğunda "Şüpheli listesinden mi bahsediyorsunuz?" dedi adam.

Genç kadın, "Evet," diye cevapladığında "Hiçbir şey!" dedi adam yarı öfkeyle. "Dört yıl oldu. Dört yıldır bu dosyayı açık tutmak için her şeyi yapıyorum. Bu zamana kadar hiçbir dosya üzerinde bu kadar uzun çalışmadım ama bu dosyada elimde hiçbir şey yok."

"O yüzden bana geldiniz," dedi Çağ gerçeği kavrayarak. "Dosyayı kapatmanız için baskı mı yapılıyor?"

Adam isteksizce onayladı. "Dört yılımı bu işe harcamışken dosyayı rafa kaldıramam. Bu yüzden bize yardım etmenizi istiyorum."

Çağ gülerek ellerini iki yana açtı. "İyi de ben ne yapabilirim? Siz söyleyene kadar ailemin öldürüldüğünden bile haberdar değildim. Çevremde katil olabilecek bir kişinin olup olmadığını mı soruyorsunuz? Size ne yanıt verebilirim ki iş çevremden başka kimseyi tanımıyorum. En yakın arkadaşımla nişanlımı zaten biliyorsunuz."

"Olay sırasında ülkede olan Altan Bey ile Asya Hanımı araştırdık. Ailenizle iletişime geçtiklerine dair hiçbir ipucuna rastlamadık. Daha önce bahsettiğim gibi sizin doğduğunuz yıl her ne olduysa iki

aile bir daha hiç görüşmemiş. Büyük ihtimal kardeşler ailelerinizin bir zamanlar dost olduğundan bile habersiz."

"O zaman ben ne yapabilirim? Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğunda Leyla araya girerek "İncelemek istediğimiz bazı dosyalar var Çağ Hanım ancak sizin izniniz olmadan o dosyalara ulaşamıyorum." dedi.

Çağ kaşlarını çatarken "Hangi dosyalar?" diye sordu. "Şirketin geçmişte yaptığı anlaşmalar ve ortaklıklarla ilgili dosyalar. Aynı zamanda babanızın öldüğü yıl yapılan veya yapılamayan anlaşmalar."

Çağ kafasını onaylarcasına salladı. "Tamam, Bunun için sana bir yetki çıkartabilirim. İstediğiniz başka bir şey var mı?"

Karşısında oturan iki polise merakla baktı. İkili kararsızlıkla birbirine baktıktan sonra adam "Şimdilik yok," dediğinde "Güzel artık yemeğimi bitirebilir miyim?" diyerek gülümsedi Çağ.

"Tabii ki afiyet olsun," diyen adamın sözlerinden sonra Çağ artık soğumuş olan yemeğini yemeye devam etti. Leyla da kendi yemeğini yemeye başladığında Enver Bey telefonuyla meşguldü. Çağ yemeğini yerken onların isteklerini düşünme fırsatı bulmuştu. Yemeği bittiğinde aklında oluşan sorunun cevabını almak istedi.

"Katilin babamın anlaşma yaptığı bir şirket tarafından tutulduğunu mu düşünüyorsunuz? Yani babamın yasadışı bir işe karıştığından mı şüpheleniyorsunuz?"

"Her ihtimali değerlendiriyoruz," diyen adam genel bir cevap verdiğinde Çağ, "Bana gerçekleri anlatmanızı istemiştim!" dedi.

"Bu zamana kadar araştırabildiğimiz her şeyi araştırdık Çağ Hanım. Elimizde açık kalan tek şey şirketinizin geçmişi, sizden sonraki dönemi Leyla sayesinde biliyoruz ancak öncesi yok."

"Eğer babam yasadışı bir iş yapıyor olsaydı adamlar benimle de aynı işi devam ettirmek istemez miydi?"

"Kiminle iş yaptığına göre değişir," diyen adamın sözleriyle Çağ şüpheye düştü. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. Komiser, "İş yaptığı kişi belki de sizi çok iyi tanıyordu ve böyle bir şeye sıcak bakmayacağınızı biliyordu," dedi.

"Ailem ölene kadar iş çevresinden kimseyi tanımıyordum," derken aklına gelenle dudakları aralanarak "Altan'dan bahsediyorsunuz!" dedi.

Bakışlarını önüne çevirdi. Duruşu dikleşti. Kaşları çatılırken Altan'ın yasadışı bir işe girişip girişmediğini düşündü. Anında kafasını iki yana salladı. "Evet, Altan çok hırslı bir iş adamıdır ama yasadışı bir işe bulaşmaz," diyerek korumaya geçti.

"İnsanlara bu kadar güvenmeyin Çağ Hanım," diyen adam ayağa kalkarak Leyla'ya baktı. "Dosyaları aldığında senden haber bekliyorum Leyla," dedikten sonra Çağ'a dönerek iyi günler dileyip restoranın çıkışına ilerledi.

Çağ karşısında oturan Leyla'ya dönerek "Çok sinir bozucu bir amirin var," dediğinde Leyla kahkaha attı. "O da sizin için aynı şeyi düşünüyor Çağ Hanım," dediğinde Çağ yüzünü buruşturarak "Görebiliyorum," dedi.

Ömer Bey'e hazırladığı et hakkında övgülerini sunduktan sonra, ellerini yıkayıp hesabı ödediler ve oradan ayrıldılar.

Çağ şehre dönerken Leyla'nın odasında bu konu hakkında konuşmamasını hatırlayarak "Leyla odamda dinleme cihazı olduğundan mı şüpheleniyorsun?" diye sordu. "Hayır Çağ Hanım. Sadece tedbir almak istedim." Cevabını alsa da içi rahat etmedi. Güvenlik ekibine haber vererek odasını kontrol etmelerini istedi.

Leyla ona karşı çıkmaya çalışsa da Çağ aklında soru işareti kalsın istemiyordu. Gazetenin yönetim kurulu toplantısına katıldıklarında çalışanları onu aralarında gördüğü için memnundu. Çağ bir saat boyunca gazetenin kaybettiği dinamiği nasıl arttıracaklarını anlatan, yayın koordinatörünü ve editörlerini dinledi. Birçok fikir vardı ama uygulamaya koymak için öz sermayeleri düşüktü. Çağ bu toplantının amacını anlamış oldu. Yatırımını canlandırmak istiyorsa sermayeye katkıda bulunması gerekiyordu. Yine de gazetenin bilançosu hakkında detaylı bir bilgi edinmeden böyle bir şey yapmaya niyetli değildi. Önce sermayenin neden yetersiz geldiğini bulmalıydı. Gereksiz harcama olup olmadığını kontrol etmeliydi.

Fikirleri için hepsine teşekkür etti. Toplantı sonunda muhasebeden detaylı evrakları ona mail atmasını istedi. Gazetenin son iki yıl-

daki harcamalarının da detaylı raporunu istemeyi unutmadı. Bütçe için önümüzdeki hafta onlara bilgi vereceğini söyleyerek oradan ayrıldı.

Gazetedeki işleri tahmininden fazla sürdüğü için okuldaki yardım etkinliğine yarım saat geç kaldı. Konferans salonuna girdiğinde konuşmacılar çoktan sahnedeki yerlerini almıştı. Görevli ön sıradaki yerine kadar ona eşlik etti. Onun için ayrılan boş koltuğun yanında oturan Altan'ı fark ettiğinde dişlerini sıktı.

Görevli eliyle boş koltuğu işaret edince dişlerinin arasından teşekkür edip ilerlemeye başladı. İnsanların önünden hızla geçerken göz göze geldiği birkaç kişiye selam verdi.

Altan onu görerek ayağa kalktı. Çağ kendini gülümsemeye zorlayarak ona elini uzattığında Altan elini tutup öptükten sonra oturması için ona yardım etti. Çağ'ın hemen yanına kurulduğunda "Geç kaldın?" diye fısıldadı.

Çağ ona baktı. O geceden beri görüşmemişlerdi ve Altan hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu. Altan yüzünü tamamen ona çevirdiğinde Çağ'ın gözleri yanağındaki kabuk bağlamış yaraya kaydı.

Altan'ın yüzünü kocaman bir sırıtış kapladı. "Senden güzel bir hatıra kalacak," dediğinde Çağ onun gözlerine baktı. "Üzgünüm, o an kendimde değildim," diye fısıldadığında Altan eğilip hızlı bir hareketle onun dudağını öptü. Çağ ani bir hareketle kendini geri çekerken Altan gülümseyerek "Üzülme ben değilim," dedi.

Çağ onun bu tavırlarıyla ne yapacağını bilemeyerek önüne döndü. Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslanırken Altan koltuğun kenarında duran elini tuttu. Çağ elini geri çekmek isterken Altan daha sıkı kavradı. Çağ direnmekten vazgeçti. Konuşmalar bitene kadar eli Altan'ın eline hapsolmuş şekilde oturdu.

Sonunda bağışlar yapılıp etkinlik bittiğinde Çağ, diğer iş adamlarıyla görüşen Altan'ın dalgınlığından faydalanarak oradan uzaklaştı. Okuldan çıktığında rahat bir nefes almıştı. Yanına gelen koruma "Odanızda dinleme cihazı bulduk," dediğinde Çağ'ın gözleri irice açıldı. Sadece tedbir amaçlı böyle bir şey yaptırmışken gerçek çıkması onu şaşırtmıştı.

Arabaya bindiğinde cihazı kimin koyduğunu merak etti. Bunu yapanın illa katil olması gerekmiyordu. Belki de rakiplerinden biriydi. Telefonunu çıkartıp güvenlik şirketini arayarak tüm şirkette geniş çaplı bir inceleme yapılmasını istedi. Eğer böcek onun odasına kadar girmişse diğerlerinde de olabilirdi.

Şirkete gittiğinde aramaların başlamış olduğunu gördü. Herkesin yüzünde endişeli bir ifade vardı. Çağ odasına girip çalışmaların bitmesini beklerken Asya geldi. Kapıdan girer girmez telaşla "Çağ benim odamda da buldular inanabiliyor musun?" diye sordu.

Çağ bilgisayarını kapatıp ona dönerken "Bunu yapan kim olabilir Asya?" diye sordu. Asya karşısına oturup omuz silkerken "İnan hiçbir bilgim yok. Böyle bir şeyi kim neden yapar anlamış değilim," dedi.

Çağ elini ensesine atıp ağrıyan kaslarına masaj yaptı. "Gün geçtikçe her şey daha da karışıyor," diye mırıldandı. Asya "Keşke eve gidip biraz dinlenseydin," dedi.

"Niyetim öyleydi ama şirket bu haldeyken gitmek istemedim. Arama sonuçlarını merak ediyorum"

"Anladım. Abimle konuştunuz mu?"

"Okuldaki etkinlikte yanımdaydı ama konuşacak bir ortam yoktu"

"Hâlâ ayrılmak istiyor musun?" diye soran Asya gözlerini onun boş nişan parmağına çevirdiğinde cevabını almıştı.

"Benim için çoktan bitti Asya," diyen Çağ arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Eli kolyesine kayarken rahatlama isteğiyle parmakları baykuşu okşadı. Cinayet ve şirket derken Ares'e de ulaşamamıştı. Hector Alves'ten bir ses çıkmamıştı. Demek ki o da Ares'e ulaşamadı diye düşündükten sonra belki de Ares bana ulaşmasını istemedi diye düşünerek kendi düşüncelerini çürüttü.

Şirketteki aramanın sonucunda dört dinleme cihazı daha bulundu. Güvenlik bunları yerleştirenlerin şirkette çalışanlardan biri olduğundan şüphelenmişti. Para karşılığı temizlik görevlilerinden biri yapmış olabilirdi. Çağ araştırmaları için onlara tam yetki ver-

dikten sonra şirketten ayrıldı. İsteği üzerine şoför onu çiftliğe getirdiğinde fazlasıyla yorgundu.

Uzun koridoru ağır adımlarla geçti. Korkuluklara tutunarak merdivenleri çıkarken amacı odasına gidip sıcak bir duş alarak rahatlamaktı. İkinci katın başında gördüğü ışıkla durakladı. Kafasını çevirip dikkatli baktığında ışık kaybolmuştu. Babasının çalışma odasına açılan kapının altında koridora sanki bir ışık vurmuştu. Belki de göz yanılmasıydı. Yine de Çağ merakına yenik düşerek odaya doğru ilerledi.

Elleri ceketinin cebinde ilerlerken topukları halı kaplı zeminde ses çıkartmıyordu. Kapının önüne geldi. Kapının önündeki parke zemine adım attığında sivri topuklarından çıkan tık sesiyle birlikte içeriden başka bir tıkırtı geldi. Çağ kaşlarını çattı. Eli kapı kolunda tedirginliğe düştü.

Yuvarlak başlığı yavaşça çevirip kapıyı araladı. İçeride hiçbir ışık yoktu. Kapıyı ardına kadar açtı. Karanlık odanın girişinde dururken elini tekrar cebine attı. Ağırlığını tek ayağına verirken koridorun ışığıyla aydınlanan çalışma masasını izledi. Babasının gizli mabediydi burası. Annesinin bile girmesi yasaktı. Çağ ilk defa dört yıl önce babası öldükten sonra girmişti.

Oda hâlâ babasının bıraktığı gibiydi. Büyük masanın arkasındaki deri koltuk karanlıkta olsa da Çağ hatıralarında onu görebiliyordu. İçeri doğru bir adım attı. Adımları ürketi, her an babasının bir yerden çıkıp ona kızacağından korkarak odanın içine ilerledi. Masanın önünde durarak parmağıyla pürüzsüz ahşap yüzeyin üstünü okşadı. Masanın yan tarafından dolanıp arkasına geçerken parmağı masanın üstündeydi. Siyah deri koltuğun yanında durdu. Masanın üstündeki okuma lambasını açmak için eğildiğinde onu hissetti. Arkasında biri vardı.

Karanlıkta saklanan kişiyi hissettiği an duraklayarak yaptığı hata ensesine inen sert darbeyle sonuçlandı. Çağ aldığı darbeyle karanlığa gömülürken hareketsiz bedeni önce masanın üstüne düşmüş, ardından masanın üstündeki defteri de beraberinde çekerek yere yığılmıştı.

Saldırgan bir süre başında nefes nefese durdu. Elindeki silahı pantolonuna sıkıştırdıktan sonra eldiveni çıkartıp eğilerek Çağ'ın boynundaki nabzını kontrol etti. Nabzın düzenli atışını hissettiğinde rahat bir nefes aldı. Eldivenini geri giyerek ayağa kalktı. Çağ'ın üstüne düşen defteri gördü. Sayfaların arasında bir zarf görünüyordu.

Eğilip sarı zarfı eline aldı. Masanın önündeki aydınlığa çıkarak önünü ve arkasını kontrol etti. Hiçbir şey yazmıyordu. Zarfı arka cebine attıktan sonra masanın arkasında ayakları görünen Çağ'a son kez bakıp odadan çıktı.

BÖLÜM 17

Ares soğuk suyu kapattı. Uzun saçlarındaki suyu iki eliyle sıkarak akıttıktan sonra beline havlu sararak banyodan çıktı. Banyodan sızan ışık odayı hafif aydınlatsa da içerideki adamın konumunu belirleyebilecek kadar yeterli değildi. Kapıyı arkasından kapatarak ışığı kesti. Daha banyodan çıkmadan önce yalnız olmadığını biliyordu.

Karanlık yatak odasında mini bara doğru ağır adımlarla ilerledi. Yönünü bulmak için ışığa ihtiyacı yoktu. Odadaki eşyaların konumları hafızasındaydı. Görmeden de aradığı şeyi bulabilirdi.

Dolabı açtı. İçindeki mini buzdolabını da açtığında dolabın sarı ışığı gözlerini kısmasına sebep oldu. Mini dolabın alkollü içecek ikramı sınırlıydı. İki bira çıkartıp kapağı kapatarak doğruldu.

"Sessiz olma konusunda hâlâ başarısızsın Karl," dediğinde odanın diğer köşesinden arkadaşının gülüşü duyuldu.

Sürtünen kumaş sesinden onun ayağa kalktığını anladı Ares. Hemen ardından ayak sesleri odanın diğer tarafına doğru ilerledi. Ares'in kafası sesi takip etti.

Karl yatağın kenarındaki düğmelere basarak odayı aydınlattı. Yıllar sonra karşılaşan iki arkadaş bir süre sessizce birbirini süzdü. Karl'ın üstünde özel dikim siyah bir takım elbise vardı. Yıllar önce de vazgeçilmezi olan top sakalı köşeli çenesini süslüyordu. Saçları beyazlamaya başlamış ve seyrelmişti.

Ares'in yüzünde yamuk bir gülümseme oluşurken "Yaşlanmışsın dostum," dedi.

Karl ellerini iki yana açarak ona yaklaştı. İki adam birbirine dostça sarılırken Karl kıskançlık dolu bir sesle "Sen hiç değişmemişsin," dedi.

Ares gülerek geri çekildi. "Yerinde olsam o kadar emin olmazdım," dediğinde Karl onu baştan ayağa süzüp eliyle omzunu sıkarak, "Ben eminim dostum," dedi.

Karl onun kadar iri yarı bir adamdı. Aynı boyda olsalar da yıllar içerisinde Karl başarılarıyla hak ettiği koltuğun rahatlığıyla olsa gerek birkaç kilo almıştı.

Ares elindeki diğer birayı ona uzattı. Karl odanın pencere kenarındaki oturma alanına giderken Ares yatağın üstüne bıraktığı kıyafetlerini alarak giyinmeye başladı.

Karl'ın yanına oturduğunda ikisi de sessizdi. Biraları bittiğinde Karl, "Seni daha erken bekliyordum," dedi.

Ares, "Yapmam gerekenler vardı," dediğinde Karl kafasını onaylarcasına salladı. "Bir Türk kızı," diye fısıldadığında Ares iç çekti. "Konuşmak istediğim bir konu değil Karl!"

Adam anlayışla konuyu değiştirdi. "Dean sana tüm bilgiyi aktarmış olmalı"

"Evet," dedi Ares yumruğunu sıkarak. Düşmanı yıllar içerisinde fazla güçlenmişti. Üstelik bu gücü babasının madenleri sayesinde edinmişti. Buna sebep olan ise çocukluk arkadaşı yıllardır güvendiği tek kişi olan Hector'du.

Ares adadan çıktığı an etrafındaki insanların nasıl güvenilmez olduğuna şahit olmuştu. Güvenini ilk yıkan Çağ olmuştu. Onu başka birinin kollarında gördükten sonra yaşadığı hayal kırıklığının üstüne arkadaşının ihanetini öğrenmişti. Yıllardır yaşadığı yeri bilen tek kişi, her sırrını bilen tek dostu can düşmanıyla anlaşma imzalamıştı. Üstelik babasının uğruna hayatını kaybettiği madenleri ona vererek.

Karl yanında getirdiği evrak dosyasından Ares için hazırladığı planları çıkarttı. Ares'in önündeki sehpaya bırakarak "Bunları incelemeni istiyorum," dedi. Ares Kongo'nun yeni haritası ve maden bölgelerinin ayrıntılarını anlatan haritaları dikkatle inceledi. Parmağı kırmızı sınır hattı üzerinde gezdi.

O sormadan Karl cevapladı. "Yamyamların bölgesi de Cellat'ın sınırlarıyla birlikte genişledi."

Ares kafasını onaylarcasına salladı. Gözleri her bir detayı dikkatle inceledi. Cellat kendine yıkılmaz bir kale inşa etmişti. Karl ona Kongo'daki yeni durumla ilgili saatler süren bir konuşma yaptı. Ares gözlerini haritalardan ayırmadan sessizce dinledi.

Karl otel odasında onu yalnız bıraktığında Ares hâlâ oturduğu yerden kalkmamıştı. Ellerini önünde birleştirip çenesini üstüne yerleştirdi. Öne doğru eğilirken haritaya bakan gözleri kısıldı. Cellat'a ulaşmak istiyorsa yamyam bölgesinden geçmekten başka şansı yoktu.

Oturduğu yerden kalktı. Plan yapmaya çalışırken fazlasıyla yorulmuştu. Ağır bedenini sertçe yatağın üstüne bıraktı. Işıkları kapatıp odayı karanlıkta bıraktığında burnunda Çağ'ın kokusu dudaklarında tadı vardı.

Gözleri birkaç gece öncesinin hatıralarıyla kapandı. Kollarındaki Çağ'ın çıplak sıcak bedenini arzuladı. Elleri sertçe altındaki çarşafı kavrarken dişlerini sıktı. Her şeye rağmen onu bırakıp gelmek çok zor olmuştu.

Restoran çıkışında Çağ'ın halini gördükten sonra onu öylece bırakıp gidememişti. Dean'in onun için tuttuğu otel odasına gidip Çağ'ın telefonunu dinlemeye almasını istemişti. Dean ilk başta böyle bir şeye yetkilerinin olmadığını söyleyerek reddetti. Daha sonra ise Karl'a ulaşmış olacak ki isteği yerine getirildi. Ares her şeyi öğrendi. Çağ'ın arkadaşıyla olan konuşmasını dinledi. Gerçekleri öğrenmek içini rahatlatmıştı. Ama yine de Çağ'ın yanına gidemedi. Önünde bilinmez bir gelecek vardı. Çağ ile hayatına devam edebilmesi için önce Cellat'ı öldürmesi gerekiyordu. Başarısız olma olasılığı yüksek olan bir görevden önce tekrar Çağ'ın hayatına girmek, ona haksızlık olurdu. Çağ güvende ve iyiydi, bunu bilmek ona yetiyordu.

Ama öylece gidemedi. Uçağının kalkmasına saatler kala Çağ'a veda etmesi gerektiğini düşündü. Belki de bir daha onu göremeyecekti. Gizlice evine girmek beklediğinden kolay oldu. Acil çıkış kapısı ne korunuyor ne de kontrol ediliyordu. Eve girdiğinde Çağ'ı

sarhoş bulmak ise ona sürpriz oldu. Hayatında ilk defa böylesi ahlaksız bir şey yapmış sarhoş bir kadından faydalanmıştı. Yine de pişman değildi. Belki de ölmeden önce bu anları düşünmek ona huzur verirdi.

***

Sabah olduğunda Dean onu ordu karargâhına götürmek için kapıda bekliyordu. İki adam selamlaştıktan sonra hızlı adımlarla otelden çıktılar. Siyah bir askeri araca bindikten sonra şehrin içinde sabit hızla ilerlediler. Dean radyodan eski kovboy müzikleri açarak ıslıkla ritim tuttu. Ares ise yıllardır görmediği şehri izliyordu.

Şehirden çıktılar. Yoldaki araba sayısı azalırken Dean hızını arttırmıştı. Yarım saat sonra karargâhın kapısında kontrolden geçiyorlardı. Kimliklerini ve izinlerini kontrol eden asker geçmelerine izin verdiğinde Dean ona dönerek "Evinize hoş geldiniz efendim," dedi. Ares gülümsedi. Yıllardır ordudan uzak olsa da içindeki asker her zaman oradaydı. Asker kimliğini bir kere edindi mi insan, o kimliği içinden hiçbir zaman çıkartamıyordu.

Eğitim yapan askerlerin yanından ağır ağır geçtiler. Dean arabayı park ettiğinde Ares kapıyı açıp aşağı indi. Yanına gelen Dean "Bu taraftan efendim," diyerek ona yolu gösterirken Ares onu takip etti.

Tek katlı binanın içine girdiklerinde duvarlarında başarıların resmedildiği uzun bir koridordan geçtiler. Karşılarından gelen askerler ikisine de selam vermek için duruyordu. Ares burada herhangi bir askeri kimlikle bulunmasa da herkes onu üstü olarak görüyor gibiydi. Karl'ın etrafa onun hakkında ne söylediğini merak etti.

Karl'ın onları beklediği odaya girdiklerinde bir grup askerinde ona eşlik ettiğini gördü. Kısa bir selamlaşmanın ardından herkes U şeklindeki büyük toplantı masasının etrafında yerlerini aldı. Hepsinin önünde aynı dosyadan vardı. Masanın sonundaki büyük ekranda maden bölgesi ile Cellat'ın evinin bulunduğu bölgenin haritası açıktı. Ekip plan yapmak için hazır görünüyordu. Ares iç çekerek kafasını iki yana salladı.

Karl boğazını temizleyerek, "Sana en iyi adamlarımdan oluşan bir ekip hazırladım," dedi. Daha sonrasında askerleri tek tek tanıtarak devam etti. On kişiden oluşan ekibi Karl'a göre kusursuzdu.

Daha sonra Dean ayağa kalkarak haritanın yanına gitti. "Birçok plan üstünde çalıştık ancak en sonunda havayoluyla yamyam bölgesinin sınırına kadar gitmeye karar verdik. Yamyam bölgesini yayan geçtikten sonra Yüzbaşı Hadson, Cellat'ın duvarlarının üstündeki tellerin elektriğini kesecek. Ardından tellerde açtığımız alandan geçerek korumaları etkisiz hale getirip Cellat'a ulaşacağız"

Dean sustuğunda Ares kıkırdadı. Herkes şaşkınca ona bakarken kafasını iki yana salladı. Karl'a gözlerini dikerken "En iyi ekibin bu mu?" diye sordu. Karl kaşlarını çatarak ona baktı. Ares oturduğu yerde öne doğru eğilerek askerlerin gözlerinin içine bakıp "Aranızda daha önce Kongo'ya giden var mı?" diye sordu. Sadece Dean olumlu cevap verdi. Ares onun olumlu cevabına "Evet neredeyse vücudunun yarısını kaybediyordun!" diye karşılık verdi. Sorusunu yenileyerek "Kaç Yamyamla karşılaştın?" diye sorduğunda bu sefer cevap olumsuzdu.

Ayağa kalktı. Dean'in karşısında durarak yamyam bölgesi sınırını işaret etti. "Buraya kadar havayoluyla gidemezsiniz."

Cellat'ın evini işaret ederek "Helikopter bölgeye yaklaştığı an Cellat hepimizi havada bir kuş gibi avlar," dedi. İtiraz eden olduğunda elini kaldırarak susturdu. "Ama bu Cellat için eğlenceyi yarım kesmek olur. Hayır, büyük ihtimal bölgeye inmemize izin verecektir. Daha sonra her birinizin ormandan yükselen acı dolu haykırışlarını dinleyerek zevk alacaktır. Bir ihtimal bölgeyi geçip eve ulaştınız. Cellat'ın arkasına yaslanıp sizi bekleyeceğini mi sanıyorsunuz?"

Masaya döndü. Askerlerin hepsi onu dikkatle izliyordu. Bazısı onunla göz göze gelmekten kaçındı. Ona göre hepsi daha bir çocuktu. İki elini masaya koyarak öne eğilip Karl'a gözlerini dikti. "En iyi ekibin bu mu?" diye sordu tekrar.

Karl yüzündeki ukala gülümsemeyle ona baktı. "Hayır. En iyi ekibim sensin," dediğinde Ares gülerek doğruldu. Arkasındaki Dean, "Efendim sizin planınız nedir?" diye sorduğunda ona baktı. Ardından gözlerini haritaya çevirerek, "Yalnız gidiyorum!" dedi.

***

Hector günlerdir ertelediği konuşmayı gerçekleştirmek için çalışma masasının kilitli çekmecesindeki telefonu çıkarttı. Yıllardır kullanma gereği duymadığı telefonda takip edilemeyen ve kayıtlara geçmeyen özel bir hat takılıydı. Bir kere kullanma hakkı vardı ve artık zamanı gelmişti.

Telefonu masanın üstüne bırakıp iki elini de ensesine yerleştirdi. Kafasını kaldırıp jalûzilerin arkasında aydınlanmakta olan gökyüzüne baktı. Sıkıntıyla derin bir nefes aldı. Neden çıktın o lanet adadan Ares diye haykırdı düşünceleri. Gözlerini kapatıp önüne döndü. Daha sıkı yumdu gözlerini. Asla yapmak istemediği bu konuşma için zorladı kendini. Parmakları ensesini sertçe kavradı. Yapmak zorundaydı. Yıllar önce şeytanla bir anlaşma imzalamıştı. Şimdi bu anlaşmanın şartlarını yerine getirme zamanıydı.

Gözlerini açtı. Artık dünyada sayılı adette bulunan eski model telefonu çalıştırdı. Telefon açıldığında hattın gelmesini bekledikten sonra numaraları tuşladı.

Hat hiç düşmeden karşı tarafın telefonu çalmaya başladığında Hector şaşırmadı. Demek ki Cellat da telefonu açmış ondan gelecek haberi bekliyordu.

"Seni bekliyordum," dedi Cellat kalın ve boğuk sesiyle. Hemen ardından öksürdü. Yıllarca içtiği tütünün etkisiyle ciğerleri artık eskisi kadar sağlıklı değildi.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu. Şimdi sesi biraz daha iyi geliyordu. Hector derin bir nefes aldı. "Sana bilgi vermeden önce emin olmak istedim. Sen nasıl öğrendin?"

Adam güldü. Ardından öksürük krizine girdiğinde Hector bir süre onu dinledi. Cellat tekrar kendine geldiğinde "Beni her zaman hafife aldın. Eğer Kongo'ya adım atmaya cesaret edebilseydin beni hafife almaman gerektiğini bilirdin," dedi.

"Seni hafife almıyorum," dedi Hector korkuyla. Yıllar önce Ares ve babasının başına gelenlerden sonra ne o ne de babası Kongo'ya adım atmamıştı. Oradaki elmas madenleri için Cellat ile bir

anlaşma yapmıştı. Cellat madenlerin işlemesini sağlamış, madenden çıkan elmasların büyük çoğunluğuna el koyarken geri kalanını Hector'a göndermişti. Hector bu sayede hem hayatta kalmayı başarmış hem de aile şirketini devam ettirebilmişti. Cellat'ın isterse madenlerin hepsine el koyabileceğini biliyordu. Ne yazık ki yaptığı anlaşma şartları bununla sınırlı değildi.

"Aradığına göre yaptığımız anlaşma şartları bozuldu," dedi adam. Hector titredi. "Evet," diye fısıldadı. "Ares adadan ayrılmış."

"Sence önce kimin peşine düşecek Hector," dedi Cellat arsızca gülerek. Hector dişlerini sıktı. İkisi de önce kimin peşine düşeceğini biliyordu. Öncelik her zaman Cellat'ın olacaktı. Hector'un ihanetini öğrendiğinde ise sıra ona gelecekti.

"Korkma!" dedi adam kendine has güven dolu sesiyle. "Öncelik benim olacağı için hayatın güvende. Ares buraya geldiği an ölmüş olacak."

Hector yutkundu. Yıllar önce gördüğü Ares'in babasının ölümünü hatırladı. "Yeni bir anlaşma yapabiliriz," diye fısıldadığında karşıdan kahkaha sesleri yükseldi. Sonrasında yeni bir öksürük krizi...

"Seni öldüreceğini bilerek Ares'in hayatını bağışlamamı mı istiyorsun?" diye sordu Cellat. Hector'un alnı terlemişti. "Evet, arkadaşımın ölmesini istemiyorum." Cellat ile yaptığı anlaşmanın diğer şartı buydu. Adaya yerleştikten sonra Cellat, Ares'i bulmuştu. Hector, Cellat'a ulaşarak reddedemeyeceği bir teklif yapmıştı. Ares'in yaşamasına izin verecekti. Karşılığında Ares'in babasına ait madenlerden çıkan tüm elmaslar onun olacaktı. Hector ise Ares'in adadan ayrılmamasını sağlayacaktı. Bunun için çok fazla uğraşması gerekmemişti. Yıllar içinde Ares inzivaya çekilmiş, adadan çıkmak istememişti. Ama şimdi her şey değişmişti. Anlaşmanın baş şartı yok olmuştu. Ares adadan ayrılmıştı.

"Üzgünüm Hector Alves, arkadaşın Kongo'ya adım attığı an öldürülecek. İkimizde biliyoruz ki beni görmeye geliyor," diyerek gevrek bir şekilde güldü. "Ama bilmediği şey Kongo onun hatırladığından çok daha vahşi."

Hat kesildi. Hector'un tüm bedeni titredi. Telefonun bataryasını söküp hattı çıkartarak kırdı. Elleri titriyordu. Ares'i bulmak istese de o istemediği sürece ona ulaşamayacağını biliyordu. Arkadaşı yaptığı anlaşmayı öğrenmiş olmalıydı. Artık Hector'un tek yapabildiği beklemekti.

***

Cellat büyük boy yatağından ağır hareketlerle kalktı. Yaşlanmış bedeni eskisi gibi dinç değildi. Kilo almış ve ağırlaşmıştı. Ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Yere bastığında esmer teni beyaz zeminin üstünde kötü bir leke gibi duruyordu. Ayaklarının altında soğuğu hissetmek iyi geldi. Yataktan destek alarak ayağa kalktı. Yatağının başında bekleyen hizmetçi kızın tuttuğu sabahlığı giydi. Yavaş adımlarla boydan boya cam kaplı olan pencerelere doğru gitti. Eliyle perdeleri işaret ettiğinde tavandan yere kadar inen siyah perdeler iki yana açıldı. Kongo'nun karanlık gökyüzü gözler önüne serildi. Vakit öğle saatlerini bulmuş olsa da her zaman ki gibi kara bulutlar güneşi kapatmıştı. Gökyüzü yine ağlıyordu.

Geniş balkona açılan cam kapıları iki yana açtı. Kongo'nun nemli havası yüzüne çarptı ve onu boğdu. Yağmurun ıslattığı zeminde ayaklarını sürükleyerek ilerledi. Yağmura rağmen otuz derece olan hava sıcaklığı yüzünden terlemeye başlamıştı. Korkuluklara yaklaştığında yağmur damlaları yüzünü ıslattı. Aldığı derin nefesle nemli havayı içine çekti. Korkulukları sıkıca kavrarken sahip olduğu imparatorluğa tepeden baktı. Ormanın içindeki şatosuna o istemediği sürece kimse ulaşamazdı. Şato arazisinin çevresi yüksek duvarlarla, duvarın üstü ise ağaçların tepesine kadar elektrikli tellerle çevriliydi. Bu duvar hem onu hem de misafirlerini güvende tutuyordu. Cellat duvarların ötesindeki ormana bakıp sinsice sırıttı. Ares'in duvarlara kadar yaklaşması bile bir mucize olurdu.

Etrafına hissettiği yenilmezlik ve güvenle baktıktan sonra tüm ormanda yankılanan bir sesle haykırdı.

"Seni bekliyorum Ares Kosta!"

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

BÖLÜM 18

Çağ elini ensesinde ağrıyan bölgeye koymuş, gözlerini kapatmıştı. Halsiz bedeni büyük salondaki yumuşak koltuklarda uzanıyordu.

"Çağ Hanım keşke bir hastaneye gitseydiniz," diyen Handan Hanım'ın endişeli sesini duyduğunda gözlerini araladı.

Kadın elinde bir bardak su ve ağrı kesiciyle başucunda duruyordu. Çağ uzandığı yerden doğruldu, Handan Hanım'ın elindeki suyla ilacı aldı. Ağrı kesici içtikten sonra daha iyi hissedeceğini umuyordu.

Babasının karanlık odasında kendine geldiğinde titreyerek ayağa kalkmış ve olabildiğince süratli oradan çıkmıştı. Merdivenleri indiğinde karşısına çıkan Handan Hanım'dan bir bardak su ile ağrı kesici istemişti. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Saldırganın çoktan evden uzaklaştığına emindi.

"Handan Hanım, sanırım çantamı babamın odasında düşürdüm. Getirir misiniz?" dediğinde kadın sözünü ikiletmeden odanın çıkışına ilerlemeye başlamıştı.

Güvenlikle de konuşması gerektiğini hatırlayarak "Güvenlik Şefini de yanıma gönderir misiniz?" diye ardından seslendi.

"Gönderiyorum Çağ Hanım," diyen kadın kapıyı arkasından kapatarak çıktığında Çağ kafasını arkaya yasladı. Gözü büyük elmaslarla süslü altın kaplama avizenin ardında parlayan tavan işlemelerinin üstünde gezdi. Babasının odasına girişini ve bilincini

kaybedişini tekrar tekrar canlandırdı. Hiçbirinde saldırgana dair bir ipucu yakalayamadı. Onun arkasında olduğunu hissedene kadar odada birinin varlığından şüphelenmemişti. Orada ne arıyordu?

Güvenlik şefi içeri girdiğinde Çağ doğruldu. Adam "Beni istemişsiniz Çağ Hanım" dediğinde Çağ adamın yüzüne çatık kaşlarıyla bakarak "Az önce babamın odasında saldırıya uğradım Poyraz Bey..." dedi. Adamın yüzündeki profesyonel duruş bir anda değişti. "Nasıl? Kim tarafından?" diye şaşkınlık içinde sorularını sıraladı. Çağ, "Ben de bunu sizin cevaplamanızı bekliyorum," dedi.

"Ne zaman oldu Çağ Hanım? Neden bize hemen haber vermediniz?" diyen adam kulaklığından evin içini ve etrafını hemen aramalara başlamaları için diğerlerine emir verdi.

Çağ susup bekledi. O sıra Handan Hanım içeri geldi. Güvenlik şefinin telaşlı halini gördüğünde "Sorun nedir Çağ Hanım?" diye sordu. Çağ onun elindeki çantaya uzanarak cevap vermedi. Handan Hanım ona çantayı verip geri çekildiğinde Çağ ensesinde hissettiği ağrının azalması yerine artmasıyla yüzünü buruşturdu. Elini atıp ağrıyan yeri okşadığında saçlarının içinde oluşmaya başlayan şişliği fark etti.

"Bana biz buz torbası getirir misiniz?" diye sorduğunda adam yanına yaklaşarak "Çağ Hanım saldırgan size zarar verdi mi?" diye sordu.

Çağ kafasını kaldırıp adama ters bir bakış attı. Adamın sözleri Handan Hanım'ı telaşa sokarken "Ne saldırganı? Çağ Hanım size ne oldu?" diye sordu. Çağ iç çekerek "Lütfen buz torbası getirin," dedi.

Handan Hanım hızlı adımlarla mutfağa doğru giderken Çağ çantasından Enver Bey'in kartını ve telefonunu çıkartarak adamı aradı. Başında dikilen güvenlik şefini görmezden geliyordu.

Uzun çalışların sonunda Enver Bey "Efendim!" diyerek aksi bir sesle açtı telefonu.

"Ben Çağ Laçin. Enver Bey yaklaşık yarım saat önce çiftlik evimde saldırıya uğradım," dediğinde "Hemen geliyorum," diyerek kapattı telefonu Komiser.

"Çağ Hanım bana olanları anlatacak mısınız?" diyen güvenlik şefine öfkeyle baktı Çağ.

"Siz saldırganın evime nasıl girdiğini açıklayabilecek misiniz?"

"Bunun sorumluları bulunacak. Ancak hatamızı telafi edebilmemiz için bana olanları anlatmanız gerekiyor."

Çağ öfkeyle ayağa kalktı. Bu ani hareketi başına şiddetli bir ağrının saplanmasına sebep olunca yüzünü buruşturarak inledi. "Sizi hastaneye götürmemi ister misiniz?" diyen adam yanına gelip kolunu tuttu. Çağ kafasını iki yana salladı. Adamdan destek alarak yerine geri otururken "Eğer adam beni öldürmek isteseydi şu an hayatta olmayacağımı biliyorsunuz değil mi?" dedi.

Güvenlik şefi Çağ'ın gözlerinin içine bakarak cevapladı. "Sizi koruyamadığımız için özür dileriz Çağ Hanım. Şirketimiz yaşadığınız bu durumu telafi etmek için gerekenleri yapacak, ancak saldırganı yakalayabilmemiz için sizin de bize yardımcı olmanız gerekiyor."

Çağ arkasına yaslanıp başını geriye attı. Adam geri çekilirken "Birazdan bir komiser gelecek. O geldikten sonra neler olduğunu anlatacağım," dedi.

"Lütfen ayakta beklemeyin," diyerek karşısındaki koltuğu işaret etti. Adam ceketinin düğmesini çözüp karşısındaki koltuğa otururken Handan Hanım elinde buz torbasıyla içeri girdi.

Çağ torbayı yaşlı kadının elinden alırken onun endişeli yüz ifadesini görerek gülümsedi. "İyiyim Handan Hanım, telaş yapmayın. Akşam yemeğinde misafirimiz olacak yemek salonunu hazırlayabilir misiniz?"

Kadın kafasını sallayarak onu onayladı. Geldiği gibi acele adımlarla odadan çıktığında Çağ iç çekti. Çağ buzu şişliğin üstüne koyduğunda yüzü gerildi. Dişlerini sıkarken "Çağ Hanım!" diye bağıran telaşlı sesiyle Leyla içeri girdi.

Çağ kafasını çevirdi. Leyla kucağında bir koli dosya ve kolundan sarkan çantasıyla koşar adım onlara yaklaştı.

Koliyle çantasını yere bırakıp Çağ'ın yanına geldi. Onu kolundan tutup doğrulmasını sağladıktan sonra "İyi misiniz?" diye-

rek Çağ'ın buz koyduğu yere baktı. "İyiyim," diye mırıldandı Çağ. Leyla buz torbasını çekip şişliğin üstünde parmağını gezdirirken "Enver Bey aradı. Yoldaydım. Olanları duyunca çok şaşırdım," dedi.

Yanlarındaki adamdan dolayı rahat konuşamıyordu. Çağ da bunun farkındaydı. Enver Bey geldiğinde ailesinin ölümünden güvenliğini haberdar etmesini isteyecekti ancak Leyla'nın polis kimliğinin gizli kalması en iyisiydi.

Leyla onu serbest bıraktığında Çağ buz torbasını şişliğin üstüne bastırmaya devam etti. Leyla koltuğun üstünde dizlerinin üstünde durmuş ona bakıyordu. "Çağ Hanım hastaneye gidip kontrol olmalısınız. Kafatasınızda ciddi bir ödem oluşabilir."

"Gerek yok Leyla," diyerek onun teklifini de reddetti.

Enver Bey geldiğinde dördü birlikte yemek odasına geçtiler. Handan Hanım, yemek masasını hazırlamıştı. Çağ masanın başındaki yerine geçerken sağına Leyla, soluna Poyraz Bey geçmişti. Ayakta durup bir süre dudağını bükerek şık yemek masasına bakan Enver Bey homurdanarak Leyla'nın yanına oturdu.

Çağ onun davranışlarını görmezden gelirken "Yemek yerken konuşmamızın daha doğru olacağını düşündüm," dedi.

Komiser kıkırdadı. "Saldırıya uğradıktan sonra insanlar genelde yemek yer," diyen iğneleyici ses Çağ'ın burnundan solumasına sebep oldu.

Yemekleri servis edilirken sessizliğini korudu. Yemek odasında yalnız kaldıklarında "Ne yapmamı isterdiniz Enver Bey? Size haber vermek yerine polis merkezine gidip şikâyette mi bulunsaydım? Bunun sonuçlarını biraz düşünün isterseniz. Ben polis merkezinden çıkmadan haber tüm basında yer almaya başlardı. *Şok, şok, şok! Çağ Laçin evinde saldırıya uğradı.* " Dedikten sonra güvenlik şefine dönerek "Etrafındaki onlarca korumasına rağmen evine kadar girebilen saldırgan kim?" dedi.

İki adam da onun sözleriyle yerlerinde rahatsızca kıpırdandı. Çağ iç çekti. "Evet, bunu mu tercih edersiniz?" diye sorduğunda Enver Bey, "Bu kadar ileri görüşlü olacağınızı düşünmemiştim," dedi.

Çağ alayla güldü. "Tecrübesizliğime verin," diyerek öğlen aralarında geçen konuşmaya gönderme yaptı. Komiser Çağ'ın gözlerine dikkatle baktı. Çağ aynı şekilde karşılık verdi. Bir an ona bakan gözlerin koyu kahverengi yerine yeşille sarının karıştığı o efsanevi renge bürünmesini arzuladı. Bakışlarını kaçırdı. Boğazını temizleyerek eve geldikten sonra olanları anlattı. "İşten eve geldiğimde odama gidip dinlenmek için üst kata çıktım. İkinci katta babamın çalışma odasından sızan ışığı fark ettim. Kapının altından gelen ışık bir an belirip kaybolmuştu. Önce hayal gördüğümü sandım ancak yine de kontrol etmek istedim. Kapıya geldiğimde içeriden tıkırtı duydum. Kapı kolunu çevirip içeri baktığımda ne ışık vardı ne de biri. Masaya doğru ilerledim. Etrafından dolanıp arkasına geçtiğimde koridorun ışığıyla aydınlanan odayı biraz daha ışıklandırmak için masa lambasına uzandım. O sıra arkamda birinin nefes alışını duydum. Onu hissettiğimi fark etmiş olacak ki hemen ardından başımın arkasına aldığım darbeyle bilincimi kaybettim. Çok fazla baygın kaldığımı sanmıyorum. Kendime geldikten sonra odadan çıktım. Aşağı indiğimde Handan Hanım'dan su ve ilaç istedim. Daha sonra size haber vermek için çalışma odasında düşen çantamı getirmesini istedim. Ve sizi çağırmasını," dedikten sonra güvenlik şefine baktı.

O sustuğunda Enver Bey de karşısındaki adama bakarak "Kamera kayıtlarını inceleyebilir miyim?" diye sordu. Adam sıkıntıyla kafasını iki yana salladı. "Çiftlikteki kameralar bir haftadır bakımdaydı. Anlamadığımız bir sebepten dolayı sürekli bozuluyorlar."

"Bu olay uzun zaman önce planlanmış," dedi Enver Bey sakalını kaşıyarak. "Hiç şüpheli biri dikkatinizi çekmedi mi?" diye adama sorduğunda şef kafasını iki yana salladı. "Çiftliğe korumalar ve evin çalışanları haricinde kimse gelmiyor. Civardaki en yakın yerleşim yeri de üç kilometre uzaklıkta."

"O zaman bu kişi ya çalışanların içinde ya da korumalarınızın," diyen adam Çağ'a dönerek "Babanızın çalışma odasını görebilir miyim?" diye sordu. Çağ, "Tabii ki!" diyerek ayağa kalktı. Leyla ve güvenlik şefi de onları takip etti.

Yukarı çıktıklarında Çağ ve Leyla odanın kapısında dururken Enver Bey ile Poyraz Bey içeride inceleme yaptı. Eldiven giyen iki

adam odanın içine dikkatle baktı. Enver Bey masanın arkasına gittiğinde yerdeki not defterini gördü. Yere eğilip defteri eline aldıktan sonra iki eliyle tutup sayfalarını karıştırdı. Çağ gözlerini kırpıştırdı. Defterin masanın üstünde olduğunu hatırlıyordu. Lambaya uzanırken elini onun üstüne koymuştu.

"Defter masanın üstündeydi, ben yere düşerken onu da çekmiş olmalıyım," diyerek adamı bilgilendirdi. Enver Bey defterе dikkatle baktı. Bu defteri daha önce hiç görmemişti. Cinayet araştırması için Çağ'dan gizli yaptıkları incelemelerde Ayhan Bey'e ait her türlü şahsi defter ve kayıtları incelediklerini sanıyordu. Kafasını kaldırıp Leyla'ya baktı. Genç kadın da defteri ilk defa görüyormuş gibi merakla ona bakıyordu.

Elinde defterle Çağ'a yaklaşırken "Bu defter babanıza mı ait?" diye sordu. Çağ omuz silkerek "Bilmiyorum. Babamın odasına cenazeden sonra ilk ve son defa girmiştim. Kasadaki evrak ve değerli eşyaları aldıktan sonra da çıktım," dedi.

Enver Bey defterin yazılı son sayfasını açtı. Sayfada yapılacak birkaç görüşmenin saatleri yazılıydı. Tarih cinayetin işlendiği günü gösteriyordu.

"Bu yazı babanıza mı ait?" diye sordu adam defterin son sayfasını Çağ'a göstererek. Çağ kafasını onaylarcasına salladı. Babasının randevu defteri olduğu belliydi. Randevularını eski bir alışkanlıkla not etmeyi severdi.

Enver Bey odayı biraz daha inceledikten sonra dikkat çeken başka bir şey göremeyince not defterini de alarak aşağı indiler. Tekrar yemek odasına geçtiklerinde yemekleri soğumuştu.

Enver Bey elindeki not defterini incelerken Çağ "Sizce saldırgan katil miydi?" diye sordu. Poyraz Bey araya girerek "Hangi cinayetten bahsediyorsunuz?" dediğinde Enver Bey önce Çağ'a ardından adama baktı.

Tekrar Çağ'a döndüğünde "Siz öyle düşünüyor olmalısınız," diye cevapladı kadının sorusunu.

Çağ dirseklerini masaya koymuş, parmaklarını birbirine geçirmişti. Adamın yanıtıyla ellerini iki yana açarak "Başka kim olabilir?

Babamın odasında ne arıyor olabilir? O oda yıllardır kullanılmıyor," dedi.

"Bu durumda katil onu aradığımızı biliyor," dedi adam gözlerini Çağ'a dikerek. Çağ irkildi. Polis "Ailenizin cinayetinden kime bahsettiniz?" diye sorduğunda Leyla araya girdi. "Çağ Hanım dinleme cihazları!"

Enver Bey kaşlarını çattığında Leyla adama dönerek "Şirkette Çağ Hanım'ın odası da dâhil dört adet dinleme cihazı bulundu," dedi.

"Ama bu konu şirkette hiç konuşulmadı," diyen Çağ gerçeği kavrayarak Poyraz'a döndü. "Şehirdeki evimde de aynı aramanın bir an önce yapılmasını istiyorum." Bakışları kuşkuyla etrafında gezindi. "Ya çiftlikte de varsa?"

Hepsi birlikte aynı kuşkuya düşerken ortamda bir sessizlik oluştu. Enver Bey ayağa kalktı. "Burada yapacak başka bir işimiz kalmadı." Karşısındaki adama hitaben "Benimle gelin, size konu ile ilgili detayları vereceğim," dedi.

"Çağ Hanım, sizinle daha sonra güvenli bir ortamda konuşacağız. Dinlenmeye çalışın," diyerek Poyraz Bey ile birlikte odadan ayrıldı.

Onlar çıkarken Leyla ile Çağ endişeyle birbirine bakıp kalmıştı. Önündeki tabağı ileri doğru iten Çağ iç çekerek "Burada da olabilir mi?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum Çağ Hanım," diyen Leyla endişeyle etrafını süzüyordu. Onlar yemek masasından kalkıp salona geçtiklerinde Poyraz'ın adamları kısa süre sonra inceleme yapmak için içeri girdiler. Çağ, Leyla'nın getirdiği koliye bakarken "Benim hiç uykum yok dosyalar üzerinde birlikte çalışmak ister misin?" diye sordu. Leyla gülümsedi. "Çok yorgun görünüyorsunuz, ben halledeyim siz dinlenin." Çağ kafasını iki yana sallayarak "Duş alıp geliyorum," dedi.

İkinci kata geldiğinde aydınlık koridora korkuyla baktı. Babasının odasının kapısı açıktı. Ürpererek yoluna devam etti. Odasına girdiğinde bütün kattaki sessizlik ürkütücüydü. Çağ kattaki bütün ışıkları açarak etrafı aydınlattı. Karanlıkta kalmış tek bir köşe bile istemiyordu. Oturma alanından geçip yatak odasına girdi. Üstünde-

kileri çıkarttıktan sonra banyoya girerek ılık duş aldı. Saçının içindeki şişlik nabız gibi atmaya başladı. Çağ havluya sarınarak banyodan çıkıp giyinme odasına giderken gözleri etrafını kontrol etti. Hızlıca giyinip koşar adım yalnız olmayacağı aşağı kata indi.

Büyük salona girdiğinde oradaki arama bitmişti. Leyla ile orada çalışacakları için Çağ önce büyük salondan başlamalarını istemişti. Leyla çoktan gelmiş kolideki dosyaları çıkartıyordu. Saçları nemli Çağ gibi rahat bir eşofman takımı giymişti.

Çağ'ın gözleri odanın köşesinde hiç kullanılmayan şömineye takıldı. İçerinin sıcaklığı iyiydi ama şöminenin karşısında ellerinde içkileriyle hiç istemediği bir işi yapmak daha keyifli olabilirdi. "Leyla!" dediğinde onun geldiğini fark etmeyen Leyla sıçrayarak doğruldu.

Çağ gülümserken "Affedersin o kadar dalgın olduğunu fark etmemiştim," dedi. "Önemli değil Çağ Hanım, salondan dinleme cihazı çıkmadı bilginiz olsun," diyen Leyla'nın sözleriyle Çağ rahat bir nefes aldı.

"Sevindim, şömineyi yakmalarını söyler misin?" diyerek koliden birkaç dosya alarak şömineye doğru ilerlemeye başladı. "Mahzenden de en iyi şaraplardan bir şişe çıkartsınlar lütfen."

Leyla yavaş adımlarla şömineye doğru ilerleyen patronunun arkasından bir süre şaşkınlıkla baktı. Birlikte çalışırken böyle bir çalışma ortamı olacağını hiç tahmin etmemişti. Çağ arkasına döndüğünde onun hâlâ olduğu yerde durduğunu görünce "Ne bekliyorsun? Hadi," dedi. Leyla hemen arkasını dönüp görevliyi aramaya gitti.

O gelene kadar Çağ büyük koltukların yumuşak minderlerini şöminenin yanına taşımış köşedeki okuma alanında duran küçük sehpayı da şöminenin önüne kadar sürüklemişti. Minderlerin ortasına koyduktan sonra Çağ şömineye yakın olan küçük koltuklardan birini de oraya çekti. Minderde oturmaktan sırtı ağrırsa koltuğa yaslanabilirdi.

Geri çekilip oluşturduğu ortama baktığında aklına Ares'in kütüphanesinde geçirdiği zamanlar geldi. Minderlerde oturup saatlerce kitap okuduğu anların özlemiyle iç çekti.

Leyla elinde iki kadeh ve içi dolu karaf ile içeri girdi. Hemen arkasından görevli gelerek şömineye odun atmıştı. Büyük şömine uzun uğraşların ardından yandığında minderde oturan kızların yüzüne tatlı bir sıcaklık vurdu.

Leyla ile birlikte dosyaları oraya taşımış ellerinde şaraplarıyla minderlere kurulmuşlardı. Şömine yandığında ikisi de birbirine gülümseyerek baktıktan sonra Çağ, "Hadi bakalım çalışmaya başlayalım," dedi.

Yarım saat sonra ikisinin de boynu ve sırtı ağrımıştı. Çağ yerden kalkıp oflayarak kendini koltuğa atarken kadehindeki şarap tehlikeli bir şekilde sallandı ama dökülmedi. Kafasını arkaya yaslayıp gözlerini kapatmıştı ki salona giren birinin ayak seslerini duydu. İkisi birden kafalarını çevirip gelene baktıklarında Enver Bey'in onlara yaklaştığını gördüler.

Adam onlara yaklaşırken Çağ, "Siz gitmemiş miydiniz?" diye sordu.

Yanlarına gelen adam ikiliye bakıp gözlerini şarap kadehlerinde gezdirdikten sonra "Hayır, Güvenlik şefinize cinayetle ilgili bilgi veriyordum. Bu arada çiftlikte dinleme cihazı çıkmadı. Ama tahmin ettiğiniz gibi şehirdeki evinizde iki adet bulundu," dedi.

Çağ korkuyla titredi. Onu bu kadar yakından takip eden bir katilin olması ürkütücüydü. Adam yanındaki boşluğa oturduğunda kafasını kaldırdı. Ona dönen Komiser "Bana da bir kadeh şarap ikram eder misiniz?" diye sorduğunda Çağ gülümseyip, "Dudak bükmeden içebilecek misiniz?" diye sorduğunda adam da kafasını iki yana sallayarak güldü.

Çağ onun ensesinde bağladığı saçların iki yana sallanışını izledi. Yüzünde oluşan gülümsemeyle kırışan göz kenarlarına takıldı. Bir an karşısında Ares varmış gibi hissetti. Gözlerini kırpıştırdı. Adamın onu dikkatle izlediğini fark ettiğinde önüne döndü. Onlara bakan Leyla'ya "Bir kadeh daha getirebilir misin?" diye sorunca Leyla ayağa kalkıp kadeh getirmeye giderken onları yalnız bıraktı.

Çağ parmaklarını baykuşun üstüne götürdü. Adam "Önemli birinin hediyesi mi?" diye sorduğunda fısıltı halinde "Evet," diye cevapladı.

BÖLÜM 19

Bir Ay Sonra...

Ares boş beton duvarların arasındaydı. Ordudaki odası boş beton duvarlardan ibaretti. Tek kişilik küçük odasında bir tane demir yatak, tek kişilik demir bir dolap ve tek çekmeceli küçük bir komodin vardı. Odadan daha küçük olan banyosu ise onu diğer askerle olan gereksiz iletişimden koruyordu. Ares onlarla yemekhanede ve eğitim alanında karşılaşmaktan yeteri kadar rahatsızdı. Hepsinin gözlerinde aynı bakış vardı. Ares'i bir tanrı gibi görüyorlardı. Hayır, bu onun adından kaynaklanmıyordu. Dean ve Karl'ın lanet olası hikâyelerinden kaynaklanıyordu. Her yerde adı geçiyordu ve Ares artık bu ilgiden fazlasıyla sıkılmaya başlamıştı.

Aldığı ılık duşun ardından puslanan aynayı eliyle sildi. Karşısında ona bakan adam hissiz gözleriyle fazlasıyla vahşiydi. Her zamankinden daha uzun olan sakalı ve saçı da gözlerindeki vahşiliği ortaya çıkartıyordu. Uzun bir süre aynada görüntüsünü inceledikten sonra tıraş köpüğünü aldı. Tüm sakalına köpüğü yaydıktan sonra eline aldığı ustura banyonun soluk ışığında parladı.

Genç adam betonlarla kaplı soğuk odasında yıllardır kesmediği saç ve sakalını tıraş ederken karargâhın diğer tarafındaki yönetim binasındaki iki adam karara varıyordu. Ares hakkında genç adam için kararlar alınıyordu.

Dean elindeki dosyayla kapısını çaldığında Karl son bir ayda yaptıkları planı inceliyordu. Ares'i gözü kapalı oraya göndermek is-

tememişti. Cellat'ın onu beklediğini biliyorlardı. Hector'un çoktan ona haber vermiş olacağını tahmin ediyorlardı.

Dean "Ne yapmayı planlıyorsunuz efendim?" diye sorduğunda Karl onun getirdiği dosyayı inceliyordu. Kafasını kaldırdı. Dean'in gözlerine bakarken "Kız şu an iyi mi?" diye sordu.

"Evet efendim," cevabını aldığında "Bu durumda bir şey yapmamız gerekmiyor. Bir ay önce saldırıya uğramış ondan sonra bir gelişme yok. Cinayetle ilgili de yeteri kadar bilgi yok. Katilin kızın peşinde olduğuna dair de bir bilgi yok," dedi.

"Evet ama..." diye başlayan Dean'in sözünü sertçe kesi Karl. "Akıllı ol asker! Ares yakında Cellat'ın peşine düşmek için Kongo'ya hareket edecek. Böyle bir şeyi ona söylersen görevde başarılı olabileceğini mi sanıyorsun?"

"Haklısınız efendim."

Dean amirine hak verse de huzursuzdu. Ares'in o kadına nasıl bağlı olduğuna kendisi şahitlik etmişti. Ancak odaklanması gereken bir görev varken ona bunu söylememek daha doğru olacaktı.

"İstihbarat ile iletişime geç. Kız hakkındaki gelişmeleri bir ay sonra değil anında öğrenmek istiyorum. Eğer bir sorun olursa yardım edebilelim."

Karl'ın sözleri Dean'in içini rahatlattı. Ancak sorması gereken önemli bir şey vardı. "İstihbarata bu durumu nasıl açıklamamı istersiniz?"

"Siktir git Dean! Onlara emri benim verdiğimi söyle! Eğer soruları varsa beni arasınlar," diye bağıran Karl'ın sözleriyle Dean gülümsemesini bastırıp "Emredersiniz Efendim!" diyerek selam verdi. Ardından getirdiği dosyayı da alarak arkasını dönüp kapıya ilerledi. Kapı kapanmadan önce Karl'ın "Yok et o dosyayı," dediğini duydu.

Ares lavabonun kenarlarını eliyle sertçe kavramış içini dolduran saç ve sakallarına bakıyordu. Dişlerini sıkmıştı. On yıl süren yasının ardından ilk defa tıraş oluyordu. Derin bir nefes alarak doğruldu. Gözleri bu sefer yansımadaki adamı tanıdı, Yüzbaşı Ares Kosta aynadan ona bakıyordu. Eliyle tıraşlı kafasını sıvazladı. Parmakları kulağının arkasındaki aile sembolü olan panter kafasının üstünden

geçti. Saçları kesilince o da ortaya çıkmıştı. Kongo da kimliğini açığa çıkartacak tek işareti gözler önüne sermişti.

Ares elini çenesine götürdü. Saç ve sakalın altında güneş görmeyen teni yüzünün diğer kısımlarına göre beyaz kalmıştı. Çağ onu bu halde görse tanıyabilir miydi? Keşke onu görebilseydi keşke ondan kilometrelerce uzakta olmak zorunda olmasaydı.

Ares iç çekti. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp odaklanması gerekiyordu. Tekrar duşa girip üstündeki kıllardan kurtuldu. Çıkıp üstünü giyinirken kapısı çaldı. Siyah balıkçı yaka kazağını kafasından geçirirken "Gel," diye seslendi.

Dean yüzündeki her zamanki gülümsemesiyle içeri girerken "Günaydın efendim," dedi ve onu fark etti. Dudakları şaşkınlıkla açıldı. Sessiz kalabilecek kadar eğitimli bir askerdi. Hiçbir yorum yapmadı. Ares komodinin üstündeki cüzdanını alıp cebine atmadan önce içindeki fotoğrafa kısaca göz attı.

Dean onu dikkatle izlerken "Bugün nasılsınız efendim?" diye sorduğunda Ares "İyi," diye kısaca cevapladı. Arkasını dönüp Dean'in gözlerine bakarken "Bana bir haber getirdin mi?" diye sordu.

Dean biraz daha geniş bir gülümseme sundu. "Çağ Hanım, sağlıklı ve işinin başında," dediğinde Ares kaşlarını çatarak "Hâlâ nişanlı mı?" diye sordu. Dean'in gülümsemesi zayıflarken "Evet efendim. ancak nişanlısı uzun zamandır Londra'da," dedi.

Ares kafasını onaylarcasına salladı. Huzursuzca nefes aldıktan sonra "Gidelim," diyerek odadan çıktı.

Ares ile Dean askerlerin arasından geçip yatakhaneden çıkarken tüm gözler ona dönüyordu. Ares homurdandı, Dean kıkırdadı.

Sonunda yüzme alanına geldiler. Ares üstünü değiştirdi. Kongo'ya giderken yanında taşıyabilecek ağırlıktaki *-30 kilolık-* çantayı sırtına aldı. Havuzun kenarında pozisyonunu aldığında Dean kilometreyi çalıştırmak için elini sayaca attı. Ares suya atladı ve sayaç çalıştı.

Ares kısa süre sonra suyun üstüne çıktığında nefes nefese bile kalmamıştı. Ellerini havuzun kenarına yerleştirip ağır bedenini yukarı çekti. "Ne kadar?" diye sordu. Dean yanına gelip ıslık çalarak

"Bir dakika otuz beş saniye efendim" dedi. Ares hoşnutsuzlukla kafasını iki yana salladı. "Yetersiz."

İlk defa yaşlandığını hissetti. Orduya ilk girdiği zaman sırtında Daha fazla ağırlıkla yüz metreyi bir dakikadan daha az bir zamanda tamamlayabiliyordu.

Dean yanı başında dururken "Bu resmen bir rekor," dediğinde Ares kafasını iki yana sallamakla yetindi. Derin bir nefes aldı. "Sayacı tekrar başlat ve git. On beş kilometreyi kaç saatte tamamlayabileceğimi öğrenmeliyim."

Dean'ın ağzı açık kaldı. "Efendim!" dediğinde Ares derin bir nefes almış ve havuza dalmıştı. Tekrar su üstüne çıktı. Dean sayacı çalıştırırken dudakları ayrık şekilde onu izliyordu. Bu adam bir efsaneydi.

Dean saatlerce orada durdu. Arada birkaç saniye durup soluklanan Ares yüzmeye devam etti. Hiç pes etmeden tekrar tekrar kulaç attı. Dean onun ciğerlerini patlatacağından endişe etmeye başlamıştı. Hızı fazlasıyla düşmüştü daha yavaş yüzüyordu ama pes etmiyordu.

Yüzme havuzunun kapısı açılıp Karl içeri girdi. Elleri asker pantolonunu cebinde ağır adımlarla Dean'in yanına yaklaştı. Dean hemen ayağa kalkıp selam verirken Karl, "Rahat asker," dedi. Dean rahat duruşa geçti. "Kendini öldürmeye çalışıyor efendim." Karl gülümsedi. "Hayır asker, kendini hazırlıyor."

Karl ile Dean uzun süre sessizce onu izlediler. Güneş battı Ares yüzmeye devam etti. Her parkur sonunda sayıyordu. Hâlâ tamamlaması gereken bir metresi vardı. Hızını attırdı. Son gücünü kullanarak yüzmeye başladı. Kısa süre sonra bin metre de tamamlanmıştı.

Ellerini havuzun dışına atıp nefes nefese kaldı. Bedenini havuzun dışına çekerken kolları titredi. İlk denemede başarısız olup suyun dibine geri battı.

Dean ona yardım etmek için koştu. Ares suyun üstüne çıktığında Karl alayla, "Ne oldu asker yaşlandın mı?" diye sordu. Ona elini uzatan Dean'e öfkeyle bakan Ares ellerini tekrar havuzun kenarına koydu ve kendini yukarı çekti. Dean özür dileyerek uzaklaştı. Ares sudan çıktı ve havuzun kenarında ayağa kalktı. Hiç durmadan koşmaya başladı. Nefes egzersiziyle ciğerlerini yatıştırmaya çalışa-

rak koştu. Dean onu hayretle izliyor, Karl yüzündeki gururu saklamıyordu. Sonunda Ares durdu. Sırt çantasını çıkartıp üstüne oturdu. Dizlerini bükmüş dirseklerini üstüne yerleştirmişti. Tıraş olmuş kafasını iki elinin arasına aldı. Gözlerini kapattı.

Nabzı teninin altında deli gibi atıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözlerini açtı. Karl'ın asker botları görüş alanına girdi ve ilk hamleyi hissetti. Solundan gelen darbeyi koluyla savuşturup vücudunu yere atarak yuvarlandı. Hızla ayağa kalkarken Karl hemen arkasındaydı. Görmese de kulakları duydu. Karl'ın sağdan gelen yumruğunun yarattığı esintiyi hissetti. Eğildi. Bacağını uzatıp yarım tur dönerek Karl'ın iri bedenini yere düşürdü. Karl daha yere düşmeden önce ondan uzaklaşmak için yana kaçtı. Ares'in kolu boşluğa çarptı. Karl doğrulmadan önce sol kolunu kaldırıp bedenini ileri atarak dirseğini Karl'ın karın boşluğuna geçirdi. Karl çenesine güçlü bir yumruk indirdi. Kafası geriye giderken dişleri birbirine çarptı. Şimdi Karl onun üstündeydi. Ardı ardına gelen yumruklara karşılık savunmasını alarak bekledi. Sonunda yakaladığı ilk fırsatla yumruğunu karnına geçirdi. Karl'ın nefesi kesildi. Ares onun iri bedenini üstünden atmak için diğer yumruğunu da sağ tarafına çarptı. Karl'ın bedeni sarsıldı. Ares onu yakasından kavrayıp doğruldu ve yüzüne kafasını geçirdi. Karl geriye doğru düşerken en adi küfürlerini sıralıyordu. Sırtı sertçe zemine çarptı. Ares ayağa kalktı. Karl yerde kanayan burnunu tutarak ona küfrediyordu. Ares yere eğildi Karl'ın yakasını kavradığında onun "Pes ediyorum!" deyişi içeride yankı yaptı. Hemen ardından bir alkış tufanı koptu. Ares şaşkınlıkla kafasını kaldırmış onu durmadan alkışlayan askerlerin yüzüne baktı. Bir tanrı görmüş gibi huşu içinde onu alkışlıyorlardı. Siktir!

Homurdanarak Karl'a elini uzatıp onu ayağa kaldırdı. Karl öfke dolu bir ifadeyle ona baktı. Ares ben ne yaptım bana saldıran sendin derecesine gözlerini devirip omuzlarını silkti. Homurdanarak çantasını almak için ilerledi.

Karl'ın ayağa kalkması alkışlayan kalabalığı susturmuştu. Karl askerlerinin üstünde bakışlarını gezdirmeye başladığında hepsi selam vererek oradan uzaklaştı. Dean hariç o Ares'in kıçının dibinden ayrılmaz olmuştu.

Karl kafasını iki yana salladı. Ares'in yanına giderken, "Beni askerlerimin önünde rezil etmene gerek yoktu adi herif," dedi. Ares çantayı sırtına asıp doğruldu. Karl'ın yamulan burnuna baktı. Elini uzatıp arkadaşının burnunu tuttu. Karl dişlerini sıkarken Ares burnu yerine yerleştirdi. Biraz daha kan aktı. Karl küfür etti. Ares onu serbest bıraktığında Karl burnundan daha rahat nefes alabiliyordu. "Revire uğrasan iyi olur asker," diyen Ares soyunma odasına doğru giderken Karl, "Bir saat sonra odama gel konuşmalıyız," dedi. Ares yürümeye devam ederken ona hareket çekti.

Ares üstünü değiştirirken Dean hemen yanındaydı. "Dokuz saat efendim," derken sesindeki hayranlık elle tutulur gibiydi. Ares hesap yaptı. Dakikada otuz metre yüzebilmişti. Durgun suda böyleydi. Denizin akıntısını da hesaba katmalıydı. O gün geldiğinde akıntının onun lehine olmasını umdu. On beş kilometreyi yirmi kilometreye çıkartmak istemezdi.

Ares düşünceleriyle kafasını iki yana salladı. Memnuniyetsizlikle "Yetersiz," diye mırıldandığında Dean, "Saçmalamayın siz harikaydınız!" diye haykırdı. Ares kaşlarını çatarak ona baktı. Çırçıplak Dean'in karşısında dikiliyordu. "Şu bakışlarını üzerime dikmekten vazgeç asker!" diye bağırdı. Dean gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim efendim," diyerek kafasını eğdi. Ares homurdanarak üstünü giyindi. Botlarını bağlayıp soyunma odasından çıkarken Dean peşine takılarak, "Hiçbir şey yemediniz. Yemekhaneye gitmek ister misiniz?" diye sordu. Ares koridorda durdu ve Dean'e döndü, genç adam yutkunurken, "Bebek bakıcısına ihtiyacım varmış gibi mi duruyor Asker?" dedi. Dean, "Hayır efendim. Ama ben acıkmış olabileceğinizi düşündüm," diye geveledi.

Ares ilerlemeye başladı. Dean hemen arkasından onu takip etti. Ares yemekhaneye gittiğinde Dean gülümsedi ancak Ares sadece bir elma alarak geri çıktığında şaşkınca onu takip etmeye devam etti. Ares koridorlarda gezerek elmasını yedi. Dışarı çıktı. Bahçede dolaşıp soğuk havada tur attı. Dean hâlâ peşindeydi.

Ares sonunda durdu. "Dean beni neden takip ediyorsun?" diye sorduğunda Dean boğazını temizleyerek "Sizinle gelmek istiyorum," dedi.

Ares arkasını döndü. Onun yakışıklı yüzünü inceledi. Dean kararlılığını bozmadan karşısında ciddi bir yüz ifadesiyle duruyordu. "Seninle bir kere Kongo da birlikteydik. Bana ayak bağı olmaktan başka bir şey yapmadın Asker. Az kalsın ölüyordun. Bu sefer gerçekten ölmek mi istiyorsun?

Dean tekrar boğazını temizlerken "O zaman yeterli eğitimim yoktu," dediğinde Ares, "Şimdi yeterli mi olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Dean, "Sizin kadar değil efendim," diyerek akıllıca bir cevap verdi. "Ancak sizinle gelmem gerektiğini hissediyorum. Size yardım edebileceğimi biliyorum. Gerekirse canımı feda ederim ancak size ayak bağı olmam."

"Nefesini tüketme asker. Bu konuda kararım kesin. Hiç kimseyi yanımda götürmeyeceğim. Bir kişinin daha benim yüzünden ölmesini kaldıramam. Sen benimle gelirsen ben seni hayatta tutmaya çalışırım ve sonunda ikimizde ölürüz."

"Efendim sizin yüzünüzden ölmeyeceğim. Kendi tercihimle ölmüş olacağım," dedikten sonra bir cesaretle, "Babanız sizin yüzünüzden ölmedi..." diye devam ettiğinde Ares'in sesi tüm bahçede yankılandı.

"Kırmızıçizgi Asker!" Dean kafasını eğdi. Ares sık nefesler alıp verirken, "Bir daha bana bu konuda tek bir kelime etmeyeceksin. Bir daha Çağ'dan haber getirmediğin sürece karşıma çıkmayacaksın. Lanet olası bir fino köpeği gibi peşimde gezmeyi kes!" Dean'ın yanından geçip Karl'ın yanına gitmek için binaya girdi.

Karl'ın kapısını çalıp içeri girdiğinde onu üstünü değiştirmiş, burnu sarılı halde yerinde otururken buldu. Karl ona gözlerini dikip bakarken "Lanet olası adam," diye homurdandığında Ares karşısındaki koltuğa oturdu.

"Ne zaman gidiyorum?" diyerek direk konuya girdi.

Karl iç çekerek "Denizaltı yakında o bölgeye giriş yapacak, seni bu yüzden çağırdım," dedi. Gözleri masanın üstünde rahatsız bir şekilde gezdikten sonra nihayet Ares'e bakarak "Yarın akşam helikopter seni almak için gelecek," dedi.

Ares derin bir nefes aldı. Sonunda başlıyordu. Karl, "Endişeliyim Ares. En azından Dean'in yanında gelmesine izin ver..." dediğinde kafasını iki yana salladı.

"Az önce o da aynı şeyi söyledi. Asla yanımda birini istemiyorum Karl. Planım net ve kusursuz, biliyorsun."

"Kusursuz mu lanet olası?" Diyen Karl ayağa kalktı. Ellerini masanın üstüne yerleştirirken öne eğilerek, "Binlerce metre derinliğinde bir mezar kazıyorsun ve Cellatla kendini aynı mezarın içine tıkıyorsun," dedi.

Ares'in tek bir kası bile oynamamıştı. Karl doğrularak "O kızı sevdiğini sanmıştım," dediğinde Ares'in yanağındaki damar seğirdi. Ah demek demir adamın gerçekten bir zaafı vardı.

Karl ağzını açarken Ares ayağa kalktı. "Sakın ağzından uygunsuz bir kelime daha çıkmasın Karl!" Arkasını dönüp kapıya ilerledi.

Karl, "Ölüme gidiyorsun Ares!" diye seslendiğinde genç adam kapıda durup ona baktı. "Derler ki; *Düşmanını ve kendini tanı ve tehlikesiz bir zafer kazan, göğü ve yeri tanı ve her savaştan zaferle çık.*"[5] duraklayarak devam etti. "Düşmanımı ve kendimi tanıyorum. Yeri ve göğü tanıyorum. Merak etme Karl oradan zaferle çıkacağım. Çünkü senin dediğin gibi sevdiğim kız beni bekliyor."

Ares odadan çıkarken Karl, "Sana da, Sun Zi alıntılarına da lanet olsun!" diye bağırıyordu. Ares gülümsedi. Odasına giderken huzurluydu. Yarın savaş başlıyordu.

***

Ares eğilip asker botlarının iplerini bağladı. Doğrulup kazağını düzelttikten sonra komodinin üstünde duran cüzdanını alarak cebine attı. İçi neredeyse boş sadece bir resimden ibaret olan cüzdanı yanından ayırmıyordu.

Son hazırlıklarını tamamladığı, ayaklarının yanında duran sırt çantasını alarak odadan çıktı. Yüzü ifadesiz, bedeni hissizdi. Ares günlerce kendini hem ruhsal hem de bedensel olarak bu savaşa ha-

5 Sun Zi Savaş Sanatı

zırlamıştı. Beyni tüm düşüncelerinden soyutlanmış, sadece önündeki savaşı düşünüyordu. Artık o Ares Kosta değil bir katildi.

Karl'ın odasına geldiğinde kapıyı çalıp içeri girdi. Odanın içinde Karl'ın ona ilk geldiği gün gösterdiği ekipte vardı. Kaşlarını çatarak Karl'a baktı.

Karl aynı bakışlarla yüzünü ona çevirirken "Seni hiçbir tedbir almadan o lanet olası cehenneme göndereceğimi mi sandın?" dedi.

Derin bir nefes aldı Ares, "Karl!" dedi dişlerinin arasından tıslarcasına. Karl elini kaldırarak onu susturdu. "Merak etme seninle gelmiyorlar," dediğinde Ares'in kaşları bu sefer kafa karışıklığıyla çatılmıştı.

Karl ona yaklaşmasını işaret etti. Önünde Kongo'nun haritası vardı. Ares, Karl'ın işaret ettiği yere baktı. Onun gideceği yere çok uzak bir bölgeydi. "Yamyam bölgesi dışındaki tüm alanda çoğu kabileler savaş halinde, bizden askeri destekte bulunmamızı istediler. Ekibi oraya yönlendireceğim, senden haber gelene kadar orada olacaklar. Planladığımız gibi sen sinyal verdiğinde helikopter ekiple birlikte seni almak için gelecek."

Ares'in dudakları düz bir çizgi halini alırken "Cellat'a geldiğimi bildiren bir kartpostal gönderseydin daha başarılı olurdun Karl!" dedi.

"Saçmalama Ares, senin geldiğini düşünmesi için hiçbir sebep yok."

Ares onun yüzüne ciddi olup olmadığını öğrenmek istercesine baktı. Karl'la bakışları buluştuğunda ağzının içinde küfrederken Ares, "Eskiden kullandığın bir beynin vardı," dedi.

Karl'ın yüzü öfkeyle kararırken etraflarındaki askerlere bakarak "Bizi yalnız bırakın!" diye bağırdı.

Askerler kısa sürede odayı terk ettiğinde Ares'e bakarak "Seni hayatta tutmak için uğraşıyorum lanet olası. Cellat'ın o ekibi kontrol edeceğini biliyorum. Aralarında senin olmadığını öğrenecek. Ekip senden haber almadan önce kendi bölgelerini terk etmeyecek," dedi.

"Karl, o ekibin Kongo'daki varlığı beni korumaz. Tam aksine hayatımı riske atar. Ekibi Kongo'ya göndermekte kararlıysan ben-

den haber bekle. Yamyam bölgesine girmeden önce sana ilk sinyali gönderirim. Ekibini benden haber geldikten sonra bölgeye göndert. İkinci sinyalde beni almaya gelsinler."

Karl bunu bir süre düşündü. Ares'in bunu kabullenmesinin bile bir gelişme olduğunun farkındaydı. Kafasını onaylarcasına salladıktan sonra "Üç gün!" dedi.

Ares'in gözlerinin içine bakarken "Üç gün içinde senden haber gelmezse ekibi oraya gönderirim," dedi.

Ares derin bir nefes alırken "Çantadaki uydu telefonuyla beni yedi yirmi dört izleyeceksin zaten lanet olası, neden pazarlık yapıyorsun?" dedi.

Karl sırıttı. "Senin telefonu etkisiz hale getireceğini biliyorum."

Arkadaşının onu bu kadar iyi tanımasına lanet etti. Evet Ares denizaltına bindiği an uydu telefonundaki sinyali iptal etmeyi planlıyordu. Kongo'ya çıktığında Cellat'ın adamlarının farklı bir sinyal gücünü keşfedip peşine düşmelerini istemezdi.

Ares onun sözlerine itiraz etmezken kapı çaldı. Karl "Gel," diye seslendiğinde Dean içeri girdi. "Helikopter hazır efendim." Ares arkadaşına döndü. Karl'a elini uzatıp sıkıca tokalaştı. Asker selamını verdikten sonra "Şans seninle olsun Asker," diyen Karl'a arkasını dönüp Dean ile birlikte odadan çıktı.

Yürüdükleri koridor boyunca Ares yanındaki Dean'in konuşma isteğini hissediyordu. Ancak adam bir türlü cesaretini toplayamamış gibiydi. Binadan çıkıp onları bekleyen askeri jeepe bindiler. Dean yatakhane ve yönetim binasının arasından geçip helikopter pistine doğru sürdü. Ağaçlık alanı geçtikten sonra geniş bir düzlüğe çıktılar. Yolun sonunda helikopter pistinde çalışır halde bekleyen helikopter görünüyordu. Helikopterin pervanesinden çıkan rüzgâr ağaçların yapraklarını sallıyordu. Jeep belirli bir mesafede durdu. Ares arabadan inmeden önce Dean "Başarılar efendim," diye mırıldandı.

"Teşekkürler Asker," diyen Ares çantasını alarak arabadan indi. Çantayı sırtına takıp eğilerek helikoptere doğru koştu.

Helikopterden inen bir subay onu karşıladı. Ares'e selam verip onunla birlikte helikoptere bindi. Yerine geçip kemerini bağladıktan

kısa süre sonra helikopter havalanmıştı. Pilot telsizden "Hoş geldiniz binbaşım. Ben Üsteğmen pilot Bret. Ben ve Teğmen Derick tahmini beş saatlik uçuşunuzda size eşlik edeceğiz," dedi.

Ares iç geçirdi. Karl'a küfrettikten sonra "Teşekkür ederim Bret ve Derick. Yolculuğumdan keyif alacağımı düşünüyorum," diye karşılık verdi. İkili onun sözlerine güldükten sonra Derick "Keyif almanız için elimizden geleni yapacağız efendim," dedi. Karl onu Binbaşı olarak bildirmişti. Oysa hiçbir rütbesi yoktu, hatta orduda bile sayılmazdı ama Karl yine bildiğini okumuştu.

İlk selamlaşmanın ardından Pilotlar konuşmamıştı ki Ares bu süreyi gözlerini kapatıp planının üstünden geçerek değerlendirdi. Planında onu zorlayacak iki kısım vardı. İlki denizaltından Kongo'ya kadar yapacağı on beş kilometrelik yolculuktu. Diğeri ise yamyam bölgesini geçerek madenlere ulaşmaktı. Denizaltından ayrıldığında akıntının ondan yana olmasını dilemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Beş saatlik yolculuk Ares'in tahmininden kısa sürdü. Kendini planına o kadar kaptırmıştı ki Pilot ona ikinci sefer seslendiğinde kendine geldi. Dikkatini helikopterin penceresinde dışarı verdiğinde karanlık suların ortasında yükselen devasa bir balinayı andıran kütleyi gördü. Helikopter denizaltının üstünde bir tur atarken Derick yanına geldi. Ares de kemerini çözüp helikopterin içinde ayağa kalktı. İkisi de ayakta durmakta zorlanırken Derick'in verdiği kemeri beline taktı. Helikopter gereğinden fazla sallandığında Ares aşağıya baktı. Denizaltının üstünden aşan dalgaları görünce rüzgârın şiddetlendiğini anladı. Ağzının içinde küfretti. Şans ondan yana değildi.

Helikopter alçalabildiği kadar alçaldıktan sonra Derick helikoptere bağlı olan halatın diğer ucunu kemere bağladı. Sağlamlığını kontrol ettikten sonra Ares'e bakarak "Hazır mısınız Binbaşım?" diye sordu. Ares kafasını sallayarak onayladı. Derick helikopterin kapısını açtı.

Ares helikopterin kenarından ayaklarını sarkıtarak oturdu. Ardından helikopterin ayağına basarak arkasını gecenin karanlığına döndü. Helikoptere tutunurken başparmağını kaldırıp onay işareti

vererek ayaklarını boşluğa bıraktı. Derick hızla halatı aşağı doğru sarkıtırken Ares boşlukta rüzgârın gücüyle sallanıyordu. Halatı sıkıca kavradı. Kafasını eğip aşağı baktığında Denizaltının girişinde bir Asker onu bekliyordu. Helikopter bir anda duruşunu bozarak yükseldiğinde Ares de onunla birlikte savruldu. Ares kafasını kaldırıp helikoptere baktığında Pilotun helikopteri sabitlemekte zorlandığını gördü. Kafasını çevirip tekrar aşağı baktı. Denizaltı sağ tarafında kalmıştı. Şimdi altında beyaz köpükleriyle yükselen karanlık sular vardı.

Helikopter tekrar alçalıp denizaltının dengesine geldiğinde Ares de alçalmaya başladı. Derick şimdi daha hızlı hareket ediyordu. Bir el ayaklarını kavrayarak Ares'i aşağı çekti. Onu bekleyen asker ayaklarını yönlendirip denizaltının merdivenine basmasını sağladığında Ares hızla kemeri çözüp serbest bıraktı. Halat serbest kalır kalmaz helikopter yükselerek uzaklaşmaya başladı.

Ares uzaklaşan helikopteri bir süre takip ettikten sonra ona yardım eden askere döndü. Hemen dibinde duran askerin yüzüne baktığında ona gülümseyen bebeksi yüzü görünce kaşlarını kaldırdı. "Hoş geldiniz Binbaşı, ben Teğmen Nelson," diyen kızın sözleriyle şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Nelson?" dedi şaşkınca, "Karl ile bir bağlantın var mı?" diye sorduğunda kız daha geniş gülümseyerek, "İsterseniz bunu aşağıda konuşalım. Albay sizi bekliyordu," dedi. Ares kafasını sallayıp merdivenleri indikten sonra Teğmen de kapağı kapatıp, kilitleyerek genç adamın arkasından yürüdü. Aşağı indiklerinde genç kadın elini uzatarak gururla, "Teğmen Cora Nelson, Binbaşı Karl Nelson'ın kızıyım," diyerek tekrar kendini tanıttı.

Ares şaşkınlığını belli etmekten çekinmedi. "Karl'ın bir kızı olduğunu bilmiyordum, bana Ares de Cora ben Binbaşı değilim."

Kız eliyle gidecekleri yönü işaret edip yürümeye başlarken "Normal, Binbaşı özel hayatı söz konusu olduğunda fazlasıyla ketumdur. Ayrıca siz kayıtlarda *Binbaşı Ares Kosta* olarak görünüyorsunuz," dedi. Kızın sözleriyle Ares, Karl ile birlikte çıktıkları görevde aralarında geçen konuşmaları hatırlamaya çalıştı. Evet daha önce onun ailesinden bahsettiğini hiç hatırlamıyordu. Karl'ın kendi-

sini bu göreve çıkartabilmek için her şeyi yasal düzenine göre yapmaya çalıştığını da anladı.

"Kaç yaşındasın Teğmen?" diye sorduğunda önünde ilerleyen kız arkasını dönüp ona gülümsedikten sonra "Yirmi bir," diye cevap verdi. Hemen ardından "Ordu da ilk yılım," diyerek Ares'in sormak üzere olduğu soruyu yanıtladı.

Koridor boyunca ilerlerken karşılarından gelen askerler Ares'e selam vererek yollarına devam ediyorlardı. Koridor daralarak küçük bir kapıdan geçerken Ares kafasını eğmek zorunda kaldı. İçeri girer girmez kalabalık erkek sesleri etraflarını sardı. Gülüşmeler, küfürler ve ağır şakalar Ares'in kulaklarına doldu. İçeri giren kızı ve hemen arkasındaki Ares'i gördüklerinde içerideki ses azalsa da devam etti. Burası denizaltının yatakhanesiydi. Karşılıklı yerlere dizilmiş tek kişilik yataklar haricinde başka bir şey yoktu. Bir grup askerin aralarından geçerken bir tanesi yüzündeki şapşal sırıtışla "Teğmen Nelson!" diye bağırdı. Hemen ardından ayağa kalkarak kızın önünü kesip "Bu akşam beni odana alacak mısın tatlım?" dedi.

Kız onu itip "Çekil başımdan Dick"[6] dediğinde diğerleri güldü. Asker Ares'e bakıp ilgisini tekrar kıza yönlendirirken "Hadi ama bebeğim senin de canın istiyor, biliyorum..." dedi. Ares içinde yükselen öfkeyle ellerini yumruk yaptı ancak müdahale etmesine gerek kalmadan kız ani bir hareketle askerin koluna dokunan elini kavrayıp geriye büktü ve ayağını geriye atıp çelme takarak adamı yere devirdi. Parmakları geriye doğru bükülen asker yerde acıyla kıvrandı. Cora ona bırakıp doğrulduktan sonra Ares'e dönerek, "Devam edelim mi Binbaşı?" dediğinde yatakhane bir anda sessizliğe bürünmüştü. Ares kızın bilerek rütbesini dile getirdiğini anladı. Etrafındaki askerler artık ona daha dikkatli bakıyorlardı. Kız ilerlemeye başladığında Ares yerden kalkmaya çalışan askerin ayağına çelme takarak tekrar düşmesine sebep oldu. Etraftaki birkaç asker kıkırdarken Ares'in öfkeli bakışlarını üstlerine çektiklerinde gülmeyi kestiler.

Tekrar dar bir kapıdan geçip başka koridora çıktıklarında Ares "Denizaltında kaç asker var?" diye sordu. Cora onun asıl sormak istediğini anladı. "Moby yüz elli mürettebat taşıyor efendim. Tek

6 Dick burada penis anlamında kullanılmıştır.

kadın benim." Ares gülümseyerek "Söylesene Teğmen, Binbaşı kızını yüz kırk dokuz erkeğin içine nasıl gönderdi?" diye sorduğunda Cora da ona gülümseyip, "Binbaşının da yetkisinin yeterli olmadığı yerler var efendim," dedi. O sıra denizaltı sarsıldı. Ares tutunmak için elini yan tarafındaki metal kolona uzatırken Cora yerinden kıpırdamamıştı.

"Dalışa geçiyoruz," diyerek Ares'i bilgilendirdikten sonra ilerlemeye devam etti. Ares onun takip etti. Yer ayağının altından kayıyormuş gibi hissediyordu. Onun durumunun farkında olan kız, "Merak etmeyin yakında alışırsınız," dedi.

Albay'ın odasına geldiklerinde Cora, "Moby de üç adet oda var. Biri Albayın," diyerek önündeki kapıyı işaret etti. Hemen yan tarafındaki kapıyı gösterirken "Tek kadın olduğum için diğer odayı da bana verdiler, hemen yanındaki oda da sizin için hazırlandı," dedi.

Tekrar önüne dönüp kapıyı çaldı, cevap gelmesini beklemeden kapıyı açıp içeri girdi. Ares eğilerek onun arkasından içeri girdi. İri cüssesine tezat küçüklükte bir masanın arkasında oturan Albay onları görünce ayağa kalktı. Cora içeri girdikten sonra kenara çekilerek Ares'in önünü açmıştı.

Adam iki adımda yanına gelip elini uzatarak "Hoş geldiniz Binbaşı, Albay Vince," diyerek kendini tanıttı. Ares adamın elini sıkarak "Ares Kosta," diye karşılık verdi. Albay köşeli ve sert bir yüze sahipti. Dar alnının hemen bitiminden başlayan siyah saçları şakaklarına doğru beyazlamıştı. Albayın eli elinin üstünde yeteri kadar güç kullandıktan sonra geri çekildi. Ares'e rütbesini hatırlatmanın başka bir yoluydu.

Kenarda duran Cora'ya dönen Albay, "Teşekkür ederim Teğmen çıkabilirsin," dediğinde Cora ikisine de selam verip kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Albay küçük masasının arkasına geçerken Ares'e oturması için masanın önündeki katlanabilir sandalyeyi gösterdi. Ares sırtındaki çantayı çıkartarak oturduktan sonra çantayı ayaklarının dibine bıraktı.

Albay masanın üstüne yerleştirdiği ellerini birleştirirken, "Karl bana ulaştığında söyledikleri kulağa aklını kaçırmış bir adamın sözleri gibi geldi," dedi. Gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı.

Ares onun gözlerinin aksine ciddi bir ifadeyle adama bakarken "Henüz aklımı kaçırdığımı düşünmüyorum," dedi. Albay önündeki kâğıtlara baktı. Eliyle sayfaları karıştırdıktan sonra "Corisco yakınlarında, Atlantik'te sizi tek başınıza bırakmamız isteniyor," dedi.

"Doğru," diyerek onu doğrulayan Ares, Albay'ın şüpheli bakışlarını üstüne çekti. "Göreviniz tam olarak ne Binbaşı?"

"Gizli görev Albay, üzgünüm bu konuda size bilgi veremem."

Albay'ın kaşları çatılırken dudağının bir kenarı yukarı kalktı. "Karaya yüzerek çıkmayı mı planlıyorsunuz?"

Ares kollarını göğsünde birleştirirken "Dediğim gibi Albay gizli görev," diyerek kararlılığını sürdürdü. Bir kişiye daha planlarından bahsedip nasihat dinlemek istemiyordu.

Albay iç çekerken "Ölmek için fazla hevesli gibisiniz," dediğinde Ares gülümseyerek, "Tam aksine yaşamak için fazla heveslıyim..." dedi.

Albay daha fazla konuşmadan ayağa kalkarak "İzin verirseniz dinlenmek istiyorum," dedi. Albay da ayağa kalkarken "Tabii ki odanız hazır," dediğinde Ares "Teşekkür ederim," diyerek çantasını almıştı ki "Tahmini ne zaman orada oluruz?" diye sordu. Albay genişçe sırıtırken "Yirmi gün sonra Binbaşı, bir aksilik çıkmazsa" diye cevap verdi.

Ares içinden küfretti. En az yirmi gün denizin içinde, bu demir fanusta esir kalmıştı.

***

Cellat ellerini arkasında bağlamış madenden çıkan işçileri izliyordu. Kemikleri sayılacak kadar zayıf olan adamlar iç çamaşırıyla röntgen cihazından geçtikten sonra onları bekleyen arabaya binmek için ilerliyorlardı. Cellat her birini göz hapsine alıyor, dikkatle in-

celiyordu. Ares'in yakında burada olacağından emindi. Neden bu kadar geç kaldığını ise merak ediyordu.

Bir zamanlar Kosta ailesine ait olan bu maden onun en verimli madeniydi. Madende çalışan birçok kabile başta zorluk çıkartmıştı. Hepsi Kosta ailesine bağlıydı. Ancak zamanla Cellat'ın gücünü fark ederek ona boyun eğmişlerdi.

Röntgen cihazlarından çıkan adamlar onları bekleyen kamyonlara ilerledi. Cellat eserinden gurur duyarak gülümsedi. Uzun zamandır kimse ondan elmas çalmaya cüret edemiyordu. Çalarlarsa başlarına gelecekleri biliyorlardı, yamyamlar onları tel örgülerin hemen ardında büyük bir heyecanla bekliyordu.

Tüm işçiler madenden çıktıktan sonra adamları yanına gelerek hiç kimsenin kalmadığını haber verdi. Cellat arkasını dönüp arabasına ilerlerken hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

Ares ile karşılaşacakları anı düşündükçe bedeni garip tepkiler veriyordu. Teni o anı heyecanıyla ürperirken kalbi büyük bir korkuyla kasılıyordu. Uzun zamandır yaşadığı durgunluktan sonra Ares sayesinde hayatına yeni bir heyecan gelmişti. Genç adamın hayatının nasıl sona ereceğini hayal etmek ise ıssız gecelerde en büyük fantezisi haline gelmişti.

Adamının açtığı kapıdan arabasına bindi. Korumaları yerlerini aldıktan sonra araba ilerlemeye başladı. Hemen önlerinde giden işçi kamyonlarından birini gördüğünde gülümsedi. Madenin çevresini saran tel örgülerden dışarı çıktılar. Açık kasanın içinde ayakta duran işçileri izlerken öndeki adamına "Akşam yemeği vakti" dedi. Adam emri alarak cebindeki telefonu çıkartıp uygulamaya koyuldu.

Cellat öndeki kamyonu dikkatle izliyordu. Biraz sonra kamyonun içinde silahlı adamlarından birinin telefonu çaldı. Emri yerini bulduğunda kamyondaki adam arabaya bakıp kafasını salladı.

Boynunda asılı olan otomatik silahını kavrayarak kasanın kenarında duran işçilerden birine doğrulttu. Diğerleri neler olacağının bilinciyle seçilen adamın yanından uzaklaşmıştı. Adam ellerini kaldırıp yalvarmaya başladı. Cellat'ın adamı ona doğru yaklaştı. Ayağını kaldırıp adamın göğsüne sert bir tekme atarak kamyondan düşmesini sağladı.

Cellat elini kaldırarak içinde bulunduğu arabayı durdurdu. Yere düşen işçi hemen önlerindeydi. Adam ayağa kalkmadan önce ağaçların arasından çıkan yamyamlar onu yakalayarak ormanın derinliklerine çekmişti.

Cellat arabanın camını açarak Kongo'nun nemli havasını içeri buyur etti. Klimanın soğukluğu kırılsa da aldırmadı. Birazdan ormanın içinden yükselen çığlıkla gözlerini kapatıp gülümsedi.

Ares'in babasıyla aynı sona kavuşmasına karar vermişti.

BÖLÜM 20

Çağ koltukta oturmuş, sırtını koltuğun koluna yerleştirdiği kuş tüyü yastığa yaslamıştı. Önünde duran kitabı okuyordu. Ares ile adada okudukları ve genç adamın en çok sevdiği kitabı. Bir hafta önce almış ve tekrar okumaya başlamıştı. Okumak için sadece akşamları fırsat bulsa da kitabı yanından ayırmıyordu. Boynundaki baykuş gibi kitapta Ares'i yanında hissettiriyordu. Mecburen katlandığı Ares'in yokluğuyla bu şekilde avunuyordu.

'Hayır; hiçbir hüzün var olmamış şeylerin hüznü kadar işlemez insanın içine! Gerçek zamanda yaşanmış geçmişimi düşünürken, yol kenarına atılmış çocukluğumun cesedine ağlarken hissettiklerim...'[7]

Çağ bu paragrafı okuduktan sonra yutkundu. Elini sayfanın üstünde gezdirirken kendi çocukluğunu hatırlatan bu paragraf gözlerinin dolmasına sebep oldu. Bakışlarını metnin başındaki yazıya çevirdi. *'Pamuk makaralarıyla oynayan küçük bir çocuğun elleri...'*

Gözlerini kapatarak başını arkaya attı. Çocukluğu gözlerinin önünden geçmeye başladı. Her gün gelip giden öğretmenleri, sürekli başında duran yaptığı hatalarda onu uyaran dadısı ve neredeyse hiç görmediği ebeveynleri... Kirpiklerinin arasından yaşlar süzüldü. Burnunu çekerek gözlerini açıp doğruldu. Kitabı kapatıp ayaklarını koltuktan aşağı sarkıtarak kitabı koltuğun üstüne bıraktı. Öne doğru eğilip dirseğini dizine yaslarken eliyle şakağını ıslatan gözyaşını sildi.

---

7 Huzursuzluğun Kitabı 92. Metin

Hiç doğmamış çocukluğuna yas tutmanın bir anlamı yoktu. O yıllar onda acı hatıralar bırakarak yok olmuştu. Ama yine de yazar haklıydı. Çağ her seferinde kendini yol kenarına atılmış çocukluğunun cesedine ağlarken buluyordu. Asla var olmamış olmayacak çocukluğu her zaman kalbinde kapanmayan bir yara olarak kalacaktı.

Kitabı alarak ayağa kalktı. Yürürken ayaklarını yerden kaldırmayacak kadar halsizdi. Ayaklarını sürükleyerek odasına doğru ilerledi. Bir ay sonra şehirdeki evine ilk defa bu akşam gelmişti. Babasının odasında uğradığı saldırıdan sonra saldırganın orada ne aramış olabileceğini merak ederek Çağ babasının çalışma odasındaki her şeyi araştırmıştı. Şirketten eve geldikten sonra Leyla ile birlikte hem eski dosyaları incelemiş hem de babasının çalışma odasındaki her şeyi araştırmışlardı. Yine de ellerinde hiçbir şey yoktu. Eski dosyalarda yasadışı bir anlaşma yoktu. Her şey usulüne uygun yapılmış, her bir evrak düzenli bir şekilde muhafaza edilmişti. Babası tamamen yasal ve disiplinli bir iş adamıydı. En azından bu durum Çağ'ın içini biraz olsun rahatlatmıştı. Ailesiyle ilgili öğreneceği yeni bir skandala hazırlıklı değildi.

Ancak bu şüpheleri yine Çağ'ın öz annesinin üstüne çekmişti. Linda hakkındaki şüpheleri kaldırmak için Çağ, Asya ile birlikte evlerine yemeğe gitmişti. Altan olmadığı için rahat olacağını düşünürken Linda'nın sürekli düğün planları yapmasıyla akşam yemeği tam bir kâbusa dönüşmüştü. Çağ her seferinde kadına Altan ile ayrıldıklarını söylemek istemiş ve Asya'nın uyarıcı bakışlarıyla karşılaşmıştı. Arkadaşı için susmak zorunda kaldığında Çağ geceyi yoğun bir baş ağrısıyla noktalamıştı. Gecenin sonunda tek tesellisi Linda'nın saçını ele geçirmiş olmasıydı. Kendi saçıyla birlikte Enver Komisere vererek DNA testini yaptırmışlardı. Sonuç negatifti. Çağ bu olasılığı hiçbir zaman ciddiye almamış olsa da sonucu gördüğünde derin bir nefes alarak rahatlamıştı.

Çağ odasına girdiğinde kitabı komodinin üstüne bıraktı. Kitabı bıraktıktan sonra arkasını dönmüştü ki abajurun ışığında aydınlanan komodinin üstündeki ayrıntıyı fark etti. Çağ kaşlarını çatarak komodine doğru döndü. Kitabın hemen yanında duran kalp şeklindeki minik çerçevenin içi boştu.

Nefesini tutarak yatağa oturdu. Elini uzatıp çerçeveyi aldığında arkasını çevirip baktı. Tekrar önüne çevirdiğinde çerçevedeki boşluk ona göz kırpıyordu. Yıllardır bu çerçevede kendisine ait tek bir fotoğraf vardı. Asya ile geçirdikleri üniversite yıllarına ait bir fotoğraftı. Çağ'ın içtenlikle gülümsediği ilk fotoğrafıydı. Çerçeveyi yerine geri koydu. Sanki o gün tekrar canlanacakmış gibi arkasını dönüp yatağa baktı. Gözleri bulutlandı. O gecenin gerçek olduğuna dair ilk kanıtını bulmuştu.

Bir anda heyecanla ayağa kalktı. Elini hızlanan kalbinin üstüne koyarak çerçeveye baktı. Ares onun fotoğrafını almıştı. Onun yanına gelmişti. Ondan nefret ediyor olamazdı. Bunları düşünmek günlerdir düştüğü umutsuzluk çukurundan çıkmasını sağladı, sevinçle güldü. Artık hiçbir şey daha fazla burada vakit kaybetmesine sebep olamazdı. Bir ay önce verdiği kararı uygulamak için plan yapmaya başladı. Adaya geri dönecekti. Ares orada olmalıydı. Buraya gelip ona veda etmiş ve ona ait resmi alarak adaya geri dönmüş olmalıydı.

Burada kalmasını sağlayan tek şey ailesinin cinayetiydi. Katilin yakalanması için Enver Komiser ve Leyla'ya yardım ediyordu. Ancak dosya bir milim bile ilerlememişti. Ona saldıranın kimliği tespit edilememiş, katille ilgili veya öz annesiyle ilgili hiçbir şey öğrenememişlerdi. Evin en eski çalışanı Handan Hanım bile öz annesinin Sema Hanım olduğunu sanıyordu.

Cinayet davasının nasıl sonuçlanacağını artık umursamıyordu. Ondan çocukluğunu çalan ailesini kimin öldürdüğü umurunda değildi. Tek istediği kısa zamanda ona yaşamayı öğreten adama geri dönmekti.

Çağ yaptığı planı uygulama kararı almışken kapı çaldı. Yeni umut ve heyecanla kapıya doğru ilerlerken bu saatte kimin geldiğini merak etti. Güvenlik geçmesine izin verdiğine göre tanıdık biri olmalıydı.

Kapıyı açtığında Asya bir şişe şarapla karşısında duruyordu. Kapı açılır açılmaz elindeki şarabı havaya kaldırmış "Şarap gecesi," diye bağırarak gülümsemişti.

Çağ da gülümseyerek geri çekilip içeri girmesini işaret etti. Kapıyı kapattıktan sonra Asya'nın kocaman açtığı kollarının arasına

gülerek arkadaşına sarıldı. Asya geri çekilip salona geçerken "Uzun zamandır kabuğuna çekilen arkadaşımın şarap eşliğinde ifadesinin olması gerektiğine karar verdim," dedi.

Çağ gülümseyerek onun arkasından ilerledi. Asya salona girip mutfak bölümüne geçti. Ortadaki mutfak tezgâhının üstünde asılı duran şarap bardaklarının ikisini aldığında Çağ, "Ben içmeyeceğim, bana koyma," dedi.

Asya elindeki bardak ve şarapla tek kaşını kaldırıp ona döndü. "Sen Bordeaux şarabına hayır diyorsun," derken sesinden bile yaşadığı şaşkınlık belli oluyordu.

Çağ ona gülümsedikten sonra büyük koltuğa otururak "Canım istemiyor," dedi. Asya hızlı adımlarla onun yanına geldi. Koltuğa oturup çantasını, şarap ve bardağı önündeki sehpaya bırakarak ona döndü. "Pekâlâ sen içme, ben içeceğim ama sen anlatacaksın," diyerek ayağa kalkıp tirbuşon almak için mutfağa gitti.

Kısa süre sonra tekrar Çağ'ın yana gelmiş, şarabını açarak bardağı ağzına kadar doldurduktan sonra ona döndü. Şaraptan büyük bir yudum alıp yuttuktan sonra iç çekerek "Evet seni dinliyorum," dedi.

Çağ onun komik hallerine gülerken koltukta yan dönerek kafasını koltuğun büyük minderlerine yasladı. "Ne anlatmamı istiyorsun?" diye sorduğunda Asya gülümseyerek "Âşık olduğun adamı anlatarak başlayabilirsin," dedi.

"Altan burada olmadığı için mi bu kadar rahatsın?" diye soran Çağ ona bilgiç bir ifadeyle bakarken, Asya kafasını iki yana sallayıp "Aslında abim bu akşam geliyor," dedi.

Çağ şaşkınlıkla ona baktıktan sonra zamanlamanın mükemmel olduğunu düşündü. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu. Yarın Altan ile her şeyi konuşacak ve adaya doğru yola çıkacaktı.

Çağ kafasını eğip kucağındaki ellerine baktıktan sonra bakışlarını kaldırdı. Ares'i her düşündüğünde olduğu gibi gözleri yine dolmuştu. "Ares Kosta!" dediğinde Asya heyecanla "A&K şirketinin diğer ortağı," dedi. Gözleri Çağ'ın boynundaki baykuşa kayarken "Biliyordum, gerçek olduğunu biliyordum," dedi.

Çağ elini boynuna atıp baykuşu okşarken gülümsedi. "Evet, siz bahsedene kadar ben Ares'in şirketle bağlantısını bilmiyordum. Sanırım bu sene satışa çıkacak olan tüm tasarımlar ona ait."

"Ah, o adada ne yapıyor o zaman? O da oraya tatil için mi gitmişti? Nasıl karşılaştınız?" diyerek Asya merak ettiklerini sorduğunda Çağ en baştan başlayarak arkadaşına adada geçirdiği günleri anlatmaya başladı.

O anlattıkça arkadaşının gözleri şaşkınlıkla açılıyordu. Adadan nasıl ayrıldığını anlatırken Çağ gözyaşlarını tutamamıştı. Kollarını kendine sarıp ağlayarak adadan ayrılışını anlatırken Asya da onunla birlikte gözyaşı döküyordu.

Asya, Çağ'ı dinlerken bardağını ne zaman bitirdiğini anlamamıştı. Arkadaşının acı çeken halini gördüğünde boş bardağı sehpaya bırakarak onun yanına sokulup kollarını etrafına sardı. Çağ'ın omuzlarını sıkıca kavrarken kafasını kafasına yaslayıp "Ah be arkadaşım bu kadar şey yaşarken nasıl olurda bana anlatmazsın?" dedi. Çağ eliyle yanaklarını kurularken iç çekerek "Altan yeterli bir açıklama olurdu sanırım," dedi.

Asya geri çekildi. Gözlerini arkadaşının gözlerine dikerken "Sen benim en yakın arkadaşımsın Çağ, sahip olamadığım kız kardeşimsin. Evet abimle mutlu olmanızı çok isterdim ama olmadı. İkinizi de seviyorum ama abime olan sevgim yüzünden, aranızda yaşananlarla sana cephe alacak değilim," dedi.

Çağ öne atılıp onun kollarını onun beline sararak kafasını göğsüne yasladı. Asya aile olarak hissettiği ilk kişiydi. İlk defa gerçek sevginin, arkadaşlığın ne olduğunu onunla tatmıştı. Şimdi olduğu gibi her zaman ona destek olmuş ve yanında durmuştu.

"En tuhaf olanı da ne biliyor musun? Adada geçirdiğim süre boyunca Altan'ı hiç düşünmedim. Dönüş zamanım yaklaştığında aklıma geldi. Buraya geleceğimi düşününce Altan'ı hatırladım. Altan'a ihanet etmiş gibi hissetmem gerekirken Ares'e ihanet ediyormuş gibi hissettim. Ona söylemek istedim ancak Ares yaşadıklarımızın adayla sınırlı kalmasını istedi. Benimle gelmek istemedi. Ona geri dönmemi istemedi."

Asya arkadaşını sessizce dinledikten sonra "Ama geldi değil mi?" diye sordu. Çağ derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. "Evet geldi. O gün restoranda bana kelebeği gönderen oydu. O an Ares'in beni Altan ile gördüğünü ve gerçeği öğrendiğini anladığımda yaşadığım acıyı tarif edemem Asya. Hiç sahip olmadığım bir şeyi sonsuza kadar kaybetmiş gibi hissettim."

Çağ doğrularak arkadaşına baktı. "Şimdi gitme sırası bende," dediğinde Asya "Adaya geri mi dönecceksin?" diye sordu.

Çağ kirpiklerinden gözyaşı damlarken gülümseyerek "Evet," dedi. Asya korkuyla cevabını bildiği soruyu sordu. "Ne zaman geleceksin?"

Çağ iç çekti. Dudaklarını büzerken, "Geri dönmeyi düşünmüyorum," dedi. Asya telaşla "Ama şirket ne olacak. İki hafta ortadan kayboldun neler oldu. Şimdi gidersen biz ne yapacağız? Abimin fırsatı değerlendirip tüm şirketi üstüne geçirmesini mi istiyorsun?" dedi.

Çağ arkadaşına gülümseyerek bakarken "Merak etme her şeyi düşündüm. Yarın önce abinle görüşeceğim. Daha sonra yönetim kurulu toplantısı yapacağız," dedi.

Asya kollarını göğsünde bağlayarak "Ya ben ne yapacağım sensiz?" diye sorarken sesi titredi.

"Adaya gelirsin," diyen Çağ bu cevabıyla gitmekte ne kadar kararlı olduğunu bir kere daha göstermişti.

Asya dudak bükse de arkadaşına engel olmaya hakkı olmadığını biliyordu. Arkadaşının kalbi bu kadar güçlü bir aşka düşmüşse onu destekleyen ilk kişi o olurdu.

Çağ, "Adaya gideceğim ama havaalanından sonra nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum. Bütün ayarlamaları sen yapmıştın. Adaya gitmeden önceki balıkçı köyüne nasıl gidildiğini biliyor musun?" diye sordu.

Asya çantasından telefonunu çıkartarak "Hector'un gönderdiği maillerde vardı," dedi. O geçmiş maillerini kontrol ederken Çağ gülümseyerek "Hector Alves ile görüşmeye devam ediyor musun?" diye sordu.

Gözleri telefonunda olan Asya dudaklarını büzerek "Hayır Ç. nım, adam artık ne telefonlarıma cevap veriyor ne de arıyor. Sanırı: markasını ülkemizde tanıtmaktan bile vazgeçti," dedi.

Çağ onun söylediklerine şaşırsa da üstünde çok fazla durmadı. Şu an ilgilenmesi gereken daha önemli konular vardı.

Asya maili bulduğunda "İşte burada! sana yönlendiriyorum," diyerek kocaman bir gülümseme ile göz kırptı. Çağ arkadaşına minnetle gülümserken "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Asya geç olduğu için o akşam yanında kaldı. Ertesi günü sabah erkenden o üstünü değiştirmek için evine giderken Çağ bir an önce işlemleri halletmek için şirkete geçti.

Şirkete gider gitmez ilk yaptığı şey henüz gelmemiş olan Leyla'yı aramak oldu. Hemen şirkete gelmesini söyledikten sonra gelene kadar ondan istediklerini yapması için mail attı.

Leyla şirkete geldiğinde nefes nefeseydi. Onun odasına girerek "Neler oluyor Çağ Hanım?" diye sorduğunda Çağ önündeki koltuğu işaret ederek "Otur Leyla, senden istediklerimi yaptın mı?" dedi.

"Yönetim kurulu toplantısının mailini attım. Avukatı aradım. Enver Bey'i de arayarak gün içerisinde şirkete uğraması gerektiğini söyledim."

Leyla'nın verdiği cevapla gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedikten sonra kafasını önündeki evraklardan kaldırıp "Gidiyorum," dedi.

Leyla'nın kaşları kalkarken "Nereye?" diye sordu. Çağ çok fazla açıklama yapmak istemeyerek "Uzaklara ve geri dönmeyeceğim," dedi.

"İyi ama cinayet davası ne olacak?" diyen soran Leyla'yı "Umurumda değil. Onları kimin öldürdüğünü umursamıyorum. Onlar da benim çocukluğumu öldürürken umursamamışlardı," diye cevapladı.

Leyla ne diyeceğini bilemiyormuş gibi onun yüzüne bakıp kalmıştı. Çağ, "Bu kadar garipseme Leyla ne yaşadığımı biliyorsun," dedikten sonra "Altan şirkete geldiyse odama gönderir misin?" dedi.

Leyla hiçbir şey demeden şaşkınca ayağa kalkarak onun isteğini yerine getirmek için odadan ayrıldı. O çıktıktan sonra Çağ avukata yazdığı maili tamamlayarak gönderdi.

Biraz sonra kapısı çalınmış ve Altan yüzündeki sevimsiz gülümsemesiyle içeri girmişti. "Sevgili nişanlım beni görmek istemiş," dediğinde Çağ yerinde kalktı.

"Artık nişanlı değiliz Altan," dedikten sonra masanın önündeki koltuklara ilerleyip karşısındaki koltuğu işaret ederek "Otursana seninle konuşmak istediklerim var," dedi.

Onun ciddiyetini fark eden Altan "Ne oldu Çağ? Yönetim kurulu toplantısı da istemişsin. Önemli bir şey mi var?" diyerek karşısına oturdu.

"Evet, çok önemli bir şey var. Ben gidiyorum Altan," diyerek arkasına yaslanan Çağ onun tepki vermesini bekledi.

Diğerleri gibi Altan da ilk başta yüzüne şaşkınca baktı ve "Nereye?" diye sordu.

Çağ derin bir nefes alarak ona açıkladı. "Bu nişanı daha fazla devam ettiremeyeceğimi sana daha önce de açıkladım. Seninle evlenmek istemiyorum Altan. Aramızda hiçbir zaman bir aşk ilişkisi yoktu bunu sende biliyorsun," dediğinde Altan kafasını diğer tarafa çevirerek sinirle güldü.

"Kendi adına konuş Çağ," diyerek onu uyardığında Çağ kafasını onaylarcasına sallayıp "Pekâlâ ben sana âşık değildim. Sadece iyi bir çift olabileceğimizi düşünüyordum. Aşkı tatmasaydım bu konudaki fikrim değişmezdi ancak âşık oldum!" dedi.

Altan'ın elleri yumruk olurken Çağ dikkatli bir şekilde "Ona gidiyorum Altan, bunu benden duymanı istedim," dedi.

Altan yüzüne öfkeyle baktı. "Senin için yaşadığımız hiçbir şeyin değeri yok mu?" diye sorduğunda Çağ dürüstçe "Var..." diye cevap verdi. Ardından Altan'ın son yaptıklarını düşünerek "Ancak o değeri azalmasına sebep olan senin son davranışlarındı," dedi.

Altan'ın gözünden pişmanlık dolu bir bakış geçti. Gözlerini kapatıp açarken "Öfkeyle yaptığım bir iki saçma hareketle beni yargılayamazsın," dedi.

"Gerçek kişiliğin öfke anında ortaya çıktığını düşünenler var," diyen Çağ ayağa kalktı. Masasına gidip çekmecesinde duran nişan yüzüğünü alarak Altan'ın yanına gitti. Altan onun sözlerine karşılık vermemişti.

Çağ onun yanına oturup Altan'ın elini tutarak nişan yüzüğünü avucuna bıraktı. "En zor dönemimde bana yol gösterdiğin için teşekkür ederim. Umarım bir gün sende benim gibi hissedersin ve ne demek istediğimi anlarsın."

Çağ konuşurken gözlerini Altan'ın avucundaki nişan yüzüğünden kaldırmamıştı. Kelimeleri bittiğinde kafasını kaldırınca Altan'ın gözlerinin dolduğunu gördü. Çağ onun yüzünde ilk defa acı dolu bir ifadeye şahit olmuştu. Altan burukça gülümserken "Hissetmediğimi nereden biliyorsun?" diye sordu.

Çağ kafasını iki yana salladı. "Hayır Altan. Benim hissettiğimin binde birini bile hissetsen tenine başka bir tenin dokunmasına izin vermezdin," diyerek Altan'ın yurtdışındaki sevgililerini bildiğini bir kez daha belli etti.

Altan iç çektiğinde onun itiraz edeceğini anlayan Çağ ayağa kalkarak "Lütfen açıklamaya çalışma. Açıklama yapacak bir şey yok. Toplantıda görüşürüz," dedi.

Altan onun gözlerine bakarak ayağa kalktı. "Şirket ne olacak?" diye sorduğunda Çağ ifadesiz bir yüzle "Toplantıda açıklayacağım," dedi.

Altan başka bir şey söylemeden odadan çıktığında Çağ derin bir nefes almıştı. O çıkar çıkmaz Leyla'yı arayarak uçağının akşama hazır olmasını istedi. Leyla uçuş izinleriyle ilgili bir şey söylediğinde "Ne gerekiyorsa yap ve bu uçuşu ayarla Leyla. Sana bilgileri atıyorum," diyerek telefonu kapattı.

Toplantı zamanı geldiğinde avukatıyla birlikte toplantı odasına girdi. Herkes büyük bir merakla onu bekliyordu. Çağ yerine oturmadı. Ayakta durarak önündeki dosyaları açtıktan sonra toplantı masasında oturan insanlara tek tek bakıp "Öncelikle, yıllardır bu şirkete verdiğiniz emeklerden dolayı hepinize teşekkür etmek istiyorum," dedi. Sözleri insanların şüphelerini biraz daha arttırdı.

"Yıllardır Laçin Holding için çalışıyorsunuz. Babamın kurduğu bu şirket sizin emeklerinizle bugün bu zamana kadar geldi. Babamdan sonra şirketi devraldığımda hepinizin desteğiyle bugünkü iş kadını kimliğimi kazandım. Bugün burada toplanmamızın sebebi artık iş kadını kimliğimi bırakıyor olmam."

Masada bir uğultu yükseldi. Çağ "Şirketi devrediyorum," diye devam ettiğinde Altan sonunda sessizliğini bozarak "Kime?" diye sordu.

Çağ ona gülümseyerek "Sana," dedikten sonra Altan'ın yüzünde oluşan şaşkınlığın tadını çıkartıp Asya'ya dönerek "Ve sana," dedi.

Daha önceden imzaladığı evrakları Asya ve Altan'ın önüne doğru itti. Arkadaşı ve eski nişanlısı evraklara ağzı açık bir şekilde bakarken "İkinizin de bu şirkette emeği büyük. Bundan sonra da sizin sayenizde şirketin daha iyi yerlere geleceğini biliyorum," dedi.

Asya gözlerini hazırlanan sözleşmede gezdirdi. Hiçbir yerde hisse senetlerinin bedeli yazmıyordu. Çağ şirketi hiçbir talepte bulunmadan onlara devrediyordu. Kafasını kaldırıp arkadaşına şaşkınca baktı. Çağ'ın kendinden emin gülümsemesini gördüğünde kafasını iki yana salladı. Önündeki sözleşmeyi ona doğru iterek "Bunu kabul edemem," dedi. Çağ itiraz etmeden önce "İstersen senin yerine vekillik yaparım, ancak beni buna ikna edemezsin Çağ," dedi.

Arkadaşına bakan Çağ'ın gözleri doldu. "Asya neden bunu yaptığımı biliyorsun," dediğinde Asya, "Umurumda değil. Bir daha buraya gelmeyecek olsan da bir önemi yok. Bu şirket sana ait. Belki yıllar sonra bir şeyler ters gidecek ve geri döneceksin. O zaman tutunacak bir şeye ihtiyacın olacak" dedi.

Çağ arkadaşının sözleriyle duygulandı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandığında Altan ayağa kalkarak kendi sözleşmesini önüne bıraktı. Çağ sözleşmeye baktığında Altan'ın imzaladığını gördü. "Önemsemediğin hislerimin bedeli olarak düşün," diyen Altan arkasını dönüp kapıyı çarparak odadan çıktı.

Çağ iç çekerek olanları şaşkınlıkla izleyen insanlara dönüp, "Bu durumda Altan ile eşit derecede hisselere sahibiz. Toplantı bitmiştir," dedi. İnsanlar aralarında konuşarak dışarı çıkarken Çağ avukata

dönerek "Asya'nın isteğine göre yeni bir sözleşme hazırlar mısınız?" dedi.

"Tabii ki Çağ Hanım birazdan hazır olur," diyen adam bilgisayarını çıkarmıştı bile. Çağ, arkadaşına dönüp "Teşekkür ederim," diye mırıldandığında Asya ona sarılarak, "Söz veriyorum senin için elimden geleni yapacağım." dedi.

Çağ'ın bu konuda hiçbir şüphesi yoktu. Avukatın hazırladığı yeni sözleşmeleri imzaladıktan sonra odasında onu bekleyen Enver Bey ile konuştu. Ona gideceğini ve gelmeyeceğini açıkladığında adam itiraz etse de Çağ onu orada tutmak için hiçbir sebebin bulunmadığını söyledi. Görüşmenin sonunda Enver Bey öfkeyle odadan çıkmıştı. Adam yıllardır açık olan dosyayı kapatamayacağına artık emindi.

Çağ her şeyi yoluna koyduğunda şirkette çalışanlarla vedalaştı. En çokta Asya ile vedalaşırken zorlandı. Son zamanlarda varlığını fazlasıyla hissettiren Leyla ile vedalaşmakta onun için zor olmuştu.

Evine gidip küçük bir sırt çantası ayarladı. Yanına çok fazla kıyafet almayı düşünmüyordu. Gerekirse adada çıplak kalabilirdi. Ares'in buna bir itirazının olmayacağını düşünerek gülümsedi. Rahat kıyafetler giydikten sonra evinden çıkarak havaalanına gitti.

Çağ işlemlerini halledip uçağa bindiğinde uzun zamandır hissetmediği kadar huzurlu hissediyordu.

***

Uçak havaalanına indiğinde Çağ, uçuş görevlilerine teşekkür ederek geri dönmelerini söyledi. Telefonundan Asya'ya iyi olduğuna dair kısa bir mesaj yazdıktan sonra kadınlar tuvaletine giderek üstünü değiştirdi. Havanın sıcaklığına uygun kot şort ve ip askılı sarı bir bluz giydiğinde havaalanındaki birçok turistten bir farkı kalmamıştı.

Havaalanından şoförlü bir araç kiralayarak Asya'nın gönderdiği maildeki köye gitmek istediğini söyledi. Adam köyün çok uzak

olduğunu ve oraya gidemeyeceğini söylediğinde Çağ sırt çantasından çıkarttığı yüklü miktardaki Euro ile adamı ikna etmişti.

Yola çıktıklarında gülümseyerek arkasına yaslanıp, akıp giden yolu izledi. Şoförü yolculuğun ilk yarım saatinde sessiz kalırken sonrasında meraklı bir adam olduğunu belli etti. Çağ adamın sorduğu sorulara üstü kapalı cevap verirken Karayip adalarına gideceğini öğrenen adam adalarla ilgili mistik hikâyeler anlatmaya başlamıştı. Çağ gülümseyerek hikayeleri dinledi. Köye yaklaştıklarında hava kararmıştı. Hiçbir şey yemediği için de acıkmıştı. Neyse ki havaalanından bir şişe su almayı akıl edebilmişti.

Şoför köydeki bir pansiyonun önünde durdu. Çağ şaşkınca adama bakarken adam "Gideceğiniz yere benim arabam gitmez. Bu saatte de başka ulaşım aracı bulamazsınız. Bu gece pansiyonda kalın yarın sabah limana giden otobüse binersiniz," dedi.

Çağ kuşkuyla önünde durdukları iki katlı binaya baktı. Adam onun şüphesini hissetmiş olacak ki "Merak etmeyin turistlere oldukça iyi davranırlar," diyerek gülümsedi. Ancak bu sözler içini rahatlatması gerekirken daha çok kuşkulanmasına sebep oldu. Yinede başka çaresi yoktu. Ya sokakta yatacak ya da pansiyondan yana şansını deneyecekti.

Şoföre ücretini ödeyerek arabadan indi. Sırt çantasını omuzlarını takıp pansiyona doğru çekingen adımlarla gitti. Kapıyı açıp içeri girdiğinde kapının üstünde çalan çan onun gelişini haber vermişti.

Pansiyonun girişi dar bir koridordan ibaretti. Hemen karşısından yukarı tahta bir merdiven çıkıyor onun yan tarafında ise küçük bir masa duruyordu. Çanı duyan pansiyon görevlisi masanın hemen arkasındaki kapıdan göründü.

Etine dolgun esmer kadın onu görünce tenine zıt renkteki beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Çağ da kadının içtenliğiyle aynı şekilde gülümsedi. Tatlı bir aksanla "Hoş geldiniz," diyen kadına "Hoş bulduk, boş odanız var mı?" diye sordu.

Kadın "Si!" diyerek arkasında asılı duran üç anahtardan birini aldı. Masanın arkasındaki sandalyeye oturduktan sonra Çağ'dan kimlik ve pasaport istedi. Çağ çantasından kimliğiyle pasaportunu

çıkartıp ona vererek kadının kontrol etmesini bekledi. Ardından önündeki deftere adını kaydetti ve evraklarını Çağ'a geri verdi.

Çağ odanın ücretini ödedikten sonra gülümseyerek anahtarı uzatan kadına teşekkür etti. "Odanız ikinci katta, iyi geceler," diyen kadına iyi geceler dileyerek tahta merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

İkinci kata çıktığında anahtarın üstünde yazan numaraya baktı. "3" numaralı odayı bulmakta zorlanmadı. Üst katta zaten sadece dört oda vardı. Anahtarı kilide yerleştirip kapıyı açtıktan sonra içeri girdi. Anahtarı içten takıp kapıyı kapatarak kilidi iki defa çevirdi. Oldukça küçük olan oda da çift kişilik yatak odanın yarısından çoğunu kaplamıştı. Oda küçük olsa da temizdi ve bu Çağ için yeterliydi.

Sırt çantasını yatağın üstüne bırakarak odanın içindeki sadece bir klozet ve lavabo bulunan tuvalete girdi. Duş olmadığı için büyük bir hayal kırıklığına kapılmıştı. Havanın neminden yapış yapış olan tenini arındırmak iyi gelebilirdi. Tuvalet ihtiyacını giderip lavaboda elini yüzünü ve boynunu soğuk suyla yıkadı. Lavabonun yanında asılı duran havluyu kullanmamaya karar vererek tuvaletten çıktı. Kapıyı kapatıp yatağın üstüne çıkarak kapalı olan pencereyi açıp biraz temiz hava soludu. Dışarının havasının da içeriden farkı yoktu. Dayanılmaz nem insanı bunaltıyordu. Üstündekileri çıkartmadan yatağın üstüne uzanan Çağ havadan ve yorgunluktan halsiz düşmüştü. Sırt üstü yattığı an acı bir sesle guruldayan midesi ise ilk kırmızı alarmını vermişti.

Çağ oflayarak doğruldu. Yiyecek bir şeyler sormak için oda telefonunu aradı ancak komodinin üstünde koca bir boşluk vardı. İç çekerek ayağa kalktı. Kilidi açıp anahtarı yanına alarak aşağıya indi. Pansiyonun girişi yine boştu. Çağ "Kimse yok mu?" diye seslendi. Kadın gelene kadar birkaç defa daha seslenmek zorunda kalmıştı. Sonunda kadın "Bir şey mi oldu?" diyerek kapıdan çıktı.

Çağ ağrıyan midesinin üstüne elini yerleştirdikten sonra "Yemek var mı?" diye sordu. Kadın gülümsedi. "Si," dedikten sonra aksanıyla "Bizimle yer misiniz?" diye sordu. Çağ da gülümserken kadının bu teklifini içtenlikle kabul etti.

Kadın elini kaldırıp onu takip etmesini işaret ederek arkasındaki kapıyı açıp içeri girdi. Çağ masanın arkasına geçerek kadını takip etti. İçeri girdiğinde buranın kendi odasından biraz daha büyük bir oda olduğunu gördü. Hemen karşısında büyük bir koltukla onun yanında tek kişilik bir koltuk vardı. Koltuğun üstünde oturan iki çocuk ona kocaman gülümseyerek bakıyordu. Hemen önlerinde bulunan masa da yemekler vardı. Kadın kapının sol tarafındaki mutfak tezgâhında bulunan ocağın yanındaydı. Kafasını kaldırıp Çağ'a baktıktan sonra koltukları işaret ederek "Oturun," dedi. Çağ onun sözünü dinleyerek çocukların yanına gitti. Tek kişilik koltuğa oturduğunda çocuklar ardı ardına İspanyolca konuşmaya başladı. Çağ'a bakarak söylediklerinden Çağ hiçbir şey anlamasa da onların yüz ifadelerindeki tatlılıkla gülümsüyordu.

Kadın önüne bir tabak yemek ile kaşık bırakırken gülümseyerek "Çok güzel olduğunuzu söylüyorlar," dedi. Çağ çocuklara kocaman gülümserken İspanyolcadan bildiği iki kelimeden biriyle "Gracias," diyerek karşılık verdi. Ailesinin zorla aldırdığı İspanyolca derslere rağmen Çağ hiçbir zaman bu dili öğrenememişti.

Çocukların yanına oturan kadın "Afiyet olsun," diyerek kendi yemeğine eğildiğinde Çağ önündeki yemeğe baktı. Kaşığını eline alıp yemekten küçük bir miktar aldı. Kaşığını korkarak ağzına götürürken yemeğin damak tadına uyması için yalvarıyordu. Korkarak aldığı kaşıktan ağzına dolan tatla büyük bir şaşkınlık yaşadı. Tabağından aldığı ikinci kaşık tamamen dolduydu. Çağ ilk tabağını kısa sürede bitirdiğinde kadın tabağına tekrar yemek koymak için ısrar etmişti. Çağ itiraz etse de itirazı havada kaldı. İkinci tabağını yerken artık karnı doyduğu için sohbet etmeye daha açıktı.

Kadının adının Liset olduğunu öğrendi. İki oğlan çocuğunun adı ise Danyel ve Danyil idi. Babalarının balıkçı olduğunu ve bu ara gece ava çıktıklarını öğrendiğinde Çağ heyecanla "Sabah benim de limana gitmem gerekiyor," dedi. Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken "Neden?" diye sorduğunda Çağ, "Bir adaya gitmeliyim," dedi. Daha sonra kadının Jawad'ı tanıyor olabileceğini düşünerek "Ama öncelikle Jawad adında birini bulmalıyım," dedi.

Kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. Çağ onun verdiği tepkiye kaşlarını kaldırırken Liset "Siz o kadınsınız," dedi. Çağ kadına şaşkınlıkla bakarken Liset ona uzanarak "Ah Bay Kosta'nın sevdiği kadın," diyerek ellerini tuttu. Çağ ne tepki vereceğini şaşırmıştı. Kadın Ares'i tanıdığı için kalbi heyecanla çarptı. Üstelik ondan sevdiği kadın olarak bahsetmesi yüzünde güller açtırdı.

Kadın, "Ben Jawad'ın eşiyim, sizden bahsetmişti," dediğinde ise Çağ şansına koca bir kahkaha atmış kadına heyecanla sarılmıştı.

Çağ geri çekildiğinde kadının yüzü düştü. "Ama siz neden geldiniz? Bay Kosta sizin yanınızda değil mi?" diye soran kadının sözleri sevincini yarım bırakmış kalbine bıçak gibi saplanmıştı.

"Hayır, A-Ares adada değil mi?" diye kekeledi korkuyla. Kadın kafasını iki yana salladı. "Siz gittikten sonra Bay Alves, Jawad'a ulaştı. Adaya gidip kontrol etmesini istedi. Jawad hemen ertesi günü gitti ve Bay Kosta adada yoktu. Jawad'a acil olarak gitmesi gerektiğini söyleyen kısa bir not bırakmıştı."

Ares'in adadan ayrıldığını zaten biliyordu ama geri döndüğünü düşünmüştü. Jawad'ın adadan ayrılışını bilmemesi ise garibine gitmişti. Çağ kafası karışarak "Ares, adadan sadece Jawad sayesinde ayrılabildiğini söylemişti. Jawad almadıysa nasıl ayrıldı?" diye sordu.

Kadın iç çekerken "Jawad da bilmiyor ama o günlerde denizin üstünde uçan bir helikopter gördüğünü söyledi. Helikopterin Bay Kosta'yı almaya geldiğini düşünüyor," dedi.

Mantıklıydı. Çağ sessizleşti. Düşünceleri karma karışık olmuştu. Ares adaya dönmediyse neredeydi? Onun adaya ne kadar bağlı olduğunu çok iyi biliyordu. Birlikte geçirdikleri günler boyunca başka bir yerden hiç bahsetmemişti. Acaba şirketiyle ilgili bir sorun çıkmış ve Fransa'ya mı gitmişti? Ares'in şirketle ilgili bir sorun yüzünden adayı terk edeceğinden emin değildi. Hayır, büyük ihtimal umursamazdı. Daha ciddi bir şey olmalıydı.

Çağ bakışlarını Liset'e odaklayarak umutla "Belki helikopterle geri gelmiştir," dedi. Kadın ona üzgünce baktı. "Jawad helikopteri bir daha görmediğini söylüyor."

Aldığı cevapla umutlarının tükenmesine izin vermedi. Kararlılıkla "Yine de adaya gitmek istiyorum," dediğinde kadın gülümseyerek, "Yarın sizi limana götürürüm. Jawad da adaya ulaşmanıza yardımcı olur," dedi.

Çağ kafasını onaylarcasına salladı. Düşünceleriyle dalgın halde ayağa kalkarken "Yemek için teşekkür ederim, iyi geceler," diyerek odasına çıkmak için ilerledi. Kadın arkasından gelirken "Belki Bay Kosta geri dönmüştür," diyerek yıktığı umutlarını yeşertmeye çalıştı. Çağ, "Belki!" diye mırıldanarak odasına çıktı.

Çağ yatağa sırtüstü uzandığında duygusal olarak çökmüştü. Gözleri bir anda dolmaya başladı. Beyaz tavana bakarken "Lütfen geri dönmüş ol Ares!" diye fısıldadı. Ares adada yoksa buraya gelmiş olmasının hiçbir anlamı yoktu. İçi kederle doldu. Yaşadığı stresle midesi bulanmaya başladı. Yataktan bir anda fırlayarak tuvalete koştu. Akşam yemeğinde yediği ağız sulandıran yemek midesinde daha fazla duramamış ağzında ekşi bir tat bırakmıştı.

Çağ ayağa kalkıp lavaboda ağzını çalkaladı. Hemen ardından tekrar yükselen mide bulantısıyla savaştı. Maalesef başarılı olamadı ve tekrar klozete eğildi.

Tuvaletten çıktığında hem bedenen hem de duygusal olarak yorgun ve bitkindi. Yatağa oturdu. Çantasını yanına çekerek içinden bir toka aldı. Nemden ensesine yapışan saçları gevşek bir topuzla başının tepesinde topladı. Başını yastığa koyduğunda Ares'in adını sayıklayarak uykuya daldı.

Sabah kapısının çalınmasıyla gözlerini açtı. Yataktan kalkıp kapıya gittiğinde Liset karşısındaydı. Kadın gülümseyerek "Günaydın, birazdan yola çıkmamız gerekiyor," dediğinde Çağ kafasını sallayarak onaylayıp, "Tamam, hazırlanıp geliyorum," dedi.

Odaya geri dönüp tuvalete giderek ihtiyacını giderdi. Çantasından aldığı fırçasıyla dişlerini fırçalarken gözaltındaki morlukları fark etti. Yüzü adeta çökmüştü. Hiç hali yoktu. Buraya gelirken ki tüm heyecanı yok olmuştu. Yine de kalbinde ufacıkta olsa bir umut vardı.

Çantasındaki tek yedek kıyafetini, sarı yazlık elbisesini, çıkartarak üstünü değiştirdi. Çantasını alıp odadan çıktığında merdiven-

leri inerken ona cesaret veren şeyler düşünüyordu. Liset aşağıda onu bekliyordu. Kadın yüzünden düşüncelerini hissetmiş gibi "Belki Kosta dönmüştür olabilir," dedi. Çağ burukça gülümsedi. "Umarım dönmüştür," diye mırıldandı.

Liset adadan ayrılırken Jawad'ın onu havaalanına bıraktığı her tarafı açık olan arazi jeepini garajdan çıkardı. Hava hâlâ aydınlanmamıştı, Çağ yolcu koltuğuna geçerken çocuklarda heyecanla arka koltuktaki yerini almıştı. Onların sevinci Çağ'ın da gülümsemesine sebep olurken yola çıktıklarında Liset ona hazırladığı sandviçlerden birini verdi. Çağ kadına teşekkür edip sandviçi kabul etmişti ancak birkaç dakika sonra engebeli yolda bulanmaya başlayan midesiyle hiçbir şey yiyemeyeceğini anladı.

Araba her tümsekte zıpladıkça Çağ yanındaki demir korkuluğu sıkıca kavrıyordu. Boş midesi bulanırken yüzü sapsarı olmuştu. Liset onun durumunu fark ederek yavaşlıyordu ama Çağ kadına devam etmesini söyledi. Gözlerini kapatıp bu işkence gibi süren yolun bitmesini dilemekten başka bir çaresi yoktu. Havanın sıcak ve nemli havası da ona hiç yardımcı olmuyordu. Midesindeki sıkıntıdan dolayı sıcağı iki misli fazla hissederken alnı boncuk boncuk terlemişti.

Sonunda araba durduğunda Çağ kendini araçtan aşağı attı. Koşarak bir ağaç dibine çökerken kuru kuru öğürdü ancak boş midesinden hiçbir şey çıkmadı. Gözlerin yaşarıp boğazı tahriş olurken ellerinin altındaki toprağı sıkıca kavramıştı.

Yanına diz çöken Liset ensesine ıslak bir bez koyduğunda Çağ derin bir nefes aldı. Yere oturup bezi tüm yüzünde gezdirirken "Teşekkür ederim, daha önceki gelişimde de böyle olmuştum. Bu yol beni öldürecek," dedi. Liset yüzünde oluşan tebessümle ona karşılık vermişti. Kadının gözleri onu dikkatle incelerken Çağ'ın kaşları merakla çatıldı. Neden ona öyle baktığını anlamamıştı.

Çocukların neşeli çığlıklarıyla ikisi de denize doğru döndü. Birçok balıkçı teknesi gün doğumuyla birlikte karaya doğru yaklaşıyordu. Liset ayağa kalkıp Çağ'a elini uzatarak yerden kalkmasına yardım etti. Islak bezi tekrar ensesine yerleştiren Çağ jeepten çantasını alarak Liset ve çocukların peşinden iskeleye doğru ilerledi.

Tekneler halatlarını iskeleye atıp tek tek yanaşırken Çağ büyük olan teknede duran Jawad'ı tanımıştı. Çocuklar yerlerinde zıplayarak adama el sallayıp bağırarak ona bir şeyler söylüyorlardı. Jawad da gülümseyerek onlara karşılık veriyordu. Sonunda tekne durdu ve Jawad iskeleye atlayarak iki oğlunu da kollarına aldı. Ardından Liset'e ilerleyerek karısına tutku dolu bir öpücük verdi. Çağ onları izlerken kalbi sıkıştı.

Jawad, Liset'e neden geldiklerini sormuş olacak ki Liset ona cevap vererek Çağ'ı işaret etti. Jawad şaşkınlıkla ona dönerken Çağ gülümsemeye çalıştı. Çocuklarını yere indiren Jawad yanına geldiğinde "Hoş geldiniz hanımefendi," dedi.

Çağ gülümseyip "Hoş bulduk Jawad, bana Çağ diyebilirsin," diyerek elini uzattı.

Jawad kafasını onaylarcasına salladıktan sonra "Sizi tekrar görmeyi beklemiyordum. Özellikle Bay Kosta adada değilken," dedi.

Çağ'ın yüzü acıyla buruştu. "Onun adada olmadığını bilmiyordum," dediğinde Jawad "Ben sizin yanınıza geldiğini düşünmüştüm," dedi.

İç çeken Çağ "Geldi ancak bu bir buçuk-iki ay önceydi. Ben adaya geri döndüğünü sanmıştım," diyerek açıklamaya çalıştı.

Jawad dalgınca çenesini kavrayıp parmaklarını yanağına sürterken "Anlıyorum," dedi. Çağ sessiz kaldığında adam kafasını kaldırıp ona bakarak "Sizi adaya götürmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu.

Çağ kafasını onaylarcasına salladı. "Bay Kosta'nın geri döndüğünü sanmıyorum," diyen adama "Yine de adaya gitmek istiyorum," diye karşılık verdi.

Jawad, "Nasıl isterseniz," dedikten sonra arkasına dönüp eşiyle konuştu. Ardından Liset çocuklarının elini tutarak yanına gelip "Bay Kosta adada yoksa ne yapacaksınız?" diye sordu. Çağ omuz silkerek "O gelene kadar bekleyeceğim," dedi. Kadın gülümseyerek "Adada yalnız kalmak istemezseniz bizimle kalabilirsiniz," dediğinde Çağ "Çok teşekkür ederim ama orada kalmak beni çok daha mutlu eder," dedi.

Liset anlayışla kafasını salladıktan sonra Çağ'a veda ederek arabaya doğru ilerledi. Jawad geldiği balıkçı teknesindeki bir adamla

uzun süre konuştuktan sonra Çağ'ın yanına gelerek "Gidebiliriz" dedi. Canı biraz sıkkın gibi görününce Çağ "İşine engel mi oldum?" diye sordu.

Adam kafasını iki yana sallarken "Önemli değil," diye mırıldanarak kendi küçük teknesine doğru ilerledi. Jawad tekneye binip elini Çağ'a uzattı. Çağ buraya ilk geldiği günü hatırlarken özlemle iç çekti.

Jawad iskeledeki ipi çözüp motoru çalıştırdığında Çağ gözlerini kapatarak teknenin hızıyla yüzüne çarpan rüzgârın tadını çıkarttı. Derin bir nefes alarak deniz kokusunu içine çekti. Gülümsedi. Evine geri dönmüş gibi hissediyordu.

Yola çıktıktan bir süre sonra Çağ'ın yüzü yine sararmıştı. Dalgaların etkisiyle beşik gibi sallanan küçük tekne midesini yine alaborа etmişti. O kadar halsiz düşmüştü ki teknenin içine yarı oturur bir şekilde uzanmıştı. Yol boyunca Jawad, Ares'in yokluğunu Hector Alves'in onu aramasıyla keşfettiğini ve denizin üstündeki yabancı helikopterden bahsederek kadının aklını meşgul etmek için uğraşmıştı. Ancak teknenin içine uzanan kadının konuşmaya bile hali yoktu.

Adaya ulaştıklarını teknenin yavaşlamaya başlamasıyla fark etti. Eliyle teknenin kenarından tutunup doğrularak gözlerini açtı. Adanın girişinde yükselen kayalıkları gördüğünde gözleri yaşardı. Kalbi göğsünden çıkacak gibi atarken Jawad yavaşça tekneyi kayalıkların arasından geçirip sakin koya doğru sürdü. Çağ, Ares'in adada olmadığını ilk denizin üstünde biriken yaprakları görmesiyle hissetti. Tekne iskeleye yanaştı. Jawad önden inip teknenin halatını bağladıktan sonra Çağ'ın inmesine yardımcı oldu. Çağ kafasını yere eğdi. Gözünün önünde Ares'in onu ilk karşılaması canlanıyordu. Ares'in onu taşıdığı patika yoldan eve doğru sarsak adımlarla ilerledi. Jawad onu endişeyle arkasından takip ediyordu. Kumsala ayak bastıklarında Çağ omuzları düşük halde kapalı olan kapıya baktı. Ares'in yokluğu şimdi bir çığ gibi üstüne çökmüştü. Başı döndü. Dengesini kaybetti ve gözleri kararırken bedeni arkasındaki adamın kollarına düştü.

BÖLÜM 21

Çağ gözlerini açtı. Tavandaki vahşi kuşların resmini gördüğünde gözleri yaşardı. Derin bir nefes alarak toz, kitap ve ağacın kokusunu içine çekti. Evine olan özlemi bir parça giderilmişti ama kalbinde hâlâ derin bir boşluk vardı.

Yattığı yerden doğruldu. Hafif baş dönmesiyle elini alnına atarak bekledi. Daha iyi hissettiğinde ayağa kalkarak kütüphaneden çıktı. Jawad'ı mutfakta buldu, ocağın başında et kızartıyordu. Çağ'ın kapıdan girdiğini gören esmer adam gülümseyerek "İyi misiniz?" diye sordu.

Çağ onaylarcasına kafasını salladığında Jawad etleri işaret ederek, "Sizin için hazırladım. Yolculuk sizi yormuş olmalı, gücünüzü toplamalısınız." dedi.

Çağ yüzünü buruşturdu. Midesi o kadar kötü ağrıyordu ki ne yerse yesin hemen kusacakmış gibi hissediyordu. Yol, yaşadığı stres ve üzüntü bedeninin tüm dengesini değiştirmiş olmalıydı.

"Kahve," diye mırıldandı kahve makinesine doğru giderken, "Tek ihtiyacım olan kahve," diyerek devam etti. Dolabı açtı, kahve ve süt hâlâ eski yerindeydi. Makineye kahveyi doldururken gözleri doldu. Ares'in onun için hazırladığı kahveyi düşündü. Elleri titredi sinirleri daha da gerildi.

Açık renk teninin zıttı esmer eller ellerine uzanarak kahveyi aldı. Jawad, Çağ'ı omuzlarından tutup mutfaktaki tahta sandalyeye oturturken "Hanımefendi gücünüzü toplamalısınız," dedi. Çağ'ın önüne etle dolu bir tabak bıraktı. Tabağın yanına çatal ve bıçak bı-

raktıktan sonra kahve makinesini çalıştırdı. Jawad kirlettiği mutfak gereçlerini yıkarken Çağ burnunu çekerek etten bir parça kesip ağzına attı.

Çağ zorla birkaç parça et yiyebilmişti. Daha fazla yiyemeyeceğini anladığında çatal ve bıçağı masaya bıraktı. Kafasını kaldırdığında Jawad ile göz göze geldi. Adam "Benimle geri gelmeyecek siniz değil mi?" diye sorduğunda Çağ kafasını iki yana sallayarak "Ares'i bekleyeceğim, depoda bana birkaç ay yetecek kadar yiyecek olduğunu düşünüyorum," dedi.

Adam kollarını göğsünde bağladı. "Bir yıl, Bay Kosta deposunda her zaman bir yıl yetecek kadar yiyecek bulundurur. Hepsinin üstünden tarihler var, yiyeceklerin o tarihlere göre tüketilmesi gerekiyor. Ancak tek sorununuz yiyecek değil efendim."

Çağ kaşlarını çatarak adama bakarken "Nedir?" diye sorduğunda Jawad "Ada bazen fırtınaya maruz kalabiliyor. O zaman elektriğiniz gidebilir. Ayrıca ada da yabancılar için kurulmuş tuzaklar var. Nereye gideceğinizi bilmiyorsanız bunlardan birine yakalanabilirsiniz," dedi.

Çağ şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı Jawad devam etti. "Bay Kosta'nın getirdiği hayvanları da unutmamak gerekir. Bay Kosta onları besliyordu, hayvanlar yiyecek bulamadığında evin yakınlarına ineceklerdir. Ayrıca evin etrafının düzenli ilaçlanması gerekiyor. Siz uyurken ben ilk ilaçlamayı yaptım."

Çağ, Ares'in anlattığı hayvanları düşündü. Ada da vahşi bir hayvan türü yoktu, sadece onu korkutan sürüngenler vardı. Adadayken mutfakta gördüğü o büyük yılanı düşününce bile ürperdi. Böcekleri uzak tutan ilacın sürüngenleri de uzak tuttuğunu biliyordu. Yine de adadan ayrılmaya niyeti yoktu.

"Bana ilaçlama işlemini nasıl yapacağımı gösterirsen ben hallederim. Evde kaldığı sürece adadaki tuzaklar için endişelenmeme de gerek yok. Hayvanlar hâlâ evin yakınına gelmediğine göre Ares gitmeden önce onların yemek sorununu çözmüş olmalı"

Jawad gülümsedi. "Bay Kosta gelene kadar bizimle de kalabilirsiniz. Liset çok memnun olur."

Çağ kafasını iki yana salladı. "Çok teşekkür ederim ancak adadan ayrılmak istemiyorum" diyerek bu teklifi nazikçe reddetti. Ares kısa zamanda gelecekti. Gelmeliydi. O gelene kadar bir daha bir yere gitmeyi planlamıyordu.

"Anlıyorum," diyen adam bir süre düşündükten sonra "O zaman biz arada bir yanınıza gelebilir miyiz? Liset ve çocukları da getiririm ve siz de yalnız kalmazsınız. Bende geldiğim zaman evin etrafını ilaçlar, adadaki hayvanları kontrol ederim." dedi.

Çağ memnuniyetle gülümsedi. "Çok teşekkür ederim. Bu güzel bir fikir," dediğinde Jawad da gülümseyerek karşılık verdi. Dolaptan bir kupa alıp Çağ'a kahve doldurduktan sonra "Ben gitmeden önce hayvanları kontrol edeyim. Yakında hava kararacak. Hava kararmadan önce adadan ayrılmalıyım," dedi.

Çağ adama teşekkür edip kahvesinden bir yudum aldı. Jawad önceden hazırladığı çantasını alıp ormana açılan kapıdan dışarı çıktı. Çağ kafasını kaldırıp adamın patika yolda uzaklaşmasını izledi.

Kahvesini bitirdikten sonra evi gezmek için ayağa kalktı. Mutfaktan çıkıp merdivenleri yavaşça tırmandı. Merdiven korkuluklarının üstü bile tozla kaplanmıştı. Evin temizliğe ihtiyacı vardı. Ama önce anılarını tazeleyerek her yeri gezmek istiyordu.

Yatak odasına girdiğinde eşyaların hiçbirinin yeri değişmemişti. Eskisi gibi büyük yatak ortadaydı, elbise dolabı hâlâ aynı yerindeydi. Çağ dolaba gidip kapağını açarak içine baktı. Ares'e ait birkaç parça kıyafetin hâlâ orada olduğunu görünce sevinçle gülümsedi. Bunu onun geri geleceğine dair bir işaret olarak aldı. Dolabın içinde çıkarttığı bir tişörtü alarak elbisesinin üstüne giydi. Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Çağ arkasını döndü. Yatağın yanına gidip denize doğru dönerek oturdu. Gözünün önünde Ares ile geçirdikleri en son gün vardı. Elleri yatak örtüsünü sıkıca kavradı. "Neredesin sevgilim?" diye fısıldadı.

Uzun süre orada oturduktan sonra alt kata indi. Kütüphaneyi tekrar gezdikten sonra Çağ adadayken Ares'in bir süre kaldığı odayı kontrol etti. Burada Ares'e ait bir şey bulmak zordu. Aslında evin tamamında ona ait bulup bulabileceği tek şey kıyafetlerdi. Ne bir resim ne de ona ait herhangi bir obje vardı. Antrede durup etrafına

baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Burnuna dolan toz kokusuyla temizliğe başlamaya karar verdi.

Merdiven altındaki küçük odadan temizlik malzemelerini aldı. Önce yatak odasından başlayarak toz alıp yerleri sildi. Aynı işlemleri iki defa tekrarlayarak alt kata indi. Merdivenlerin korkuluklarının tozunu alırken mutfak kapısının açıldığını duydu. Biraz sonra Jawad hole çıkmıştı. Genç kadını merdivende oturmuş korkuluğun tozunu alırken görünce gülümsedi. "Kolay gelsin," dediğinde Çağ elinin tersiyle alnındaki teri silip, "Teşekkür ederim," dedi.

Jawad sırt çantasını Çağ'ın temizlik malzemelerini aldığı odaya bıraktıktan sonra, "Size yardım etmek isterdim ancak artık gitmem gerekiyor," dedi.

Çağ kafasını iki yana salladı. "Sorun değil, ben hallederim," diyerek ayağa kalktı. Jawad "Bir hafta sonra Liset ile birlikte geleceğim," deyip evden çıktığında Çağ kapıya kadar ona eşlik etti.

Kapı pervazına yaslanıp adamın teknesine binerek uzaklaşmasını izledi. Jawad kayalıkların arasında gözden kaybolduktan sonra bile gözleri dalmış, uzun süre önünde uzanan sakin suları izlemişti. Havanın kararmakta olduğunu fark ederek gözlerini kırpıştırdı. Kapının yanındaki düğmeye basarak evin verandasını aydınlattı. Arkasını dönüp içeri girerek antrenin, kütüphanenin ve mutfağın ışıklarını da açtı. Merdivenlere çıkıp işine kaldığı yerden devam etti.

Her yeri temizledikten sonra kütüphaneyi en sona bırakmıştı. Mutfaktan kahvesini ve hazırladığı peynir tabağını aldıktan sonra kütüphaneye geçti. Minderlerin üstüne oturup sıra sıra dizili raflara baktı. Temizlik malzemelerinin olduğu dolaptan merdiven bulmuştu. Tabağındaki peynirleri yedikten sonra kahvesini yudumladı. Birazdan tüm rafları tek tek temizlemeye başlayacaktı.

Gözlerini evin arkasını gösteren cam duvara çevirdi. Karanlık orman ürkütücü görünüyordu. Ürperdi ve o an ilk defa adada tek başına olduğunu hissetti. Kalbi önce korkuyla çarptı. Ancak kısa sürdü. Ada da ondan başka insan yoktu. Geri kalan canlılarda ona zarar veremeyecek kadar uzaktaydı.

Kahvesini bitirdikten sonra ayağa kalktı. Aklını kötü düşüncelerle bulandırmadan önce işine başlasa iyi olacaktı. Merdiveni en

kaldı rafın önüne yerleştirerek toz bezini alıp merdivene tırmandı. Kısa süre sonra düşünceleri kitapların arasında dağılmış eline aldığı her kitabı incelediği için vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştı. Farklı dillere ait bir sürü kitap vardı. Çağ temizledikçe her sıranın farklı bir dile ait olduğunu keşfetmişti. Yalnız Fernando Pessoa'nın her dile ait kitapları bir sıranın tamamını kaplamıştı.

Çağ kitapların her birine özen göstererek rafları temizledi. Bazı kitaplar o kadar eskiydi ki Çağ onları yerinden oynatmaktan çekindi. Raflarla işi bittiğinde saat gece yarısını geçmişti. Zemindeki minderleri kaldırıp yerleri de temizledikten sonra yorgunluktan tüm vücudu ağrıyordu.

Bir elini arkaya atıp iki kürek kemiğinin ortasındaki ağrıyan bölgeyi ovmaya çalıştı. Çok bir işe yaramadığında oflayarak vazgeçti. Yatak odasına çıkıp banyoya gitti. Üstündekileri çıkartıp duşu açtı. Ilık suyun altına girip kıpırdamadan durdu. Bir eli boynundaki baykuşun üstündeydi. Gözlerini kapatıp teninin üstünden akıp giden suyun hem yorgunluğunu hem de korkularını almasını umdu. Bütün gün hiç durmadan temizlik yapmasının tek nedeni arada bir aklına gelerek kalbini titreten korkularıydı. Hayatında ilk defa temizlik yapmış sızlayan parmak uçlarına ağrıyan eklemlerine rağmen durmamıştı.

Duştan çıktıktan sonra dolaptan aldığı temiz havluyla kurulanıp çıplak halde yatağa uzandı. Kollarını yastığın etrafına sarıp çiçekli yumuşatıcının kokusunu içine çekti. Gözlerini kapattı. Düşünceleri her ne kadar onu rahat bırakmasa da bir süre sonra yorgunlukla uykuya daldı. Her şeye rağmen huzurluydu.

Adaya ilk geldiği gün olduğu gibi sabahın erken saatlerinde gözlerini açtı. Ancak bu sefer dinlenmiş bir bedenle değil, bulanan ve ağrıyan bir mideyle uyanmıştı. Kısa sürede kendini banyoya zor attı. Kuru öğürtülerle klozete eğilmişken yüzü kızarmış gözleri yaşarmıştı. Kusmaktan nefret ediyordu.

Ayağa kalkıp ağzını duruladı. Banyodaki dolapları karıştırarak çekmecenin birinde açılmamış diş fırçası buldu. Dişlerini fırçalayıp ağzındaki kötü tattan kurtulduktan sonra üstüne Ares'in tişörtlerinden birini giyerek aşağıya indi. Akşamdan açık bıraktığı ışıkları ka-

patarak mutfağa geçti. Midesi kötü olduğu için bir şey yemek isteyemiyordu, belki iyi gelir düşüncesiyle sütü çıkartıp ısıttı.

Sütünü alarak kumsala çıktı. Kumun üstü ağaçlardan düşen kurumuş yapraklarla kaplanmıştı. Güneş henüz doğmamıştı. Çağ eliyle oturacağı yerdeki yaprakları temizledi. Kumun üstüne otururak dizlerini karnına çekip bir kolunu bacaklarına sardı. Diğer elindeki sütünü yudumlarken sakin denizin ve yavaşça aydınlanan gökyüzünün seyrine daldı. Sırtı hafif kambur, elinde bir bardak sütle kumsalın ortasında oturan kadın yalnız ve kırgın görünüyordu.

Sütü bittiğinde midesi biraz daha iyiydi. Bundan cesaret alarak mutfağa gidip bir şeyler yemek istedi ancak yine tek seçeneği peynir çeşitleri gibi görünüyordu. Ares olmadığı için ekmek yoktu. Konserve yemek hakkını da akşama saklamayı düşünüyordu. Birkaç dilim peynir çıkartarak atıştırdı. Dolapta Jawad'ın çıkarttığını tahmin ettiği reçeller vardı ancak canı istemedi.

Peynirleri atıştırdıktan sonra yatak odasına çıktı. Yapacak bir şeyi olmadığı için yatağa uzanıp önce biraz ormanı izledi. Ardından diğer tarafa dönerek güneş ışıklarıyla parlayan suyu izledi. Bir kolu yataktan aşağı sarkmış parmağını tahta zemine sürtüyordu. Dudaklarını büzdü. Ares'i düşünerek "Çok özledim," diye fısıldadı.

Dudaklarının arasından dökülen kelimelerle aklına bir şey geldi. Yatakta doğruldu. Ares'in geri geleceğini biliyordu. Gelmesi gerekiyordu. Burası onun evi, onun her şeyiydi. Buradan başka gidebileceği bir yer yoktu. O zaman burada geçirdiği her gün duygularını yazacak ve evin duvarlarına yapıştıracaktı. Ares onsuz geçen günlerde neler hissettiğini anlamalıydı. Onun sevgisine dair bir şüphesi varsa da hislerini kâğıda dökerek o şüpheleri yok etmeliydi.

Heyecanla yataktan kalktı. Her yerde kâğıt, kalem ve bant aradı. Sonunda aradıklarını kütüphanedeki çekmecede buldu. Küçük bir parça kâğıt yırtarak ilk hislerini yazdı. ***Seni Seviyorum.***

Bir hafta boyunca her gün hislerini kâğıtlara dökerek evin duvarlarında yapıştırmaya başladı. Kütüphane, mutfak, yatak odası, antre... Her duvarda bir veya iki kâğıt vardı.

Kütüphane de oturmuş kâğıda o günkü hislerini yazıyordu. Özlüyorum. ***Her gün, her saat biraz daha fazla...*** Tekne motorunun

sesini duyduğunda kafasını kaldırdı. Elindeki kâğıda bandı yapıştırıp sakin hareketlerle antreye çıktı. Yanından geçtiği duvara kâğıdı yapıştırdıktan sonra verandaya çıkarak Jawad ve Liset'in çocuklarla birlikte geldikleri tekneyi gördü. Liset onu görerek el salladı. Çağ da gülümseyerek el sallayıp karşılık verdi. Üstünde gelirken giydiği şortuyla Ares'in beyaz bir tişörtü vardı. Jawad gittikten sonra günleri takip etmiş onun bugünlerde geri geleceğini tahmin ederek giyinmişti. Diğer günler neredeyse çıplak geziyordu.

Tekne iskelenin yanında durduğunda çocuklar heyecanla tekneden suya atladı. Çağ onları gülerek izlerken oğlanlar usta bir yüzücü gibi kulaç atıp kıyıya doğru yüzmeye başladılar. Jawad ile Liset iskeleye çıkarak yanına doğru yürümeye başladı. Jawad'ın elinde büyük bir poşet vardı. Çocuklar kıyıya yüzüp birbirlerine su sıçratarak oynarken Jawad ve Liset de yanına gelmişlerdi.

Çağ, Liset'e içtenlikle sarılıp geldikleri için teşekkür etti. Jawad elindeki poşeti kaldırarak "Sizin için taze yiyecekler getirdik," dedi. Çağ kocaman gülümseyerek teşekkür etti. İçeri girip mutfağa geçtiklerinde Liset getirdiklerini ona göstermek için poşeti açtı. Jawad onları yalnız bırakıp çocukların yanına döndü. Liset akıllı bir kadındı ve mutfakta geçirdiği kısa sürede Çağ'a dönerek "Yemek yapmayı biliyor musunuz?" diye sormuştu. Çağ dudaklarını büzerek kafasını iki yana salladı. Liset gülümseyerek "Kirli tabaklarınızdan belli oluyor," dedikten sonra getirdiği malzemelerle yemek yapmaya koyulmuştu.

Çağ sandalyeye oturup Liset'in hızla yemek hazırlamasını izlerken gülümsedi. Günlerdir evde tek başına geçirdiği zamanlardan sıkılmıştı. Evde yalnız olmadığını bilmek ona iyi gelmişti. Ares'in yıllarca adada yalnız nasıl yaşadığını merak ediyordu.

Liset kafasını kaldırıp ona baktı. "Nasılsın?" diye sorduğunda Çağ omuz silkerek, "İyiyim," dedi. Liset'in gözleri mutfak duvarındaki iki not kâğıdına kaydı. Dikkatle baktıktan sonra "Ne yazıyor?" diye sorduğunda Çağ gülümseyerek, "Ares'e olan hislerimi yazıyorum," dedi. Liset de gülümserken "Bay Kosta döndüğünde sizi görünce çok mutlu olacak," dedi. Çağ derin bir nefes alarak gülümsedi. "Keşke kısa zamanda geri dönse..."

Liset önüne dönerken "Merak etmeyin gelecektir," diye karşılık verdi. Liset'in işi bittikten sonra verandaya çıkarak koltuğa oturup denizin tadını çıkartan çocukları izlediler. Neşeyle birbirlerini suyun içine batırıp oynamalarını izlerken Liset, Çağ'a baktı. Kollarını göğsünde bağlamış çocukları izleyen kadını dikkatle inceledikten sonra "Mideniz nasıl oldu?" diye sordu.

Çağ kadının sorduğu soruyla ona döndü. Önce anlamayarak kaşlarını çattı. Liset, "Mide bulantınız, devam ediyor mu?" diye sorduğunda "Ah hayır, ilk günlerde yolculuğun ve yorgunluğun etkisiyle devam etti ama iki gündür iyiyim," diye cevap verdi.

Liset kafasını onaylarcasına sallayarak sessiz kaldı. O gün birlikte kumsalda yemek yediler. Jawad evin çevresini ilaçladı. İlerleyen saatlerde Liset ile birlikte denize girip sudan çıkmayan çocuklara eşlik ettiler. Jawad ve ailesi geri dönmek için tekneye bindiğinde Çağ tekrar gelecekleri günü merakla bekleyerek onları yolcu etti. İskelede durup onların gözden kayboluşunu izledikten sonra arkasını dönerek eve baktı. Bir gün Ares ile birlikte onları ağırlayıp yolcu ettiği günlerin hayali kurarak evine girdi.

BÖLÜM 22

Ares yatağında oturmuş çantasının içindeki malzemelerini kontrol ediyordu. Silahları, bıçağı, ilk yardım malzemeleri, onu birkaç gün idare edebilecek yiyecekler... Hepsi hazırdı. Ares hazırdı. Günlerdir bu metal fanustan kurtulacağı anı bekliyordu. Bedeni heyecanlı, ruhu sabırsızdı. Yirmi günlük yolculukları kırk günü bulmuştu. Denizaltı tahminlerinden yavaş ilerlemiş, Ares'in sabırsızlığı arttıkça artmıştı. Günlerini diğer askerlerle idman yapıp dövüşerek geçiriyor, akşamları Cora'nın verdiği kitapları okuyordu. Ares bu demir yığınından kurtulacağı günü iple çekiyordu.

Kapısı çalındığında çantasının fermuarını kapatarak ayağa kalktı. Kapıyı açtığında Cora karşısındaydı. Kız gülümseyerek "Gelebilir miyim?" diye sorduğunda Ares kenara çekilerek ona yolu açtı. Cora içeri girdiğinde yatağın yanında duran çantaya baktı. Ares kapıyı kapatırken arkasına dönerek, "Gitmek için hazırsınız sanırım," dedi. Ares kafasını sallayarak onaylarken "Artık buradan çıkmam gerekiyor, yoksa aklımı kaçıracağım," dediğinde Cora gülerek "Zaten mürettebatın yarısından çoğu sizin bir kaçık olduğunuzu düşünüyor!" dedi.

Ares kahkaha atarken oturacak tek yer olan yatağı işaret ederek "Otursana," dedi. Cora yatağın ucuna oturdu. Ares onun karşısında yere otururak "Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu.

Cora dirseklerini dizlerine yerleştirip öne doğru eğilirken "Yarın oraya varmış olacağız," dedi. Ares derin bir nefes alarak "Sonunda!" diye mırıldandı.

Cora, Ares'in gözlerine baktı. O gözlerin içindeki sabırsızlığı ve heyecanı görebiliyordu. "Bu görev sizin için özel bir anlam taşıyor değil mi?" diye sorduğunda Ares ellerini yumruk yapıp açtı. Dürüstçe "Evet," diye cevapladı. Cora daha fazlasını merak ederek bekledi. Sormak istiyor ancak nasıl soracağını bilemiyordu.

Ares, "Karl sana Kongo'daki son görevinden bahsetti mi?" diye sorduğunda Cora kafasını iki yana sallayarak, "Binbaşı evine geldiğinde asker kimliğini kapının önünde bırakırdı," dedi.

Ares gülümsedi. Karl'ın ne kadar hassas olduğunu biliyordu. "Ancak ben küçükken babam uzun süre eve gelmedi. Geri döndüğünde ise eskisi gibi değildi," diye devam eden Cora'nın sözleriyle Ares onun yaşını bir kere daha hatırladı.

"On sene önce Kongo da babanla aynı ekipteydik. Kongo cehennem gibiydi, kabileler arasındaki savaş her yere yayılmıştı. Bölgeye giden yardım ekipleri oradan çıkamaz olmuştu. Acil durum alarını aldık, bölgeye yardım için giden birçok doktor ve hemşireler esir alınmıştı. Görevimiz onları kurtarmaktı ancak daha önce böylesi bir karışıklığın içine düşmemiştik. Savaşta düşman tarafını bilir ona göre hareket ederdin, ancak burada herkes düşmandı. Her yaştan insanın elinde silah veya patlayıcı madde vardı. Ekibimiz bir çatışmanın ortasında kaldı. Savaşırken onları kaybettim. İletişim cihazlarımız zaten iki gün önce yok olmuştu. Tek başıma ilerlemeye başladım. Onların da yardım kampına doğru yola çıktıklarını düşünerek kampa doğru geri gittim. Giderken yaralı bir askerle karşılaştım. Henüz ölmemişti ancak yarası ağırdı. Onu kampa kadar taşıdım, ekibim kampa ulaşmamıştı. Baban da yoktu. Onları yan yolda bıraktığımı düşünerek geri döndüm." Ares susarak yüzünü sıvazladı. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti.

"Ekibimi ararken ormanda yeni bir düşmanla karşılaştım. Saldırıya uğradım. Yaralandım ve esir alındım."

Cora heyecanla "Neden? Neden sizi öldürmediler?" diye sorduğunda Ares gülerek "Çünkü onlara canlı lazımdım," dedi.

"Ama neden?" diye ısrar eden Cora'nın sözleriyle iç çekti. "Beni esir alan Cellat'tı. Uzun süredir babamın işlettiği madenleri elinden almaya çalışıyordu. Beni babama karşı yem olarak kullandı."

"Uzun süre esir tutuldum. Bir hayvan gibi kafese kapatılmıştım. Cellat misafirleriyle eğlenmekten zevk alırdı. Çoğu zaman beni bir yamyamla aynı kafese koyuyor, birbirimizi öldürene kadar savaşmamızı eğlenerek izliyordu"

Cora'nın tüyleri diken diken oldu. Ares dalgın gözlerle zemindeki lekeye bakarken "Otuz dokuz!" diye fısıldadı. "Esir tutulduğum süre boyunca otuz dokuz yamyam öldürdüm."

Cora fısıltı halinde "Sonra ne oldu?" diye sordu. Ares "Sonra babam geldi," diyerek gözlerini kapattı. "Cellat beni esir aldıktan sonra babama haber vermedi. Önce benimle eğlencesinin bitmesini bekledi. Artık benden sıkılmaya başladığında yeni bir heyecan yaşamak için babama oğlunun elinde olduğunu söyledi. Babam geldiğinde ikimizin de öleceğini biliyordum. Önce babamın gözü önünde beni yamyamlara yedirmeyi düşündü. Sonra ikimizi de aynı kafese koyup savaştırmayı planladı. Her planını bize anlatıyor aldığı keyifle kahkaha atıyordu. Babam üstüne gitti. Onu kızdırmaya başladı ve sonunda Cellat önce onu yem yapmaya karar verdi. Yamyamlar babamı canlı canlı yerken ben ağaca bağlanmış halde onları izledim."

Cora tuttuğu nefesini bıraktı. Ares'in anlatırken ne kadar zorlandığını görebiliyordu ancak merakına engel olamıyordu. "Nasıl kurtuldunuz?"

"Cellat o günlük eğlence kotasını doldurmuştu. Beni ertesi gün için saklamaya karar verdi. Evinin altında olan kafeslerden birine tekrar kapatıldım. Babamın ölümü gözlerimin önünde ertesi günü öleceğimin bilinciyle bütün gece uyanıktım. Gecenin bir yarısı kafesin kapısı açıldı. Küçük bir çocuk sessizce içeri süzüldü. Konuşamıyordu. El işaretiyle beni almaya geldiğini söylediğinde çocuğun bana Tanrı tarafından gönderildiğini düşündüm. Oysa Tanrıya olan inancım çoktan tükenmişti ancak o an başka bir ihtimal aklıma gelmedi. Çocuk beni Cellat'ın evindeki gizli tünellerden dışarı çıkarttı. Kabilelerine giden yol boyunca bana gerçekleri anlattı. Onu babam görevlendirmişti, o gece Cellat'ın ikimizi de esir tutacağını düşünmüş çocuğun gizlice eve girebileceğini bilerek bizi kurtarmaya gelmesini istemişti. Çocuk dilini küçük yaşta kaybettiği için konuşamı-

yordu. El işaretlerini ona babam öğretmişti. Kabileye ulaştığımızda babamın başına gelenleri anlattım. Çocuk bana babamın orada bıraktığı çantayı verdiğinde içinde bana ve ona ait sahte kimlikler vardı. Bir an önce Kongo'yu terk etmem gerektiğini biliyordum. İlk başta intikam almak için geri dönmek istedim. Ancak babamın bana bıraktığı mektubu okuduktan sonra onun isteğini yaparak kaçtım."

Bir süre sessiz kaldılar. Ares gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı. İçinde yaşadığı duygu geçişlerinin onu terk edip sakinliğini tekrar kazanmaya çalışırken Cora, "Cellat için geri dönüyorsunuz?" dedi. Ares onaylama ihtiyacı duymadı.

"Neden on yıl sonra?" diye sorduğunda gözlerini açıp kızın meraklı yüzüne baktı. Çağ'ı hatırlarken gülümsedi. "Çünkü cesur bir kadın saklanmanın korkakların işi olduğunu hatırlamamı sağladı," diyerek cevap verdi.

Cora odasından çıktığında Ares geçmişin ve geleceğin düşünceleriyle gözlerini kapattı. Uyumakta zorlansa da ertesi gün yapacağı yolculuk için dinlenmek zorundaydı. Sabah olduğunda hazır bir şekilde çantasını alıp odadan çıktı. Albay'ın odasında birlikte kahvaltı ettikten sonra vedalaştılar. Cora ilk gün onu karşıladığı gibi uğurlama görevini de üstlendi. Askerlerin yatakhanesine ulaştıklarında hepsi oradaydı. Ares'in karşısında sıraya geçip selam verdiler. Hep bir ağızdan "Başarılar Binbaşı," diye bağırdıklarında Ares aynı şekilde selam verip, "Elveda Asker!" diye karşılık verdi.

Yatakhaneden çıktılar. Denizaltının girişine geldiklerinde Cora önden çıkarak kapağı açtı. Ares kızın arkasından yukarı çıkarak günler sonra gökyüzünü gördüğünde rahatlayarak derin bir nefes aldı. Kafasını çevirip Cora'ya baktı. Kız gülümseyerek asker selamı verirken "Tekrar görüşeceğiz Binbaşı," dedi. Ares gülümseyerek selam verdi. "Görüşeceğiz Asker!" dedikten sonra denizaltının dışına çıktı. Cora'nın uzattığı paletlerini giydi. Hava sakindi. Çok fazla rüzgâr yoktu ancak akıntı fazlaydı. Dalış kıyafetinin yakasını düzeltti. Sırtındaki çantasının askılarını kontrol edip önündeki kemerle sabitledi. Arkasına dönüp bakmadı. Pozisyonunu alarak kendini mavi sulara bıraktı. Üstündeki ağırlığın etkisiyle bir süre dibe battı. Ares uzun süre yüzeye çıkmadan yüzdükten sonra denizaltının

beş metre ilerisinde yüzeye çıkarak devam etti. Hesaplamalarına göre karanlık çöktüğünde karaya ulaşmış olacaktı.

Cora uzun süre adamın arkasından baktı. Ares'in bedeni dalgalar arasından görünmez olduktan sonra içeri girerek kapağı kapattı. Aceleyle merdivenleri indi. Koşarak kontrol odasına gidip telsizi aldı. "Moby'den Teğmen Nelson, karargâh kırk bir orada mısın?" diyerek beklemeye başladı. Kısa süre sonra hattın diğer ucundan "Dinliyorum Teğmen, karargâh kırk birden Binbaşı Nelson," diyen cızırtılı sesi duydu.

Cora saatini kontrol etti. "Binbaşı Kosta, beş dakika önce Moby'den ayrıldı," diyerek bilgi verdiğinde "Tamam Teğmen, bilgi verdiğiniz için teşekkür ederiz," diyerek babası görüşmeyi sonlandırdı. Cora telsizi yerine bırakırken "Bende seni seviyorum baba!" diyerek telsizden söyleyemediği kelimeleri fısıldadı.

Aynı sözcükler diğer tarafta Karl'ın dudaklarından bir fısıltı halinde döküldü. Arkasını dönerek çadırın içinde ondan emir bekleyen ekibe baktı. "Başlıyoruz," dediğinde hep bir ağızdan savaş çığlıkları atıldı.

***

Aynı saatlerde Çağ kütüphanenin zemininde ki minderlerin üstüne uzanmış kitap okuyordu. Plakta çalan hafif bir ezgi odanın içinde ahenkle dolaşıyor, Çağ'ın yalnızlığını bir parça olsun gideriyordu.

"Her şey saçma. Kimi ömrünü para kazanıp bir köşeye koymaya adamış ama ne parasını bırakacak bir çocuğu var, ne de servetinin bahtını her daim açık edeceğine dair en ufak bir umudu. Şu öteki var gücüyle, ancak öldükten sonra işine yarayacak bir şöhret için didiniyor ama şöhretinin tadını çıkaracağı başka bir hayata inanmıyor. Beriki aslında umurunda olmayan bin türlü işin peşinde koşuyor. Şu az öteki de..."[8]

8 Huzursuzluğun Kitabı Sayfa 298

Çağ okuduğu satırlarla gülümsedi. Kitabı buraya geldiği gün-den beri beşinci okuyuşuydu. Yazarın insanlarla ve hayatla ilgili iz-lenceyici anlatımı hoşuna gidiyordu.

Kafasını kaldırıp cam duvarın ardındaki açık gökyüzüne ve ormana baktı. Kitabı kapatıp uzandığı yerden doğrulduktan sonra kollarını havaya kaldırıp vücudunu esnetti. Günlerdir kendini mis-kin bir kedi gibi hissediyordu. Sürekli uyku halinde ve yorgundu. Üstelik arada bir yaptığı temizlik haricinde hiçbir şey yapmıyordu. Liset yemek sorunun onun için çözmüştü. Haftada bir yaptıkları zi-yaretlerinde Çağ'a günlerce yetecek kadar yemek yapıp gidiyordu. Çağ'ın tek yaptığı onları ısıtıp yemekti. Çamaşır ve bulaşık maki-nesini nasıl kullanacağını da öğrenmişti. Liset her şeyi ona ayrıntı-larıyla anlatıyor, kadının İngilizcesi yetersiz kaldığında imdatlarına Jawad yetişiyordu.

Çağ'ın adadaki zamanı hızlı geçmişti. Duvarlar geçen her günle Ares'i ne kadar sevdiğini ve özlediğini anlatan kelimelerle dolu-yordu. Her geçen günle Çağ yeni bir umutsuzluğa sürükleniyordu. Ya Ares bir daha gelmezse, ya başına bir şey gelmişse... Bu dü-şünceler kalbinin acıyla sancımasına sebep oluyordu. Bazı geceler büyük yatağın ortasında bu düşüncelerin yarattığı korkuyla bedeni büzülüyor, hıçkırıklarla ağlayarak uykuya dalıyordu. Tek teselli-si vardı. Karnındaki bebeği...

Aklı o kadar dalgındı ki iki aydır regl olmadığını fark etmesi uzun sürmüştü. Liset onu uyarmasaydı belki de hiç fark etmeye-cekti. Rüya sandığı Ares'in ziyaretinin fotoğraftan sonra en somut kanıtı karnındaydı. Liset'in getirdiği testin sonuçları bunu açıkça bildiriyordu.

Ayağa kalktı. Ayaklarını sürükleyerek kütüphaneden çıkıp mut-fağa gitti. Liset'in getirdiği muzun birini alarak soydu. Dışarıyı sey-rederek muzu yerken ağaçtan ağaca gezen küçük maymunu gördü. Çağ'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Heyecanla mutfak kapısından dı-şarı çıktı. Maymunun yanına doğru gidecekti ki Jawad'ın bahsettiği tuzaklar aklına geldi.

Çağ kararsızlıkla olduğu yerde durduktan sonra aklına mutfak-taki muz geldi. Hızlı adımlarla içeri girip bir tane muz alarak dışarı

yan. Şimdi daha yakındaki bir ağaçta duran maymuna doğru muzu sallayarak "Hey bak burada ne var?" diye bağırdı. Çağ artık bir maymunla konuşmaya başladım diye düşünürken maymun kafasını kaldırıp onun olduğu tarafa bakmış ve hiç umursamadan poposunu kaşıyıp kafasını başka tarafa çevirmişti. Çağ'ın kaşları şaşkınlıkla kalktıktan sonra ondan korkuyor olabileceğini düşünerek muzu yere bıraktı. Ardından eve doğru ilerleyerek mutfağın kapısında durdu. Kollarını göğsünde bağlayıp bekledi ancak maymun ne muzu görmüş ne de onu umursamış gibi görünüyordu. Çağ dakikalar sonra pes ederek muzu orada bırakıp eve girdi.

Çağ kütüphaneye gidip kitabını okumaya devam etti. Saatler sonra maymunu merak ederek onu kontrol etmek istedi. Mutfaktan çıktığında bıraktığı muzun yerinde sadece kabuğu kalmıştı. Kafasını kaldırıp maymunun en son durduğu ağaca baktı. Hayvan aynı dalda durmuş ona bakıyordu. Çağ "Pisliğini bari temizleseydin," diye bağırarak muz kabuğuna doğru ilerledi. Kabuğu alıp kalktıktan sonra maymuna el sallayıp eve girdi. İçinden hareket çekmek geliyordu ama maymunun anlayacağından şüpheliydi. Kahretsin. Aklını kaçırmaya başlamıştı! Kabuğu çöpe attıktan sonra bir tane daha muz alıp dışarı bırakarak biraz yüzmek için koya çıktı.

Çağ ertesi gün maymuna yeni bir muz bıraktı ancak bu sefer içeri girmedi. Kütüphaneden aldığı minderi muzun yanına koyarak mindere oturup kitabını okumaya başladı. Maymun Çağ'ın yaptığı bu harekete ağzını kocaman açıp çığlıklar atarak karşılık verdi. Çağ omuz silkerek kitabını okumaya başladı. Kitaba daldığı sırada yanına bir anda düşen şeyle olduğu yerde sıçrayıp çığlık attı. Muzun olduğu yere baktığında ise koca bir boşluk vardı. Elini hızla atan kalbinin üstüne koyup kafasını yukarı kaldırdığında yüzüne muz kabuğu yapıştı. Çağ kabuğu yüzünden alıp öfkeyle ayağa fırlarken maymun ağaçların arasında zıplayarak uzaklaşıyor sanki ona kahkahalarla gülüyordu.

Çağ burnundan soluyarak minderini ve kitabını aldı. Arkasını dönüp eve gitmeden önce öfkeyle "Bundan sonra sana yemek yok!" diye bağırmayı da ihmal etmedi.

O gün bütün gün bir daha arka bahçeye geçmedi. Kumsalda bi riken yaprakları temizleyip denizde yüzerek vaktini geçirdi. Aldığ büyük bir kâğıda maymunla olan münakaşalarını anlattı. Ares'in bunları okuduğunda gülümsediğini hayal ederek aynı şekilde gü lümsedi.

Ertesi günü vicdanı el vermemiş bahçeye yeni bir muz bırak mıştı. Bu sefer maymunu beklemeden eve girdi. Mutfağa su içmek için geri döndüğünde ise maymunu muz kabuğunun başında otur ken buldu. Çağ yavaşça kapıya çıktı. Maymun kafasını kaldırıp ona tüm dişlerini göstererek ciyakladı. Çağ öne doğru bir adım atarak ona yaklaştı. Maymun kaçmadığında yanına giderek temkinli bir şekilde yere çöküp elini uzattı. Maymun hızlı hareketlerle kafasını eğip arkasına baktı. Sanki kaçmak için hareketleniyordu. Çağ elini çekecekken maymun yerden aldığı kabuğu eline bırakarak arkasını dönüp ağaçlara atladı ve uzaklaştı. Çağ arkasından bakıp kalırken gülerek kafasını iki yana salladı. Kabuğu alıp çöpe attıktan sonra yüzmeye gitti.

Liset ve Jawad gelene kadar maymunun dostluğunu kazanmıştı. Ancak onların adadaki varlığı maymunu ürküterek kaçırmıştı. Liset o gün geldiklerinde Çağ'a "Doktora gidecek misin?" diye sordu.

Çağ elini karnına koyup okşarken "Bilmiyorum. Onu merak ediyorum ama o an Ares'in yanımda olmasını da istiyorum," dedi. Liset ona anlayışla bakarken "Ancak Bay Kosta'nın ne zaman geleceği belli değil. Her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmelisiniz," dedi.

Çağ iç çekerek "Yolunda olmasaydı hissetmez miydim?" diye sorduğunda Liset cevap vermeden "Biraz daha bekleyelim. Ares yakında gelecektir," diye devam etti. Liset sessiz kaldı. Çağ ise Ares'in bir an önce gelmesi için dua ederek koyun durgun sularını seyretti. Tüm umutları tükenene kadar onu bekleyecekti.

BÖLÜM 23

Ares ayak bastığı kumsaldan ormana doğru koştu. Hava kararmıştı. Yorgunluktan başı dönüyor, koşarken arada bir dengesini kaybediyordu. Ormanın içinde yeterince ilerledikten sonra çantasını çıkartıp bir ağaç gövdesine sırtını yaslayarak oturdu. Göğsü hızla inip kalkıyor, sık nefesler ciğerlerini acıtıyordu. Bir an gözleri kararadı, kafasını sertçe iki yana sallayarak bilincinin kapanmasına engel oldu. Nefesini düzenlemeye çalıştı böyle giderse bayılacaktı. Yorgunluktan titreyen parmaklarıyla çantasının fermuarını açmaya çalıştı. Titreyen parmakları işini zorlaştırsa da başardı. Çantanın içindeki küçük cepten el fenerini aldı. Feneri açarak dudaklarının arasına yerleştirdi. Çantanın içinden botlarını ve kıyafetlerini çıkarttı, ayakları çıplaktı. Paletleri karaya ulaştığı an ayaklarından çıkartıp akıntıya atmıştı.

Ayağa kalktı ve dalış kıyafetini çıkartıp üstünü giyindi. Pembe gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çaktığında yağmurun yaklaştığını anladı. Ayaklarına yapışan toprak ve otları temizleyerek ayakkabılarını giyip iplerini bağladı. Çantasındaki silah parçalarını çıkartarak birleştirmeye başladı. İşi bittiğinde kemerini beline takarak bıçağını ve yedek şarjörlerini kılıflarına yerleştirdi. Omuz askısını taktı. Yedek silahını da kılıfına yerleştirdikten sonra hazırdı. Ayaklarının dibinde duran çantası artık sönmüş bir balonu andırıyordu. İçinde sadece planı için ihtiyacı olan malzemeler, ilk yardım çantası ve onu bir iki gün idare edebilecek yiyecekleri vardı.

Ares eğilip çantanın içini karıştırdı. Sonunda pusulayı bulduğunda onu başparmağına taktı. Haritayı çıkartıp yere açtı. Ama tam olarak nerede olduğunu kestiremiyordu. İstemese de Karl'ı araması gerekiyordu. Çantanın içinde uydu telefonunu çıkarttı. Feneri elinde aldıktan sonra telefondaki kayıtlı olan tek numarayı aradı. Uzun süre çaldığında kaşları çatıldı. Neredeydi bu lanet adam? Sonunda Karl'ın sert sesi "Kosta!" diyerek hattın diğer ucundan duyuldu.

"Karadayım," dediğinde Karl, "Evet görebiliyorum. sinyali kesmedin," dedi. Ares fazla vakit kaybetmeden aramayı sonlandırması gerektiğinin bilincindeydi ancak arkadaşının sesinin arkasından gelen sesleri de duyabiliyordu. Çok uzaktan gelen çatışma sesleri. Ares'in bulunduğu yer sessizken Karl'ın bulunduğu yerin bir savaş alanı olduğunu düşünmek zor değildi. Ares'e gösterdiği çatışma alanına ekibin başında bizzat kendisi gitmişti. Lanet olası dik kafalı bok çuvalı! Ares içindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak "Neredesin?" diye sorduğunda Karl, "Olmam gereken yerdeyim," dedi.

"Kahretsin Karl!" diye homurdandıktan sonra "Ne kadar uzaklıktasın?" diye sordu. "Fazlasıyla, nehrin diğer tarafındayım ve duyduğun gibi savaşın ortasındayım. Lanet bir çadırın içinde senin sinyalini takip ediyorum."

"Tam olarak neredeyim?" diye sordu Ares sonunda Karl "Cogo!" diye cevap verdi. Ares rahat bir nefes aldı. Düşündüğünden çok daha iyiydi. "Güzel, nehrin diğer tarafında kalmaya devam et Karl," dediğinde arkadaşı "Çantanın altında gizli bir cep var. Orada ihtiyacın olacağını düşündüğüm bir miktar para bulacaksın. Elini çabuk tutmak istiyorsan araç bulmaya çalışsan iyi edersin," dedi. Ares kaşlarını çatarken arkadaşı aceleyle "Gideceğin yönde de yeni bir çatışmanın başladığı haberini aldık. Dikkatli ol. Cellat'a ulaşmadan ölürsen bütün bunların bir anlamı kalmaz," diye ekledi.

Ares güldü. "Buraya ölmek için gelmedim," dedikten sonra aramayı sonlandırdı.

Karl'ın bahsettiği parayı kontrol ettiğinde onun söylediği gibi bir miktar olmadığını gördü. Çantanın içinde resmen bir servet yatıyordu. Kafasını iki yana salladı. Yapacağa işe odaklanması gerekiyordu. Gökyüzüne bakarak kutup yıldızını görmeye çalıştı ancak

bulutlarla kaplı gökyüzü ona izin vermedi. El fenerini arkasındaki ağaca tutarak güneşin doğduğu yönü bulmaya çalıştı ancak gün boyunu yağışlı geçiren lanet yerde bu çokta mümkün değildi. Yönünü bulabilmesi için gündoğumunu beklemesi gerekecekti. Ancak vakit kaybedemezdi. Denizi arkasına alarak daha içlere doğru ilerlemeye karar verdi. Karşısına çıkacak ilk yerleşim yerinden araç bularak ilerlemeye devam etmesi gerekiyordu. Henüz yolun başındaydı ve Cellat'a giden yol çok uzundu.

Bir saat kadar hislerine güvenerek ilerledi. Yağmur başlamış, şiddetini arttırmadan yavaşça yağıyordu. Sonunda bedeni yorgunluğun etkisiyle bitap düştü. Yere çöktü. Sırtını geniş bir ağacın gövdesine yasladıktan sonra silahını kucağına alıp gözlerini kapattı. İnce yağmur damlaları yağmurluğunun kapüşonuna damlıyor oradan da yüzünü ıslatıyordu. Her şeye rağmen bedeninin kısa sürede uykuya geçmesi şaşırtıcı değildi.

Sabah yaprakların arasından yüzüne vuran güneş ışıklarıyla açtı gözlerini. Yağmur durmuştu. Yağmurluğunun kapüşonunu indirdi. Güneş ışınlarının geldiği tarafa bakarak yönünü buldu. Çantasını önüne alarak haritayı çıkartıp açtı. Başparmağına takılı olan pusulayı haritanın üstüne yerleştirdi. Kısa süre sonra sezgilerinin onu doğru yönlendirdiğini birkaç kilometrelik mesafenin ardından bir yerleşim yerine ulaşabileceğini gördü. Ares haritayı toplayıp çantasından yemek paketinden birini çıkarttı. Çantasını sırtına takıp bir eli omzunda asılı olan silahındayken diğeriyle ekmeğini ısırarak ilerlemeye başladı. Yemeği bitene kadar yürüyüşü ağırdı. Ardından silahını iki eliyle kavrayıp, önce yavaş sonra hızlı tempoda bir koşuya başladı. Öğlen saatlerinde bir araç yoluna çıktı. Yolu takip ederek ilerlemeye devam etti. Bir saat sonra aradığı yerleşim yerini bulmuştu. Tek katlı evlerin arasından geçti. Onu gören birkaç kişi ürkerek gözlerini elindeki silaha dikti. Kemerinden onun adına hazırlanan sahte kimliği eline aldı. Bir market ve benzinlik olan yere ağır adımlarla ilerlerken gözleri etrafı dikkatle süzüyordu. Henüz savaşın ulaşmadığı bu yer şimdilik fazlasıyla sakin görünüyordu.

Marketin içine girdi. Dar bir alanda raflar dizilmiş çoğu yiyecek üst üste atılmıştı. Girişte yan yana iki adam sığacak kadar yer anca

vardı. Ares küçük masanın ardında duran zayıf esmer adama bakı. Adam da onu temkinli bir ifadeyle inceliyordu. Elindeki silaha bakarken Fransızca "Savaştan çok uzaktasınız efendim," dedi. Ares başını onaylarcasına salladı. "Evet, beni tekrar savaşa götürecek bir araca ihtiyacım var," diyerek karşılık verdi.

Adam kafasını iki yana salladı. "Bu köyden kimse oraya gitmek istemez," dediğinde Ares "Yeterince nakdim var," diyerek ısrar etti.

Adam parmağıyla geldiği yolun devamını işaret ederken "Yolun sonunda bir tamirhane göreceksiniz. Belki orada size yardım edebilecek birini bulursunuz," dedi. Ares kafasını onaylarcasına salladı. Teşekkür ederek marketten çıkarken adam "Lütfen köyden çıkana kadar elinizdeki silahı gizleyin. Çocukların silahı görüp korkmasına sebep olacaksınız," dedi. Ares adama cevap vermeden oradan çıktı. Silahını gizlemesinin bir yolu yoktu. Silahı onun hayat sigortasıydı.

Yolda ilerlerken adamın söylediği gibi karşısına çıkan birkaç çocuk ürkerek ondan kaçtı. Ares adımlarının hızını arttırarak ilerlemeye devam etti. Sonunda adamın bahsettiği tamirhaneyi gördü. Çinkodan yapılma yıkık dökük bir yerdi. Önünde eski bir pikap ve birkaç parçalanmış tekerlekten başka bir şey yoktu.

Ares gidip tamirhanenin önünde durdu. Kapıya arkası dönük olan adam önündeki tezgâha eğilmiş kaynak yapıyordu. Adam kaynak makinesini kapatıp kafasını kaldırdığında Ares, "Merhaba!" diyerek seslendi. Adam yüzündeki kaynak maskesini geriye atıp ona döndü. Kaynaktan kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Ares'i süzüp elindeki silaha dikkat kesilirken "Evet," dedi aksi bir sesle.

"Bir araca ihtiyacım var. Benzinlikteki market sahibi burada bulabileceğimi söyledi," diyerek Ares konuya girdi. Adam maskesini ve kaynak makinesini tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra yan tarafında asılı olan bezi aldı. Ellerini silerek Ares'e doğru yaklaştı. "Nereye gideceksin?" diye sorduğunda Ares, "Nehire," diye cevap verdi. Adam kelimenin altındaki gizli anlamı bilerek "Savaşa!" dedi. Ardından Ares'in arkasında duran eski pikabı işaret etti. "Elimde sadece o var. Seni en fazla Ekata'ya kadar götürebilirim. Bir günlük yola dayanabilir mi bilmiyorum"

Ares haritayı gözünün önüne getirdi. Eğer oraya kadar giderse yolunun yarısını tamamlamış olacaktı. Üstelik tahmininden daha erken bir zamanda... Vakit kaybetmeden "Ne kadar istiyorsun?" diye sordu. Adam külfü dişlerini göstererek sırıttı. "Beş bin!" dediğinde Ares "Lanet çıkarcı," diye homurdansa da kabul etti.

Adam benzinliğe gidip pikabın deposunu doldururken Ares onu tamirhanede bekledi. Adam geri geldiğinde pikabın kasasına göz attı. Üç bidon yakıt yedek olarak kasada duruyordu. Ares yolcu koltuğuna geçtiğinde adam "Paranın yarısı peşin," diyerek elini uzattı. Ares ona silahını doğrultarak, "Paranın tamamını beni Ekata'ya götürünce alacaksın," dedi.

Adam sırıtarak önünde döndü. Arabayı çalıştırıp yola çıktıklarında dahi Ares silahını geri çekmedi. Bütün yolu bu şekilde gitmeye hazırdı.

Adamın söylediği yere varmaları bir günlerini değil yaklaşık iki günlerini aldı. Ara ara sağanak şeklinde yağan yağmur yolda uzun süre ilerlemelerini engellemişti. Çoğu zaman yolun kenarında mola verip akıllı davranan şoförünün aldığı yiyecekleri paylaştılar. Ares yol boyunca adamın meraklı sorularını ve konuşma çabalarını karşılıksız bıraktı. Sonunda istediği yere vardıklarında çantasından adamın istediği nakdin biraz daha fazlasını çıkarttı. Adama ödemesini yaptıktan sonra geldiği yerleşim yerinin içine girmeden ormana daldı. Bundan sonra belli bir süre daha yaya olarak gitmek zorundaydı.

***

Aynı saatlerde Çağ ise adadaki yeni keşfini inceliyordu. Ares'in daha önce oyuncak askerlerinin bulunduğu çekmeceyi açmıştı. Askerlerin bulunduğu kutuyu kaldırdığında ise altında başka bir kutu daha görmüştü. Ahşap dışında işlemelerle süslü olan kutu ilgisini çekmişti. Askerlerin olduğu kutuyu bir kenara bıraktıktan sonra o kutuyu eline aldı. Parmaklarını işlemelerin üstünde gezdirdi. Ahşabın pürüzlü yüzeyi verniksizdi. Çağ, üfleyerek kutunun üstündeki tozların bir kısmından kurtuldu. Yavaşça kapağını açtığında ilk kar-

şısında çıkan eski bir fotoğraftı. Fotoğrafta uzun boylu oldukça güzel bir kadın ve ondan biraz daha uzun olan yakışıklı bir adam ile önlerinde duran yedi yaşlarındaki bir çocuk vardı. Klasik bir aile fotoğrafıydı. Adamla kadın önlerinde duran çocuğun omuzlarına ellerini koymuş üçü birlikte gülümsüyordu. Fotoğraftakilerin kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Daha önceki araştırmalarından Ares'in babasını tanıyordu. Yanındaki kadın ise Ares'in annesi olmalıydı. Yedi yaşındaki Ares ise şimdiki haline hiç benzemiyordu. Kameraya bakarken yüzünde oluşan gülümsemeyle içten ve mutlu görünüyordu. Çağ gözleri dolarak çocuk Ares'in yüzünü okşadı. Bakışlarını anneye çevirdi. Fotoğrafta en çok merak ettiği kişi oydu. İlk dikkatini çeken kadının güzelliğiydi. Onun yüzünde de Ares'in ki gibi içten bir gülümseme vardı. Çağ, bu güzel aile ne oldu da dağıldı diye merak etti.

Resmi kenara bıraktıktan sonra kutunun içinde bulunan ikiye katlanmış kâğıdı aldı. Kâğıdın altındaki şeyi gördüğünde ise gözleri irice açıldı. Avucu büyüklüğündeki kırmızı elmas ona göz kırpıyordu. Çağ yutkundu. Elması dikkatle eline aldığında taş avucunun sıcaklığıyla ısındı. Çağ taşın pürüzsüz yüzeyini okşadı. Baykuşunun gözlerinin nereden geldiği açıkça ortadaydı.

Elması dikkatle yerine bıraktıktan sonra kâğıdı açtı. Yazan Türkçe kelimeleri gördüğünde şaşırsa da okumaya başladığında nedenini anladı. Bu mektup Ares'in babasından ona kalan son hatıraydı.

Merhaba oğlum,

Bu mektubu okuyabilecek kadar hayatta kalacağını umuyorum. Yanında olamadığım için beni affet. Şu an yanında olup seninle birlikte adaya doğru yola çıkmayı isterdim. Sonsuz huzur ve hayat... Öyle olmasını diliyorum. O adadaki evi inşa ederken tek istediğim buydu evlat. Oğlumu istemediği hayattan kurtarmak! Gözlerindeki yaşam enerjisi tükenmeden önce ona istediği hayatı vermek. Bu yüzden şimdi tek başına o yola sen çıkacaksın. Yaptığım hiçbir şeyin boşa gitmediğini bana ispatlayacaksın, senin için inşa ettiğim o hayatın tadını çıkartacaksın.

Öfkeni dizginle, kinini tüket. Aptalca bir hisse kapılma ve arkana bakma. Geçmişi düşünme... Bir daha Kongo'ya adım atma. Benim çoktan yok olmaya başlayan bedenim için intikam peşine düşme. Hayatını bir hiç uğruna yok etme. Benim için ölme! Benim için yaşa oğlum.

Belli bir süre izini kaybettirmek için kaçman gerekecek. Senin için bir plan yaptım. Sahte kimlik ve pasaportun bıraktığım çantanın içinde. Bana ait olanları yakıp küle çevir. Arkanda iz bırakma. Bir süre ülkeler arasında dolaştıktan sonra adaya doğru yola çık. Belki o zamana kadar kalbinin diğer yarısını da bulursun evlat. Adada onunla yaşayacağın hayatı düşün.

O adayı inşa ederken kurduğumuz hayalleri gerçekleştir. Belki artık o iskelede birlikte oturup balık avlayamayacağız ancak ben yeni bir hayal kuruyorum. Seni o iskelenin ucunda oğlunla oturup balık avlarken hayal edebiliyorum ve bu hayal sayesinde gülümsüyorum.

Senden son isteğim anneni affet. Tanrı biliyor ya o hiçbir zaman bu işe bulaşmamı istemedi. Neler yaşanacağını önceden hissetmiş ve önlemini almıştı. Seni geride bırakmak istemedi Ares. Buna sebep olan bendim. Bu yüzden onu çok yaraladım. Seni almaması için canını yaktım ve o, seni de alırsa hayata devam edemeyeceğimi biliyordu. Ailemi kendi ellerimle yok ettim. Bunun için hiçbir zaman kendimi affetmedim. Annen için her gece döktüğün gözyaşlarının sabahında, kızarmış gözlerinle gülümsemeye çalıştığın her sabahta, benim yüzümden acı çektiğini bilerek acı çektim. Ben bu ölümü çoktan hak ettim Ares. Şimdi yok olurken tek dileğim senin Cehennemi değil, Cenneti tercih etmen oğlum.

Senin savaşın benim ölümümle bitti Asker.

Seni çok seven baban;

Diogo Kosta

Çağ kafasını geriye atıp kâğıdı kucağından uzaklaştırdı. Gözlerinden dökülen yaşlarla kâğıdı ıslatmak istemedi. Ares'in babasına ait son hatıranın zarar görmesine sebep olmak istemiyordu. Eliyle yüzünü kuruladı. Kâğıdı özenle kutuya koyup üstüne resmi de yer-

leştirdikten sonra kutuyu yerine kaldırdı. Kâğıdın artık zarar görmeyeceğinin bilinciyle gözyaşlarını serbest bıraktı. Kalbi sancıyordu. Yıllar önce babasını ilk kaybettiği an Ares'in bu mektubu okuyarak hissettiklerini düşünüyor, düşündükçe acı çekiyordu. Ares'in yokluğunun korkusuyla bedeni ürperdi. Babasının ısrarla Kongo'ya geri dönme dediği sözleri hatırladı. Çağ gözlerini kırpıştırdı. Dışarı bıraktığı diğer kutuyu gördüğünde hızla kutuyu önüne çekti. Kapağını açıp askerleri dışarı çıkarttı. Kutudaki haritayı açtı. Birçok bölge işaretlenmişti. Haritanın üstündeki anlamsız kelimelere bakarken "Kongo" diye fısıldadı. Oyuncak askerler ve yamyamları gördü. Bunlar Ares'in bahsettiği gibi basit birer oyuncak değildi. İçi korkuyla doldu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken Ares'e söylediği sözler kulaklarında çınlamıştı. Onun kendini nasıl bir tehlikeye atacağını bilmeden korkaklıkla suçlamıştı Ares'i. Ah canı acıyordu. Elini göğsüne doğru bastırdı. Ares'i kaybedebileceğinin düşüncesi bile acı içinde kıvranmasına sebep oluyordu. Gözyaşları yüzünden net göremez oldu.

Titreyerek ayağa kalktı. Koridordan geçip kumsala çıktı. Buradan bir an önce ayrılmalıydı. Ne yapacağını bilemez halde kendi etrafında döndü. Eliyle saçlarını geriye atıp hıçkırarak eve, dağlara ve koya baktı. Buradan gitmeliydi. Bir an önce Ares'i bulmalıydı.

Jawad'ın henüz bir gün önce geldiğini hatırladı. Daha bir hafta buradan ayrılamazdı. Nefes aldıkça göğsünde büyük bir ağrı çoğalıyordu. Hıçkırarak dizlerinin üstüne çöktü. Dudaklarından "Lütfen... lütfen ölme!" sözcükleri döküldü.

BÖLÜM 24

Ares nefes nefese nehir kenarındaki sazlıkların içine çöktü. Tenine bir arı gibi yapışan sivrisinekleri eliyle kovaladı. Çantasını önüne alarak ilk yardım malzemelerinin içinden yanında getirdiği el yapımı kremi aldı. Kavanozun kapağını açıp kremi hızla açıkta kalan tenine sürdü. Nehre yaklaştığı an her türlü böcek istilasına maruz kalmaya başlamıştı.

İşi bittikten sonra çantasını kapattı. Ormanın içinden gelen çatışma seslerini uzun zamandır duyuyordu. Tam da yolunun üstünde çıkan savaşa katılmaması mümkün değildi. Peki, hangi taraf için savaşacaktı. Burada savaşan kabileler hangileriydi hiçbir bilgisi yoktu. Tek yapacağı ona silah doğrultan herkesi vurmak olacaktı. Çantasını sırtına taktı. Bıçaklarını ve yedek silahını kontrol etti. Otomatik silahını önüne alarak ormana doğru koşmaya başladı.

Ağaçları önüne siper alarak ilerliyordu. Sesler git gide yaklaşmıştı. Birkaç metre sonra karşısına ilk grup çıktı. Önünde iki kişi vardı. Ağaçların arkasına gizlenmiş ileriye doğru ateş ediyorlardı. Karşı saldırıdan sıkılan bir kurşun Ares'in diğer tarafındaki ağaca saplandı. Ares karşı taraftaki adamı gördü. Silahını doğrultup nişan aldı. İlk atışta adamı indirirken önündeki iki kişiye durduğu yeri açık etmiş oldu. Karşı taraftan daha fazla kurşun yağmaya başladı. Ares önündeki iki adamı kontrol ettiğinde kapana sıkışmış halde ağacın arkasına çöktüklerini gördü. Üzerlerindeki kıyafetler yırtık ve eskiydi ama ellerindeki makineli tüfekler son teknolojiydi. Ve korkuyla Ares'in olduğu tarafa doğrultulmuştu. Nehrin bu tarafında

çoğunlukla Lingala dilini kullandıklarını bildiği için "Size zarar vermeyeceğim. Geçmeme izin verirseniz düşmanlarınızı öldürmenizde yardım ederim," dedi. Ares hızla yer değiştirdi. Başka bir ağacın arkasında nişan almış olan adamı vurarak sözlerini mühürledi.

Adamların kendi aralarında tartıştıklarını duyabiliyordu. Ağacın arkasından bakıp etrafı inceledi. O iki kişinin diğer tarafında üç kişi daha vardı. Dillerini yanlış tahmin etmiş olabileceğini düşünerek bildiği tüm Kongo dillerinde söylediklerini tekrar etti. Sonunda "Seni anlıyoruz!" diyerek Lingala dilinde karşılık buldu.

Ses fazlasıyla yakınından gelmişti. Ares hızla silahıyla birlikte sağa döndü. Adam biraz ilerisinde pusuya yatmıştı. "Kimin için savaşıyorsun?" diye sordu. Ares adamın kara gözlerine bakarken "Kendim için!" diye cevap verdi. Adam kaşlarını çattı. Ares "Buraya sizin savaşınız için gelmedim ama isterseniz size yardım edebilirim," diye devam etti. Afrikalı çenesini kuşkuyla kaldırırken "Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey çatışma sonlandıktan sonra yoluma devam edeceğim."

Adamın şüpheli bakışları değişmedi. "Baba! Yaklaşıyorlar..." diye bağıran ürkek sesle Afrikalının dikkati dağıldı. Ares bunu fırsat bilerek adamın üstüne saldırdı. Yumruğunu silah tutan eline savurup namluyu diğer tarafa çevirdi. Adamın tetikteki parmağı kasılarak ateş etti. Ares vakit kaybetmeden silahını adamın çenesinin altına yerleştirdi. Afrikalı sık sık nefes alıp verirken "Size zarar vermeyeceğim," dedi. Adam ona dikkatle bakarken "Yabancının geçmesine izin verin," diye seslendi. Ares kafasını onaylarcasına salladı. "Diğerlerini sizden nasıl ayırt edeceğim?" diye sorduğunda "Ceketlerinin üstünde üç kırmızı yıldız işlemesi var" cevabını aldı ve harekete geçti.

Adamı serbest bıraktıktan sonra ağaçların arasından hızla ilerledi. Az önce önünde duran iki adamın şimdi yan tarafındaydı. Kafasını çevirip yakınındaki ağacın arkasına çökmüş olan adama baktı. İnce bedeni korkudan titriyordu. Adam kafasını kaldırıp Ares'e baktığında aslında onun on beş yaşlarında bir çocuk olduğunu gördü. Nemli gözlerinin ardından "Bize yardım edecek misiniz bayım?" dediğinde Ares kafasını salladı. "Bugün ölmene izin vermeyeceğim

Astum," dedikten sonra arkasını döndü ve daha önce gözüne kestirdiği hedefi vurdu.

Çocuğa "Buradan ayrılma!" dedikten sonra ağacın arkasından çıkıp ilerlemeye devam etti. Bir anda kendini çapraz ateşin ortasında bulduğunda yere çöktü. Baldırında hissettiği yanmayla vurulduğunu anladı. Otların arasından sürünerek ilerlerken ileride gördüğü hedefe nişan alıp ateş etti. En yakın ağaca kadar süründü. Ağacı siper alıp doğrulduğunda sol tarafındaki adamı görmek için geç kalmıştı. O silahını çevirmişti ki adam göğsüne isabet eden üç kurşunla geriye düştü. Ares kafasını çevirip ona yardım eden kişiye baktı. Anlaşma yaptığı adamdı. Ares'e kafasıyla selam verdikten sonra ilerlemeye devam etti. Ares adama yakın kalarak birlikte savaştı. Dakikalar sonra kırmızı yıldızlardan on kişi hayatını kaybetmiş kalanlar kaçarak geri çekilmişti.

Diğerleri öldürdükleri adamları bir araya toplarken Ares sırtını ağaca yaslayarak çantasından ilk yardım malzemelerini çıkarttı. Kurşun sıyırıp geçmişti ancak yarası derindi. Kurşunun geçtiği yeri yırtarak yarayı gözler önüne serdi. Çamur, ot ve kan kokularının içinde derin bir nefes aldı. Sinekler yaranın üstüne konmak için birbirleriyle yarıştı. Ares eliyle onları kovalamaya çalışırken çantasından çıkarttığı lastiği yaranın üst kısmına sıkıca bağlayarak kan akışını yavaşlattı.

Küçük çocuk yanına geldi. "Yaralanmışsın," dedikten sonra arkasına dönüp "Baba!" diye bağırdı. Ares ona "Önemli değil hallederim," dese de adam çoktan yanlarına gelmişti. Ares'in yanına eğildi. "Sana yardım etmemize izin ver," dediğinde Ares kafasını iki yana salladı. "Yoluma devam etmeliyim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduklarında Ares "Shaquan!" diye cevap verdi. Adam dişlerinin arasından öfkeyle "Köleler..." diye mırıldandığında Ares'in ilgisini çekmişti.

"Neden öyle dedin?" diye sorduğunda adam daha büyük bir öfkeyle "Onlar Cellat'ın köleleri!" dedi. Ares karşısındaki adama dikkatle baktı. Gözleri ölülere kaydı. Sonunda "Kiminle savaşıyorsunuz?" diye sorduğunda adam, "Cellat!" dedi tükürürcesine.

Ares derin bir nefes aldı. Bakışlarını gökyüzüne kaldırıp güldü. Belki de bir Tanrı vardır ve ilk defa benim tarafımı tutmuştur diye

düşündü. Gökyüzünde toplana kara bulutlardan yağmur damlaları inmeye başladığında adama döndü. Adam ve çocuk ona delirmiş gibi bakıyordu. Ares güldü. "Buraya sizin savaşınız bitirmeye, Celallat'ı öldürmeye geldim," dediğinde adamın bakışları onu tartan bir ifadeye büründü. Ares kafasındaki bereyi çıkarttı. Saçları biraz uzamıştı ancak dövmenin hâlâ göründüğünü tahmin ediyordu. Kafasını adama doğru döndü. Kulağının arkasındaki panter dövmesini göstердiğinde adamın saygıyla "Kosta!" dediğini işitti.

Ares önüne dönerken adam heyecanla ayağa kalkıp adamlarını çağırdı. Ares'in birkaç kelimesini çıkartabildiği bir dilde hızla konuştu. Efendi ve özgürlük kelimelerini anlayabilmişti. Şimdi karşısındaki diğer adamlar da önünde saygıyla eğildiğinde Ares kafasını iki yana salladı. "Henüz saygı duyulacak bir şey yapmadım," diye homurdandıktan sonra ona dönen liderleri "Adım Kiwbe, efendi Kosta. Size yardım etmemize izin verin," dedi.

Ares kafasını iki yana sallarken "Hayır, hayır yalnız devam etmem gerekiyor," dediğinde adam yarasına bakarak, "Sizi iyileştirebiliriz. Bizimle gelin Nada yaranızı iyileştirsin ve sizi kutsasın," dedi.

Ares adamın sözlerini tarttıktan sonra "Shaquan'a ne kadar yolum var?" diye sordu. "İki gün ama bacağınızdaki yarayla daha fazla," cevabını aldığında tekliflerini reddetmenin bir anlamı yoktu. Nada'nın ona vereceği doğal ilaçlarla kendi tıbbi ilaçlarından daha çabuk iyileşeceğini biliyordu.

Kabileye geldiklerinde Ares çamur ve ağaçlardan yapılmış en fazla on beş ev olduğunu gördü. Ev sayısı fazla olmasa da erkek ve kadınların sayısı fazlaydı. Ancak çok fazla çocuk yoktu. Kiwbe onu kabilenin ortasındaki büyük eve götürdü. Bez kapıdan eğilerek içeri girdiklerinde Ares karanlık odayı tek bir mumun aydınlattığını gördü. Burnuna dolan çeşitli bitki kokusuyla nefesi kesildi. İçerisi çürük bitki ve küf kokuyordu. Koku odanın bir tarafındaki ağaç masanın üstündeki bitkisel ilaçlardan geliyordu. Mumun hemen yan tarafında ise yaşlı bir kadın oturuyordu. Kiwbe, Nada'nın önünde diz çöküp onu selamladıktan sonra "Efendi Kosta bize yardım için geldi. Savaşımız sırasında yaralandı," dedi.

Kadın kafasını kaldırıp kırışık yüzünün içinde çukurlaşmış gözlerini kısarak ona baktı. "Diogo," diye mırıldandığında Ares yutkundu. "Ares Kosta, Diogo babamdı." Kadın kafasını öne doğru salladı. "Evet, evet yamyamlara yem olmuştu," diye mırıldandığında Ares geçmişin anısıyla dişlerini sıktı.

Kadın eliyle ona yaklaşmasını işaret ederken "Gel küçük panter, bana yaranı göster," dedi. Ares çantasını ve silahını çıkartıp yere bıraktı. Nada'nın yanına gidip oturduktan sonra yarasını açığa çıkarttı. Nada yanındaki mumu alıp yaraya doğru yaklaştırdı. Ares, "Yarayı temizleyip dikebilirim," dedi Nada'dan tek istediği yarayı çabuk iyileştiren ve mikrop kapmasını önleyecek bir tür ilaçtı. Kadın kafasını salladığında aynı şeyleri düşündüklerini anladı. Ares çantasından malzemeleri çıkartıp yarayı temizlerken Nada ayağa kalkıp odanın diğer tarafındaki ağaç masaya doğru ilerledi. Mumu da yanında götürdüğü için Ares çantasından el fenerini çıkartmak zorunda kaldı. Ağzındaki feneri sertçe sıkarken yarayı dikmeye başladı. İğne etine batıp ip derisini çekiştirdikçe acıya karşı dayanmaya çalışıyordu. Sonunda işi bittiğinde alnında ve yüzünde terler birikmişti. Nada uzun süredir yanında oturmuş onu izliyordu. Tahta kabında dövdüğü bitkileri macun haline getirmişti. Ares ipi kestiğinde Nada yaptığı ilacı yaranın üstüne sürdü. Ares haykırmamak için gözlerini sımsıkı kapatıp ağzındaki feneri ısırdı. Sonunda acı hafiflediğinde feneri ağzından çıkartıp küfrederken derin derin soluyordu. Yaşlı kadın kahkaha attığında Ares şaşkınca ona baktı. "Baban senden daha güçlüydü," diyen kadının sözleriyle Ares de gülümsedi. "Evet," diyerek kadına hak verdiğinde gözleri buluştu. Kadının yüzü ciddileşti. "Şeytanı nasıl öldüreceksin?" diye sorduğunda onun Cellat'tan bahsettiğini biliyordu.

Ares'in planının bu kısmı biraz sıkıntılıydı bu yüzden kadına verecek düzgün bir cevabı yoktu. Kadın, "Şeytanı onlara ver. Yamyamlar tarafından öldürülmeyi hak ediyor," dediğinde Ares iç çekerek, "Evet ama başka planlarım var," dedi. Kadın gözlerine bir süre baktıktan sonra "Kendini öldüreceksin," dedi ve ayağa kalktı. Ares'e odanın köşesindeki yeri işaret ederek "Dinlen, gücünü toplamalısın," dedi.

Ares kadının gösterdiği yere gitti. Nada bir süre tezgâhında malzemelerini karıştırdıktan sonra dışarı çıktı. Ares kafasını yerdeki sert yastığa koyarak sırt üstü döndü. Karanlık odanın içindeki koku genzini yakarken gözlerin kapatıp uyumaya çalıştı ancak fayda etmiyordu. Kafası savaş planlarıyla o kadar doluydu ki gözüne uyku girmiyordu. Günlerdir doğru düzgün uyumamıştı. Cellat'ın karşısına çıkmadan önce Nada'nın dediği gibi gücünü toplaması gerekiyordu ancak başaramıyordu.

Gözleri bir süre sonra karanlığa alıştı. Evin engin tavanındaki ağaçları ve aralarındaki otları seçmeye başladı. Altındaki toprağın serinliği bedenindeki sıcaklığı biraz olsun hafifletiyordu. Hava sıcaktı ancak Ares ateşinin çıktığını hissediyordu. Elini alnına götürdü. Terini silerken alnı alev gibi yanıyordu.

Kapıdaki perde açıldığında içeri dolan hafifi ışıkta Ares gelenin Kiwbe olduğunu gördü. Elinde bir kâse yemek tutuyordu. Kamburunu çıkartarak Ares'e doğru gelirken Ares yattığı yerde doğruldu. Kiwbe elindeki tabağı ona uzatırken "Nada senin için pişirmemizi istedi," dedi.

Ares yemeği memnuniyetle alırken teşekkür etti. Günlerdir doğru düzgün bir şey yememişti. Kiwbe arkasındaki tezgâha gidip bir mum yakarak geri geldi. Ares elini tabağın içine daldırıp yemeğinden büyük bir parça aldı. Kaynatılmış eti çiğnerken aldığı tatla homurdandı. Yılan eti yiyordu. Kiwbe karşısında sırıtırken Ares yemeğine devam etti.

Boş tabağı yere bıraktığında Kiwbe "Neden o kölelerin yanına gidiyorsun?" diye sordu. Ares, "Shaquanlar madenlerimizin çalışanları," diye karşılık verdiğinde Kiwbe "Evet artık Cellat'ın köleleri. Onlara bizimle birlikte savaşmalarını teklif ettik. Ne cevap verdiler biliyor musun? Tanrı'ya karşı gelinmez dediler," dedi öfkeyle hiddetlenirken.

"Biz ona Şeytan diyoruz onlar Tanrı. Eğer onlardan yardım bekliyorsan yanılıyorsun. Sana biz yardım edebiliriz. Onlar değil."

Ares kafasını iki yana salladı. "Öfkeni anlıyorum ancak Shaquanlar her zaman aileme sadık oldu. Onların bana zarar vereceklerini düşünmüyorum. Onlar hayatta kalmak için doğru bildikleri şeyi yapıyorlar."

Kiwbe onun sözleriyle daha da öfkelendi. "Onlar hain! Onlar köle! Biz özgürlük için savaşıyoruz. Özgürlük için ölüyoruz," derken ellerini yumruk yapmıştı. Ares öne uzanıp elini onun omzuna koydu. Hafifçe sıkarken "Seni anlıyorum," dedi.

"Ancak siz hiçbir zaman madenlerde çalışmadınız. Madenlere uzak olduğunuz için Şeytanın ateşinden uzaksınız. Onlar ateşin içinde yanıyorlar Kiwbe. Onların bana yardım edeceğini biliyorum. Madenin anahtarı onlar."

Kiwbe öne doğru eğilirken "Onlar bebeklerini şeytana sattı," diye tısladı. Ares irkilirken "Şeytan onların bebeklerini alarak köpeklerine yem yaptı. Senin baban gibi..." diye devam etti.

Ares'in tüyleri diken diken oldu. Kiwbe anlatmaya devam etti. "Köleler son on yıldır üreyemiyor. Her doğan bebeği şeytan alıyor. Artık onların bebekleri olmadığı için şeytan adamlarını daha uzaklara gönderiyor. Çünkü köpeklerinin en sevdiği yemek yeni doğmuş bebekler. Geçen ay iki bebeğimizi aldılar bu yüzden artık onlarla savaşıyoruz."

Ares ağrıyan başını eline yasladı. Gözlerini kapatıp açtı. Kongo hayal ettiğinden çok daha büyük bir bataklığa dönüşmüştü. Yamyamların bölgesinin genişlediğini biliyordu ancak vahşetin bu kadar derinlere indiğini tahmin edememişti. Ölen çocukları düşündükçe nefes alamıyordu. Saklanarak geçirdiği on yılda binlerce çocuk ölmüştü. Hepsinin kanı onun parmaklarının arasındaydı. En başta kaçmasaydı. Geri dönüp Cellat ile savaşsaydı bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Hayır, elbet Kongo'daki savaş devam ederdi. Yıllarca savaşın hâkim olduğu bir ülkeye barış getirebileceğini düşünecek kadar hayalperest değildi. Ancak en azından bu topraklarda yaşayan en büyük kötülüğü yok etmiş olacaktı.

"Oraya gitmem gerekiyor. Şeytana ulaşabilmem için bunu yapmalıyım," dediğinde Kiwbe ayağa kalktı. "Gideceğini biliyorum. Yola çıkmadan önce gerçekleri öğrenmeni istedim," diyerek Ares'e tepeden baktı.

Ares kafasını kaldırıp adamın yüzüne bakarken "Teşekkür ederim Kiwbe, anlattıklarını düşünerek daha dikkatli olacağım," dedi. Adam, "Seninle gelmemize izin ver," dediğinde Ares kafasını iki

yana salladı. "Çok fazla dikkat çekersiniz. Bu işi tek başıma bitir-meliyim."

Kiwbe hiçbir şey demeden arkasını dönüp odadan çıktı. Ares yere uzanıp gözlerini kapattı. Az önce hissettiği ateş hafiflemişti. Uykusunu kaçıracak yeni bilgilere rağmen gözlerini kapattığı an bilincini kaybetmeye başladı. Bedeni daha fazlasını kaldıramamıştı.

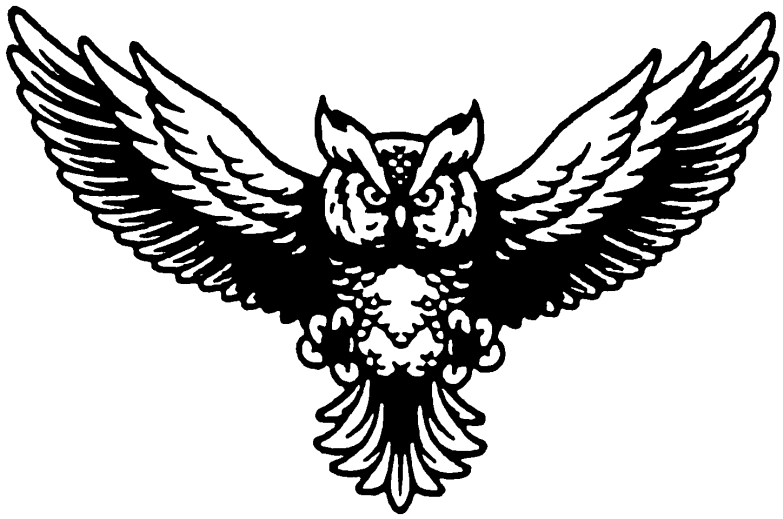
Kasıklarında hissettiği dokunuşla yattığı yerden doğrulurken ona dokunan eli sertçe kavradı. Oda tamamen karanlığa bürünmüştü. Hava kararmış olmalıydı. Ona çok yakın duran kadının solukları yanağına çarpıyordu. "Güçlü olan," diye fısıldadı genç bir ses. Ares dişlerini sıkarak neden burada olduğunu anladı. Eski inanca sahip kabile savaşa gitmeden önce onu ödüllendirmek istiyordu.

Kadının diğer elin tekrar pantolonunun önünü okşadığında Ares, "Hayır!" dedi. Kadın göğüslerini onun koluna sürttüğünde Ares sertçe kadını itti. Kadın şaşkınlık dolu bir ses çıkartırken Ares iç çekerek, "Seni incitmek istemiyorum. Ama ben evliyim," dedi. Kadın onun anlamadığı kelimler söyledi. Ares Lingala dilinde "Seni anlamıyorum!" dedi. Kadın bu sefer onun anlayacağı şekilde "Seni onurlandırmama izin vermelisin," dedi.

"Gitmelisin. Kiwbe'ye armağanı için teşekkür ettiğimi ancak bunu kabul etmeyeceğimi söyle," diye sertçe konuştuğunda kadının hareket ettiğini duydu. Toprağa değen çıplak ayakların çıkardığı sürtünme sesinden onun uzaklaştığını anlayınca rahat bir nefes aldı.

Başını tekrar yastığa koyduğunda odanın diğer tarafında bir kıkırdama yükseldi. Ares yaşlı kadının başından beri orada olduğunu hissettiği için şaşırmadı. Nada biraz sonra anlamadığı kelimelerde bir şeyler mırıldanmaya başladı. Odanın içini ferahlatan bir duman kokusu sardı. Ares'in teni odada yükselen enerjiyle titreşirken kalp atışları hızlandı. Gözleri bilinçsizce kapanmaya başladığında Nada'nın sesini duydu.

"Sadakatinin karşılığını alacaksın. Eşin sana bir armağan verecek genç panter. Zamanında geri dönemezsen armağanını kaybedeceksin!"

BÖLÜM 25

Çağ derin bir nefes alarak denizin balık ve tuz kokusunu içine çekti. Gözleri koyun sonundaki adanın girişindeydi. Jawad ve Liset'in bugün geleceğini umuyordu. Günler sakinliğini tekrar kazanmasına yardımcı olmuştu. İlk iki gün acı içinde kıvranarak geçirdikten sonra bebeği için kendini toparlamıştı. Ares ölmemişti bunu biliyordu. Ölseydi hissederdi. Yaşadığı keder onu kaybedecek olmanın korkusundandı. Kalbi biliyordu diğer yarısı hâlâ hayattaydı ancak onun merak ettiği başkaydı. Daha ne kadar hayatta kalacaktı? Çünkü onun hayatta olduğunu bilen kalbi aynı derece tehlikede olduğunu da hissediyordu.

Sıcak kumun üstüne yatıp gözlerini kapattı. Eli karnının üstüne kayıp bebeğini okşadı. Gözlerinden yaşlar dökülürken "Bizim için yaşamalısın Ares!" diye fısıldayıp iç çekti. Yüzüne değen dokunuşla gözlerini açtı. Küçük maymun ona doğru eğilmiş minik parmaklarını yanağına bastırmıştı. Çağ gülümsedi. Maymun çığlık atarak uzaklaştı. Çağ yattığı yerden doğrulup ona baktığında maymunun oyunbaz hareketlerle havaya zıplayıp ona baktığını gördü. Sonunda minik maymunla arkadaş olmayı başarmışlardı. Çağ hıçkırarak kumsalda kendini kaybettiği gün maymun ona doğru ilk adımını atmıştı. Çağ ağladıkça mutfakta olan muzları ona taşımış kucağına bırakmıştı. Onun bu çabası sonunda onu gülümsetmiş ve maymunla muzunu paylaşarak arkadaşlıklarının ilk adımını atmışlardı. Çağ ayağa kalkıp onu kovalarken maymun çığlık atarak kaçmaya başladı. Çağ hayvanın komik hareketleriyle gülümsemesine engel olamadı.

Maymunu kovalarken fazlasıyla terlediği için üstündeki tişörtü ile şortu çıkartarak denize girdi. Suyu fazla sevmeyen küçük dostu onu koyun etrafındaki ağaçlarda gezerek takip etti. Çağ hayvana bakıp aklına gelen fikirle maymunun olduğu tarafa doğru yüzdü. Maymun denizin üstüne doğru sarkan bir dala gelerek onu merakla izlerken Çağ denizin içindeki elini hızla savurarak maymuna su sıçrattı. Hayvan korkuyla çığlık atıp kaçarken Çağ kahkaha atarak gülüyordu. Ağacın gövdesine doğru uzaklaşan maymun çırpınarak üstündeki sulardan kurtulurken ona bakıp tüm dişlerini gösterdi. Çağ bunun bir gülümseme olduğunu sanıyordu ama öfkeyle yapılan bir harekette olabilirdi. Çağ da ona aynı ifadeyle baktıktan sonra suyun üstüne uzanıp geriye doğru yüzmeye başladı. O uzaklaştıkça maymun tekrar denizin üstündeki dala doğru gelmişti. Çağ dönüp ona doğru yüzmeye başladığında akıllı hayvan tekrar ağaç gövdesine kaçtı. Çağ gülümseyerek "Buraya gel söz veriyorum su atmayacağım," dediğinde maymun etrafına baktı. Sana inanmıyorum demenin başka bir yolu olmalıydı.

Çağ gülümseyerek kıyıya doğru yüzdüğünde maymun hızlı sıçramalarıyla ağaçtan ağaca geçip ondan önce kumsala gitti. Çağ üzerinden sular süzülerek dışarı çıkarken maymun tişörtünü alarak ona getirdi. "Teşekkür ederim" diyerek eğilip tişörtü alarak giydi. Çağ bazen hayvanın bu kadar akıllı olmasına şaşıyordu. Maymun gidip şortunu da getirdiğinde Çağ eğilip onun kafasını okşadı. Üstünü giyindikten sonra maymun ile kendine yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa gitti. Muz tükenmişti. Ona başka ne yedireceğini bilmiyordu. Günlerdir muz yememişti ama aç gibi bir hali de yoktu.

Çağ dolabı açıp Liset'in bir hafta önce hazırladığı yiyeceği çıkarttı. Burnuna gelen ekşime kokusuyla midesi kalktı. Iyy diyerek tabağı çöpe boşaltırken maymunda elini burnunun önünde sallayıp uzaklaşmıştı. Kirli tabağı lavabonun içine bıraktıktan sonra dolaba geri döndü. İstemese de konservelerden birini aldı. Kaba boşaltıp fırına koyduktan sonra ısınmasını bekledi. Kısa süre sonra yemeği hazırdı. Yemeğini ve kaşığını alarak kumsala geri çıktı. Maymun da hemen arkasında onu takip ediyordu.

Koyun içinde yankılanan motor sesini duyduğunda Çağ kütüphaneye geçmiş kitap okuyordu. Maymun o içeri geçtiğinden beri ortalarda görünmüyordu. Kumsala çıkarken arka bahçeye baktı ama orada da yoktu. Jawad ve Liset'i karşılamak için kumsala çıktığında da aradı ama göremedi.

Tekne iskelede durduğunda çocuklar her zamanki gibi suya atlayarak yüzmeye başladı. Liset ile Jawad ellerinde paketlerle yanına doğru yaklaştı. Çağ ikisine de sarıldıktan sonra "Dönüşte bende sizinle geliyorum," dedi.

Liset ona dikkatle baktıktan sonra "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Çağ'ın gözaltlarında oluşan koyu renkleri onu gördüğü an fark etmişti.

Çağ yutkundu. Derin bir nefes alırken "Bilmiyorum ama Ares'in tehlikede olduğunu düşünüyorum. Geri dönüp onu bulmaya çalışacağım," dedi.

Liset onun elini tuttu. Eve doğru çekiştirirken "İçeri gel. Bana ne olduğunu anlat," dediğinde Çağ onu takip etti. Jawad da ilk defa onları yalnız bırakmak yerine kadınların arkasından gitmişti.

Mutfak masasının etrafına oturduktan sonra Çağ, çok fazla ayrıntıya girmeden mektupta yazanları anlattı. Kongo'ya gitmiş olduğundan şüphelendiğini söylediğinde Jawad, "Onu nasıl bulmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

Çağ adama bakıp omuz silkti. "Bilmiyorum ama burada oturup çaresizce beklemekte istemiyorum," dediğinde Liset masanın üstünde duran eline uzanıp "Mantıklı olmalısın. Bebeğini düşün. Kongo'nun nasıl bir yer olduğunu biliyor musun?" dedi.

Çağ çifte merakla bakarken "Hayır ama siz biliyor gibisiniz," dedi. Liset kafasını iki yana salladı. "Bilmiyoruz ancak duyuyoruz. Kongo okyanusun diğer tarafında, bazen yabancılar gelir. Oradan kaçan insanlar. Onların anlattığı yer senin gidip Bay Kosta'yı arayabileceğin bir yer değil."

Çağ okyanusun diğer tarafında olduğunu duyduğunda heyecanla "O kadar yakın mı?" diye sordu. Jawad güldü. Çağ ona baktığında "İyi bir gemiyle on gün, ortalama bir tekneyle bir ay sürecek bir yolculuk," dedi. Çağ heyecanını kaybederken Jawad, "Yakın ol-

saydı da oraya gitmenize izin vermezdik. Bay Kosta sizin ve bebeğinizin tehlikede olmasını istemezdi," diye ekledi.

Çağ, "Anlamıyorsunuz!" diye mırıldandığında Liset, "Oraya gidemezsin. Bize güven. Başkent ve bazı şehirler hariç ülkenin çoğu bölgesinde savaş sürüyor. Bay Kosta başkentte seni bekliyor olmayacak," dedi. Onun sözleriyle Çağ'ın kalbi sıkıştı. Savaş. Ares oraya savaşa gitmiş olmalıydı. Elini hızlanan kalbinin üstüne bastırdı.

Liset yanına gelip ona sarıldı. "Bay Kosta sizin güvende olmanızı ister," dediğinde Çağ "Onun tehlikede olduğunu bilerek burada bekleyemem," dedi. "Ama siz onun orada olabileceğini düşünüyorsunuz. Gerçek olduğunu bilmiyorsunuz," diye hatırlattı Jawad.

Çağ, Liset'ın kollarından çıkarak ayağa kalktı. "O zaman önce onun orada olduğundan emin olmalıyım," dediğinde adam merakla "Nasıl öğreneceksiniz?" diye sordu.

Çağ kararlılıkla "Eve dönmeliyim. Geri dönüp Ares'in nerede olduğunu araştırmalıyım. Hector Alves'i ararım. O da bilmiyorsa orduyu ararım," dedi.

"Bay Alves ile iki gün önce konuştuk. Bay Kosta'nın adaya dönüp dönmediğini sordu. Yani o da bir şey bilmiyor," diyen Jawad'ın sözleri umutsuzluğa kapılmasına sebep olsa da Çağ vazgeçmedi. "Yine de gitmem gerekiyor," dedikten sonra elini karnına koyup, "Bebeğin sağlık durumunu da öğrenmeliyim," diye mırıldandı.

Jawad ile Liset birbirine baktı. Onun gitmek istemesini anlıyorlardı ancak Kongo'ya giderse neler olacağını düşünerek korkuyorlardı.

Jawad "Evinize geri dönün ancak Kongo'ya gitmeyin," dediğinde Çağ kafasını onaylarcasına salladı. "Ben gidip eşyalarımı toplayayım," diyerek mutfaktan çıktı. Merdivenlerden çıkarken arkasında bıraktığı çift kendi aralarında konuyu tartışmaya başlamışlardı.

Çağ duş alıp üstünü değiştirdi. Sırt çantasıyla aşağı indiğinde çantası daha fazla eşyayla doluydu. Ares'in sevdiği tişörtlerinden de yanına almıştı. Üstünde de yine onun tişörtlerinden biri ve kendi şortu vardı.

Mutfağa girdiğinde Liset'i yalnız buldu. Jawad'ın nereye gittiğini merak ederken Liset, "Jawad çöpü atıp, hayvanlara yem vermek için gitti," diye açıkladı.

Çağ, "Tamam..." diyerek onun yanına oturduğunda Liset, "Oraya gitmeyeceğine söz ver," dedi. Çağ onun gözlerinin içine bakarken "Benim yerimde olsaydın ne yapardın?" diye sordu. Liset bakışlarını çocuklarının neşeli seslerinin geldiği kumsala doğru çevirdi. Onları göremese de görüyormuş gibi bir ifadeyle Çağ'ın arkasındaki kapıya bakarken "Çocuklarımı tehlikeye atmazdım!" dedi. Bakışlarını Çağ'a çevirdiğinde "Jawad da bunu istemezdi. Çocuklarımın ve benim iyi olmamı isterdi," diye devam etti. Çağ bakışlarını kaçırdı. Hiç kimsenin aksini isteyeceğini sanmıyordu. Ama çaresizce beklemekte istemiyordu. İyi olduğuna dair tek bir haber alsa belki daha iyi hissedecekti.

Jawad geldiğinde evin kapılarını kilitleyip tekneye doğru ilerlerken Çağ sürekli etrafına bakıyordu. Maymunu görüp ona veda etmek istiyordu ancak ufaklık hiçbir yerde yoktu. Tekneye binip ilerlemeye başladıklarında bile gözleri ağaçlardaydı. Sonunda onu gördü. Koyun yan tarafındaki ağaçlardan hızla atlayarak tekneye doğru yaklaşıyordu. Çağ ayağa kalktı. Maymun kayalıklardan önceki son ağaçta durarak çığlık attı. Durduğu dalın üstünde sıkıntıyla kendi etrafında dönüp tekneye doğru bakıyor çığlık atarak tekrar dönmeye başlıyordu. Çağ onu da götürebilmeyi isterdi. Git gide uzaklaşırken "Geri geleceğim!" diye seslendi. İçinde geri dönemeyeceğine dair büyük bir korku oluştu. Maymun dalın üstünde sabit durarak ona baktı. Çağ elini kaldırıp anlamsızca sallayarak küçük dostuna veda etti.

Arkasını dönüp oturduğunda çocuklar ve Liset onu gülümseyerek izliyordu. Çağ da gülümsedikten sonra Jawad'a "Arada bir gelip onları kontrol edebilir misin?" diye sordu. Jawad sessizce kafasını sallayarak cevap verdi.

Ailenin küçük pansiyonlarına ulaştıklarında Çağ çantasındaki nakitten onlara bırakmak istedi ancak kabul etmediler. Jawad, "Bay Kosta her ay düzenli olarak bana ödeme yapıyor," dediğinde Çağ umutla "Ödeme hâlâ devam ediyor mu?" diye sordu. Jawad onu

onayladığında Çağ rahat bir nefes aldı. Ares'in hayatta olduğuna dair elindeki en somut delildi. Tabii ki otomatik ödeme olduğunu tahmin ediyordu ancak Ares hayatta olmasaydı banka hesapları bloke edilirdi.

Sabah havaalanında olacak şekilde yola çıkmak için bir süre daha onlarla kaldı. Akşam hep birlikte Liset'in yaptığı lezzetli yemeği yediler. Gitme vakti geldiğinde Liset ve çocuklarla vedalaştıktan sonra Jawad ile şehre doğru yola çıktılar. Havaalanına geldiklerinde güneş doğmuştu. Çağ uçak seferlerini sorduğunda öğleden sonra aktarmalı bir uçuş bulunca sevindi. Jawad ile vedalaştıktan sonra işlemlerini yaparak bekleme alanına geçti.

Çantasını kucağına alarak telefonunu açtı. Ekran bir anda arama ve mesaj bildirimleriyle doldu. Çağ telefonu elinde tutup uzun süre bildirimlerin kesilmesini bekledi. Sonunda ilk olarak mesajlarını kontrol etmeye başladı. Birkaç gazeteden ona ulaşmaya çalışmışlardı. Şirkette aldığı ani kararla ilgili röportaj yapmak istiyorlardı. Diğer mesajların çoğu Asya'dan gelmişti. Onu özlediğini söylüyor, sorumluluğu üstüne yıkıp kaçtığı için Çağ'a sitem ediyordu. Çağ gülümsedi.

Enver Bey'den gelen mesajı gördüğünde ise kaşların çattı. Adam, "Sizinle acil konuşmamız gerekiyor!" yazmıştı. Ardından Çağ cevap vermediği için nerede olduğunu soran öfkeli mesajlar gelmişti. En son mesaj dört gün önceydi. Davanın tamamen rafa kaldırıldığı yazıyordu.

Çağ bunu okuduğunda rahatladığını hissetti. Tüm çabasını Ares'i aramaya verecekken ailesinin trajik ölümüyle uğraşmak istemiyordu.

Leyla'nın ve bazı iş çevresinden tanıdığı kişilerin mesajlarını da okuduktan sonra rehberini açarak doktorunu aradı. Saat farkını hesaplamadığını son anda fark etti. Sıkıntıyla yüzünü buruştururken kadın uykulu bir sesle "Efendim!" diyerek aramayı cevapladı.

"Uyandırdığım için üzgünüm Ceren Hanım, ben Çağ Laçin. Size danışmak istediğim bir şey var"

Kadın kısa bir sessizliğin ardından "Dinliyorum Çağ Hanım. İyi misiniz? Geçen ay başında hakkınızda birçok iddia ortaya atıldı.

Umarım sağlığınız iyidir," dedi. Çağ kaşlarını çatarken "Yine ne haber çıktı?" diye sordu.

"Ah, haberiniz yok mu? Şirketi bir anda bırakıp ortadan kaybolmanız dikkat çekti. Kimse size ulaşamayınca herkes bir şeyler yazmaya başladı."

Çağ iç çekerek kafasını iki yana salladı. Şaşırmaması gerekiyordu. Aylar önce eski bir uyuşturucu bağımlısı olduğu ortaya çıkmıştı ortadan kaybolmasının fazlasıyla dikkat çekeceğini tahmin etmesi gerekirdi. Asya'nın mesajlarında neden bundan bahsetmediğini merak etti. Doktor, "Neyse ki vekiliniz sizin tatile çıktığınızı ve gittiğiniz yerde telefonun çekmediğini açıklayan bir basın toplantısı yaptı. Çıkacak her yalan habere karşı dava açacağınızı söyleyerek daha fazla konuşmalarını engelledi," dediğinde Asya'nın ona bıraktığı yükün altından başarıyla kalktığını anlayarak gülümsedi.

"Bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim Ceren Hanım, sizi aramamın sebebi ciddi bir sağlık sorunu değil merak etmeyin. Sadece hamileliğin kaç haftasına kadar sorunsuz uçabileceğimi sormak istedim."

Kadın şaşkınlıkla "Hamile misiniz?" diye sorduğunda Çağ "Evet, üç aylık olduğunu tahmin ediyorum. Bu arada bu bilgiyi sizden başka kimseye söylemediğimi bilmenizi isterim," dedi. O daha ülkeye ayak basmadan hamile olduğuna dair çıkacak haberlere engel olmak istedi. Doktorunun fazlasıyla meraklı biri olduğunu biraz geç fark etmişti.

Doktor, "Anlıyorum," dedikten sonra boğazını temizleyerek "Düşük tehlikeniz yoksa yirmi yedinci haftaya kadar sorunsuz uçabilirsiniz. Eğer uzun süre uçacaksanız fazla su tüketmeye ve arada bir ayağa kalkarak yürümeye özen gösterin," dedi.

"Tamam, kontrol için önümüzdeki hafta gelmeyi düşünüyorum. Müsait misiniz?" diye sorduğunda hızlı bir evet cevabını alınca Çağ gülümseyerek "O zaman önümüzdeki hafta görüşürüz. Unutmayın Ceren Hanım bu bilgiyi sizden başka kimse bilmiyor," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu uçak moduna alarak çantasına koydu. Gözlerini kapatarak doktorun dediklerini düşündü. Düşük tehlikesi yoksa demişti.

Çağ hiç kontrol olmadığı için böyle bir tehlikenin olup olmayacağını bilmiyordu. Limandan köye giden o engebeli yolu düşündü. Eğer bebeğini o yolda kaybetmediyse düşük tehlikesinin olmadığına kendini inandırarak içini rahatlatmaya çalıştı.

Uçağa bindiğinde içinde ufakta olsa endişe vardı. Elini karnının üstüne yerleştirerek "Sakın sende beni terk etme!" diye mırıldandı.

Gözlerini kapatıp uçuş süresince biraz olsun dinlenebilmek için uyumaya çalıştı. Çok geçmeden uykuya dalarken rüyasında Ares'i gördü. Ares bir ormanın içinde koşuyordu. Yanında zayıf esmer bir adamla birlikte ilerliyorlardı. Çağ, Ares'in tedirginliğini hissediyordu. Endişeliydi. Uzaktan silah sesleri duyuldu. Ares dönüp sesin geldiği tarafa bakarken Çağ'ın kalp atışları hızlandı. Ares yanındaki adama el işaretleriyle sesin geldiği yönü işaret edip oraya gideceğini söyledi. Sonra gittikleri yönü işaret ederek onun ilerlemeye devam etmesini istedi.

Ares silah seslerine doğru koşmaya başladığında Çağ "Hayır" diye inledi. Ares sanki onu duymuş gibi bir an arkasına baktı ve sonra ilerlemeye devam etti. Çağ daha yüksek sesle bağırmak istedi. "Hayır! Hayır!" Bu sefer sesini Ares'e duyuramadı. Ares koşmaya devam etti ancak bir süredir silah seslerinin kesildiğini fark etti. Ağaçların arasında küçük bir açıklığa çıktı. Uzaktan akan suyun sesini duyabiliyordu. Ares önündeki cesede doğru temkinli adımlarla ilerlerken etrafını kontrol ediyordu. Çağ cesedi gördüğünde inledi. Henüz on beş yaşlarındaki çocuğun gözleri açıktı. Hâlâ yaşıyordu ancak kurtulması mümkün değildi. Yırtık kıyafetinin önü kanlar içindeydi. Ağzının kenarından kanlar sızıyordu. Çocuk şiddetle öksürerek daha fazla kanın dışarı çıkmasına sebep oldu. Ares bilmediği bir dilde kelimeler mırıldanarak elini çocuğun gözlerinin üstüne kapattı. Çağ diğer elinde parlayan bıçağı gördü. Bıçak bir anda çocuğun şah damarını kestiğinde Çağ çığlık attı.

Kolundan tutulup sertçe sarsıldığında uykusundan uyandı. Gözlerini açıp bir anda doğrulurken hıçkırdı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor bedeni korkuyla titriyordu. "Hanımefendi iyi misiniz? Sakin olun!" diyen endişeli sese doğru kafasını kaldırdı. Hostes başında durmuş ona bakıyordu.

Arkasına yaslandı. Kadının elindeki peçeteyi alıp yüzünü kurularken, "Kötü bir rüya. Sadece kötü bir rüya," diye mırıldandı. Hostes, "Size su getireyim," diyerek yanından uzaklaştığında Çağ gözlerini kapattı. Gözünün önüne gelen görüntüyle tekrar gözlerini açmak zorunda kaldı. Diğer koltuklarda oturan meraklı bakışlardan kaçınırken kendi kendine "Sadece kötü bir rüya, Liset'in anlattıklarından etkilendiğim için gördüm," diye mırıldandı. Kalbi göğsünde deli gibi atarken bakışlarını pencereden görünen gökyüzüne çevirdi.

BÖLÜM 26

Ares, etrafına dikkat kesildi. Tüm duyularını ormanın içindeki hareketlere karşı açmıştı. Ağaçların içini kemiren böceklerin sesi, nehrin kenarındaki bataklığı kokusu, karanlık çökmüş ormanı aydınlatan hafif ay ışığı... Tüm duyuları etrafında hissedeceği her harekete, her sese ve her kokuya tepki vermek için tetikteydi. Şimdilik etrafında onu tehdit eden bir ses yoktu. Bataklığa yaklaştıkça artan sivrisinekler haricinde...

Elini sertçe boynuna vurdu. Sivrisineğin ezildiğini ve emdiği kanın tenine bulaştığını hissetti. Elini geri çekip avucunu pantolonuna sildikten sonra gözlerini kapattı. Bir tanesini öldürmüştü ancak geri kalan yüzlercesi aynı anda saldırıya geçmiş gibiydi. Ares onları görmezden gelerek dinlenmeye çalıştı. Bedeni ağır baskı altındaydı. İki gün olmuştu Kiwbe'nin kabilesinden ayrılalı. İki gündür yoldaydı ve hâlâ Shaquanların izini bulamamıştı. Yakınlarda herhangi bir kabile olsa yanan ateşin kokusunu alır, insan seslerini duyardı. Oysa ilerledikçe karşısına çıkan tek şey daha fazla ölümdü. Çatışmalar çoğalmış Ares, Cellat'ın adamlarını öldürürken bir iki yara daha almıştı. Belki de yaraları yüzünden yavaşlamış ve iki günde gideceği yolu daha uzun sürmüştü. Ares artık zaman kavramını yitirmişti. Tek yaptığı güdümlü bir füze gibi hedefine koşmak ve koşarken karşısına çıkan her şeyi öldürmekti.

Ares'in gözleri kapalıydı ancak diğer tüm duyularını ormanın içindeki hareketleri hissedebilmek için açıktı. Birbirine sürten çalıların hışırtısıyla kaşlarını çattı. Ses ona doğru yaklaşıyordu. Yerde

sürünen bir yılan olabilirdi. Ama hayır ağırlık altında ezilen otların çıkardığı sesi de duyuyordu. Sonra kokuyu aldı. Bir insandan yayılan ağır ter kokusunu...

Gözlerini açtı. Hiç kıpırdamadan beklerken adam sol tarafından yavaşça yaklaştı. Ares ona doğru geldiğini biliyordu. Onu görmüş olmalıydı ama o zaman neden hâlâ saldırmamıştı. Ares silahını doğrultarak birden ayağa kalktı. Silahının gece görüşüyle sesin geldiği tarafı kontrol etti. Siyah bir karartı ağaçların arasından geçerken ateş etti. Adam çok hızlıydı. Ares onun en son kaçtığı ağacın arkasına nişan aldı. Ağacın arkasında hiç kıpırtı yoktu. Ağır adımlarla oraya doğru yaklaştı. Adamın yan tarafından usulca yaklaşıyordu. Görüş açısı netleştiğinde orada hiç kimse yoktu. Kaşlarını çatarak hızla etrafını taradı. Ormanın içinde başka hiçbir kıpırtı yoktu.

Silahı indirdi. Bedeni doğrulduğunda boğazına değen metalin soğukluğunu hissetti. Ares bıçağı tutan ele doğru baktı. Adam ondan birkaç santim kısaydı. Ares onu çok net göremiyordu ancak ağzının pis kokusu burnuna doluyordu. Bıçak yavaşça geri çekildi. Ares adamın onu öldürmemesine şaşırırken dikkatle arkasını döndü. Karanlıkta sadece gözlerinin beyazı belirgin olan Afrikalı karşısında duruyordu. Ares "Kimsin?" diye sordu. Afrikalı ellerini kaldırınca silahını adamın üstüne doğrulttu. Ancak adamın ağzından garip bir ses çıktı. Ares adamı daha net görebilmek için el fenerini açıp yüzüne tuttu. Adam ellerini gözüne siper edip kafasını yan tarafa çevirirken Ares onun üstünü süzdü. Dizlerinin üstünde yırtık bir şort giyiyordu. Ayaklarında ayakkabı yoktu. Fazlasıyla zayıftı, çıplak göğsünde kaburgaları belirgindi.

Afrikalı ellerini yüzünden çekti. Gözlerini ışığa doğru kırpıştırırken ağzını açtı. Parmaklarıyla ağzının içini işaret ederek Ares'in görebilmesi için tamamen ona döndü. Adamın dili yoktu. Ares şaşkınca "Dilsiz!" diye mırıldandı. Ona doğru yaklaşıp feneri yüzüne tuttu. Adamın yüzü gülümsedi. Elleriyle kulağının arkasını kaşırken gözleri Ares'in kafasındaydı. Dövmenin olduğu yeri işaret ediyordu.

Ares beresini çıkartıp arkasını döndüğünde dilsiz feneri elinden aldı. Ares dövmenin olduğu yerdeki saçlarını kaldırarak daha net görebilmesini sağladı. Önüne döndüğünde dilsiz garip hareketlerle

olduğu yerde zıplıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Elinde fenerle çocuk gibi zıplayıp oynayan adam Ares'i gülümsetti.

Dilsiz sonunda durdu. Gülümseyerek yanına gelip feneri ona uzattı. El işaretiyle "Geleceğini biliyordum," dediğinde Ares "Nasıl biliyordun?" diye sordu.

Dilsiz elini kalbine götürdü. Parmağını iki defa kalbinin üstüne vurdu hissettiğini anlatmaya çalışıyordu.

Ares onu ensesinden tutup kendine çekti. Genç adamı göğsüne bastırırken yıllar sonra sevdiği bir dosta kavuşmuş gibi hissediyordu. Dilsiz onu göğsünden itip uzaklaştırdı. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle elini burnunun önünde sallayarak Ares'in kötü koktuğunu ima etti. Ares kıkırdarken onu işaret ederek aynı şekilde koktuğunu söyledi. İkisi de güldü.

Dilsiz ile birlikte bir ağacın altında oturduktan sonra Ares kabilenin ne kadar uzaklıkta olduğunu sordu. Dilsiz ormanın ilerisini işaret ettikten sonra "Beş kilometre," olarak cevap verdi. Bu da ortalama bir hızla iki saatlik yolculuk demekti. Ares heyecanlanarak hemen gitmeleri gerektiğini söylediğinde genç adam kafasını iki yana salladı. Sabah olduktan sonra yola çıkmaları gerektiğini söyledi. Ares onun bir bildiği olduğunu düşünerek kafasıyla onayladı. Dilsiz uzun süre Ares'e baktıktan sonra onun omzuna vurup uyumasını söyledi. Ares itiraz ettiğinde "Yorgunsun, dinlen!" diyerek karşı çıktı.

Ares endişeyle etrafını süzdüğünde genç adam şimdilik tehlikede olmadıklarına dair ona güvence verdi. Ares ona inandı. Çantasını yastık niyetine kullanarak ağacın dibine uzandı. Kısa süre sonra uykuya daldı.

Çatışma sesleriyle yerinden sıçrayarak uyandı. Etrafına baktığında Dilsiz yoktu. "Sana güvenende hata," diye homurdandı. Ayağa kalkmadan çantasını ve silahını alarak silah seslerini dinledi. Çatışma çok uzakta değildi.

O tarafa doğru hareket edecekti ki Dilsiz karşısına çıktı. Ares'in gideceği yönü fark ettiğinde kafasını iki yana sallayıp ısrarla karşı çıkarak ters yönü işaret etti. Ares, "Kabile orada," diye eklediğinde ileriden gelen acı dolu çığlıkları duydu.

Ares kafasını iki yana sallayarak önce oradaki insanlara yardım edeceğini belirterek ilerlemeye çalıştı. Dilsiz kolunu tutarak ona engel oldu. Yanaklarını şişirip ellerini havaya kaldırıp iki yana açarken ağzından bir pof sesi geldi. Ares onun ne demek istediğini anladığı an kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuldu. Ares göğe yükselen duman bulutunu gördü. İnsan çığlıkları patlamanın hemen ardından kesilmişti. Belki de Ares'in kulakları patlamanın sesiyle çınladığı için onları duyamaz olmuştu. Yine de yardım edebileceği birileri var mı diye orayı kontrol etmesi gerekiyordu.

Dilsizin itirazlarına rağmen patlamanın olduğu yere doğru hızla ilerledi. Yaklaştığında yavaşlayarak etrafını kontrol etti. Hiçbir kıpırtı veya ses yoktu. Ağır adımlarla ilerlerken birkaç metre ilerisindeki dilsizi gördü. Korkusuna rağmen onu yalnız bırakmayarak arkasından gelmişti.

Patlamanın merkezine yaklaştıkça etrafa saçılan vücut parçalarına rastladılar. Ares patlamadan kimsenin sağ kurtulamadığını anladı. Çatışmanın ortasına atılan bilinçsiz bomba her iki tarafında ölümüne sebep olmuştu. Ares patlama merkezine geldiğinde bombanın yerde derin bir çukur açtığını gördü etrafında insan parçaları yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Dilsiz diğer tarafta bir ağacın dibinde kusuyordu. Etrafı tamamen kontrol ettikten sonra burada yapacağı hiçbir şeyin olmadığını anlayarak kabileye doğru yola çıktı.

Dilsizin yönlendirmesiyle ilerliyordu. Hafif bir koşu temposu tutturmuşlardı. Bacağındaki yara yere her sert basışında zonkluyor karnındaki bıçak kesiği ise sızlıyordu. Orman sakindi. Henüz yağmur başlamamıştı. Ares kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gökyüzünün neşesi bugün yerindeydi. Güneş ağaç yapraklarının arasından parlıyordu. Ancak Ares'in neşesi yerinde değildi. Cellat'a yaklaştıkça gücünü kaybediyordu. Bu durum onu endişelendiriyordu. Bedeninin güçsüz ve yorgun düştüğünün farkındaydı. Uykusuzdu. Yaralıydı ve açtı. Bu şekilde daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu. Tek tesellisi kabileye ulaştığında ilaç ve yemek bulabileceğiydi.

Silah seslerini duyduğu an durarak sesin geldiği tarafa baktı. Dilsize dönerek ilerlemeye devam edip kabileye geldiğini söylemesini istedi. Dilsiz kararsızlıkla yüzüne baktıktan sonra yoluna de-

vam ettiğinde Ares de çatışma seslerinin geldiği yöne doğru döndü. Hızla oraya doğru ilerlerken ağaçların arasından gelen esintiyle acı dolu bir fısıltı duydu. Bir an kafasını çevirip arkasına baktı ancak hiç kimse yoktu. Sanki bir kadın *'Hayır!'* diye inlemişti. Kafasını sertçe iki yana salladı. Bedeni güçsüz düştükçe beyninin kontrolünü kaybediyordu.

O çatışma alanına ulaşana kadar sesler kesildi. Ares ikinci defa zamanında yetişemediği için kendini suçluyordu. Ağır adımlarla, eli tetikte ilerledi. Açıklığa geldiğinde uzaktan akan nehrin sesini duyabiliyordu, yerde yatan çocuğu görünce ona doğru ilerledi. Gözleri açık, ancak hareketsizdi. Ares göğsünün hafifçe kalkıp indiğini görebiliyordu, eğildi. Çocuğun gözlerine baktığında onun Kiwbe'nin oğlu olduğunu fark edince dişlerini sıktı. Onun bu kadar uzakta ne yaptığını merak etti. Çocuk ona yalvaran gözlerle bakıyordu. Acısını dindirmesi için Ares'e yalvarıyordu. Şiddetle öksürdü. Ağzından dışarı kan fışkırdı. Ares bıçağını çekti. Bir eliyle çocuğun iri gözlerini kapatırken diğerinde tuttuğu bıçağı hızlı bir hareketle çocuğun boğazına saplayıp geri çekti. Ormanın içinde acı dolu bir çığlık yankılandı. Ares kafasını kaldırıp telaşla etrafına baktı. Ancak ses uzakta öten bir kuşun çığlığından başka bir şey değildi.

Ares ayağa kalkıp diğer ölüleri de kontrol etti. Birinin yanında diz çökmüşken arkasından gelen sesleri duydu. Gülüşerek konuşan iki adam ona doğru geliyordu. Yavaşça yere uzandı. Silahını önüne alarak nişan aldı. Adamlar büyük ihtimal ölüleri toplamak için geliyorlardı. Kiwbe ona Cellat'ın yamyamları beslemek için ölüleri topladığını söylemişti. Adamlar görüş alanına girdiği an ateş etti. Biri olduğu yere yığılarak önüne düştü. Diğeri kaçmaya çalıştı ancak Ares dizlerinin üstünde doğrularak ateş edip onu sırtından vurdu.

Ares hızla ayağa kalkıp ağaçların arasına koştu. Silah seslerini duyan adamların gelmesi uzun sürmezdi. Ares bıçaklarını çıkartarak ağacın üstüne tırmandı. Açıklığı görebileceği bir dalın üstüne kurularak nişan aldı. Kısa süre sonra Cellat'ın beş askeri açıklığın etrafında görülmüştü. Ares nişan alıp aralarındaki mesafeyi hesapladı. Hepsini birden vurması mümkün değildi. Tek seferde en fazla üçünü vurabilirdi.

Adamlar birbirine baktı. Ares onların onu aramak için dağılacağını anladığında daha fazla beklemeyerek birbirine yakın duran üçünü vurdu. Diğer ikisi anında ağaçların arkasına kaçarken ona doğru ateş ettiler. Ares'in omzunu sıyırıp geçen bir kurşun arkasındaki ağaca isabet etti. Ares hızla Ağacın gövdesini önüne siper etti. Ellerini serbest bırakıp aşağı atladı. Bacağındaki dikişlerin derisini yırtarak ayrıldığını hissetti. Acıyla haykırmamak için dişlerini sıktıktan sonra ormana doğru koştu.

Adamlar arkasından onu takip ediyorlardı. Ares hızını arttırmaya çalışsa da bacağı kötü haldeydi. Ağacın arkasında durdu. Silahını uzatıp rastgele ateş etti. Kurşunlarını boşa harcamıştı. Derin bir nefes aldı. Arkası hızla kontrol edip adamların durduğu yeri saptadı. Çok fazla uzakta değillerdi. Kemerinde asılı olan el bombasını çıkardı. Pimini çektikten sonra adamların ortasına doğru fırlattı. Bombayı gören adamlar kaçmaya çalıştı ancak başarılı olamadılar. Bomba kısa sürede patlamış ve ikisini de farklı yöne fırlatmıştı.

Ares dikkatli bir şekilde ağacın arkasından çıktı. Adamların öldüğünden emin olduktan sonra geri dönmüştü ki Dilsizi arkasındaki ağacın yanında onu gülümseyerek izlerken buldu. El işaretleriyle "Seni bekliyorlar," dediğinde Ares kafasını onaylarcasına salladı. Daha fazla vakit kaybetmeden oraya ulaşması gerekiyordu.

Pantolonundaki yırtıktan bacağını kontrol etti. Yaranın üstüne sardığı bez çamur ve taze kan lekeleriyle kaplıydı. Yarayı tekrar dikmesi gerekecekti.

Ormanın içinde ilerlerken bacağı yüzünden çok hızlı hareket edemiyorlardı. Kabileye giden toprak yola çıktılar. Dilsiz yönlerini değiştirerek onu hemen ormanın içinde geri sürükledi. Ares neden yoldan gitmediklerini sorduğunda Cellat'ın adamlarının yakınlarda olabileceğini öğrendi. Kabilenin Ares'i kabul ettiğini öğrenmemeleri gerekiyordu. Evet, Ares de aynı fikirdeydi. Planını uygulamak istiyorsa Cellat'ın onun gelişinden haberinin olmaması gerekiyordu.

Shaquanlar, Kiwbe'nin kabilesinden oldukça büyüktü. Her hanenin diğerlerine göre daha büyük evleri vardı. Ancak evlerin düzeni aynıydı. Ağaç ve çamurdan örülmüş yapılar yerlilerin vazgeçilmeziydi. Dilsiz onu kabilenin arka tarafına yönlendirdi. En arkadaki

eve gizlice girmesini sağladığında Ares içeride kimsenin olmadığını gördü. Ev duvarlarda asılı olan meşalelerle aydınlatılmıştı. Dilsiz ona köşedeki tahta bir iskemleyi işaret ederek oturmasını istedi. Ares karşı çıkmadan onun gösterdiği yere gidip oturdu. Genç adam erkeklerin madene gittiğini söyledi. Ares onu kafasını sallayarak onayladı. Çantasını ve silahını yere bıraktıktan sonra çantasından ilk yardım malzemelerini çıkardı. Sargı bezi tükenmişti. Neredeyse tüm ilaçları tükenmişti. İşine yarayacak olan elinde kalan son şey kesiciydi.

Dilsiz ona yemek getireceğini söyleyerek evden çıktığında Ares bacağındaki sargıyı açmaya başladı. Omzunun üstünde de yara vardı ancak kanama dakikalar önce durduğu için Ares onu önemsemedi. Önceliği onu yavaşlatan bacağındaki yaraydı.

Kısa süre sonra Dilsiz elinde bir kapla geri geldi. Hemen arkasından da iki kadın ellerinde malzemelerle içeri girdi. Kadınlardan biri yaşlı diğeri gençti. Dilsiz annesi ve kardeşi olduğunu söylediğinde Ares kadınlara saygıyla selam verdi. Aynı şekilde karşılık bulurken yaşlı kadın, "Kurtarıcı geri döndü!" diyerek gülümsedi. Ares iç çekti. Kadının gözlerindeki umut ışığını görmemek mümkün değildi. Babası onların ilk kurtarıcısıydı. Diogo Kosta madeni ilk aldığında madende çalışan kabilelerin çalışma şartlarını ve yaşamlarını değiştirebilmek için her türlü yardımı yapmıştı. Düzen içinde senelerce madende çalışanların hepsi bu durumdan memnundu. Babasının ölümünden sonra Cellat'ın kontrolü ele almasıyla neler yaşadıklarını tahmin etmek zor değildi. Kiwbe'nin anlattıklarını hatırlayan Ares tahminlerinden bile daha kötü şeyler yaşadıklarını düşündü.

Kadınlar Ares'in iki yanında diz çöktü. Genç olanın elindeki kapta kaynamış su vardı. Yaşlı kadın Ares'in açtığı yarayı kontrol ettikten sonra kafasını iki yana salladı. Eline aldığı bir bezi kaynamış suya batırarak yarayı temizlemeye başladı. Ares alnında terler birikirken dişlerini sıkıp yaşlı kadının işinin bitmesini bekledi.

Kadınlar yaralarını temizlediler, Kiwbe'nin kabilesindeki Nada'nın sürdüğü ilaca benzer ilaçlarla yaraları örttükten sonra üstünü sargı bezi yerine ağaç yapraklarıyla kapladılar. İşleri bittiğinde Ares oturduğu tabureden inerek yere oturdu. Sırtını duvara yaslarken

[illegible] getirdiği yemeği yiyerek dinlenmeye çalıştı. Yemeğin arasından aldığı ağrı kesici kendini daha iyi hissetmesinde yardımcı [illegible].

Dilsiz karşısına geçip oturdu. Ona bakıp gülümserken "Ölecek gibi görünüyorsun," dedi. Ares güldü. "Henüz ölmeye niyetim yok," diye karşılık vardı. Dilsizin yüz ifadesi ciddileşti. "Plan ne?" diye sorduğunda Ares "Madene girmenin bir yolunu biliyor musun?" diye sordu. Dilsizin imkânsız yerlere girebilmek gibi doğal bir yeteneği vardı. Eğer madenlere girebilmenin bir yolu varsa bunu ondan başkası bilemezdi.

Dilsiz genişçe gülümserken kafasını onaylarcasına salladığında Ares rahat bir nefes alarak gözlerini kapattı. "Şimdi rahatlıkla dinlenebilirim," diye mırıldandığında Dilsizin uzaklaşan ayak seslerini duydu.

BÖLÜM 27

Çağ şehirdeki evindeydi. Uçaktan indikten sonra duş alıp uyuyarak biraz dinlenmişti. Uzun zamandır kullanılmadığı için boş olan dolabını gördüğünde pizza sipariş etti. Kapı çaldığında siparişinin geldiğini bilerek ayağa kalkıp cüzdanını alarak kapıya ilerledi. Kendini hâlâ biraz yorgun hissediyordu.

Pizzanın ücretini ödedikten sonra hâlâ sıcak olan kutuyu aldı. Kapıyı kapatıp oturma odasına giderken burnuna gelen kokuyla ağzı sulandı. Pizzanın tadını deli gibi özlemişti. Hemen kutuyu açıp bir dilim aldı. Koltuğa otururken telefonu çalmaya başladı. Bir saat önce ona döndüğünü haber vermişti. Arkadaşı fazlasıyla yoğun olmalıydı ki mesajına yeni karşılık veriyordu.

Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra "Efendim," diyerek telefonu cevapladığında Asya, "Ah işte aradığım ses..." dedi dramatik bir şekilde. Çağ gülümserken "Çok mu özledin?" diye sordu. "Evet çok özledim, bu yüzden senin hemen o güzel poponu kaldırıp şirkete gelmen gerekiyor. Çağ burada durumlar hiç iyi değil."

Asya'nın sözleriyle iç çekti. "Asya senin her şeyi halledebileceğini biliyorum. Üstesinden gelemeyeceğin bir şey yok. Benim biraz işim var."

"Ne işin var Çağ? Şirketi batırmamdan daha önemli ne işin var?" diyen Asya sinirle konuştuğunda Çağ, "Ares'i bulmalıyım. Tehlikede olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Nasıl yani? Sen adaya gidip o muhteşem erkeğinin aslında hiçte muhteşem olmadığını anlayıp geri dönmedin mi?"

Asya'nın sözleri onu güldürmüştü ama hüzün hemen ardından geri döndü "Hayır, Ares adada değildi," dediğinde Asya "Lanet olsun! İki ay boyunca orada tek başına ne yaptın?" diye haykırdı.

Çağ derin bir nefes alırken "Asya sana olanları sonra anlatırım tamam mı? Şimdi kapatmam gerekiyor. Hector Alves'i arayıp Ares'e ulaşabilir mi diye soracağım," dedi.

"Ah o konuda sana başarılar. Adam telefonlara cevap vermemek konusunda bir numara, eğer ulaşabilirsen benden de selam söyle."

"Anlamadım, ona ulaşamıyor musun?" diye soran Çağ meraklanmıştı. Ama Jawad, Hector Alves'in onunla iletişim kurduğunu söylemişti. "Hayır, telefonlarıma cevap vermiyor. Maillerimi hesaba almıyor. Üstelik tamamen profesyonelce yazmıştım," diyen Asya'nın aklı adam hakkında fazlasıyla karışık görünüyordu.

"Tamam, ben ulaşamaya çalışacağım," diyen Çağ onun daha fazla uzatmasına izin vermeden vedalaşıp telefonu kapattı. Asya'nın söyledikleriyle onun da kafası karışmıştı. Elindeki pizzasını bitirdikten sonra daha önce kaydettiği numarayı aradı. Telefon uzun süre çaldı ancak açan olmadı. Çağ yemeğini bitirene kadar beklemeye karar vererek pizzasına geri döndü. Pizzayı bitirip kutuyu çöpe attıktan sonra ellerini yıkadı. Hâlâ geri dönüş olmamıştı. Telefonunun yanına giderek adamı tekrar aradı. Bu sefer hat meşgule düştü. Çağ en azından telefonu yanında diye düşünerek adama mesaj yazmaya karar verdi.

Merhaba, ben Çağ Laçin, Ares'e ulaşamıyorum. Onu bulmak için adaya gittim ancak orada yok. Ares'in Kongo'ya gitmiş olma ihtimali var mı? Hayatından endişe ediyorum. Lütfen bildiğiniz bir şey varsa bana haber verin. Ona ulaşmam gerekiyor.

Mesajı gönderdikten sonra kalbi heyecanla çarpıyordu. Adamın iyi haberler vermesini umarak bekledi. Kısa süre sonra telefon çalmaya başladığında kalbi daha büyük bir heyecanla atarak aramayı cevapladı.

Hector Alves "Merhaba Çağ Hanım," dediğinde Çağ, "Merhaba, aradığınız için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim ama istediğiniz bilgiler bende yok," diyen adamın sözleriyle hüsrana uğrarken "Bakın Ares..." demişti ki adam, "Ha-

yır, hayır daha fazla bir şey söylemeyin," dedi telaşla. Çağ'ın kalbini bir korku sardı. Adam sanki bir şey biliyor ama ona söylemiyordu. Gözleri doldu. "Lütfen, bir şey biliyorsanız söyleyin. Onu bulmak için her yeri arıyorum ama hiçbir iz bulamıyorum."

"Başka kimi aradınız?" diyen adamın sesindeki telaş git gide artıyordu. "Ares daha önce orduda görev yaptığını söylemişti. Askeriyeyi arayıp göreve geri dönüp dönmediğini sormak istedim ancak bir cevap alamadım."

Adam bir yandan küfredip bir yandan gülüyordu. Çağ'ın sinirleri bozuldu. Gözlerinden yaşlar süzülürken "Bay Alves, hamileyim ve Ares'e ulaşmam gerekiyor. Beni anlıyor musunuz?" dedi sonunda. Tek amacı adamın bu bilgiyle ona bildiklerini söylemesiydi ama aldığı karşılık tüm bedeninin buz kesmesine sebep oldu.

"Lanet olsun size daha fazla bir şey söylemeyin demiştim," diye kükreyen adamın sesi ürkütücüydü. "Neredesiniz?" diye sordu hemen ardından. Çağ yutkunup sustu. Adam, "Çağ Hanım neredesiniz?" diye sordu tekrar. "Evimdeyim," diye fısıldadığında "Hemen orayı terk edin," diyen adamın sözleriyle "Ne- neden?" diye kekeledi.

"Durma! Hayatın tehlikede hemen sana ne diyorsam onu yap. Telefonu kapatma güvenli bir yere gidene kadar iletişimi kesme," diyen adamın söyledikleriyle harekete geçti. Koşarak dış kapıyı açtı. Geldiği an şahsi korumalarına haber vermediği için pişmandı. Asansörü çağırarak beklerken Hector Alves ona yapacaklarını söylüyordu. "Bir polis merkezine gidin. En güvenilir yer orası olacaktır. Karşınıza çıkan yabancı hiç kimseyle konuşmayın size fazla yaklaşmalarına izin vermeyin,"

Adam talimatlarını verdikçe Çağ'ın kalbi korkudan dışarı çıkacakmış gibi atıyordu. "Asansöre biniyorum," diyerek açılan kapılardan içeri girdi. En alt katın düğmesine bastı. Asansör hızla aşağı inerken geçen zaman Çağ'ın korkularını daha da arttırıyordu. Giriş katında asansörden indiğinde hızla güvenliğe gitti. "Otoparkta arabam var mı?" diye sorduğunda güvenlik bilgisayardan kontrol ettikten sonra "Evet Çağ Hanım, kapıya getirmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdiğinde Hector Alves "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu. "Güvenlikle, arabamı getiriyorlar. Birazdan polis merkezine gideceğim," diye karşılık verdi. Onun telaşlı hareketlerini fark eden diğer görevli "Bir sorun mu var Çağ Hanım?" diye sorduğunda Çağ kafasını iki yana salladı. Arabası kapının önüne gelene kadar dışarı çıkmak istemiyordu. Hattın diğer ucunda adamında hızla hareket ettiğini duyuyordu. Nefesi düzensiz ve hızlanmıştı. Nereye gittiğini merak etti. Adam onun merakını sezmiş gibi "İlk uçakla oraya geliyorum. Güvenli bir yere giderek beni bekleyin," dedi.

Arabası kapının önüne geldiğinde Çağ koşarak dışarı çıkarken "Tamam," dedi. Görevli arabadan inip kapıyı onun için tuttu. Çağ teşekkür ederek arabaya bindi. Kapısını kapatıp kemerini bağlayarak gaza bastı. "Arabadayım, polis merkezine gidiyorum," diye bilgi verdiğinde adam "Güzel," dedi ve hattın diğer ucundan silah sesleri geldi. Çağ korkuyla çığlık atarken adam küfretti. "Hector! İyi misin?" diye bağırdığında adam "Kapatmam gerekiyor. Yarına kadar size ulaşmazsam, kendinizi korumanız gerekecek. Polisten başka kimseye güvenmeyin," dedikten sonra hat kesildi.

Hector Alves, Çağ'ı deli gibi korkutmak istemişse kesinlikle başarılı olmuştu. Çağ'ın korkudan nefesi kesiliyordu. Çağ polis merkezine gidip ne yapacağını bile bilmiyordu. Neden tehlikede olduğunu da anlamıyordu. Oradaki polislere ne diyecekti. Arkasındaki araç sinyallerini açıp kapattığında dikkatini çekti. Adamın biri pencereden çıkmış kenara çekmesini işaret ediyordu. Çağ yutkundu. Yoluna devam ederken Leyla'yı aradı. Leyla telefona cevap vermezken arkasındaki araç hızlanarak yanına gelmişti. Çağ hızını arttırdı. Önündeki ışıklar tam zamanında yeşile dönmüştü. Leyla'yı tekrar aradı ancak yine cevap alamadı. Sonunda Enver Bey'i aramaya karar verdi.

Arkasındaki araba şimdi korna çalarak onu kenara çekmeye zorluyordu. "Çağ Hanım?" diyen Enver Bey'in meraklı sesini duyduğunda telaşla "Siz hangi karakoldasınız?" diye sordu. Adam, "Anlamadım!" dediğinde Çağ, "Enver Bey, az önce hayatımın tehlikede olduğunu söyleyen bir telefon aldım. Acil polis merkezine git-

mem gerektiğini söylediler. Şimdi yoldayım ve bir araç tarafından takip ediliyorum. Arkadaki araç ısrarla durmamı istiyor." diye hızlı konuştu.

Enver Bey, "Tamam sakin olun. tam olarak neredesiniz?" diye sorduğunda Çağ etrafındaki tabelalardan olduğu yeri söyledi. Enver Bey ona çok yakın olduğunu söyleyerek gitmesi gereken yeri tarif ettiğinde Çağ onun yönlendirmelerine uydu. Ancak bunun için yavaşlaması gerekiyordu. Aynadan arkasındaki aracı kontrol ettiğinde onun da yavaşladığını gördü. Çağ ilk yol ayrımından sola saparak ışıklarda durmak zorunda kaldı. Arkasındaki aracın onu takip edeceğini düşünürken yoluna devam ettiğini gördüğünde rahatladı.

Işık yeşile döndüğünde karşıya geçince sağ tarafta kalan polis merkezini görmüştü. Çağ arabasını kenara çekerek "Kapının önün. deyim." dediğinde Enver Bey, "Geliyorum!" diyerek telefonu kapattı. Çağ kapılarını kilitleyip korkuyla etrafını kontrol etti. Aynadan arabanın arkasında kalan karakolun kapısını gözetledi. Enver Bey kapıdan çıkıp iki yana bakarak onu aradığında Çağ kilitleri açıp aşağı indi.

Onu gören Enver Bey hızla yanına gelirken Çağ kapıyı kapatıp adama doğru ilerledi. Karşı karşıya geldiklerinde adam, "İyi misiniz?" diye sorunca Çağ kafasıyla onayladı. Enver Bey gözlerini etrafta gezdirdi. Şüpheli bir araç göremediğinde "Takip edildiğinizi söylemiştiniz," diyerek kadına geri döndü. Çağ yutkunarak kafasını sallarken "Ben bu tarafa saptığımda onlar yola devam etti," dedi.

Enver Bey ona şüpheyle baktıktan sonra Çağ'ın önünden çekilerek "Gelin içeride neler olduğunu konuşalım," dedi.

Çağ, "Tamam..." diye mırıldanarak yürümeye başladığında Enver Bey elini onun beline doğru atacak oldu ancak son anda yaptığını fark ederek geri çekildi.

Bir saat sonra Çağ, Enver Bey'in odasında oturmuş çay içiyordu. On beş dakika önce Enver Bey onun anlattıklarını araştırmak için Çağ'ı odada yalnız bırakarak gitmişti. Çağ oturduğu yerde sıkıntıyla nefes alıp veriyordu. Aldığı her nefes sanki mümkünmüş gibi kalbini biraz daha sıkıyordu. Onu en çok rahatsız eden Ares hakkında neredeyse her şeyi anlatmak zorunda kalmış olmasıydı.

Enver Bey'e aldığı telefonu söylediğinde adam o kadar çok soru sormuştu ki Çağ en sonunda her şeyi baştan anlatmak zorunda kalmıştı. Adam en büyük tepkisi ise hamile olduğunu öğrenince olmuştu. Kaşları hızla havaya kalkarken "Hamile misiniz?" diye sormuş meraklı bakışları Çağ'ın yanaklarının kızarmasına sebep olmuştu.

Kapı açıldığında Çağ hızla kafasını kaldırdı. Enver Bey elindeki kâğıtlarla yerine geçip oturdu. Not aldığı yazıları kontrol ettikten sonra "Verdiğiniz tarihlerde ülkeye Ares Kosta adında hiç kimse giriş yapmamış," dedi.

Çağ devam etmesini beklerken Enver Bey ellerini masasının üstünde birleştirip "Ares Kosta adına ait son on yılda hiçbir kayıt bulamadım. Evet, bir zamanlar askermiş ancak hakkında öğrenebildiğim tek şey bu oldu," dedi.

Çağ, "Size yalan söylemiyorum," Enver Bey elini kaldırıp onu sustururken "Yalan söylediğinizi düşünmüyorum Çağ Hanım. Tam aksine bu durum beni daha çok endişelendirdi. Şu Hector Alves, size söylediği gibi buraya geliyormuş, yarım saat önce İtalya'dan kalkan uçağa bilet almış ancak adam uçağa binmemiş," dediğinde Çağ korkuyla titredi. "Telefonda konuşurken silah sesleri geldi," dediğinde Enver Bey kafasını salladı. "Evet, maalesef bu bilgiyi doğrulayamıyorum. Elimde izin olmadan hiçbir araştırma yetkisine sahip değilim," diyen adam Çağ'ın anlattığı şeylere göz gezdirirken "Ve sizin anlattıklarınıza göre de bir izin almam mümkün değil. Verdiğiniz ifadenin çoğunda açıklıklar var," dedi.

Çağ bunun böyle olacağını tahmin ediyordu. Büyük ihtimal Enver Bey onu tanıyor olmasa bu kadar konuşmasına bile müsaade etmezdi. "Peki ya şimdi ne olacak?" diye sorduğunda Enver Bey ellerini iki yana açıp "Bilmiyorum. Beni aradığınızda peşinizdekinin katil olduğunu düşündüm ancak bu anlattıklarınızdan sonra iki olayın bağlantılı olması mümkün değil. Ancak güvenliğinizden emin olana kadar sizi yalnız bırakmakta istemiyorum," dedi.

Çağ derin bir nefes alarak "Teşekkür ederim, güvenliğe haber vereyim beni gelip alsınlar," dedi.

Enver Bey, "Beni yanlış anladınız..." dediğinde Çağ adama baktı. Adam gözlerinin içine bakarak "Hector Alves'in polisten

başka kimseye güvenmemenizi söylediğini anlatmıştınız. Bu durumda sizin korumalarınıza da güvenemeyiz." açıklama karşısında "Ne öneriyorsunuz?" diye sordu.

Enver Bey saatini kontrol etti. "Bir saat sonra mesaim bitiyor. Hector Alves'in yarın sizinle iletişime geçeceğini söylemiştiniz. Yarına kadar benimle kalın, daha sonrasını duruma göre düşünürüz."

Çağ şaşkınlıkla adama baktı. Elindeki soğumuş bardağı sehpaya bırakırken "Teşekkür ederim, ancak kendi evimde olmayı tercih ederim," dediğinde adam "Sadece yardım etmeye çalışıyorum Çağ Hanım. Sezgilerim başınızın ciddi belada olduğunu söylüyor," dedi.

Çağ kararsızlıkla bakışlarını sehpanın üstünde duran bardağa çevirdi. Yarısı içilmiş olan çay soğudukça koyu bir renge bürünmüştü. Çağ bardağın üstündeki bozuk yansımasına gözleri takılırken kaybedecek bir şeyim yok diye düşündü. Geri dönmesinin tek sebebi Ares'i bulmaktı. Şirkete geri dönmeyi planlamıyordu. Hector Alves'e ulaşana kadar Enver Bey'in yardım teklifini kabul etmek ona bir şey kaybettirmezdi.

"Tamam," dediğinde Enver Bey, "Bana anlattıklarınız şimdilik aramızda kalsın. Hector Alves ile konuşup olayı netleştirene kadar kimseye bir şey söylemeyin," dedi. Çağ kafasını sallayarak onayladı. Enver Bey beklerken içecek başka bir şey isteyip istemediğini sorduğunda teşekkür ederek reddetti.

Dakikalar hızla akıp geçerken Çağ'ın uykusu gelmişti. Gözleri oturduğu yerde kapanmak üzereyken kapı çaldı. Kafasını kaldırıp Enver Bey'e bakarken adam "Gel," dediğinde Leyla içeri girdi. Genç kız koltukta oturan Çağ'ı görünce gözleri irileşti. "Çağ Hanım!" diye şaşkınca bağırırken Çağ gülümseyerek ayağa kalktı. "Merhaba Leyla," dediğinde Leyla yanına gelip ona sarılırken "Ne zaman döndünüz?" diye sordu. Çağ geri çekilirken "Dün geldim," diye cevap verdi.

Enver Bey oturduğu yerden iki kadının kucaklaşmasını sakince izledi. Leyla aldığı cevapla amirine bakıp Çağ'a dönerken merakla "Bir şey mi oldu? Neden buradasınız? Belki haberiniz yok ama dosyayı takipsizlikten rafa kaldırdılar," dedi.

Enver Bey araya girerek "Çağ Hanım'ın haberi var Leyla." Adı Çağ ona döndüğünde adam ayağa kalkarak Leyla'ya hitaben "Sen ne için gelmiştin?" diye sordu. Leyla, Çağ'a baktıktan sonra amirine dönerek "Dün işlenen cinayetle ilgili savcı, babanın ifadesini tekrar almamızı istedi," dedi.

Enver Bey kafasını onaylarcasına sallarken onların yanına gelmişti. "Tamam, gidip getirin adamı benim çıkmam gerekiyor sen idare edebilir misin?"

Çağ ikilinin arasındaki konuşmayı şaşkınlıkla takip ederken "Şirketten ayrıldın mı?" diye sordu Leyla'ya.

"Dosya kapatıldıktan sonra işe devam etmemin bir anlamı yoktu. Ama annem hâlâ şirkette çalışmaya devam ettiğimi düşünüyor," diyen Leyla'nın son sözlerindeki uyarıyı anlamıştı.

"Merak etme ona bir şey söylemem," dediğinde Leyla, "Teşekkür ederim," diyerek amirine döndü. "Evet, yalnız idare edebilirim. Siz çıkıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, yarın görüştürüz," diyen Enver Bey, Çağ'a kapıyı işaret ettiğinde Çağ "Sonra görüştürüz Leyla," dedi. Leyla da onları takip ederken "Bir sorun mu var amirim?" diye sordu. Enver Bey ona bakmadan "Hayır," dedikten sonra elini Çağ'ın sırtına koyarak ilerlemeye devam etti. Çağ adamın Leyla'ya bile bir şey söylemek istemediğini fark etti. Başı düşündüğünden daha büyük bir belada olmalıydı.

İkili koridorda uzaklaşıp giderken Leyla arkalarından şaşkınca bakıp kalmıştı. Birbirinden hiç haz etmeyen bu iki insanın nasıl olup da bir araya geldiğini merak etmişti.

BÖLÜM 28

Ares, kafasını kaldırıp yıldızlarla parlayan gökyüzüne baktı. Shaquana kabilesi yarın gerçekleşecek olay için onu kutsuyor, tanrılarına adaklar adıyordu. Ares gözlerini gökyüzündeki yıldızlardan önündeki manzaraya dikti. Erkek ve kadınlardan oluşan bir grup yaktıkları büyük ateşin etrafında dans ederek yüksek sesle dualarını ediyorlardı. Dışarıdan gören bir göz onların dans edip eğlendiğini düşünebilirdi ancak Shaquanlar şu an tanrılarına Ares'i güçlendirmesi ve onu kutsaması için dua ediyordu. Ares ateşin uzağına onların istediği yere bağdaş kurarak oturmuştu. Üstü çıplak altında ise artık dizlerinin üstünde biten bir şort halini alan eski pantolonu vardı.

Ares gözlerini çemberin ortasındaki ateşe dikti. Yanan odunlardan çıkan kıvılcımlar gözlerinin ateşe daha da yoğunlaşmasını sağlıyordu. Bakışları gittikçe yoğunlaştı. Alevlerin üstünde çıkan dumanın içinde Çağ'ın gülümseyen yüzünü gördüğünde gözlerinden yaşlar akıyordu. "Sevgilim," diye fısıldadı. Kongo'ya geldiğinden beri onu ilk defa bu kadar baştan çıkarıcı bir şekilde hissediyordu.

Ateşin görüntüsü önünü kapatan Shaquanlar tarafından engellendi. Ares gözlerini kırpıştırarak görüntünün etkisinden kurtulmaya çalıştı. Gözlerini tekrar odakladığında ateşin etrafında dönen grubun ona doğru geldiğini gördü. Danslarına ve ilahilerine onun etrafında dönerek devam ederken Sahaquanların en yaşlısı çemberin içinde Ares'e katıldı. Elindeki kapta toz haline getirilmiş kemik, kan ve toprak karışımı vardı.

Yaşlı kadın Ares'in önünde diz çöktü. Gözlerini kapatıp kafasını gökyüzüne kaldırarak ilahinin kendine ait olan kısmını söylemeye başladı. Ares'in tüylerini ürpertecek kadar keskin ve duygu yüklü bir sesi vardı. Olduğu yerde sallanmaya başladı. Boğazından çıkan boğuk kelimelerle Ares'e baktı. Kadın Ares'in gözlerine bakıyor, ilahisine devam ediyordu. Ares daha önce kadını söylediği kelimelerin hiçbirini duymamıştı. Eski Kongo dillerinden biri olduğunu düşündü. İki parmağını elindeki kabın içine batırıp Ares'in alnına kalın bir iz çizdi. Ardından parmaklarını tekrar karışıma batırıp Ares'in çıplak omuzlarının üstüne üç nokta bıraktı. Kadın parmaklarını son kez kabın içinde batırmış ve Ares'in kalbinin üstüne çember çizmiş ortasına da tek parmağıyla küçük bir nokta yerleştirmişti.

Kadın onun gözlerine bakıp son kez yüksek sesle tekrar ettiği nakaratı söyledi ve ayağa kalkarak çemberin içinden çıktı. Onun çemberi terk etmesiyle etrafındaki kalabalık daha hızlı hareket etmeye başladı. Ares bir anda dans eden kalabalığın ayaklarından çıkan tozların arasında kalmıştı. Kafasını yere eğip gözlerini kapatarak bitmesini bekledi. Ares inançsızdı ancak Shaquanların içinin rahat etmesi için tüm bunlara katlanmıştı. Onlardan istediği şey kolay değildi. Canlarını hiçe sayıp kurşunların üstüne çıplak bedenleriyle koşmalarını istemiş ve hepsi kabul etmişti. Karşılığında onun katlandığı bu küçük detay bir hiçti.

Buraya geldikten sonra yorgunluktan bayılmış, bir gününü baygın halde uyuyarak geçirmişti. Dilsiz ve kabilenin diğerleri Cellat'ın askerleri onu görmesin diye yattığı yeri eşyalarla gizlemişler üstüne ölü hayvan etleri bırakmışlardı. Ares onca kokuya rağmen bir ölü gibi uyumaya devam etmişti. Cellat'ın askerleri madenlerde çalışan işçileri almak ve bırakmak için her geldiklerinde kabiledeki tüm evleri kontrol ediyorlardı. Bu da Cellat'ın onu beklediğinin kanıtıydı. Ares, kendine geldikten sonra Dilsiz ile birlikte madenin çevresini keşfe çıktığı için askerler kabileyi kontrol ederken ormanda oluyordu. Üç gün boyunca madenlere yapılan yolculukta on beş yamyam öldürmüş, Ares'in bedeni daha fazla yaralarla kaplanmıştı. Artık daha fazlası için ne sabrı ne de gücü kalmıştı. Yarın her şeye bir son verecekti.

Kiwbe, Shaquanlar hakkında söylediklerinin bir kısmında haklıydı. Kabilenin hiç çocuğu yoktu. En genç üyeleri Dilsiz'di. Dilsiz'in babası Dhamir, ona Cellat'ın yaptıklarını anlatmıştı. Doğan her çocuklarını yamyamlara yem etmek için ellerinden alıyordu. Aden Dilsizden sonra doğan iki çocuğunu kaybetmişti ve bir daha çocuk yapmayacağına yemin ediyordu. Kiwbe'nin düşündüğü gibi Cellat bir tanrı gibi tapmıyorlardı. Sadece kaderlerine boyun eğmişlerdi. Dilsiz, Cellat'ın elinden kurtulmuştu çünkü kabileye çok az geliyor günlerini ormanda geçiriyordu. Dhamir, oğlu için endişelense de onun kabileden uzakta olmasının daha güvenilir olacağını hissediyordu. Ares de Dilsiz ile geçirdikleri günlerde çocuğun değişik bir koruma içgüdüsünün olduğunu keşfetmişti. Savaşmayı bilmiyordu, ancak o kadar sessizdi ki onun hareket ettiğini bile duymuyordu. Önsezileri oldukça güçlüydü. Yamyamlar ne zaman ortaya çıksa Dilsiz ortadan kayboluyor, tehlike geçtikten sonra açığa çıkıyordu.

Sırtında hissettiği dokunuşla kafasını kaldırdı. Dilsiz hemen yanında oturmuş ona gülümseyerek elindeki yemeği uzatıyordu. Ares teşekkür ederek yemeği aldı. Dilsiz ile birlikte sessizce yemeklerini yerken diğerlerinin de etrafa dağılmış yemek yediklerini gördü. İbadet uzun zaman önce bitmiş gibi görünüyordu ve Ares onların sustuğunu dahi fark etmemişti.

Yemeğini bitirdikten sonra ayağa kalktı. Tüm bakışların üstüne çevrildiğini görünce yemek ve kutsama için teşekkür etti. Diğerleri ona gülümsedi. Gözlerinde umut ışığı ateşle parlıyor Ares'e omuzlarındaki ağır yükü hatırlatıyordu. Bu insanların kurtuluşu onun omuzlarındaydı. Kongo'ya gelmesinin gerçek nedeni buydu. İntikam için gelmemişti, kaçarak Cellat'ın eline bıraktığı insanların hayatını geri kazanmak için gelmişti.

Geldiğinden beri kaldığı Dhamir'in evine girdi. Duvar kenarındaki çantasının yanına gidip oturdu. Karl ile bir daha haberleşmemişti. Bu gece onu arayıp yarın hakkında bilgi vermeliydi. Uydu telefonunu çıkarttı. Çok fazla vakti yoktu. Karl'ın telefonu çaldı ancak cevap vermedi. Ares'in kalbini bir korku saldı. Tekrar aradı uzun çalışın ardından "Binbaşım?" diyen sesi duydu. Karl'ın değil Dean'in sesiydi.

"Yüzbaşı," diyerek adamı selamladıktan sonra "Binbaşı Nelson nerede?" diye sordu. Hattın diğer ucundaki sessizlik Ares'in içini çatmasına sebep oldu. Dean belirgin bir şekilde boğazını temizledi. Ares oturduğu yerde dikleşirken adam titreyen bir sesle "Görevde başarısız olduk efendim," dedi.

Ares yutkundu "Karl?" diye fısıldadığında Dean, "Binbaşı geçen haftaki çatışmada hayatını kaybetti. Savaş hiç beklemediğimiz şekilde kızıştı ve biz çapraz ateşin ortasında kaldık. Binbaşı ile birlikte beş adamımızı daha kaybettik..." dedi. Ares'in kulakları uğuldayor Dean'in söylediklerini anlamakta zorlanıyordu. "Geri çağrıldık efendim. Orada yalnızsınız."

Dean'in son sözleriyle telefonu kapattı. Öne doğru ellerinin üstüne düşerken boğuluyormuş gibi nefes aldı. Elinin altındaki telefon çırpındı. Ares telefonu bırakıp ayağa kalktı. Göğsünün ortasına düşen ateş fazlasıyla canını yakıyor ve nefesini kesiyordu. Hızla dışarı çıktı, hemen ardından orman içinde doğru süratle koştu. Derin derin soluyup tekrar yaşadığını hissedene kadar koştu. Sonunda yorgunlukla dizlerinin üstüne çöktüğünde acıyla haykırdı. Ormandaki tüm kuşları uyandırıp kondukları ağaçlardan uçuracak kadar güçlü ve acı dolu bir haykırışla içindeki yas ve öfkeyi dışarı attı.

Çağ uykusundan sıçrayarak uyandı. Elini hızla atan kalbinin üstüne koydu. Onu bu kadar çok korkutan rüyayı hatırlamaya çalıştı ancak görüntüler net değildi. Son zamanlarda gördüğü rüyalar artık kâbusa dönüşmüştü. Sürekli Ares'i görüyordu. Ares, ya silahlı çatışmanın içindeydi ya da çıplak Afrikalı insanlarla savaşıyordu. Çağ bu rüyaların son bulması için artık Allah'a yalvarıyordu. Gördükleri kaldırabileceğinin çok fazlasıydı. Bütün bunlara Kongo ile yaptığı araştırmanın ve Ares için kapıldığı endişenin sebep olduğunu biliyordu ancak bu içini rahatlatmıyordu.

Yataktan kalkıp ipek sabahlığını giyerek mutfağa doğru ilerledi. Mutfağa girdiğinde ışıklar açılınca gözlerini kırpıştırdı. Bir bardak su alıp içerken eliyle tezgâha tutunmuş onu bu kadar etkileyen rüyanın ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyordu. Tek hatırladığı ise bir ateşin önünde oturan Ares'ti. Onun haricinde hatırladığı başka bir

şey yoktu, ancak kalbini derinden sarsan bir acı hissetmiş ve hâlâ da hissetmeye devam ediyordu.

Boş bardağı tezgâha bırakıp kalbinin üstünü ovdu. Derin bir nefes alırken biraz daha rahat hissediyordu. Sütle dolmaya başlayan göğüsleri sızısıyla inledi. Son zamanlarda göğüsleri gereğinden fazla hassastı ve Çağ buna alışmakta zorlanıyordu. Yine de her geçen gün bebeğine biraz daha bağlanıyordu. Son zamanlarda yaşadığı gerginlik dolu günlerden sonra bebeğinden başka kimsesi kalmamış gibi hissediyordu. Kafasını sertçe iki yana salladı. Hayır, Ares hâlâ hayattaydı biliyordu. Hissediyordu.

Hector Alves'in onu arayıp korkuttuğu günden beri üç gün geçmişti. İlk gece Enver Bey'in evinde kalmıştı. Çağ o gece adamı daha yakından tanıma fırsatı bulmuştu. Aslında başlarda sinir olduğu kadar kötü biri olmadığını fark etmişti. Tek sorun adam işini fazlasıyla önemsiyor ve başarılı olamadığında olağanüstü bir öfkeye kapılıyordu. Çağ hırslı bir iş kadını olarak onu anlıyordu. Aynı şey bir zamanlar onun içinde geçerliydi. Şimdi ise tek düşünebildiği sevdiği adamın güvenli bir şekilde yanına geri döndüğünü görmekti.

Enver Bey ile o gece Ares ve onun olası durumuyla uzun uzun sohbet etmiş, Hector Alves'in bahsettiği tehdidin nereden geliyor olabileceğini çözmeye çalışmışlardı. Tabii ki ellerinde hiçbir şey olmadığı için bütün gece boş olasılıklarla vakit geçirmekten başka bir şey yapmamışlardı. Ertesi günü Çağ, Asya'nın ısrarlarına daha fazla karşı gelemeyerek şirkete gitmişti. Enver Bey bütün gün ona eşlik etmiş ve olası bir tehlikeye karşı tetikte olmuştu. Hector Alves'ten bekledikleri telefon ise gelmemişti. Enver Bey'in işe dönmesi gerektiğinde Çağ güvenlik şefi Poyraz Bey'i arayarak güvendiği dört adamı istemişti. Eskisi gibi yakın koruması olacaklardı ancak bu sefer çevresindeki adamlar sürekli değişmeyecekti. Poyraz Bey'in seçtiği o dört kişi tehlikede olmadığı anlaşılana kadar yakın koruması olacaktı.

Çağ iki gündür şirkete gidip gelmeye başlamıştı ve Enver Bey her gün onu ziyarete gelerek Hector Alves'in ortaya çıkıp çıkmadığını kontrol ediyordu. Çağ'ın hayatı yeni bir rutine bağlanmıştı ancak her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğunu hissediyordu. Etrafın-

fakî enerji fazlasıyla gergindi. Her an büyük bir şey olacak ve hayatı değişecekmiş gibi hissediyordu. Günün her dakikasını stres ve gerginlik içinde geçiriyordu. Aklını meşgul eden tek şey ise bebeği ve şirketteki işlerdi. Asya sayesinde hâlâ şirkette hisse sahibi olduğu için şanslıydı. Şu an bütün gün evde oturup Ares'i düşünmekten onu kurtaran tek şey şirketti.

Elini boynuna atıp derin bir nefes alarak tenini ovdu. Acıyla sancıyan kalbi biraz olsun rahatlarken odasına doğru ilerledi. Yatağının yanındaki komodinin üstündeki saat sabah dördü gösteriyordu. Bu saatten sonra tekrar uyuması imkânsızdı. Giyinme odasına giderek üstünü değiştirdi. Çantasını aldıktan sonra evden çıkmak için kapıya ilerledi.

Kapıyı açtığında korumaları oradaydı. Onu görünce selam vererek "Bir sorun mu var Çağ Hanım?" diye sordular. Çağ kafasını iki yana salladıktan sonra asansöre ilerlerken "Hayır, uyku tutmadı. Şirkete gidiyorum," diyerek açıkladı.

Birlikte lobiye indiler. Korumalardan biri arabasını getirmek için otoparka inerken diğeri Çağ ile birlikte beklemek için yanında kaldı. Çağ çantasındaki telefonunu çıkartıp maillerini kontrol etti. Doktor randevusunun mailini gördüğünde gülümsedi. Bugün bebeğiyle resmen tanışacaktı. Ares yanında olmadan gitmek istemese de artık bebeğinin kalp atışlarını duymak istiyordu.

Arabası geldiğinde korumaları eşliğinde binadan çıktı. Onun için açılan kapıdan arabaya binerken izlendiğinden habersizdi.

Çağ şirkete geldiğinde eski odasına çıktı. Şimdi Altan'a ait olan odayı geçici bir süreliğine kullanıyordu. Bu karışıklığın içinde Altan Londra'da olduğu için şanslıydı. Bütün stresinin üstüne bir de onun varlığını çekemezdi.

Koltuğuna oturup bilgisayarı açtı. Arkasına yaslanıp ekranın açılmasını beklerken gözleri dalıp gitmişti. Bilgisayarın sesiyle irkilerek kendine geldi. Oturduğu yerde doğrulup bilgisayarı biraz daha kendine çekerek interneti açtı. Birkaç gündür olduğu gibi güne yine Kongo ile ilgili haberleri okuyarak başladı. İnternetteki uzun gezintileri sırasında bir cenaze haberi dikkatini çekti.

Habere tıklayıp açtığında okuduklarıyla kalbi hızlandı. Haber başlığında ***'Kongo da hayatını kaybeden Binbaşı Karl Nelson bugün toprağa verildi.'*** yazıyordu. Çağ hızla haberin detaylarını okudu. Binbaşı beş askeriyle birlikte sekiz gün önce Kongo'daki çatışmada hayatını kaybetmişti. Çağ hayatını kaybeden diğer askerlerin isimlerini hızla okudu. Onunla birlikte giden ekibin geri kalanının da isimlerini taradı. Kalbi korkuyla atıyordu ancak ne geri dönenlerde ne de ölenlerde Ares'in ismini görmemek içini rahatlatmıştı. Haberde Binbaşının başarılarla dolu askeri hayatına da yer verilmişti. Çağ adamın hayatını okurken daha önce de Kongo da görev aldığını görünce heyecanlandı. Ares'in adada inzivaya çekilmeden önceki tarihlerdi. Ares ile bir bağı olabilir miydi?

Cenazede çekilen birkaç fotoğrafa göz attı. Tek çekilmiş iki kadının fotoğrafı dikkatini çekti. Kadınlardan biri yaşlıydı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını gizlemeden yanındaki kadına tutunarak dik bir şekilde ayakta duruyordu. Diğer kadın asker üniforması içinde dik bir şekilde duruyor, kadının kolundaki elinin üstüne elini koymuştu. Gözleri kuruydu ancak tabuta diktiği bakışlarındaki acı ortadaydı. Resmin altında yazanları okudu. Binbaşının eşi ve kızıydı. Teğmen Cora Nelson. Çağ not kâğıdı ile kalem alarak kızın adını yazdı. Nasıl ulaşacağını bilmiyordu ama kıza ulaşması gerektiğini hissediyordu. Enver Bey geldiğinde ondan yardım isteyebilirdi. İnternetten çıkarak Asya ile üstünde çalıştıkları yeni projeyi açtı. İşe odaklanarak biraz aklını dağıtmalıydı.

Saatler sonra kapısı açıldığında Çağ projeye dalmıştı. Kapının açılma sesiyle kafasını kaldırdı. Kapıda duran temizlik görevlisi onu görünce şaşkınca "Üzgünüm Çağ Hanım, burada olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

Çağ saate baktı. Yedi olmuştu. Kadına dönüp gülümserken "Önemli değil, odam temiz görünüyor. Bugünlük temizlemeyebilirsiniz, onun yerine bana bir bitki çayı getirebilir misiniz?" dedi.

"Tabii ki," diyen kadın temizlik malzemeleriyle birlikte dışarı çıktığında Çağ gözlerini kapatarak arkasına yaslandı. Uykusu gelmişti.

***

Aynı saatlerde kilometrelerce uzaklıktaki insanların savaşı başlamıştı. O gün Kongo'nun üstüne kızıl bir sis çökmüştü. Gökyüzü uzun zaman sonra ilk defa günlerdir yağmayan yağmurun etkisiyle kuruyan toprak kızıldı. Yer ve gök bir araya gelmiş gibiydi. İnsanlar vahşice savaşırken yaşanacakların etkisiyle tüm doğa sessizleşmişti. Ares arkasındaki yamyam ordusuna karşı zamanla yarışırken madenlere doğru hiç durmadan koşuyordu.

***

Çağ irkilerek gözlerini açtı. Elini kalbinin üstüne yerleştirdi. Son zamanlarda kalp atışlarındaki bu ani değişiklik çok sık olmaya başlamıştı. Bugün doktoruna bunu da danışacaktı.

Kapı çalınarak temizlik görevlisi içeri girdi. "Çayınızı getirdim," diyen kadın ona doğru gelirken Çağ da ayağa kalkarak kadına doğru gitti. "Teşekkür ederim," diyerek kadının elindeki çayı aldı. Kadın odasından çıkarken Çağ arkasını dönerek çayıyla birlikte pencerenin kenarına ilerledi. Sıcak çayı yudumlayıp dışarıyı izlerken kalp atışları biraz daha yavaşlamıştı.

Asya geldiğinde çayını bitirmiş ve proje üstünde çalışmaya geri dönmüştü. Asya kapıyı açıp kapının arkasından kafasını uzattı. Çağ'a gülümseyerek bakarken "Bu gördüğüm manzara işkolik patronumun geri döndüğünü mü söylüyor?" dedi.

Çağ da gülümserken bilgisayarının ekranını kapatarak "Hayır, sadece can sıkıntısından patladığımı gösteriyor," dedi.

Asya içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Çağ da ayağa kalkarken "Uyku tutmadı, bende gelip biraz çalışayım dedim," diyerek onun yanına gitti. Asya onu öpüp geri çekilirken gülümseyerek karnına bakıp "Hâlâ aynı," dedi. Çağ kahkaha attı. Elini karnına koyarken "Bir günde büyüyeceğini düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

Asya yüzünü buruştururken onu elinden tutup koltuklara yönlendirdi. "Fazla ayakta durma yeğenimi yoruyorsun," dediğinde Çağ kıkırdadı. İki kadın yan yana otururken Çağ, Asya'nın iki elini birden sıkıca tutarak "Teşekkür ederim, iyi ki yanımdasın," dedi.

İlk başta hamile olduğunu Asya'ya açıklamakta oldukça zorlanmıştı ancak Asya ilk şoku atlattıktan sonra bebek ile ilgili büyük bir heyecana kapılmıştı.

Asya telefonunu çıkartıp takvimini açarken "Doktor randevun bugün saat birde değil mi?" dedi. Çağ, "Evet," dediğinde kadın hızla ayağa kalkıp "Ah bire kadar bütün işleri bitirmem gerekiyor," diyerek kapıya doğru koşturdu.

Çağ arkasından gülerek bakarken "Gelmene gerek yok. Yalnız gidebilirim," dediğinde Asya arkasını dönüp ona yalancı bir öfkeyle parmağını sallarken "Bu söylediğini bir daha duymayayım Çağ Laçin! Beni yeğenimden asla ayırmazsın!" diyerek topukları üstünde geri dönüp odadan çıkmıştı. Çağ güldü, bu hayattaki en büyük şanslarından biri Asya olmuştu.

Çağ az yağlı bir tostla kahvaltısını yaptıktan sonra Işıl'ın getirdiği dosyaları incelemeye başladı. Hâlâ o yokken gerçekleşen anlaşmaları bitirememiş, bazı yönetim sorunlarının üstesinden gelememişti.

Elindeki kalemi ritmik bir şekilde masaya vururken kalbi bir anda tekrar hızlandı. Çağ elini kalbinin üstüne koyarken gözleri irice açıldı. Derin nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ancak kalbi deli gibi bir korkuyla çarpıyordu.

***

İşte o an gerçek savaş başlamıştı. Madenlerde çalışan yüzlerce işçi bir anda çığlıklar atarak madenin girişine doğru koşmaya başladılar. Madenin girişini bekleyen Cellat'ın askerleri içeriden yükselen sesi duyarak silahlarını girişe çevirdi. Ses gittikçe yaklaşırken askerler geri geri gidiyorlardı. Madenin girişinden çıktılar. Hepsi birbirine korku dolu bakışlar atarken çığlıklar karanlığın içinden duyulmaya devam ediyordu. Ellerinde tuttukları silahı daha sıkı kavradılar. İlk maden işçisi çığlık atarak görüş alanına girdiğinde askerler onun koşarak kaçacağını düşünerek silahlarını ateşlediler. Adam vücuduna giren dört kurşunla olduğu yere düşerken ardından onlarcası gelmeye başladı. Madenden çıkan işçiler çığlık atıyor, dur-

madan ateş eden askerler de onlarla birlikte bağırıyordu. Vurulanlar oldukları yere düşerken arkadan gelenler arkadaşlarının cesetlerine basarak koşmaya devam ediyordu. Sonunda askerlerin ilk şarjörleri bitti. Madenden çıkan işçiler kaçarak tel örgülerin kenarında dizlerinin üstüne çöküp ellerini kafalarına koydular. Onları takip eden diğerleri de aynı şeyi tekrarlıyordu. Askerler bu manzarayı gördüklerinde şaşkına döndü. Ellerinde silahlarıyla adamlara doğru yaklaştılar. Bir tanesi önünde dizlerinin üstünde titreyen adamın ayağına ağır botlarıyla sertçe vurdu. "Ne yaptınız siz?" diye haykırdığında adam kafasını kaldırıp ona baktı. Bedeni şiddetle titrerken beyazı kızarmış gözlerini onun gözlerine dikerek "Canavar!" dedi. Asker kaşlarını çatarken adam "Canavar hepimizi öldürmeye geldi," diyerek devam etti. Askerler birbirine baktıktan sonra gözleri şimdi boş olan madenin girişine çevirdiler. Bu sözler Cellat'ı yatağından kaldırmak için yeterliydi.

***

Çağ parmaklarıyla alnında biriken teri sildi. Bedenindeki bu ani değişikliklerin hamileliğiyle bir bağlantısı olup olmadığını merak etti. Gözü kapalı olan televizyona kaydı. Masaya gidip kumandayı alarak televizyonu açtı. Haberleri izleyerek aklını biraz olsun sakinleştirebilirdi.

O an odasının kapısı birden açıldı. Çağ yerinde sıçrayarak kapıya döndüğünde üstü dağılmış, uzun boylu esmer bir adamla göz göze geldi. Hector Alves karşısındaydı. Onun arkasından odaya giren Işıl, "Çağ Hanım özür dilerim, beyefendiye engel olamadım," dedi.

Çağ yutkunarak kıza bakarken "Önemli değil Işıl. Bizi yalnız bırak," dedi. Işıl odadan çıkar çıkmaz Hector Alves yanına yaklaşarak "Hemen buradan çıkmalıyız acele edin," dedi.

Çağ kaşlarını çatarak adama baktı. "Günlerdir sizden haber bekliyorum. Neredeydiniz?" dediğinde adam etrafına baktıktan sonra ona dönerek "Bakın bunu daha sonra açıklarım şimdi buradan gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Sizi tanımıyorum bile! Günler önce beni korkutup ortadan kayboldunuz. Şimdide karşıma geçmiş size güvenip sizinle gelmemi söylüyorsunuz! Bana bir açıklama borçlusunuz!"

Çağ öfkeyle bağırırken Hector Alves ellerini havaya kaldırıp "Sakin olun. Korkmanız gerekiyor çünkü tehlikede olabilirsiniz. Günlerdir size ulaşamadım çünkü peşimdeki adamlardan kaçmak için uğraşıyordum. Uçağa binemedim, ben de kaçak yollarla ülkenize girmek zorunda kaldım. Günlerdir yoldaydım. Ülkeye girer girmez yanınıza geldim. Çağ Hanım hayatınız tehlikede olabilir. Sizi korumak için buradayım," dedi.

"Size nasıl güvenebilirim?" diye sorduğunda adam ellerini indirerek kapıya bakıp, Çağ'a dönerek "Şirketiniz ne kadar güvenli?" diye sordu. Çağ alayla güldü. "Elinizi kolunuzu sallayarak içeri girebildiğinize göre yeterince güvenli değil," dediğinde adam kafasını iki yana sallayıp "Daha önce iş görüşmeleri için gelmiştim. Güvenliğiniz beni tanıyor, o yüzden içeri girmem sorun olamadı," dedi.

Adamın söylediklerine karşılık "Yabancı biri içeri sizin kadar kolay giremez," diye karşılık verdiğinde Hector kafasını sallayarak onaylayıp "Her şeyi size anlatacağım," dedi.

Koltukları işaret ederek "Oturabilir miyim?" diye sorduğunda Çağ "Lütfen, anlatacaklarınızı merak ediyorum," diyerek kollarını göğsünde bağlayıp adama baktı.

Adam koltuğa oturup öne doğru eğildi. Elleriyle yüzünü sertçe sıvazladıktan sonra "Babam ile Ares'in babası Diogo Kosta elmas işinde ortaktı," diyerek hikâyeyi en baştan anlatmaya başlamıştı.

Saatler sonra Çağ adamın karşısında oturuyor, gözleri ve ağzı şaşkınlıktan açılmış halde adama bakıyordu. Hector Alves pişmanlıkla kafasını iki yana sallarken "Ona hiçbir zaman ihanet etmek istemedim," dedi. Çağ yutkundu. Adam kafasını kaldırıp onun gözlerine bakarken "Şimdi sizi koruyarak kendimi affettirmek istiyorum," dedi. Çağ'ın kalp atışları o an yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Adamın gözleri arkasındaki televizyona kaydı. Çağ elini kalbinin üstüne yerleştirirken haber spikerinin sesi kulaklarına doluyordu. "Son dakika! Kongo da elmas madeninde meydana gelen patlama tüm dünyayı etkisi altına aldı."

Çağ oturduğu yerde yavaşça arkasına döndü. Patlamayla ilgili bir görüntü yoktu. Haberde yüzlerce insanın hayatını kaybettiği söyleniyordu. Spiker uzun zamandır Kongo da terör estiren Cellat'ın ve eski bir askerin hayatını kaybettiğini anlatarak devam ediyordu. Çağ'ın parmakları koltuğun arkasındaki minderi sıkıca kavradı. Kadının sesi kulaklarında çınlıyordu. *'Yapılan açıklamaya göre hayatını kaybeden askerin ismi Ares Kosta!'* ekranda Ares'in eski bir resminin belirmesiyle Çağ çığlık attı.

Hector Alves hızla yerinden kalkarken kadını kollarından kavrayarak ayağa kaldırdı. "Buradan gitmeliyiz. Hemen!" diye bağıran adamın sesi Çağ'ı kendine getirmiyordu. Çağ acı içinde haykırmaya devam ediyordu. Hector Alves geri çekilip kadının yüzüne sertçe vurdu. Çağ bağırmayı kesip titreyerek adama bakarken adam gözlerini onun gözlerine dikerek, "Bebeğinizi korumak istiyorsanız burada hemen gitmeliyiz," dedi.

Çağ kafasını hızla öne doğru sallıyordu. O sıra kapı açıldı. Hector Alves onu kolundan tutup kapıya yönlendirirken Asya kapıda durmuş ikisine şaşkınca bakarak "Neler oluyor burada?" diye sormuştu. Çağ'ın titreyen bedenini gördüğünde ise endişeyle arkadaşına yaklaşıp "Çağ iyi misin?" diye sordu.

Çağ kafasını iki yana sallayıp gözlerini televizyona çevirdi. Ekranda başka bir haberin görüntüsü vardı. Hector onu kapıya doğru ilerletirken "Gitmemiz gerekiyor," dedi. Çağ önüne dönüp yürümeye çalıştı. Asya, "Nereye?" diye sorarken Çağ "So-sonra konuşalım," diye kekeledi. Asya "Ama..." derken Hector, Çağ'ı odadan çıkarmıştı.

Çağ kapının önünde endişeyle ona bakan Işıl'a "Araba, arabamı hazırlasınlar," dedi. Boğazı şişmiş konuşmakta zorlanmaya başlamıştı. Hector'un yardımıyla asansöre nasıl binmiş, aşağıya nasıl inmişti hatırlamıyordu.

Şirketten çıkıp merdivenleri inerek onu bekleyen arabaya doğru ilerliyorlardı. O an ani bir frenle park eden araç dikkatlerini çekti. Arabadan inen kişinin elinde silah vardı. Hector Alves ve Çağ oldukları yerde kaldı. Silah Çağ'ın üstüne doğrultulmuştu. Çağ'ı şaşırtan ona doğrultulan silah değil, silahı tutan kişiydi.

"Ne? Neden?" diye fısıldarken havada yankılanan silah sesi insanların çığlık atmasına Çağ'ın yere düşmesine sebep oldu. Çağ gözlerini mavi gökyüzüne kaldırdı. Gözlerinden yaşlar akıyor, dudakları buruk bir tebessümle kıvrılıyordu. Çünkü bulutlarda sevdiğinin yüzünü görüyordu.

BÖLÜM 29

Asya'nın parmakları elinin üstünü yavaşça okşuyordu. Nefesini sesli bir şekilde sıkıntıyla verdi. Çağ onun yanındaki varlığını ve korkusunu hissediyordu. Arkadaşı onun için endişeleniyordu ama Çağ gözlerini açıp iyiyim bile diyemiyordu. Halsizdi. Sonsuz bir uykuya dalmak istercesine halsizdi. Etrafında gerçekleşen olaylara karşı tepkisizdi. Ne hissedeceğini bile bilemiyordu. İçinde koca bir boşluk vardı.

Birkaç gün önce yaşananlar gözlerinin önünde tekrar canlandı. Leyla! Neredeyse birlikte büyümüşler, yıllarca birlikte çalışmışlardı. Son aylarda Çağ'ın en çok güvendiği kişilerden biriydi. Ama hiçbir şey ona silah doğrultmasına engel olmamıştı. Leyla annesini korumak için onu öldürmeyi bile göze almıştı.

Çağ bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Tüm benliği Ares'i kaybetmenin acısıyla uyuşmuştu. Ama yine de Enver Komiser yanına gelip her şeyi anlatmıştı. Çağ adama hiçbir karşılık vermemiş olsa da Enver Bey, ona tüm gelişmelerden bahsetmişti.

Annesi ve babasının katili Handan Hanım'dı. Enver Bey, Leyla'yı ekibine aldığı için pişmandı çünkü genç kadın yıllarca annesine ait olan delilleri yok etmek için titizlikle çalışmıştı. Çağ kendinde olsa bunları öğrendiğinde belki de büyük bir şok yaşardı. Ancak şu an hepsi ona basit bir hikâye gibi geliyordu.

Çağ tekrar geri döndüğünde Leyla endişelenmeye başlamıştı. Onun bir daha geri dönmeyeceğini düşünerek rahatlamış, dosya için takipsizlik kararı alındığında ise kendi hayatına geri dönmekten

memnun olmuştu. Ancak Çağ geri döndüğünde Leyla'nın korkuları tekrar başlamıştı. Özellikle Enver Bey ile yaptıkları gizli görüşmeler onu daha çok telaşlandırmıştı. İkisini takip etmeye başladığında Enver Bey'in dikkatini çektiğinden habersizdi. Enver Bey yıllardır ekibinde çalışan kadından kuşkulandı. Cinayet dosyasına ait kendi kayıtlarını tekrar gözden geçirmeye başladı. İnceledikçe dosyadaki açıklıklar aklına takıldı. Daha önce kaydını tuttuğu bazı delillerin ortada olmadığını fark etti. Leyla'yı denemek için Çağ'ın anne ve babasının ölümüyle ilgili yeni deliller bulduğunu bu yüzden geri döndüğünü söylemişti. Yaptığı büyük bir hataydı ve Çağ'ı direk Leyla'nın hedefi haline getirmişti. O sabah Enver Bey, içindeki kuşkuları daha fazla saklayamamıştı. Leyla ile buluşmuş ve doğrudan Leyla'ya cinayetle ilgisi olup olmadığını sormuştu. Hiç beklemediği bir şekilde Leyla'nın saldırısına uğramış ve Leyla'yı elinden kaçırmıştı. Öfkeyle arabasına binen Leyla'nın hedefi Çağ'dı. Hiç doğmaması gereken, yıllarca annesinin ve onun hayatını çalan kardeşinin yaşamasını istemiyordu. Eğer annesi ve o hapse girecekse Çağ da ölecekti.

Şirketin önünde durduğunda Çağ beklenmedik bir şekilde karşısındaydı. Öfke gözünü kör etmiş etrafındaki insanlara aldırmadan silahını çekmişti. Çağ'ın bakışlarındaki şaşkınlığı görmek ona ayrı bir zevk yaşatmıştı. Gülümsedi. Nişan alıp silahını ateşlediği an Çağ'ın yanındaki adam onun önüne geçmiş, Çağ'ı yere düşürmüştü. Leyla bir an şaşkınca bakıp kaldı. Ardından arkasından gelen ani fren sesiyle kendine geldi. Bir an önce kaçması gerekiyordu, ancak çok fazla uzaklaşamadı. Enver Bey hemen arkasından onu takip ederken birkaç defa durması için uyardı. Leyla'nın durmak gibi bir fikri yoktu. Enver Bey'in silahından çıkan kurşun bacağına saplandığında yere düştü. Elindeki silahını sıkıca kavramıştı. Dizlerinin üstünde doğruldu. Enver Bey dikkatle Leyla'nın arkasından yaklaşırken "At silahını, teslim ol Leyla!" diye bağırdı. Leyla gözlerinden yaşlar akarken güldü. "Size ve yeminime sadık kalamadım Amirim, görevime ihanet ettim," derken silahını kaldırıp alnına dayamıştı. Enver Komiser "Leyla hayır!" diye haykırsa da artık çok geçti. Leyla kendi silahıyla intihar ederek hayatına son vermişti.

Leyla ölmüş, Hector Alves yaralanmıştı. Çağ da baygınlık geçirince Hector Alves ile birlikte hastaneye kaldırılmıştı. Leyla'nın ölümünden sonra Handan Hanım her şeyi itiraf etmişti. Çağ'ın öz annesiydi. Sema Hanım hamile kalamadığı için Handan Hanım'ı taşıyıcı anne olarak seçmişlerdi. Aşılama yöntemiyle Çağ'a hamile kalmış, hamilelik süreci boyunca evden çıkmayarak kimseye görünmemişti. Çağ'ın babası doğum için özel bir hastane ayarlamıştı. Handan Hanım ile Sema Hanım hastaneye aynı gün yatmış, Handan Hanım'ın çocuğu ölü doğdu olarak rapor edilirken Sema Hanım kucağında Çağ ile birlikte evine geri dönmüştü. Handan Hanım'ın doğum raporlarını, Çağ ile ikisi için verilen DNA örneklerini yok eden kişi Leyla'ydı. Gerçeklerin ortaya çıkmaması için daha birçok delili de yok etmişti. Evinde Çağ'a saldıranda oydu. Bir hafta sonra Sema Hanım bir bebeğe bakamayacağına karar vererek Handan Hanım'ı eve görevli olarak almıştı. Handa Hanım, Çağ sütten kesilene kadar onu emzirmiş, belli bir yaşa gelene kadar her şeyiyle ilgilenmişti. Sema Hanım, Çağ'ın ona anne dediğini duyana kadar... O andan itibaren her şey değişmişti. Çağ'ın zorlu hayatı başlamış, Handan Hanım eskisi gibi rahatça kızıyla ilgilenemez olmuştu. Aynı evin içinde birbirlerini görmeleri artık mümkün olmamıştı. Diğer yandan Sema Hanım, Handan Hanım'ı sürekli tehdit ediyor hayatı ona zindan ediyordu, üstelik Çağ'ın hayatını da cehenneme çevirmesine daha fazla seyirci kalamıyordu. Amacı sadece Sema Hanım'ı öldürmekti. Ancak Çağ'ın babası eve erken gelerek tüm planlarını bozmuştu. Geri dönmek için artık çok geçti. Belki de Sema Hanım'ın, Çağ'a yaptıklarına seyirci kalan adam da ölmeyi hak ediyordu. Doğru olan bu olmalıydı ki kaderi adamı oraya getirmişti. Handan Hanım, ikilinin her akşam yatmadan önce içtikleri bitki çayına ilaç koydu. Adamla kadın derin uykuya daldığında hemşire arkadaşından aldığı ilacı vücutlarına enjekte etmişti. Her şeyi araştırmıştı. Bitki çayına koyduğu uyuşturucu diğer ilaçla karıştığında ani krizle kalbi durduruyordu. Otopside sadece bitki çayındaki ilaç görünecekti. İlacın boş kutusunu da cansız bedenlerin yanına bıraktı. Birbirine sarılmış bir halde ikiliyi sonsuz uykusuna uğurlarken yaptığı şeyden memnundu. Hiçbir zaman da pişman olmamıştı. Ta ki Leyla'yı kaybedene kadar...

***

"Çağ aç gözlerini lütfen," diyen Asya'nın sesi doldu kulaklarına. Sakince nefes alıp vermeye devam etti. Gözlerini açmak istemiyordu. Tek istediği Ares'in yüzünü görmek ve ölmediğini bilmekti. Doktor düşük tehlikesi olduğu için onu hastanede tutuyordu. Çağ da bebeğini hayatta tutabilmek için elinden geleni yapıyordu. Burada sakince yatıyor olmasının tek sebebi bebeğiydi.

Kapı açılma sesi geldi. Kayan sandalyeden Asya'nın aya kalktığını anladı. "Hâlâ konuşmuyor mu?" diye soran sesle bir an nefesini tuttu. O günden beri Hector Alves'in sesini ilk defa duyuyordu. Etrafında Ares'i tanıyan tek kişi oydu. Dudaklarının arasından inlercesine bir ses döküldü.

"Çağ?" diyen Asya tekrar elini tuttu. Çağ dudaklarını birbirine bastırdı. Ağlamak istemiyordu. Bebeği için sakin kalmalıydı.

"Bizi yalnız bırakır mısın Asya?" diyen Hector'un sesi daha yakından geliyordu. Asya hemen cevap vermedi. Kısa bir sessizliğin ardından "On dakika sonra geri geleceğim," diyerek Çağ'ı bilgilendirip odadan çıkmıştı.

"Çağ!" dedi Hector sessizce. Karşısında kıpırdamadan yatakta yatan kadına dikkatle baktı. O olayın üstünden on gün geçmişti. Hector, Çağ'ı iterek kurşunun önüne atladığında omzundan yaralanmış, kurşun ameliyatla alınmıştı. Küçük bir yaraydı ve önemsizdi. Kısa zamanda iyileşeceğini biliyordu ancak karşısında yatan kadın hiçbir zaman iyileşemeyecek gibi duruyordu.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Çağ'a doğru hafifçe eğilirken günlerdir aklını kurcalayan şeyleri anlatmaya başladı. Ancak bir yandan da korkuyordu. Ona boşuna umut vermek istemiyordu. Büyük bir risk alıyor olsa da şüpheleri ona gerçek gibi geliyordu.

"Ares'in öldüğünü düşünmüyorum," diyerek doğrudan aklındakileri söyledi. Çağ'ın parmakları yatak çarşafını kavrarken Hector dikkatle "Günlerdir bunu düşünüyorum. Hiç mantıklı gelmiyor Çağ. Ares'in kimliğini haberlerde söylemeleri aldatmaca olabilir. Yıllardır ölü olarak bilinen adamın kimliğini kim saptayabilir. Hem de patlamadan o kadar kısa süre sonra. Ares aylar öncesine kadar ölü

olarak bilinen bir adamdı. Oraya gerçek kimliğiyle gitmesinin imkânı yok. Bir şeyler dönüyor" dedi.

Hector susarak bakışlarını Çağ'ın elinden yüzüne çevirdi. Çağ gözlerini açmış ona bakıyordu. Hector heyecanla ona doğru eğildiğinde Çağ, "Bunlara gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Hector yutkunarak kafasıyla onayladı.

Çağ derin bir nefes alırken "Ben de öyle olmasını umuyorum ancak günlerdir hiçbir umuda tutunamıyorum. Eğer umut ettiğim şeyin gerçek olmadığını öğrenirsem tekrar ayağa kalkabilir miyim bilmiyorum," dedi.

Hector kurumuş dudaklarını yaladı. Çağ'ın elini kavrarken "Biliyorum. Sana söylemeden önce çok düşündüm. Ancak haberlerde gördüklerimin hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Ares eski bir asker olsa da her zaman saygı duyulan biriydi. Üstelik Cellat gibi bir adamı öldürdüğü için cenazesinin büyük bir törenle yapılması gerekirdi. Hâlâ bir cenaze töreni yapılmadı," dedi.

İşte Çağ'ın kalbindeki ilk umut filizi yeşermişti. Gözlerini kırpıştırarak "Bunun bir önemi olmayabilir. Kimsesi olmadığı için..." demişti ki Hector "Kimsesi olmasa bile o bir askerdi. Silah arkadaşları vardı," diyerek sözünü kesti.

Çağ derin bir nefes aldı. Gözleri umutla Hector'a bakıyordu. "Gerçeği nasıl öğrenebiliriz?" diye sorduğunda Hector Alves gülümseyerek "Amerika'ya gideceğim. Orduda görev yapan bir iki kişiyi tanıyorum. Bilgi almak için onlarla iletişime geçeceğim," dedi.

Çağ heyecanlanmıştı. Yattığı yerden doğrulmaya çalışırken "Seninle geleceğim," dedi.

Hector Alves onun elini sıkarken "Bunun bebek için uygun olacağını sanmıyorum Çağ. Doktorlar tehlikeli bir süreçte olduğunu söyledi," dedi.

Çağ kafasını iki yana salladı. "Seninle gelmeliyim," dediğinde Hector, "O zaman iyileşmek için çabala," dedi.

Çağ kafasını onaylarcasına salladı. Gözleri dalgınlaştı. Olasılıkları düşünüyordu. Ares'in gerçekten yaşıyor olabileceğini düşünerek gülümsedi. Gözlerindeki yaşlar yanaklarına doğru süzüldü. Hector'a umutla bakarken "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Adam kafasını iki yana salladı. "Henüz teşekkür etme. Umarım seni yanıltmıyorumdur"

Bu sözlerin ardından plan yapmaya başladılar. Hector Alve yarın yola çıkacaktı. Çağ da doktordan seyahat edebileceğine dai rapor aldığı an arkasından gidecekti. Hector onun gelmesine gerek kalmadan gerçekleri öğrenip Ares ile birlikte geri dönmeyi umuyordu. Tek istediği şey buydu. Arkadaşının öldüğünü kabullenmek istemiyordu.

Odanın kapısı açıldığında ikisi de sustu. Enver Bey içeri adım attığında Çağ'ı yatakta otururken görünce gülümsedi.

"Daha iyi görünüyorsunuz," dediğinde Çağ kafasını sallayarak "İyi olacağım," dedi.

Hector ayağa kalktı. "Seni haberdar edeceğim," diyerek kapıya yöneldiğinde Çağ, "Lütfen her gün ara!" diye seslendi. Hector gülümseyip, kafasıyla onaylayarak odadan çıktı.

Enver Bey merakla Çağ'ın yanına gelirken "Neler oluyor?" diye sordu. Çağ o olaydan önce ona yardım eden ve günlerdir hastanede ziyaretine gelen Enver Bey'e güvendiği için saklama gereği duymadı. "Ares'in ölmediğini düşünüyoruz," dediğinde Enver Bey'in kaşları çatıldı. İlgiyle Çağ'ın umut dolu gözlerine bakarken "Çağ Hanım boş bir umuda kapılmamalısınız," dedi.

Kendisi de aynı şeyleri defalarca düşündüğü halde Enver Bey'in söylediklerine öfkelenmişti. Sinirle "Boş hayallere kapılacak ufak bir çocuk değilim Enver Bey!" dedi.

Enver Bey günlerdir olaylara karşı tepkisiz olan kadının ani çıkışına karşılık gülümsedi. "Sizi hayata döndürebilmek için ufak bir umut yeterliymiş," dediğinde Çağ yutkundu.

"Ben sizin daha fazla üzülmenizi istemediğim için öyle söyledim. Çok hassas bir durum, Hector Bey'in elinde yeterli delili olmadan size bunu söylemesi doğru bir davranış değil. Yine de sizin için ben de araştırmaya çalışacağım."

Enver Bey'in son sözleriyle Çağ sert çıkışına pişman oldu. "Çok özür dilerim. Size bağırmamalıydım," dediğinde adam anlayışla gülümseyip "Kolay şeyler yaşamıyorsunuz. Sizi anlıyorum.

Bir an önce eski gücünüze geri dönmenizi umarım. Bu şekilde sizinle kavga etmek eğlenceli olmuyor," dedi.

Çağ elinde olmadan güldü. O gülünce Enver Bey'in ona olan bakışları yoğunlaşmıştı. Ardından boğazını temizleyerek, "Size söylemem gereken bir şey var," dedi.

Çağ dikkatle genç adama baktı. Enver Bey sıkıntılı bir ifadeyle ağırlığını bir ayağına verirken "Handan Hanım bugün müebbet hapis cezasına çarptırıldı," dedi. Bir an Çağ'ın nefesi kesildi. Kalbinde hissettiğin sancıyla tekrar derin bir nefes almak istedi. Bakışlarını önüne çevirip derin nefesler almaya çalışırken "Tamam," diye mırıldandı.

Enver Bey asıl söylemesi gereken şeyi söylemeden önce derin bir nefes aldı. "Sizinle görüşmek istiyor."

Kelimeler havada asılı kaldı. Çağ'ın bir tepki vermesini bekledi ancak genç kadın dalgın halde karşısına bakmaya devam ediyordu. Kapı birden açılıp Asya içeri girdiğinde Çağ'ı yatakta otururken görünce sevinçle çığlık atmıştı. Koşarak Enver Bey'in yanından geçip yatakta oturan Çağ'ın boynuna sarıldı.

"Sonunda kendine geldin. Sonunda!" diye çığlık atarken Çağ'a sıkıca sarılıyordu. Çağ gülümsemeye çalışarak elini arkadaşının sırtına koydu. Asya geri çekilip Çağ'ın gözlerinin içine bakarken "Her şey düzelecek arkadaşım. Ben her zaman yanında olacağım," dedi. Çağ içtenlikle gülümserken "Biliyorum," diye mırıldandı.

Enver Bey varlığını hatırlatmak istercesine öksürdüğünde Asya geri çekilirken Çağ adama baktı. "Hayır, görüşmek istemiyorum" diyerek adamın biraz önce sorduğu soruyu cevapladığında Enver Bey kafasını onaylarcasına yere eğdi. Saatini kontrol ettikten sonra "Artık gitmem gerekiyor. Hoşça kalın," diyerek iki kadına da selam verip odadan çıktı.

Adam çıkar çıkmaz Asya hemen yanına otururken "Neden gelmiş?" diye sordu. Çağ kafasını iki yana sallayarak "Boş ver," dedi. Asya, Hector ile yaptıkları konuşmayı sorduğunda ise her şeyi içtenlikle anlattı. Arkadaşı da Enver Bey gibi temkinli yaklaştığında Çağ her şeyi göze aldığını söylemişti. Sonuç ne kadar ağır olursa olsun gerçeği öğrenecekti.

BÖLÜM 30

Çağ öne doğru eğilerek Asya'nın arkasına yastık yerleştirmesine izin verdi. Asya omzundan tutarak onu geriye doğru yatırırken genç kadın "Asya, yemeğimi de ağzıma vererek besleyecek misin?" diye sordu.

Asya geri çekilip arkadaşının gözlerine sinirle bakıp "Gerekirse onu da yapacağım hanımefendi. Kendine hiç dikkat etmiyorsun," dedi azarlarcasına.

Çağ uzanıp onun elini tuttu. "Teşekkür ederim Asya. İyi ki yanımdasın. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum." Çağ konuşurken Asya da elini onun elinin üstüne yerleştirip genç kadının elini sıktı. "Her zaman yanındayım, biliyorsun. Ancak hastaneden yeni çıkmışken Amerika'ya gitmeni onaylamıyorum. Çağ, doktor şimdilik bir sorun yok dese de kendini de bebeğini de tehlikeye atıyormuşsun gibi hissediyorum."

Çağ elini onun ellerinin arasından çekerek kucağına yerleştirdi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum Asya," dedikten sonra "Hector aradı mı?" diye sordu.

Asya derin bir iç çekerek kafasını iki yana salladı. "Saat farkını unutma, iki saate arayacaktır," diyerek açık mutfağa ilerledi.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra şirkete gitmeliyim," dediğinde Çağ gülümseyerek "Artık yemek yapmayı da mı öğrendin?" diye dalga geçti.

Asya dolaptan çorbayı çıkartıp ona döndü. Ukala bir gülümsemeyle arkadaşına göz kırparken "Çok iyi ev yemekleri yapan bir yer keşfettim," dedi.

Çağ istemsizce güldü. Hemen ardından sanki bir suç işlemiş gibi boşluğa düştü. Gözleri dalgınlaştı. Derin bir nefes alırken Ares'i hayal etti. Kafasını arkaya atıp gözlerini kapatırken adayı ve orada geçirdiği günleri silik bir hatırayla tekrar yaşatmaya çalıştı.

Telefonun sesiyle gözleri açıldı. Asya elinde tuttuğu tepsiyle yanına yaklaşıyordu. Çağ hızla ayaklarını uzandığı koltuktan sarkıtıp orta sehpada duran telefona uzandı. "Hector!" diyerek telefonu cevaplarken Asya da elindekileri sehpaya bırakıp merakla ona bakıyordu.

"Merhaba Çağ, nasılsın?" diyen adamın selamını es geçerek, "Bir şey buldun mu?" diye sordu.

Hattın diğer ucundan Hector anlamsızca bir şeyler homurdandı. Çağ telefonu sıkıca tutuyordu. "Üzgünüm," diyen adamın sesiyle yutkunup gözlerini kapattı. Burnunu çekerken "Cora Nelson ile görüşebildin mi?" diye sordu.

O telefonla konuşurken kapı çaldığında Çağ merakla gözlerini açmış, Asya kapıya bakmak için ayağa kalkmıştı. Hector, "Hayır, ona henüz ulaşamadım," diye cevap verdiğinde Çağ "Yarın akşam yola çıkıyorum," dedi. Hector "Doktor raporu aldın mı?" diye sorarken Enver Komiser ile Asya içeri girmişti.

Çağ, Enver Komiseri görünce rahatlayarak gülümsedi. Davetsiz bir misafirin geldiğinden korkarak gerilmişti. "Çağ?" diyen Hector'un sesiyle "Evet, rapor aldım" diyerek biraz önceki sorusunu yanıtladı.

Hector iç çekti. "Bilemiyorum Çağ..." dediğinde Çağ adamın sesindeki yenilgiyi hissetmişti. Kafasını yavaşça iki yana salladı.

"Hayır Hector, sakın bana vazgeçtiğini söyleme!" derken sesi öfke ve hayal kırıklığıyla harmanlanmıştı.

"Hayır ama..." diyen adam devamını getiremedi. Bir süre sonra "Bütün araştırmaları yapmadan sana ümit verdiğim için pişmanım," dedi.

"Sen benim tekrar ayağa kalkmam için gerekli olan umudu ver din. Şimdi vazgeçemezsin. Oraya geldiğimde Cora ile ben iletişim geçmeyi deneyeceğim. Belki bana cevap verir."

"Tamam Çağ, o zaman seni bekliyorum," diyen adamın sözlerinin ardından vedalaşarak telefonu kapattılar. Çağ telefonu sehpaya bırakıp burun kemiğini sıktı. Sertçe yutkunarak boğazında birikeni yumruyu rahatlatmaya çalıştı.

Kafasını kaldırıp onu merakla izleyen Enver Komisere boğuk bir sesle "Hoş geldiniz," dedi. Adam, "Hoş buldum," diye mırıldandıktan sonra elindeki dosyayı açıp Çağ'ın önüne bıraktı.

"Size yardım edeceğime dair söz vermiştim. Bazı bağlantılarımı kullanarak Ares Kosta'yı araştırdım. Burada askeri geçmişi var. Babası öldükten sonra da A&K markasının hisseleri ona geçmiş ancak son gittiği Kongo görevinden dönmediği için çevresindeki herkes tarafından ölü kabul edilmiş. Şu bahsettiğiniz kadın Cora Nelson, Ares Kosta'nın silah arkadaşı Karl Nelson'ın kızı. Dosya da birlikte çekilmiş fotoğrafları var. On yıl önce Kongo'ya gitmeden çekilmiş."

Çağ çoğunu bildiği bilgileri hızla geçip Enver Komiserin bahsettiği resmi aldı. Ares'in on yaş genç haline özlemle bakıp gülümsedi. Onu en son gördüğü halini düşünürken "Ne kadar da farklı görünüyor," diye mırıldandı. Resimdeki Ares'in saçı asker tıraşlı ve sakalı yoktu. Bu haliyle onun tanıdığı Ares'ten çok farklı görünüyordu.

Resme bakmaya devam ederken "Bu bende kalabilir mi?" diye sordu. Enver Bey ellerini birbirine sürterken "Tabii ki tüm dosya sizde kalabilir," dedi. Çağ resme dalıp giderken adam dikkatle onu izledi. Söylemek istedikleri henüz bitmemişti.

"Çağ Hanım," dediğinde genç kadın dalgın gözlerle kafasını kaldırıp ona baktığında "Yalnız mı seyahat edeceksiniz?" diye sordu. Çağ kafasıyla onaylarken Asya "Buradaki işleri hafifletince arkasından gideceğim," diyerek araya girdi.

Çağ ona dönerken "Buna gerek yok. Orada ne kadar kalacağım belli değil. Sen şirketi yönetmelisin. Bu ara her şey yeterince karışık, bir de şirketin karışmasını istemiyorum," dedi.

Asya itiraz edecek olsa da Çağ kaşlarını kaldırıp kafasını iki yana sallamıştı. Enver Bey "Sizinle gelmeyi düşünüyorum," dediğinde ise iki kadında şaşkınca ona dönmüştü.

"Araştırmalarım sırasında biriyle tanıştım. On yıl önde Kongo da Ares Kosta ile karşılaşmış biri. Hâlâ orduda görev yapıyor. Belki ondan yardım alabiliriz"

Çağ'ın kalbi heyecanla attı. Büyük bir umutla Enver Bey'in elini tutarak sıktı. "Ciddi misiniz?" derken yaşadığı sevinçle gözleri dolmuştu. Ufacık bir umutta olsa peşinden gitmeye değerdi.

Enver Komiser umutla parlayan, yaşlarla nemlenen gözlere dikkatle baktı. "Evet, isterseniz sizinle gelerek o adamla görüşme ayarlayabilirim."

Çağ sevinçle "Teşekkür ederim, teşekkür ederim..." derken ellerini çekip gözlerinden süzülen yaşları sildi. Sevinçle arkadaşına baktığında ise Asya da ona cesaret verircesine gülümsemişti.

İlk heyecanın coşkusu yavaşça dindiğinde "Ama işiniz?" diyerek Enver Bey'e baktı. "Merak etmeyin izin aldım," diyen adamın sözleri derin bir nefes alarak rahatlamasına sebep olmuştu. "Çok teşekkür ederim," dedi. Adamın gözlerine içtenlikle gülümseyerek baktı.

Enver Bey "Size bunu borçluyum," diye karşılık verdiğinde kafasını iki yana salladı.

"Olanlar sizin hatanız değildi. Lütfen kendinizi suçlamaktan vazgeçin. Gerçeği bilemezdiniz."

Enver Bey sessiz kalarak gülümsedi. Çağ'ın sözleri içini rahatlatmaya yetmemişti. Kadının ailesinin cinayetinde büyük bir başarısızlık göstermiş, her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı. Leyla'nın ihanetini hâlâ sindirebilmiş değildi. Yıllarca birlikte çalıştığı, canını emanet ettiği arkadaşının ihanetine uğramıştı. Cinayet masasındaki ilk davasını eline yüzüne bulaştırmış, yıllarca çözememişti. Leyla'nın tüm delilleri gizlediğini nasıl fark etmemişti?

"Evet, gerçeği bilemezdim ancak bazı şeyler o kadar göz önündeydi ki nasıl fark edemediğimi çözemiyorum"

Çağ derin bir nefes alarak Leyla'yı düşündü. Kısa zamanda hayatını fethetmiş, dostluğunu kazanmış, ona güvenmişti. Ailesine duyduğu tüm hislerini onunla paylaşmıştı. Davranışlarından hiçbir zaman şüphelenmemişti. Ona silah doğrulttuğu zaman ise Ares'in acısıyla derinden sarsılan benliği bunu önemsememişti. Artık Leyla'nın hayatta olmadığını düşününce tekrar derin bir nefes aldı.

"Keşke intihar etmeseydi," diye mırıldandı. Bütün yaşananlara rağmen Leyla'yı affetmişti.

"Sizden bir şey rica edebilir miyim?" diyen Enver Bey'i görebilmek için gözlerini kırpıştırıp, görüşünün önündeki buğuyu silmeye çalıştı.

Enver Bey'in yüzü netleşirken "Elbette, bana o kadar çok iyilik yaptınız ki, ne isterseniz yapmaya hazırım?" dedi. Enver Bey buruk bir gülümsemeyle kadının sözlerine karşılık verdikten sonra "Gitmeden önce Handan Hanım'ı ziyaret eder misiniz?" dedi.

Çağ'ın dudakları itiraz etmek için aralandı ancak ardından yutkunarak sustu. Enver Bey'in bakışlarındaki isteğe karşı gelemedi. Boğuk bir sesle "Neden?" diye sorduğunda adam "Gerçeği bir de Handan Hanım'ından dinlemeniz gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Çağ kafasını onaylarcasına salladığında Enver Bey memnun bir ifadeyle ayağa kalktı. "Yarın sabah sizi almak için gelirim. Ardından havaalanına birlikte geçeriz. Şimdilik hoşça kalın," diyerek çıkışa ilerledi. Asya adamı yolcu etmek için peşinden giderken Çağ, Ares'in resmini göğsüne bastırarak arkasına yaslandı. "Seni bulacağım," diye mırıldandı. İçinden acıyla *'Ölü ya da diri,'* diye ekledi.

Ertesi gün Enver Bey, söz verdiği gibi sabah erkenden gelmişti. Çağ yanına aldığı küçük valizle aşağı indiğinde adam arabasıyla onu bekliyordu. Enver Bey, Çağ'ın apartmandan çıktığını görür görmez arabasından indi. "Günaydın," diyerek kadının elindeki küçük valizi alıp arabanın bagajına yerleştirdi. Çağ hafifçe gülümseyip "Günaydın," diyerek karşılık verdikten sonra arabanın yolcu koltuğuna oturdu. Gergindi. Handan Hanım ile yapacağı konuşmadan korkuyordu.

Yola çıktıklarında Enver Bey, "Merak etmeyin, düşündüğünüz gibi geçmeyecek. Handan Hanım sizi seviyor," dedi.

Çağ birbirine geçmiş ellerini biraz daha sıktı. Sorun onu sevmesi değildi. Sorun yıllarca Çağ'ın yaşadıklarını gördüğü halde onu korumamasıydı. Çağ içten içe Handan Hanıma derin bir öfke besliyordu. Özellikle bebeğini hissetmeye başladığından beri, annelik duygusunun ne demek olduğunu bildiği için bir annenin dokuz ay kanıyla, canıyla beslediği bebeğini nasıl başkasına verebileceğini aklı almıyordu.

Cezaevine geldiklerinde derin bir nefes alarak arabadan indi. Eli hâlâ küçük bir çıkıntı gibi duran bebeğinin üstüne gitti. "Bana güç ver bebeğim," diye mırıldandıktan sonra Enver Bey'in yönlendirmesiyle içeri girdi.

Enver Bey onlar için özel bir görüşme odası ayarlamıştı. Çağ içeri girdiğinde Handan Hanım oradaydı. Kapı açıldığında kafasını kaldırıp yaşlı gözlerle genç kadına baktı. Çağ gözlerini kaçırdı. Yaşlı kadının oturduğu yere ilerlerken arkasından gelen Enver Bey, "Merhaba Handan Hanım," diyerek kadını selamladı.

Çağ, Handan Hanım'ın karşısında durduğunda başını kaldırıp gözlerine bakabilmişti. İlk defa gerçeklerin bilinciyle kadının yüzünü inceledi. Ona benzeyen hatlarını ilk defa keşfetti. Handan Hanım "Kızım!" diyerek ona uzanmak istediğinde Çağ kafasını iki yana sallayıp önündeki sandalyeyi çekerek oturdu. Aralarında giren masa ona yeteri kadar alan tanıyordu. "Buraya Enver Bey'in ricası üzerine geldim. Lütfen kısıtlı vaktinizi iyi harcayın," soğuk iş kadını sesiyle konuşmuş, hislerini açıkça anlamasını sağlamıştı.

Enver Bey karşılıklı oturan iki kadına bakıp iç çektikten sonra "Ben sizi yalnız bırakayım," diyerek dışarı çıktı. O çıktıktan sonra iki kadın bir süre birbirine baktı. Handan Hanım gülümseyerek kızının yüzüne ilk defa korkmadan doya doya bakıyordu.

"Beni suçladığını biliyorum," diyerek başladığında Çağ, "Neden dört yıl önce? Neden daha önce değil?" diye sordu. Çünkü Handan Hanım ile ilgili aklına takılan tek şey oydu. Madem kızını kurtarmak istemişti neden bunu daha önce yapmamıştı. Çağ bütün kötülüğü çocukken yaşamamış mıydı? Tam ailesini olduğu gibi kabul edip, kendi hayatına odaklanmaya başlayacağı zaman neden onları öldürmeye karar vermişti.

Handan Hanım derin bir nefes aldı. Anlatmaya başlamadan önce gözlerini Çağ'ın gözlerine sabitledi. Korkusuzca kızının gözlerine bakmaktan mutluydu. "Yıllarca sana yaptıkları eziyeti izlemek zorunda kaldım. Mecburdum. Eğer karışırsam beni senden uzaklaştırırlar bir daha seni göremezdim. Senin..." diyerek yutkundu. "... senin o kadının peşinde anne diyerek dolaşman canımı yakıyordu. Sana hiçbir zaman anne olmak istemeyen kadından annelik dileniyordun. Gözlerindeki acıyı gördükçe kahroldum. Seni biraz daha mutlu edebilmek için her şeyi yaptım, defalarca babanla konuşmaya çalıştım. Her seferinde söylediklerimi önemsemedi. Sema Hanım'dan herkes gibi o da korkuyordu. O, öfke dolu kötü bir kadındı. Sana olan hasretimden zevk alıyordu. Yıllarca seni kullanarak bana eziyet etti. Büyüdüğün zaman okul için evden ayrıldığında seni özlesem de o kadından uzak olduğun için mutluydum. Ancak Sema Hanım durmadı, bir gün babanla konuşmasına şahit oldum. Seni miraslarından men etmeleri gerektiğini söylüyordu. Daha fazlasına dayanamadım. Küçükken yaşadığın tüm eziyete ileride rahat bir hayat yaşayacağını düşünerek sessiz kalmıştım. Geleceğini de elinden almalarına göz yumamazdım. Plan yaptım. Ayda bir evin tüm çalışanlarına izin veriliyordu. Kapıdaki korumalar haricinde evde kimse olmuyordu. O gece ben de diğer çalışanlarla birlikte evden ayrıldım ancak bir saat sonra ormana açılan tünelden tekrar içeri girmiştim. Planımı gerçekleştirmeden önce Leyla'ya her şeyi anlattım. Bir şey yapacağımı anlamıştı. İzin alıp yanıma geldi ama geç kalmıştı. İkisi de ölmüştü, ben cezamı çekmeye hazırdım ancak Leyla hapse girmemi kabul etmedi. Bana ait olan izleri temizledi, ardından geldiğimiz gibi tünelden geçip ormana çıktık."

Handan Hanım sustuğunda Çağ sessizliğini korumaya devam etti. Olayı ayrıntılarıyla daha önce Enver Bey'den dinlediği için tepkisizdi.

"Taşıyıcı anneliği neden kabul ettiniz?" diye sorduğunda Handan Hanım "Eşimi kaybetmiştim. Leyla henüz çok küçüktü ve ona bakacak durumum yoktu," diye açıkladı. Çağ burukça gülümserken, "Bir çocuğunuz için diğer çocuğunuzdan vazgeçtiniz," dedi.

"Senden hiçbir zaman vazgeçmedim," diyen yaşlı kadın onun elini tutmak için uzandı. Çağ masanın üstünde duran ellerini hızla çekip, "Sakın bana dokunmayın!" diye uyardı.

"Öfkeni anlıyorum," diyen kadına, "Beni anlıyormuş gibi konuşmayın!" diye bağırdı. Gözleri hızla doldu. "Sizin dediğiniz gibi çocukluğum boyunca aslında annem olmayan bir kadından annelik dilendim. Şimdi canım yanıyor çünkü çocukluğum boyunca annem olmasını dilediğim kadın aslında annemmiş!" gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. "Bana annemden daha iyi davranıyor, benim için gizli gizli oyuncak getiriyordunuz. Her geldiğinizde sizinle daha fazla vakit geçirmek istiyordum. Bana oyuncaklarını getirdiğiniz kızınızı kıskanıyordum. Ne kadar şanlı olduğunu düşündüm hep. Ben ise bir kere bile saçımı okşamayan kadına anne diye yalvarıyordum. *'Anne lütfen! Anne lütfen bir kere bana dokun! Sadece bir kere!'* Ama aslında annem her zaman kollarına koşabileceğim kadar yakınımdaymış!"

Çağ yüzünü sertçe elleriyle silip ayağa kalktı. Yaşlı kadın omuzlarını öne doğru düşürmüş hıçkırarak ağlıyordu. "Keşke geleceğimi seçmek yerine bana gerçeği açıklasaydınız. Şimdi siz burada olmaz, Leyla hâlâ hayatta olurdu." dedikten sonra son sözleriyle ağlaması şiddetlenen kadını orada bırakarak dışarı çıktı.

Dışarıda onu bekleyen Enver Bey'in yanına ulaştığında adam telaşla "İyi misiniz?" diye sordu. Çağ, "Evet..." diye boğuk bir sesle adamı cevapladıktan sonra arabaya bindi.

Havaalanına gitmeden önce restorana uğrayarak yemek yediler. Çağ iştahsız olsa da bebeği için yemeğini yedi. İkisi de sessizdi. Çok fazla konuşmadan yemeklerini bitirdikten sonra havaalanına gitmek için yola çıktılar. Uçağa bindiklerinde kalbi hem korku hem de heyecanla çarpıyordu. Kafasını çevirip yanında oturan Enver Bey'e baktı. Adamın bakışlarıyla buluştuğunda gülümsemeye çalışırken Enver Bey onun hislerini anlamış gibi cesaret verircesine gülümsedi. Çağ kafasını diğer tarafa çevirip uçağın penceresinden bulutları izlerken bu yolculuğu yalnız yapmadığı için memnundu.

***

Yolculuğun ertesi günü Enver komiserin araştırmaları sırasında tanıştığı adamla görüşmeleri vardı. Adamın verdiği adresteki fast food restoranına geldiklerinde üçü de etrafa bakarak adamı aramışlardı ancak birkaç üniversite öğrencisinden başka restoranda kimse yoktu.

Cam kenarındaki boş bir masaya geçerek adamı beklemeye başladılar. Karşısında oturan Hector "Acıktın mı Çağ, bir şeyler yemek ister misin?" diye sorduğunda Çağ gülümseyerek "Daha yarım saat önce kahvaltı yapmıştık Hector," dedi.

Genç adam onaylarcasına kafasını sallasa da "Acıkırsan haber ver," dedi. Çağ ona gülümseyerek baktıktan sonra etrafı dikkatle izleyen Enver Bey'e döndü. "Polis kimliğinizden hiçbir zaman vazgeçmiyorsunuz değil mi?" diye sorduğunda Enver Bey hafifçe omuz silkerek "Alışkanlık," diye cevap verdi.

O sıra kapıdan giren bir adam dikkatini çekti. Adamın kirli ve yırtık kıyafetini kaşlarını çatarak süzdü. Adamın etrafına bakıp onları görüp gülümseyerek yanlarına yaklaşmasıyla kaşları daha da çatıldı.

Adam belinden düşmek üzere gibi duran pantolonuyla zor yürürken bir eliyle pantolonunun belini tutuyordu. Masanın yanına gelip durduğunda hepsi adama şaşkınlıkla baktı. Saç sakalı birbirine girmiş sarı dişlerini göstererek gülümseyen adam "Komiser hanginiz?" diye sorduğunda Enver Bey telefonda konuştuğu bağlantısının karşısında durduğunu anlamıştı.

"Benim," diyerek ayağa kalktığında adam daha geniş sırıtıp kirli elini tokalaşmak için uzattı. Enver Bey uzatılan kirli ele tereddütle baktığında adam "Ah pardon!" diyerek elini geri çekip kirli üstüne sildikten sonra tekrar uzattı.

"Benjamin Hill," diyerek kendini tanıtan adamın elini sıkan Enver Bey, "Bizde sizi bekliyorduk," dedi. Adam Çağ ile Hector'a gülümseyerek bakıp kendini tanıtarak ellerini sıktı. Onlar da aynı şekilde karşılık verdiğinde adam Çağ'ın karşısındaki boş yere oturdu.

Çağ karşısındaki adama şaşkınca bakıyordu. Bu adamın nasıl bir bilgi vereceğini merak etmişti. Adam hepsinin üstünde gözlerini

gezdirdikten sonra Enver Bey'e bakarak "Adamım bana yiyecek bir şeyler alır mısın? Karnım çok aç," dedi.

"Buraya sizinle konuşmak için geldik Bay Hill. Yemek, yemek için değil," diyen Enver Komisere sırıtan adam "Hadi ama aç karnla sağlıklı düşünemiyorum dostum, aklım çalışmıyor," dedi.

Hector adamın niyetini çok iyi anlasa da istediğini yerine getirmek için ayağa kalktı. "Double hamburger, hardalı bol olsun dostum," diyerek Hector'un arkasından seslenen adam neşeyle önüne dönüp ellerini birbirine sürttü.

Enver Bey ile Çağ birbirlerine şaşkın bir bakış attıktan sonra "Evet, ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye soran adama döndüler.

Enver Bey ellerini masanın üstüne koyup biraz öne çıkarak "Telefonda konuştuğumuz gibi Ares Kosta'nın yaşadığını söylemiştiniz," dedi.

Adam kahkaha atarak arkasına yaslanıp parmağını havaya kaldırarak iki yana salladı. "Hayır dostum... ben öyle bir şey söylemedim. Lanet olası adamı en son gördüğümde lanet olası bir savaştaydık."

Enver Bey, "Ama..." demişti ki adam tekrar öne çıkıp "Bak, ben sadece yaşıyor olabileceğini söyledim. Yaşıyor demedim çünkü adamın ne ölüsünü ne de dirisini gördüm," dedi.

O sıra Hector adamın yemeğini önüne bırakmıştı. "Çok teşekkür ederim dostum," diyen adam önündeki hamburgeri alıp iştahla yemeye başladığında Çağ kafasını başka bir yöne çevirmek zorunda kaldı. Adamın sakalına yapışan yemek kalıntılarını görmek midesini bulandırmıştı.

"Ares Kosta'yı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Enver Bey. Adam ağzındaki lokmasını çiğnerken cevap vermeye çalıştığı için söylediklerinden hiçbir şey anlamadılar. Adam ağzındakini yuttuktan sonra dilini dişlerinin üstünde gezdirip onlara bakarak sırıttı.

"Vereceğim bilgilerin bir maliyeti var," dediğinde Enver Bey elini masaya vurup sinirle ayağa kalkmış adama doğru eğilmişti.

Hector da ayağa kalkarak Enver Bey'in omzunu tuttu. "Sakin ol!" diyerek onlara merakla bakan diğer müşterilere ve restoran görevlilerine gülümsedi.

"Evet, sakin ol dostum," diyen adam onlara sırıttığında Hector adama öfkeyle bakıp "Kapa çeneni!" dedi.

Adam gülümseyerek dudaklarına bir fermuar çekerken ona şaşkınca bakan Çağ'a göz kırptı. Çağ gözlerini kırpıştırıp ayrılan dudaklarını birleştirdikten sonra yutkundu. Adamın ona bakan parlak yeşil gözlerine dikkatle bakarak "Bakın Bay Hill, buraya Ares'i bulmak için geldim. Onu bulmadan buradan gitmeyi planlamıyorum. Bu yüzden lütfen bir şey biliyorsanız söyleyin!" dedi.

Adam birbirine bastırdığı dudaklarını işaret ederek parmaklarıyla kilitler gibi yaptı. Çağ derin bir nefes aldıktan sonra yanındaki çantasından birkaç dolar çıkarttı. Adamın bakışları parladı ancak kafasını iki yana salladı. Çağ gözlerini devirerek biraz daha para çıkarttığında Enver Bey, "Çağ Hanım adam belli ki dolandırıcının teki. Ondan bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum," dedi.

Çağ hâlâ ayakta duran adama kafasını kaldırarak bakarken "Ne olduğu umurumda değil Enver Bey. Vereceği en küçük bilgiye bile ihtiyacım var," dedi.

Hector ile adam ikilinin Türkçe konuşmasını dikkatle dinliyorlardı ancak hiçbir şey anlamıyorlardı. Enver Bey, "Benim yüzümden dolandırılmanıza göz yumamam" dediğinde Çağ adama gülümseyerek "Siz elinizden geleni yaptınız Enver Bey. Karşılığında yeterli bilgi edinmesem de denemeye değer," dedi.

Çağ'ın son sözleriyle Enver Bey daha fazla karşı çıkmayarak yerine oturdu. Hector da yerine otururken Çağ elindeki paraları adamın karşısına uzatarak "Alabileceğin para bu kadar, o yüzden ya paraları alıp konuşmaya başla ya da şimdi kalk ve git!" dedi.

Adam gülümseyerek elini uzatıp paraları alacakken Çağ elini adamın elinin üstüne koyarak engel oldu. "Seni dinliyorum," dediğinde adam kahkaha atarak "Sen çok fenasın tatlım," dedi. Çağ kafasını hafifçe yana eğerek adama bakmaya devam ettiğinde "Tamam, tamam" diyen adam yerinde kıpırdanıp anlatmaya başladı.

"Ares'i en son on yıl önce filan görmüştüm sanırım. Kongo'daydık. Oradaki savaşı bitirmek için gönderilmiştik ancak orası cehennem gibiydi tatlım. Hâlâ öyle olduğunu duydum. O görev benim hayatımın dönüm noktası oldu. Ares ile birlikte savaştık, daha sonra sıcak çatışma esnasında tüm ekip birbirini kaybetti ve Ares'i bir daha görmedik. Karl onun için arama ekibi oluşturdu ancak hiçbir sonuç alınamadı. Ben ilk transferle geri döndüm ve görevi bıraktım. Onların aramaya devam ettiğini biliyordum. Uzun zaman sonra Ares'in babasının parçalanmış cesedini bulduklarını öğrendim. O sıralar hâlâ ekipten birkaç arkadaşla konuşuyorduk. Adamı bildiğin parçalamışlar tatlım. Tüm iç organlarını çıkartmışlar. Anlıyor musun?"

Çağ sertçe yutkundu. Adam iğrenç tasvirlerle anlatmaya devam ettiğinde elini kaldırarak onu susturdu. "Bu kadar yeter. Teşekkür ederim," dediğinde Hector adama öfkeyle bakıp "Zaten bildiklerimiz haricinde bir şey söylemedin!" dedi.

Çağ elini çektiği için adam parayı rahatlıkla alıp cebine atarak omuz silkti. "Bana Ares'i en son ne zaman gördüğümü sordunuz ben de söyledim," diyerek ayağa kalktı. Gitmeden önce Çağ'a bakarak "Adamın ölümü her yerde duyuldu tatlım. Akıllı bir kadına benziyorsun ama sanırım hayal kurmayı seviyorsun," dedi.

Adam belinden düşen pantolonunu tutarak restorandan çıktı. Enver Bey omuzlarını kaldırıp kafasını iki yana sallarken "Sana umut verdiğim için üzgünüm," diye mırıldandı. Çağ kısık bir gülme sesi çıkartırken "Az önce söylediğim gibi denemeye değerdi," diye cevap verdi.

Hector karşısındaki adamın hissettiklerini tahmin ederek "Surat asmayın. Ben günlerdir bunun gibi on adamla konuştum. Bilemezdiniz," dedi.

Çağ da onaylarcasına kafasını salladı. Hector'a dönerek "Cora Nelson'dan haber yok değil mi?" diye sorduğunda Hector "Bayan Nelson ile görüştüm. Kızının göreve geri döndüğünü bu yüzden ona ulaşamayabileceğimizi söyledi," diye cevap verdi.

"Görevdeyken hiç telefon kullanmıyorlar mı?"

Hector heyecanla "Arabayla dört saatlik bir mesafede, şimdi yola çıkarsak akşama orada oluruz," dedi.

Çağ heyecanla yerinden kalktı. "Otele gidip eşyalarımızı alalım." dediğinde iki adamda onu onayladı. Yarım saatin ardından kentten ayrılıp yola çıkmışlardı.

Bir saatin ardından Enver Bey aklındaki soruları daha fazla durduramadı. "Cora Nelson'ın bize gerçeği söyleyeceğini nereden biliyoruz?" dediğinde Çağ kaşlarını çattı. Hector düşünceli bir ifadeyle sakalını kaşırken "Ben de yemekte söylediklerini düşünüyordum. Dediğin gibi ordu Ares'i saklamak istiyorsa kimseye bir şey söylemeyeceklerdir," dedi. Çağ kollarını göğsünde bağladı. "Onu nasıl ikna edebilirim?" derken soruyu seslendirse de aslında kendi kendine düşünüyordu.

"Sizin düşüncenize göre Ares bir şekilde o patlamadan kurtuldu. Ancak kendinde olmayabilir," diyen Enver Bey'e karşılık "Kendinde olsaydı benimle iletişime geçerdi. Tedavi altında olabilir. Kötü bir şekilde yaralanmış olabilir..." dedi Çağ.

"Bu durumda Cellat'ın intikamını almak isteyenler çıkabilir diye ordu onun yaşadığını gizlemek zorunda."

Enver Bey konuşurken Hector dikiz aynadan Çağ ile göz göze geldi. "Sende hâlâ tehlikede olabilirsin," dediğinde Çağ kafasını iki yana salladı.

"Günlerce hastanede savunmasız haldeydim. Üstelik seni de tanıyorlar. Aynı hastanede kaldık. Eğer bir şey yapacak olsalardı bizi bulmaları zor olmazdı."

Çağ'ın sözleri iki adamı da düşündürmüştü. Enver Bey mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak "O zaman peşinizdeki adamlar paralı asker olabilir. Cellat öldüğüne göre size zarar vermek için hiçbir sebepleri kalmadı," dedi.

"Yine de dikkatli olmamız gerekiyor," dedikten sonra "Cora Nelson elimizdeki en iyi ipucu, bu yüzden onu kaybetmemeliyiz," diye ekledi.

Hector adama kısa bir bakış attıktan sonra "Bir planın var," dediğinde Enver Bey, "Evet!" diyerek onayladı. Çağ merakla öne

"Cora deniz kuvvetlerinde, bir denizaltında görev yapıyor. Denizin derinliklerinde şebeke çekmiyor sanırım çünkü hat bir türlü düşmedi," diyen Hector'un sözleriyle içi sıkıtıyla doldu.

Çağ merakla "Mesaj atmayı denedin mi?" diye sorunca aldığı olumsuz cevapla çantasından telefonunu çıkarttı. "Numarayı verir misin? Bir de ben denemek istiyorum," dediğinde Hector, Cora Nelson'ın numarasını ona verdi.

Çağ kendini tanıtıp, buraya neden geldiğini ve onunla görüşmek istediğini açıklayan bir mesaj yazarak gönderdi. İki eliyle telefonu sıkıca tutarken kalbi hızlanmıştı. Heyecanla bir cevap bekledi ancak beklediği cevap dakikalarca gelmedi. Yüzü git gide solarken Hector, "Güzel yemekler yiyeceğimiz bir restorana gidelim. Daha sonra ne yapacağımıza karar veririz," dedi.

Çağ itiraz etmeden onu dinleyerek ayağa kalktı. Lüks bir restorana gidip yemek siparişlerini verdikten sonra Enver Bey, "Ares Kosta yaşıyor olsa bile bu araştırmanın sonuçsuz kalabileceğini hiç düşündünüz mü?" diye sordu.

Çağ merakla "Nasıl?" diye sorduğunda Hector araya girerek "Eğer ordu Ares'in yaşadığını gizlemek istiyorsa hiçbir şey öğrenemeyiz demek istiyor," dedi. Enver Bey onu onaylarcasına kafasını sallarken "Diyelim ki gerçekten bir şeyler bilen biriyle konuştuk. Bize doğruyu söyleyeceğini nereden bileceğiz?" dedi.

"Bunu ben de düşündüm. Bütün bir haftamı orduda görev yapan adamları takip ederek geçirdim, ancak yine bir şey elde edemedim."

"Bu şekilde bir şey elde edemeyiz. Bize içeriden doğru bilgi verecek güvenilir biri lazım."

Enver Bey'in sözlerinin ardından masa da sessizlik oluştu. Hiçbir bağlantıları yoktu. İçeriden bilgi almaları imkânsızdı. Gelen yemeklerini sessizce yediler. Masadan kalkmak üzereyken Çağ'ın telefonunun mesaj sesi duyuldu. Çağ bir an gönderdiği mesajı unutmuştu. Ekranda gördüğü yabancı numarayla kalbi hızla attı.

"Cora cevap vermiş," diyerek titreyen parmaklarıyla mesajı açtı. Kadın Washington da olduğunu isterse yarın buluşabileceklerini yazmıştı.

Hector heyecanla "Arabayla dört saatlik bir mesafede, şimdi yola çıkarsak akşama orada oluruz," dedi.

Çağ heyecanla yerinden kalktı. "Otele gidip eşyalarımızı alalım," dediğinde iki adamda onu onayladı. Yarım saatin ardından otelden ayrılıp yola çıkmışlardı.

Bir saatin ardından Enver Bey aklındaki soruları daha fazla durduramadı. "Cora Nelson'ın bize gerçeği söyleyeceğini nereden biliyoruz?" dediğinde Çağ kaşlarını çattı. Hector düşünceli bir ifadeyle sakalını kaşırken "Ben de yemekte söylediklerini düşünüyordum. Dediğin gibi ordu Ares'i saklamak istiyorsa kimseye bir şey söylemeyeceklerdir," dedi. Çağ kollarını göğsünde bağladı. "Onu nasıl ikna edebilirim?" derken soruyu seslendirse de aslında kendi kendine düşünüyordu.

"Sizin düşüncenize göre Ares bir şekilde o patlamadan kurtuldu. Ancak kendinde olmayabilir," diyen Enver Bey'e karşılık "Kendinde olsaydı benimle iletişime geçerdi. Tedavi altında olabilir. Kötü bir şekilde yaralanmış olabilir..." dedi Çağ.

"Bu durumda Cellat'ın intikamını almak isteyenler çıkabilir diye ordu onun yaşadığını gizlemek zorunda."

Enver Bey konuşurken Hector dikiz aynadan Çağ ile göz göze geldi. "Sende hâlâ tehlikede olabilirsin," dediğinde Çağ kafasını iki yana salladı.

"Günlerce hastanede savunmasız haldeydim. Üstelik seni de tanıyorlar. Aynı hastanede kaldık. Eğer bir şey yapacak olsalardı bizi bulmaları zor olmazdı."

Çağ'ın sözleri iki adamı da düşündürmüştü. Enver Bey mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak "O zaman peşinizdeki adamlar paralı asker olabilir. Cellat öldüğüne göre size zarar vermek için hiçbir sebepleri kalmadı," dedi.

"Yine de dikkatli olmamız gerekiyor," dedikten sonra "Cora Nelson elimizdeki en iyi ipucu, bu yüzden onu kaybetmemeliyiz," diye ekledi.

Hector adama kısa bir bakış attıktan sonra "Bir planın var," dediğinde Enver Bey, "Evet!" diyerek onayladı. Çağ merakla öne

doğru çıkmıştı. İki koltuğun arasından bakışlarını Enver Bey'e dikerek "Nedir?" diye sordu.

"Kadınla siz iletişime geçtiniz. Bu yüzden görüşmeye tek gitmenizin ikna açısından daha etkili olacağını düşünüyorum. Biz de arabada kalıp Hector ile dışarıda sizi bekleyeceğiz."

Çağ kaşlarını kaldırıp "Bu kadar mı?" diye sorduğunda Enver Bey gülümsedi. "Şimdilik bu kadar," diye cevap verdiğinde Çağ arkasına yaslanıp "Olabilir," diye mırıldandı. Mantıklıydı. Bu sayede kadın kadına daha rahat konuşabilir, Cora'nın onu anlamasını sağlayabilirdi. Herkes planı onaylayarak sessizleştiğinde Çağ yorgun hissettiği için arka koltukta uzandı. Gözleri yavaşça kapanarak uykuya teslim oldu.

Kendini zifiri karanlığın içinde bulduğunda kalbi korkuyla atmaya başlamıştı. Hızla kendi etrafında döndü ancak hiçbir ışık yoktu. Siyah o kadar yoğundu ki gözlerini acıtıyordu. "Çağ!" dedi bir ses. O kadar kısık ve boğuktu ki Çağ duymakta zorlanıyordu. Ancak biliyordu. "Çağ!" diye sesleniyordu biri ona. Düzenli aralıklarla sürekli tekrar ediyordu. Çağ sesi her duyduğunda kalbi sıkışıyordu. "Ares?" diye karşılık verdi sese doğru. Ses biraz daha canlanarak "Çağ!" diye seslendi. Şimdi daha belirgindi. Çağ daha güçlü bir sesle "Ares!" diye bağırdı. Onun sesiyle birlikte ses güçlendi. Çağ tekrar tekrar haykırdı.

Kulakları uğuldamaya başlayıp nefes alamaz olduğunda gözleri bir anda açılarak kendine gelmişti. Korkuyla ona bakan iki çift göz karşısındaydı. Çağ derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Kafasını çevirip etrafına baktı. Hâlâ arabanın içindeydi. Enver Bey arkasındaki kapıyı açmış ona bakıyordu. Hector da öndeki iki koltuğun arasından sarkarak onu kolundan kavramıştı.

"İyi misiniz?" diye sordu Enver Bey. Çağ gözlerini kaldırıp adama baktı. Bir an kalbi hızla çarptı. Uzun zaman sonra tekrar Enver Bey'in yüzünde Ares'i görmüştü. "Evet," diye cevap verirken yattığı yerden kalkmak istedi. Enver Bey'in yardımıyla doğrulurken Hector "Kötü bir rüya mıydı?" diye sordu.

Çağ gözlerini kaçırıp onaylarcasına kafasını salladı. Elleriyle saçını düzeltip "Neden durdunuz?" diye sordu.

Enver Bey arka koltukta yanına oturdu. "Bir anda titremeye başladınız. Sizi uyandırmaya çalıştık ancak uyanmadınız" diye açıkladığında Çağ arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Krize girmiş gibiydin," diyen Hector'u dinlerken elini kolyesine atıp sakinleşmek için parmaklarını üstünde gezdirdi.

Bir süre sonra gözlerini açarak "Daha iyiyim. Lütfen, yola devam edebiliriz," dedi. İki adam birbirine bakıp kararsız kalırken Enver Bey, "Yakınlarda bir otel var. İki saatlik yolumuz kalmış istersen bu akşam orada kalalım. Sabah erkenden yola devam edebiliriz" dedi.

"Hayır, ben iyiyim," dediğinde Hector itiraz etmeden önüne dönmüş, Enver Bey de tekrar ön koltuğa geçerek yola devam etmişlerdi. Çağ kolyesini avucunun içinde hissedecek kadar sertçe kavradı. Gözleri dolarken "Geliyorum aşkım!" diye fısıldadı. Hissediyordu. Ares hayattaydı.

BÖLÜM 31

Cora ile buluşacağı kafeteryanın önüne geldiklerinde Enver Bey arkasına dönerek "Sakin olabilecek misiniz?" diye sordu.

Çağ derin bir nefes alarak onaylarcasına kafasını salladı. Hector da ona dönerken "İstersen birimiz seninle gelebiliriz," diye öneride bulundu.

Çağ kafasını iki yana salladı. "Hayır, tek başıma gideceğim. Belki de düşündüğümüz gibi bir buluşma olmayacak".

"Bir şey olursa biz buradayız," diyen destekçilerine gülümsedikten sonra arabadan indi. Esen hafif rüzgârda bacaklarına yapışan elbisesinin eteklerini eliyle düzelterek kafeteryaya ilerledi. İçeri girdiğinde Cora'nın henüz gelmediğini biliyordu. Bilerek buluşma saatinden yarım saat önce gelmişlerdi. Çağ nedenini tam olarak anlamamıştı ancak arabada bekleyen adamların bir planı olduğuna emindi.

Kafeterya işe gitmeden önce kahve almak için sıraya girmiş insanlarla doluydu. Çağ masaların birçoğunun da dolu olduğunu gördü. Self servisin yapıldığı tezgâhın hemen yanında boş bir masa vardı. Hızlı adımlarla oraya giderek kapıdan gireni görecek şekilde sandalyeye oturdu. Üstündeki ince ceketini çıkarttıktan sonra etrafına bakındı. Kafeteryanın içi kalabalık olsa da sabah saatleri olduğu için çok fazla ses yoktu. Arada birinin telefonu çalıyor, kısık sesli konuşmalar oluyordu. Ama masalarda oturan insanlar sessizce kahvaltılarını yapıyorlardı.

Yaklaşık on beş dakikalık bekleyişin ardından Cora kapıdan girmişti. Çağ yerini belli etmeden önce genç kızı dikkatle inceledi. Açık renk bir kot pantolonla kareli gömleğin üstüne giydiği deri ceketle sıradan bir genç kız gibi görünüyordu. Ancak dik duruşu ve yüzündeki sert ifadeyle asker kimliği kendini belli ediyordu.

Çağ ayağa kalkıp genç kıza doğru elini sallayarak bulunduğu yeri belli etti. Cora onu fark ettikten sonra gözlüklerini saçlarına kaldırarak yanına doğru geldi. Karşısına geldiğinde Çağ hafifçe gülümseyip tokalaşmak için elini uzatarak, "Çağ Laçin," dedi.

Aynı gülümsemeyle karşılık veren Cora da kendini tanıttıktan sonra Çağ'ın karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

Çağ yerine oturup ellerini masaya yerleştirirken, "Görüşme isteğimi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Önemli değil, mesajınızdan çaresiz bir arayışın içinde olduğunuzu fark ettim," diyen kız oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandıktan sonra, "Umudunuzu yok eden kişi ben olmak istemezdim," dedi.

Cora'nın sözleriyle Çağ'ın kaşları sertçe çatıldı. Cora kadının yüzündeki ifadeyi gördüğünde bu konuşmanın düşündüğünden çok daha zor geçeceğini anlamıştı. Kolundaki saate baktı. "Bakın çok fazla vaktim yok. O yüzden üzülerek söylüyorum ki düşündüğünüz gibi Ares hayatta değil."

Çağ ellerini birbirine bastırarak, "Bunun doğru olduğuna inanmıyorum," dedi.

Cora öne doğru çıkarak onun gibi ellerini masanın üstüne yerleştirip, "Ben de babamın hayatta olduğuna inanmak istiyorum. Ama gerçek olmadığını biliyorum," dedi.

"Sen babanın cesedini gördün. Onun için yapılan törene katıldın. Neden Ares'in cenaze töreni yapılmadı?"

"Çünkü ceset taşınmayacak kadar hasar görmüştü. Bakın anlamıyorsunuz. Babam silahlı çatışmada öldü ancak Ares bir patlamada hayatını kaybetti. Oraya giden ekip ondan geriye sadece parçalar bulabildi," diyen genç kızı Çağ titreyen elini hava kaldırarak susturdu.

"Lütfen susun," derken burnunu çekerek kafasını havaya kaldırdı. Akmak için çabalayan gözyaşlarına direndi.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Cora, "Çok üzgünüm!" dediğinde Çağ kısık bir sesle "Ne halde olursa olsun sevenleri için cenazesini getirmeniz gerekiyordu." dedi.

"Ares'in bilinen bir akrabası yoktu bu yüzden ekip cesedi Kongo'ya gömmeyi uygun gördü."

"Annesi?" diye fısıldadı Çağ. Cora kafasını iki yana sallarken "Hedy Kosta'nın kayıtları on yıl öncesine ait. O zamandan beri yaşadığına dair hiçbir ize rastlanmadı," dedi.

Çağ aldığı bu bilgiyle kafası karışsa da "Nerede?" diye sordu. Cora'nın bakışlarından anlamadığını anlayınca tekrar sertçe sordu. "Nerede gömüldü?" Cora kaşlarını çatarak ona bakarken "Bunun ne önemi var?" dediğinde Çağ, "Çünkü eşimi ait olduğu yere, evine götürmek istiyorum. Ondan geriye ne kaldıysa geri almak istiyorum," diyerek sesini yükseltti.

Etraflarındaki insanlarını dikkatlerini çekerlerken Cora karşısındaki kadına hayranlıkla bakıyordu. "Ares'in dediği gibi cesur bir kadınsınız."

Cora'nın yaptığı yorumla Çağ nefesini tuttu. "Onunla tanışmış mıydınız?" diye sordu heyecanla. Cora bakışlarını masanın üstündeki ellerine çevirerek, "Onu en son görenlerden biri de benim," dedi.

Çağ'ın dolan gözleri daha fazla dayanamadı. Yaşlar kirpiklerinden firar edip teninden aşağı kayarken "Anlatır mısınız?" diye sordu.

"Ares gizlice Kongo'ya girerek Cellat'ı öldürmeyi amaç edinmişti. Ordu da onu destekledi. Bir süre babamın yanında kalarak göreve kendini hazırladığını duydum. Ekiple gitmek için planlar yapılmış ancak Ares kabul etmemiş. Kendi planını yaparak Kongo'ya tek başına girmek istemiş. Cellat'ın haberi olmadan içeri girebilmenin en mantıklı yolu da tek başına olmasıydı. Ben o zaman denizaltı Moby de görevdeydim. Ares'i bir gece helikopterle açık denizden aldık. Kongo'ya yaklaştığımızda yüzerek kıyıya çıkmayı planlıyordu. Yolculuğumuz kırk gün sürdü. Denizaltından ayrılma-

dan önceki gün bana Cellat'a olan nefretinin sebebini anlatmıştı. Cellat babasının ölümünden sorumluydu. On yıl sonra babasının intikamını almak için geri dönüyordu. Ona, *'Neden on yıl sonra?'* diye sordum."

Cora gözlerini kaldırıp Çağ'ın ıslak gözlerine baktı. "'Çünkü cesur bir kadın saklanmanın korkakların işi olduğunu söyledi.' diye karşılık verdi," dediğinde Çağ kafasını eğip boğazından yükselen hıçkırığı zor bastırdı. Masanın üstündeki peçetelikten bir peçete alıp gözyaşlarını kurulamaya çalışırken derin nefesler aldı.

"Ertesi gün onu yolcu ettim. Okyanusa atlayıp yüzerek Kongo'ya gitti. Hepimiz başarabileceğinden şüpheliydik ancak o başardı. Üstelik planladığı gibi intikamını da aldı."

Çağ bir süre sessiz kalarak boğazındaki ağrıyı geçirmeye çalıştı. Cora'nın yüzüne uzun süre bakmak istemedi. Sakinleştikten sonra genç kıza dönerek, "Öldüğüne inanmıyorum," dedi.

Cora kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Size bildiğim her şeyi anlattım. Özür dilerim ama artık gitmeliyim," dediğinde Çağ da hızla ayağa kalkarak, "Kongo da nereye gömüldüğünü öğrenmek istiyorum," dedi.

Kız hayretle ona bakarken "Bilmiyorum. Bilseydim de size bunu söylemezdim," dedi. Cora gitmek için arkasını döndüğünde Çağ hızla kızın elini tutarak ona engel oldu. Cora elini tutan ele baktıktan sonra bakışlarını karşısındaki inatçı kadına çevirdi. "Hamileyim," diyerek yutkundu. Cora'nın bakışlarının değiştiğini fark ettiğinde "Bebeğim hiçbir zaman babasını tanımayacak. Lütfen en azından gidebileceği bir mezarı olmasını istiyorum. Tek istediğim ileride bebeğime baban burada diyebileceğim bir yer," dedi.

Cora elini anlayışla genç kadının elinin üstüne yerleştirdi. "Bakın anlamıyorsunuz. Ares'in gömüldüğü yeri size söylesem bile oraya gidebilmeniz mümkün değil. Nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsunuz, Üstelik hamilesiniz. Eğer bebeğinizin sağlığını düşünüyorsanız, bu işin peşini bırakıp hayatınıza devam etmeniz gerekiyor. En azından bebeğiniz için..."

Çağ elini geri çekip duruşunu dikleştirdi. "Yardımcı olmayacaksınız," dediğinde Cora ümitsizlikle kafasını iki yana sallayıp

"Elimden geleni yaptım. Dediğim gibi bir an önce hayatınıza devam etmenizi tavsiye ederim. Hoşça kalın," diyerek yanından ayrıldı.

Çağ bir süre uzaklaşan genç kızın arkasından baktı. Son kelimelerini söylerken gözlerini kaçırması onu şüphelendirmişti. Cora kafeteryadan çıktıktan bir süre sonra çantasını ve ceketini alarak hızlı adımlarla onu bekleyen arabaya gitti.

Arabaya bindiğinde Enver Komiser arkasına dönüp "Nasıl geçti?" diye sordu. Çağ ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Adam onun ıslak gözlerini ve solgun yüzünü inceledikten sonra "İyi misin?" dedi.

Çağ kafasını onaylarcasına sallarken Hector "İşte oldu," diyerek heyecanla ikisine bakıp gülümsedi. Çağ'ın yüzünü gördüğünde "Ne oldu?" diye sordu. Çağ derin bir nefes alarak, "Ares'in öldüğü konusunda ısrarcı. Cesedini Kongo da bırakmışlar..." derken sesi boğuktu.

Hector önüne dönüp telefonu Enver komisere verdikten sonra arabayı çalıştırdı. "Bakalım ne kadar doğruyu söylüyor," derken yola çıkmıştı.

Enver komiser elindeki telefondan yanıp sönen ışığa bakarken "Acele et şimdiden fazla uzaklaşmış," dediğinde Çağ merak ederek "Neler oluyor?" diye sordu.

Enver komiser gözlerini telefonun ekranından ayırmadan anlatmaya başladı. "Cora kafeteryaya geldiğinde arabasını park ettiği yeri gördük. İçeri girdikten bir süre sonra Hector'un telefonundaki takip programını açarak benim telefonla eşleştirdik. Hector'un telefonunu Cora'nın arka koltuğunun altına yerleştirdik ve şimdi onu takip ediyoruz"

"Arabanın kapısını nasıl açtınız?" diye sordu Çağ hayretle Enver Bey sessiz kalırken Hector gülerek "Enver polis olmasaydı çok iyi hırsız olurmuş," dedi. Enver Bey ise umursamazca omuz silkerken "Meslek icabı bazı şeyleri öğreniyoruz," dedi.

Çağ kafasını iki yana sallayarak arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Bu takibin onları nasıl bir yere götüreceğini merak ediyordu.

Bir saat geçmişti ve hâlâ Cora'nın peşindeydiler. Şehirden çıkmış eyaletler arası yolda ilerliyorlardı. Trafik azaldığı için Cora ile aralarındaki mesafeyi azaltmışlardı. "İki yüz metre sonra sağa sapıyor," diyen Enver komiserin yönlendirmesiyle ilerlemeye devam ettiler. Bir süre sonra eyaletler arası yoldan çıkıp iki tarafı ağaçlarla kaplı dar yolda ilerlemeye başladılar. Bir anda ekrandaki yeşil ışığın kaybolmasıyla Enver komiser kaşlarını çatarak, "Sinyal kesildi!" dedi.

Hector "Ne?" diyerek ona baktı. Enver komiser söylediklerini tekrar ettiğinde adamın elindeki telefonu alarak kendi kontrol etti. Hiçbir işaret görülmüyordu. "Lanet olsun!" diye homurdanırken karşılarına çıkan yol ayrımıyla arabayı sağa çekti. Karşılarındaki levhaya hepsi şaşkınca bakarken Çağ sesli bir şekilde okudu. "Askeri alan personel harici giremez!"

Hepsi bir süre sessiz kaldı. Kararsızlıkla geçen birkaç saniyenin ardından Hector arabayı tekrar yola çıkartarak "Buraya kadar geri dönmek için gelmedim," diyerek sürmeye devam etti. Araba ilerledikçe tel örgüler görülmeye başladı. Sağa doğru dönen virajın ardından ise yüksek bir duvarla büyük kapılar önlerine çıktı. Gözetleme kulesindeki askerlerden ilk uyarı geldi. Arabanın plakası anons edildikten sonra durmaları söylendi.

Hector arabayı durdurarak camı açıp teslim olurcasına elleriyle birlikte kafasını dışarı uzattı. "Elleriniz başınızın üstünde arabayı terk edin," uyarısının ardından üçü birlikte kapıları açarak elleri havada dışarı çıktılar.

"Adım Çağ Laçin, Ares Kosta hakkında Teğmen Cora Nelson ile görüşmeye geldik," diye bağıran Çağ'ın sözleriyle askerler birbirine şaşkınca baktı. Ardından biri omzundaki telsizle iletişime geçti.

"Teğmen Nelson birazdan burada olacak. O gelene kadar yerlerinizden kıpırdamayın!" Uyarısının ardından elleri havada beklemeye devam ettiler. "Tebrikler Çağ, güzel hamleydi," diyen Hector'a karşılık "Bakalım sonuçları neler olacak?" dedi.

Bir süre sonra küçük kapı açılarak Cora dışarı çıktı. Öfkeli bir ifade ve hızlı adımlarla onlara doğru gelirken "Ne işiniz var bu-

rada?" diye bağırdı. Çağ ellerini indirerek öne çıktığında Cora askerlere silahlarını indirmelerini işaret etti.

Cora karşısında kollarını göğsünde bağlayan kadına hayretle baktıktan sonra arkasında kalan iki adamı inceledi. Hector Alves'i Cellat ile ilgili raporlardan biliyordu ancak diğer adamı ilk defa görüyordu.

"Neden buradasınız?" diye tekrar sorarken Çağ'a baktı. Çağ genç kızın gözlerine kararlılıkla bakarak "Çünkü; söylediklerinizin hiçbirine inanmadım," dedi.

Cora gözlerini devirdi. "Kanıt görene kadar durmayacaksınız değil mi?" diye sorduğunda Çağ'ın kalbi duracak gibi oldu. Hector ile Enver Komiser iki kadına doğru yaklaştı. Cora yanında getirdiği şeffaf poşeti kaldırdığında Çağ'ın gözleri poşetin içindekine sabitlendi. Dış derisi soyulmuş eski ve kirli bir cüzdandı.

Cora elini poşetin içine uzatıp cüzdanı çıkardı. "Bu cüzdan Ares'in üstündeki tek şahsi eşyaymış," derken kısık bir sesle konuşuyordu. Çağ gözlerini kırpıştırdı. Cora cüzdanı ona doğru uzattığında elini korkarak cüzdana doğru uzattı. Gözyaşları kirpiklerinde birikti. Cüzdanın üstündeki A&K kabartması her şeyi açıklıyordu ancak Çağ içine açıp baktığında hıçkırdı. Cüzdanın içinde kaybolan resmi vardı.

Dizleri titredi, bacakları onu taşıyamayacak gibi olurken bir çift kol beline sarılarak düşmesine engel oldu. Enver Bey kulağına "Çağ Hanım sakin olun," diye fısıldadı. "Bebeğiniz için güçlü olmalısınız," diye devam etti adam.

Çağ derin derin soluyor ayakta durmaya çalışıyordu. Görüşü gözyaşları yüzünden bulanıklaşmıştı. "Üzgünüm" diye mırıldanan Cora'nın uzaklaştığını hayal meyal gördü. Vücudu titrerken onu ayakta tutan kollar bedenini kaldırarak arabaya taşıdı.

Enver, Çağ'ın güçsüz bedenini kucaklayıp arabanın arka koltuğuna yatırdığında genç kadın kendinden geçmişti. Elindeki cüzdanı ise sıkıca kavramış bırakmıyordu. Enver arkasını dönüp baktığında Hector'un hâlâ yerinden kıpırdamadığını fark etti. Beti benzi atmış, gözleri yere sabitlenmiş halde kıpırdamadan duruyordu.

Adamın yanına gidip ağır bedenini sarstı. "Hector, kendine gel. Çağ'ın durumu iyi değil" dediğinde Hector kafasını kaldırıp ona bakmış ardından "Hastane... hastaneye gidelim," diyerek arabaya doğru ilerlemişti.

Enver adamın bu halde araba kullanmasını sağlıklı bulmasa da yolu bilmediği için itiraz edemedi. Arabaya bindikten sonra Hector arabayı geldikleri yöne çevirip gaza bastı. Enver arka koltukta yatan Çağ'ı kontrol ettiğinde alnının terle kaplandığını gördü.

"Terlemeye başladı," diye mırıldandığında Hector hızını biraz daha arttırmıştı. Normal hızda bir buçuk saatte geldikleri yolu yarı zamanında kat ederek hastaneye ulaştılar. Çağ'ı doktora teslim edip durumunu açıkladıktan sonra ikisi de muayene sonucunu korkuyla bekledi. Bir süre sonra doktor yanlarına gelerek bebeğin durumunun iyi olduğunu Çağ'ın da birazdan kendine geleceğini söylediğinde ikisi de rahatlamıştı.

Hastaneden çıkıp otele geldiklerinde akşam olmuştu. Çağ için odaya yiyecek bir şeyler sipariş etmişlerdi ancak genç kadın hiçbirine dokunmamıştı. Elinde Ares'in cüzdanını tutuyor, yatağın üstünde kıpırdamadan uzanıyordu.

Odanın içinde yankılanan telefon sesiyle Çağ gözlerini açtı. Pencere kenarındaki koltukta oturan iki adama baktıktan sonra gözleri telefonunu aradı. Ayağa kalkan Hector sehpanın üstünde duran çantasından telefonu çıkartarak ona getirdi. Ekrandaki numaranın alan koduna kaşlarını çatarak bakarken "New York'tan aranıyorsun!" dedi.

Çağ bir anlam veremeyerek telefona uzandı. "Efendim," diyerek telefonu cevapladığında adını zor telaffuz eden bir adam "Çağ Laçin ile mi görüşüyorum?" diye sordu. Çağ kısık bir sesle "Evet," dediğinde adam, "Stan Ward, Ares Kosta'nın avukatıyım," diyerek kendini tanıttı. Çağ kalbinde derin bir acı hissetti. Zor duyulan bir sesle tekrar "Evet," dedi.

"Sizi Bay Kosta'nın vasiyeti için aramıştım. Bay Kosta ölmeden önce tüm malvarlığını size bıraktı. Araştırmalarıma göre Türkiye'de yaşıyorsunuz. İşlemler için önümüzdeki hafta ülkenize gelmeyi planlıyorum. Müsait misiniz?"

Çağ sık sık nefes alıp veriyordu. Kalbinde ufacık bir umut varsa o da bu telefonla yok olmuştu. "Bayan Laçin?" diyen adamın sesini daha fazla duymak istemedi. Telefon elinden düşerken acı dolu bir sesle çığlık çığlığa ağlamaya başlamıştı. Sanki kalbine bıçak saplanıyor, o bıçak tüm bedenini parçalara ayırıyormuş gibi hissediyordu. Onu sakinleştirmeye çalışan sesleri duymuyordu. Bedenini sarsarak kendine getirmeye çalışan elleri hissetmiyordu.

BÖLÜM 32

Uçaktan indiklerinde Çağ, Enver komiserin koluna sıkı sıkıya tutunarak ayakta durabiliyordu. İkisi de sessizdi. Ölümün yoğun sessizliği üzerlerine çökmüştü. Çağ zorunlu olarak Amerika'da on gün daha kalmış, kalan bütün gücünü bebeğini hayatta tutmak için harcamıştı. Hector'un yardımıyla Ares'in avukatıyla görüşmüş, yapılması gereken bütün işlemleri hallettikten sonra doktorun onayıyla geri dönmüşlerdi.

Havaalanından çıktıklarında Enver Komiser kafasını çevirip Çağ'a baktı. Yüzünün rengi bembeyaz olan kadının bedeni sanki ruhunu kaybetmiş, boş bir kabuktan oluşuyordu. Bakışları cansızdı. Eskiden gözlerinin içinde gördüğü heyecan ve hırs artık yoktu. Çağ Laçin, Ares Kosta ile birlikte ölmüştü. Muhtemelen onu hayatta tutan tek şey karnındaki bebeğiydi.

"Çağ Hanım, çok yorulduntız. Benim evim daha yakın isterseniz bu gece benimle kalın," dediğinde genç kadın kafasını onaylarcasına hafifçe sallamıştı. Enver Komiser onun söylediklerini anlayıp anlamadığından tam olarak emin olamasa da taksiye bindiklerinde evinin adresini verdi.

Çağ taksinin camından akıp giden yolu donuk gözlerle izliyordu. Gördüğü tek şey Ares'in gülümseyen yüzüydü. O bile artık silikleşmeye başlamıştı. Doğru hatırlayıp hatırlamadığından emin olamıyordu. Gözlerinin rengi unutulmayacak kadar güzeldi ancak tam olarak hangi yoğunluktaydı. Sarı mı yoksa yeşil mi?

Taksi durduğunda eliyle kapı koluna uzanarak açtı. Enver komiser bagajdan valizleri alarak onun yanına geldi. Kendi valizini omzuna asan adam Çağ'ın valinizi eline aldı. Diğer elini ise tutunması için Çağ'a uzattı.

Enver komiserin beşinci kattaki apartman dairesine girdiklerinde genç adam evde yalnız olmadıklarını anlamıştı. Çantaları kapının girişine bıraktıktan sonra sessizce "Siz burada bekleyin," dedi. Portmantonun alt dolabında gizli yerindeki silahını alarak temkinli adımlarla içeriye doğru ilerlemeye başladı. Çağ sırtını kapıya yaslamış bir şekilde bekliyordu. *'Ares öldü!'* diye fısıldadı bir ses kulağına. Ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. Hıçkırmamak için dişlerini birbirine sertçe bastırdı.

Enver komiser salona girdiğinde karanlıkta oturan silueti gördü. Dikkatli baktığında tanıdık hatları fark etti. "Anne?" derken silahını indirip kapının yanındaki anahtara uzanarak ışıkları açtı.

Yaşlı kadın oturduğu yerden yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle kalkmıştı. "Neredeydin Denes?" diye haykırdı. Enver komiser annesinin şiş gözlerine ve ıslak yüzüne kaşlarını çatarak bakarken "Yurt dışındaydım!" dedi kısaca.

Annesi karşısına gelip ellerini ona doğru uzattı. Yaşlı kadın oğlunun yüzünü iki eliyle kavrayıp kendine doğru çekerek "Seni de kaybettim sandım..." dedi.

Enver Bey annesinin tavırlarına anlam veremediği için bir tepki de göstermiyordu. Annesi alnını alnına yaslayarak kendi dilinde onu ne kadar sevdiğini ve onu da kaybetmeye katlanamayacağını söylüyordu. Genç adam gözlerini kapatmış sessizce dinliyordu. Çok iyi biliyordu ki annesi sadece çok üzgün veya sinirli olduğu zamanlarda Yunanca konuşurdu.

Çağ içeriden gelen sesleri duyduğunda merak ederek salona doğru ilerlemişti. Gördüğü sahneyle kapıda durdu. Uzun beyaz saçlı, yaşlı kadınla Enver Komiserin yaşadığı o an fazlasıyla özel görünüyordu. Ancak Çağ'ın ayakta duracak hali kalmamıştı. Onları rahatsız etmemeye çalışarak biraz ilerisindeki geniş koltuğa doğru ilerledi. Denklerine geldiği an yaşlı kadın bir anda ona dönmüştü.

Kaşlarını çatarak yüzüne baktı. Onun geri çekilmesi Enver komiserin de gözlerini açmasına sebep olmuştu. Çağ'ı görünce annesinden ayrılıp yanına geldi. Koluna girerek "İyi misiniz?" diye sorduğunda Çağ, "Oturmalıyım," diye fısıldadı. Ancak gözlerini yaşlı kadından ayıramıyordu. O kadar tanıdık bir yüzü vardı ki Çağ onu daha önce nerede gördüğünü anımsayamıyordu.

Enver Bey, Çağ'ın koltuğa oturmasına yardımcı olduktan sonra arkasını döndüğünde onları merakla izleyen annesiyle karşılaştı. Annesi "Bu kim Denes?" diye sorduğunda arkasından genç kadının meraklı sesi "Denes?" dedi.

Enver Bey arkasına dönüp "Sonra açıklarım," dedikten sonra annesine dönerek "Çağ Hanım, bu gece misafirim olacak. Sen burada mı kalacaksın?" diye sordu.

Annesi tekrar kendi diline geçerek "Bana nerede olduğunu açıklayacak mısın?" diye sorduğunda Enver komiser ellerini beline koyarak annesine yaklaşıp "Bir anda ortadan kaybolan sensin anne. Burada olsaydın giderken nereye gittiğimi söyleyebilirdim" dedi.

Yaşlı kadın oğlunun sözleriyle geri adım atmıştı. Koltukta hafifçe uzanan genç kadına meraklı bakışlar atan annesi, "Yorgun görünüyorsunuz, yarın konuşalım..." diyerek arkasını dönüp gitmişti.

Enver komiser iç çekerek kafasını iki yana salladı. "Annem biraz değişik bir kadındır," diyerek arkasını döndüğünde Çağ'ın gözlerini kapatmış uykuya daldığını gördü. Eğilip genç kadının koltuktan sarkan ayakları tutarak yavaşça koltuğa uzattı. Çağ elini yüzünün altına yerleştirerek uyumaya devam ettiğinde Enver Bey odasına giderek onun için bir örtü getirdi.

Genç kadının üstünü örttükten sonra annesinin odasına ilerledi. Kapıyı çalarak "Anne?" diye seslendiğinde içeriden ses gelmedi. Genç adam kapıyı açmak için kolu çevirince kilitli olduğunu gördü. Kaşlarını çatarak kapı koluna bakıp tekrar açmayı denedi. "Anne?" diye endişeyle seslendiğinde "Yalnız kalmak istiyorum Denes. Yarın konuşuruz," diyen annesinin boğuk sesini duydu.

"Anne kapıyı açar mısın? Seni merak ediyorum," diyen oğlunun endişeli sesi içini burktu. Kucağındaki hatıralara sıkıca sarılırken "Git ve uyu oğlum," diye seslendi.

Enver komiser kapının kolunu bıraktı. Eve geldiği andan itibaren annesinin sözleri ve davranışlarına bir anlam veremedi. Kafası karışık halde odasına giderken eliyle saçların dağıttı. Yarın sabah ne olduğunu öğrenmesi şarttı. Ne olduysa annesini derinden etkilemişti.

Sabah olduğunda Çağ'ın gözleri gördüğü garip rüyanın etkisiyle bir anda açılmıştı. Yabancı bir yerde uyanmanın şaşkınlığıyla etrafına bir süre korkuyla baktı. Ardından Enver Bey'in evine geldiğini hatırlayarak sakinleşmeye çalıştı. "Denes?" diye fısıldadı. Akşamki kadının söylediklerini hatırlayarak...

Uzandığı yerden doğruldu. Kaşları çatılırken gözleri yere sabitlenerek kadının tanıdık gelen yüz hatlarını düşündü. Konuştuğu dil ile düşünceleri birleşince tüyleri ürperdi. Bu gerçek olamazdı. Derin bir nefes çekti içine. "Enver Bey yoksa..." diyerek yutkundu. Ares'e benzeyen yüz hatlarını düşündükçe gözleri doldu. Bu gerçek olabilir miydi?

"Uyanmışsınız," diyen sesle irkilerek kafasını kaldırdı. Yaşlı kadın balkon kapısının önünde durmuş ona bakıyordu. Elinde de boş bir çay bardağı vardı.

Çağ titreyen ayaklarıyla ayağa kalktı. Kadına gülümsemeye çalışarak "Merhaba, dün akşam tanışamadık. Ben Çağ," dedi. Yaşlı kadına doğru yaklaşıp elini uzattığında kadın onu kuşkuyla izliyordu. Güçlü bir tutuşla elini sıkan kadın, "Memnun oldum, Hande," diyerek kendini tanıttı. Hâlâ dikkatle Çağ'ı süzerken bakışları karnına odaklandığında "Hamilesin," dedi.

Kadın elini bıraktığında Çağ geriye doğru bir adım atarak elini karnına yerleştirdi. "Evet," diye fısıldadığında kadın, "Ah!" dedikten sonra ona ve karnına bakıp, "Ben bir bardak daha çay içeceğim. Sen de ister misin?" diye sordu.

Çağ "Evet, teşekkür ederim," derken kadın mutfağa doğru yönelmiş "Bugün hava çok güzel. Balkona geçin, geliyorum," demişti.

Ona çok fazla seçim şansı bırakmayan kadının söyleriyle Çağ balkona geçti. Geniş balkondaki yuvarlak ahşap masanın etrafındaki boş sandalyelerden birine oturdu. Güneşe doğru yüzünü kaldırıp sıcaklığın biraz olsun içini ısıtmasını umdu. Güneş ona adayı

anımsattı. Oradayken güneşin tadını nasıl çıkarttığını, güneşlenirken yanında uzanan Ares'in kokusunu...

Önüne bırakılan bardağın sesiyle gözlerini açtı. Dolan gözlerinden bir iki damla yaş firar ettiğinde yaşlı kadına çaktırmadan silmeye çalıştı. Ama kadının bakışları sürekli üstünde olduğu için bu pek mümkün değildi.

Kadın karşısına oturup çayını yudumlarken "Babası oğlum mu?" diye sorduğunda Çağ şaşkınca irkildi. Kadının yüzüne baktı. Artık o fotoğraftaki kadınla aynı kadın olduğuna emindi.

"Biliyor musunuz?" diye sordu nefesini tutarak. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Kadın kaşlarını çattı. "Ah hayır, Denes..." dedikten sonra kafasını iki yana sallayıp "Yani Enver bana bundan hiç bahsetmedi," dedi.

Çağ kadının kastetmek istediğini anladığı an "Hayır, hayır... Bebeğimin babası Enver Bey değil," dedi telaşla. Sakinleşebilmek için çayına uzanıp bir yudum aldı. Karşısındaki kadın da biraz daha sakin görünüyordu.

"Ben yanlış anladım kusura bakmayın," diyerek bakışlarını balkondan görünen gökyüzüne doğru çevirdi. Derin bir nefes alan kadını inceleme sırası Çağ'daydı. Saçları beyaz olmasına rağmen gür ve güçlüydü. İri dalgalar halinde sırtına doğru iniyordu. Göz kenarları fazlasıyla kırışık olsa da teni yaşına göre gergindi. Ares yüz ve vücut yapısının çoğunu babasından almış olsa da kesinlikle göz yapısı annesine benziyordu.

Yaşlı kadın ona döndüğünde Çağ kadının yeşil gözlerinin içine dikkatle baktı. "Bebeğimin babasını yakın zamanda kaybettim," dediğinde kadının yüzü onun için hissettiği hüzünle solmuştu.

Çağ yutkunarak derin bir nefes aldıktan sonra "Ares Kosta!" dedi. Kadının bardağı tutan eli titredi. Çağ kollarını masaya koyup "Bebeğimin babası Ares Kosta'ydı..." dediğinde kadının elindeki bardak masaya düştü.

Bardağın içindeki çay etrafa sıçrarken ikisi de geriye çekilerek ayağa kalkmıştı. Kadın çevik bir hareketle masanın üstünde yuvar-

lanan bardağı yakalayarak yere düşmesine engel oldu. Çağ yaşlı kadını dikkatle izlerken kadın kendi dilinde konuşup ağlamaya başlamıştı. Kafasını kaldırıp Çağ'a baktı. Çağ kadına doğru uzanmıştı ki Enver Bey balkona girerek "Anne ne oldu?" diye sordu.

Kadın masaya, Çağ'a ve oğluna baktıktan sonra kafasını iki yana salladı. Boş bardağı tutan eliyle oğlunu kenara çektikten sonra içeri girdi. Enver Bey annesinin peşinden giderken Çağ olduğu yerde kalmıştı. Düşünceleriyle ilgili biraz bile şüphesi varsa artık kalmamıştı. Enver Bey'e *Denes* diye seslenmesi ilk şüphe tohumlarının atılmasına sebep olmuştu. Bütün gece bununla ilgili rüyalar görmüştü. Denes, savaş tanrısı Ares'in bir başka adıydı. Kadın iki oğluna da savaş tanrısının ismini vermişti.

Enver Bey, balkona geri döndüğünde Çağ bu yaşananlara ne anlam verebileceğini bilmiyordu. "Anneme ne oldu? Ona ne söylediniz?" diyen adama artık bir yabancı gözüyle bakamıyordu. Enver Bey, Ares'in kardeşiydi. Hissettiği duyguların karmaşasıyla kendini adamın kollarına atıldı.

Çağ parmak ucunda yükselip genç adamın boynuna kollarını doladığında Enver komiserin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Elleri iki yanda öylece kalırken Çağ ağlamaklı bir sesle "Teşekkür ederim," dedi.

Yaptığı yardımlardan dolayı teşekkür ettiğini düşünen adam ellerini genç kadının sırtına yerleştirip yatıştırmak istercesine sıvazladı. Çağ derin bir nefes alıp ellerini genç adamın omuzlarına yerleştirerek biraz geri çekildi. Enver komiserin yüz hatlarını dikkatle inceleyerek gülümsedi.

Onu dikkatle inceleyen kadının bakışlarına bir anlam veremeyen Enver Bey "Çağ Hanım iyi misiniz?" diye sorduğunda Çağ burnunu çekerek kafasını onaylarcasına salladı.

"Lütfen bana artık Çağ diye seslenin. Yaşananlardan sonra artık arkadaş olduğumuzu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Çağ'ın sözleriyle Enver komiser gülümsedi. "Evet, ancak arkadaşlar birbirine siz diye hitap etmez."

Genç adamın sözleriyle Çağ güldü. "Evet, doğru söylüyorsun Enver," dedikten sonra aklına gelenle "Yoksa Denes diye mi seslenmeliyim?" dedi.

Enver komiser kafasını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Benim adım Enver," dediğinde genç kadın gülümseyerek, "Tamam," dedi.

Çağ ellerini Enver komiserin omuzlarından çekerek geriye doğru bir adım attığında annesini hatırlayan genç adam "Annemle ne oldu?" diye sordu.

Çağ sakin kalmaya çalışarak "Yaşadıklarımın bir kısmını anlattım. Özür dilerim. Bu kadar etkileneceğini bilmiyordum," dedi. Tamamen doğru olmasa da en azından yalan da söylememişti.

Enver komiser düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşırken "Dün akşamdan beri bir tuhaf davranıyor. Neden bu kadar üzgün olduğunu öğrenmeliyim," dedi. Ardından arkasını dönerek içeri girdiğinde Çağ da onu takip etti.

Annesinin odasının önünde giden geçen adam kapıyı çalarak "Anne!" diye seslendiğinde içeriden bir cevap alamadı. Arkasında duran Çağ, "Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardır," dediğinde kafasını iki yana salladı. "Onun için endişeliyim," diyen adam kapıyı açmak için zorladı, ancak kilitli olduğu için açılmadı.

"Anne şu kapıyı açar mısın?" diyerek kapıya vurduğunda içeriden cılız bir ses "Beni yalnız bırak Denes!" dedi. Enver Komiser "Senin için endişeleniyorum, lütfen kapıyı açar mısın?" derken Yunanca konuştukları için genç kadın bir şey anlamıyordu.

"Beni yalnız bırak oğlum," diye tekrar eden kadının sözlerinin ardından Çağ "Ne diyor?" diye sordu. Enver komiser ona doğru dönerek "Yalnız kalmak istiyor," dediğinde Çağ, genç adamı oradan uzaklaştırması gerektiğini anlamıştı. "Bence şu an üstüne daha fazla gitme. Beni eve bırakır mısın? Bu süre içinde annende biraz sakinleşmiş olur. Döndüğünde onunla konuşabilirsin."

Enver komiser kararsızlıkla kapıya baktıktan sonra Çağ'a hak vererek teklifini kabul etti. Genç kadının evine doğru yola çıktıklarında Çağ merakla "Türk değil misiniz?" diye sordu. Enver komiser dalgın halde arabayı sürüyordu. Aklı evde bıraktığı annesindeydi.

Genç kadının sesiyle kafasını çevirip kısa bir an ona baktı. Dün akşama göre daha iyi görünüyordu. Sorusunu anımsadığında önüne dönüp gülümseyerek "Annem Yunan, babam Türk doğduğumdan beri başka bir ülkede yaşamadım. Yani Türk'üm," diye cevap verdi.

"Baban Türk mü?" diye soran Çağ kaşlarını çattı. Enver komiser onaylarcasına kafasını salladıktan sonra "Ben doğmadan önce ölmüş," diye ekledi. Çağ kafa karışıklığıyla önüne döndü. Ares'in annesi onları terk eder etmez başka biriyle mi evlenmişti?

"Kaç yaşındasın?" diye sordu kendine engel olamadan. Genç adam ona bakıp tekrar önüne dönerek "Otuz," diye cevap verdi. Işıklardan sola doğru dönerken "Neden sordun?" dedi. Genç kadının bir anda baş gösteren ilgisi tuhafına gitmeye başlamıştı.

Çağ kafasını iki yana sallarken "Sadece merak," dedi. Kafasından hesaplamalar yapmaya başladı. Kadının Ares ile babasını ne zaman terk ettiğini bilmiyordu ama o fotoğraftaki Ares en aşağı yedi yaşındaydı. Ares ile Enver arasında sekiz yaş vardı. Kadın onları terk ettiğinde hamile olmalıydı.

Araba Çağ'ın evinin önünde durduğunda Enver komiser genç kadına döndü. "Annemle tam olarak ne konuştunuz?" diye soran adam Çağ'ın sorularından sonra şüphelenmeye başlamıştı. Bilmediği başka bir şeyin olduğunu hissediyordu.

Çağ yutkundu. "Nerede olduğumuzu sordu. Ben de yaptığımız seyahati ve sebebini anlattım," diyerek kısaca açıklamaya çalıştı.

Enver Komiser onunla göz göze gelmeyen kadının gözlerine bakabilmek için kafasını yana eğdi. Çağ onun gözlerine bakıp gözlerini tekrar kaçırdığında "Bana yalan söylemenizin geçerli bir sebebi olduğunu düşünüyorum," dedi. Çağ sessiz kaldığında "Geri döndüğümde annemden cevapları alacağım, ancak anlatacaklarının seninle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi.

Çağ genç adama bakarak hafifçe gülümsedi. "Annenin anlatacaklarının benimle hiçbir ilgisi yok. Emin olabilirsin," dedikten sonra kapı koluna uzanarak, "Her şey için çok teşekkür ederim Enver," dedi. Kapıyı açıp aşağı indiğinde Enver komiser de onu takip ederek bagajdan valizini çıkarttı ve genç kadına kapısına kadar eşlik etti. Çağ evine girip kapıyı Enver komiserin arkasından kapattıktan

Sonra derin bir nefes aldı. Eliyle karnını okşarken dolan gözleriyle karnına bakıp, "Baba bizi terk etse de yalnız değiliz. Artık bir amcan ve babaannen var bebeğim," diyerek hıçkırdı. Kafasını arkaya atıp kapıya yaslayarak gözlerini kapattı. Bu küçük tesellinin kalbindeki boşluğu doldurmasını umdu.

BÖLÜM 33

Genç kadın önündeki belgeyi okurken yanında duran bitki çayına uzandı. Yeni yapacakları şirket anlaşmasının tüm ayrıntılarını inceliyordu. Ama iş yerinde değil de evinde çalışmanın rahatlığını yaşıyordu. Döndükten iki gün sonra Asya elinde dosyalarla evine baskın yapmış, yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyerek dosyaları incelemesi için ona bırakmıştı. İlk verdiği tepki arkadaşının teklifini reddetmekti ancak Asya inatçıydı. Dosyaları bırakıp gitmiş, Çağ birkaç saat bakmamakta dirense de sonunda kafasını dağıtmak içinde olsa okumaya karar vermişti. Hiçbir şey yapmadan Ares'i düşünerek içten içe kendini bitirdiğinin farkındaydı. Hızla kilo vermişti. Bebeği için yediklerine dikkat ediyor, bütün besinleri almaya çalışıyordu ancak kilo vermesine engel olamıyordu. Çok fazla kilo verdiği için sürekli doktor kontrolüne gidiyordu. On günde üç defa doktora giderek onu da bıktırmıştı. Neyse ki bebeğinin sağlığı yerindeydi.

Çağ elindeki sözleşmenin son sayfasındaki tarihi fark ettiğinde kaşlarını çattı. İlk sayfaya dönüp tarihe baktı. İlk sayfadaki tarih on iki gün öncesiyken son sayfadaki tarih bir ay öncesine aitti.

Oturduğu yerde dikleşti. Ayaklarını koltuktan aşağı sarkıtarak sehpada duran dizüstü bilgisayarına uzandı. Şirket sistemine girerek son yapılan anlaşmaları kontrol ettiğinde incelediği dosyanın çoktan kapandığını gördü. Kaşları sertçe çatılarak ekrana bir süre baktı. Ardından Asya'nın ne yaptığını fark ederek bilgisayarı sehpaya koyup telefonunu aldı. Ayağa kalkıp sinirle koltukların arasında dolanırken arkadaşını aradı.

"Efendim canım," diyen Asya'nın neşeli sesine karşılık "Ne yaptığını çok iyi biliyorum!" dedi öfkeyle.

"Aaa! Ne yapmışım ben!" diyen Asya yalancı bir şaşkınlıkla cevap verdiğinde Çağ, "Çoktan imzalanmış sözleşmeleri incelemem için bana getirdiğine inanamıyorum," diye bağırdı.

"Bunu anlaman sekiz günün aldı Çağ. Sekiz! Eskiden olsa bir saat içerisinde kıçımı tekmelemek için beni aramış olurdun. Sonunda fark ettiğine göre artık hazır mısın?"

Arkadaşının sözleriyle derin bir nefes alan Çağ burun kemiğini sıkarak "Şirkete geri dönmeyeceğim Asya!" dedi.

"Hadi ama Çağ! Burada gerçekten zor durumdayım. Yardımına ihtiyacım var. Eski odanı senin için yeniden düzenleriz. Ayağını uzatıp rahatça çalışacağın bir ortam hazırlayacağıma söz veririm. Lütfen geri dön, bu şirket sensiz bok gibi."

Asya'nın son sözleri onu gülümsetti ancak planlarında eski hayatına geri dönmek yoktu. "Asya doğum yaptıktan sonra adaya geri döneceğim. Benim hayatım artık orada. Tek istediğim bebeğimi babasını daha iyi tanıyacağı bir yerde büyütmek."

"Çağ anlıyorum ve kabulleniyorum. Adaya geri döneceksin. Senden burada kalmanı beklemiyorum. Tek istediğim doğuma kadar kendini meşgul edecek bir şeylerle ilgilenmen. On günde kaç kilo daha verdin? Sevdiğin adamın yasını tutman için buna ihtiyacın olduğunu düşündüm ancak son halini gördükten sonra buna izin veremem. Kendini öldürmene izin veremem. Doğduktan sonra bebeğinin sana daha çok ihtiyacı olacak. Güçsüz olursan ona nasıl bakacaksın? İşe dön. Bu zamana kadar en iyi yaptığın şeyi yap, güçlü bir iş kadını ol."

Asya konuşurken Çağ koltuğa oturmuştu. Arkadaşı son sözlerini söyleyerek sustuğunda "Yapamıyorum..." diye hıçkırdı Çağ.

Asya, "Çağ!" diye endişeyle adını fısıldadı.

"Yapamıyorum Asya. Onu düşünmeden tek bir an bile geçiremiyorum. Onun artık hayatta olmadığını bilmek... O kadar pişmanım ki... O adadan ayrıldığım için her gün, her gün kendimden nefret ediyorum. Geri dönerim diye umut etmiştim. Geri döneceğimi bili-

yordum. İstediğim zaman gidebileceğim bir yerdeydi. Hayattaydı... şimdi ise hiçbir yerde yok! Gidebileceğim hiçbir yer yok! Yaşadığım her gün yapmış olduğum tercihin pişmanlığını yaşayacağım. Adadan ayrılırken acı dolu haykırışı kulaklarımdan gitmiyor. Her gece karanlıkta adımı seslendiğini duyuyorum. Ona ulaşmaya çalışmak için haykırıyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Karanlık hiçbir zaman aydınlanmıyor."

Genç kadın ağlamaktan ve konuşmaktan nefes nefese kalmıştı. Hıçkırıkları arasından Asya'nın onu yatıştırmak için sarf ettiği sözleri duyuyor ama anlamıyordu. Karnında hissettiği kıpırtıyla soluğu kesildi. Karnına bakıp derin nefesler almaya çalışırken sanki içinden bir şey akmıştı. Çağ paniğe kapılarak, "Asya sanırım bebeğe bir şey oluyor," dedi. Eli korkuyla karnını tuttu. Telefondan Asya'nın da endişeli sesi yükselmeye başladı. Çağ onu dinlemeden telefonu kapatıp hızlı adımlarla kapıya koştu.

Portmantoda hazır duran çantasını alarak dışarı çıktı. Asansörün düğmesine basıp korkuyla beklerken "Lütfen, lütfen..." diye yalvarıyordu.

Arabasına binip beş dakikalık mesafedeki hastaneye ulaştığında aceleyle doktorunun yanına çıktı. Bekleyen onca hastayı görmezden gelerek doktorun odasına girdi. Doktorun asistanı irkilerek ayağa kalkıp "Çağ Hanım, iyi misiniz?" diye sorduğunda Çağ doktorun muayenehanesine doğru ilerleyip "Bebeğime bir şey oluyor," dedi.

Çağ kapıyı açmak için kapı kolunu kavradığı an arkasındaki genç kadın onun elini tutarak engel oldu. "Çağ Hanım, sakin olun. İçeride başka bir hasta var," diyen kadına dönene Çağ "Anlamıyorsunuz. Bebeğimi kaybediyor olabilirim!" diye bağırdı. Bedeni şiddetle titremeye başlamıştı.

Dışarıdaki sesleri duyup çıkan Doktor, genç kadını görünce kaşların çatarak "Çağ Hanım! Yine ne oldu?" diye sordu.

Çağ titreyerek doktora doğru döndü. "Karnımda bir şey hissediyorum. Ona bir şey oluyor. Lütfen engel olun," diyerek kadının elini tutup yalvarmaya başlamıştı. Doktor derin bir nefes alarak Çağ'ın ellerini tuttu. "Tamam, sakin olun. Gelin kontrollerinizi yapalım," diyerek onu muayene koltuğuna yönlendirdi. İçeride başka bir ha-

şekle kadın vardı. Paravanın arkasında üstünü düzeltiyordu. Çağ'a gözlerinde belirgin bir acımayla baktı. Doktor, "Ayşe Hanım siz dışarıda bekleyin. Hemen geliyorum," dediğinde kadın onaylarcasına kafasını sallayıp odadan çıktı.

Çağ uzandığında kafasını arkaya atıp gözlerini kapattı. Doktor kontrollerini yaparken "Kanamanız yok," dediğinde derin bir nefes aldı. Titreyen ellerini sabit tutabilmek için altındaki koltuğun kenarlarını sıkıca kavramıştı.

Bebeğinin kalp atışları kulaklarına dolduğunda gözyaşlarıyla gözlerini açıp gülümsemişti. Ekrandaki şekle bakarak "İyi mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Hiçbir sıkıntı yok," diyen doktora mahcup bir ifadeyle baktı. "Ama gerçekten karnımda sanki bir şey kayıyormuş gibiydi," diye açıklamaya çalıştığında doktor gülümsedi. "Toparlanın, sizinle konuşmamız gerekiyor," diyen doktor geri çekilip Çağ'a kendini toparlaması için alan tanıdı.

Çağ karnındaki jeli silip pijamasının üstünü aşağı indirdi. O an ev terlikleri ve pijamasıyla buraya geldiğini fark etti. Yaşadığı korkudan dolayı kızaran yanakları utançla biraz daha kızardı.

Oturur pozisyona geldiğinde doktor sandalyesini onun yanına çekerek oturdu. "On gün içerisinde dördüncü kez buraya geliyorsunuz Çağ Hanım," diyen doktora karşılık, "Tehlikeli bir hamilelik geçirdiğimi biliyorsunuz," diyerek kendini savundu.

Doktor kafasını iki yana salladı. "Bebeğinizin sağlığı için ultrasona bu kadar sık girmeniz tehlikeli."

"Daha önceki kontrollerde sadece test yaptınız. Bu ikinci defa ultrasona girişim," diye itiraz eden Çağ kendini savunmaya devam ediyordu. ancak doktorun sabrının tükenmek üzere olduğunun da farkındaydı.

"Çağ Hanım!" diye hafifçe sesini yükseltti Doktor, genç kadının dikkatini çekebilmek için. "Bebeğinizi kaybetmekten korktuğunuzu biliyorum. Yaşadığınız sıkıntıların farkındayım ancak artık kendinizi toparlamanız gerekiyor. Bebeğinizin sağlığı iyi fakat sizin için aynısını söyleyemeyeceğim. Ve bu şekilde giderse bebeğinizi de kaybedeceksiniz. Ağır bir süreçten geçtiğinizi biliyorum. Bu yüzden

destek almanız gerektiğini düşünüyorum. Zayıflığınız ve yaşadığınız stres bebeğinizi olumsuz etkilemeye başlamadan önce bir çözüm bulmalıyız. Bu şekilde devam edemezsiniz."

Çağ sessizce kafasını sallayarak onayladı. Doktor ayağa kalkarak, "Size önerebileceğim birkaç doktor var, görüşmek ister misiniz?" diye sordu. Çağ derin bir nefes alarak "Evet," dediğinde doktor kapıyı işaret ederek "Size bilgilerini vereyim," dedi.

Çağ ayağa kalkıp doktorun önünden muayeneden çıktığında Asya karşısındaydı. Yüzü ıslak ve gözleri kızarmıştı. Telaşla yanına gelip "Ne oldu?" diye sorduğunda Çağ cevap vermeden yanından geçen Doktor "Bebeğin durumu gayet iyi merak etmeyin," dedi. Asya endişeyle Çağ'a bakmaya devam ediyordu. Çağ kısık bir sesle "İyiyim," dedikten sonra doktora döndü. Elindeki küçük not kâğıdına isim ve telefon numarası karalayan doktor doğrularak kâğıdı Çağ'a uzattı. "En kısa zamanda randevu almanızı tavsiye ederim."

Çağ, "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak arkasını döndüğü sıra Doktorun "Bebeğinizin hareketlerini hissetmeye başladınız. Bundan sonra daha sık hissedeceksiniz. Korkmayın," dediğini duydu.

Çağ gülümseyerek kadına döndü. "O, o muydu?" diye sorduğunda doktor da gülümseyerek onu onayladı. Bebeğini hissetmeye başladığı için yaşadığı sevinçle yüzü aydınlanan genç kadın, "Teşekkür ederim," dedi tekrar.

Hastaneden çıktıklarında eve Asya'nın arabasıyla döndüler. Asya şirketin güvenliğine haber vererek Çağ'ın arabasını hastanenin otoparkından aldırdı. Yol boyunca sessizliğini koruyan Çağ eve geldiklerinde de sessiz kalmaya devam ediyordu. Asya tekli koltukta oturmuş diğer koltukta uzanan arkadaşını izliyordu. Onu böyle görmeye dayanamıyordu. Arkadaşının gözünün önünde eriyip gitmesinden nefret ediyordu ancak elinden hiçbir şey gelmiyordu. Çağ deli gibi inatçıydı ve ona yardımcı olmak için yaptığı her şeyi reddediyordu.

"Şirkete geri döneceğim," dedi Çağ birden bire. Asya arkadaşının aniden konuşmasıyla irkilerek oturduğu yerde dikleşti. Çağ ka-

yasını çevirip ona baktığında "İşle meşgul olmak sana iyi gelecek," diyerek arkadaşına destek verdi.

Çağ yattığı yerden kalkıp telefonunu alarak doktorun verdiği numarayı tuşladı. Arama tuşuna bastığında verdiği kararın doğru olduğunu biliyordu. Ertesi gün için randevu alarak telefonu kapattığında arkadaşı ona umut dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Karnındaki jel kalıntılarını hatırladığında "Duş almam gerekiyor," diyerek odasına doğru ilerledi. Asya da ayağa kalktı. "Ben de yemek siparişi vereyim. Ne yemek istersin?" diye sorduğunda Çağ iç çekerek "Pizza ve şarap iyi giderdi," diye cevap verdi.

Asya onun cevabına güldü. "Üzgünüm tatlım. Dört ay daha sağlıklı besleniyoruz," dedikten sonra "Balık söylüyorum" diye ekledi.

Koridordan odasına doğru ilerleyen Çağ "Nasıl istersen," diye seslenmişti.

Çağ banyodan çıktığında Asya yemek masasını hazırlamış, siparişlerin gelmesini bekliyordu. Çağ bir bardak su doldurup boş sandalyelerden birine oturdu. Asya da karşısındaki yerini alarak "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi.

Çağ suyunu yudumlarken gözlerini arkadaşına dikti. Suyu içip boş bardağı masaya bırakarak "Seni dinliyorum," dediğinde Asya tedirgin olduğu zamanlarda yaptığı gibi elleriyle oynayıp "Şirketle ilgili konuları umursamadığını biliyorum ama bunu sana söylemem gerekiyor. Daha doğrusu söylemezsem babam geldiğinde zaten öğreneceksin. Yarın geliyor!" dedi.

Kaşlarını çatan Çağ, "Ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum Asya!" dedi. Asya nefesini sesli bir şekilde bırakarak omuzlarını düşürdü. "Babam senin şirketin yarısını Altan'a öylece verdiğini duymuş. Yani Altan'ın şirkete ortak olduğunu biliyordu ama bunu hiçbir bedel ödemeden yaptığını bilmiyordu. Geçen gün katıldığı bir davette konu olmuş. Babamı tanıyorsun. İşiyle ilgili konularda fazla gururludur. Altan'ın hisseleri hiçbir bedel ödemeden almasıyla ilgili çirkin yorumlar yapılmış." Asya dudağını ısırarak sustu. Çağ, "Yani," diyerek onun konuşmaya devam etmesini bekledi.

"Yani babam evde fırtına gibi esti. İlk uçakla abimin yanına gitti. Altan'ın ne halde olduğunu Allah bilir, ancak iyi şeyler olma-

dığına eminim." Asya tekrar sustuğunda Çağ, "Asya asıl konuya gelecek misin artık?" diye patladı.

"Babam abime verdiğin hisselerin bedelini ödemek istiyor," diyen Asya ağzındaki baklayı çıkarttığı için rahat bir nefes alarak, "Oh be!" dedi.

Çağ gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Bunun için mi bu kadar streslisin?" dediğinde Asya merakla "Kızmadın mı?" diye sordu.

"Merak etme Cüneyt amca ile konuşup onu ikna ederim. İlla bir bedel ödemek istiyorsa da benim adıma bağış yapabilir. Asya bunu bu kadar kafana taktığına inanamıyorum."

Çağ'ın verdiği cevapla rahatlayan genç kadın, "Ne bileyim. Son zamanlarda o kadar karmaşıksın ki neye, nasıl tepki vereceğini kestiremez oldum," dedi.

İç çeken Çağ, "Anlıyorum. Daha iyi olmaya çalışacağım," dediğinde Asya uzanıp arkadaşının elini tuttu. "Her zaman yanındayım. Hiçbir zaman yalnız değilsin. Biliyorsun değil mi?"

Çağ gözleri dolarak arkadaşına bakarken "Sana sahip olduğum için şanslıyım," diye mırıldandı. Elini sıkıca kavrayan Asya "Asıl ben sana..." dedikten sonra karnına doğru bakıp "Pardon size sahip olduğum için şanslıyım," dedi. Ardından sevinçle ayağa fırladı. "Ay teyze oluyorum. Teyze!" diye bağırarak hoplaya zıplaya Çağ'ın yanına gelip kollarını onun boynuna doladı.

Çağ, Asya'nın sarılışına minnetle karşılık verdi. Kapı çaldığında Asya aynı neşeyle ondan ayrılıp, "Yemekler geldi," diyerek kapıya koştu.

Paketleri hızlı bir şekilde açıp servis ettikten sonra yemeye başladıklarında Çağ şirketle ilgili sorular sormaya başladı. En kısa sürede işine odaklanmak istiyorsa bir an önce başlaması gerekiyordu. O soru sordukça Asya büyük bir zevkle cevap veriyordu. Yemeğin ardından da şirketle ilgili uzun süre sohbet ettiler. Asya o gece yanında kalmak istediğinde Çağ memnuniyetle kabul etmişti.

Ertesi gün olduğunda birlikte kahvaltı ettikten sonra Asya şirkete geçerken Çağ doktordaki randevusuna gitti. Bir saatlik ilk gö-

rüşmenin ardından bir hafta sonra tekrar gelmek üzere oradan ayrıldı. Telefonu çaldığında şirkete ulaşmak üzereydi.

Enver komiserin aradığını görünce merakla telefonu cevapladı. "Merhaba Çağ, nasılsın?" diyen adamın yorgun sesini duyduğunda temkinli bir şekilde "İyiyim, sen nasılsın?" diye sordu. "İyiyim. İşe döndükten sonra biraz yoğundum. Seni aramaya fırsatım olmadı. Nasıl olduğunu merak ettim," diyen adamın sözleriyle henüz bir şey bilmediğini anlayarak rahatladı.

"Ah, teşekkür ederim. İyiyim. Ben de bugün şirkete geri dönüyorum. Sanırım hayata devam etmem gerekiyor."

Hattın diğer ucunda genç kadını dikkatle dinleyen adam gülümsedi. Sözleri hayatına devam ediyormuş gibi gelse de sesindeki tını yaşadığı acının izlerini hâlâ taşıyordu. "Senin adına sevindim," dedikten sonra boğazını temizleyerek "Müsaitsen yarın akşam yemeğini birlikte yiyelim mi?" diye sordu.

Çağ beklemediği teklif karşısında şaşırarak sessizleşti. Enver Komiser aceleyle "Müsait değilsen önemli değil" diye eklediğinde "Müsaidim," diye karşılık verdi. Hattın ucundaki adam rahat bir nefes alıp, "Tamam o zaman yarın akşam görüşürüz," dediğinde Çağ, "Görüşürüz," diye mırıldanarak telefonu kapattı.

Şirkete geldiğinde Enver komiser ile ilgili düşünceleri dağılmıştı. Asya'nın babası gelmiş ve onu bekliyordu. Çağ, Cüneyt Bey ile yaptığı uzun toplantının sonucunda paranın bağış yapılması konusunda yaşlı adamı ikna etmişti. Ardından yaptığı toplantılarla ise günün nasıl geçtiğini anlamamıştı. Ona bakmayı görev haline getiren Asya olmasaydı yemek yemeyi bile unutmuştu. Asya kapıdan içeri her girişinde elinde yiyecek bir şey getiriyor, Çağ yemeği görünce midesinin açlıktan guruldadığını fark ediyordu. Gün sonunda yorulmuştu ancak kendini biraz daha iyi hissediyordu. Eve gidip gecenin yalnızlığı üstüne çökene kadar... Gözlerini kapatıp uykuya daldığı an günlerdir gecelerine musallat olan rüyayla baş başa kalmıştı.

BÖLÜM 34

Çağ önündeki şirket anlaşmasını dikkatle inceliyordu. Onun olmadığı dönemde Asya'nın imzaladığı anlaşmalardan biriydi. Şu an şirketin eski sahipleriyle büyük bir anlaşmazlık yaşıyorlardı. Adam şirketinde hâlâ hissedar olduğunu savunarak kar payının karşılığını istiyordu. Daha önceki anlaşmalarının hiçbirinde böyle bir durumla karşılaşmamışlardı. Çağ yaptıkları standart anlaşmayı en ince ayrıntısına kadar tekrar gözden geçiriyordu. Adamın bahsettiği maddenin nerede olduğunu bulmalıydı.

Hisse devriyle ilgili olan maddeleri dikkatle incelerken aradığını buldu. Kaşlarını çatarak daha önceki anlaşmalarda olmadığına emin olduğu maddeyi okudu. Bu maddeye göre şirketi onlara devreden kişi şirket devrinden itibaren yüzde beş gibi bir hisseyle şirkete ortak olmaya devam ediyordu.

Çağ emin olmak için yakın zamanda yapılan diğer anlaşmaları açtı. Aynı madde bu anlaşmalarda da vardı. Sinirle sağ eli yumruk oldu. Gitmeden önce imzaladığı son anlaşmayı incelediğinde öyle bir maddenin olmadığını gördü.

Ofis telefonunu alarak sekreterini aradı. Işıl telefonu cevaplar cevaplamaz "Odama gel!" diyerek telefonu kapattı. Kısa süre sonra Işıl telaşla odadan içeri girdi. Çağ not kâğıdına ayrıldığı tarihle bugünün tarihi atarak kâğıdı Işıl'a uzattı. "Bu tarihler arasındaki tüm anlaşmaları incelemeni istiyorum," dedikten sonra incelediği anlaşmadaki maddeyi göstererek "Bu maddenin hepsinde olup olmadığını kontrol et!" dedi.

Genç kız onun elindeki dosyayı da alarak odadan ayrıldığında Çağ ellerini şakaklarına batırarak baş ağrısını hafifletmeye çalıştı. Asya'nın bu kadar dikkatsiz olmasına inanamıyordu.

Uzun süredir hareketsiz oturmaktan ağrıyan sırtını esnettikten sonra bilgisayarından maillerini açtı. Hector'un gönderdiği maili incelediğinde iç çekti. Ondan hiçbir bilgi istemediği halde Hector şirketin durumunu anlatan kısa bir bilanço göndermişti. Son yaşananlardan dolayı Hector da şirketiyle çok fazla ilgilenememiş bu süre içinde yapılması gereken yeni tasarımların sergisi de gerçekleştirilememişti. Hector'un şirketin eski düzenini sağlar sağlamaz yeni tasarımları sergilemeyi planlıyordu. Bununla ilgili fikir almak için defalarca Çağ'ı aramıştı ancak genç kadın ona yardımcı olabilecek halde değildi.

Hector'a kısa bir mail yazdıktan sonra ayağa kalkıp bitki çayını da alarak ofisin penceresine doğru ilerledi. Bitki çayını ağır ağır yudumlarken şehrin manzarasını izleyen gözleri dalgınlaştı.

Ofis telefonu çaldığında irkilerek arkasını döndü. Hızlı adımlarla masasına gidip telefonu cevapladı. Sekreteri "Çağ Hanım, ziyaretçiniz var," diye haber verdiğinde kimseyi beklemediği için şaşırmıştı. "Kim?"

"Hedy Kosta adında bir hanımefendi," cevabını aldığında nefesi kesildi. Sertçe yutkunduktan sonra "Tamam," diyerek telefonu kapattı. Enver Komiserin evindeki karşılaşmalarından bu yana Çağ bunu bekliyordu. Kadının onunla ne zaman iletişime geçeceğini merak etmişti. Sonunda beklediği an gelmişti. Ares'in annesiyle resmi bir şekilde tanışma zamanıydı.

Hedy Kosta, sekreterinin eşliğinde içeri girdiğinde Çağ kapıya doğru ilerleyip kadını yarı yolda karşıladı. "Hoş geldiniz," diyerek elini uzattığında kadın "Hoş bulduk," diye mırıldanarak Çağ'ın elini sıktı. Kadının gözleri gömleğinden belirgin olan karnındaydı.

Çağ, "Şöyle buyurun," diyerek koltukları işaret ettiğinde kadın gösterdiği yere oturarak ona baktı. Çağ kadının karşısındaki koltukta yeri aldığında "İçecek bir şey alır mısınız?" diye sordu. Yaşlı kadın önce kafasını iki yana salladı. Ardından "Su, su olursa iyi olur," diye ekledi.

Çağ kafasını çevirip kapıda bekleyen Işıl'a bakarak "Bize su ve çay getirir misin?" dedi. Işıl kafasıyla onaylayıp odadan çıktığında yalnız kalmışlardı.

Çağ derin bir nefes alarak Hedy Kosta'nın yüzüne baktı. Yaşlı kadın da merakla onu inceliyordu. "Zayıflamışsınız," dediğinde Çağ kemiklerinin belirginleştiği ellerine bakıp "Evet," diye fısıldadı. Ellerini birleştirip bacak bacak üstüne attığı dizinin üstüne yerleştirdi.

"Benim olduğu kadar sizin de sorularınız olmalı," dediğinde kadın gergin bir ifadeyle ona bakıp "Ah, o kadar çok var ki nereden başlayacağımı bilmiyorum?" diye karşılık verdi.

Çağ onaylarcasına kafasını salladı. "İsterseniz önce ben anlatmaya başlayayım," dediğinde yaşlı kadın itiraz etmedi. Çağ bakışlarını ritmik hareketlerle bacağına sürttüğü parmaklarına odakladı. "Ares ile bilmeden gittiğim bir tatilde tanıştım," diyerek Asya'nın yaptığı planla çıktığı tatili ve adayı anlattı. Işıl içecekleriyle birlikte odaya geldiğinde ara vermek zorunda kalmıştı. Yalnız kaldıkları an anlatmaya devam etti. Adada birlikte geçirdikleri güzel günlerden bahsederken gözyaşları usulca gözlerinden akıyordu. Oradan ayrılışını ve sonra yaşananları anlatırken biraz daha sakindi.

Adaya son gidişini anlattığı sıra kafasını kaldırıp ıslak gözlerle onu dinleyen kadına baktı. "Ares'i bulmak için adaya gittiğimde sizin fotoğrafınızı gördüm. Ares yedi yaşlarındaydı. Siz ve eşiniz arkasında duruyordu. Enver'in evinde sizi ilk gördüğümde yüzünüz tanıdık geldi ancak o an hatırlayamadım. Sabah kalktığımızda Enver'e *Denes* diye seslendiğinizi anımsadım. *Ares ve Denes* savaş tanrısının iki ismini de oğullarınıza vermiştiniz. Adada bulduğum resmi hatırladığımda siz olduğunuzdan emin oldum"

İçine derin bir nefes çeken yaşlı kadın, "Hâlâ bu yaşananlara inanamıyorum," dedi. Çağ buruk bir gülümsemeyle yaşlı kadına hak verdi. Hayatta iki insanın yolu bazen hiç beklenmeyen anda kesişiyordu.

"Ares bana sizden kısaca bahsetmişti. Onu en son askeri okula yazıldığında görmüşsünüz sanırım," diyen Çağ, kadının hikâyesini öğrenmeye çalışıyordu.

Yaşlı kadın kafasını onaylarcasına salladı. "Yıllar sonra karşısına çıkabilmek için tüm önlemlerimi almıştım. Diogo'ya haber vermedim. Gizlice Ares'in yanına gidip onu gördüm. Çok iyi karşılamadığını biliyorsundur. Haklı olarak bana kızgındı. Bana söylediği tek cümle *'Sakın bir daha karşıma çıkma!'* oldu"

"Adada eşinizin Ares'e yazdığı bir mektup buldum. Mektupta Ares'in sizi affetmesini istiyordu. Her şeyin kendi suçu olduğunu yazmıştı."

Yaşlı kadın titreyen elleriyle sehpada duran suyuna uzandı. Küçük yudumlarla birkaç içtikten sonra bardağı sehpaya bırakarak, "İkimizde suçluyduk!" dedi.

Çağ sessizce devam etmesi için bekledi. Kadının gözleri belli bir noktaya sabitlenip dalgınlaşırken anlatmaya başladı.

"Cellat ortaya çıktığında madenden vazgeçmesi için Diogo'ya yalvarmıştım. Cellat'ın vahşeti kısa sürede yayılan bir kanser hücresi gibi Kongo'nun yarısını etkisi altına almıştı. Diogo ise ona karşı duruyor, bir türlü geri adım atmıyordu. Evi ilk terk ettiğimde istediğim tek şey ona bir ders vermekti. Kendimce onu korkutmaya çalıştım. Bu gereksiz inadının ailemizi yıkacağını anlatmak istemiştim. Geri dönemedim. Diogo aradığında pişman olmasını beklerken sesi korku doluydu. Çok hızlı konuşuyor, en kısa sürede ülkeyi terk etmemi söylüyordu. Bana sahte evraklar düzenletmişti. Kendisi de Ares ile birlikte başka bir yere gidecekti. Hamile olduğumu öğrendiğimde bir haftadır başka bir ülkede ne yapacağımı bilemez haldeydim. Diogo'ya ulaşamıyordum. Tekrar iletişim kurduğumuzda ona hamile olduğumu söyledim. İkimiz için de çok zor bir dönemdi. Cellat'ın tehditlerini anlattı. Ares'i de bana göndermesini istedim. Reddetti. Doğacak bebeğimizi korumanın tek yolunun ayrılmak olduğunu söyledi. Beni başka birine göndererek yeni kimlik kazanmamı sağladı. Ardından Türkiye'ye geldim. Burada kendime yeni bir hayat kurdum. Doğum yaptıktan iki ay sonra Diogo bizi görmeye geldi. Ares'i yanında getirmediği için ondan nefret ettim. Oğlumu bir daha göremeyeceğimi söyledi. O da bir daha bizi görmeye gelmeyecekti. Bizi korumak için en doğrusunun bu olduğunu söylüyordu. Diogo gittikten sonra uzun süre Denes ile meşgul oldum. Yıl-

lar geçti. Diogo ile yılda bir kez iletişim kuruyorduk. Ares'in askeri okula yazıldığını öğrendiğimde daha fazla dayanamadım. Denes'i arkadaşıma bırakarak onu görmeye gittim. Çok dikkatliydim. Tanınmamak için saçımı bile boyatmıştım ancak o beni gördüğü an tanıdı. Yanıma geldiğinde boynuna atılıp sıkıca sarılmak isterken o bir daha karşısına çıkmamamı söyledi. Bir daha karşısına çıkmaya cesaretim olmadı. Diogo'nun öldüğünü öğrendiğimde Ares'i bulmak için çok çabaladım ancak hiçbir yerde onu bulamadım."

Kadın nefes nefese kalmış halde sustu. Hıçkırmamak için eliyle ağzını kapatmıştı. Çağ ayağa kalkıp masasından peçete aldıktan sonra kadının yanına oturdu. Gözyaşlarını kurulaması için peçeteyi kadına verip teselli edebilmek adına kadının titreyen elini tuttu.

Yaşlı kadının kendini toparlaması birkaç dakikasını almıştı. "Yıllar sonra Ares'i ilk defa o haberde gördüm. Oğlum Cellat ile o madende ölmüştü. Her şeye sebep olan o lanet olası madende!" Sakinleşebilmek için derin nefesler alan kadının bedeni geçmişin ve yakın zamanda yaşadığı acının etkisiyle sarsılıyordu.

Çağ hıçkırmamak için sürekli yutkunuyor, kendini bırakmamaya çalışıyordu. Yaşlı kadın, "Kongo'ya gittim," diyerek gözlerinin içine baktığında Çağ'ın gözleri irice açılmıştı.

"Oğlumun cesedini o pisliğin yanında bırakmamak için oraya gittim," diyen kadının sözleriyle nefesi kesilmiş halde "Bulabildiniz mi?" diye sordu.

Kadın tükenmiş bir halde kafasını iki yana salladı. "Cellat'ın ölümünden sonra ülke tamamen karışmıştı. Başkentten dışarı çıkmama izin vermediler. Kaçak yollarla ilerleyebilmek için yeteri kadar param yoktu."

Çağ derin bir nefes aldı. "Tekrar gideriz," dedi kadının elini sıkarak. Hedy karşısındaki genç kadının cesaretiyle gözyaşları içinde gülümsedi. "Hayır, seni oraya götüremem. Üstelik hamilesin. Acı bir şekilde kabul etmeliyiz. Ares öldü ve cesedini oradan çıkarmak onu geri getirmeyecek. Bundan sonra bebeğini düşünmelisin. Ares'i onunla yaşatmalısın."

Çağ kafasını yere doğru eğdi. Kısık bir sesle "Hâlâ öldüğüne inanmak istemiyorum. Kabullenemiyorum," diye itiraf etti.

İkisi de uzun süre sessizliği paylaştı. Kafaları karışık, yürekleri aynı acıyla sızlıyordu. Hedy konuşabilecek kadar iyi hissettiğinde "Kaç aylık?" diye sordu. Çağ oturduğu yerde dikleşti. Gülümseyerek karnına baktığında "Beş," diye cevap verdi. Torunuyla ilgili daha fazla şeyi merak eden kadın "Cinsiyeti ne?" diye sorduğunda Çağ kadına bakıp hafifçe omuz silkerken "Öğrenmek istemedim," dedi.

"Anlıyorum," diyen Hedy, olumsuz bir cevap almaktan korkarak titrek bir sesle "Doğduktan sonra onu görmeme izin verir misin?" diye sordu.

Çağ gülümseyerek yaşlı kadının elini tutarken "Onu istediğiniz zaman görebilirsiniz. O sizin torununuz," dedi. Çağ'ın sözleriyle kadının yüzünde ilk defa içten bir gülümseme oluştu. "Teşekkür ederim," dedi Çağ'a minnetle. Ardından buraya aslında ne için geldiğini hatırladı. "Akşam Denes ile görüşecekmişsiniz," dediğinde Çağ onaylayınca "Lütfen ona bir şey söyleme. Gerçeği bilmiyor. Diogo'yu hiç tanımadı. Babasının başka biri olduğunu sanıyor. Eğer gerçeği öğrenirse benden nefret eder. Bir oğlumun daha nefretiyle yaşamak istemiyorum," dedi.

"Bana bu konuda açıklama yapmanıza gerek yok. Siz istemediğiniz sürece Enver'e hiçbir şey anlatmam." Çağ'ın sözleri kadının içini rahatlatmıştı. Elindeki peçeteyle son kez gözlerini kuruladıktan sonra "Artık gitmeliyim," dedi.

Çağ kafasını onaylarcasına salladığında kadın ayağa kalkarak ona baktı. Çağ'ın sağlıksız görünen zayıflığını endişeyle süzerken "Yaşadığın acıyı biliyorum," dedi. "Aynısını ve daha fazlasını yıllarca yaşadım. Yaşıyorum. Beni ayakta tutan tek şey oğlumdu. Görüyorum ki bebeğin de sana yardım ediyor ancak kendini toparlamalısın. Desteğe ihtiyacın olursa bana ulaşabilirsin," diyerek çantasından daha önceden hazırladığı kâğıdı çıkarttı. Çağ telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı aldığında kadının teklifiyle mutlu oldu.

"Yardımınıza ihtiyacım var", diyerek itiraf ettiğinde kadın gözlerine ilgiyle bakıyordu. "Bir dahaki doktor kontrolüme benimle gelir misiniz? Bir daha yalnız gitmek istemiyorum." Çoğu zaman Asya yanında oluyordu ancak Çağ yaşlı kadını buna ihtiyacı oldu-

günu hissediyordu. O nasıl yıllarca anne özlemiyle yaşamışsa karşısındaki kadın da oğlunun özlemiyle yaşamıştı. Bebeği ikisinin de umudu olacaktı.

Kadın büyük bir sevinçle kabul ettiğinde haklı olduğunu anladı. Tekrar haberleşmek üzere sözleşerek kadını yolcu etti. Odasında yalnız kaldığında birkaç saat öncesine göre daha iyi hissediyordu.

Çağ öğle yemeğini yedikten sonra Işıl'ı odasına çağırmıştı. Genç kız anlaşmaların hepsini incelemiş ve o maddenin hepsinde var olduğunu görmüştü. Çağ teşekkür ederek onu gönderdikten sonra Asya'yı aradı. Toplantı için şirket dışında olan arkadaşı telefonu açmadığında en kısa sürede toplantı yapmaları gerektiğini yazarak mesaj attı.

Akşam yemeği için Enver komiser onu almaya geldiği sıra Asya aramıştı. Çağ, adamı bekletmemek için arkadaşına yarın toplantıdan önce konuşacaklarını söyleyerek telefonu kapattı. Yemek yiyecekleri yere gitmek için arabaya bindiklerinde Enver Komiser yanında oturan kadına bakıp önüne dönerek "Telefonda iyi olduğunu söylemiştin ancak hiç iyi görünmüyorsun," dedi.

Çağ gülümseyerek genç adama bakıp "Zayıflığımı mı söylüyorsun?" dediğinde Enver Komiser onaylarcasına kafasını salladı. "Evet, elimde olmadan zayıfladım ancak bundan sonra daha çok dikkat edeceğim."

"O zaman Ömer Usta'nın yerine gidiyor olmamız iyi olmuş. Bu akşamdan itibaren dikkatli olmaya başlayabilirsin." Enver komiserin sözleriyle Ömer Usta'nın yerine en son Leyla ile gittiklerini hatırladı. Ares'in ölümüyle çok fazla düşünmek istemediği geçmiş boğazında yumru oluşmasına sebep oldu. Aynı şeyleri düşünen Enver Komiser, "İstersen başka bir yere gidebiliriz." dedi sessizce.

Çağ itiraz edercesine kafasını iki yana sallayarak, "Ömer Usta'nın yemeklerini özledim," dedi.

Şehir dışındaki restorana ulaştıklarında onları karşılayan Ömer Usta'nın eski neşesi yoktu. Leyla ile ilgili hiç konuşulmadı. Onlarla kısaca sohbet eden adam hemen siparişlerini alarak yemeklerini hazırlamaya gitmişti. Yalnız kaldıklarında Enver Komiser, "Ömer

amca, Leyla'nın intihar edişine engel olamadığım için beni suçluyor," dedi.

"Senin hiçbir suçun yoktu," diye atıldı Çağ. Bununla suçlanacak en son kişi Enver Komiserdi. "Leyla ne yaptıysa kendi kendine yaptı. Yıllarca ikimizi de kandırdı ve beni öldürmeye çalıştı." Son sözleriyle o günü hatırlayarak yutkundu. Ardından kafasını iki yana sallayarak, "Lütfen artık geçmişten konuşmak istemiyorum," dedi.

Genç adam onu anlayışla karşıladı. Çağ konuyu değiştirmek adına "Annenin sana neden Denes diye hitap ettiğini anlatacak mısın?" diye sordu. Genç adam gülümseyerek "Hiçbir şeyi unutmaz mısın?" diye karşılık verdiğinde Çağ, "Hayır!" dedi.

Kollarını masaya yerleştiren Enver komiser öne doğru çıkarak "Annemin eski kimliğindeki adı Hedy'miş. Babamla evlendikten sonra Türk adı kullanmak isteyerek Hande adını almış. Ama ben doğduğumda bana yunan mitolojisindeki savaş tanrısının adı olan Denes adını vermiş. Okul hayatım boyunca adım sürekli sorun oldu. Büyüdükçe kendi Türk adı alırken bana savaş tanrısının adını verdiği için ona öfkeleniyordum. On sekiz yaşıma geldiğimde annemle büyük bir kavga ettik. Adımı değiştirmek için mahkemeye başvurdum ve Enver adını aldım." dedi.

Çağ gülümserken merakla "İyi ama neden Enver?" diye sorduğunda genç adam güldü. "Yaprak takvimleri biliyor musun?" diye sordu dikkatle. Çağ kafasını iki yana salladığında açıklamaya başladı.

"Her yıl yaprak takvimler çıkartılır. Annem her yeni yılda o takvimlerden alarak evin duvarına asardı. Her takvim yaprağının arkasında fıkra, dini metin ve çocukları verilebilecek adlar gibi şeyler yazardı. Annemle kavga ettiğimiz gün öfkeyle o günün takvim yaprağını koparıp *'Sana inat burada yazan ismi alacağım!'* diye bağırdığımı hatırlıyorum. Takvimde yazan ismi tahmin ediyorsundur"

Çağ içtenlikle gülmeye başladı. Enver komiserde o günleri hatırlayarak ona eşlik etti. İsim değiştirmesinden sonra geçen birkaç yıl eski tanıdıklarının yeni ismini kabullenmesi zor olmuştu. Polis olmaya karar verdiğinde ise daha önce onu hiç tanımayan kişilerin

arasına karışması bu sorunu çözmüştü. Tayin olup farklı şehirlerde yaşamaya başladığında tamamen Enver kimliğine sahip olmuştu.

Sohbete ederek geçirdikleri saatlerin ardından ayrıldıklarında Çağ geleceğe dair daha umutlu hissediyordu. Bebeği babasının eksikliğini her zaman hissedecekti ancak babaannesi ve amcasını tanıyacaktı. Bu ona umut oluyordu.

BÖLÜM 35

Çağ sabah erkenden şirkete gelmişti. Gerçekleştirecekleri toplantıdan önce o maddenin bulunduğu anlaşmaları sıraya koydu. Asya kapısını çalarak içeri girdiğinde "Ne oldu? Beni neden erkenden şirkete çağırdın?" diye sordu.

Arkadaşı telaşla yanına yaklaşırken Çağ ayağa kalkarak hazırladığı dosyayı ona verdi. Asya, "Bu ne?" diyerek önüne gelen saçını bir eliyle kulağının arkasına atıp koltuğa oturdu. Bacaklarının üstüne yerleştirdiği dosyayı açarken Çağ "Ben gittikten sonra şirket anlaşmalarında gerçekleşen değişiklik," dedi.

Dosyayı inceleyen Asya'nın dudakları şaşkınlıkla birbirinden ayrılmıştı. "İnanamıyorum" diyerek her bir anlaşmayı hızlı hızlı geçti. "Bu nasıl mümkün olabilir?" dediğinde Çağ hâlâ karşısında ayakta duruyordu. Kollarını göğsünde bağlayarak "Bende sana aynısını soracaktım," dedi.

Asya kafasını kaldırıp suçlulukla arkadaşının gözlerine baktı. "Çağ sözleşmelerin hepsini her zaman olduğu gibi şirketin avukatı hazırladı. Ben kalıplaşmış bir sözleşme olduğu için kontrol etme gereği bile duymadım."

Çağ iç çekerek kafasını iki yana salladı. "Asya bu şirketten hiçbir beklentim olmadığını biliyorsun. İstediğin zaman hisselerimi sana devredebilirim ama bu şekilde ihmalkâr çalışamazsın. Bu madde şirketi ciddi bir maddi kayba uğratacak. Şu an sadece bir şirket sahibi hisse bedelini istiyor ancak bu zaman kadar bu sözleşmeyi

imzalayan diğer on şirkette aynısını isteyecek. Ne olursa olsun her anlaşmayı incelemen gerekirdi. Kimseye güvenemezsin."

O konuşurken Asya'nın gözleri dolmuştu. "Ben şirket yönetmekten ne anlarım?" diyerek sinirle ayağa kalktı. "Sana söylemiştim. Gitme dedim. Senin gittiğin yetmiyormuş gibi Altan da bırakıp gitti," Öfkeyle gözünden akan yaşı sildi. "Ben senin için en iyi kâr getirecek şirketleri seçebilirim Çağ. Anlaşma kısmını hep sen hallettin. Böyle bir şey olacağı aklımın ucundan bile geçmedi."

Çağ ona yaklaşıp arkadaşına sarıldı. "Merak etme bu durumu çözeceğim ama bundan sonra dikkatli olmalısın. Şirkette uzun süre kalmayacağımı biliyorsun."

"Avukat Haluk bize yamuk yaptı değil mi?" diye soran arkadaşının sözleriyle Çağ güldü. "Evet. Öyle görünüyor," diyerek Asya'yı bırakıp masasına ilerledi. Avukatları için hazırladığı evrakları alıp "Toplantıya gidelim mi?" dediğinde Asya, "Akan makyajımı toparlayıp geliyorum," diyerek banyoya doğru ilerlemişti.

Asya döndükten sonra birlikte toplantı odasına gittiler. Bütün yetkililer gelmişti. Altan konferans aracılığıyla toplantıya katılacaktı. Ancak avukatın yerinde yeller esiyordu. Yaptığının açığa çıktığını anlayan adam çoktan kaçmış olmalıydı.

Toplantı başladığında Çağ, bilgisayar aracılığıyla da olsa Altan ile aylar sonra yüz yüze geldiği için gerildi. Altan diğer tüm katılımcıları yok sayarak "Merhaba Çağ, nasılsın?" diye sorduğunda Çağ kafasını kaldırıp ona bakmak zorunda kalmıştı. "İyiyim Altan, teşekkür ederim. Sen nasılsın?" diyerek sakin bir şekilde ona cevap verdi.

Altan gülümseyerek masanın üstünde duran ellerini iki yana açıp "Gördüğün gibi," dedi. Gülümseyerek karşılık veren Çağ toplantı masasındaki diğer katılımcılara bakarak, "Hepinizi bu toplantının amacını merak ediyor olmalısınız," dedi.

"Lütfen aydınlat bizi," diyen Altan'ın sözlerini duymazdan gelerek önceden hazırladığı belgeleri perdeye yansıtarak herkesin görmesini sağladı. Arkasını dönüp yansımada görülen maddeyi sesli bir şekilde okuduğunda diğerleri arasından bir uğultu yükseldi. Çağ

okuması bittikten sonra önüne dönerek, "Bu madde ben şirketten ayrıldıktan sonra yapılan tüm anlaşmalarda yer alıyor," dedi.

"Nasıl olur böyle bir şey?" diyen birkaç öfkeli tepkinin ardından gözler Asya'ya çevrilmişti. Asya oturduğu yerde dik durmaya çalıştığında Çağ, "Avukatımız Haluk Bey, toplantı olacağını bildiği halde bu toplantıya katılmadı. Biliyorsunuz ki bütün anlaşmalar Haluk Bey'in kontrolünden geçiyor. Kendisinin bu durumla bağlantısı olduğu açıkça ortada," diyerek konuşmaya devam ederken "Bu anlaşmaları Asya imzalamadı mı?" diyen Altan araya girmişti.

Çağ ona bakarak "Evet, ancak anlaşmaları düzenleyen Haluk Bey," dediğinde Altan sert bir ifadeyle "Kim düzenlerse düzenlesin. Kontrol etmesi gereken kişi oydu," dedi. Diğerleri de ona hak veren cümleler kurmaya başladığında Asya "Beni tek başıma bırakıp giden sendin," diye bağırarak abisine çıkıştı.

Altan öfkeyle elini masaya vurarak tepki verdiğinde "Altan sakin ol!" diyen Çağ araya girdi. "Yıllardır bu şirkette çalışıyor ama biraz olsun sorumluluk alamıyor. Nasıl başkasına güvenip altına imza attığı bir belgeyi incelemez. Bu nasıl bir sorumsuzluktur!" diyen Altan bağırarak konuşmaya devam ettiğinde Çağ, "Yeter!" diye bağırarak onu susturdu.

"Bir hata yapıldı. Bunu geri almanın yolu yok. Çözüm yolu bulmaya çalışmalıyız. Daha fazla sorun çıkartmaya değil."

Altan bilgisayara doğru eğilip öfkeli yüzünü daha çok gözler önüne sunarken "O şirketleri bir an önce elden çıkartman gerekiyor. Tek çözüm yolu bu. Lanet olsun, ben o hisse senetlerini batan bir şirkete ortak olmak için almadım." dedi.

Altan'ın son sözleriyle Çağ burnundan soludu. "Şirket batmış değil," diye sertçe konuştuğunda Altan "Kaç anlaşma yapılmış. Beş mi? On mu? Aylardır o..." diyerek eliyle Asya'nın oturduğu yeri işaret edip sustu. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Her şirkete bu zamana kadar ki kar payından vermek zorundasın. Şirketin kar payı düşünülürse ödeyeceğin tutarın ne kadar fazla olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Henüz batmış olmasak da yakında iflasımızı açıklarız"

Çağ kafasını iki yana salladı. "İflasımızı açıklamayacağız. Sorunu çözeceğim. Dediğin gibi en kısa zamanda söz konusu olan şirketler elden çıkartılacak. Anlaşmadaki madde yerine getirilerek şirket sahiplerine ödemeleri yapılacak. Haluk Bey'e bizim iznimiz olmadan sözleşmelere böyle bir madde eklediği için dava açılacak. Ayrıca bu konuda yalnız olduğunu düşünmüyorum." Çağ konuşmasının arasında kafasını kaldırıp karşısında oturan öfkeli ve şaşkın her yüze tek tek baktı. "Birinin ona yardım ettiğini düşünüyorum. Bu yüzden önümüzdeki günlerde şirket içi denetleme yapılacak. Şirketteki tüm çalışanların bilgisayarlarından odalarına kadar her şey incelemeye alınacak. İtiraz eden varsa muhasebeye gidip istifasını verebilir."

Ortamda huzursuzluk hâkim olsa da kimse itiraz etmedi. Yapılacaklarla ilgili birkaç kısa konuşmanın ardından toplantıyı bitirdiklerinde Asya odayı ilk terk eden kişi olmuştu. Çağ toplantı odasından çıkmak için ayağa kalktığında Altan'ın "Seninle yalnız konuşabilir miyiz?" sözleriyle durdu. Bilgisayarın çoktan kapandığını düşünürken kafasını kaldırıp ekrana baktı. Altan'ın bakışlarıyla karşılaşınca "İşim var," diyerek kaçmaya çalıştı ancak başaramadı.

"Lütfen Çağ, yoksa artık bilgisayardan bile yüzümü görmeye tahammülün yok mu?" sözleri üstüne kalktığı sandalyeye oturdu. Bilgisayarı kapatmak için bekleyen Işıl'a bakarak "Bilgisayarı yaklaştırıp çıkabilirsin," dedi.

Işıl bilgisayarı alıp tam karşısına koyduktan sonra toplantı odasından çıktığında Çağ, Altan'a dönerek, "Seni dinliyorum," dedi.

Altan'ın ilk yorumu son günlerde onu gören herkesin yaptığı gibi "Zayıflamışsın!" oldu. Çağ gözlerini devirmemek için kendini zor tutarken "Benimle konuşmak istediğin nedir Altan?" diye sordu. Sesinden bıkkınlığı ve bu konuşmayı bir an önce bitirmek istediği açıkça anlaşılıyordu.

"Sadece seni merak ettim. Asya son zamanlarda iyi günler geçirmediğinden bahsetti. Hamileymişsin..." diyerek susup Çağ'ın vereceği tepkiyi bekledi.

"Evet," diyerek onu doğrulayan Çağ, "Seni ilgilendiren konu ne?" dedi Altan'ın ne söyleyeceğini merak ederek.

"Yıllarca birlikteydik. Bir kere olsun çocuk isteğinden bahsetmedin. Ben konuyu ne zaman açsam kapatan sen oluyordun. Anlamıyorum. Nerede yanlış yaptım?" dedikten sonra "Duyduğuma göre bebeğin babası ölmüş," diye ekledi.

Çağ derin bir nefes alarak "Hâlâ nereye varmaya çalıştığını anlamadım Altan!" dedi.

Altan iki elini masanın üstünde birleştirerek omuzlarını dikleştirdi. "Bazı konularda hata yaptığımı biliyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım zamanlar oldu farkındayım," diyen Altan derin bir nefes aldı. Çağ ifadesiz bir yüzle karşısındaki adamı dinlemeye devam ediyordu. Kollarını göğsünde bağlamış, devamında ne geleceğini tahmin ederek bekliyordu.

"Bilmek istediğim, tekrar bir şansımızın olup olmadığı. Seni hâlâ seviyorum Çağ. Bebeğinin babasının başka biri olması umurumda değil. Bize tekrar bir şans verir misin?"

Çağ sıkıntıyla nefesini verdi. Konuşmaya nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Altan'ın hâlâ böyle boş umutlar içerisinde olmasını da anlamıyordu.

Kollarını çözüp bilgisayara doğru yaklaştı. "Sevdiğim adamı kaybetmem hiçbir şeyi değiştirmiyor Altan. Ben hâlâ ona bağlıyım. Teklifin için çok teşekkür ederim ancak bebeğime bir baba aramıyorum. Seni veya bir başkasını sevemem, sırf bebeğim için teklifini kabul etmem sana haksızlık olur. İkimiz de böyle bir durumun altından kalkamayız. Lütfen bana bir daha bu konuyu açma. Arkadaşım olarak yanımda kalırsan memnun olurum. Başka türlü bir ilişkimizin olması imkânsız"

Söyleyecekleri bittiğinde genç kadın alacağı kırıcı karşılığın bilinciyle dudaklarını birbirine bastırdı. Çağ konuştukça Altan'ın yüzündeki ifade öfkeye dönüşmüştü. "Anlamıyorum!" diye bağırdı adam öfkeyle. "Onunla ne kadar zaman geçirdin ha? Sadece iki hafta! Nasıl olurda bir başkasını sevemeyecek şekilde ona âşık olabiliyorsun. Yıllardır birlikteydik Çağ! İki haftada tanıdığın ölmüş bir adamı unutamayacak kadar ne yaşadın?"

Altan konuşmasının sonunda onun cevabını beklemedi. Koltuğunu geri itip sinirle ayağa kalktıktan sonra bilgisayarın ekranı aniden kararmıştı.

Çağ rahat bir nefes aldı. Böylesi daha iyi olmuştu. En azından onu cevap verme derdinden kurtarmıştı çünkü vereceği cevabı Altan'ın anlaması mümkün değildi. Kendisi bile Ares'i nasıl böylesi bir aşkla sevdiğini anlamıyordu. Ama tüm varlığıyla biliyordu ki Ares'ten başkasını sevemeyecekti.

Bilgisayarı kapatıp dosyalarını alarak toplantı odasından çıktı. Başı felaket bir şekilde ağrıyordu. Odasına girdiğinde Asya onu bekliyordu. Ağlamaktan gözleri kızarmış ve şişmişti. Çağ arkadaşının yanına gidip oturarak elindeki dosyaları sehpaya bıraktı. "Asya lütfen üzülme artık," dediğinde Asya iç çekerek elindeki kâğıdı ona verip, "İstifa ediyorum!" dedi.

Çağ'ın omuzları düşerken ofladı. Asya'nın elinden aldığı kâğıdı öfkeyle parçalara ayırdığında arkadaşı, "Ne yapıyorsun!" diye bağırmıştı.

"İstifanı kabul etmiyorum!" diye bağırarak ayağa kalktı. Masanın arkasındaki koltuğuna otururken "İlk sorunda pes edecek kadar güçsüz biri olmadığını biliyorum. Aptal abinin söyledikleri yüzünden bu şekilde davrandığını biliyorum," dedi.

Kaşlarını kaldırarak arkadaşına bakıp işaret parmağını masaya bastırdı. "Yaptığını telafi etmek mi istiyorsun? O zaman her zamankinden daha dik ayağa kalkıp bu sorunu çözmekte bana yardım edeceksin. Ayrıca ben gittiğimde bu masaya sen oturacaksın. Vekilim veya bu şirketin sahibi olarak fark etmez. Eğer o Altan adisine haddini bildirmeyeceksen gözüme görünme!"

Çağ içindekileri dökmenin rahatlığıyla arkasına yaslanıp "Oh be!" derken Asya karşısında gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordu. Yerinden fırladığı gibi Çağ'ın yanına gidip onun boynuna sarıldı. "Se-sen iyi ki yanımdasın. İyi ki buradasın Çağ," diyerek ağlamaya başladığında Çağ arkadaşını sırtını sıvazlayarak, "Sen de iyi ki yanımdasın tatlım," dedi.

Asya doğrulup iki eliyle birden akan makyajını silmeye çalışarak burnunu çekti. Çağ onun haline gülümserken "Çiftliği satışa

çıkartıyorum," dediğinde Asya ellerini yüzünden çekip şaşkınca ona bakmıştı.

Ondan gözlerini kaçıran Çağ, masasındaki bilgisayarına yönelerek "Bakma öyle. Artık orada yaşamak istemediğimi biliyorsun. Şirket bu durumdayken satışa çıkartmak en mantıklı çözüm olur," dedi.

"Çağ çocukluğunla ilgili güzel anıların olmadığını biliyorum ama o çiftlik senin için her zaman çok önemli olmuştur. Sen orayı çok seversin."

"Artık değil. Artık daha çok sevdiğim başka bir yer var."

"Ada..." diye mırıldanan arkadaşını kafasını sallayarak onayladı. "Yine de benim yüzümden çiftliği satmana izin veremem. Babamdan yardım isteyeceğim. Eminim o da bir çözüm yolu bulacaktır."

Asya'nın söyledikleriyle Çağ heyecanla kafasını kaldırdı. "Ah evet babandan yardım isteyebiliriz. Çiftliği ona satabiliriz," dediğinde Asya, "Ben bunu kastetmemiştim," diyerek itiraz etti.

"Lütfen benim için babana sorar mısın? Bu sayede alıcımız da hazır olur" diyerek Asya'nın itirazını duymazdan gelip bilgisayarına geri döndü. Asya hâlâ şaşkınca yanında dikilmeye devam ettiğinde "Ne bekliyorsun Asya? Gidip babanla konuşur musun? Ayrıca o şirketleri de bir an önce devretmemiz gerekiyor" dedi.

Kafasın kaldırıp şaşkınca yüzüne bakmaya devam eden arkadaşına "Hadi ama Asya! Bütün işler bizi bekliyor! Hızlı olmamız gerekiyor," dedi.

Asya gözlerini kırpıştırdı, ardından kocaman gülümseyerek "İşte bu! Eski Çağ geri döndü. Bayan İşkolik yine iş başında!" diye bağırdı.

Çağ bozuntuya vermemek için gülümsemeyerek karşılık verdi. Arkadaşı koşar adım odasından çıkarken yüzündeki ifadeyi bozmamaya çalıştı. Altan ile konuşmasından sonra Çağ ciddi bir karar almıştı. Kararını uygulamadan önce şirketin eski haline dönmesi ve Asya'nın tekrar işinin başında olması gerekiyordu.

Çağ o gün akşam eve gittiğinde yoğun geçen günün ardından her zamankinden daha yorgundu. Yemeğini yedikten sonra ılık du-

şunu alıp yatağına uzandı. Bir elini başının altına yerleştirip diğerini karnına koyarak gözlerini kapattı. Uykuya daldığında kalbi uzun zamandır olmadığı kadar huzurluydu.

Gözlerini adada açtı. Ares'in yatağında yatıyordu. Bir eli başının altında diğer karnındaydı. Gözlerini kırpıştırdı. Ares karşısındaydı. Bir elini başının altına yerleştirmiş diğerini Çağ'ın karnındaki elinin üstüne koymuştu. Çağ nefes almaya çalışarak yutkundu. Ares'in yüzünde mutlu bir gülümseme oluşurken gözleri doldu. "Merhaba Sevgilim," diyen sesini duyduğunda ise kalbi hızla çarpmıştı.

Çağ kuruyan dudaklarını yaladı. "Çok güzel bir rüyasın," derken kaşları çatılarak ağlamamak için direndi. Ares'in yüzü ona doğru yaklaştı. Çağ nefesini hissetmek için gözlerini kapattı ancak hiçbir şey hissedemedi. Kafasını eğip elinin üstündeki eli görmeseydi onu bile fark etmeyecekti. Ares'i görüyor, onu duyuyordu ancak varlığını hissedemiyordu.

"Aç gözlerini!" diye fısıldadı Ares. Çağ kafasını hafifçe iki yana salladı. "Açarsam gideceksin..." dedi çıkmayan sesiyle. "Senin için her zaman geleceğim," diye söz verdi Ares. Çağ'ın gözleri titreşti. Kararsızlıkla geçen birkaç saniyenin ardından gözleri tekrar aralandı. Ares'in gülümseyen yüzü hâlâ karşısındaydı. "Seni seviyorum," dediğinde Çağ hıçkırarak ona doğru atıldı. Tek istediği ona sıkıca sarılıp varlığını hissetmekti ancak kolları boşluğu kavradı. Gözleri bir anda açıldı. Yatağın boş olan kısmına doğru çapraz bir şekilde uzanmış haldeydi. Elinin altındaki çarşafı sıkıca kavradı. Yüzünü yastığa bastırıp hıçkırarak çığlık attı. Ağlıyor, çığlık atıyor, yatağın boş kısmına yumruk atıyordu. Uzun süre devam eden çırpınışlarının ardından sakinleşerek yataktan kalktı. Yüzüne yapışan saçlarını geriye çekerek pencereye doğru yaklaştı. Camı aralayıp temiz havanın içeri girmesini sağladı. Derin nefesler alarak bedenindeki gerilimden kurtulmaya çalıştı, gözleri bir an camdaki yansımaya takıldı. Ares yatakta uzanmış ona bakıyordu. Nefesini tuttu. Gözlerini kırpmadan yansımaya bakmaya devam etti. Daha fazla dayanamadığında hızla arkasını döndü. Yatak boştu. Arkasındaki perde bir anda esen rüzgârla havalanınca Çağ korkarak irkildi. Yatak ve pencereden gözünü ayırmayarak kapıya doğru gerilerken aklını kaçırdığından şüphelenmeye başlamıştı.

BÖLÜM 36

Çağ geri çekilip hazırladığı yemek masasına dikkatle baktı. Herhangi bir eksiğin olmadığından emin olmak istiyordu. Yemekleri yeni yardımcısı hazırlamıştı. Masada servis edilen her şey harika görünüyordu. Çağ gülümseyerek ellerini birleştirip yanında bekleyen kadına döndü. "Hepsi çok güzel görünüyor teşekkür ederim," dediğinde kadın mütevazı bir şekilde gülümseyip "Beğenmenize sevindim. İstediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, gerisini ben hallederim. Siz çıkabilirsiniz," diye cevap verdiğinde kadın, "İyi akşamlar," dileyerek kapıya yönelmişti. Çağ kadını yolcu ettikten sonra üstünü değiştirmek için odasına gitti. Göğüslerine tam oturan belden aşağısı kloş zümrüt yeşili elbisesini giydikten sonra hafif makyaj yaptı. Boynundan hiç çıkarmadığı kolyesine uymasa da elbisesiyle uyumlu zümrüt yeşili küpelerini takarak odadan çıktı.

Koridordan salona doğru ilerlerken kapı çalmıştı. Sonunda beklediği misafirleri gelmişti. Hızlı adımlarla kapıya gidip gülümseyerek açtı. Enver komiser ve annesi Hande Hanım kapıdaydı. "Hoş geldiniz," deyip eliyle onları içeri davet ederek, kenara çekildi.

Enver Komiser bahar çiçeklerinden oluşan çiçek demetini Çağ'a uzatarak, "Senin için," dediğinde genç kadın teşekkür ederek çiçeği kabul etti.

Çağ adamın arkasındaki Hande Hanım'a dönerken "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Enver komiserin evinde karşılaştıkları günden itibaren ilk defa karşılaşıyorlarmış gibi yapıyorlardı. Oysa

Hande Hanım ile haftada iki ya da üç defa görüşmeye başlamışlardı. Çağ yaşlı kadınla kurduğu dostluktan fazlasıyla memnundu.

"Davet ettiğin için ben teşekkür ederim. İlk karşılaşmamızda çok iyi bir ruh halinde değildim. Üzgünüm," diyen kadın gülümsediğinde Çağ da aynı şekilde karşılık verdi.

Kapıyı kapatıp misafirlerini salona yönlendirdi. "Yemekler hazır. İsterseniz hemen yemeğe geçebiliriz," diyerek hazır yemek masasını işaret etti.

Enver Komiser masanın üstündeki yemeklere şöyle bir baktıktan sonra çiçekleri suya koymak için mutfak bölümüne geçen Çağ'a döndü. "Bu yemekleri sen mi yaptın?" diye sorduğunda Çağ su doldurduğu vazoya çiçekleri koyarken arkasını dönerek genişçe gülümsedi.

"Ben yaptım dersem inanır mısın?" diye sorduğunda genç adamın gülerek kafasını iki yana sallaması onu da güldürmüştü.

Çiçekleri masanın kenarındaki boşluğa yerleştirdikten sonra çorbaları servis etmek için masanın diğer tarafına geçti. Önce Hande Hanım'ın kâsesini alarak çorba doldurmaya çalışırken acemiliği her halinden belliydi. Sonunda kâseyi doldurmuş ancak çoğunu dökmüştü. Kısık sesle özür mırıldanarak kâseyi kadının önüne bıraktı. Enver komiserin kâsesine uzandığında adamın gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark edince ona öfkeli gözlerle baktı. Çağ kâseyi alıp dolduracakken Hande Hanım ayağa kalkarak, "Ben sana yardım edeyim kızım," dedi.

Çağ kadının teklifini hiç itiraz etmeden memnuniyetle kabul etti. Annesinin teklifiyle Çağ'ın yüzünde oluşan rahatlamayı gören Enver Komiser ise daha fazla dayanamayarak gülmeye başlamıştı.

Utançla yanakları kızaran Çağ, "Gülme!" diyerek kızarken Hande Hanım azarlayan bir tonla "Denes çok ayıp," dedi.

Enver komiser kafasını iki yana sallayarak, "Bundan birkaç ay önce iş dünyasının Buz Prensesinin, bana yemek servisi yapacağını söyleselerdi hayatta inanmazdım," dedi.

"Hayatın insana neler yaşatacağı hiç belli oluyor işte," diyen Çağ onun sözleriyle gülümsemişti. Kendisine de bir kâse çorba dol-

duran Hande Hanım yerine oturduğunda Çağ da karşılarındaki yerine oturmuştu.

"Afiyet olsun," diyerek yemeğe başladıklarında Hande Hanım, Çağ ile ilk defa tanışıyormuş gibi "Sanırım sert bir iş kadınısın Çağ. Buz Prensesi lakabını aldığına göre," dedi.

Çağ çorbasından bir kaşık içerek gülümsedi. "Evet, eskiden çok hırslı ve sert bir iş kadınıydım. Ama artık işle eskisi kadar ilgilenmiyorum. Yine şirkette çalışmaya devam ediyorum ancak sadece beni meşgul etmesi için çalışıyorum."

Sohbet işle ilgili konulardan, hayata kadar farklı alanlarda değişirken yemeklerini yemişlerdi. Oturma alanına geçerlerken Çağ yaşlı kadına dönerek, "Sizin için çay yaptırmıştım. İçer misiniz?" diye sordu.

Hande Hanım, "Zahmet olmazsa bir bardak içerim," dediğinde Çağ bu sefer Enver Komisere baktı. Onun bakışlarıyla mutfak alanına kısa bir göz atan adam, "Bence siz oturun çayları ben getiririm," diyerek o tarafa yönelmişti.

"Hiç itiraz etmeyeceğim," diyen Çağ, Hande Hanım ile birlikte gülerek koltuğa oturdu. "Biliyorum," diye seslenen Enver Komiser mutfakta önceden hazırlanmış olan bardakları doldurmaya başlamıştı.

Onun meşgul olmasından fırsat bulan Çağ yaşlı kadına doğru eğilerek "Anlamamıştır değil mi?" diye fısıldadı. Hane Hanım gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Çok iyi oynuyoruz merak etme," diyerek göz kırpan kadının çocuksu tavrıyla Çağ elinde olmadan kahkaha attı.

Çay tepsisiyle yanlarına gelen Enver Komiser "Neye gülüyorsunuz?" diye sorduğunda iki kadın dudaklarını birbirine bastırıp kafalarını iki yana salladı. Annesi "Aramızda sır," diye cevap verdiğinde genç adam alınmış bir ifadeyle ona baktı. "Oğlundan sır mı saklıyorsun? Sana hiç yakıştıramadım Hande Özkan!"

Genç adamın sözleriyle Çağ dudağını ısırdı. Hande Hanım'ın yüzünün rengi de solmuştu ancak gülümsemeye devam ediyordu. Sakladığı sır ortaya çıkarsa oğlunun onu affetmeyeceğini biliyordu.

Çay bardağını alırken elleri titredi. O sıra Çağ'a bakan Enver Komiser bu ayrıntıyı fark etmemişti.

Genç adam iki kadına çay servisi yaptıktan sonra kendi çayını da alarak karşılarındaki koltuğa oturdu. Çağ, yanındaki kadının sıkıntısının farkında olarak "Oğlunuzla ilk tanıştığımda ondan nefret etmiştim biliyor musunuz?" dedi. Amacı kadının aklındaki düşünceleri dağıtmaktı ki etkili de olmuştu.

Enver Komiser "Hislerimiz karşılıklıydı," diyerek güldüğünde Hande Hanım "Neden?" diyerek araya girdi. Çağ elini Enver komisere doğru sallarken, "Çünkü önyargılı pisliğin tekiydi!" dedi. Çağ'ın açık sözlülüğüyle Hande Hanım kahkaha attı. Enver komiser ise genç kadına şaşkınca bakarak, "Sen de kendini beğenmişin tekiydin!" diye karşılık verdi.

Ukalaca ona gülümseyen Çağ, "Evet öyleydim," dediğinde genç adam da "Tamam ben de sana karşı fazla önyargılıydım," diyerek kabul etmişti.

Hande Hanım'a dönen Çağ, "Günlerce bana bir pislik gibi davrandı," diye devam etti. "Ama hatamı çabuk anladım," diyerek araya girdi Enver Komiser. İkisinin çekişmesini gülümseyerek izleyen kadın "Nefretinizin böylesi güzel bir arkadaşlığa dönüşmesi çok güzel," dedi.

Çağ bu sever gözlerinden okunan bir memnuniyetle genç adama bakmıştı. "Evet, en kötü günlerimde bana büyük desteği oldu."

"Umarım yardımcı olabilmişimdir," diyen Enver komiser gözlerini kaçırarak çayını yudumladı.

Hande Hanım daha fazla uzatmadan bu yemeğin asıl amacına geçmek istiyordu. Çağ ile bir plan yapmışlardı. Hande Hanım hamilelik süreci boyunca genç kadının yanında olup ona yardımcı olmak istiyordu. Çağ ile günlerdir gizli görüşüyorlardı. Enver Komisere yakalanmaları an meselesiydi. Bu yüzden bu akşamki yemek organize edilmiş ve iki kadın Enver Komiserin bilgisinde ilk defa bir araya gelmişti.

"Yalnız bir anne olmak zor, değil mi?" diye sordu Hande Hanım bilerek.

Çağ kafasını elindeki çaya doğru eğerken, "Aslında çok fazla zorlanmıyorum. Sadece doktor kontrollerine gittiğimde tek başıma olmak duygusal olarak etkiliyor. Yani evet yalnız gelen anneler de var ama evlerine döndüklerinde doktorun söylediklerini anlatabilecekleri bir eşleri veya anneleri var. Gerçi benim de Asya'm var," diyerek kafasını kaldırdı. Onu ilgiyle dinleyen yaşlı kadına bakarak "En yakın arkadaşım. Elinden geldiğince yanımda olmaya çalışıyor ama şirketin bütün yükünü ona bıraktığım için çok fazla vakti olmuyor," diye açıkladı.

Hande Hanım konuşmak için ağzını açmıştı ki "İstersen ben seninle gelebilirim," teklifi oğlundan gelmişti. İki kadın da şaşkınca genç adama döndü. Enver Komiser üstüne çektiği şaşkın bakışların etkisinde oturduğu yerde kıpırdanırken "Ne var? Arkadaşı olarak gidemez miyim?" diye sordu.

Yapmak üzere olduğu teklifin oğlu tarafından yapıldığı için şaşkın olan kadın yutkunarak "Gidebilirsin tabii ki," dedikten sonra güldü. Çağ'a doğru baktığında "Ben de aynısını teklif edecektim. İstersen sana eşlik edebilirim," dedi.

Enver Komiser yaptığı teklifin garip kaçtığını fark ederek annesinin teklifine atıldı. "Evet, bu da harika bir fikir!"

İki kadın da onun coşkusuna gülümserken Çağ, "Çok mutlu olurum, teşekkür ederim," diyerek Hande Hanım'ın teklifini kabul etmişti.

Karışık bir şekilde de olsa yapmak istediğini gerçekleştiren yaşlı kadın bilmiyormuş gibi büyük bir heyecanla, "Doktor kontrolün ne zaman?" diye sordu.

Çağ, "Yarın." diye cevap verdiğinde "Süper, o zaman yarın seninle geliyorum," dedi. Ardından iki kadın da gülümseyerek çaylarını yudumlarken Enver Komiser ikiliyi kuşkuyla izlemeye başlamıştı. Annesi yabancılarla kolay kolay iletişim kurmazdı. Sert bir kadın değildi ancak çok fazla arkadaşı olsun istemez, yeni tanıştığı herkese temkinli yaklaşırdı. Çağ'ı ise çok çabuk kabullenmiş ve sevmiş görünüyordu. Bu kadar kısa sürede annesinin Çağ'a karşı böyle yakın davranması aklını kurcalamıştı. Belki de Çağ'ın yaşadığı şeyleri zamanında kendisi de yaşadığı içindi. Yine de Enver Komiserin

içindeki polis harekete geçmişti. Yalnız kaldıkları an annesini sorgulayacaktı.

***

Anne oğul, Çağ'ın evinden ayrıldıklarında saat gece yarısını geçmişti. Evlerine doğru giderken Hande Hanım oğluna dönerek, "Çağ çok güçlü ve güzel bir kadın," dedi. Enver Komiser, "Evet," diye hayranlık dolu bir sesle karşılık verdiğinde yaşlı kadının kaşları çatılmıştı. Oğlunun genç kadına olan hayranlığını evdeyken hissetmişti ancak bu hayranlığının boyutunu merak ediyordu.

"Denes?" dedi meraklı bir sesle. "Efendim," diyen oğlu ona bakıp tekrar yola odaklanırken "Ne oldu?" diye sordu.

Yaşlı kadın derin bir nefes alarak, "Ona âşık mısın?" diye sordu. Annesinden hiç beklemediği sözler duyan genç adam bir an yanlışlıkla frene bastı. Araba hafifçe sarsılınca hatasını fark ederek tekrar gaza basan adam arkasında araba olmadığı için şanslı olduğunu düşündü. Oğlunun tepkisiyle şaşkına dönen kadın, "Denes!" diye bağırdı.

Enver komiser ise "Onu da nereden çıkardın anne?" diye bağırarak karşılık vermişti.

"Bu garip tepkilerinden," diye cevapladı onu yaşlı kadın. Enver komiser annesine öfkeli bir bakış attıktan sonra "Hayır!" dedi. Annesi "Ama..." diye konuşmaya başlamıştı ki "Ondan hoşlanıyorum. Ancak bu düşündüğün gibi bir şey değil," diye açıkladı.

Kırmızı ışıklarda durduğunda annesine dönerek, "Bana seni hatırlatıyor," dedi. Yaşlı kadının omuzları düştü. "Oğlum," dediğinde Enver Komiser annesinin yanağına uzanıp parmağıyla yumuşacık tenini okşadı. "Bana babamı kaybettikten sonra yaşadığın günlerden bahsetmiştin. Şimdi Çağ da aynı şeyleri yaşıyor. Bebeği için verdiği savaşı izledikçe ona hayran oluyorum. Bütün bunları tek başına yaşamaması gerektiğini düşünüyorum. Bu akşamki teklifin için teşekkür ederim anne. Sen gitmeseydin yarın bir şekilde ben onun yanında olurdum."

Işık yeşile döndüğünde önüne dönen Enver Komiser yola devam etti. Annesi ise gözlerin ondan ayıramıyordu. "Denes, kelimelerinin altında başka bir anlam varmış gibi hissediyorum."

Genç adam yola bakmaya devam ederken gülümsedi. "Anlayacağını biliyordum," dedikten sonra "Ona evlenme teklifi etmeyi düşünüyorum," diye ekledi.

"Ah, hayır!" diye itiraz eden annesi hızla devam etti. "Hissettiklerin onunla evlenmek için yeterli değil. Sırf hayran olduğun için bir kadınla evlenemezsin. Üstelik o kadın..." diyerek sustu.

Enver Komiser arabasını evin otoparkına park ederken "Üstelik o kadın hâlâ ölmüş bir adama âşık," diyerek annesinin sözlerini tamamladı.

Arabayı durdurup bir eliyle direksiyonu tutmaya devam ediyordu. Annesine doğru hafifçe dönerek, "Biliyorum anne. Hepsinin farkındayım ama elimde olmadan Çağ'a daha fazla yardımcı olmak istiyorum. Onu korumak istiyorum. Yanında olmak istiyorum. Bir erkeğin bir kadına ihtiyaç duyduğu gibi ona ihtiyaç duymuyorum ama..." sözlerini yarım bırakarak sustu.

Sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirerek saçlarını dağıttı. "Ona karşı olan bu tavrımın nedenini bilmiyorum. Elimde olmadan onun için endişeleniyorum. Bebeğine veya ona bir şey olacak diye korkuyorum. Gösterebileceğim tek sebep bana seni hatırlatması. Başka bir sebebi olamaz."

Oğlunu dinleyen Hande Hanım'ın gözleri dolmuştu. Oğlunun böyle bir teklif yaptığında Çağ'ın vereceği cevabı çok iyi bildiği için "Seni anlıyorum oğlum ama karşındaki bu teklifi kabul edecek bir kadın değil. Çağ'ın benden daha uzun süredir tanıyorsun. Sence evet deme ihtimali yüzde kaç," dedi.

Enver Komiser alayla gülerek, "Yüzde sıfır, kabul etmeyeceğine eminim. Ama bu düşünmeme engel olmuyor," dedi.

Hande Hanım, iki eliyle oğlunun yanaklarını kavrayıp onu kendine doğru çekti. Alnını alnına yasladı. Parmaklarının altında oğlunun sakallı tenini okşayarak, "Sen çok iyi kalpli bir adam oldun," dedi.

Enver Komiser gülerek "Anne, beni sen büyüttün," dediğinde yaşlı kadın ıslak gözlerle geri çekilip oğlunun gözlerine baktı. "Sana sahip olduğum için çok şanslıyım," dedikten sonra "Sana bir anne tavsiyesi; Asla kalbine sahip olmayan bir kadına evlenme teklifi etme."

Genç adam annesinin sözleriyle gülerek geri çekildi. "Tamam. Belki de saçma bir fikirdi," diyerek emniyet kemerini çıkartıp kapıyı açacakken, diğer taraftan inen annesinin, "Saçmalığın dik alasıydı," dediğini duydu. Enver Komiser arabadan indiğinde gülüyordu. Annesinin yanına gelmesin bekleyip kolunu onun omzuna attı. Birlikte eve yöneldiklerinde annesini sorgulayacakken kendisinin sorguya çekildiğini fark etti. Kafasını iki yana sallayıp kolunun altındaki kurnaz kadına baktı. "Senden çok iyi polis olurdu anne," dediğinde annesi kafasını kaldırıp ona gülümseyerek göz kırptı. "Yeteneğimi sana devretmiş olmalıyım," yorumuyla Enver Komiser eve girerken güçlü bir kahkaha atmıştı.

Çağ misafirleri gittikten sonra üstünü değiştirip masayı toplamaya başlamıştı. Yarın sabah erkenden yardımcı kadının geleceğini biliyordu ancak uyumak istemediği için kendini meşgul etmeye çalışıyordu. Bulaşıkları lavaboya taşıdı. Dokunulmamış bazı yemekleri dolaba kaldırdı. Tabakların kirini akıttıktan sonra makineye yerleştireceği sıra durakladı. Nasıl yerleştirmesi gerektiğini tam olarak bilmiyordu. Makinenin raflarına bakarken Ares'in bulaşıklar yıkayışını hatırladı. Makineyi kapattı. Büyük bir kap alıp su doldurdu. Alt dolaptan bulaşık deterjanıyla süngeri bulduktan sonra suyu köpürttü. Bütün bulaşıkları yıkayıp duruladığında saat gece yarısını geçiyordu. Üst üste dizdiği bulaşıklara gülümseyerek baktıktan sonra ellerini kurulayıp yatak odasına doğru ilerledi. Sırtı ağrımış, uyku bastırmıştı.

Ayaklarını sürükleyerek yatağına doğru gitti. Yatağa oturup ışıkları söndüreceği sıra komodinin üstündeki telefonunun çalmaya başlamasıyla olduğu yerde sıçradı. Telefonun ekranına baktı. Bilinmeyen numara yazıyordu. Kaşları çatıldı. Eli korkuyla telefona giderek cevapladı. "Efendim!" dediğinde karşıdan hiçbir ses gelmedi.

"Alo," diyerek telefonu kulağına yasladı. Hattın diğer tarafında kişinin hırıltılı nefes alışlarını duydu. Çağ yutkunarak "Kimsiniz?" diye sorduğunda telefon yüzüne kapatılmıştı.

Telefonu kulağından çekip şaşkınca ekrana baktı. Eli titriyordu. Ne hissedeceğini bilemiyordu. Korku mu? Merak mı? Kim olabileceğini öğrenmekten korkuyordu.

Telefonu komodinin üstüne bırakıp yatağa uzandı. Işıkları söndürmedi. Ayaklarını kendine çekip gözlerini telefona dikerek yatakta yatıyordu. Uykusu tamamen kaçmıştı. Telefonun tekrar çalıp çalmayacağını merak ediyordu. O gece Çağ'ın gözüne uyku girmedi. Telefonu ise bir daha çalmamıştı.

BÖLÜM 37

Ertesi gün doktor kontrolünde Hande Hanım da söz verdiği gibi Çağ'ın yanındaydı. İki kadın dikkatle bebeğin kontrollerini yapan doktoru izliyordu. Doktor fazlasıyla sessiz ve durgundu. Çağ daha fazla dayanamayarak "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Doktor ultrason başlığını karnından çekip omuzlarını dikleştirerek ona döndü. Çağ'ın yanında elini tutan yaşlı kadına kısa bir bakış attıktan sonra Çağ'a odaklanarak, "Şimdilik bir sorun yok," dedi.

Çağ karnını temizlerken kaşlarını kaldırıp, "Ama..." diyerek doktorun devam etmesini bekledi.

Doktor ultrason resimlerini çıkartıp ayağa kalkarak muayene odasının içindeki küçük masasına ilerledi. "Böyle gelin," diyerek onları da masanın karşısındaki sandalyelere yönlendirmişti.

Çağ üstünü düzeltip doktorun yanına gitti. Hande Hanım ile karşı karşıya otururlarken tedirgin bir şekilde bakıştılar. Doktor Çağ'ın sabah verdiği tahlil sonuçlarını inceliyordu. Kaşları daha çok çatılmış yüzündeki ifade endişeliydi.

Çağ iki elini birden korumak istercesine karnının etrafına sardı. Doktor ona döndüğünde "Kötü bir şey var, değil mi?" diyerek yutkundu.

Onu sakinleştirmek adına elini havaya kaldıran doktor öne doğru sallayarak, "Çağ Hanım lütfen sakin olun. Şu an bebeğinin durumu iyi ancak gelişimi biraz gerilemiş," dedi. Çağ nefesini tuttu.

"Düzeltemeyeceğimiz bir şey değil. Beni asıl endişelendiren senin test sonuçların."

Doktorun sözlerinin ardından Hande Hanım araya girerek "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. Yaşlı kadına dönen Doktor, "Çağ her geçen gün kilo kaybediyor. Buna rağmen kan değerleri yüksekti, ancak son tahlillerine baktığımda sonuçlar pek iç açıcı değil," dedi.

Nefes almaya çalışan Çağ, "Bebeğime zarar vereceğim," diyerek doktorun söylemek istediklerini özetlemişti.

"Evet, bu şekilde zayıflamaya devam edersen bedenin kendini koruma altına alacak. Son üç ayımız kaldı Çağ. Bebeğinin daha fazla besine ihtiyacı olacak. Böyle giderse bebeğini besleyemeyeceksin. Bu da..." diyen kadın Çağ'ın korkuyla sık nefes alışlarını fark ederek sustu.

"Bebeğimin ölmesine sebep olacak," diye fısıldadı Çağ. Dolan gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Hande Hanım ona doğru uzanıp kucağındaki elini tuttu. "Sakin ol kızım. Eminim Doktor Hanım bu durumu düzeltmemiz için yapılması gerekenleri söyleyecektir," diyerek bakışlarını bir şey söylemesi için doktora çevirmişti.

Doktor kafasını onaylarcasına salladı. "Elbette, alması gereken gıda takviyelerini arttırmamız gerekecek. Ayrıca sana bir liste vereceğim ve önümüzdeki iki hafta o listeye göre beslenecceksin. Öğünlerini arttırıp doğru vitaminleri almanı sağlarsak bir sorun kalmayacaktır."

Çağ bir eliyle Hande Hanım'ın elini sıkıca tutarken diğeriyle yanaklarını kuruladı. Kafasını kaldırıp kızarmış gözleriyle doktoruna bakarak "Ya bunlar da bir işe yaramazsa, ne yapacağım? Çünkü günlerdir bütün vitaminleri alıyor ve sağlıklı besleniyorum. Sırf bunun için özel yardımcı tuttum," dedi.

"Çağ kilo kaybetmenin sebebini hepimiz biliyoruz. Ne kadar beslenirsen beslen yaşadığın hüzün ve stres seni tüketiyor. Yönlendirdiğim doktorla görüşmelerin nasıl gidiyor?"

"Her hafta onu görmeye gidiyorum. Konuşuyoruz işimden, Ares'ten ve geleceğimden... Hayatıma devam etmemi söylüyor. Bunun için işime geri döndüm. Elimden geldiğince devam etmeye çalışıyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bebeğin için daha iyisini yapmalısın. Dediğim gibi şimdilik sana verdiğim listeye uyup söylediğim takviyeleri al. İki hafta sonra tekrar gelmeni istiyorum. Bu süre içinde bebeğinin hareketsizleştiğini hissedersen hemen beni arayıp, hastaneye gelmelisin."

Çağ kafasını onaylarcasına salladı. Doktor liste ile birlikte ultrason resimlerini de uzatırken "Hâlâ bebeğinin cinsiyetini öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu. Çağ bakışlarını Hande Hanım'a çevirdi. "Öğrenmek ister misiniz?" diye sorduğunda yaşlı kadın gülümseyerek "Buna karar vermek bana düşmez kızım. Sen istiyorsan öğrenelim," dedi.

"İstemiyorum," diye fısıldadı Çağ düşünceli bir halde. Belki de bebeğini kaybedecekti. Öğrenmemesi en iyisiydi.

Hastaneden çıktıklarında Hande Hanım, Çağ'ın solmuş yüzüne baktı. Gözlerindeki korku açıkça belirgindi. "Sahile inelim mi?" diye sorduğunda Çağ sessizce onayladı.

Sahilde yavaş adımlarla yürürlerken iki kadın da sessizdi. Hande Hanım, Çağ'ı çok fazla yormak istemeyerek ilerdeki çay bahçesini işaret etti. "Birer çay içelim mi?" diye sorduğunda aldığı cevap yine sessiz bir onaydı.

Çay bahçesine oturup çaylarını söyledikten sonra yaşlı kadın uzanıp Çağ'ın elini tuttu. "Çağ lütfen kendine gel!" Çağ kafasını kaldırıp kadının gözlerinin içine baktı. Hande Hanım, onun gözlerinde gördüğü yıkımla yutkundu.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Çağ gözünden damlayan yaşa engel olamayarak. Kafasını çevirip burnunu çekerek denize baktı. "Onu düşünmemek için her şeyi yapıyorum. Kendi kendime *'Hayatının çok küçük bir bölümünde var oldu Çağ. Onu nasıl bu kadar sevebilirsin? Onun öldüğünü düşünmek sana nasıl böylesi katlanılmaz bir acı yaşatır?'* diyorum." Sertçe yutkunarak bakışlarını karnına çevirdi. Eliyle karnını okşadı. "Eskisi gibi işe gidiyorum. Bütün gün düşüncelerimi işle meşgul ediyorum. İnsanların yanında gülüyor, devam ediyormuş gibi gösteriyorum ancak gece olduğunda..."

Kafasını kaldırıp hüzünlü gözlerle on dinleyen kadına baktı. "Aklımı kaçırıyorum. Her gece rüyamda onu görüyorum. Gözle-

rini açıyorum yok ama hissediyorum," diyerek elini kaldırıp parmaklarını kulağının arkasına, boynuna sürterken "Nefesini burada hissediyorum. Sanki yanımdaymış gibi. Ama arkamdaki yatağın boş olduğunu biliyorum. Aklımı kaçırıyorum," dedi.

Titreyen elleriyle masanın üstündeki peçeteden alıp gözlerini kuruladı. Hande Hanım ayağa kalkıp sandalyesini genç kadının yanına çekti. "Buraya gel," diyerek Çağ'ın omzunu kavrayarak kendine çekti. Biliyordu ki genç kadının içindeki yangını söndürecek tek bir kelimesi bile yoktu. Ona sadece yanında olduğunu hissettirerek yardım edebilirdi.

Çağ minnetle yaşlı kadının kollarına sığındı. Yüzünü omzuna gizleyip, içinden taşan hıçkırıkları serbest bırakırken kendini daha önce hiç hissetmediği kadar güvende hissediyordu.

Çağ'ın telefonu çaldığında dakikalardır birbirlerine sarılmış halde oturuyorlardı. Çağ çantasındaki telefonu çıkartmak için doğrulduğunda Hande Hanım da geri çekildi. Genç kadın peçeteyle yüzünü kurulayıp çantasından telefonunu çıkardı.

Hector'un aradığını görünce yanındaki kadına, "Hector!" diyerek bilgi verdi.

Telefonu cevapladığında Hector'un sesi heyecan doluydu. "Merhaba Çağ nasılsın?" diye sorarken bile sanki Çağ'ın vereceği cevabı beklemeyecek kadar sabırsızdı ki öyle de oldu. Çağ daha "İyiyim," derken genç adam, "Harika bir fikrim var!" diyerek konuya girdi.

Merakı uyanan Çağ, "Nedir?" diye sorduğunda Hector nefes dahi almadan hızla konuştu. "Son tasarımlarımızın sergisini hâlâ yapmadık biliyorsun. Bütün tasarımlar Ares'e ait. Onun anısına büyük bir sergi düzenlemeyi düşünüyorum. Hamile olduğun için senin yolculuğunun sıkıntılı geçebileceğinden sergiyi Türkiye de yapalım diyorum."

Çağ'ın kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Bilmiyorum ki nasıl olur?" diye mırıldandığında Hector sözünü keserek "Çok güzel olur. Ben her şeyi planladım. Üstelik bu sadece tasarımların sergisi olmayacak. Sana sormadan bir şey yaptım," dedi. Genç adamın birden susmasıyla Çağ devam etmesi için "Ne yaptın?" diye sordu.

"Adaya gittim," diyen Hector acelcyle, "Eve değil!" diye ekledi. Hemen ardından hızla "Bir ekiple sadece atölyeye gittik. Ares'in yaptığı tüm heykelleri buraya getirdim. Sen de onaylarsan tasarımlarla birlikte sergilenmek üzere oraya getireceğim," dedi.

Çağ derin bir nefes aldı. "Hector bana sormadan adaya gitmemeliydi,n" dediğinde genç adam, "Biliyorum ancak fikir aklıma geldiği an yerimde duramadım. Her şey çok hızlı oldu. Ben senin de hoşuna gideceğini düşündüm. Ares'in anısına böyle bir şey yapmak güzel olmaz mıydı?" dedi.

Çağ sıkıntıyla tırnağını önündeki masanın kenarına sürtüyordu. Ares'in anısına! Bütün derdi buydu. O hâlâ sevdiği adamın ölümünü kabullenememişken onun anısına yapılacak bir sergiye nasıl katılacaktı?

"Çağ senin de hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Yanıldım değil mi?" diyen adamın sesinde az önceki heyecanı yoktu.

"Çok güzel bir düşünce Hector," diyerek derin bir nefes aldıktan sonra, "Ben hâlâ ölümünü kabullenmekte zorluk yaşıyorum. Bu yüzden bu kadar sarsıldım. Elbette öyle bir sergi yapabiliriz. Harika olur," dedi. Kelimelerinin sonuna doğru gülmek için büyük bir çaba harcamıştı.

Genç adam hattın diğer ucundan onun yapmacık gülüşüne alaylı bir şekilde gülerek karşılık verdi. "Heyecanın sesinden belli oluyor," diye eklediğinde Çağ, "Hayır Hector ciddiyim. Belki de devam etmem için bunu yapmam gerekiyordur," dedi. Düşünceleri bu fikirle berraklaştı. "Evet, artık kabullenip önüme bakmalıyım. Bu sergi bunun için harika bir fırsat olabilir."

"Yani evet mi diyorsun?" diyen adamın tedirgin sesine karşılık içten bir şekilde gülümseyerek "Evet. Ares'in anısına bu sergiyi yapacağız," dedi.

Hector eski heyecanına geri dönerek "Tamam, yarın geliyorum. Bir haftalık bir hazırlık süreci olacak. Sergi yerini bile seçtim. Sen hiçbir şeye karışmayacaksın. Hepsini sergide görmeni istiyorum. Özellikle bir eser var ki onu gördüğünde ne yapacağını merak ediyorum," dedi.

"Beni daha fazla merak ettiremezdin. Eserler geldiği gün görmek istiyorum," diye itiraz etti Çağ hızla.

"Asla! Sana sürpriz olmasını istiyorum Çağ. Lütfen bunu en güzel şekilde yapmam için bana müsaade et. Asya ile konuştuk. Tüm ayrıntıları ayarladık. Sergi için davetiyeler bugün çıkıyor. Yarın dağıtılacak"

"Hector! Size inanamıyorum! Bana formalite icabı sordun değil mi? Aslında her şeyi ayarlamıştınız. Ya reddetseydim?"

"Ah az kalsın reddediyordun. Neyse ki kabul ettin ve biz bunu düşünmüyoruz. Önümüze bakalım. Yarın görüşürüz," diyen genç adam cevap dahi vermesini beklemeden telefonu yüzüne kapatmıştı.

Çağ telefonu çantasının içine atarken kafasını iki yana salladı. Yanında oturan kadın gülerek, "Küçük Alves nasıl?" diye sorduğunda Çağ ona döndü. "Hector'u tanıyor olmalısınız değil mi? Hiç aklıma gelmemişti"

"Doğduğunda Hector'un adını ben koydum. Ares ondan birkaç ay büyüktü ve Hector'un annesi Rita oğlumun adına bayılıyordu. Rita doğum yaptığında eşi Antonio ile isim konusunda anlaşamıyorlardı. Hastane odasındayken Rita bir anda *'Bebeğimizin ismini Hedy koysun,'* dedi." Yaşlı kadın geçmişin güzel hatıralarıyla gülümsedi. "Şaşkın halde bebeğin yanına gittiğimi hatırlıyorum. Bir bebeğe isim vermek çok zor bir seçimdir. O isimle bebeğin kaderini belirleyebiliyorsun. Beşiğin yanına gittiğimde omuzlarımda büyük bir yük varmış gibi hissediyordum. Bebeğe baktım ve aklıma gelen ilk isim Hector oldu," Hafifçe omzu silktikten sonra "Neden Hector dedim bilmiyorum. Ama anne babası çok sevdi," dedi.

Çağ "Sizi gördüğünde şaşıracak," diyerek gülümsediğinde yaşlı kadın kafasını iki yana salladı. "Beni görmemeli. Eğer görürse Denes'e onu nereden tanıdığımı açıklayamam."

"Ah haklısın," diyen Çağ bir süre düşündükten sonra "İstersen Hector ile önceden konuşup durumu anlatabilirim. Böylece ilk defa karşılaşıyormuşsunuz gibi yapabilirsiniz," dedi.

"Hayır," dedi yaşlı kadın kesin bir dille itiraz ederek. "Bu riski göze alamam. Denes gerçeği öğrenmemeli. Bunca seneden sonra olmaz."

"Ares yaşasaydı ona gerçeği anlatmak zorunda kalacaktınız."

Hande Hanım, Çağ'ı sözleriyle irkildi. "Keşke hayatta olsaydı. Öyle bir durumda düşünmeden göze alabileceğim bir risk."

"Haklısınız. Patavatsızlık ettim özür dilerim," diyerek söylediklerinin yarattığı etkiyi hafifletmeye çalıştı. Hande Hanım ise ona dönüp gülümseyerek, "Doğru olanı söyledin," dedi.

Çağ merakla "Bu sergiye katılmayacağınız anlamına mı geliyor?" diye sorduğunda Hande Hanım iç çekerek "Evet!" dedi.

"Ama hepsi Ares'in eserleri, oğlunuzun eserlerini görmek istemez misiniz?"

"Çok isterim. Bunun için senden küçük bir iyilik isteyeceğim. Serginin birkaç gün sürmesini sağlayabilir misin? Açılışa katılamasam da sonraki günlerden birinde ziyaret edebilirim."

Bu fikir Çağ'ın aklına da yatmıştı. "Evet, bunu yapabilirim" dediğinde yaşlı kadın mutlulukla gülümsedi.

Çay bahçesinden kalktıklarında Çağ çok yorgun hissediyordu. Arabasını hastanenin otoparkından almak için oraya kadar yürüyecek hali yoktu. Onun halsizliğinin farkında olan Hande Hanım "Çok yoruldun. İstersen taksi çağıralım," dediğinde itiraz etmeden kabul etti. "Bütün gece uyumadım. Doktorun söylediklerinden sonra da tüm enerjim tükenmiş gibi hissediyorum"

Onun sözleri yaşlı kadını endişelendirmişti. "Neden uyumadın?" diye sorduğunda Çağ "Gece gizli bir numara aradı. Tek kelime bile etmedi ancak beni tedirgin etmeyi başardı," diye cevap verdi.

"Niye daha önce söylemedin? Denes'e haber verelim. Belki o bir şeyler bulabilir," diyen yaşlı kadın korkmaya başlamıştı. Cellat'ın intikamını almak isteyen birileri olabilir miydi?

Çağ yaklaşan boş bir taksiyi dururken "Bir şey bulabileceğini sanmıyorum. Numara gizliydi ve çok kısa sürdü. Belki de yanlışlıkla yapılan bir aramaydı," dedi.

Taksiye bindiklerinde Hande Hanım duyduklarından rahatsızdı. Öylesine yapılan bir arama olduğunu düşünmüyordu. "Eğer tekrarlarsa Denes'e haber vereceğine söz ver," diyerek genç kadını ikna etmeye çalıştı.

"Merak etmeyin, dediğim gibi yanlış numaradır," diyerek kadını rahatlatmaya çalışsa da kendisi de onun kadar endişeliydi. Ares ölmeden önce peşine takılan adamların tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağından emin olamıyordu.

Çağ o gün şirkete gitmek yerine dinlenmek için evine geçti. Hande Hanım da onu yalnız bırakmak istemediğinden yanında gelmişti. Çağ uykusuzluğa daha fazla dayanamayarak uykuya daldığında Hande Hanım onun için yemek hazırlamaya başladı. Eve geldiklerinde Çağ'ın yardımcısı çoktan gitmişti. Kadının hazırladığı yemekler güzel görünse de Hande Hanım boş durmamak için kendini meşgul etmeye çalışıyordu.

Oğlu aradığında fırın attığı böreği çıkartıyordu. "Neredesin anne?" diye soran oğlunun endişeli sesiyle kafasını kaldırıp saate bakmayı akıl edebilmişti. Etrafında bir saat göremeyince gözleri pencereden görünen karanlık gökyüzüne kaydı. "Ah! Akşam olmuş," dedikten sonra "Çağ'ın evindeyim," diye ekledi.

"Neden? Bir sorun mu var?" diye soran oğlunun telaşlı sorularına cevap veremeden, "Neyse oraya geliyorum," diyen genç adam telefonu kapatmıştı. Yaşlı kadın gülerek kafasını iki yana salladı. "Deli çocuk," diye mırıldandıktan sonra yemek masasını hazırlamaya başladı. Çağ uyandığında iyi bir şekilde beslendiğinden emin olacaktı.

Enver Komiser, Çağ'ın evine geldiğinde içeriden mis gibi yemek kokusu geliyordu. Annesinin yaptığı böreğin kokusunu hemen tanıdı. Kapıyı açan kadına şaşkınca bakarak, "Börek yapmışsın!" dedi. Annesi gülümseyerek kolundan tutup onu içeri çekti. "Evet, yaptım. Suç mu?" dedikten sonra oğlunu salona yönlendirerek "Sessiz ol. Çağ koltukta uyuyakaldı," dedi.

Salona giren genç adamın gözleri yemek masasının ardından koltukta uyuyan kadın kaydı. "Hasta mı?" diye sorduğunda annesi "Hayır ama zor bir gün geçirdi. Doktor bebeğinin sağlığının tehlikede olduğunu söyledi," diye cevap verdi.

Enver Komiser aldığı cevapla üzülerek genç kadının yanına gitti. Çağ'ın saçlarının terden alnına yapıştığını görünce telaşa kapıldı. Genç kadına doğru eğilip elini alnına koyarak ateşine bakmak

istedi. Eli Çağ'ın alnına değer değmez genç kadının gözleri açılmıştı.

Çağ bir anda karşısında gördüğü yüzle kalbi heyecanla attı. "Ares!" diye fısıldadı. Enver Komiser onun gördüğü rüyanın etkisinde olduğunu düşünerek "İyi misin Çağ?" dedi. Elini uzatıp tekrar genç kadının alnını kontrol etti. Çağ duyduğu sesi tanıyarak gözlerini kapattı. Alnını okşayan parmakların gerçekten Ares'e ait olmasını dilerdi.

"Ateşin yok ama terliyorsun. Kötü bir rüya mıydı?" diye soran adamın sözleriyle gözlerini açtı. Yattığı yerden doğrulmaya çalıştığında Enver Komiser geri çekilmişti. "Evet, rüya..." diye mırıldandı.

"Yemek hazır çocuklar," diyen Hande Hanım'ın sözleriyle ikisi de o tarafa dönmüştü. Çağ ayağa kalkarak, "Elimi yüzümü yıkayıp geliyorum," dedikten sonra odadan çıktı. Enver Komiser ise onun gidişini endişeyle takip ediyordu.

Masaya oturduklarında hepsi sessizdi. Çağ ciddi anlamda acıktığını fark ederek kendini yemeklere vermişti. Karnı doyduğunda karşısında yemek yiyen anne oğula baktı. Onlar yanında olduğu için mutlulukla gülümsedi. Anne-oğul onun bakışını hissetmiş gibi kafasını kaldırdı. Karşılarında gülümseyen genç kadına merakla baktıklarında Çağ, "Teşekkür ederim," dedi. "Beni yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim." İlk defa bir aileye sahipmiş gibi hissediyordu.

BÖLÜM 38

İki elini karnının altına yerleştirdi. Kolları göbeğini iki yandan sarıyordu. Bu şekilde sanki bebeğini kucaklamıştı. Yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı. Gözlerini kapattı. Elinin altında bebeğinin hareketini hissetti. Yüzünde tarifi imkânsız bir gülümseme oluştu. Fonda Shape of My Heart[9] şarkısı çalıyordu. Odanın içini dolduran müziğe bıraktı kendini. Düşlerinde Ares, kollarında bebeğiyle birlikte dans etmeye başladı.

Küçük adımlarla olduğu yerde sallanıyor, kendi etrafında dönüyordu. Pencereden esen rüzgârla geceliğinin üstüne giydiği krem rengi sabahlığı uçuşuyordu. Kafasını hafifçe yana eğmiş, kapalı gözlerinin ardında yaşadığı düşle yüzü buruk bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Şarkının ritmiyle tekrar kendi etrafında döndü. Saçları onunla birlikte savruldu. Kalbi bebeğine duyduğu sevgiyle çarpıyordu.

Şarkının sonuna doğru adımları yavaşladı. Olduğu yerde hafifçe sallandıktan sonra durdu. Kafasını eğip gözlerini açarak bebeğine baktı. "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldayarak kafasını kaldırdı. Karşısında gördüğü manzarayla nefesi kesildi. Hızla dolan gözlerini kırpıştırdı.

"Yine gelmişsin," diye fısıldadı karşısındaki Ares'e. Her gece rüyalarında ve düşlerinde Ares'i gördüğü için alışmıştı artık.

Karşısındaki Ares'in kaşları çatıldı. Çağ bu rüyanın biraz daha gerçekçi olmasıyla gülümsedi. İlk defa Ares ona bir tepki veriyordu.

9 Sting'in seslendirdiği, Leon filminin müziği.

Kısık bir sesle "Geldim!" dediğinde ise Çağ kalbinin duracağını sandı.

Ona doğru bir adım attı. "Keşke gerçek olsan," derken kendine engel olarak durdu. Ona dokunup varlığını hissedememek canını yakıyordu. En iyisi dokunmamaktı. Çağ artık akıl sağlığından ciddi anlamda şüphe ediyordu.

Ares ona doğru yaklaşmaya başladığında Çağ kafasını iki yana sallayıp elini havaya kaldırdı. "Lütfen, lütfen bu çok acı veriyor artık. Lütfen beni rahat bırak" diyerek kafasını yere doğru eğmiş yüzünü saçlarıyla gizlemişti.

"Çağ, buradayım!" dedi hayalindeki Ares, Çağ'ın duymak istediklerini söylüyordu. Çağ kendine daha fazla engel olamayarak kafasını kaldırdı. Ares birkaç adımda ulaşabileceği kadar yakındı. Kollarına koşmak istedi. O kolların etrafını sıkıca sarmasını istedi. Hiçbirinin gerçek olmayacağını biliyordu.

Kalbindeki isteğe dayanamayarak öne doğru bir adım attı. "Seni çok özledim," diyen Ares de ona yaklaştı. Genç kadın elini uzatsa ona dokunabilirdi. Çağ ona dokunduğunda Ares'in kaybolacağını bilerek elini kaldırdı. Ciğerleri nefes alma ihtiyacıyla sızlıyordu ancak Çağ nefesini tutmuştu. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Parmakları titreyerek Ares'in göğsüne uzandı. Avucu sol göğsünün üstüne yerleştiği an Çağ'ın kalbi tekledi. Gözleri kocaman açıldı. Elinin altında hissettiği kalp atışı gerçek olamayacak kadar güzeldi. Kafasını kaldırıp Ares'in yüzüne son kez baktığı an gözleri kararadı.

Nefes nefese gözlerini açtığında her zaman olduğu gibi odada yalnızdı. Yatakta doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı. Gözleri yine umutla odanın içinde gezdi. Varlığına dair tek bir kanıt arıyordu. Yoktu... Pencereden esen rüzgâr ürpermesine sebep oldu. Sabahlığı yatağın sol tarafındaki koltuğun üstündeydi. Kafasını arkaya atıp gözlerini kapattı. Hıçkırmamak için dişlerini sertçe birbirine bastırdı. Son zamanlarda dişlerini o kadar çok sıkar olmuştu ki artık damaklarındaki ağrı hiç geçmiyordu.

Kendini daha iyi hissettiğinde yataktan kalkıp sabahlığını giyerek odasından çıktı. Koridorda ilerledikçe ışıklar onu takip etti. Salona girdiğinde mutfaktaki barın spot ışıkları açıktı. Enver Komiser

bar taburelerinin birinde oturmuş kahve içiyordu. Doktor kontrolünden sonra Hande Hanım ile Enver Komiser onu yalnız bırakmak istemeyerek yanında kalmaya başlamışlardı. Çağ'da ikilinin teklifini memnuniyetle kabul etmişti.

Genç kadın odayı etkisi altına alan kahve kokusunu özlemle içine çekerek adamın yanına ilerledi. Enver Komiser onun varlığını hissederek omzunun üstünden baktığında Çağ gülümsedi. "Uyku tutmadı mı?" diyerek adamın yanından geçip dolaba gitti. Dolaptan çıkardığı sütü ısıtırken genç adam, "Bir ses duydum," dediğinde merakla ona baktı.

Kaşlarını çatarak "Ne sesi?" diye sorduğunda Enver Komiser omuz silkerek "Bilmiyorum, önce senin sesin sandım. Her gece kalktığını biliyorum ama sonra senin kalkman için erken olduğunu fark ettim," dedi.

Isınan sütü kupaya dolduran Çağ biraz da bal ilave ederek genç adamın karşısına oturdu. "Belki de sana öyle gelmiştir," diyerek sütünü yudumladı. Enver komiser ona dikkatle bakarken "Ağladın mı?" diye sordu. Çağ gözlerini elindeki fincandan kaldırmadan sütünü içmeye devam etti.

Genç adam tezgâhın üstünde duran kadının eline uzanarak tuttu. Soğuk parmaklarını avucunun içine alırken "Çağ senin için ne yapabilirim? Hayatına bu şekilde devam etmeni istemiyorum," dedi.

Çağ yarısı bitmiş bardağını tezgâhın üstüne bırakarak gülümsedi. Enver Komiserin elinin üstünü başparmağıyla okşadı. "Teşekkür ederim Enver ama ne sen ne de başka biri bana yardımcı olamaz."

Genç adam uzanıp diğer eliyle de genç kadının çenesini kavrayarak yüzünü kaldırdı. Gözlerinin içine baktığında aynı boşluğu gördü. "Bebeğin sana yardımcı olacak. Ama böyle devam edersen onu da kaybedeceksin. Yapma Çağ, bunu kendine yapma!"

Çağ, çenesindeki eli tutup yüzünden çekti. Genç adamın ellerini güven verircesine sıktıktan sonra, "İyi olacağım merak etme," diyerek ellerini bırakıp ayağa kalktı. Kalan sütünü tek seferde içti. Kirli bardağını durularken "Sergiye benimle gelecek misin?" diye sordu.

"Evet, öyle bir gece de seni yalnız bırakmam," cevabını aldığında gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. Duruladığı bardağı kurulayıp rafa kaldırdıktan sonra "İyi geceler," dileyerek odasına doğru ilerledi.

Odasına girdiğinde komodinin üstündeki saat gece üçü gösteriyordu. Sabahlığını çıkartıp koltuğun üstüne bıraktıktan sonra yatağına ilerledi. İnce örtünün altına girip gözlerini kapattığında gördüğü son rüya aklına geldi. Gördüğü rüya diğerlerinden daha gerçekçiydi. Akşam gerçekleşecek olan sergi yüzünden olmalıydı. Duyguları o kadar yoğundu ki sergiye gitmeye korkuyordu. Uykuya dalması uzun sürse de sabaha karşı tekrar uyuyabilmişti.

Sabah Hande Hanım'ın hazırladığı enfes kahvaltıda fazlasıyla oyalandığı için iş yerine geç gitmişti. Odasına girdikten kısa süre sonra kapı çalınmış ve cevap vermesini beklemeden açılarak içeri Hector girmişti. Üstündeki ceketini çıkartan Çağ, genç adama dönerek gülümsedi.

"Günaydın," diyen Hector uzun adımlarla yanına gelip yanağını öptü. "Yeğenimin annesi bugün nasılmış?" diye sorduğunda Çağ genişçe gülümseyip, "İyiyim, sen nasılsın?" diye sordu.

Hector onun yüzünü yalancı bir öfkeyle inceledikten sonra "Hâlâ aynı görünüyorsun. Solgun!" dedi.

Çağ gözlerini devirerek ondan uzaklaşıp masasına gitti. "Sergi hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

Koltuğuna oturduğunda bebeğinin hareketini hissederek gülümsedi. Elini karnına atarak bakışlarını eğdiğinde Hector, "Tekme mi attı?" diyerek heyecanla yanına gelmişti. "Hareket ediyor," diye fısıldadı Çağ. Bu hareketler onun için ayrı bir anlam taşıyordu çünkü bu onun için bir umuttu. Bebeğinin hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. Doktor randevusundan sonra bir hafta geçmişti ve henüz korktuğu gibi bir durum başına gelmemişti. Yine de her akşam gördüğü rüyaların artması ve daha çok canını yakması onu korkutuyordu. Çünkü yaşadığı bu üzüntülerle bebeğine istemeden zarar veriyordu.

"Çağ izin verir misin?" diyen Hector'un ona doğru uzanan elini gördüğünce kafasını kaldırıp genç adamın gözlerine baktı. Hec-

tor'un gözlerindeki bakış heyecan doluydu. Kafasını onaylarcasına salladığında Hector elini karnına yerleştirdi. Bebeği hareket etmeyi kesmişti. Çağ elini karnının diğer tarafında gezdirerek tekrar hareket etmesini sağlamaya çalıştı ancak işe yaramadı.

"Artık kıpırdamıyor," dediğinde Hector elini geri çekerek "Belki de babasına yaptıklarımı hissederek benden nefret ediyordur," dedi.

"Saçmalama Hector, sen kötü bir şey yapmadın."

Hector oturmak için masanın önündeki koltuğa geçtiğinde "Emin ol Ares yaşasaydı senin gibi düşünmezdi," dedi.

Çağ iç çekti. "Evet, onu kandırarak kötü bir şey yaptın ancak arkadaşının iyiliğini düşünüyordun. Üstelik bizi korumak için hayatını tehlikeye attın. Eminim Ares de affederdi."

Hector elini havada salladıktan sonra "Bunları konuşmanın bir anlamı yok," dedi. Ardından gülümseyerek, "Akşam için heyecanlı mısın?" diye sordu.

Çağ gülümsemeye çalışarak, "Çok, nasıl bir konsept hazırladığınızı merak ediyorum," dedi. O sıra kapı çaldığında Çağ, "Gel!" diye seslendi. Işıl ona haber vermediğine göre gelen Asya olmalıydı.

Asya elinde dosyalarla içeri girdi. Hector'un bakışları anında genç kadına sabitlenmişti. Asya ise genç adama hiç bakmadan Çağ'ın yanına doğru ilerledi. "Günaydın," diyerek gülümseyip elindeki dosyaları Çağ'ın masasına bıraktı.

Hectro "Bana günaydın yok mu?" diye sorduğunda Asya onu duymazdan gelerek arkadaşına bakmaya devam edip, "Son iki şirketin evrakları, sen imzaladıktan sonra bunlardan da kurtuluyoruz," dedi.

Çağ hafifçe kaşlarını kaldırdı. Gözlerini kısarak genç kadını izleyen Hector'a baktıktan sonra arkadaşına dönerek, "Çok iyi, baban çiftlikten memnun mu?" diye sordu. Çağ planladığı gibi çiftliği Cüneyt Bey'e satmış ve oradan gelen nakdi şirketlerin kar payını ödeyerek kullanmıştı. Sorun kısa sürede çözüldüğü için mutluydu.

Asya gülümseyip, "Çok memnun," dedikten sonra "Sen dosyaları inceleyip, imzala. Benim de yapmam gerekenler var. Sonra gö-

rüşürüz," diyerek yine Hector'a bakmadan kapıya ilerledi. O kapıya ulaştığı sıra Hector ayağa fırladı. "Sonra görüşürüz Çağ," dedikten sonra Asya'nın peşinden koşarak odadan çıkmıştı.

Onlar çıktığında Çağ ikilinin arkasından güldü. Asya ile Hector çift olma yolunda emin adımlarla ilerliyorlardı.

Çağ bütün gün işle meşgul olarak akşamki sergiyi aklından atmaya çalıştı. Biliyordu ki bu son veda olacaktı. Bu sergiyle birlikte Ares'in tamamen hayatından yok olduğunu kabullenmesi gerekecekti. Ares'in anısına gerçekleştirilecek bu sergi gerçeği bütün çıplaklığıyla ona sunacaktı. Ares öldü ve sen bebeğin için yaşamaya devam etmek zorundasın!

Akşam olduğunda hazırlanmak için eve gitti. Tek omuzlu, topuklarına kadar inen uzun bir elbise tercih etmişti. Karnı artık gizlenemeyecek kadar ortadaydı. Bu zamana kadar gazetecilerden saklanabilmişti ancak bu geceyle birlikte hamileliği gözler önünde olacaktı. Çağ ayağını öne uzatarak elbisenin yırtmacından görünen ince bacağına baktı. Sağlıksız bir şekilde zayıftı. Arkasını dönüp saçlarını önüne alarak sırtındaki kemikleri inceledi. Omuriliği belirgin bir şekilde ortadaydı. İç çekerek aynadan uzaklaşıp saçlarını geriye atarak sırtını kapattı. Elbisenin yırtmacını eliyle kapatırken *'Keşke yırtmacı diktirseydim,'* diye düşündü. Veya başka bir elbise tercih edebilirdi. Ama hepsi için artık çok geçti.

Makyajını tamamlayıp çantasını alarak odadan çıktı. Salona girdiğinde Enver Komiser ile Hande Hanım oradaydı. Çağ genç adamı ilk defa takım elbiseyle görüyordu. Dalgalı saçları eskisi gibi dağınık, sakalları da biraz daha uzundu. Bu haliyle Ares'i daha çok anımsatıyordu. Gülümseyerek onlara yaklaşırken Hande Hanım, "Çok güzel olmuşsun kızım," dedi. Aynı iltifat Enver komiserden de gelince Çağ ona dönerek, "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun," dedi. Genç adam ceketinin içindeki gömleğinin kollarını düzeltirken "Ciddi misin? Kendimi bir tuhaf hissediyorum," dedi.

Çağ içten bir şekilde gülerek onun koluna girdi. "Hadi gidelim artık geç kalıyoruz," diyerek onu kapıya çevirdi. Genç adam onları uğurlayan annesine dönerek onuncu defa, "Sen neden gelmiyorsun?" diye sordu.

İki kadın aynı anda iç çekti. Hande Hanım sabırlı bir ifadeyle oğluna bakarak "Bu akşam kendimi iyi hissetmiyorum oğlum. Çağ'ı duymadın mı? Sergi beş gün boyunca açık olacak. Başka bir gün giderim" dedi.

Genç adam iki kadına şüpheyle baktı. "Aranızda bilmediğim şeyler oluyor," dediğinde Çağ "Enver yine polis gibi konuşmaya başlama. Hadi geç kalıyoruz," diyerek onu sürükleyerek evden çıkardı.

Çağ, sergiye giden yol boyunca genç adamın şüpheli sorularını geçiştirmekle uğraşmıştı.

Sergi alanına geldiklerinde girişi çevreleyen afişleri gördüğü an genç kadının gözleri dolmuştu. Sergi alanının girişinde ***'Ares'in Çağ'ı'*** yazıyordu. Hector böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti.

Enver komiser, genç kadını yüzünün aldığı şekli görerek kulağına eğildi. "Sürpriz oldu sanırım," dediğinde Çağ kafasını onaylarcasına sallamıştı. Birlikte içeri girdiklerinde Hector onları karşıladı. "Hoş geldiniz," diyen adam Çağ'ın gözlerine endişeyle bakıyordu. Çağ gözlerinden süzülen yaşlarla gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedikten sonra kollarını genç adamın boynuna dolayıp sıkıca sarıldı.

Hector, genç kadına içtenlikle karşılık vererek "Rica ederim," dedi. Çağ geri çekildiğinde gözlerini etrafta gezdirdi. Sergi alanı kolonlarla ayrılan geniş bir alandı. Sergilenecek takılar dağınık şekilde alana dağıtılmış, üzerleri kırmızı birer örtüyle kapatılmıştı.

Hector diğer misafirleriyle selamlaşmak için yanlarından ayrıldığında Çağ ile Enver Komiser içecek alarak en yakın kokteyl masasına ilerlediler. Misafirlerin tamamı geldiğinde Hector ortadaki boş alana geçerek şirket ve tasarımlar hakkında kısa bir konuşma yaptı. Normalde konuşmaya Çağ'ı da dâhil etmek istemişti ancak genç kadın konuşmaya katılmak istemediğini söyleyerek reddetmişti. Hector tasarımların Ares'e ait olduğunu anlatırken Çağ'ın gözleri dolmuştu, bu ona son vedası olacaktı.

Hector konuşmasını bitirdiğinde tasarımların yanında bekleyen mankenler örtüleri kaldırarak her birini gözler önüne serdi. Cam kafeslerin içindeki elmaslar ışıl ışıl parlıyordu. Çağ her bir tasarımı hayranlıkla inceledi. Özellikle sarmaşık desenli gerdanlığın önünde

fazlasıyla oyalandı. Küçük küçük parçalar halinde işlenip birleştirilen ahşapların arasına yerleştirilmiş zümrüt taşlar yaprakları anımsatıyordu. Çağ, Ares'in yaptığı işçiliğe hayran kaldı. Her bir minik parçanın işlenmesi saatlerini almış olmalıydı.

Hector yanlarına geldiğinde "Çok güzel değil mi?" diye sordu. Çağ kafasını çevirip ona baktı. Genç adam ellerini cebine atmış gözlerini gerdanlığa dikmişti. Çağ, "Evet," diyerek cevap verdiğinde Hector bakışlarını ona çevirerek "Görmeni istediğim bir şey daha var," dedi.

O sıra Asya, yanlarına gelerek Enver Komiserin koluna girdi. "Merhaba Enver, sana göstermek istediğim bir şey var," dedikten sonra genç adamın cevap vermesini beklemeden onu başka bir yöne çekmişti. Çağ sergi boyunca ilk defa görünen Asya'nın Enver'i alıp götürmesini şaşkınlıkla izledi. "Neler oluyor?" diye sorduğunda aynı şaşkınlığı Hector da yaşıyordu. "Hiç bilmiyorum," diye mırıldandıktan sonra Çağ'ı diğer tarafa çevirerek "Hadi gel. Bunu görmelisin," dedi.

İlerlerken Çağ önlerinden geçtikleri tasarımları incelemek istiyor, Hector ise ona engel olarak, "Emin ol sana gösterdiğim şeyi gördükten sonra başka bir şey görmek istemeyeceksin," diyordu.

Kapalı bir kapının önüne geldiklerinde "Bay Alves?" diyen sesle ikisi de arkalarına dönmüştü. Şık giyimli yaşlı bir kadın gülümseyerek onlara bakıyordu. Hector şaşkınlıkla "Bayan Byanca, sizi burada görmek ne güzel," diyerek yaşlı kadına doğru ilerlediğinde Çağ durduğu kapının önünde yalnız kalmıştı.

Gözlerini çevirip merakla kapıya baktı. Ardından Hector'a döndüğünde yaşlı kadının onu bir tasarıma doğru sürüklediğini gördü. Çağ iç çekerek kapıya döndü, merakına yenik düşerek kapıyı açıp içeri girdi.

Odanın içi tamamen karanlıktı ancak Çağ odaya girdikten kısa süre sonra odanın ortasındaki heykel aydınlandı. Çağ şaşkınlıkla elini ağzına götürürken nefesi kesildi. Karşısındaki onun heykeliydi.

Titrek adımlarla heykele yaklaştı. Yüz hatları o kadar iyi işlenmişti ki şüpheye yer bırakmıyordu. Heykelin sol eli omzuna dökülen

saçlarına doğru uzanmıştı. İnce uzun elinin nişan parmağındaki kırmızı elmaslı tektaş yüzük ışığın altında parlıyordu.

Yaşlar gözlerinden yağmur gibi akarken hıçkırdı. İki elini birden ağzına kapatarak hıçkırıklarına engel olmaya çalıştı.

"Çağ!" diyen sesi duyduğunda "Hayır!" diye bağırdı. Hıçkırıyor, kafasını şiddetle iki yana sallıyordu. "Lütfen şimdi olmaz. Şimdi senin hayaletini görmeye dayanmam. Lütfen beni rahat bırak," sözcükler hıçkırıklarıyla karışarak döküldü dudaklarından. Göğsü almaya çalıştığı nefeslerle hızla inip kalkıyordu. Gözlerini karşısındaki heykelden ayırmadan ağladı.

Omuzlarında hissettiği dokunuşla irkildi. Hector'un geldiğini düşünerek, "Beni buradan çıkar lütfen!" dedi. Arkasını döndüğünde korkuyla sıçradı. İki kuvvetli el onu sıkıca kavrayarak düşmesine engel oldu.

Çağ titreyerek "Ares?" diye fısıldadı. "Buradayım sevgilim," diye karşılık verdi Ares. Çağ gözlerini kırpıştırarak elini onun yüzüne uzattı. Parmaklarını gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına değdirdiği an irkilerek geri çekti. Gözleri irice açılırken tekrar denedi. İki eliyle birden Ares'in yüzünü kavradı. Gözleri hızla karşısındaki yüzü tarıyor, parmakları gerçekliğini hissetmek istercesine saçlarının arasında dolaşıyordu.

Beyni gerçeği bir türlü kabul etmiyordu. Yine bir hayalin içinde savrulduğunu düşünüyordu. Korkarak dudaklarına uzandı. Ares onu sıkıca kavrayıp kendine çektiğinde Çağ derin bir nefes aldı. Dudakları birleştiğinde gözyaşlarının tuzlu tadını aldı. Kokusunu içine çekti. Hıçkırarak geri çekildi. "Gerçeksin!" diye haykırırken elleri Ares'in yüzünü sıkıca kavramıştı. "Gerçeksin!" diye solurken Ares alnını onun alnına yasladı. Ares gözyaşları içinde "Buradayım sevgilim," dedi. İkisinin de dizleri titredi. Bedenleri daha fazla ayakta kalmaya dayanmadı. Dizlerinin üstüne çöktüklerinde hâlâ birbirlerinden ayrılmamışlardı. Gözleri kapalıydı. Çağ gözlerini açarsa Ares'in kaybolacağından korkarak varlığının tadını çıkartıyordu. Ares ise aylar sonra hasret kaldığı kadına kavuşmanın hazzıyla kapatmıştı gözlerini.

Çağ tüm korkularına rağmen hafifçe geri çekilip gözlerini açtı. Ona bakan eşsiz gözleri gördüğünde "Ares?" dedi. "Gerçek olduğuna inanamıyorum," derken bedeni hissettiği yoğun duygulara karşı güçsüz düşerek Ares'in kollarına yığılmıştı.

BÖLÜM 39

Ares kollarındaki kadının kırılgan bedenini nazikçe kavradı. Çağ'ı kucağına alıp ayağa kalktığında odanın kapısı açılmış Hector görünmüştü. "Geciktiğim için..." diyerek konuşmaya başlayan adam karşısında hiç beklemediği birini görünce donup kalmıştı.

Ares ona ihanet eden arkadaşına öfkeyle baktı. Hector şokla "Ares?" diye bağırdığında kapıya doğru hareketlenen adam, "Seninle sonra hesaplaşacağız!" diyerek kucağında Çağ ile yanından geçmişti.

Hector olduğu yerde donup kalırken dışarı çıkan Ares hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerliyordu. Yanlarından geçtikleri misafirler onlara merakla bakıyor neler olduğu konusunda fısıltıyla konuşuyorlardı.

Ares, Asya'nın koşarak geldiğini gördüğünde "Hastaneye gitmeliyiz," dedi. Asya korkuyla onun kollarındaki Çağ'a baktı. Ares onu sakinleştirmek istercesine "Bayıldı," diye açıkladı. Asya onaylarcasına kafasını salladıktan sonra çıkışı işaret ederek "Arabam otoparkta, hastane buraya çok yakın," dedi. Önden dışarı doğru koşarak Ares'e yol gösterdi. Arkalarından bir adamın telaşla "Asya, ne oldu?" diye bağırdığını duydu. İkisi de bakmadı.

Arabaya ulaştıklarında adam da yanlarına gelmişti. Ares, Çağ'ı arka koltuğa yerleştirip yanına geçerken Asya direksiyona geçmiş adam ise davet beklemeden yolcu koltuğuna yerleşmişti.

Enver Komiser telaşla arka koltuğa dönüp bakmıştı. Çağ baygın halde bir adamın kucağında yatıyordu. Adam, Çağ'ın yüzünü ve

saçlarını nazikçe okşuyordu. Enver komiser şaşkın halde "Sen yaşıyorsun?" dedi. Ares kafasını kaldırıp adama baktı. Gözleri öfkeyle kısıldı, Çağ'ın evinde kalan adamdı. Asya onların sadece arkadaş olduklarını söylemişti ama Ares adamın Çağ'a olan ilgisini dün gece görmüştü.

"Evet!" dedi hırıltılı bir sesle. Ardından bakışlarını tekrar Çağ'ın yüzüne çevirdi. Nasılda çökmüştü yüzü. Loş ışıkta bile gözlerinin çukura nasıl battığını görebiliyordu. Gözleri karnına doğru kaydı. Eli titreyerek bebeğine uzanırken gözlerinden yaşlar döküldü. Nada'nın kelimeleri kulaklarında çınladı. *'Sadakatinin karşılığını alacaksın. Eşin sana bir armağan verecek genç panter. Zamanında geri dönemezsen armağanını kaybedeceksin.'*

Geç kalmadığını umut ediyordu.

Hastaneye geldiklerinde Çağ'ı kontrol için aldıklarında Ares yanından ayrılmamak konusunda kararlıydı. Doktor ve hemşirelerle defalarca kavga etmiş, Çağ'ın yanından uzaklaşmamak için her şeyi yapmıştı.

Gerekli tahliller yapıldıktan sonra odaya alınan Çağ hâlâ kendine gelmemişti. Asya, Çağ'ın özel doktoruna haber vererek kadını bulundukları hastaneye çağırmıştı. Doktor, bir sorunun olmadığını yaşadığı heyecanla tansiyonunun düştüğünü söylemişti. Ares doktorun haklı olduğunu umut ediyordu. Yatağın yanında oturmuş genç kadının gözlerini açmasını bekliyordu.

Enver Komiser odaya girdiğinde Asya oturduğu yerden kalkarak kapıda duran adamın yanına gitti. Genç adam dalgın bakışlarını Ares ve Çağ'ın üstünden çekti. Asya'ya dönerek "Kötü bir şey yok değil mi?" diye sorduğunda Asya kafasını iki yana sallayarak onu cevapladı.

"Benim eve gitmem gerekiyor. Anneme haber verdim. Hastaneye gelmesini söyledim ancak o eve geçeceğini söyledi. Sesi de bir tuhaf geliyordu. Onu kontrol etmeliyim, bir şey olursa bana haber verir misin?"

"Sen merak etme. Doktorun söylediğine göre birazdan gözlerini açarmış," diyen Asya'nın sözleriyle biraz olsun rahatlayan adam, "Görüşürüz," diye mırıldanarak odadan çıktı.

O gittikten sonra Asya kollarını göğsünde bağlayarak yatağa doğru yaklaştı. Yatağın diğer tarafında durup Ares'e baktı. Çağ gibi Ares de zayıf ve güçsüz görünüyordu. Adamın Çağ'a bakan gözleri hüzünlüydü. Yanaklarında hâlâ gözyaşlarının ıslaklığı duruyordu.

"Merak etme o iyi olacak. Artık sen geldin ya, o çok iyi olacak," dediğinde adam gözlerini Çağ'ın yüzünden ayırmadan "Umarım dediğin gibi olur," diye mırıldandı.

Asya onun sözleriyle alayla güldü. "Emin ol öyle olacak. Çağ gözlerini açtığı an senin yanında olduğunu gördüğünde, yaşadığı kötü günler geride kalacak."

Çağ, sanki arkadaşının sözlerini duymuş gibi kıpırdandı. Gözleri sıkıca kapandı ve "Ares!" diye fısıldadı. Yerinden hızla kalkan Ares ona doğru eğildi. Korkarak elini genç kadının saçlarına kaldırırken, "Buradayım sevgilim," dedi.

Çağ duyduğu sesle gözlerini biraz daha sıkı kapattı. Yine hayal görüyordu. Dayanamıyordu artık, bu acıya bir son vermek istiyordu. Elleri yumruk olduğunda avucunun içindeki parmakları hissetti. Tekrar onun sesini duydu. "Gözlerini aç sevgilim. Buradayım," diye fısıldadı kulağına. Sıcak nefesini teninde, parmaklarının dokunuşunu saçlarında hissetti.

Genç kadın korkarak gözlerini açtı. Ares'i gördüğü an nefesini tuttu. Gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü. Ares gülümseyerek dudaklarını onun alnına bastırdı. Onu tekrar görebilmenin, ona tekrar dokunabilmenin mutluluğuyla gözlerini kapattı. Bir zamanlar inanmadığı Yaradan'a Çağ'ın varlığı için şükretti.

Çağ alnında hissettiği dokunuşla derin bir nefes çekti içine. Burnuna dolan kokunun gerçekliğiyle hıçkırdı. "Gerçeksin!" derken şiddetle ağlamaya başlamıştı. Ares geri çekilip onun yüzünü kavradı. "Şişştt, Çağ lütfen sakin ol. Sana bir şey olacak diye çok korkuyorum. Lütfen sevgilim artık ağlama," diye yalvardı adam acı dolu bir sesle.

Çağ onun gözlerine baktı. Elini kaldırıp Ares'in kısa saçlarının arasından geçirdiğinde dudaklarının arasından ufak bir kahkaha döküldü. "Gerçeksin!" dedi tekrar hem ağlayıp hem gülerek. Ares'in gözlerinden süzülen yaşalar yüzüne damladığında onu kendine

doğru çekti. Dudaklarını heyecan ve hasretle birleştirdiğinde yaşadığının bir mucize olduğuna inanıyordu.

Asya iç çekerek gülümseyip onları yalnız bırakmak için odadan çıktı. Koridorda bekleyen Hector onu görünce yaslandığı duvardan ayrılarak doğruldu. Asya ona doğru ilerleyip, "Çağ kendine geldi," dedi.

Adamın ona bakan gözleri buğuluydu. "Sevindim," diye mırıldandığında Asya ona doğru uzanıp elini tuttu. "Merak etme. Ares'e Çağ için yaptıklarını anlattım. Sana eskisi kadar öfkeli değil ama kırgın."

Hector elini genç kadının elinden çekti. İhanete uğramış gibi hissediyordu. Arkadaşının yaşadığından Asya'nın günlerdir haberi vardı ve ona söylememişti.

"Ne zamandan beri biliyorsun?" diye sorduğunda Asya gözlerini kaçırıp "Sen sergi için hazırlıklara başladığın dönemde Ares bana ulaştı," dedi.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu adam öfkeyle. Asya ondan bir adım uzaklaşarak, "Ares'in kararıydı. Çağ'ın sağlığından endişelendiği için korktu, ancak sana hiçbir zaman söylemek istemedi," dedi.

Hector'un omuzları aldığı cevapla düştü. "Beni hiçbir zaman affetmeyecek," dediğinde Asya tekrar ona yaklaşarak elini koluna yerleştirip yüzüne baktı. "Ona biraz zaman vermelisin. Yaşadıkları şeyler kolay değil. Ölümden döndü Hector. Bunca zaman tedavi altındaymış. Gözlerini açtığı an Çağ'ın sesini duymak istemiş biliyor musun? Şu an tek istediği şey Çağ'ın ve bebeğinin iyi olması, seni veya başka bir şeyi düşünebileceğini sanmıyorum."

Hector ona hak vererek kafasını onaylarcasına salladı. "Onunla yüzleşeceğim," dediğinde Asya iç çekerek "Bugün değil. Bugün onların ihtiyacı olan tek şey birlikte olmak," dedi. Hector'un koluna girerek onu hastanenin çıkışına yönlendirdi. Hastaneden çıktıklarında Hector iç çekerek yanında yürüyen kadına baktı. Otoparkta arabalarının yanında durduklarında "Biz ne olacağız?" diye sordu.

Asya arabasına binmeden önce ona bakıp gülümsedi. "Buna sen karar ver," dedikten sonra arabasına binip Hector'u aklı karışık bir halde otoparkta bıraktı.

Enver Komiser evine geldiğinde her taraf karanlıktı. Anahtarlarını girişteki askıya asıp karanlık eve doğru "Anne!" diye seslendi. Karşılığında hiçbir ses gelmedi. İç çekerek salona ilerledi. Annesini yine karanlık ve sessizliğe mahkûm eden ne olmuş olabilirdi. Alışmıştı yıllardır annesinin bu hallerine. Hande Özkan, bazı günler kendini dış dünyaya kapatır, iç dünyasında kaybolurdu. Ama her seferinde bilirdi ki bütün o anlar annesinin acı çektiği anlardı. Sonrasında oğlu yanındaysa ona sarılır ve onu ne kadar çok sevdiğinden bahsederdi. Enver Komiser yine benzer bir durum yaşayacaklarının bilinciyle ilerledi salona.

İçeri girdiğinde tahmin ettiği gibi annesi karanlıkta tek başına oturuyordu. Dışarıdan yansıyan ışığın yardımıyla yolunu bulan adam annesinin yanına gidip oturdu. "Neler oluyor anne, neden hastaneye gelmedin?" diye sorduğunda annesinin eli koltuğun üstünde duran elini bularak sıktı.

"Gerçekten yaşıyor mu?" diye sordu annesi kısık bir sesle. Genç adam beklemediği soru karşısında kaşlarını çatarak "Kim? Ares mi?" diye sordu.

"Evet," diye soludu annesi boğulurcasına. Sanki oğlunun cevabı ona nefes olacakmış gibiydi. Enver komiser dalgınlıkla "Yaşıyormuş," dediğinde annesinin iç çekişini duydu. Yaşlı kadından gelen kısık seslerle onun ağladığını anlayan Enver komiser, annesine yaklaştı. Yaşlı kadını kollarının arasına alıp göğsüne çekerek "Anne, neler oluyor?" diye sordu tekrar.

Oğlunun sıcaklığına sığındı kadın hüzünle. Onun kollarının arasında omuzları sarsılarak ağladı, oğlu yaşıyordu. Gerçeği daha fazla gizlemesine imkân yoktu. Artık Denes'in de her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Sırlarla bir oğlunu yıllar önce kaybetmişti, bir tanesini daha kaybetmek istemiyordu ama biliyordu ki oğlu gerçeği kabullenmeyecekti. Anlatacakları ona kâbustan daha beter hisler yaşatacaktı. Ares'i kaybetmişti, anlatacaklarıyla Denes'i de kaybede-

ceğini biliyordu. Yine de her şeyi göze alıyordu. Ölmeden önce iki kardeşin birbirini tanımasını istiyordu.

Derin bir nefes alarak oğlunun kollarından ayrıldı. "Sana anlatacaklarım var," dediğinde "Seni dinliyorum anne," dedi oğlu, endişeli bir sesle.

Kadın oğlunun elini sıkıca tutarken "Babanın adı Emir Özkan değil," dedi. Oğlunun şaşkınca içine çektiği nefesi duydu. "Babanın adı Diogo Kosta!" dediğinde yıllardır geçmişin tozlu sayfalarına sakladığı gerçek gün yüzüne çıkmıştı.

***

Ares ve Çağ hastaneden çıktıklarında sabah olmuştu. Eve girdiklerinde Ares onu yatak odasına yönlendirdi. Çağ'ın yatağa uzanmasına yardım ettikten sonra geri çekildiğinde üstünde hâlâ gece elbisesi olduğunu gördü. Genç kadının ayakkabılarına uzanıp çıkartırken "Üstünü değiştirmek ister misin? Ya da duş almak?" diye sorduğunda Çağ kafasını iki yana salladı. Kollarını ona doğru uzatarak, "Tek istediğim kollarında uzanmak," dedi.

Ares gülümseyerek ceketini ve ayakkabılarını çıkartıp onun yanına uzandı. Çağ'ı kollarına alıp kafasını göğsüne yasladığında huzurla derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı. Parmaklarını Çağ'ın kolu boyunca gezdirerek tenini okşadı.

Çağ da huzurla gözlerini kapatmış, kulağının altında atan kalbi dinliyordu. Şaşkındı, heyecanlıydı ve korkuyordu. Yaşadıkları hâlâ kendi hayal dünyasına aitmiş gibi geliyordu. Ares'e sormak istediği çok şey vardı ama susuyordu. Şu an tek istediği onun varlığının tadını çıkartmaktı. Soruları elbet bir gün cevap bulacaktı.

Birlikte uykuya daldılar. İki yorgun kalp, aylar sonra yan yana atmanın mutluluğuyla huzurluydu.

Ares irkilerek uyandı, ter içinde kalmıştı. Çağ'ın ince bedenini sıkıca göğsüne bastırıyordu. Kollarını gevşetti, bakışlarını Çağ'a çevirdiğinde onun hâlâ uykuda olduğunu gördü. O da terlemişti. Terden ıslanan saçları ensesine ve yüzünün çevresine yapışmıştı. Ares

parmaklarıyla saçlarını geriye doğru çekti. Ensesinin ve yüzünün biraz hava almasını sağladı. Çağ kıpırdandı. Bir süre sonra gözleri aniden açılarak kafasını kaldırıp Ares'e baktı. Ares elinin altında atan kalbin birden hızlandığını hissetmişti. Çağ ona bakınca derin bir nefes aldı, ardından gülümseyerek, "Merhaba," dediğinde kalp atışları daha sakindi.

Ares elini onun ensesine atıp dudaklarına eğildi. Gülümseyerek "Merhaba," dedikten sonra dudaklarını öptü. Çağ'ın kalp atışları tekrar hızlanmıştı. Dudaklarını aralayarak adamı ağzının derinliklerine davet etti. Ares dilini dudaklarının üstünde gezdirip ağzının içini keşfe daldığında genç kadın zevkle inledi.

Ares nefes nefese geri çekildi. Tutku dolu bakışlarını Çağ'ın bakışlarına dikti. "Seni görmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle, ardından yataktan kalktı. Çağ'ın ellerini tutup onu ayağa kaldırdı. Çağ ürkek bir sesle "Eskisi gibi değilim," diye mırıldandı. Ares onun belini kavrayıp yanağını öptü. "Evet, çok daha güzelsin," dediğinde Çağ gülümsese de kafasını iki yana salladı. "Çok zayıfım," derken ellerini kendini korumak istercesine göğüslerine doğru kaldırmıştı.

Ares, "Lütfen Çağ," diyerek onun arkasını dönmesini sağladı. Elbisesinin askısını tuttuğunda Çağ da ellerini aşağı indirerek ona izin vermişti. Ares elbiseyi genç kadının bedeninden yavaşça sıyırarak çıkarttı.

Elbise ayaklarının dibine düştüğünde Çağ, Ares'in vereceği tepkiyi bekleyerek nefesini tuttu. Ares bir adım geri çekilerek genç kadını süzdü. Üstünde sadece siyah dantel bir külot vardı. Evet, çok zayıftı. Sırtındaki tüm kemikleri gözle görülebiliyordu. Yine de güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Ares genç kadına yaklaştı. Elleriyle ince kollarını kavradıktan sonra omzunun üstünde çıkıntı yapan kemikleri tek tek öptü. Çağ tuttuğu nefesi bırakarak gözlerini yumdu. Ares'in dudakları kürek kemiklerinden geçip omuriliğinden aşağı kayarken titredi.

Ares dizlerinin üstüne çöktü. Dudaklarını Çağ'ın iki kalçasının ortasında oluşan minik boşluğa bastırdı. Genç kadının belini kavrayıp yavaşça kendine çevirdi. Ellerini Çağ'ın kalçalarına yerleştirdikten sonra karnını öptü. Gözlerini kapatıp uzun süre öylece kaldı.

Dudakları Çağ'ın karnındayken zihninden bebeğine seslendi. "Ben geldim bebeğim!"

Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Dudaklarını geri çekerek yüzünü Çağ'dan gizlemek istedi. Alnını onun karnına yaslarken "Seni bir daha göremeyeceğimi sandım" dedi. Ağlaması şiddetlendi. Çağ onun yüzünü kaldırıp kollarını iki yana açarak kucağına yerleşti. Ares gözlerine bakmamak için direnerek yüzünü göğsüne sakladı.

Çağ teninde onun gözyaşlarını hissettikçe onunla birlikte ağladı. Ellerini Ares'in titreyen omuzlarına yerleştirip yanağını kafasına yaslayarak ona eşlik etti. Ares hem ağlıyor hem de durmadan sayıklıyordu.

"Öldüğümde..." dediğinde Çağ irkildi. Ares derin bir nefes alarak "Öldüğümü sandığımda..." diye düzeltti sözlerini. "Tek düşünebildiğim seni bir daha göremeyeceğimdi. Seni bir daha göremeyecek, dokunamayacak, hissedemeyecektim... Cehennemin bu olduğunu düşündüm, sonra karanlık geldi. Uzun süre karanlıktaydım, sesini duyuyordum sana haykırıyordum ama... Durmadan sana sesleniyordum ama sesin o kadar uzaktaydı ki bazen seni duyamıyordum"

Çağ hıçkırarak ağlamak isterken dudaklarını ısırarak kendine engel oldu. Ares bu kadar dağılmışken onun güçlü durması gerekiyordu. Sessizce gözyaşlarını dökmeye devam etti. Ares'in de kelimeleri tükenmiş gözyaşları artmıştı. Çağ ona sıkı sıkı sarılıyor, saçlarını öpüp sırtını okşuyordu. "Artık buradasın. Birlikteyiz!"

Genç kadının sesiyle Ares kafasını kaldırdı. Çağ onun gözlerine baktı hüzünle. Sevdiği adamın ıslak yüzünü okşadı.

"Bu benim ikinci şansım Çağ," diye soludu adam. "Bu bana verilen son şans ve ben hayatımı sana adıyorum," diyerek devam etti. Bakışlarını Çağ'ın karnına çevirdi. "Ben hayatımı sana ve bebeğimize adıyorum. Hayatım size ait," diyerek kafasını kaldırdı.

Çağ'ın gözlerinin içine bakarak, "Hayatımı sizi korumak ve mutlu etmek için yaşayacağım. Sana söz veriyorum bir daha acı çekmeyeceksin. Seni seviyorum Çağ ve senin eşim olmanı istiyorum," dedi.

Çağ'ın kalbi büyük bir mutlulukla çarpıyordu. Gözyaşları içinde gülümseyerek sevdiği adama baktı. "Seni seviyorum Ares. Ben seni sevdiğim an seni eşim olarak kabul ettim. Tek istediğim yanımda olman. Lütfen bir daha bana sensizliği yaşatma."

Ares, sergi salonundan getirttiği yüzüğü genç kadının parmağına taktı. Çağ gözyaşlarına engel olamıyordu. Dudakları sevgiyle buluştu. Ares, Çağ'ını tekrar yaşamak için heyecanlıydı. Çağ sevdiği adama kavuştuğu için mutluydu. Onu kaybettiğini sandığı her gün için sevdiği adamı tekrar tekrar öptü.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

BÖLÜM 40

Çağ odasından çıktığında koridor boyunca burnuna dolan lezzetli kokuyu takip etti. Salona girdiğinde Ares mutfak bölümünde kahvaltı hazırlamakla meşguldü. Genç kadın gülümseyerek ona doğru gitti. Bar tezgâhının arkasında durup karşısındaki manzaranın tadını çıkarttı. Ares ocağın başında krep yapıyordu. Üstü çıplak altındaki pantolonu ise her an kalçalarından düşecek gibi görünüyordu.

Çağ gözlerini adamın bedeninde gezdirdi. Tek zayıflayan kendisi değildi. Ares'in kaslarla kaplı iri vücudu adeta erimişti. Onun neler yaşamış olabileceği aklına geldikçe gözleri doluyordu.

Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdığı sırada Ares ocağı kapatıp arkasını döndü. Göz göze geldiklerinde "Artık ağlamayacağına söz vermiştin," diye uyardı genç adam.

Çağ buruk bir gülümsemeyle tezgâhın arkasından çıkıp onun yanına gitti. Kollarını sevdiği adamın beline sarıp göğsünü öperek, "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum," dedi. Burnundan derin bir nefes aldı, Ares'in kokusunu içine çekti.

Kollarındaki genç kadının saçlarını okşayan Ares, "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Çağ kafasını kaldırıp ona gülümsedi. "Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim," dediğinde Ares de ona gülümseyerek karşılık vermişti.

"Gel bakalım küçük hanım. Kahvaltınız hazır," diyen Ares genç kadını hazırladığı masaya yönlendirdi. Çağ onun küçük hanım demesiyle adadaki hallerini hatırladı. O zaman olduğu gibi "Bana *küçük hanım* deme!" diye itiraz ettiğinde Ares uzun zaman sonra ilk defa kahkaha atmıştı.

Çağ oturduğunda Ares eğilip onun alnını öptü. "Nasıl isterseniz hanımefendi," diyerek geri çekilip ocağın yanındaki krepleri aldı.

Krepleri masaya koyduktan sonra portakal sularını doldurdu. Çağ'ın yanına oturduğunda genç kadının elini tutup dudaklarına götürdü. Avucunun içini öperken gözlerinin içine baktı. Çağ onun elini bırakmayarak kendisine doğru çekti. Ares'in avucunu yanağına bastırdı. Gözlerini kapattığında elinde olmadan bir damla gözyaşı kirpiklerinin arasından süzülmüştü. Ares genç kadının gözünden süzülen yaşı başparmağıyla silip tenini okşadı. Ona doğru yaklaşıp dudağını öptü. Geri çekildiğinde Çağ gözlerini açmış ona sevgiyle bakıyordu.

"Bana bıraktığın notlar için teşekkür ederim," diyen Ares'in sözleriyle Çağ'ın gözleri irice açılmıştı. "Adaya gittin mi?" diye sordu şaşkınca. Genç adam kafasını onaylarcasına salladıktan sonra "Seni evimize götürmeden önce evin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu," dedi.

Çağ ona öfkeyle baktı. "İlk fırsatta benim yanıma gelmeliydin!" diye öfkeyle konuştuğunda Ares, "Biliyorum. Geç kaldığım için üzgünüm," diye fısıldadı.

Genç kadın onun sesindeki hüzünle iç çekti. "Artık buradasın önemli olan bu," dediğinde Ares, "Hadi artık kahvaltını yapmalısın," diyerek servis tabağını sağlıklı yiyeceklerle doldurmaya başlamıştı.

Çağ onun verdiği her yiyeceği yemek için büyük bir çaba harcadı. Aylar sonra ilk defa yediği yemekten tat alıyordu. Daha lokması bitmeden Ares'in ona yeni bir şey uzatmasına gülümsedi. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Ares çok yedim," dedi.

Kafasını iki yana sallayarak itiraz eden adam, "Hiçbir şey yemedin," dediğinde Çağ'ın gözleri irileşmişti. "Tüm tabağı bitirdim. Asıl sen hiçbir şey yemedin," diyerek Ares'in hâlâ dolu olan tabağını işaret etti.

"Tamam, haklısın," dediğinde Çağ muzipçe gülümseyip onun önündeki çatalı aldı. Çatalı peynire batırıp Ares'in ağzına götürdü. Genç adam gözlerini kısarak ona baksa da ağzını açıp Çağ'ın onu beslemesine izin verdi. Ares peyniri aldığında Çağ kıkırdadı. Genç adam da kafasını iki yana sallayıp gülümseyerek ona eşlik etti.

Ares kahvaltısına devam ederken Çağ portakal suyunu yudumladı. "Sergiden nasıl haberin oldu?" diye sorduğunda Ares kafasını kaldırıp ona baktı. Elindeki çatalı bırakarak, "Hector ve adamları atölyemi yağmalamaya geldiğinde adadaydım," dedi.

Çağ kaşlarını kaldırarak devam etmesini bekledi. Ares ellerini masanın üstünde birleştirdi. Çağ'ın gözlerine bakarak devam etti. "Hector'un ziyaretinden sonra adadan ayrıldım. Buraya geldiğimde senin karşına nasıl çıkacağımı bilemiyordum. Asya'ya ulaştım. Bana sergiden bahsetti. Hector'un planlarından, heykellerimi neden aldığından... Asya sergide karşına çıkarsam büyük bir sürpriz olacağını söyledi. Benim de aklıma yatmıştı ancak aynı şehirde olup seni görmeden duramıyordum."

Derin bir nefes alarak sustuğunda Çağ nefesi kesilerek, "Sergiden bir gece önce buradaydın," dedi. Ares kafasıyla onayladığında Çağ elinde olmadan onun omzuna sertçe vurmuştu. "Başka... başka ne zaman geldin?" diye bağırdığında Ares, "Son üç gündür her gece geliyordum," dedi.

"Son gece seni uyanık bulmayı beklemiyordum. Adada birlikte dans ettiğimiz şarkıda dans edişini gördüğümde dayanamadım. Gizlendiğim yerden çıkarak sana kendimi gösterdim. Sen gerçek olduğuma inanmadığında ne yapacağımı bilemedim. Bana dokunduğun an bayıldığında ise korktum. Sana bir şey olacak diye endişelendim. Seni yatağa yatırıp diğerlerinin dikkatini çekmek için sesler çıkardım ancak o da işe yaramadı. Evindeki adam seni kontrol etmek için odana girmedi. Bende bir süre sonra saklandığım yerden çıkıp seni kontrol ettim. Kalp atışların ve nefes alışların normaldi. Kısa süre sonra da kendine geldin zaten."

Ares sustuktan bir süre sonra kaşlarını çatarak, "Evinde neden bir adamla yaşadığını açıklar mısın?" dedi.

Çağ, Ares'in anlattıklarıyla sinirlenirken son sorusuyla gülmemek için dudağını ısırmıştı. Dikkatli gözlerle genç adam baktı. Kıskandığı adamın kardeşi olduğunu öğrendiğinde ne yapacağını merak etti.

"Enver bir arkadaşım," dediğinde burnundan soluyan Ares, "Biliyorum. Asya bahsetti ama neden senin evinde kaldığını anlamıyorum," dedi.

Çağ yutkundu. Ares'e Hande Hanım ile ilgili her şeyi anlatmak istiyordu ancak bu kararı tek başına veremeyeceğini biliyordu. Gerçekleri anlatmak ona düşmezdi. Bunu yapacak kişi Hande Hanım olmalıydı. Bu yüzden, "Enver'in annesi Hande Hanım sağlığım konusunda endişelendiği için benimle kalmak istedi. Gece bir şey olursa hastaneye gidebilmemiz için Enver'in de kalması gerekiyordu," diyerek kişilerin gerçek kimliklerini söylemeden doğruları anlattı.

"Kim bu insanlar? Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu Ares, içindeki şüpheyi bastıramayarak.

Çağ ondan gözlerini kaçırdı. "Enver, ailemin cinayetini araştıran dedektifti," dediğinde Ares araya girerek, "Cinayet mi? Annenle babanın intihar ettiğini söylemiştin," dedi. Çağ tekrar ona döndü. "Sana anlatmam gereken o kadar çok şey var ki..." dediğinde Ares onu yemek masasından kaldırıp koltuklara doğru yönlendirdi.

Çağ'ın rahatlığından emin olduktan sonra elini tutarak "Neler yaşadığını bilmek istiyorum. Yanında olamadığım her gün için özür dilerim sevgilim," dedi.

Derin bir nefes alan genç kadın gülümsedi. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedikten sonra Enver ve Leyla'nın kapısına dayandığı günden başlayarak her şeyi anlattı. Ailesiyle ilgili gerçekleri, öz annesinin kim olduğunu anlatırken Ares'in elini sıkıca kavramış diğer eli yumruk olmuştu. Düşünmemek için elinden geleni yapmış olsa da gerçek canını yakıyordu. Tüm çocukluğu boyunca öz annesinin onu uzaktan seyredip yaşananlara müdahale etmemesini hazmedemiyordu. Affedemiyordu. Tüm çocukluğu... Yaşadığı onca yıl, hissettiği acı, duyduğu suçluluk... Hepsi koca bir yalandan kaynaklanıyordu. Annesine kendini sevdirebilmek için hiç durmadan çabalamıştı.

Çağ, Ares'e bakarak yaşadığı hayal kırıklıklarını tüm açıklığıyla anlattı. İlk defa paylaştığı duygularla, anlattıkça rahatladığını hissetti. Konuşması bittiğinde Ares onu göğsüne çekerek "Çok üzgünüm Çağ," dedi. Sevdiği kadının yaşadığı o zor dönemlerinde yanında olamadığı için pişmandı. Cellat'ı öldürmesine rağmen Çağ'ı bırakıp Kongo'ya gittiği için pişmandı. Onu bırakıp gittiği için özür dilemekten başka elinden bir şey gelemiyordu.

Ares'in beline sıkıca sarılan Çağ, "Adaya döndüğümde her şeyi geride bırakmıştım. Gerçek annemin kim olduğu, ailemi kimin öldürdüğü umurumda bile değildi. Tek istediğim senin yanında huzur bulmaktı. Seni bulamadığımda..." diyerek yutkundu.

"İlk başta Altan'ı öğrendiğin için beni terk ettiğini düşündüm. Geldiğinde sana kendimi affettirebilmek için o notları yazmaya başladım. Babanın mektubunu bulduğumda gerçekleri anlamaya başlamıştım. Bana yarım yamalak anlattıklarını ve mektupta yazılanları birleştirince oraya gittiğini anladım."

Gözlerini yumarak yanağını Ares'in göğsüne biraz daha bastırdı. Ares'in kalp atışlarını dinlerken, "Ölüm haberini gördüğümde... seninle birlikte tüm hayatım yok olmuş gibi hissettim," dedi.

"Sonra Hector bana bir umut verdi," diyen Çağ kuruyan dudaklarını yalayarak devam etti. "Senin ölmediğini düşünüyordu. Ölmüş olsaydın cenaze töreninin yapılacağını söylüyordu. O umuda tutundum. Seni aramak için Amerika'ya gittim. Orada Cora ile buluştum. Bana anlattıklarına inanmadım. Sonra onu bir askeri üsse kadar takip ettik. Orada bana senin cüzdanını verdi. Senden geriye kalan tek şeyin o olduğunu söyledi. Kalbimdeki umudu sökerek almıştı ama tüm umutlarımı yıkan avukatının bana ulaşması oldu."

Yakın zamandaki acı dolu günlerini hatırlayan genç kadın derin derin soluyarak sakinleşmeye çalıştı. "Şimdi neden hâlâ yanımda olduğuna inanamadığımı anlıyor musun?"

Onun anlattıklarını dinleyerek yaşadığı acıların yoğunluğunu hisseden Ares sakin kalmaya çalışıyordu. Cora'ya kızsa da haklı olduğunu da biliyordu. Çağ'ın da bilmeye hakkı vardı.

"Uyandıktan sonra Cora bana olanları anlattı," dediğinde Çağ göğsünde hızla doğrulmuş öfkeyle ona bakmıştı. "Yaşadığını biliyor muydu?" diye sordu sertçe.

"Ona kızma," diyen Ares'in sözleri ise daha da öfkelenmesine sebep olmuştu. Onun öfkesini hisseden Ares, "Ölüyordum Çağ," diye ekledi aceleyle. "Hayatta kalmam çok düşük bir ihtimaldi. Cora sana yeni bir umut vermek istemediğini söyledi. Yaşadığımı öğrendikten sonra tekrar ölümümle yüzleşirsen daha çok acı çekeceğini biliyordu."

"Her şeye rağmen yanında olurdum!" diye bağırdı Çağ. Ares onun yüzünü kavrayarak dudaklarını öpüp sakinleştirmeye çalıştı. "Cora hayatına devam etmen için en doğrusunu yaptı," dediğinde Çağ onu iterek ayağa kalktı. Öfkeyle genç adamdan uzaklaştıktan sonra tekrar Ares'e döndü. "Hayatıma devam edebilmiş gibi mi görünüyorum?" diye sordu. Sinirden titriyordu.

Ares, Çağ'ın uzaklaşmasına fırsat vermeden genç kadının öfkeyle titreyen bedenini kollarına aldı. "Belki yanlış bir karardı ama Cora o an seni düşünerek bir karar verdi. İçinde hiçbir kötülük yoktu Çağ."

Ares'in sözleri genç kadını sakinleştirmeye yetmiyordu ama Çağ öfkesini ondan çıkartmaması gerektiğinin farkındaydı. Bütün suç Cora'daydı ve belki de genç kadını bir daha hiç görmeyecekti.

Çağ konuyu değiştirmek isteyerek genç adama bakıp, "Adaya gittiğinde küçük dostumu gördün mü?" diye sordu. Ares anlamayarak kaşlarını çattığında gülümseyerek "Ben adadan ayrılırken küçük bir maymun vardı," diye açıkladı. Genç adam, "Görmedim," diye cevapladığında Çağ iç geçirdi. Ares, "Ben yokken adada neler yaptın?" diye sorunca hafifçe gülümseyip adada onsuz geçen günlerini ayrıntılarıyla anlatmaya başladı.

***

Hande Özkan, gerçek adıyla Hedy Kosta günlerdir oğlunu bekliyordu. Gerçeklerin bir kısmını anlattığı akşam evi terk eden oğlu geri gelmemişti. Her şeyi doğru düzgün anlatamamıştı bile. Ares

yanında olduğu için Çağ'ı da arayamıyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı. Oğlunun görev yaptığı karakola da gitmişti ancak oğlu orada da yoktu.

"O adam benim abim mi?" diye haykırışı yaşlı kadının kulaklarında tekrar tekrar yankılanıyordu. Çağ'ın şimdiye kadar Ares'e bir şey anlatıp anlatmadığını merak ediyordu. Anlatmadıysa Denes'in kapılarına dikilip gerçeği söylemesinden korkuyordu. Ares onun varlığından haberdar değilken bir de kardeşi olduğunu öğrenecekti. Belki de kapılarına gitmesi gereken kişi kendisiydi. Oğlunu çok özlemişti. Kalbi onun hasretiyle yıllardır yanıyordu.

Kapının açılma sesini duyduğunda odasından çıkarak koridora doğru koştu. Oğlu kapıdaydı. Kapıyı kapatıp ona döndüğünde yaşlı kadın oğlunun halini görünce iç çekti. Gözaltları morarmış, gözleri çökmüş, yüzünde renk kalmamıştı. Günlerdir uykusuz olduğu belliydi.

"Denes!" diyerek oğluna doğru yaklaştığında genç adam elini havaya kaldırarak onu durdurdu. "Benim adım Enver ve sakın bana dokunma!" dediğinde yaşlı kadın kafasını iki yana sallayarak "Lütfen oğlum. Lütfen sana hepsini anlatmama izin ver," dedi.

"Neyi anlatacaksın ha! Yıllardır beni nasıl kandırdığını mı? Küçükken sana defalarca babamı sordum. Bana her seferinde aynı cevabı verdin ama içten içe biliyordum. Yalan söylediğini biliyordum. Babamla hiç fotoğrafınız yoktu. Söylesene anne bana baban diye gösterdiğin fotoğraftaki adam kim?"

Yaşlı kadın sertçe yutkundu. Gözlerini oğlunun suçlayan bakışlarından kaçırdı. "Hikmet amcanın torunuydu," diye cevapladı kısık bir sesle.

Genç adam alayla güldü. "Hayatım boyunca her gün bir yalana inanmama izin verdin," diyen adam burnunu çekerek eliyle sertçe yüzünü sıvazladı. Artarda yutkunduktan sonra "Yeni bir görevlendirme istedim. Gidiyorum," dedi.

Eşyalarını toplamak için odasına yöneldiğinde annesi kazağından tutarak ona engel olmuştu. "Anlamıyorsun!" diye bağıran kadın adeta çığlık atmıştı. "Başka çarem yoktu. Benim için kolay mıydı sanıyorsun? Oğlumdan, sevdiğim adamdan ayrılmıştım. Hepsi seni

güvende büyütebilmek içindi. Ares'i kurtarmak için çok geçti ama seni yaşatabilir, güvenle hayatta tutabilirdim. Mecburdum. Başta babana karşı çıkmıştım ama şimdi ona hak veriyorum. Ares'in yaşadıklarından sonra ona hak veriyorum."

Yaşlı kadın hıçkırarak dizlerinin üstüne çöktü. Oğlunun ayaklarının dibinde diz çökerken, "Affet beni oğlum!" dedi.

Genç adam hızla eğilip annesini yerden kaldırmaya çalıştı. "Anne yapma," derken boğazındaki yumru yüzünden zor konuşuyordu. Annesi ayaklarının dibinde ağlamaya devam ediyordu. Yaşlı kadının önünde diz çöktü, yüzünü örten uzun beyaz saçlarını geriye doğru çekti. Annesi kafasını kaldırıp ona yalvarırcasına baktı. Genç adam kafasını iki yana sallayarak "Bana gerçeği anlatabilirdin," dedi.

Annesi de kafasını iki yana sallayarak karşılık verdi. "Sana gerçeği anlatsaydım ilk fırsatta babanı bulmak için çabalardın ve katlanılan onca acı boşuna yaşanmış olurdu."

Genç adam kafasını yere eğerek düşünmeye çalıştı. Yaptıkları yine de mantıklı gelmiyordu. "Bizi isteyerek terk etti," diye fısıldadı. Yaşlı kadın elini uzatıp oğlunun yanağına yerleştirdi. "Baban için de çok zordu Denes. Seni sadece bir kere kollarına aldı. Benim Ares ile yıllarım olmuştu ama o seninle sadece bir gün geçirebildi."

Genç adam gözyaşları içinde annesine bakarken, "Anlamıyorum!" dedi. Yaşlı kadın hüzünle gülümsedi. "Anlamıyorsun çünkü yaşanan tehlikenin büyüklüğünü bilmiyorsun. Ancak Ares'in yaşadıklarından tahmin edebilirsin. Baban ölmeden bir yıl önce kayboldu Ares. Bir yıl boyunca Cellat'ın elinde esirdi. Baban bana yazdığı son mektupta Ares'i kurtarmaya gittiğini yazdı. Birkaç gün sonra cesedini bulmuşlardı. Ares ise hiçbir zaman bulunamadı. Öldüğünü sandığım oğlumdan yıllar sonra haber aldım ve o da ölüm haberiydi."

Annesi sustuğunda genç adam söyleyecek bir kelime bulamıyordu. Sessizlik içinde annesinin iç çekişlerini dinledi. Yaşlı kadın sanki hıçkırarak ağlamak istiyor ancak kendine hâkim olarak ağlamasına engel oluyor gibiydi. Enver Komiser ona sarılıp, annesinin acısını hafifletmek isterdi ama kabullenemiyordu. Çok fazla yalan vardı. Çok fazla hayal kırıklığı...

"Seni, sizi anlıyorum," diye fısıldadı önce. Ardından "Ama kabullenemiyorum!" diye devam etti.

"Zamana ihtiyacım var anne. Bir süre uzak kalmak ikimize de iyi gelecek," diyerek ayağa kalktı. Annesinin kalkmasına yardımcı olduktan sonra eşyalarını toplamak için odasına gitti. Sırt çantasına birkaç parça eşya koyup dışarı çıktığında annesi hâlâ bıraktığı yerdeydi. Yanına gidip ıslak yanaklarını öptü. Annesi, "Gitmeni istemiyorum," dediğinde yaşlı kadının gözlerine bakıp, "Geri geleceğim," diyerek evden ayrıldı.

BÖLÜM 41

Ares gecenin bir vakti terler içinde uyandı. Her gece gördüğü kâbusların etkisiyle gözleri aynı saatte açılıyor, her seferinde aynı şeyleri tekrar tekrar yaşıyordu. Savaş, yamyamlar, Cellat ve patlama... Kâbusları bitmek bilmeyen bir döngüye takılı kalmış, gecelerini zindana çevirmişti.

İrice açılmış gözleriyle tavana baktı. Gözleri bir süre sonra karanlığa alıştı. Tavanın beyazlığı karanlıkta belirginleşmeye başlamıştı. Kalp atışları sakinleştiğinde sevdiği kadını görmek için kafasını çevirdi. Çağ'ın gözleri karanlıkta parladı.

"Uyuduğunu sanıyordum," diye fısıldadı Ares. Çağ ona doğru yaklaşıp omzunu öptü. "Uyanığım, diğer günler de uyanıktım," diye karşılık verdiğinde Ares gözlerini ondan kaçırarak bakışlarını tekrar tavana dikti.

Genç kadın ona biraz daha yaklaşıp elini Ares'in karnının üstüne duran elinin üstüne koydu. "Kâbusların nasıl olduğunu bilirim," diyen Çağ anlatmaya başladı.

"Senin Kongo'da olduğunu anladığımda oraya gitmek istedim. Bu konuda kararlıydım," dediğinde Ares, "Tanrıya şükür gelmedin," diye soludu. Çağ gülümseyerek, "Evet. Çünkü Jawad orasının nasıl bir yer olduğu konusunda beni fazlasıyla bilgilendirdi," dedi.

Gözleri dalgınlaşırken gördüğü kâbuslardan bahsetti. "Seni aramak için uçağa bindiğim sıra başladı. Sanırım Jawad'ın anlattıklarından etkilenmiştim. Önce seni zayıf esmer bir adamla koşarken gördüm. Ormandaydınız. Silah seslerini duyduğunda adama el işa-

retleriyle oraya gideceğini söyleyerek daha hızlı ilerlemeye başladın. O an *'Hayır!'* diye haykırmıştım. Senin oraya gitmene engel olmak için tekrar tekrar bağırdım. Ama beni duymuyordun. Gittiğinde çatışma bitmişti. Yerlerde kanlar içinde küçük bir çocuk yatıyordu." Çağ kuruyan dudaklarını ıslatarak derin bir nefes aldı. Ares ise genç kadının anlattıklarıyla buz kesmişti. Zihnindeki ses bu gerçek olamaz diye haykırıyordu.

Çağ kısık bir sesle, "Çocuk ölmek üzereydi ama onu ölüme ulaştıran senin bıçağın oldu," diye devam ettiğinde Ares, genç kadını kendinden uzaklaştırıp hızla yataktan doğruldu. Ayaklarını yataktan sarkıtıp başını ellerinin arasına aldı. Gözlerini sıkıca kapattı. "Bu mümkün değil!" diye fısıldadığında Çağ'ın dokunuşunu sırtında hissetti.

Ares doğrularak komodinin üstündeki gece lambasını açıp Çağ'a döndü. "Başka ne gördün?" diye sorduğunda Çağ kaşlarını çatıp, "Bunun gibi benzer savaş sahneleri, savaştığın insanların bazıları çıplaktı. Ve bir ateşin başında dans eden insanlar..." diye cevap verdi.

Ares ayağa kalktı. Elini sertçe saçlarının arasından geçirip odanın içinde gezinmeye başladı. Çağ yaşadığı tüm o vahşete tanıklık etmişti. Ondan saklamak için uğraştığı her şeyi Ares ile birlikte yaşamıştı.

Çağ ayaklarına dolanan uzun geceliğini iki yandan tutarak yataktan indi. Ayağa kalktığında geceliğini serbest bırakarak Ares'e doğru ilerledi. "Ares hepsi kötü birer rüyaydı," derken Ares ona doğru dönmüştü. Elini genç adamın göğsüne yerleştirip terle nemlenmiş tenini okşadı. "Rüyaydı değil mi?" diye sordu alacağı cevaptan korkarak.

Ares güldü. Gülerken bilinçli bir şekilde Çağ'dan gözlerini kaçırdı. Gözlerindeki ıslaklık gece lambasının ışığında parladı. "Tabii ki rüyaydı," derken sesi boğuktu.

Çağ kollarının onun beline doladı. Göğsünün ortasını öpüp yüzünü kaldırarak sevdiği adama baktı. Ares karşıya bakıyor, onunla göz göze gelmiyordu. "Senin rüyalarında bunun gibi mi?" diye sorduğunda Ares'in gözleri onu buldu. Elini kaldırıp saçını kulağının

arkasına çekerken parmakları tenini okşadı. "Çok daha fazlası," diye mırıldandığında Çağ sessiz kaldı. Kollarının arasındaki güçlü bedene daha sıkı sarıldı. Parmak ucunda yükselip dudaklarını Ares'in boynuna bastırırken, "Birlikte atlatacağız," dedi.

Tekrar uykuya daldıklarında kötü rüyalardan arınmış huzurlu bir uyku uyumuşlardı. Sabah olduğunda Çağ gözlerini karnındaki hareketlilikle açtı. Bakışlarını karnına doğru çevirdiğinde Ares'in karnını okşayan elini gördü. Bebeğinin hareket ettiği yeri yavaşça okşuyordu.

Genç kadının uyandığını anlayan Ares eğilerek boynunu öptü. "Günaydın," dediğinde Çağ yüzünü ona doğru çevirip gülümseyerek "Hissediyor musun?" diye sordu. Ares'in bakışları genç kadının karnına kaydı. "Evet, beni uyandıran o oldu," diye cevap verdiğinde Çağ güldü.

Çağ kollarını geriye atıp esneyerek ağrıyan sırtını rahatlatmaya çalıştığında Ares onun kollarının arasına girdi. Dudaklarını gerdanında ve boynunda gezdirmeye başladığında sakallarının etkisiyle gıdıklanan genç kadın kıkır kıkır gülmeye başlamıştı.

Ares'in dudakları boynundan yukarı çıkarak dudaklarına ulaştı. Çağ'ın kahkahaları Ares'in dudaklarında kayboldu. Masumca başlayan öpüşme kısa sürede tutkuya dönüştü. Ares, genç kadının karnındaki elini göğüslerine yönlendirdi. Avucunun içindeki göğsü sertçe sıktığında Çağ zevkle inledi. Kalçasını geriye doğru atıp Ares'in kasıklarına sürtündüğünde genç adam nefes nefese kafasını kaldırdı.

Çağ bir eliyle onu ensesinden kavrayarak uzaklaşmasına izin vermedi. Öpüşmekten kabarmış olan dudaklarıyla, "Seni istiyorum Ares, lütfen!" diye yalvardı. Ares içindeki tüm savaşa rağmen ona yalvaran dudaklara uzandı. Kısa süre sonra tekrar geri çekildiğinde Çağ hayal kırıklığıyla "Ares!" diye bağırmıştı. Genç adam güldü. Elinin altındaki göğsü sıkıp başparmağını göğüs ucuna sürttü. Çağ gözlerini kısarak genç adama öfkeyle baktı. Dudaklarını genç kadının köprücük kemiğindeyken adam, "O kadar kırılgan görünüyorsun ki seni incitmekten korkuyorum," dedi.

Genç kadın parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi. Diğer eliyle göğsünün üstünü okşayan eli kavrayıp kendine doğru bastırdı.

Arzudan kısılmış bir sesle, "Kırılmayacağım konusunda garanti verebilirim," dediğinde Ares ona ayak uydurarak sertliğini genç kadının kalçalarına sürttü. "İçine giremem," dedi boğuk bir sesle. Çağ'ın geceliğini yukarı doğru sıvarken "Bebek için zararlı olup olmadığını öğrenmeden olmaz," diye devam etti.

Çağ'ın bacaklarını aralayıp parmaklarını kadınlığına yerleştirdi. Genç kadının sırılsıklam olmuş kadınlığını sertçe okşadığında Çağ çığlık atarcasına inlemişti. Ares gözlerini onun yüzüne çevirdi. Çağ daha fazla ses çıkartmamak için dişlerini sertçe birbirine bastırmış kısık gözlerle onu izliyordu. "Fakat zevk almanı sağlayabilirim," diyerek dudaklarını birleştirdi.

Ares banyodan çıktığında yatak odası boştu. Üstünü giyinip odadan çıktı. Sessizce koridorda ilerledi. Salona yaklaştığında Çağ'ın, "Tamam, ben size haber veririm," dediğini duydu.

Ares içeri girdiğinde Çağ hemen kapının yanındaydı. Arkası dönük olan genç kadın telefonu kapatıp ona doğru döndüğünde birden Ares'i görünce irkildi. "Korkuttun beni," dedikten sonra başparmağını dişlerinin arasına yerleştirip damağını kaldırdı.

"Neden?" diye soran Ares gözlerini kısarak ona doğru yaklaştı. Çağ, "Çok sessizsin, geldiğini duymadım," diye karşılık verirken Ares genç kadını belinden tutarak kendine çekti. "Kiminle konuşuyordun?" diyerek yeni bir soru yönelttiğinde Çağ'ın çenesini kavrayarak gözlerinin içine baktı. Genç kadının gözlerini kaçırmasına izin vermeyecekti. Birkaç gündür gizli telefon görüşmelerinin farkındaydı ama sesini çıkartmıyordu. Bilmediği bir şey vardı ve Ares onu öğrenecekti.

"Doktorumla," dedi Çağ aceleyle. Ares tek kaşını kaldırdığında, "Sen bebeğin sağlığı için endişelendiğini söyleyince kontrole gitmemiz gerektiğini düşündüm," diye ekledi.

Şimdi Ares'in iki kaşı birden kalkmıştı. Şaşkın bir ifadeyle genç kadının yüzüne bakarak, "Doktora seks yapabilir miyiz diye mi soracaksın?" dedi. Çağ'ın yanakları hafifçe kızardı. Minik elleriyle Ares'in göğsüne vururken "Doğrudan sormayacağım tabii ki..." dedi. Ares gülümseyerek "Nasıl soracaksın peki?" dediğinde

elindeki telefonun çalmaya başlamasıyla Çağ cevap vermekten kurtulmuştu.

"Asya arıyor," diyerek Ares'in kollarından sıyrılıp telefonu cevapladı. Arkadaşının isyankâr sesi kulaklarına dolduğunda neşeyle gülümsedi.

"Sabret Asya dedim. Daha yeni kavuştular kızım yalnız kalmaya ihtiyaçları var dedim. Çağ ilk fırsatta seni arayacak dedim. Ama yok. Bekle, bekle Çağ Hanım'dan ne ses var ne soluk. Ya kızım tamam birkaç gün hasret giderinde on beş gün ya, koskoca on beş gün oldu be kızım. İnsan hiç arayıp sormaz mı?"

Bütün sözlerine rağmen "Teşekkür ederim Asyacığım. Ben çok iyiyim sen nasılsın?" diyen Çağ'ın neşeli sesini duyduğunda Asya da arkadaşının neşesine ortak olarak gülümsemişti.

"İyiyim canım, iyiyim. Merak etme şirketi batırmadım," dedikten sonra "Yani henüz," diye ekledi.

Çağ kahkaha attığında "Sesinden her şeyin yolunda olduğunu anlıyorum. Ares nasıl?" diye sordu.

Çağ onun sorusuyla arkasını dönüp Ares'i bıraktığı yere baktı ancak genç adam orada yoktu. Mutfakta gelen tıkırtıyla o tarafa döndü. Ares kolları sıvamış yemek hazırlamak için ocağın başına geçmişti. Çağ aşkla sevdiği adamı izlerken Asya, "Alooo, Çağ orada mısın?" diye bağırdı.

İç çeken Çağ, "Buradayım." dedikten sonra arkadaşının sorusunu hatırlayarak "Ares iyi, şu an bize kahvaltı hazırlıyor," dedi. Onun konuşmasını duyan Ares omzunun üstünden genç kadına bakarak göz kırptı. "Görevimiz Prensesi mutlu etmek," diyerek önünde döndüğünde Asya, "Ne diyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diyen Çağ derin bir nefes alarak "Sen niçin aramıştın?" diye sordu.

"Ares ile Hector hakkında hiç konuşabildin mi? Hector hâlâ burada, Ares ile konuşmadan bir yere gitmek istemediğini söylüyor. Tabii ki bu benim işime geliyor, hiçbir yere gitmesini istemiyorum ancak beklemek Hector'u strese soktu. Yani bir an önce Ares ile yüzleşirlerse iyi olacak."

Asya'nın sözleriyle Çağ, "Hector'un sıraya girmesi gerekecek," diye mırıldandı. O kadar sessiz söylemişti ki Asya ne dediğini anlamayarak, "Anlamadım, ne dedin?" diye sordu. Genç kadın yemek hazırlamaya dalmış olan Ares'e bir göz attıktan sonra salondan çıkarak yatak odasına doğru ilerledi.

"Hector'un yaptıklarını anlattım," derken yatak odasına girerek kapıyı arkasından kapatmıştı.

"Eee!" diyen Asya merakla devam etmesini bekledi. "O kadar işte. Ares hiçbir şey söylemedi. Hiçbir yorumda bulunmadı, ben de üstüne gitmedim."

"Çağ nasıl bir şey söylemezsin! Hector gülerdir aklını kaçırmak üzere. Bir an önce Ares ile konuşması gerekiyor. Aralarındaki sorunu çözmeleri gerekiyor, Hector hiçbir şeyi onun kötülüğü için yapmamış."

"Biliyorum Asya. Lütfen sende beni anla. Ares benimle konuşmadan konuyu açıp canını sıkmak istemiyorum. Üzgünüm ama Hector'un biraz daha beklemesi gerekecek."

Çağ, Asya'nın yakınmasını biraz daha dinledi. O konuşurken odanın içinde dolanıyordu. Arkadaşı sustuğunda, "Dediğim gibi Asya, Ares benimle konuşmadan konuyu açmayacağım," dedi.

Asya yenilgiyle iç çekti. "Tamam. Ama şunu bil ki beni burnundan duman soluyan bir boğanın ellerine bırakıyorsun," dediğinde Çağ gülerek, "Sen o boğayı nasıl sakinleştireceğini iyi bilirsin," dedi. Asya oflayarak telefonu kapattığında Çağ hâlâ gülümsüyordu. Kapıya döndüğünde Ares'i kollarını göğsünde bağlamış onu izlerken görünce yine irkildi.

Gözlerini irice açarken, "Ares şunu yapmaya bir son vermelisin. Senin yüzünden bebeğimizi düşüreceğim!" dedi.

Ares sakince omuz silkerek, "Elimde değil. Alışkanlık," dedi. Ona karşılık, "İnsanların konuşmalarını dinlemek çok kötü bir huy beyefendi!" diyen Çağ yalancı bir öfkeyle yüzünü çevirip burnunu havaya kaldırmıştı.

Ares güldü. "Bay sahtekârın canı mı sıkkınmış?" dediğinde Çağ yüz ifadesini değiştirip genç adama doğru yaklaştı. Madem konu açılmıştı o da devam etmesini sağlayacaktı.

"Hector normalde sergiden sonra geri dönecekti ama gitmemiş. Seni görmeyi bekliyormuş."

Çağ, Ares'in vereceği tepkiyi merak ederek bekledi. Ares kısa bir sessizliğin ardından, "Hadi kahvaltı hazır, soğutmadan yiyelim," diyerek genç kadının elinden tutup odadan çıkardığında Çağ'ın dudakları şaşkınca aralanmıştı.

Koridordan hızlı adımlarla ilerlerken, "Ares, Hector benim hayatımı kurtardı. Sana anlatmıştım," diye hatırlattı genç kadın.

Ares, "Bozuk saat bile günde iki defa doğruyu gösterirmiş," diye karşılık verdiğinde Çağ salona girmişken durdu. Ares'i elinden çektiğinde ona dönen adamın gözlerine bakıp "Haksızlık ediyorsun!" dedi.

Ares burnundan derin bir nefes aldı. "Çağ bu konu benim için hassas," dediğinde Çağ "Ares, Hector senin arkadaşın ve tek yaptığı o şartlar altında seni korumak için en doğru kararı vermekti," diyerek genç adamın sözlerine karşı çıktı.

"Babamın katiliyle anlaşma yaptı!" diye haykırdı bir anda Ares. Çağ irkildiğinde daha kısık bir sesle "Bana ihanet etti!" diye ekledi. "Tek istediği seni korumaktı," diye ısrar etti Çağ. Ares kafasını iki yana salladı. Genç kadının gözlerine sertçe bakarak, "Bu konuyu seninle konuşmak istemiyorum," dedi. Çağ yutkunarak onu kafasıyla onayladı. "Hector ile konuş," diye korkarak fısıldadığında Ares cevap vermeden onu yemek masasına doğru çekti.

Kahvaltıları yaşanan gerginliğin ardından sessizlik içinde geçmişti. Çağ, Ares'in verdiği tepkiden sonra onunla asıl konuşması gereken konu hakkında tedirgindi. Birkaç gündür gizlice Hedy Kosta ile konuşuyor, onu Ares'in karşısına nasıl çıkaracaklarını planlıyorlardı. Hiçbir çözüm üretememişlerdi. Çağ yaşlı kadınla konuşmalarından Enver'in evi terk ettiğini de öğrenmişti. Yaşlı kadın sonunda korktuğu gerçekle yüzleşmiş ve tahmin ettiği gibi diğer oğlunu kaybetmişti. Çağ yine de Enver'in bir süre sonra geri geleceğini tahmin ediyordu. Gerçeği sindirdikten sonra annesini affedeceğine inanıyordu.

"Sana bağırmamalıydım. Özür dilerim," diyen Ares'in sözleriyle kafasını tabağından kaldırıp genç adama baktı. Ares'in üzgün

bakışlarına gülümseyerek karşılık verirken, "Önemli değil. Ne hissettiğini anlayabiliyorum," dedi.

Ares uzanıp elini tuttu. "Gerçekten anlayabiliyor musun?" diye sorduğunda Çağ elini çevirip parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirerek "Hayatta güvendiğin tek insan tarafından ihanete uğradın. Bir daha ona asla güvenemeyeceğini düşünüyor, hatta yüzünü bile görmek istemiyorsun," dedi.

"Tek insan değil," diye itiraz etti Ares onun sözlerine "Sana da güveniyorum," diye eklediğinde "Ben de sana ihanet etmiştim," diye hatırlattı Çağ. Ares'in gözleri geçmişin anısıyla kısıldı. Onu ve Altan'ı birlikte gördüğü günü daha dün gibi hatırlıyordu.

"Ama beni affettin," diyen Çağ, Ares'in geçmişi hatırladığını bilerek gözlerini kaçırdı. Ares parmaklarını sıkılaştırarak elini daha sıkı kavradı. "Evet. Affettim," dediğinde Çağ, "Ares hiçbir zaman seni kandırmak istemedim," diyerek ona doğru dönüp diğer elini de birleşen ellerinin üstüne koydu. Israrla gözlerini genç adamdan kaçırmaya devam ediyordu. "Bunun için senden hiç özür dilemedim," dediğinde Ares, "Diledin. Hem de defalarca," dedi. Sözleri işe yaramış genç kadını şaşkınca kafasını kaldırıp gözlerine bakmasına sebep olmuştu.

Ares gülümseyerek, "Adada bıraktığın notlarda defalarca özür dilemişsin," dediğinde Çağ notları hatırlayarak güldü. "Evet. Notlar," dedikten sonra "Yine de," diyerek yutkundu. Gözlerini cesaretle Ares'in gözlerine sabitledi.

"Senden özür diliyorum. Gerçeği sana söylemediğim için, nişanlı olduğumu senden gizlediğim için özür dilerim. Amacım seni kandırmak değildi. Aramızdakilerin büyüsüne o kadar kapılmıştım ki yanımda sen varken Altan aklımın ucundan bile geçmedi. Onu hiçbir zaman sevmedim. Kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim."

Ares eğilerek içtenlikle ona kalbini açan genç kadını öptü. Geri çekilerek, "Biliyorum," diye fısıldadığında Çağ gülümsedi. Aralarında konuşulmamış bir konu daha kapanmıştı ancak Çağ asıl konuları ertelediğinin farkındaydı. En kısa zamanda Ares'i annesiyle bir araya getirmeliydi.

BÖLÜM 42

Ares elini sıkıca kavramıştı. Genç adam gözlerini doktorun onlara doğru çevirdiği monitöre heyecanla bakıyor, bebeğiyle tanışacağı anı bekliyordu. Çağ ise elini tutan sıcak elin varlığıyla mutlulukla gülümsüyor, Ares'in heyecanlı yüzünü izliyordu. Sevdiği adam, çocuğunun babası yanındaydı. Bebeğiyle tanışacağı anı beklerken yaşadığı heyecanın hiçbir anını kaçırmak istemiyordu.

Doktor, "Bakalım ufaklık nasılmış?" diyerek ultrason başlığını karnında gezdirmeye başladığında Ares bir an şaşkınlıkla başlığın gezdiği karna baktı. Ardından Çağ'ın bakışlarını hissederek genç kadına döndü. Çağ onun bakışlarıyla kocaman gülümsediğinde genç adam da aynı şekilde karşılık vermişti. "Harika!" diyen doktorun sesiyle Ares tekrar monitöre baktı. Bebeğin sağlıklı kalp atışları odanın içine dolduğunda nefesi kesilmişti. Monitörde görünen bebeğini dikkatle incelerken gözleri doldu. Kulağına dolan kalp atışları bu zamana kadar duyduğu en güzel seslerden biriydi. Birkaç defa yutkundu ancak gözlerindeki yaşların akmasına engel olamadı. Çağ'a baktı. Sevgilisi onunla aynı duyguları paylaşıyor, gözyaşlarına eşlik ediyordu.

Doktor kontrollerini bitirerek çifte döndüğünde paylaştıkları duygu dolu anı görerek gülümsedi. Aylardır Çağ'ın yaşadıklarına yakından şahit olmuştu. Genç kadının psikolojisinden şüphe etmiş, hissettiği kadar büyük bir aşkın varlığına hiç inanmamıştı. Yaşadıklarıyla sevdiği adamı gözünde bir efsaneye dönüştürdüğü sanmıştı. Şimdi birbirine bakan iki aşığın gözlerinde gördüğü duyguların ger-

çekliğinden şüphe etmesi imkânsızdı. Doktor bu zamana kadar ona gelen hiçbir çiftte böylesi bir bağlılığa ve aşka şahit olmamıştı.

Ares boştaki eliyle Çağ'ın saçlarını alnından geriye doğru çekip ona doğru eğildi. Dudaklarını hissettiği sevgiyle genç kadının alnına bastırdı. Birkaç damla gözyaşı Çağ'ın teniyle buluştu. Ares geri çekilip parmağıyla genç kadının tenine düşen damlaları sildi. Çağ'ın gözlerine bakarak, "Teşekkür ederim," dedi. O iki kelimede birden fazla anlam gizliydi.

Doktor boğazını temizleyerek yaşadıkları anı bozarken ikili gülümseyerek karşılarındaki kadına dönmüştü. Kadın gözlerini Çağ'a çevirerek, "Cinsiyetini öğrenmemekte kararlı mısınız?" diye sorduğunda Çağ, Ares'e baktı. Ares de kararsızlıkla Çağ'a dönmüştü. Genç adam, "Öğrenmek istiyor musun?" diye sorduğunda Çağ yavaşça tek omzunu kaldırıp "Sen istiyorsan," diye cevap verdi.

Ares bunu düşündü. Bebeğinin cinsiyetini öğrenmenin bir önemi var mıydı? Yoktu. Doğduğunda ikisine de sürpriz olması daha güzel olurdu. Kafasını iki yana salladığında Çağ gülümseyerek, "Doğduğunda öğrenmek istiyoruz," dedi doktora.

Doktor da gülümseyerek ayağa kalktı. "Üstünüzü giyinip gelin," diyerek onları yalnız bıraktığında Çağ yattığı yerden doğruldu. Kenarda duran peçetelere uzandığında Ares ondan önce davranarak peçeteyi aldı. Çağ'ın temizlenmesine ve üstünü düzeltmesinde yardımcı oldu.

Doktorun yanına çıktıklarında kadın Çağ'ın son tahlil sonuçlarını inceliyordu. Çağ son doktor kontrolünde onun söylediklerini hatırlayarak kadının karşısındaki koltuğa tedirgin bir şekilde oturdu. Ares onun tedirginliğini hissetmişi gibi elini sıktı. Çağ koltuğa oturduğunda elini bırakıp karşı koltuğa geçmek yerinde ayakta durarak Çağ'ın yanında kalmayı tercih etti. Bir eliyle sıkıca elini kavramış, diğerini de omzuna yerleştirmiş ona güç veriyordu.

Doktor kafasını kaldırdığında Ares'in ayakta olduğun görünce "Lütfen oturun," diyerek Çağ'ın karşısındaki koltuğu işaret etti. Ares, "Böyle iyiyim, teşekkür ederim," dediğinde doktorun kaşları bir an şaşkınlıkla kalkmıştı ama bir şey söylemedi. Gözlerini Çağ'a çevirdi. Ciddi yüz ifadesi Çağ'ın yüzündeki endişeyi gördüğünde

değişti. Gülümseyerek "Her şey yolunda Çağ merak etme, ilk defa kilo almışsın. Bebeğin sağlığı da normale dönüyor," dediği an Çağ tuttuğu nefesi bırakarak rahatladı. Ares'in omzundaki eli sırtını okşadı. Çağ kafasını ona doğru eğerek vücudunu Ares'e yasladı.

"Hâlâ bazı değerlerin normalin altında ama korkulacak bir durum yok," diyerek yapılması gerekenleri anlatan doktoru rahatlayarak dikkatle dinlemişlerdi.

Doktordan çıktıklarında bebeğinin daha iyi olduğunu öğrendiği için Çağ fazlasıyla mutlu hissediyordu. El ele tutuşmuş arabaya doğru ilerlerken Ares'e dönerek, "Market alışverişi yapmamız gerekiyor," dedi. Günlerdir alışveriş yapmamışlar, Ares ile yalnız kalmak istediklerinden yardımcı kadına da izin vermişlerdi. Bu yüzden evdeki yiyecekler bitmek üzereydi ve akşama önemli misafirleri vardı.

Ares gülümseyerek onu onayladığında eve giderken yol üstündeki markete uğramışlardı. Çağ yiyecek reyonlarının arasında gezerken Ares yanında market arabasını sürüyordu. Yiyeceklere dikkatle bakan Çağ ne alacağına karar veremiyor gibiydi. Sonunda yemekleri asıl yapacak olan kişiye, Ares'e dönerek, "Sence akşama ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Kimin geleceğini söylersen belki yardımcı olabilirim," diyen Ares bir kere daha onun ağzını aramıştı. Çağ ısrarla akşam yemeğine çağırdığı misafirlerin kim olduğunu söylemiyordu. Ares başta Hector'un geleceğini düşünmüştü ama Çağ net bir şekilde onu reddedince rahatlamıştı. Ona ihanet eden eski dostuyla yüzleşmeye hazır değildi. Öfkesi dinmemişti ve bu öfkeyle onun kafasını patlatabilirdi.

"Sana bunu söyleyemem sevgilim. Lütfen daha fazla ısrar etme," dedikten sonra etlere ve balıklara dikkatle bakarak "Balık mı yapsan?" diye mırıldandı.

Ares onun yanında dururken, "Canın balık mı istiyor?" diye sordu. Çağ gözlerini kaldırıp ona baktı. Ares gülümserken, "Misafirler umurumda değil, karım ne yemek istiyorsa onu pişireceğim," dediğinde Çağ genişçe gülümsemişti. "Henüz karın değilim. Yani

resmiyette," diye mırıldandığında Ares sırıtarak, "Evet çok yakında düzeltmemiz gereken bir yanlış," dedi.

Çağ kızararak önüne döndü. Birbirlerini uzun zamandır eş olarak kabul ediyorlardı. Çağ adadan ayrıldığı an bunu kalbinde hissetmişti. Aslında atılacak herhangi bir imzaya ihtiyaçları yoktu ama yine de Ares'i damatlıkla nikâh memurunun karşısında hayal etmekten de büyük keyif alıyordu. Nasıl yapacaklarını bilmiyordu ama bir şekilde resmi olarak evlenmeleri gerekiyordu.

"Balık istiyorum," diye mırıldandığında, "O zaman akşama balık yiyoruz," diyen Ares görevliye ulaşarak istediği balıkları sipariş verdi. İhtiyaçları olan diğer yiyecekleri de aldıktan sonra eve geldiklerinde Çağ dinlenmek için koltuğa uzanmış, Ares mutfağa geçerek hazırlıklara başlamıştı.

Genç kadın, ustalıkla mutfakta yemek yapan Ares'i uzandığı yerden izlemeye bayılıyordu. Hayatında yaşadığı en mutlu anlardı. Sevdiği adam karşısındaydı ve onun için yemek yapıyordu. Her seferinde kalbi büyük bir huzurla doluyordu. Ares'in arada bir ona bakıp gülümsemesi, hazırladığı yiyecekleri tattırması... Çağ daha önce hayatında böyle mutlu olduğu bir günü daha hatırlamıyordu. Adada yaşadıkları anlarda çok özeldi ama artık aralarındaki aşk ve mutluluk hiç tükenmeyecek gibiydi. Birbirlerini kaybetmenin acısını en ağır şekilde yaşamışlar ve şimdi birlikte yaşayacakları hayatın önemini daha iyi anlamışlardı.

Ares hazırladığı birkaç mezeyi ona tattırmak için yanına geldi. Çağ her birini tatmaktan keyif alarak fikrini söyledi. Ares ana menüyü, balığı hazırlamak için mutfağa döndüğünde o da duş almak için yatak odasına geçmişti.

Banyodan çıktığında Ares yatakta oturuyordu. Çağ'ı görünce ayağa kalktı. Çağ'ın üstünde bornozu vardı. Karnı yüzünde bornozun önü açıktı. Ares'i görünce bir an saçma bir tepkiyle kapatmak istedi ancak Ares çoktan yanına gelmiş ve elini karnına yerleştirmişti. Çağ gözlerini ona kaldırdı. Ares muzipçe sırıtarak, "Doktora sormadın?" dediğinde yanakları hızla kızardı. Çağ kontrol esnasında birkaç defa doktora seks yapıp yapamayacaklarını sormak istemmiş

ancak utanarak susmuştu. Doktor da herhangi bir şey söylemediğinde hayal kırıklığıyla oradan ayrılmıştı.

Dudaklarını büzerken "Soramadım." diyerek kabullendi. Ares kıkırdayarak eğilip onun dudaklarını öptü. Masum öpücük her zamanki gibi kısa sürede tutkuya dönüştü. Ares bornozu aşağı doğru çekerek Çağ'ın omuzlarından düşmesini sağladı. Bornoz ayaklarının dibine düşerken genç kadını kalçalarını kavrayarak, döndürüp yatağa doğru yönlendirdi. Elinin altındaki kalçaların dolgunlaştığının farkındaydı. Çok az bir fark vardı ama Ares bunu fark edebiliyordu. Çağ'ı yavaşça yatağa yatırıp geri çekildi. Bakışlarını tutkuyla sevdiği kadının çıplak bedeninde gezdirdi. Hâlâ zayıftı ancak eskisi kadar değildi. Günlerdir onu özenle beslemiş ve sonunda istediği sonuca ulaşmıştı. Kadının sağlığına kavuşmasına yardım etmenin gururuyla göğsü kabardı. Artık bu hayatta tek görevi vardı. Çağ'ı ve çocuğunu mutlu etmekti.

Ares, Çağ'ın yanına uzanacağı sıra çalan kapının sesi duyuldu. Zilin sesiyle ikisi de paylaştıkları büyülü andan kopmuştu. Bakışları şaşkınlıkla kapıya dönerken "Daha çok erken," diye mırıldandı Çağ.

"Henüz yemek bile pişmedi," diye homurdandı Ares. Çağ uzandığı yerden doğrulduğunda Ares onun çıplak bedenine baktı. Çağ'ın yataktan kalkmasına yardımcı olduktan sonra "Sen üstünü giyin, ben misafirlerimizi karşılayayım," diyerek kapıya yöneldi. Çağ, "Hayır!" diyerek Ares'in kolunu telaşla tuttu. Genç adam kuşkuyla ona baktığında, "Bende yanında olmalıyım. Lütfen beni bekle," dedi.

Kapı hâlâ ısrarla çalıyordu, Ares kaşlarını çattı. "Biraz daha beklersek evi başımıza yıkacak gibiler. Bu kadar sabırsız misafirlerin kim?"

Çağ da kuşkuya düşmüştü. "Başka kim gelmiş olabilir ki?" diye mırıldanırken Ares'i bırakıp telaşla giyinme odasına gitti. Önceden hazırladığı elbiseyi aceleyle giydi. Ares giyinme odasının kapısında durmuş onu izliyordu. İsteğine saygı duyup onu beklediği için sevdiği adama minnetle gülümsedi. Elbisesini düzeltip yanına giderek Ares'i küçük bir öpücükle ödüllendirdi. Odaya girdiğinde makyaj aynasının önünden aldığı tokayla ıslak saçlarını dağınık bir şekilde topladı.

Koridora çıkarken arkasından gelen Ares, "Hasta olacaksın," diye homurdanıyordu. Neyse ki kapının ısrarlı çalışları son bulmuştu. Çağ geri mi döndüler diye düşünürken kapı tekrar çaldı.

Derin bir nefes alarak kapı koluna uzandı. Arkasındaki Ares'e temkinli bir şekilde baktı. "Ne olursa olsun sonuna kadar yanımda kalacağına söz ver," dediğinde Ares kaşlarını çatsa da "Söz veriyorum," diye mırıldandı.

Çağ gülümseyerek kapıyı açarken Ares başına ne geleceğini merak ederek misafirlerinin kim olduğuna baktı.

Kapı açıldığı an ikisi de şaşkınca gelen kişiye bakmıştı. Ares, Hector'u karşısında görür görmez hayal kırıklığıyla Çağ'a baktı. Ona yalan söylediğine inanamıyordu. Çağ'ın yüzündeki şaşkınlığı gördüğünde ise bu karşılaşmadan onun haberinin de olmadığını anladı.

Ürkekçe içeri doğru adım atan Hector, "Ares!" diye seslendiğinde genç adam önüne döndü. Asya, Hector'un biraz arkasında durmuş ürkek gözlerle ona bakıyordu. Ares burnundan soludu. Hector, "Dostum!" diyerek ona doğru bir adım daha attığında hayatının hatasını yapmıştı. Ares bu zamana kadar dizginlemeye çalıştığı tüm öfkesiyle Hector'un üstüne saldırdı.

Güçlü yumruğu şiddetle Hector'un yüzünde patladı. Genç adam sendeleyerek yere düşerken Ares üstüne atıldı. İki genç kadın korkuyla çığlık attı. Ares kendi öfke dolu solumaları haricinde bir ses duymuyordu. Altında yatan Hector'a tüm öfkesiyle saldırıyordu. Hector kendini savunmak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Ares bu yüzden ona daha çok öfkeleniyordu. Hector kendini savunmak için tek bir çaba gösterse her şey daha kolay olabilirdi.

Bütün bunların arasında cılız bir ses duydu. "Ares!" dedi uzun zamandır duymadığı bir ses. Ares yumruğu havadayken dondu. Nefes nefese Hector'un kanla kaplı yüzüne baktı, kafasını yana çevirmiş şaşkınca kapıdan gelen sesin sahibine bakıyordu.

Ares onun yakasını sıktı. "Oğlum!" diyen titrek sesi duyduğunda gözlerini kırpıştırıp Hector'un baktığı yere döndü.

Hedy Kosta yıllar sonra oğlunun karşısında nemli gözlerle dik bir şekilde duruyordu.

Ares tökezleyerek Hector'un üstünden kalktı. Asya hemen yerde yatan genç adamın yanına koştu. Ares gözlerini yaşlı kadından ayıramıyordu. "Senin ne işin var burada?" diye sorduğunda Çağ boğazını temizleyerek, "Asıl misafirlerimiz," diye mırıldandı. Ares gözlerini bir kere daha kırpıştırdıktan sonra annesinin arkasındaki adama baktı. Çağ'ın arkadaşı Enver'di.

Ares tekrar annesine döndü, herkes sessizdi. Hedy Kosta konuşmaya cesaret edemiyordu. Oğlunun bakışlarındaki soğukluk nefesini kesiyordu. Uzaktan pişirme süresi dolan fırının uyarı sesi duyuldu. Ares düşüncelerini toplamaya çalışırken, "Anlamıyorum!" diye mırıldandı.

Çağ onun yanına gelerek koluna dokundu. "Her şeyi anlatacağım. İzin ver içeri girip sakine konuşalım."

Ares şaşkın gözlerle sevdiği kadına baktı. Bakışlarındaki yalvarışı gördü. Gerçeği ne zamandır biliyordu? Annesi ne zamandır Çağ'ın hayatındaydı? Ya o adam? Düşünceleriyle kafasını kaldırıp Enver komisere baktı. Adamın gözlerindeki bakış sanki ne yaşadığını bilir gibiydi.

"Sen kimsin?" diye sordu kısık bir sesle. Cevap yanındaki sevdiği kadından geldi. Başka hiç kimse cevap vermeye cesaret edememişti.

"Kardeşin!" Fısıltısını duyduğunda daha fazla dayanamadı. Kolunu Çağ'dan kurtardı. Hâlâ yerde duran Hector'un üstünden atlayarak koridorda ilerledi. Arkasından Çağ'ın seslendiğini duydu ama durmadı. Yatak odasından giyinme odasına geçti. Oradan dışarı açılan gizli kapıya ulaşmıştı ki "Bana söz vermiştin!" diye bağıran Çağ'ın sesi geldi.

Eli kapı kolunda durdu, alnını ahşap yüzeye yasladı. Gözlerini kapatıp derin nefesler aldı. Kardeş, kardeş, kardeş... Fısıltısı kulaklarındaydı.

Çağ ürkek adımlarla ona doğru yaklaştı. Elini sırtındaki gergin kasların üzerine koyarken, "Lütfen sana her şeyi açıklamamıza izin ver," dedi. Ares gözlerini daha sıkı kapattı. Ölümden döndükten sonra annesini düşünmüştü. Onu bulmak istemişti ancak hayatta olmadığını düşünerek vazgeçmişti. Şimdi annesi buradaydı, üstelik

yanında kardeşi olduğunu söyleyen bir adam vardı. Bunlar çok fazlaydı.

"Sana gerçeği anlatmak istedim ama nereden başlayacağımı bilemedim. Bu yüzden en doğrusunun karşılaşmanız olduğunu düşündüm. Hata yaptım değil mi? Belki de önceden sana bazı şeyleri anlatmalıydım. Çok özür dilerim sevgilim."

Ares onun üzgün sesini duymaya dayanamıyordu. Ancak şu an onu rahatlatacak gücü de kendine bulamıyordu. Aklı karışık kalbi geçmişin hatıralarıyla kırgındı. "Lütfen benimle içeri gelip Hedy'in anlatacaklarını sonuna kadar dinle," diyen Çağ'ın sözlerinin ardından derin bir nefes alarak arkasına döndü.

Çağ'ın gözlerine baktığında yaşadığı endişeyi ve korkuyu gördü. Aynı duyguların kendi gözlerine de hâkim olduğuna emindi. "Onu ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Çağ, "Bana inanmayacaksın ama hepsi garip bir tesadüf," dediğinde sessiz kalarak devam etmesini bekledi. "Enver ile nasıl tanıştığımızı biliyorsun," diye mırıldandığında Ares kafasını sallayarak onayladı. Çağ derin bir nefes alarak devam etti. "Amerika'dan senin ölüm haberinle birlikte döndüğümüzde kendimi çok iyi hissetmiyordum. Bu yüzden Enver o gece beni evine götürdü. Hedy oradaydı. İlk başta kafam o kadar dalgındı ki onu tanımadım. Önce Enver'e başka bir isimle seslendiğini fark ettim," diyerek nefes alıp Ares'in gözlerine baktı. "Enver'in gerçek adı Denes!" dedikten sonra devam etti.

"Sabah olduğunda daha sağlıklı düşünebiliyordum. Kadının yüzü tanıdık geliyordu. Adadaki kutunun içinde aile fotoğrafınızı görmüştüm. Onu hatırladığımda gerçeği fark ettim. Sonra Denes ve Ares'in savaş tanrısının adları olduğunu hatırladım. Bu kadar tesadüf olamazdı. Annene bebeğimin babasının sen olduğunu söylediğimde kadın kriz geçirerek kendini odasına kapatmıştı. Ardından oradan ayrıldım. Günler sonra annen beni ziyarete geldi. Bana her şeyi anlattı. Yaşadıklarını..."

Ares'in gözlerine dikkatle bakıyordu. Elini onun hızla atan kalbinin üstüne koydu. "O seni çok seviyor. Annene kızgın olduğunu

biliyorum ama lütfen onu dinle. Anlatacaklarını dinlemen gerekiyor."

Çağ susarak nefesini tutup onun vereceği cevabı bekledi. Ares omuzlarını düşürdü. "Dinleyeceğim," dediğinde Çağ tutuğu nefesi bırakarak gülümsedi. Uzanıp onun yanağını öptü. "Seni seviyorum," dedikten sonra Ares'ten uzaklaşıp kapıya yöneldi. "Kendini toplaman için biraz daha burada kalabilirsin. Ben de içeri gidip ne halde olduklarını kontrol edeyim. Umarım gitmemişlerdir," diyerek giyinme odasından çıkmıştı. Ares kafasını eğip yere baktı, evet biraz daha zamana ihtiyacı vardı ama zamanın çare olmayacağını biliyordu. Tek çaresi yüzleşmekti. Bu yüzden derin bir nefes alarak Çağ'ın arkasından odadan çıktı.

Çağ salona girdiğinde Hector ve Asya da dâhil tüm misafirleri koltukta oturuyordu. Genç kadın öfkeyle arkadaşına döndü. "Hâlâ neden buradasınız? Sana inanamıyorum Asya! Bu akşam neler olacağını bildiğin halde buraya geldiğinize inanamıyorum. Ares'e iki şoku üst üste nasıl yaşatırsın! Lütfen hemen gidin!"

Çağ öfkeyle arkadaşına bağırırken Asya da aynı şekilde karşılık vermek için ayağa kalkmıştı ki Ares içeri girdi. "Bırak kalsınlar," dediğinde herkes şaşkınca ona baktı. Ares, Hector'un yaralı yüzüne göz gezdirdikten sonra "Daha fazlasını hak ettin!" dedi.

"Hak ettim," diyerek kabullendi Hector. Daha fazlasını söylemek için dudakları aralandı ancak Ares, "Sonra!" diyerek onu susturdu. Bakışları annesinin üstünde çok fazla oyalanmadan kardeşine döndü. Enver komiser dikkatle onu inceliyordu.

Ares tekli koltukta oturan genç adama doğru ilerledi. "Seninle resmi olarak tanışmadık. Ben Ares," diyerek kardeşinin önünde durup elini uzattı. Enver komiser ayağa kalktı. Gözleri ilk defa kardeş olduklarının bilinciyle kesişti.

"Denes!" diyen Enver komiser ilk defa gerçek adını kabullenerek abisinin elini sıktı.

Diğerleri sessizce onları izliyordu. Çağ karşılıklı duran iki adamın birbirine ne kadar benzediklerini bir kez daha fark etti. Ares kardeşinden biraz daha uzundu. Yüz hatları daha keskindi ancak göz şekilleri ve bakışları aynıydı.

Genç kadın bakışlarını koltukta kıpırdamadan oturan Hedy Kosta'ya çevirdi. Yaşlı kadın yıllar sonra bir araya gelen oğullarına gülümseyerek bakarken sessiz gözyaşları döküyordu.

BÖLÜM 43

Çağ sabahın erken saatlerinde Ares'in ısrarcı dudaklarıyla uyanmıştı. "Uyan sevgilim!" diyen genç adamı gözlerini açmadan eliyle iterek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Yüzünü yastığın yumuşak yüzeyine biraz daha gizlerken "Biraz daha uyumak istiyorum," diye homurdandı.

"Uykucu," diye eğlenen sesi duyduğunda homurdanarak karşılık verdi. Güçlü eller omuzlarını kavrayıp yatakta doğrulmasını sağladığında itiraz dolu bir çığlık atmış ancak gözlerini açamamıştı.

Ares onun kapalı gözlerine bakarak gülümsedi. Genç kadının geceliğinin eteklerini tutarak yukarı sıyırdı. "O güzel poponu biraz yukarı kaldırabilirsen bunu üstünden çıkartabilirim," dediğinde Çağ gözlerini açmadan isteğine boyun eğmişti. Kısacık bir an ona doğru eğildiğinde Ares hızla geceliği yukarı kaldırarak genç kadının başından çıkarttı. Çağ'ın önünde diz çöküp yüzüne baktı. Kafası hafifçe yana düşmüş, gözleri hâlâ kapalıydı. Uykusuz olduğunu biliyordu. Her gece olduğu gibi bu gece de kâbuslar ona eşlik etmiş ve Çağ yine ona destek olmak için uyanık kalmıştı. Kafasını eğip genç kadının karnına baktı. Ellerini kalçalarının iki yanına yerleştirdikten sonra eğilerek dudaklarını karnının üstüne bastırdı. Çağ hafifçe iç çekti ama gözlerini açmadı.

Ares ayağa kalkıp hazırladığı elbiseyi aldı. Çağ yatağa doğru devrilmek üzereyken genç kadını yakalayarak tekrar oturur pozisyona getirdi. "Ares!" diye inledi Çağ uykulu bir sesle. Genç adam onun tepkisine gülerek elbiseyi başından geçirdi. Genç kadının kol-

larını tek tek kaldırıp kalın ip askıların omuzlarına oturmasını sağladıktan sonra elbiseyi aşağı çekti. Ardından kollarını Çağ'ın koltuk altlarına yerleştirerek onu yataktan kaldırmıştı.

Genç kadın hüsran dolu bir sesle sonunda gözlerini araladı. Ares'in yönlendirmesine ayak uydurarak banyoya kadar ilerledi. Ares suyu açıp onun yüzünü yıkadığında Çağ kendi başına ayakta durabiliyordu.

Çağ kafasını kaldırdı. Aynada Ares ile göz göze geldi. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sorduktan sonra elini ağzına götürerek yüksek sesle esnedi. Genç adam gülerek onun omzunu öptü. Ardından sessiz kalarak saç fırçasıyla saçlarını taradı. İşi bittiğinde "Hadi geç kalıyoruz," dedikten sonra Çağ'ın koluna girip onu banyodan çıkarttı.

Genç kadın gözlerini açmış olsa da ayaklarını sürükleyerek yürümeye devam ediyordu. Kapının önüne geldiklerinde Ares onu girişteki pufa oturtup önünde eğildi. Beyaz spor ayakkabıları genç kadının ayaklarına giydirdikten sonra iplerini bağladı. Çağ kafasını eğmiş onu izliyordu. Ares işi bittiğinde kafasını kaldırıp ona gülümsedi. Çağ'ın yüzünde de aynı gülümseme belirdiğinde genç adam doğrularak onun dudaklarını öptü.

Ares, Çağ'ı güç bela aşağı indirdiğinde genç kadın onları bekleyen ikileye şaşkınca baktı. "Sizin ne işiniz var burada?" diye sorduğunda Ares kardeşine hitaben, "Onu ben çağırdım ama diğerinden benim de haberim yoktu," dedi. Enver komiserin yanında duran Hector'a ters bir bakış atmayı ihmal etmedi.

Enver Komiser ise ikisinin sözlerini de duymazdan gelirken, "Hadi arabaya binin artık geç kalıyoruz," diyerek arabaya binmişti.

Arabaya binip yol çıktıklarında Çağ bir kez daha "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Sorusu yine cevaplanmazken Ares, "Onu neden getirdin?" dedi Hector'u yine yok sayıp kardeşine bakarak. Aynadan abisiyle göz göze gelen Enver Komiser, "İki kişiye ihtiyacın olacak," diyerek üstü kapalı bir şekilde cevap vermişti. Hector ise Ares'in onu görmezden gelmesine karşılık homurdandı. Çağ o gece yemekte olanları hatırlayarak kafasını iki yana salladı. Ares kardeşiyle resmi bir şekilde tanıştıktan sonra herkesi yemek masasına da-

vet etmişti. Anlatılacak ve konuşulacak o kadar çok konu varken yemek ağır bir sessizlik içinde yenmişti. Yemekten sonra ise Ares annesine bakmış ve "Beni neden terk ettin?" diye sormuştu. Sessizliğin kırılma noktasıydı. Ardından Hedy Kosta tüm cesaretini toplayarak oğlunun gözlerine bakmış ve tüm yaşadıklarını anlatmaya başlamıştı. Çağ gözlerini Ares'in ifadesiz yüzünden ayıramamıştı. Annesine ifadesiz bir yüzle bakıyordu ancak dikkatle dinlediğine emindi. Yaşlı kadın anlatırken sık sık nefes alıyor, titreyen sesini sakinleştirmeye çalışıyordu. Sonunda anlatacakları bitiğinde omuzları taşıdığı yükten kurtulmanın hafifliğiyle düşmüştü. Kafasını eğip kucağındaki ellerine bakan kadın boynunu bükmüş bir şekilde sanki oğlunun vereceği hükmü bekliyordu.

Çağ da nefesini tutmuş aynı şeyi bekliyordu. Ares'in her şeye rağmen annesini affetmeyeceğinden korkarken o ayağa kalkıp yaşlı kadının önünde diz çöktü. Annesinin kucağındaki ellerini tutup dudaklarını yaşlı kadının avuçlarına bastırdı. Kafasını kaldırıp, "Seni çok özledim!" dediğinde Hedy Kosta tuttuğu tüm gözyaşlarını serbest bırakmış hıçkırarak oğluna sarılmıştı. Bu duygusal an odadaki herkesin gözyaşı dökmesine sebep olmuştu. Anne oğul uzun süre hasret giderdikten sonra sıra Hector'a gelmişti ama Ares ona annesine davrandığı gibi affedici değildi. Hector'a sert bir sesle "Bana gerçeği anlatmalıydın," demiş ve onu yok saymaya devam etmişti. Şimdi yaptığı gibi...

Araba durduğunda Çağ daldığı düşüncelerden sıyrıldı. O kafasını kaldırmışken kapısı açılmış ve Ares ona elini uzatmıştı. Ares'in elini tutarak dışarı çıktığında evlendirme dairesinin önünde durduklarını gördü. Dudakları şaşkınlıkla ayrılırken "Ama..." diyerek Ares'e döndü.

Ares gülümseyerek ona doğru eğilip şaşkınlıkla açılan dudaklarını öptü. Geri çekildiğinde "Benimle evlenir misin?" diye sordu. Çağ gülümsedi. "Daha önce kabul etmiştim," diye karşılık verdiğinde genç adam, "Bu sefer geri dönüşü yok. Verdiğin karardan emin misin?" diye sordu muzip bir şekilde.

Çağ, genç adamın elini sıkıca tutup evlendirme dairesine sürüklemeye başlayarak cevabını verdi. Arkasından sürüklenen Ares

neşeyle güldü. Çağ bir eliyle elbisesinin eteklerini tutup merdivenleri çıkarken diğer eliyle Ares'i hızlı olması için çekiştiriyordu. Merdiveni çıktıklarında Ares iki adımda onun yanına geldi. Eğilerek Çağ'ı kucağına aldığında genç kadın çığlık atarak kollarını onun boynuna sardı. Arkalarından gelen Enver Komiser gülerek, "Onu nikâhtan sonra eve girerken yapman gerekiyor," diye bağırdı.

Ares nikâh salonuna doğru koşarken "Şu an daha çok acelem var," diye karşılık verdi. Çağ neşeyle kahkaha atarken koridorda onları gören insanlarda gülümsüyordu. Enver ile Hector da kafalarını iki yana sallayarak ikiliyi takip etti.

Nikâh memurunun karşısına oturduklarında Çağ heyecandan Ares koşmaktan nefes nefeseydi. Hector, Ares'in şahidi olurken Enver, Çağ'ın şahidi olmuştu. Nikâh memurunun sorusuna evet cevabını verdikten sonra imzalar atılırken ikisinin de elleri titriyordu.

Sonunda karı koca olarak nikâh salonundan çıktıklarında arabaya giderken Hector, Ares'in kolunu tutarak onu durdurdu.

Ares kafasını çevirip ona baktığında "Ben gidiyorum," dedi sıkıntılı bir sesle. Çağ, Ares'in elini bırakarak Enver ile birlikte abraya doğru ilerleyerek konuşmaları için onları yalnız bıraktı.

Ares çocukluk arkadaşına dikkatle baktı. Onun pişmanlığının ve çabalarının farkındaydı. Bir yanı onu affediyordu ama bir yıl boyunca işkence görüp, babasının ölümüne şahit olan yanı affedemiyordu.

"Beni neden affetmediğini biliyorum," diye devam etti Hector. Ares konuşmadı. İç çeken adam arkadaşının sessizliği karşısında hüzünle gülümseyip, "Pekâlâ, artık hayatında bana yer yok. Çağ ile mutluluğunuza daha fazla gölge düşürmek istemiyorum. Bu yüzden bir daha karşılaşmayacağız. Hak ettiğin sevgiyi bulduğun için mutluyum arkadaşım. Kendine iyi bak," dedi.

Ares'in cevap vermesini beklemeden arkasını döndü. Arabanın yanında duran Enver ile Çağ'a elini kaldırarak selam verdikten sonra ilerdeki taksi durağına doğru yöneldi. "Hector!" diyen Ares'in sesini duyduğunda şaşkınlıkla durdu. Arkasına baktığında Ares ona doğru geliyordu.

İki arkadaş tekrar karşı karşıya durdu. Ares, Hector'un gözlerine bakarken "Doğumdan sonra Çağ ile adaya yerleşmeyi düşünüyorum," dedi. Hector kaşlarını kaldırarak bekledi. "Adada yeni bir ev daha yapmak için çok yer var. Eğer Asya ile..." dedikten sonra etrafa bakıp "Bu kalabalıktan kaçmak isterseniz adada sizi görmekten mutlu olurum," dedi. Tekrar Hector'a baktığında arkadaşının yüzünde koca man bir gülümseme oluşmuştu. Genç adam heyecanla Ares'in üstüne atılıp kollarını onun etrafına sardı. Güçlü bir şekilde sırtına vurarak, "Teşekkür ederim dostum," dedi. Onları izleyen Çağ ile Enver de gülümseyerek derin bir nefes almıştı.

Enver onları eve bıraktığında Ares, kardeşinin sözlerini hatırlayarak eve girerken Çağ'ı kucağına almıştı. Çağ mutlulukla gülümserken Ares salona girerek onu yere bıraktı. Çağ gözleri dolarak içeriye baktı. Pencerelerin kalın güneşlikler çekilmiş, içeride oluşan karanlık küçük mumlarla aydınlatılmıştı.

Ares odada ilerleyerek müzik çaları açtı. Shape of My Heart şarkısı çalmaya başladığında Çağ gözleri dolarak ona doğru ilerledi. Ares ona yaklaşarak elini uzattı, Çağ elini tuttuğunda onu yavaşça kendi etrafında döndürüp güçlü kollarına çekti. Şarkıyla birlikte hareket etmeye başladıklarında "O gece seni bu şarkıda dans ederken gördüğümde kalbim duracak sandım," diye fısıldadı.

Çağ kafasını kaldırıp parlayan ıslak gözleriyle ona baktı. "Neden?" diye sordu kısık sesle. Ares ona doğru eğilip alnını alnına bastırdı. "O kadar güzeldin ki, aynı bir peri kızını andırıyordun. Saçların ve elbisen hareketlerinle savruluyordu. Yüzünde daha önce şahit olmadığım bir huzur vardı. Büyülenmiş gibi sana doğru çekilirken kendime engel olamadım."

Çağ kuruyan dudaklarını yalayarak yutkundu. "Seni hayal ediyordum. Orada seninle dans ediyordum."

Bir süre şarkıyı dinleyerek sessiz kaldılar. Ardından derin bir sesle konuşan Ares, "Sana yaşadığın tüm kötü günleri unutturacağım. Söz veriyorum," dedi.

Çağ hafifçe geri çekilerek onun gözlerine baktı. "Peki ya ben," diye soludu. "Ben sana unutturabilecek miyim?" diye sorduğunda Ares'in ona bakan gözleri bulutlandı. Çağ'a sarılıp onu göğsüne

çekti. "Savaş hatıraları unutulmaz. Yaşadıklarım hem vücuduma hem zihnime sonsuza kadar kazındı. Ancak sana söz veriyorum bu hatıraların mutluluğumuzun önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Seninle bu dünyadaki en mutlu adam benim."

Çağ kollarını onun beline daha sıkı sararak gözlerini kapattı. Ares her zamanki gibi ona yalan söylemeyerek doğruları anlatmış ve verebileceği en iyi cevabı vermişti. Çağ kendi kendine yemin etti, Ares nasıl onu mutlu etmek için yaşayacağına dair yemin ettiyse o da etti. Bundan sonra istediği tek şey mutlu bir aileydi.

Günler çabuk geçmeye başlamış doğum yaklaşmıştı. Bebeğini kucağına almaya sayılı günler kaldıkça Çağ'ın heyecanı artıyordu. Verdiği tüm kiloları geri almış, bebeğinin de sağlıklı bir şekilde büyümesini sağlamıştı. Mutluydu. Her sabah sevdiği adamın kollarında uyanıp her akşam gözlerini onunla kapatmaktan mutluydu.

Kapı çaldığında genç kadın koltukta oturmuş kitap okuyordu. Kitabı koltuğun üstüne bırakıp ayağa kalktı. Koridora çıktığında Ares de yatak odasından geliyordu. Kapıya aynı anda ulaşırken gülümsediler. Çağ kapıyı açarak Ares'in annesini içeri davet etti. Yaşlı kadın oğlunu görünce her zaman olduğu gibi neşeyle gülümseyip kollarını ona sardı. Annesine sarılan Ares'in yüzündeki mutluluğu gören Çağ huzurla iç çekti.

Tekrar bir aile olmaya çalışıyorlardı. Bazı günler Ares ve Enver birlikte dışarı çıkıyor, birbirlerini tanımak için çabalıyorlardı. Hedy ise Çağ'ın yanında kalarak ona eşlik ediyordu.

Yaşlı kadın geri çekilerek, "Denes aşağıda bekliyor," dedi. Ares, "Tamam," diyerek onu yanağından öpüp Çağ'ın yanına geldi. Genç kadını da öperek veda ettikten sonra kardeşiyle buluşmak için dışarı çıkmıştı.

Aşağı indiğinde kardeşi arabanın içinde onu bekliyordu. Ares arabaya binince "Bu sefer aklında ne var? Beni yine bir maça sürüklemeyeceksin değil mi?" diye sordu.

Enver Komiser alayla güldükten sonra "Seni bir daha takımıma alır mıyım sanıyorsun?" diye cevap verdi. Erkek erkeğe yapılacakların listesi oldukça sınırlıydı. İki kardeş birbirlerini tanımak için dışarı çıktıkları her seferinde ortak zevklerini keşfetmeye çalışmış

ancak pekte başarılı olamamışlardı. Bilardo da Enver başarısızken, halı saha maçında Ares tam bir fiyaskoydu. Birlikte içmeye gittiklerinde ise ikisi de neredeyse hiç konuşmadan sarhoş olarak eve dönmüşlerdi.

Ancak bu sefer Enver'in planları başkaydı. Abisine bakarak, "Bu sefer rahat sohbet edebileceğimiz bir yere gidiyoruz," dedi. Ares rahatlayarak arkasına yaslanırken "Alkol alman yasak. İki şişede sarhoş oluyorsun," diye homurdandı.

Onun sözlerine karşılık gözlerini deviren genç adam, "Bana diyene bak," diyerek yola çıktı.

Enver abisini Çağ'ın da sevdiği şehir dışındaki Ömer Usta'nın yerine götürdü. Siparişlerini verip yemeklerini beklerken "Birlikte geçirdiğimiz sürelerde seni bir parça tanıdım," dedi Ares'e bakarak. Ares kollarını masaya yaslayıp ona dikkatle baktığında "Babamı da tanımak istiyorum. Bana onu anlatır mısın?" diye sordu.

Ares hüzünle gülümsedi. Bakışlarını pencerenin ardındaki ormanın manzarasına çevirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra "Babamız çok iyi bir adamdı..." diyerek çocukluk kahramanını anlatmaya başladı. Birlikte çıktıkları seyahatlerden ve adayı keşfettikleri zamanlardan bahsetti. Ares anlatırken yemekleri servis edilmiş, yemeklerini bitirmişler ancak ikisi de zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Enver sessizce onun anlattıklarını dinliyor, resimlerinden gördüğü adamı o sahnelerde canlandırıyordu. Ares'in anlattığı her sahnede abisinin yerine kendisini koyarak içindeki baba hasretini gidermeye çalışıyordu.

Ares daha fazla ne anlatacağını bilemeyerek sessiz kaldığında kardeşi gülümseyerek ona baktı. "Teşekkür ederim," dediğinde aynı şekilde karşılık vererek gülümsedi. Ares uzanıp onun elini sıktı. Babasının ölümünden sonra yıllarca yalnız kalmıştı. Şimdi ise hayallerine sığmayacak kadar imkânsız bir aileye sahipti. Annesi ve kardeşi yanındaydı. Sevdiği kadınla evlenmiş ve bebeği olacaktı, Ares'in yalnızlığı artık son bulmuştu.

BÖLÜM 44

Güneşli ve ılık bir gündü, Ares ile Çağ karşılıklı oturmuş kahvaltılarını yapıyorlardı. Hava bu kadar güzelken dışarı çıkıp sahil kenarında gezmeye karar vermişlerdi.

Çağ kahvaltısını bitirdikten sonra duş alıp hazırlanmak için yatak odasına gitti. Hamileliğinin son günleri olduğu için hareketleri iyice ağırlaşmıştı. Aldığı ılık duşun ardından üstünü giyinirken karnına saplanan sancıyla nefesi kesildi. Geceden beri karnının içindeki kasılmaların farkındaydı ama şiddetli bir ağrı hissetmeyince önemsememişti. Şimdi ise hissettiği sancı keskin ve şiddetliydi.

Başından geçirdiği elbiseyi düzeltirken yeni bir sancının etkisiyle kasıldı. Elini karnına koyup yutkundu. Günlerdir bekledikleri an gelmiş gibi görünüyordu. "Ares!" dedi ancak yeni bir sancının etkisiyle sesi fısıltıya dönüştü. Karnına saplanan daha şiddetli bir ağrı ve bacaklarının arasındaki ıslaklıkla "Ares!" diye haykırdı.

Saniyeler sonra Ares yanındaydı, giyinme odasına hızla girdi. Hiçbir şey sormadan yanına gelerek onu kucağına aldı. Çağ kollarını genç adamın boynuna sararken yeni bir sancının etkisiyle gözlerini sıkıca kapatarak inledi.

Ares onun acı dolu yüz ifadesini gördüğünde koşarak evden çıkıyordu. Asansörü beklerken kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Çağ sessizdi ancak sürekli nefesinin kesilmesinden acı çektiğini fark ediyordu. Asansör geldiğinde içine girerken "Zamanında yetişeceğiz," diye söz verdi sakin tutmaya çalıştığı bir sesle. Çağ ise sessizce kafasını salladı. Çok sessizdi ve Ares bu sessizlikten korkuyordu. Şu

an acıyla çığlık atıp ona küfretmesi veya herhangi bir şekilde haykırması gerekmiyor muydu? Çağ bunların hiçbirini yapmıyor tam aksine ona sıkıca sarılıp alnını boynuna yaslayarak sessiz kalıyordu.

Otoparktaki arabaya ulaştıklarında Ares, Çağ'ı arka koltuğa yatırırken boynuna sıkıca sarılan genç kadın bir an onu bırakmayacak olmuştu. Ares de aynı şeyleri hissederek onu kollarından bırakmak istememişti ancak arabayı kullanacak başka kimse yoktu. Apartmanın güvenliğinden yardım istemeyi akıl edemediği için pişman oldu.

Sürücü koltuğuna geçip hastaneye doğru yola çıktığında Çağ hâlâ sessizdi. "Sevgilim?" diye seslendi Ares korku dolu bir sesle. "İyiyim," diye fısıldadı Çağ ancak sesindeki acı ortadaydı. Ares arabayı dikkatli kullandı. Gözleri sürekli dikiz aynasından Çağ'ın yüzüne kayıyordu. Hastaneye kadar geçen on beş dakikalık kısa yolculuk Ares'e bir ömür kadar uzun sürmüştü. Elleri ve yüzü endişeden ter içinde kalmıştı. Direksiyonu kavramakta zorluk çekiyordu. Sonunda acil servisin önünde durduğunda arabadan inip Çağ'ı kucağına aldı. Çağ hafifçe inledi.

Ares hastaneye girdiğinde karşısına çıkan ilk görevliye, "Doğum, doğum başladı..." dedi.

Çağ'ı sedyeye alıp doğumhaneye doğru götürürlerken Ares sedye üstünde yatan genç kadının acıyla kıvranışını izledi. Çağ doktorunun ismini soran kadına cevap verirken nefes nefeseydi. Ares onu izledikçe göğsü sıkışıyor, nefes almakta zorlanıyordu. Onu kaybedebilirdi. Her şey ters gidebilir ve hayatındaki en değerli varlığı kaybedebilirdi. Bunları düşünmek başını döndürüyordu.

Sonra Çağ'ın ona bakışını gördü. Genç kadının gözlerinde belirgin bir cesaret vardı. Sanki tehlikede olan kendi değilmiş gibi Ares'e güç vermeye çalışıyordu. Ares gözlerini kırpıştırarak yaptığı hatayı fark etti, Çağ'a güç vermesi gereken kendisiydi.

Doğumda Çağ'ın yanına girerek onun elini sıkıca tuttu. Genç kadın hâlâ çığlık atmıyor, sadece acıyla inliyordu. Ares ona doğru eğilip boştaki eliyle genç kadının alnında biriken terleri sildi. Gözlerini sımsıkı kapatmış kadının acı içindeki yüzüne bakarak, "Neden çığlık atmıyorsun?" diye sordu. Çağ'ın gözleri açıldı. Bir an şaşkınca ona baktı ancak hemen sonra yüzü tekrar acıyla buruştu. Derin

nefesler almaya çalışırken "Çığlık atmamı mı tercih ederdin?" diye sordu. Kalbi kilometrelerce koşmuş gibi hızla çarpıyordu. "Bilmiyorum, normal olan o değil mi?" diye soran Ares'e gülümsemeye çalıştı ancak acıdan kıvranmakla meşguldü. Doktor gelene kadar onu kontrol eden ebe, "Her şey yolunda görünüyor, bebek doğmak üzere," diye bildirdiğinde ikisi de nefessiz kalmıştı.

Ares dikkatle ebeye bakarken doktor içeri girdi. Doğum için hazırlanmıştı. İkisine de gülümsedikten sonra acı içinde kıvranan kadına bakıp "Nasılsın Çağ?" gibi saçma bir soru sordu.

Çağ'ın boynundan ve alnından terler akıyordu. Ares onun acıyla buruşan güzel yüzüne baktı. "Doğumdan sonra çok daha iyi olacağım," diyen Çağ kelimeleri biter bitmez ilk defa hafif bir çığlık koy vermişti. Onun çığlığıyla Ares'in yüzü bembeyaz kesildi. Genç kadının gözleri de onu bulmuştu, "İyiyim..." dedi Çağ hızla onu rahatlatmak istercesine. Ares eğilip genç kadının alnını öptü. Onun cesaretine ve gücüne bir kez daha hayran olmuştu. Geri çekildiğinde Çağ, "Ares lütfen artık ağlama!" diye soludu.

Ares onun sözleriyle yanaklarındaki ıslaklığı hissetti. Artık ağlama? Ne zamandan beri ağladığının farkında bile değildi. Doktorun "Sen çok cesur bir kadınsın Çağ!" diyerek doğumu başlattı. Ares olanları izlerken sanki kendinde değildi. Doktorun direktifleri, Çağ'ın acı dolu inlemeleri kulaklarına doluyor, ancak onları tam olarak duymuyordu. Hissettiği tek şey elini tutan sıcak elin parmaklarını sıkıca kavramasıydı. Ardından kulaklarına daha önce hiç duymadığı güzellikte bir ses doldu. Bebeği, annesinin doğum boyunca atmadığı çığlıkları geride bırakacak kadar güçlü bir sesle çığlık atarak ağlıyordu.

Ares, Çağ'ın üstüne doğru eğilmişken duyduğu sesle doğruldu. Bakışları doktorun tuttuğu bebeğe kaydı. Kahverengi saçları yeni doğmuş bir bebekten beklenmeyecek şekilde gürdü. Ares bebeğin sesinden onun yaygaracı bir kız olduğunu düşündü ancak doktor gülümseyerek, "Hoş geldin Küçük Bey," dediğinde güldü. Hemşireler bebeği temizlemek için aldığında bakışları yorgunluktan çökmüş olan Çağ'a kaydı. Genç kadın nefes nefeseydi. Gözlerini zorlukla açık tutuyor gibiydi, yine de bakışlarını Ares'e çevirerek gülümsedi.

Hemşire o an mavi bir örtüye sarılmış bebekle geri geldi. Ares bebeği kollarına aldığında onu düşürmekten korkarak dikkatle tuttu. Az önce çığlıklar atan bebek şu an gözlerini sıkıca kapatmış, örtülerin altındaki bedeni kıpır kıpırdı. Ares benim bebeğim, benim oğlum diye düşündü. "Ares..." diyen kısık sesi duyduğunda bebeğe bakıp kaldığını fark ederek arkasını döndü.

Çağ, Ares'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne gülümseyerek baktı. Ares onun gözlerinin içine daha önce şahit olmadığı bir mutlulukla baktığında Çağ'ın kalbi huzurla doldu. Bebekle birlikte ona doğru eğilen Ares, "Oğlumuz!" dediğinde Çağ bakışlarını sahip olmak için büyük savaş verdiği bebeğine çevirdi. Her anne gibi hayatında gördüğü en güzel bebeğe baktığını düşündü. Kalbi daha önce hiç hissetmediği koruma ve sahiplenme duygusuyla doldu. Oğlunun gür saçlarına ve babasına benzeyen uzun kirpiklerine bakarken "Hoş geldin Diogo." diye fısıldadı. Sevdiği adamın vereceği tepkiyi merak ederek bakışlarını kaldırdı. Ares irice açılmış gözleriyle ona bakıyordu. Genç adam soluğu kesilmiş halde "Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sorduğunda gülümsedi. "Oğlumuza yakışacak başka bir isim düşünemiyorum," derken gözleri yorgunlukla kapanıyordu. Ares sevdiği kadının alnını tekrar öperek, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Yanlarından gelen öksürük sesiyle doğruldu. Hemşire gülümseyerek "Bebeği almam gerekiyor, siz de artık dışarı çıkabilirsiniz. Birazdan anneyi ve bebeği odaya alacağız," dedi.

Ares oğlundan bu kadar kısa sürede ayrılmak istemese bebeği genç kıza teslim etti. Doğumhaneden çıktığında sarsak adımlarla koridorda ilerledi. Sırtını koridorun serin duvarına yaslayarak durdu. İyilerdi. Oğlu da Çağ da iyiydi. Omuzları sarsılmaya başladı. Kafasını öne eğip eliyle yüzünü kapatırken hıçkırarak ağlıyordu.

***

Çağ ve bebek odaya alındıktan kısa süre sonra odanın kapısı savrularak açılmıştı. Asya gözlerinden şimşekler çakarak içeri girdi. Yatakta yatan Çağ'ı gördüğü an "Niye haber vermediniz?" diye

bağırdı. Onun sesiyle ince bir bebek çığlığı odanın içini doldurdu. Asya "Ah!" diye bağırarak elindeki çantayı yere atıp beşiğe yöneldi.

Hâlâ çığlık çığlığa ağlayan bebeğin başında dururken önünde birleştirdiği ellerini göğsüne yaslayarak, "Özür dilerim, özür dilerim..." diye mırıldanıyordu.

Çağ, Ares'in yardımıyla yatakta doğrulurken, beşiğin başındaki Asya'yı gülümseyerek izledi. "Gördün mü sevgilim? Oğlumuz şimdiden cadı teyzesini bile dize getirdi," dediğinde Asya hızla doğrulup ona baktı. "Sen konuşma yeğenimin cadı annesi. Bana haber vermediğinize inanamıyorum!" diye sitemle konuştuğunda Ares kollarını göğsünde bağlayarak "Hastaneye zamanında yetişmek için uğraştığımızdan aklımıza gelmedin Asya kusura bakma," dedi. Asya onun sert sesindeki uyarıyı fark ederek yutkundu. Surat asarak Ares'e çekingen bir bakış atıp bebeğe geri döndü. Minik oğlan ağlamayı kesmiş iç çekiyordu. Asya beşiği hafifçe sallayarak onu biraz daha sakinleştirmeye çalıştı.

Asya'nın açık bıraktığı kapıdan iki endişeli yüz daha göründü. Hedy Kosta doğru Çağ'ın yanına gelerek "İyi misin kızım?" diye sordu. Enver da hemen arkasındaydı. Çağ gülümseyerek onların yüzüne bakıp, "İyiyim," dedi. "Oğlumuz da iyi," diyerek beşiği işaret ettiğinde onlar da merakla Asya'nın başından ayrılmadığı bebeğin yanına gitmişlerdi.

Çağ bir süre bebeğin başında toplanan ailesini gülümseyerek izledi. Ardından kafasını kaldırıp sevdiği adama baktı. Ares de ona bakarken gülümsüyordu. Çağ elini uzatıp onun elini tutarak, "Sen iyi misin?" diye sordu. Ares yatakta yanına oturup onu kollarına çekti. "Hiç olmadığım kadar iyi. Hiç olmadığım kadar mutluyum," diye cevap verdiğinde Çağ gözlerini kapatıp kafasını onun göğsüne yasladı. O da genç adam gibi hissediyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar mutlu ve huzurluydu.

Bir süre sonra "Adını ne koydunuz?" diye soran sesle gözleri aralandı. Soruyu Asya sormuştu ama Hedy ve Enver de ikiliye merakla bakıyordu. Ares, Çağ ile gülümseyerek bakıştıktan sonra onlara döndü. Çağ sessiz kalarak sözü Ares'e bıraktı. Genç adamın göğsü gururla kabarırken "Diogo!" dedi. "Oğlumuzun adı Diogo

Kosta," diye devam ettiğinde annesi şaşkınlıkla elini ağzına kapatmış hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Enver ağlayan annesine sarıldığında Çağ, Ares'ten uzaklaşarak annesinin yanına gitmesine izin verdi.

Ares yataktan kalkarak annesinin diğer tarafına geçti. Enver gibi kollarını onun etrafına sardığında yaşlı kadın kollarını açarak iki oğluna da sıkıca sarılmıştı. Çağ onları sevinçle izlerken iki kardeş annelerinin başları üzerinden bakıştı. Ardından Enver gülümseyerek bir kolunu da Ares'in omzuna atıp ona daha sıkı sarıldı. Ares de aynı şekilde karşılık verdiğinde Çağ derin bir nefes alarak rahatlamıştı. Artık çok büyük olmasa da güzel bir aile olmuşlardı.

***

Genç kadın karnı doyunca uykuya dalan bebeğini beşiğine yatırarak rahat bir nefes aldı. Hastaneden çıkalı on gün olmuştu. Bebekleriyle birlikte yeni hayatlarına alışma süreci epey ilginç geçiyordu. Ares ile birlikte bebekle ilgili yeni şeyler keşfetmekten büyük bir keyif alıyorlardı. Her ağladığında ikisi de büyük bir korkuya kapılsa da kısa sürede durumu kontrol altına alabiliyorlardı.

Çağ yatağa bakarak derin bir uykuya dalan Ares'e gülümsedi. Bütün gece Diogo ile o ilgilenmişti ve şimdi uyuma fırsatı bulmuştu. Genç kadın yatağın yanına giderek adamın alnına düşen saçlarını geriye atarak eğildi, dudaklarını Ares'in sıcak tenine bastırdıktan sonra baba oğlun rahat uyuyabilmesi için sessizce odadan çıktı.

Koridorda ilerlerken burnuna dolan yemek kokularıyla gülümsedi. Ares'in aşçılık yeteneğini annesinden aldığı ortadaydı. Salona girdiğinde mutfakta bölümünde kahvaltı hazırlayan kadına gülümseyerek "Günaydın," dedi. Hedy Kosta arkasını dönerek ona gülümserken "Günaydın kızım," diyerek karşılık vermişti. Yaşlı kadın doğumdan sonra Çağ'a yardımcı olabilmek için yanlarına taşınmıştı. Enver şehir dışındaki görevi için evde olmadığından Hedy'in yanlarına taşınması daha kolay olmuştu.

Çağ, kadının yanında durarak, "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Yaşlı kadın kafasını iki yana sallayıp arkasındaki sandalyeyi işaret ederek "Hepsi hazır. Sen otur başla," dedi.

Çağ teşekkür ederek yerine oturduktan sonra Hedy iki bardak çayla yanına gelip oturdu. Çayı vermişti ki hemen ardından, "Yoksa portakal suyu mu istersin?" diye sordu. Çağ cevap vermeden yaşlı kadın ayağa kalkmış portakal suyunu çıkartmak için dolaba gitmişti. Şişeyi dolaptan çıkartırken "Kilo almak için sağlıklı ve iyi beslenmelisin," diyordu.

Çağ iç çekti. On gün içerisinde neredeyse beş kilo daha almış olduğunu söylemedi. Hastaneden çıktığından beri Ares ve Hedy onu beslemeyi kendilerine görev edinmişti. Çağ birini tok olduğuna inandırsa diğerini inandıramıyordu. Özellikle anne oğul birlikte mutfağa girdiklerinde öyle güzel yemekler hazırlıyorlardı ki Çağ hepsinden yemek zorunda kalıyordu.

Yaşlı kadın portakal suyuyla yanına geldiğinde oturmuştu ki başka bir şeyin eksik olduğunu fark ederek tekrar kalktı. Çağ bir anda elini uzatıp onun elini tutarak, "Anne her şey yeteri kadar var, otur artık!" dedi. Çağ'ın dudaklarından dökülen kelimeyle ikisi de dondu. Hedy Kosta hızla ona dönüğünde Çağ şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Anne, kelimesi birden bire dudaklarından dökülmüştü. Bir zamanlar Handan Hanım'a da birden bire anne diye seslenmişti. Ama o zaman çok küçüktü. İlk defa o zaman içinden gelerek söylemişti hayatını derinden etkileyen o kelimeyi. Onu duyan Sema Hanım ise Çağ'a hayatı zindan etmişti.

Şimdi tekrar aynı kelime dudaklarından birden bire ve kolayca dökülmüştü ki Çağ da şaşkındı. Ona bakan kadının yüzündeki gülümsemeyi gördüğünde ise bunu içtenlikle söylediğini biliyordu.

Akmak için birken yaşları geri göndermeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Derin bir nefes alıp gülümserken "Umarım sizin için bir sakıncası yoktur?" dedi üstü kapalı bir şekilde. Yaşlı kadın kalktığı yere oturdu. Çağ'ın elini sıkıca tutarken "Hiçbir sakıncası yok güzel kızım," dedi. Çağ sevinçle gülümsedi. "Teşekkür ederim," diyerek başını eğip önündeki kahvaltıya döndüğünde yaşlı kadın kısa bir an onun gözlerindeki yaralı küçük kızı görmüştü.

Ayağa kalktı. Kolunu genç kadının omzuna atarak eğilip saçlarını öptü. Geri çekildiğinde "Her zaman bir kızım olsun istemiştim," diye mırıldandı. Çağ'ın gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Kafasını yana doğru eğip omzundaki ele yaslandı.

Hedy Kosta kalbindeki yarayı hissederek iç çekti. Diğer elini kaldırıp güzel kızının saçlarını okşadı. Odanın içinde başka birinin varlığını hissettiğinde kafasını kaldırdı. Ares mutfağın diğer köşesinde durmuş onları izliyordu. Annesine büyük bir sevgiyle bakıyordu. Oğluna gülümseyen kadın artık affedildiğini biliyordu.

BÖLÜM 45

Uçağa bindiklerinde Çağ sevinçle gülümsüyordu. Diogo iki aylık olmuştu ve artık seyahat etmek için hiçbir sakıncaları kalmadığından evlerine dönüyorlardı. Ayak bastığı an yuvası olan yere, adaya doğru yola çıkmışlardı. Kafasını çevirip kucağındaki Diogo ile birlikte yanında oturan Ares'e baktı. Genç adamın yüzü de onun ki gibi gevşemiş ve rahatlamış görünüyordu.

Ares, Çağ'ın bakışlarını hissederek ona döndü. Genç kadının gülümseyerek onu izlediğini görünce aynı şekilde karşılık verdi. Eğilip küçük burnunun üstünü öptükten sonra "Gerçekten mutlu musun?" diye sordu. Çağ adaya taşınmak istediğini söylemişti ama Ares emin olamıyordu. Zamanla adadan sıkılmasından korkuyordu.

Genç kadın hevesle kafasını sallayıp, "Hiç olmadığım kadar mutluyum." diye cevap verdiğinde Ares yüzünde oluşan şapşal sırıtışa engel olamadı. Çağ'ın yanında yeni yetme bir delikanlı gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Sevdiği kadınla ve oğluyla hayatı tekrar keşfediyordu. Çağ'dan önce hayatta kalmıştı ancak onunla birlikte yaşamayı öğreniyordu.

Uçağın hostesi yanlarına gelerek kalkış için hazır olduklarını söylediğinde kemerlerini bağladılar. Ares'in kucağındaki Diogo huzur içinde uyumaya devam ediyordu. Uçak havalanırken Çağ dudağını büktü. "Asya'nın bizi yolcu etmeye gelmediğine inanamıyorum. Bir daha ne zaman görüşebileceğimiz bile belli değil ama o toplantım var diyerek gelmedi." derin bir nefes aldıktan sonra "Annemle Enver'e de kızgınım. Özellikle Enver'e! Gideceğimizi bildiği

halde annemi yanına çağırdı. Neymiş tek başına şehir dışında yapamıyormuş, madem öyle neden başka şehirde görev isteyip gittin. Hector ise bir aydır gelmiyor bile!" diyerek homurdandı.

Ares'in verdiği karşılık ise keyifle kıkırdamak olmuştu. Çağ'ın kötü bakışlarını gördüğünde ona döndü. "Şirketin tüm yükünü Asya'nın üzerine yıkan sendin. Kızın başını kaşıyacak vakti yok biliyorsun. Denes bir yumurta bile kırmayı beceremediği için annemi çağırması kaçınılmazdı. Hector'un da işlerinin yoğun olduğunu biliyorsun."

Ares'in açıklamalarını mantıklı bulsa da genç kadın surat asmaya devam ediyordu. Ares gülerek onun yanağını sıktı. "İstedikleri zaman adaya gelecekler. Diogo sayesinde onlardan çok uzak olacağımızı sanmıyorum. Yakında onları kovmak zorunda kalabilirsin."

Bu düşünceyle Çağ gülümsedi. Bakışları oğluna kaydığında eğilip alnını öptü. Geri çekildiğinde gülerek "Evet, özellikle Asya'nın oğlumun peşini bırakacağı hiç sanmıyorum." dedi.

Saatler sonra uçak havaalanına indiğinde ikisi de yorgundu ancak Çağ onları bekleyen Jawad'ı görünce neşeyle gülümsedi. Genç adama sarılıp selamlaştıktan sonra arabaya binerken "Liset nerede?" diye sordu.

Arabayı çalıştırıp yola çıkarken ona gülümseyen adam "Birkaç günlüğüne çocuklarla birlikte kardeşinin yanına gitti. Gelir gelmez yanınıza getireceğim." dedi.

Limana inen engebeli yola ulaştıklarında genç kadın oğlunu Ares'e vermişti. Arabanın sallantısından bebeği düşürmekten korkmuştu. Babasının kollarındaki Diogo ise tüm o sarsıntılardan hiç korkmadan merakla etrafına bakınıyordu. Küçük limana ulaştıklarında Çağ derin bir nefes aldı. Arabadan inip Diogo'yu tekrar kucağına alarak Jawad'ın teknesine doğru ilerledi. Ares ile Jawad ise çoğunluğu Diogo'nun eşyalarıyla dolu olan valizleri getiriyorlardı.

Valizler küçük teknede ağırlık yapınca bir kısmını arabada bırakmak zorunda kalmışlardı. Çağ tekneye binip sırtını arkasında oturan Ares'in göğsüne yasladığında derin bir nefes aldı. Bebeğini göğsüne yatırıp tuzlu havanın kokusunu derin derin soludu. Buraya ilk geldiği günü hatırlarken yüzünde bir gülümseme oluştu.

Ares kucağında yarı yatar pozisyonda uzanan genç kadını ve onun kucağındaki oğlunu sevgiyle izledi. Çağ'ın yüzünde oluşan gülümsemenin bir benzeri de oğlunun yüzünde oluşmuştu. Sanki evine geldiğini hissediyordu. Ares onların huzur dolu ifadelerini izledikçe mutlu oluyordu. Kafasını kaldırdığında Jawad ile göz göze geldi. Genç adam esmer tenine zıt beyaz dişlerini göstererek ona gülümsedi. Aynı şekilde karşılık veren Ares bakışlarını gittikleri yöne çevirdi. Ada görüş alanlarına girmeye başlamıştı.

İyileştikten sonra adaya geldiğinde kendini boş ve eksik hissetmişti. Şimdi ise tamamlanmış bir şekilde, ailesiyle birlikte dönüyordu.

Teknenin motoru yavaşlayarak adayı çevreleyen yüksek kayalıkların arasındaki dar alandan girmeye başladı. Çağ motorun yavaşladığını hissederek gözlerini açıp doğruldu. Ares'in kucağında onun gibi yan dönerek özlediği evine baktı.

Koyda ilerledikçe küçük kumsaldaki farklılığı gördü. Dudakları şaşkınlıkla açıldı. Onları bekleyen küçük kalabalık sevinçle el sallamaya başladığında "Ama nasıl?" diyen Çağ şaşkın bakışlarını Ares'e çevirmişti.

Ares gülümseyerek ona döndü. "Düğünümüzü sevdiğimiz insanlarla birlikte evimizde yapmak istedim." Kelimeler dudaklarından döküldüğü an Çağ onu ensesinden kavrayıp sertçe kendine çekmişti. Dudakları birleştiğinde genç kadının gözlerinden yaşlar akıyordu. Nikâhtan sonra küçük bir kutlama yapmayı hep düşünmüş ama Ares'in istemeyeceğinden korkarak dile getirmemişti. Böyle bir sürpriz kesinlikle beklemiyordu. Etrafındaki herkes üstüne düşen görevi çok iyi oynamış ve onu kandırmışlardı.

Tekne iskeleye yanaştığında dudakları birbirinden ayrıldı. Çağ, "Seni seviyorum." diye solurken Ares de aynı şekilde karşılık verdi. "Aaa hadi ama düğünden sonra yeterince öpüşürsünüz," diyen Asya'nın tiz sesini duyduklarında gülümseyerek ayağa kalkmışlardı.

Asya hemen öne atılarak "Yeğenimi alayım." dedi. Çağ'ın kucağındaki bebeği alıp geri çekildiğinde Çağ iskeleye tırmandı. Karşısına çıkan Liset'i gördüğünde genç kadına özlemle sarıldı. "Evine hoş geldin," diye Liset'in sözleriyle gözleri bir kere daha doldu.

Adadaki diğer misafirleri, Hector, Hedy ve Enver ile de sarıldıktan sonra onu gördü. İskelede değil, kumsalda onları izleyen Cora'yı. Yanında Çağ'ın daha önce görmediği bir adam vardı ve onun yanında da o esmer çocuk. Çağ çocuğu görünce irkildi. Onu rüyalarından tanıyordu. Ancak rüyalarındaki eski kıyafetlerin yerine üstünde şık bir gömlekle pantolon vardı.

Ares'in varlığını yanında hissetti. Kolunu genç kadının beline saran adam kulağına eğilerek "Hayatımı onlar kurtardı," diye fısıldadı. Çağ kafasını kaldırıp sevdiği adama baktı. Gözlerindeki yalvarışı gördü. Cora'yı affetmesini istiyordu.

Ares'in elini tutan Çağ, iskeleden inerek kumsala doğru ilerlemeye başladı. Diğerleri de hemen önlerinden eve doğru gidiyorlardı.

Çağ onları bekleyen üçlüye doğru döndü. Esmer çocuk hemen yanlarına doğru koştu. Ares, Çağ'ın elini bırakıp çocuğa sıkıca sarıldı. Aynı şekilde Ares'in boynuna sarılan çocuğun yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ardından geri çekilip aynı gülümsemeyle Çağ'a baktı. Yerinde duramayan kıpır kıpır biriydi. Ares'e dönerek el işaretleriyle bir şey söyledi. Ares güldü. Çağ merakla genç adama baktığında Ares, "Çok güzel olduğunu ve benim çok şanslı olduğumu söylüyor." dedi. Çağ da gülerek karşısındaki çocuğa baktı. Çocuk tokalaşmak için esmer elini uzattığında Çağ onun elini tutarak kendisine çekip sarıldı.

Ares, Çağ'ın sarılışıyla Dilsiz'in yaşadığı şaşkınlığı izlerken kahkaha attı. Çocuğun gözleri açılmış, kolları bir an havada kalmıştı. Ama hemen ardından gülümseyip Ares'e yaptığı gibi genç kadına da sıkıca sarıldı.

Çağ ile Dilsiz ayrıldıklarında Ares "Dilsiz Kongo da bir süre benimleydi," diye açıkladı. Bakışları buğulaşan genç kadın gözlerine bakarak "Biliyorum." diye fısıldadığında Ares'in yüreği sıkıştı. Ona yaşadıklarının hiçbirini anlatmamıştı ama Çağ zaten bir kısmına tanık olmuştu. Sertçe yutkunan genç adam, "Konuşamıyor ancak biraz İngilizce biliyor. Seni anlayabilir." dedi.

Bunu öğrenen Çağ gülümseyerek Dilsiz'e dönüp "Kalbimi bana getirdiğin için teşekkür ederim." dedi. Dilsiz hemen sırıtarak Ares'e döndü. El işaretleriyle "Seni çok seviyor. Çok seviyor..." de-

diğinde Ares gülerek "Biliyorum. Ben de onu çok seviyorum." dedi. Dilsiz'in omzunu sevecen bir ifadeyle sıktığında yanlarında sessizce onu izleyen Dean boğazını temizledi.

Bakışlar genç adama döndüğünde Dean gülümseyerek "Bizi de tanıştıracak mısınız efendim?" diye sordu. Ares ona gülümsedikten sonra Çağ'a dönerek "Bu delikanlı da Yüzbaşı Dean Fisher, beni takip etmekten vazgeçmeyerek hayatımı kurtardı," dedi.

Dean sırıtarak Çağ'a elini uzatırken "Tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi," dedi. Çağ genç adamın güçlü elini sıkarak, "Ben de memnun oldum. Size de teşekkür ederim," dedi.

Yüzbaşı Dean ile de kısaca sohbet ettikten sonra sıra hepsinden geride duran genç kıza geldi. Cora bir an bakışlarını Çağ'a çevirmiş hemen ardından kaçırmıştı. Duruşundan ve bakışlarını kaçırmasından kendini suçlu hissettiği aşikârdı. Güzel diye düşündü Çağ, hissetmesi gereken buydu.

Ares uyarıcı bir şekilde koluna dokunduğunda Çağ sorun olmadığını göstermek istercesine genç adama gülümsedi. Cora'ya doğru bir adım daha atarak genç kadının önünde durdu. Cora cesaretini toplayıp kafasını kaldırarak genç kadının gözlerine baktığında dudaklarından dökülen ilk sözcükler, "Özür dilerim," oldu.

Çağ konuşmadan önce derin bir nefes aldı. O günlerde yaşadığı acıyı hatırlamamak için büyük çaba sarf etti. "Ares'i kurtarmış olmasaydın seni asla affetmezdim," dedi kısık bir sesle. Cora kafasını onaylarcasına salladı. "Sana daha fazla acı yaşatmamak için," diye başladığı sözlerini "Bana ne yaşattığını tahmin bile edemezsin." diyerek kesti Çağ.

Uzun bir sessizlik oldu. Ares araya girmemek için büyük bir çaba harcıyordu. Derin bir nefes alan Çağ, "Yine de seni affediyorum. Onu kurtardığın için teşekkür ederim," dediğinde Cora gülümsemeye çalışarak "Teşekkür ederim," dedi.

Çağ genç kızın üstüne daha fazla gitmemek için arkasını dönüp özlediği evine doğru yöneldi. İçeri girdiği an Asya önüne çıkarak onu çekiştirmeye başladı. "Hadi artık hazırlanman gerekiyor hava kararmak üzere bu akşam düğünün var," diyen arkadaşı onu koşarak merdivenlerden çıkartıp Ares'in yatak odasına sokmuştu. Çağ bü-

yük yatağın ortasında yatan oğlunu gördüğünde gülümsedi. Bir an önce adaya bir beşik getirmeleri gerektiğini düşündü.

"Hadi üstünü çıkar kızım," diyen Hedy Kosta'nın sesiyle düşünceleri bölündü. Çağ yaşlı kadına döndüğünde ellerinde tuttuğu gelinliği gördü. Asya önüne geçip üstündekileri çıkartmak için ona saldırdığında Çağ yaşadığı şaşkınlıkla kahkaha atmıştı.

Dakikalar sonra gelinliğini giymiş, saçı ve makyajı Asya tarafından yapılmış halde hazırdı. Asya ve Hedy de hazırlanmak için odayı terk ettiğinde odada yalnız kalmıştı.

Kırık beyaz gelinliğinin ince ip askılarını düzeltti. Omuz askıları sırtındaki çapraz askılarla birleşiyor sırtındaki derin dekolteyi bir parça kapatıyordu. Ellerini karnının etrafındaki dantel kısımda gezdirdi. Göğüs bölgesindeki dantel astarlıydı ancak karnında astar yoktu. Yer yer transparan olan gelinliğin saten eteği kloş bir şekilde topuklarından geriye doğru uzanıyordu.

Yatakta uzanan bebeğinin ağlama sesini duyduğunda eteklerini toplayarak yatağa ilerledi. Yatağın ortasında yatan oğlu ellerini ve ayaklarını kıpırdatıyor, sıkılmış halde yüzünü buruşturuyordu. Hemen ardından yumruk yaptığı elini emmeye başladığında Çağ onun acıkmış olduğunu anladı. Gülümseyerek üstündeki gömleğini düzeltip bebeğini kucağına aldı. Asya nereden bulduysa ona göre bir gömlek ve pantolon almıştı. Çağ iki eliyle oğlunu havaya kaldırıp yakasındaki papyona bakarak güldü. "Teyze seni şimdiden minik bir beyefendi mi yaptı oğlum?" diyerek bebeği göğsüne çekip yatağa oturdu. Gelinliğin geniş V yakasından göğsünü açığa çıkartmakta zorlanmadı. Oğlu büyük bir iştahla karnını doyurmaya başladığında Çağ iç çekerek kafasını dağ manzarasına doğru çevirdi. Geldiğinden beri aklının bir köşesinde olan maymununu düşündü. Onun nerede olduğunu merak ediyordu. Jawad düzenli olarak hayvanlara yiyecek getirmeye devam ettiğini söylemişti ama maymunu tekrar görüp görmediğinden bahsetmemişti.

Ayağa kalkarak kumsala bakan camın önüne ilerledi. Kumsal meşalelerle ışıklandırılmış bir tarafa etrafı minderlerden oluşan büyük bir yer masası kurulmuştu. Adadaki sınırlı misafirlerinin çoğu dışarıda sohbet ediyordu.

Kapı aniden açıldığında Çağ irkilerek kapıya döndü. Asya üstündeki koyu kırmızı elbisesiyle koşarak yanına geldi. Kollarını önüne doğru uzatırken "Yeğenimi bana ver bakalım. Herkes seni bekliyor," dediğinde Çağ emmeyi bırakıp uykuya dalan oğluna baktı.

"Uykuya daldı," diye mırıldandığında "Merak etme ben onunla ilgilenirim." diyen Asya bebeği kucağından almıştı. Çağ gelinliğinin üstünü düzelttikten sonra derin bir nefes aldı. Ares'in damatlık içinde nasıl görüneceğini merak ederek Asya'nın arkasından kapıya doğru ilerledi.

Asya kucağındaki bebeği sarsmamaya dikkat ederek merdivenleri indi. Merdivenin hemen yanında bekleyen Ares'e gülümseyerek göz kırptı. "Geliyor," dedikten sonra bebekle birlikte kumsala çıktı.

Evin içine dolan kısık bir melodiyle merdivenlerin başındaki yerini aldı Çağ. Çalan müzik daha önce hiç duymadığı romantik bir ezgiydi. Ares kafasını kaldırıp merdivenlerin başına baktığında nefesini tuttu. Çağ gelinliğinin eteklerini kaldırarak çıplak ayaklarıyla merdivenleri inmeye başladı. Gözlerini Ares'den ayıramıyordu. Siyah kumaş pantolonla, kırık beyaz bir gömlek giymişti. Ayakları Çağ'ın ayakları gibi çıplaktı. Üstündeki kıyafete damatlık demek doğru olmazdı ama Çağ yine de onun çok yakışıklı göründüğünü düşündü.

Merdivenlerin basamağı bitmek üzereyken Ares elini uzattı. Parmakları parmaklarının arasına girdiği an genç adam Çağ'ı kendine çekerek nefessiz kalmış gibi dudaklarına yapıştı. Kalmıştı da, genç kadını gördüğü an nefesini tutmuştu. Çağ'ı kendine çektiği an genç kadının bıraktığı nefesi Ares'in dudaklarından içeri girerek onun nefesi olmuştu. Dudakları tutkuyla birleşirken Çağ hiç itiraz etmeden aynı şekilde karşılık verdi. Çalan şarkı bitmiş yerine bir başkası başlamıştı ki yanlarından gelen boğaz temizleme sesiyle birbirlerinden ayrıldılar. Ares sinirle onları rahatsız eden kardeşine döndü. "Ne var?" diye sorduğunda genç adam sırıtarak "Herkes sizi bekliyor," diye bildirdi. Çağ kıkırdadı. Ares'in bakışları onu bulduğunda kahkahasını elini dudaklarına bastırarak durdurmaya çalıştı. Ares ona bakıp gülümseyen dudaklarından son bir öpücük çaldı.

"Geliyoruz o zaman," diyerek genç kadını elini sıkıca tutarak dışarı yöneldi.

Kumsala çıktıklarında güçlü bir alkışla karşılandılar. İkisi de gülümseyerek onlar için oluşturulan halkanın ortasına geçerek dans ettiler. Çağ sevdiği adamın boynuna kollarını dolarken gözlerini gözlerinden ayırmadı. İkili dans ederken diğerleri gülümseyerek onların mutluluğunu izliyordu.

Dansın ardından hep beraber yemek masasına geçmişlerdi. Herkes neşeyle sohbet ediyordu. Çağ etrafındaki insanlara bakarak iç çekti. Ares ona doğru eğilerek "Ne oldu?" diye sorduğunda "Keşke bizimle kalabilseler," diyerek dileğini söyledi.

Ares gülümsedi. "Bu teklifi hepsine yaptım. Jawad ve Liset kabul etti. Hector ile Asya da evlendikten sonra yılın belli zamanlarında burada yaşayacak. Annem de kabul etti ancak Denes şimdilik işini bırakamayacağını söyledi. Dilsiz zaten bizimle kalacak. Cora ve Dean ise tatillerde gelebileceklerini söylediler."

Çağ onun açıklamalarını dinledikçe gözleri parladı. Sevinçle genç adamın boynuna sarıldı. Geri çekildiğinde yüzünde muzip bir gülümseme oluşurken "Bu artık adada çıplak yüzemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?" diye fısıldadı. Onun sorusuyla Ares kahkaha attı. Ardından genç kadına doğru eğilip "Onların evlerini kelebekler vadisinin diğer tarafına yapmayı planlıyorum. Yani koy hâlâ bize ait," diye cevapladı. Çağ gülümseyerek genç adamı öptü. Bundan sonraki hayatını yeni ailesiyle mutlu bir şekilde geçireceğine emindi.

BÖLÜM 46

Çağ kuma serdiği havlunun üstünde yatan oğluna doğru eğilmiş onunla oynuyordu. Diogo fazlasıyla hareketli bir bebekti. Bakışları sürekli onlara gölgelik yapan ağaç yapraklarına kayıyordu. Esintiyle hareket eden yaprakları büyük bir ilgiyle izliyor, elleri ve ayaklarını sürekli hareket ettirerek heyecanlandığını belirten sesler çıkartıyordu.

Çağ da kafasını kaldırıp ağaçların arasına baktı. Gözlerini ağaçların arasında gezdirerek evin arkasında kaybolan ormanı izledi. İç çekerek maymunu düşündü. Adaya geleli iki haftayı geçmişti ancak maymunu eve gelmemişti. Üstelik Ares adada henüz maymunların hiçbirine rastlamadıklarını söylemişti. O tatlı hayvanın ölmüş olabileceğini düşünmek canını sıkıyordu.

Diogo'nun neşeli çığlığıyla bakışlarını tekrar oğluna çevirdi. Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılmış ona çapkın bir gülümseme sunarak heyecanla ellerini salladı. Çağ gülerek onun yanına uzandı. Ares, Jawad ve Dilsiz, günlerini yeni bir ev inşa etmek için geçirirken o bebeğiyle ilgilenerek geçiriyordu. Diğer misafirleri de kendi hayatlarını geri dönmüş, Hedy Kosta da adaya yerleşmeden önce hazırlıklarını yapmak için gitmişti. Liset ve çocuklar da henüz tamamen gelmemişti. Gelmeden önce köydeki evlerini toparlayıp buradaki evin tamamen hazır olmasını bekliyorlardı.

Diogo'yu belinden tutup havaya kaldırarak sırt üstü uzandı. Havada asılı kalan oğlu neşeyle kıkırdayıp ayaklarını sallarken parmaklarını ağzına götürerek salyalarını akıttı. Çağ gülerek doğrul-

mak zorunda kaldı. Diogo'yu bacaklarına yerleştirirken ağaçların arasından gelen hışırtıyla arkasını döndü. Bir yılan veya tehlikeli başka bir şeyin düşüncesiyle kalbi hızlanmıştı. Gözleri ağaçların arasında hızla gezdi ancak bir şey göremedi. Ardından tanıdık o ince sesi duydu.

Kafasını üstlerine sarkan dala kaldırdığında onu gördü. Maymun dişlerini göstererek ona bakıyordu. Çağ neşeyle "Ah sonunda geldin!" diye bağırdığında maymun usta bir sıçrayışla önündeki kumların üstüne indi. Kucağındaki Diogo neşeyle şakıdı. Oğlu heyecanla maymuna bakıyordu. Maymun ise kafasını hızlı hareketlerle ikisi arasında gezdiriyor arada bir etrafına göz atıyordu.

Çağ, Jawad ve Liset adadayken maymunun ortalarda görünmediğini hatırladı. Onun diğer insanlardan korktuğunu fark ederek "Merak etme şu an yalnızız," dedi. Maymun onu anlamadığı halde neden böyle bir açıklama yaptığını kendisi de bilmiyordu. Çekinerek elini hayvana doğu uzattı. Onu çok özlemişti. Adadan ayrılmadan önce güzel bir dostluk kurmuşlardı ancak hayvan ondan tekrar uzaklaşmış olabilirdi. Parmakları maymunun kafasına değdiğinde hayvan yüzünü eline doğru kaldırınca gülümsedi. Çağ onun kafasını okşadı. Maymun biraz daha yaklaşıp Diogo'ya merakla baktığında "O benim oğlum," dedi. Onun sözleriyle küçük hayvan kafasını kaldırıp dişlerini göstererek ince bir çığlık attı.

Diogo'nun minik parmakları hızla öne doğru atıldı. Henüz hareketlerini kontrol edemeyen bebeğin parmakları maymunun boynuna sertçe batınca hayvan çığlık atarak kaçtı. "Ah çok özür dilerim," diyen Çağ maymuna uzandığında hayvan bakışlarını etrafında hızla çevirerek karşılık vermişti. Diogo öfkeli bir çığlık attı. Maymunun uzaklaşmasından hoşlanmadığı her halinden belliydi. Maymunda ona bakıp benzer bir çığlık attı. Çağ ikilinin iletişimine kahkahalarla güldü.

"O sadece bir bebek," diyen Çağ elini tekrar küçük dostuna uzattı. Maymun bu sefer isteğini geri çevirmeyerek yanına yaklaştı ancak Diogo ile arasına mesafe koymayı ihmal etmedi. Hayvan boynunu uzatıp bebeğe baktı. Çağ ise onu neşeyle izleyerek yumuşacık tüylerini okşadı. "Beni özledin mi?" diye sorduğunda maymun ona

bakıp dişlerini gösterdi. Sanırım bu özledim demekti. Çağ da kocaman gülümsedi. Maymun ilk defa gözlerinin içine uzunca bir süre baktığında şaşırdı. Normalde bakışlarını bir şeyin üstünde birkaç saniyeden fazla tutmazdı. Sürekli ilgisini çeken başka şeyler olurdu.

Küçük dostu arkasına bakıp bir anda üstlerindeki dala sıçrayarak kaçtığında Çağ küçük bir çığlık atmıştı. Maymunun arkasından bakacağı sırada verandadan inen Ares'i gördü. Her öğlen evin inşaatında çalışanlara ve onlara yemek hazırlamaya geliyordu. Belli ki yemek zamanı gelmişti.

Ares'in bakışları ağaçların arasından evin arkasına doğru hızla kaçan maymunu takip ediyordu. Maymun görünmez olduğunda genç kadına doğru döndü. Yanına geldiğinde gülümseyerek "Küçük dostuna kavuşmuşsun," dedi. Çağ'ın yanındaki boşluğa oturup genç kadını tutkuyla öptükten sonra eğilerek dudaklarını şefkatle oğlunun saçlarına kondurdu. Derin bir nefes alıp denizin tuzlu kokusuyla karışan bebeksi kokusunu içine çekti.

Doğrularak Çağ'a baktığında genç kadın iç çekerek "Sanırım yabancılardan korkuyor, seni görünce kaçtı," dedi.

Ares yalandan bir sinirle yüzünü buruşturarak "Nankör maymun!" diye homurdandı. Çağ kaşlarını kaldırdığında "Yıllardır onları besleyen benken senden değil benden kaçıyor," diye açıkladı. Çağ, genç adamın sözleriyle kahkaha atarak "Kıskanç!" dedi.

"Kıskanıyorum," diyen Ares onun boynuna doğru sokuldu. Dudaklarını teninde gezdirdiğinde genç kadın ürpererek "Ares!" diye fısıldadı. Ares kulak memesini dişleyip geri çekilirken "Bu gidişle sizinle benden daha fazla vakit geçirecek, bu yüzden o küçük sıçanı kıskanıyorum." diye mırıldandı.

Çağ onun gözlerine baktı. "Yorgun görünüyorsun," dedikten sonra elini kaldırıp epeyce uzamış olan sakalların okşadı. Ares gözlerini kapatıp bir kedi gibi yanağını onun eline sürttüğünde gülümsedi. "Evin inşaatı beklediğinden zor mu?" diye sorduğunda Ares gözlerini açarak kafasını iki yana salladı. Genç kadının kucağında yatan oğluna bakarak "Hayır, her şey iyi ilerliyor. Sanırım sizin yanınızda olamadığım için sinirleniyorum." dedi. Parmağının tersiyle oğlunun yumuşak tenini okşadı. Diogo babasına bakıp gülümsedi-

ğinde Ares'in yüzünde de kocaman bir gülümseme oluştu. Çağ her seferinde ikisini izlerken iç çekmesine engel olamıyordu. Diogo şimdiden babasına çok benziyordu. Büyüdüğünde Ares'in bir kopyası olacağına emindi.

"Bizde seninle gelelim," dediğinde Ares umutla ona baktı. "Gelmek ister misin?" diye sorduğunda Çağ omuz silkerek "Bizim içinde değişiklik olur. Bütün gün evde çok sıkılıyoruz," diye cevap verdi.

Ares'in yüzündeki yorgunluk yerini belirgin bir mutluluğa bıraktı. Hızla ayağa kalkıp elini genç kadına uzattı. "O zaman yemekleri hazırlayıp geç kalmadan gidelim," dediğinde Çağ gülümseyerek oğlunu kucaklayıp genç adamın elini tutarak onları kaldırmasına izin verdi.

Eve girdiklerinde Ares yemek hazırlamak için mutfağa geçerken Çağ yatak odasına çıktı. Diogo ve kendisi için küçük bir çanta hazırlaması gerekiyordu. Odaya girdiğinde bebeği ahşap beşiğe yatırdı. Ares bu beşiği bir hafta önce kendi elleriyle yapmıştı.

Çağ çantayı hazırladıktan sonra Diogo'yu ılık suyla hızla yıkayıp bezini bağladı. Hava yeterince sıcak olduğu için üstüne bir şey giydirme gereği duymadı. Hazırladığı çantayı alıp oğluyla birlikte aşağı indiğinde Ares de yemekleri hazırlamış çantasına yerleştiriyordu. "Hazır mısınız?" diye sorarak kafasını kaldırıp ona baktı. Çağ gülümseyerek kafasını salladığında yanına gelen genç adam "Sıkılmayacağına emin misin?" diye sordu. Çağ ofladı. Adaya geldiklerinden beri Ares her şeyden sıkılmış olabileceğini düşünerek sürekli bu soruyu soruyordu. "Eminim Ares. Buradaki hiçbir şeyden sıkılmıyorum!" diyerek genel bir cevap verdi.

Ares gülümsedi. "Tamam kızma. Mutlu olduğundan emin olmak istiyorum," dedikten sonra arkasını dönüp büyük sırt çantasını omuzlarına astı. Geri dönüp Çağ'ın kucağındaki Diogo'yu alırken genç kadın, "Biz çok mutluyuz," diye karşılık vermişti. Ares gülümseyerek onun burnunun üstünü öptükten sonra bahçe kapısının yanında duran hamağı işaret ederek "Onu da alalım. Diogo uyursa rahat edersin," dedi.

Çağ, genç adamı onayladıktan sonra hamağı alarak onun arkasından dışarı çıktı. Patika yolu tırmanarak ilerlerken Ares kulübeye sapan yoldaki düzlüğü işaret edip "Jawad, Liset'in buraya küçük bir sebze bahçesi kurabileceğini söyledi," dedi.

Çağ esen rüzgârla dudaklarının arasına giren bir saç tutamını yüzünden çekerken onun gösterdiği yere baktı. Heyecanla "Çok iyi bir fikir, ben de ona yardım ederim," dediğinde Ares omzunun üstünden şüpheli gözlerle onu inceledi. "Emin misin?" diye sorduğunda Çağ burnundan soluyarak "Evet, neden bu kadar şüphecisin?" diye çıkıştı.

Ares genç kadının öfkeli sesiyle kıkırdadı. "Seni toprak kazarken hayal edemiyorum hayatım. Kazmayı tutan elinde oluşacak nasırların hoşuna gitmeyeceğine eminim."

Çağ, Ares'in sözleriyle incindi. İçerlemiş bir sesle "Bana güvenmiyor musun?" diye sorduğunda genç adam şaşkınca ona bakmıştı. Çağ kaşlarını çatarak "Yapabileceğime inanmıyor musun?" diye devam etti.

Ares onun gözlerindeki incinmişliği gördüğünde hata yaptığını fark ederek durdu. "Hayır hayatım ben öyle demek istemedim," dedikten sonra genç kadına yaklaştı. Çağ yanından geçmek istediğinde kolunu genç kadının beline sararak ona engel oldu. "Sadece buraya ilk geldiğin zamanı düşündüm de..." diye mırıldanarak hafifçe gülümsediğine Çağ'ın dudakları da titremişti. "Bu zamana kadar her ihtiyacın başkaları tarafından giderilmişken bahçede çalışacağını söylemen biraz komik geldi," diye devam ettiğinde Çağ'ın kaşları yine çatılmıştı. "Ama istersen yapabileceğini biliyorum," diye hızla ekledi. Çağ onun gözlerine baktığında "İstersen her şeyi yapabileceğini biliyorum ve istediğin her şeyi sana öğretmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Çağ gülümseyerek elini onun omzuna yerleştirip "Her şeyi mi?" dediğinde Ares onun dudaklarına eğilerek "Her şeyi," dedi. Genç kadın onu ensesinden tutup kendine çektiğinde dudakları sertçe birleşti. Tutku dolu öpüşme aralarından gelen ağlama sesiyle bölündü. İkisi de geri çekilip Ares'in kucağında çırpınan Diogo'ya bakarak gülümsediler. "Beyefendi sıkıldı," diyen Ares onu kaldırıp yüzünü

yola doğru çevirerek tuttu. Çağ'ın elini tuttuktan sonra "Jawad ile Dilsiz açlıktan ölmeden önce gitse iyi olur," diyerek ilerlemeye devam etti.

Kelebekler vadisine geldiklerinde Çağ gülümseyerek etrafını izledi. Vadi her şeyiyle aynı kalmıştı. Uzakta otlayan keçileri gördü. Sayıları epeyce artmıştı. Yavru keçinin doğumunu hatırlarken "Yeni doğan var mı?" diye sordu. Ares kafasını kaldırıp, onun çenesiyle işaret ettiği yöne baktı. Keçileri gördüğünde kafasını iki yana salladı ancak "İki dişi hamile, henüz doğum yapmadılar," diye cevapladı.

Çağ gözlerini keçilerden ayırmadan "Onlara güzel bir barınak yapıp beslenmelerine yardımcı olabiliriz," dedi.

Genç adam onu kafasıyla onayladı. "Jawad ile hepsini düşündük. Ada kalabalıklaşmaya başladığında yiyecekler daha çabuk tükenecek. Burada kendimize küçük bir çiftlik kurmayı planlıyoruz. Belli ihtiyaçlarımızı giderebilecek kadar."

Bunu duyan Çağ dudaklarını bükmüştü. "Yani onları yiyecek miyiz?" diye sorduğunda Ares şaşkınca ona bakıp "Yediğin etlerde onlardan farklı değil," dedi. Gözlerini deviren Çağ "Ama onları biz yetiştirmiyoruz." dediğinde Ares gülerek "Hayvanlarla çok çabuk duygusal bağ kuruyorsun değil mi?" diye sordu. Çağ hafifçe omuz silkerek cevap verdi.

Bir süre sonra yeni kuracakları bu hayatı düşününce hoşuna gitti. Sevdikleriyle birlikte adada güzel bir şekilde yaşayacaklardı. "Burada kuracağımız hayat için mutluyum," diyerek düşüncelerini dile getirdiğinde Ares elini sıkarak "Ben de!" diye karşılık verdi.

Diğerlerinin yanına ulaştıklarında ikili bir ağacın altına oturmuş dinleniyordu. İkisi de ter içindeydi. Çağ onlara selam vererek çantasını ağacın altına bırakıp yanlarına oturdu. Ares, Diogo'yu kucağına verdikten sonra çantasını açarak yere örtü serip getirdiği yemekleri çıkarttı.

Örtünün üstüne oturup yemeklerini yemeye başladıklarında Çağ, "Liset yarın gelecek mi?" diye sordu Jawad'a. Genç adam ağzındaki lokmasını yerken kafasını iki yana salladı. Yutkunduktan sonra "Diğer gün gelebileceğini söyledi," diyerek onu cevapladı. Çağ iç çekerek "Acaba Hedy anne ne zaman gelecek?" diye mırıl-

dandı. "Yakında gelecektir," diyen Ares biraz olsun genç kadına teselli vermeye çalıştı. Çağ her ne kadar sıkılmadığını söylese de onlar çalışmak içi buraya geldiğinde yalnız kalmaktan sıkıldığı ortadaydı.

Yemekten sonra Jawad ve Dilsiz çalışmaya geri dönerken Ares getirdikleri hamağı iki ağacın ortasına kurdu. Hamak hazır olduğunda arkasına dönerek "Belki sende biraz uzanmak istersin?" dedi. Çağ o sıra Diogo'nun karnını doyurmakla meşguldü. Kafasını kaldırıp genç adama gülümsedi. "Evet. Bu güzel olur," dediğinde Ares yanına gelip diz çökmüştü. Diogo'nun iştahla annesinin göğsünü emdiğini görünce "Obur bir çocuk olacak," dedi. Çağ da onaylarcasına kafasını salladı. Oğlunun tombul yanağını hafifçe sıkıp "Bunun için mutluyum. Sen gelmeden önce her şey çok belirsizdi. Doktor gelişiminin durduğunu söylediğinde yıkılmıştım. Ben doğduktan sonra bebeğimi besleyememekten korkarken, o karnımdayken bile onu beslemeye yetersiz olduğumu söylemişti." diyerek yutkundu.

"Hepsi geride kaldı," diye mırıldanan Ares onun alnını öptü. Çağ nemli gözlerle gülümsedi. "Evet, hepsi geride kaldı. Sen yanımdasın. Oğlum sağlıklı bir şekilde doğdu ve onu yeteri kadar besleyecek sütüm var."

Ares sevdiği kadının yüzündeki mutlu ifadeyi gördü. Genç kadının yüzündeki bu ifadeyi korumak için her şeyi yapmaya hazırdı. Eğilip onu tekrar öptükten sonra çalışmaya dönmek için ayağa kalktı.

Genç adam işinin başına döndüğünde Çağ da bir süre sonra uykuya dalan oğluyla birlikte ayağa kalkıp hamağın yanına gitti. Dikkatli bir şekilde hamağa uzandıktan sonra Diogo'yu göğsüne yatırıp kollarını etrafına sardı. Oğlunun ılık nefesi göğsünün üstüne hafifçe vururken kafasını çevirip inşaatı süren eve doğru baktı.

Adamlar evin altına büyük kütüklerden oluşan bir dolgu yapmıştı. Bu sayede kulübe yerden biraz yüksekte duruyordu. Jawad ile Ares bir araya getirdikleri birkaç parçayı evin zemininden kaldırarak oluşturdukları iskelete doğru taşıdılar. Dilsiz elinde büyük bir çekiç ve alet çantasıyla hemen arkalarındaydı. Çağ, evin duvarlarını oluşturmaya başladıklarını anladı. Jawad taşıdıkları parçayı tutarken Ares çekici ve Dilsiz'in verdiği büyük çivileri aldı. Kısa bir süre

sonra çekiç darbesinin sesiyle Diogo uykusunda sıçradı. Çağ oğlunun sırtını nazikçe okşayarak sakinleşmesini sağladı. Ares de aklına gelmiş gibi omzunun üstünden dönüp onlara bakmıştı. Diogo uyumaya devam ettiğinde Çağ elini kaldırıp sorun olmadığını işaret etti.

Ares kafasını iki yana salladı. Çekici Dilsiz'e verdikten sonra yanlarına doğru geldi. Hamağın yanında diz çöktüğünde "Sizi buraya getirmek kötü bir fikirdi," diye fısıldadı. Genç kadın onun gergin yüzüne bakıp gülümserken, "Uyumaya devam ediyor," dedi.

"İki haftadır sessizliğe alışmış olmalı. Az sonra çok fazla gürültü olacak, korkacaktır. Sizi geri götüreyim."

"Ares bu kadar abartma lütfen. Eğer rahatsız olacak olursa onu uzaklaştırırım. Sen işine devam et."

"Yine de..." diyerek başlayan adamın sözlerini "Ares işine dön!" diyerek kesti. Ares genç kadını yüzündeki kararlılığı gördüğünde pes ederek ayağa kalktı. "Eğer rahatsız olursa," dediğinde Çağ, "Gitmek istediğimizi sana söyleyeceğim." diyerek onun sözlerini tamamladı. Genç adam gülümseyerek işinin başına döndüğünde Çağ da onları izlemeye kaldığı yerden devam etti.

Diogo seslerden önce rahatsızlık duymuştu, ancak kısa zaman sonra alışarak uykuya devam etmişti. Üstelik ses ilk baştaki gibi yüksek çıkmıyordu. Çağ tam olarak göremese de Ares'in sesi azaltmak için bir şey yaptığına emindi.

Akşam karanlığı çökmeden önce işi bıraktılar. Jawad evine gitmek için teknesine bindiğinde Dilsiz de onunla gitmek istediğini söyleyince adada yalnız kalmışlardı.

Akşam yemeğini yedikten kısa süre sonra Diogo uykuya daldı. Çağ üstünü değiştirerek yatakta uzanan Ares'in yanına sokuldu. Kolunu genç adamın beline sarıp başını geniş göğsüne koydu. Ares'in nefes alış verişlerini dinlerken sıkıntıyla dudağını ısırdı. Geceleri hâlâ uyku uyuyamıyorlardı. Ares her gece ter içinde inleyerek gözlerini açıyor, Çağ da onu sakinleştirebilmek için elinden geleni yapıyordu. Bir zamanlar gördüğü kâbusların Ares'in yaşadıkları olduğunu biliyordu. Genç adam onu aksine inandırmaya çalışsa da Çağ her şeyin farkındaydı. Ares'in kâbuslarında gördüklerinin çok daha fazlası olduğuna da emindi.

Elinin altındaki gergin karın kaslarını okşadı. Ares elini kavrayıp parmaklarını parmaklarının arasından geçirdiğinde kafasını geriye atarak genç adamın yüzüne baktı. Ares kısık gözlerinin ardından ona bakıyordu. Çağ derin bir nefes aldı. "Bana ne zaman anlatacaksın?" diye sorduğunda altındaki sıcak beden gerildi. Çağ onun cevap vermeyeceğini düşündü.

Ares, genç kadının gözlerinin içine baktı. Soruyu sorarken ne kadar kararlı olduğunu görebiliyordu. Çağ'ın yaşadığı birçok şeye tanık olduğunu biliyordu. Daha fazlasını bilmesini istemiyordu ama genç kadının öğrenmeden rahat edemeyeceğine emindi. Ares derin bir nefes alarak anlatmaya başladı.

***

"Kongo'ya ulaştığımda Cellat'ı öldürmeden geri dönemeyeceğimi biliyordum. Belirli bir planım yoktu. Sadece hedefim kesindi. Ben de hiç durmadan hedefime doğru ilerledim. Bir zamanlar babama sadık olan bir kabile vardı. Dilsiz'in kabilesi. Onlara ulaşana kadar hiç durmadım. Kabileye ulaştığımda hedefim konusunda daha kararlıydım. Herkes Cellat'ın yönetimindeki madenlerde çalışmaktan bıkmıştı. Kimse ona hizmet etmek istemiyordu. Onun ölümü için hayatlarını vermeye hazırlardı. Kabileyle birlikte bir plan yaptık. Dilsiz madenlere giden eski bir tünelden içeri girmemi sağladı. Öğle saatlerinde madende çalışan işçilerin hepsi çığlık atarak dışarı koşmaya başladılar. Birçoğu Cellat'ın askerlerinin açtığı ateşte hayatını kaybetti. Kurtulanlar Kongo'dan dolanan eski bir hikâyenin gerçek olduğunu söyleyerek madende bulunan yaratıktan söz ettiler. Askerler kontrol etmek için madene girdi. İyi bir yere gizlenmiştim. İçeri giren askerleri tek tek avladım. Giren dışarı çıkamadıkça diğerlerinin telaş yapıp Cellat'ı çağıracağını biliyordum. Sonunda beklediğim gerçekleşerek Cellat geldi. Benim olduğumu biliyordu. Onunla yüzleşmek için saklandığım yerden çıktım."

Ares anlatırken o güne geri döndü. Cellat tekrar karşısındaydı. Onu gördüğünde yaşadığı şoku tekrar yaşadı. Bir zamanlar daha

genç ve daha sağlıklı bir vücuda sahip olan Cellat, yaşlanmış ve kilo almıştı. İri bir bedene sahip hantal bir adam olmuştu.

Ancak yüzündeki o iğrenç gülümseme hâlâ aynıydı.

"Burada öleceksin!" dedi boğuk sesiyle. Ares umursamazca omuz silkti. "Seni öldürdükten sonra," diyerek karşılık verdiğinde adam kahkaha attı.

"Ben ölürsem buradan asla çıkamazsın," diyerek öfkeyle ayaklarının dibine tükürdü. "Sen öldükten sonra bunun bir önemi yok!" diyen Ares ukalaca gülümsedi.

Cellat'ın yüzündeki ifade ukala bir sırıtmaya dönüşürken "Sevdiğin kadını da beraberinde götürmeye niyetlisin yani!" dedi. Onun sözleriyle Ares titremişti. Cellat'ın Çağ'dan nasıl haberdar olduğunu anlamamıştı. Ülkeye girerken ve çıkarken çok dikkatli olmuştu. Yaşadığı korkuyla kalbi sıkıştı. Ancak Cellat gerçekten ölürse verdiği emri kimsenin uygulamayacağını biliyordu. Artık emindi. Ne olursa olsun Cellat'ın ölmesi şarttı.

Düşünceleriyle yüz ifadesi değişmiş olacak ki Cellat'ın yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Beni öldürürsen maden havaya uçar. Bu çukurda benimle birlikte gömülürsün!" diye bağırdı adam kararlılıkla. Ares'in gözleri kısıldı. Çağ'ın hayatı söz konusuyken bunun hiçbir önemi yoktu.

Cellat geriledi. Ares gülümsedi. Adam kaçmak için arkasını dönerek adamlarına ateş emri verdiğinde Ares çoktan harekete geçmişti. Önce elindeki silahla Cellat'ın sağındaki iki adamı vurdu. Aynı zamanda koşuyor diğer taraftan ateş eden adamlara yaklaşıyordu. Mermilerden biri bacağına diğeri koluna isabet etmişti. Yine de durmadı. Adamların önünde yere yuvarlandı. Askerler onun yaralandığını düşünürken ateşi kesmişti. Ares diğer elindeki büyük bıçağı açığa çıkartarak ikisinin de bacaklarına derin kesikler açtı. Adamlar çığlık atarak yere düşerken ayağa kalkıp kafalarına sıktığı iki el ateşle onları öldürmüştü. Kafasını kaldırıp Cellat'ı gördü. Madenin duvarına yalanmış zorla nefes alıp veriyordu. Hantal vücuduyla ondan kaçamayacağını anlamış gibiydi. Ares ona doğru ilerlediği an elinde tuttuğu tetik düğmesini havaya kaldırdı.

"Ben öleceksem sen de yaşamayacaksın." diyerek tetiğe bastığında Ares silahını doğrultarak onu kalbinden vurmuştu. Arkasından maden büyük patlamalarla sarsılmaya başladı. Ares arkasını dönüp gizli tünele doğru koştu. Tünele girdiğinde yer derinden sarsılıyordu. Her geçtiği yer çökmeye başlamıştı. Ares hiç durmadan koşuyordu. Tünelin ucundaki ışığı gördü. Çok az kalmıştı. Yer tekrar sallandı. Ares öfkeyle haykırırken üstüne düşen ağırlıkla yere yapıştı. Kısa süre sonra toprak etrafını kapladı. Artık ışık yoktu. Her taraf karanlıktı ve Ares nefes almıyordu. Vücudunu hareket ettiremiyordu. Ciğerleri yanmaya başladı. Nefes alma ihtiyacıyla dolup taşıyordu. İçine çekeceği bir oksijen yoktu. Ağzını açtığı an ciğerlerini toprakla dolacağını biliyordu. Bir süre sonra ciğerlerinin baskısına karşı koyamadı. Toprak burnundan içeri dolmaya başladı. Boğulurken yavaşlayan kalbini hissedebiliyordu. Bedeni ölüyordu. Karanlığın içinde görebildiği tek şeyse Çağ'ın gülümseyen yüzüydü.

***

Çağ, Ares'i omuzlarından tutup sarsarak kendine getirmeye çalıştı. Genç adam sanki tekrar toprak altında kalmışta nefes alamıyormuş gibi sesler çıkartıyordu. "Ares kendine gel!" diye bağırdı Çağ. Onun sesiyle uyanan Diogo çığlık attı. Bebeğin ağlama sesi genç adamı kendine getirmişti. Bir anda doğruldu. Gözlerini açıp elini boynuna götürerek derin nefesler aldı. Çağ onun boynuna sıkıca sarılarak hıçkırdı.

Diogo ağlamaya devam ettiğinde Çağ, Ares'i bırakarak yataktan inip beşiğe gitti. Çırpınarak ağlayan bebeği kucağına alıp tekrar yatağa döndü. Ares kafasını iki elinin arasına almıştı. Sırtı hatırladığı geçmişin acısıyla kamburlaşmış genç adamın savaş yaralarını gözler önüne çıkartmıştı. Çağ elini uzatıp ona dokundu. Bir eliyle bebeğini göğsüne bastırıp sakinleştirmeye çalışırken diğeriyle sevdiği adamın sırtını okşadı. Ares kafasını kaldırdığında yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Ölüyordum ama benim tek isteğim seni son kez görmekti..." diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Çağ kolunu onun boynuna atarak kendine çekti. Konuşamayacak kadar çaresizdi genç adamın acıları karşısında. Ares bir süre sonra "Arkadaşım Karl'ın inatçılığı sayesinde hayattayım," dedi. Çağ sessizce onu dinlemeye devam etti.

"Inatla beni o lanet telefonu yanımda götürmem için ısrar etmeseydi şimdi ölmüş olacaktım. Cora babasının inatçılığına sahip olup, Dora ile birlikte kurtarma ekibi kurmasaydı şu an ölmüş olacaktım. Yerimi uydu telefonu sayesinde bulmuşlardı. Ben madende Cellat ile karşılaşırken ordu helikopterle baskın yapmış. Cellat'ın madenin dışındaki adamlarını etkisiz hale getirmişler. Patlamalar bittikten sonra Dilsiz ortaya çıkarak onları tünele doğru yönlendirmiş. Madendeki işçilerin yardımıyla beni oradan çıkartmışlar"

Ares kafasını kaldırıp genç kadının gözlerine baktı. "Ölmüştüm!" diye fısıldadığında Çağ ürperdi. Ares boğazını temizleyerek "Dilsiz'in dediğinde göre beni tekrar hayata döndüren Nada olmuş" dedi. Çağ'ın kaşları merakla çatıldığında Ares onun omzuna doğru yaslanıp iç çekti. "Nada kabilelerdeki büyücülere verilen isim..." diye mırıldanırken sesi çok yorgun çıkıyordu.

Çağ genç adamın saçını okşayıp alnını öptü. Söyleyeceği hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini biliyordu. Yapabileceği tek şey yanında olduğunu hissettirmekti. O da öyle yaptı. Tekrar uykuya dalan oğlunu beşiğe yatırdıktan sonra yatağa geri döndü. Ares'in hatıralarla bulutlanan gözlerine bakıp dudaklarını teninde gezdirmeye başladı. Dudaklarının dokunuşlarıyla ona kanıtlamak istedi. Hayattaydı. Yaşıyordu.

"Ben öleceksem sen de yaşamayacaksın," diyerek tetiğe bastığında Ares silahını doğrultarak onu kalbinden vurmuştu. Ardından maden büyük patlamalarla sarsılmaya başladı. Ares arkasını dönüp gizli tünele doğru koştu. Tünele girdiğinde yer derinden sarsılıyordu. Her geçtiği yer çökmeye başlamıştı. Ares hiç durmadan koşuyordu. Tünelin ucundaki ışığı gördü. Çok az kalmıştı. Yer tekrar sallandı. Ares öfkeyle haykırırken üstüne düşen ağırlıkla yere yapıştı. Kısa süre sonra toprak etrafını kapladı. Artık ışık yoktu. Her taraf karanlıktı ve Ares nefes almıyordu. Vücudunu hareket ettiremiyordu. Ciğerleri yanmaya başladı. Nefes alma ihtiyacıyla dolup taşıyordu. İçine çekeceği bir oksijen yoktu. Ağzını açtığı an ciğerlerini toprakla dolacağını biliyordu. Bir süre sonra ciğerlerinin baskısına karşı koyamadı. Toprak burnundan içeri dolmaya başladı. Boğulurken yavaşlayan kalbini hissedebiliyordu. Bedeni ölüyordu. Karanlığın içinde görebildiği tek şeyse Çağ'ın gülümseyen yüzüydü.

***

Çağ, Ares'i omuzlarından tutup sarsarak kendine getirmeye çalıştı. Genç adam sanki tekrar toprak altında kalmışta nefes alamıyormuş gibi sesler çıkartıyordu. "Ares kendine gel!" diye bağırdı Çağ. Onun sesiyle uyanan Diogo çığlık attı. Bebeğin ağlama sesi genç adamı kendine getirmişti. Bir anda doğruldu. Gözlerini açıp elini boynuna götürerek derin nefesler aldı. Çağ onun boynuna sıkıca sarılarak hıçkırdı.

Diogo ağlamaya devam ettiğinde Çağ, Ares'i bırakarak yataktan inip beşiğe gitti. Çırpınarak ağlayan bebeği kucağına alıp tekrar yatağa döndü. Ares kafasını iki elinin arasına almıştı. Sırtı hatırladığı geçmişin acısıyla kamburlaşmış genç adamın savaş yaralarını gözler önüne çıkartmıştı. Çağ elini uzatıp ona dokundu. Bir eliyle bebeğini göğsüne bastırıp sakinleştirmeye çalışırken diğeriyle sevdiği adamın sırtını okşadı. Ares kafasını kaldırdığında yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Ölüyordum ama benim tek isteğim seni son kez görmekti..." diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Çağ kolunu onun boynuna atarak kendine çekti. Konuşamayacak kadar çaresizdi genç adamın acıları karşısında. Ares bir süre sonra "Arkadaşım Karl'ın inatçılığı sayesinde hayattayım," dedi. Çağ sessizce onu dinlemeye devam etti.

"İnatçı herif o lanet telefonu yanımda götürmem için ısrar etmeseydi şimdi ölmüş olacaktım. Cora babasının inatçılığına sahip olup, Dean ile birlikte kurtarma ekibi kurmasaydı şu an ölmüş olacaktım. Yerimi uydu telefonu sayesinde bulmuşlardı. Ben madende Cellat ile karşılaşırken ordu helikopterle baskın yapmış. Cellat'ın madenin dışındaki adamlarını etkisiz hale getirmişler. Patlamalar bittikten sonra Dilsiz ortaya çıkarak onları tünele doğru yönlendirmiş. Madendeki işçilerin yardımıyla beni oradan çıkartmışlar"

Ares kafasını kaldırıp genç kadının gözlerine baktı. "Ölmüştüm!" diye fısıldadığında Çağ ürperdi. Ares boğazını temizleyerek "Dilsiz'in dediğinde göre beni tekrar hayata döndüren Nada olmuş" dedi. Çağ'ın kaşları merakla çatıldığında Ares onun omzuna doğru yaslanıp iç çekti. "Nada kabilelerdeki büyücülere verilen isim..." diye mırıldanırken sesi çok yorgun çıkıyordu.

Çağ genç adamın saçını okşayıp alnını öptü. Söyleyeceği hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini biliyordu. Yapabileceği tek şey yanında olduğunu hissettirmekti. O da öyle yaptı. Tekrar uykuya dalan oğlunu beşiğe yatırdıktan sonra yatağa geri döndü. Ares'in hatıralarla bulutlanan gözlerine bakıp dudaklarını teninde gezdirmeye başladı. Dudaklarının dokunuşlarıyla ona kanıtlamak istedi. Hayattaydı. Yaşıyordu.

SON

Aylar sonra...

Çağ kütüphanenin kapısına yaslanmış, Ares'in tok sesiyle ders anlatışını dinliyordu. Günün bu saatlerinde burada durup, ders anlatırken onu dinlemeyi seviyordu. Bakışlarını sekiz çocuktan oluşan küçük gruba çevirdi. Her biri farklı yaşlardaydı. Jawad ve Liset'in iki oğlu hariç köyden gelen altı çocuk vardı. Birkaç ay önce Jawad'ın önerisiyle Ares, köyde okula gidemeyen çocuklara ders vermeye başlamıştı. Çocuklara önce kendi dillerinde okuma yazma öğreterek başlamıştı. İngilizce, Matematik gibi ihtiyaç duyacakları temel derslerle devam etmişti ancak Ares çocuklara öğretebileceği her şeyi öğretmek istiyordu. Buna dövüş sanatları da dâhildi.

Çocuklar yerdeki minderlerde oturmuş, önlerindeki küçük masalarının üstünde defterleri açıktı. Büyük bir dikkatle Ares'i dinliyor, söylediklerini not alıyorlardı.

Arkasında hissettiği hareketle omzunun üstünden geriye baktı. Dilsiz antrede durmuş işaret diliyle Diogo'nun uyandığını söylüyordu. Çağ gülümseyerek işaret diliyle teşekkür edip Ares'i izlediği yerden sessizce ayrıldı. İşaret dili de adada konuşulan bir başka dil olmuştu. Dilsiz ile iletişim kurabilmek için Ares adaya gelen herkese işaret dilini öğretmişti.

Hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp yatak odasına girdi. Diogo yeni yatağında oturmuş parmaklıklara tutunarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Çağ'ı görür görmez heyecanla oturduğu yerde zıplayıp "Mamma mamma..." diye sızlanmaya başlamıştı.

Genç kadın oğlunun yanına giderken neşeyle "Günaydın," diye seslendi. Diogo kollarını iki yana açıp onu kaldırmasını istediğinde eğilip oğlunu kucağına aldı. Bebek hevesle tişörtünün önünü tutup çekiştirdiğinde "Hayır, artık oradan sana mammam yok!" dedi.

Diogo minik ellerini gözlerine götürüp sinirle ovuşturarak çığlık attığında Çağ onu kucağında zıplatarak kapıya yöneldi. "Hadi bakalım babaanne sana mammam hazırlamıştır," diyerek merdivenleri dikkatle inerken oğlu da sakinleşerek kafasını boynuna yasladı.

Mutfağa girdiğinde tahmin ettiği gibi Diogo'nun maması hazırdı. O içeri girdikten kısa süre sonra bahçe kapısından içeri gelen Liset "Bende seni çağırmaya geliyordum. Bahçede kahve içiyoruz," dedi.

Gülümseyerek "Geliyorum," diyen Çağ mama kâsesini alarak genç kadının arkasından bahçeye çıktı. Büyük ağaçların altına kurdukları çardakta Hedy ve Asya'nın oturduğu yere doğru ilerlediler.

Yanlarına gittiğinde Asya'yı gören Diogo neşeyle genç kadına doğru atıldı. Asya da aynı şekilde karşılık verip yerinden fırlayarak Diogo'yu Çağ'ın kollarından almıştı. "Aşkım benim," diyerek bebeğin tombul yanaklarını öptü. Yerine oturduğunda Diogo'yu kucağına yerleştirince Çağ da onun yanına oturarak mama kâsesini masaya koydu.

Liset ona bir bardak kahve doldururken, Çağ mamadan bir kaşık alıp oğlunun ağzına uzattı. "Anne, keçi doğurmuş mu?" diye sordu. Diogo ağzını açıp kaşığı büyük bir istekle kabul ederken bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. "Ah henüz değil. Ama Jawad bir iki güne doğuracağını söylüyor," diyen kadının yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. Hedy Kosta onlar adaya taşındıktan bir ay sonra tamamen adaya yerleşmişti. Ondan bir ay sonra da Liset ile Jawad'ın evleri bitmiş ve onlarda aralarına katılmıştı. Kısa süre önce de Hector ile Asya'nın evleri tamamlanmış çift balayı için adayı tercih ederek bir aylığına yanlarına gelmişlerdi. Aralarında eksik olan tek kişi Enver'di ancak onun da yakında tatil için adaya geleceği haberini almışlardı.

Hep birlikte oturmuş sohbet ederken Çağ zamanın nasıl geçtiğini anlamdı. Ares bahçe kapısında göründüğünde teknenin motor

sesi duyulunca genç kadın dersin bittiğini anladı. Jawad öğrencileri köye götürmek için yola çıkmış olmalıydı.

Ares yanlarına geldiğinde diğerlerine selam verip Çağ'ı öperek yanına oturdu. Babasını gören Diogo, Asya'yı terk ederek genç adama doğru atıldı. Asya "Hain!" diye homurdansa da ayağa kalkıp bebeği Ares'e teslim etmişti. Diogo babasının saçını ve sakalını çekiştirdi. Ares kafasını çevirip minik eli ısıracakmış gibi yapınca bebek kıkırdayarak elini göğsüne çekmişti.

Çağ'a dönen Ares, "Bugünkü dersimizi nasıl buldun?" diye sorduğunda genç kadın gülümseyerek ona yaklaştı. "Her zamanki gibi büyüleyiciydiniz Bay Kosta!" diye fısıldadı. Ares gülerek ona doğru eğilmişti ki saçının sertçe çekilmesiyle kucağındaki afacana döndü. Genç adam kaşlarını çatarken oğlu yaptığından memnun bir sırıtışla gözlerine bakıyordu. Onun yüzündeki gülümsemeyi gören Ares yüzündeki ciddi ifadeyi çok fazla koruyamadı. Burnunu oğlunun minik burnuna sürttü. "Senden çekeceğim var değil mi?" diye mırıldandığında Çağ, "Senden çok benim çekeceğim var gibi. Beyefendi babasını paylaşmak istemiyor," dedi. Ares masaya yaslanmış bir şekilde onları izleyen kadına döndü. "Kıskandın mı?" diyerek tek kaşını kaldırdığında Çağ dudaklarını büzerek karşılık vermişti. Genç adam gülerek onu öptü. Bu sefer oğlu engel olamayacak kadar hızlı hareket etmişti.

Masanın diğer tarafından gelen bir homurdanmanın ardından Asya ayağa kalktı. "Kocam nerede? Sizin aşkınızı izlemektense gidip aşk yaşamayı tercih ederim," diyerek yanlarından ayrıldı. Liset de çocuklara bakması gerektiğini söyleyerek onu takip etti. "Benim de akşam için yemek hazırlamam gerekiyor," diyen Hedy de yanlarından ayrıldığında baş başa kalmışlardı.

Çağ gülerek Ares'e baktı. "Aşkımızla herkesi etrafımızdan kaçırıyoruz," dediğinde genç adam sırıtarak "Ben bu durumdan fazlasıyla memnunum," dedi. Çağ'a doğru eğilip dudaklarını dudaklarına hapsetti. Minik parmaklar sakalının arasına girip çekiştirdi. Ares çenesinde hissettiği acıya karşı koyarak Çağ'ı öpmeye devam etti. Bir başka el saçlarının arasına girdiğinde daha fazla dayanamadı. His-

ettiği sızıyla inleyerek geri çekildi. Diogo neşeyle güldüğünde Ares ve Çağ birbirine bakarak iç çekmişlerdi.

"Bunun cezasını çekeceksin Küçük Bey!" diyen Ares bir eliyle oğlunun karnını gıdıkladı. Diogo kahkaha atarken Çağ'a dönerek "Yüzmeye gidelim mi?" diye sordu. Genç kadın heyecanla onayladığında oturdukları yerden kalkarak eve doğru ilerlemişlerdi.

Mutfaktan geçerken Hedy'e kolay gelsin dediler. Kumsala çıktıklarında Liset ve çocuklarda denizdeydi. Dilsiz, Hector ve Asya ise iskeledeydi. Hector ile Dilsiz balık avlarken Asya elleri belinde başlarında duruyordu. Genç kadın kocasına bir şeyler söylerken biraz öfkeli görünüyordu. Hector da ona karşılık veriyordu ancak ilgisi daha çok elindeki oltadaydı. Asya'nın neye kızdığı ortadaydı. Aşk yaşamak isteyen genç kadın kocasını balıklarla aşk yaşarken bulmuştu.

Liset onları görünce denizden çıktı. Çağ denize girmek için Diogo'nun bezini çıkartırken "İsterseniz Diogo ile ilgilenebilirim," dedi. Çağ kafasını kaldırmıştı ki Ares ondan önce davrandı. "Aslında çok iyi olur. Bu saatte güneş ışınlarına maruz kalmaması daha sağlıklı." dedi.

"Elbette Bay Kosta," diyen Liset gülümseyerek Diogo'yu alıp kendi çocuklarıyla birlikte eve ilerlediğinde Çağ kaşlarını kaldırarak Ares'e bakmıştı. Çağ'ın elini tutup onu suya çekerken gülümseyerek göz kırptı.

Suya girdiklerinde Ares kollarını beline sarıp onu kendine çektiğinde Çağ tedirgince iskelede balık avlayanlara baktı. Onlar ellerindeki oltalarıyla ilgileniyor gibi görünseler de Asya öfkeyle ikisine bakıyordu. Ares'in dudaklarını boynunda hissettiğinde "Ares yalnız değiliz," dedi. Kulağının altında "Biliyorum!" diye fısıldayan genç adamın sesinden güldüğü anlaşılıyordu.

İskeleden gelen öfkeli sesle Çağ kafasını kaldırıp oraya baktı. Asya ayaklarını yere vura vura iskeleden inip eve doğru öfkeli adımlarla ilerliyordu. Hemen ardından Hector elindeki oltayı sertçe iskeleye bırakıp ayağa kalktı. Onlara öfkeyle bakarken "Ne yaptığınızı gördünüz mü?" diye bağırarak arkasını dönüp Asya'nın peşinden

koştu. Onlar gözden kaybolduğunda iskelede yalnız kalan Dilsiz sırıtarak ikisine bakıyordu.

Ares öfkeli bir tonla "Dilsiz!" diye bağırdığında Çağ kafasını kaldırıp onun yüzüne baktı. Genç adam kaşlarını çatmış sinirle karşısındaki delikanlıya bakıyordu. Ares'in gözleri kısıldığında genç kadın önüne döndü. Dilsiz umursamazca omuz silkiyordu. Ares bir kez daha "Dilsiz!" diye kükredi. Çağ da sinirle onun koluna çimdik atarak "Ares!" diye tıslamıştı. Öfkeli bakışlarını ona çeviren Ares "Mahsus yapıyor" diye homurdandığında "Neyi mahsus yapıyor?" diye sordu.

"Gitmiyor!" diye karşılık verdi Ares, istediği olmayınca mızıkçılık yapan bir çocuk gibi. Çağ gülerek "Gitmesine gerek yok. Sadece yüzeceğiz," dediğinde Ares gözlerini kıstı. "Hector ile Asya'yı kovmak için o kadar uğraşmışken o küçük edepsize boyun eğeceğimi mi sandın?" dedikten sonra kafasını kaldırıp Dilsiz'e baktı.

Çağ'ın bilmediği bir dilde öfkeyle konuştu. Çağ dikkatle Dilsiz'in ne yapacağına baktı. Ares susar susmaz delikanlı hızla ayağa kalkmış, oltaları bile toplamadan koşarak orayı terk etmişti.

Genç kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ares ise kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Genç kadını kollarının arasında döndürerek kendisine çevirdi. Dudaklarına doğru eğildi. "Nerede kalmıştık?" diye sorarken sesi boğuklaşmıştı. Çağ onun omuzlarına tutunup yutkundu. Ares'in sesindeki vaat yeterince ortadaydı. Teni arzularıyla ürperse de tedirgindi. Eve doğru bakarak "Her an birileri gelebilir" dedi. Ares'in dili boynundan çenesine doğru çıkarak teninde ıslak bir yol çizdi. Genç kadın titrerken "Ares!" diye soludu. Ares'in parmakları kalçalarını kavradı. Onu sertçe kendine çekti. "Günlerdir yalnız kalmadık. Gece Diogo izin vermiyor, gündüz de sürekli yanında birleri var." Küçük bir çocuk gibi homurdanırken genç kadını kucağına aldı. Arkasını dönüp kayalıklara doğru ilerledi. Çağ onun boynuna sıkıca tutundu. Nabzı hızlanmış, ağzı kurumuştu. Dudaklarını genç adamın boynuna bastırdı. Ares'in dediği gibi çokta uzun bir zaman olmamıştı ama genç kadın yine de itiraz edecek bir konumda değildi. Ares'i istiyordu.

Arkasındaki kayanın serinliğini sırtında hissetti. Bedeni Ares ile taş arasında sıkışıp kalırken inledi. Kaçları hâlâ suyun içindeydi. Ares genç kadının boynuna doğru eğilip dudaklarını teninde gezdirdi. Çağ kafasını geriye atarak ona izin verdi. Genç adamın parmakları mayosunu karna çekip sert aletini kadınlığına yerleştirmişti. Ares'in dudaklarından zevk dolu bir inilti koparken Çağ kafasını kaldırarak dudaklarını birleştirdi. Ares yavaşça içine kayarken Çağ genç adamın dudağını sertçe ısırdı. Ares tamamen içini doldurduğunda geri çekilerek genç adamın gözlerine baktı. Elleriyle Ares'in yüzünü kavrayıp parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Dilini uzatıp aralık dudaklarının üstünden geçirdi. Ares onu öpmek için atıldığında geri çekilerek elleriyle onu geride tuttu. Tekrar sevdiği adamın gözlerine bakarken "Sana bir şey söylemeliyim," diye mırıldandı.

Ares'in kaşları merakla çatılsa da gözleri tutkuluydu. Çağ yutkunarak "Hamileyim!" diye fısıldadığında genç adamın yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Kafasını eğip bakışlarını karnına çevirmeye çalıştığında Çağ buna izin vermedi. Onu sertçe tutup kendine çekerek dudaklarını birleştirdi. Ares bir an durakladıktan sonra öpüşüne karşılık vererek onunla tutkuyla sevişti.

Dakikalar sonra kumsalda yan yana uzanmışlardı. Koya hâlâ gelen olmamıştı. Çağ sırt üstü yatmış, Ares hemen yanına uzanarak ona doğru dönmüştü. Nasırlı parmakları nazikçe genç kadının tenini okşuyordu. Genç adamın parmakları göbek deliğinin etrafında gezdiğinde Çağ kıkırdayarak kıpırdandı. Ares'in gözleri gülümseyerek ona baktı. Genç kadın onun elinin tutup durdurdu. "Gıdıklanıyorum," diyerek olanı bildirdiğinde Ares ona doğru eğilip dudaklarını öptü. Geri çekilip sevdiği kadının gözlerine baktı. Çağ elini kaldırıp genç adamın sakallarla kaplı yanağını okşadı. Bir tutam saçını alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri bir an olsun birbirinden ayrılmamıştı. Sözcüklere ihtiyaçları yoktu. Birbirlerine olan sevgileri gözlerinden kalplerine akıyordu.

Jawad'ın teknesinin sesi koyun içinde yankılanmaya başladığında ikisi de uzandıkları yerden kalktı. Çağ ayağa kalktığında Jawad'ın yalnız olmadığını gördü. Yanında bir değil iki sürprizle

birlikte geliyordu. Enver ile Cora aynı anda adaya gelmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

Yeni misafirlerin gelişiyle akşam yemeği için kumsalda geniş bir sofraya kurulmuştu. Ares ve Çağ'ın düğün yemeklerindeki gibi herkes geniş sofranın etrafında toplanmış neşeyle sohbet edip yemek yiyorlardı. Çağ'ın ilgisi karşısında oturan çiftteydi. Enver ile Cora hoş bir sohbetin içinde gibiydi. Onları gördüğünde karşılaşmalarının tesadüf olduğunu düşünmüştü ama şimdi o kadar da emin değildi. Kulağına eğilen Ares ,"Yakında adaya yeni bir kulübe daha inşa edecek gibiyiz," diyerek imayla kardeşine baktığında Çağ düşüncelerinden emin oldu.

Genç kadın yine de itiraz edercesine "Sadece birkaç defa karşılaştılar," diye mırıldandı. "Geçen ay şehre gittiğimde Denes üç aydır görüştüklerini söylemişti," karşılığını alında Çağ şaşkınca sinsice gülümseyen adama baktı. "Bunu bana söylemediğine inanamıyorum!" dediğinde Ares sırıtarak "Onları görünce vereceğin tepkiyi merak ettim." dedi. Gözlerini deviren Çağ, "Seni hayal kırıklığına uğratmış olmalıyım," dediğinde Ares kahkaha attı. Çünkü Çağ onların gerçekten tesadüfen bir arada geldiklerinden başka bir şey düşünmemişti.

Cora'nın diğer tarafında oturan Dilsiz'in bir anda el çırpıp heyecanla yerinde zıplamasıyla herkes ona bakmıştı. Çağ onun kocaman gülümseyerek arkalarındaki bir noktayı işaret ettiğini görünce omzunun üstünden geriye baktı. Gördükleriyle sanki hepsi birden nefesini tutmuştu. Diogo kumda emekleyerek onlardan uzaklaşmıştı ve ayakta duruyordu. Çağ'ın küçük dostu ise karşısında durmuş oğlunun elini tutuyordu. Diogo bebeksi bir çığlıkla maymuna doğru adım attı. Maymun onun hareketiyle geriye kaçıp elini bıraktığında Diogo bir adım daha atmış ancak dengesini koruyamayarak poposunun üstüne düşmüştü. Oğlu sinirli bir çığlıkla elini kumlara vurduğunda maymunda ona aynı şekilde karşılık verince hepsi aynı anda kahkaha attı. Oğulları yaşına bir ay kala ilk adımını atmıştı.

Ares ile Çağ gururla birbirlerine baktı. Ares alnını genç kadının alnında yaslarken "Bugün daha fazla mutlu olamazdım," diye

fısıldadı. Çağ gülümseyerek "Her gün bir önceki günden daha fazla mutlu olacağız." diye söz verdi.

Ertesi gün Çağ, sabah erkenden ektikleri mısırları sulamak için evden çıkmıştı. Liset ile birlikte küçük bir bahçe kurmuşlardı. Çağ bahçe işlerindeki becerisiyle Ares'i şaşkınlığa uğratmayı başarmıştı. Aslında genç kadın da oldukça şaşkındı. Üstelik ilginç bir şekilde toprakla uğraşmak hoşuna gitmeye başlamıştı.

Sulama işi bittikten sonra eve geldiğinde Diogo bütün gece uyumadığı için gündüz uykusunun tadını çıkartıyordu. Bugün ders yoktu ve Ares de yatakta uzanmış kitap okuyordu. Çağ, Liset'in yaptığı hasır şapkasını çıkartıp komodinin üstüne bıraktı. Yatağa oturup Ares'in yanına sokulduğunda genç adamın okuduğu kitabın dilini bilmediğini fark etti.

Yanağını Ares'in omzuna yaslarken "Ne okuyorsun?" diye sordu. Genç adam okuduğu sayfa bitene kadar ona cevap vermedi. Bitirdikten sonra kaldığı yeri işaretleyip kitabı kapatarak tüm ilgisini yorgun bir şekilde omzunda yatan kadına verdi.

"İnsanlık tarihini anlatan bir kitap," diyerek sorusuna cevap verirken Çağ'ın arkasından çıktı. Genç kadının sırtını yatak başlığına yasladıktan sonra yerini değiştirip ayakucuna oturdu. Çağ'ın ayağını kucağına çekip masaj yapmaya başladığında genç kadın memnun bir ses çıkardı.

Ares onun zevkle kapanan gözlerine bakarak gülümsedi. Çağ'ın en çok sevdiği şeylerden biri ayak masajıydı. Eğilip parmaklarına birer buse kondurduğunda genç kadının gözleri aralanmıştı. "Tam olarak ne anlatıyor?" diye sorduğunda Ares "Adaya ilk geldiğinde seninle tartıştığımız konuyu. İnsanların nereden geldiğini," diyerek umursamazca tek omzunu kaldırdı.

Çağ onun sözleriyle dalgınlaştı. Düşünceli bakışları oğlunun yattığı yatağa kaydığında "Ares çocuklarımızı hangi inanışa göre yetiştireceğiz?" diye sordu. Ares diğer ayağına masaj yapmaya başlamıştı. "Bunu bizim seçmemiz gerektiğini düşünmüyorum," dediğinde Çağ ilgiyle sevdiği adama döndü. Ares tüm dikkatini masaj yaptığı ayağa vermiş gibi görünüyordu. Yine de kafasını kaldırıp

ona baktı. Çağ'ın aklı karışmış haldeki bakışlarını gördüğünde gülümseyerek ayağını bırakıp ona yaklaştı.

Genç kadının yatağa uzanmasını sağladıktan sonra üstünde doğrulup gözlerine baktı. "Çocuklarımıza hangi dini öğreteceğimizi mi bilmek istiyorsun?" diye sorduğunda Çağ kafasını onaylarcasına sallayıp "Bir inanışa sahip olmaları gerekir değil mi?" diye karşılık verdi.

Ares gülümsedi. Onun dudağını öpüp geri çekilerek "Onlara hepsini öğreteceğiz," dedi. Çağ'ın kaşları çatıldığında "Ama önce insanlığı öğreteceğiz." diyerek devam etti.

"Onlara önce insanlığı öğreteceğiz. Sevgiyi, merhameti, saygıyı ama en önemlisi başka canlıların hayatına saygı duymayı öğreteceğiz. İnsanlığı öğrendikten sonra kutsal kitapları okumalarını sağlayacağız. Zamanı geldiğinde bir din seçmek isterlerse bu seçimleri kendilerine ait olacak. Böylece hayattaki en önemli şeyi onlara sunmuş olacağız. Özgürlük"

Ares sustuğunda Çağ gülümsüyordu. Kollarını genç adamın boynuna dolarken "Ya farklı inanışları seçip birbirleriyle kavga ederlerse?" diye sordu. Ares de gülümsedi.

"Unuttun mu? Onlara ilk önce insan olmayı öğretecektik. Eğer bunu başarabilmişsek birbirlerinin tercihlerine saygı duymayı da öğrenmişler demektir. Birbirlerini bütün farklılıklarına rağmen sevmeyi öğrenmişler demektir."

Çağ iç çekti. "Sanki en başta düşlediğimiz dünyayı kurmuşuz gibi," diye fısıldadığında Ares derin bir nefes alıp "Evet, burada kendi dünyamızı kurduk ve bunu hiçbir gücün bozmasına izin vermeyeceğim." dedi. Genç kadını tutkuyla öperken verdiği sözü dudaklarıyla mühürledi.

Küçük bir adada kendilerine ait büyük bir dünya kurmuşlar, kalplerini sonsuz mutluluğa hapsetmişlerdi.

SON